

Giới thiệu Đại Đạo Triều Thiên

Dịch giả: vipnd2003

Trăm dặm giết một người, mười bước không muốn đi.

Ta chính là kiếm.

Trăm dặm giết một người, mười bước không muốn đi.

Trăm dặm giết một người, mười bước không thể đi.

Trăm dặm giết một người, mười bước? Không thể!

Trong ta có kiếm, trong kiếm có ta.

Đại Đạo Triều Thiên, tất cả chấp nhất kiếm.

.....
Nếu như nhân sinh có thể làm lại, ta đại khái vẫn là như vậy. —— Tĩnh Cửu

PS: Truyện của lão Miêu Nị thì chắc chắn không cần bàn về chất lượng, từ Gian Khách, Tướng Dạ, tới Trạch Thiên Ký bộ nào cũng là siêu phẩm, để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng độc giả, cốt truyện hấp dẫn đọc cứ muốn đọc mãi k dừng, đặc biệt là lối hành văn có 1 không 2 trong giới tác giả văn học mạng hiện nay, k tác tác giả nào bắt chước được, với lối viết điểm xuyết lời ít ý nhiều, mỗi câu mỗi chữ đều hàm chứa ý nghĩa trong đó khi đọc luôn làm ta suy ngẫm không thôi. Truyện của Miêu Nị luôn ẩn chứa nhân sinh trong các tình tiết cũng mỗi lời nói hành động của nhân vật, các nhân vật phụ cũng đều rất đặc sắc mỗi người đều có ấn tượng riêng. Chính những thứ này tạo nên thương hiệu của tác giả, đây có thể nói là 1 trong những tác giả hiếm hoi càng viết càng hay. Mời các bạn cùng theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Cấm ba ngàn dặm

Phía nam Triều Thiên đại lục, một mảnh núi xanh trùng điệp trải dài mấy ngàn dặm, mấy trăm ngọn núi quanh năm ẩn mình trong mây mù.

Đại phái tu hành đệ nhất thiên hạ Thanh Sơn Tông nằm ở chỗ này, người bình thường cực kỳ khó chứng kiến hình dáng.

Ngoài thanh sơn rải rác một vài thôn trấn bình thường, trong đó một tòa trấn nhỏ nằm ở khâu lãg nơi giải đất tây nam, bởi vì trong núi thường xuyên tuôn ra tiên vụ mà lấy tên là Vân Tập.

Vân Tập trấn cảnh trí tương đối tốt, gặp tiết đầu xuân, gió êm dịu vuốt ve mặt, dương hoa nhẹ khiêu vũ, sương mù như có như không, phảng phất như tiên cảnh.

Trên trấn cư dân qua lại, đã sớm quen cảnh tượng này, trên từ lâu các du khách thì than thở không dứt.

Âm Tam ngồi ở bên cửa sổ, lại chỉ nghĩ tới việc ăn lẩu.

"Thế gian không có vấn đề gì mà ăn lẩu lại không giải quyết được, nếu có, vậy thì dùng hai nồi lẩu là được... Hiện tại những lời này ở Minh Bộ cũng rất lưu hành, nghe nói là từ Triều Ca truyền tới, ta cảm thấy phải là Ích Châu mới đúng. Các người cũng biết, chỗ chúng ta quanh năm không thấy ánh mặt trời, ươn ướt âm lãnh, ai mà không thích ăn lẩu chứ? Thu hoạch năm ư? Người chỗ các người thích ăn món đó, chúng ta ăn mấy vạn năm đã sớm chán rồi. Ta hiện tại muốn ăn lẩu chính tông, sau đó trở về nói khoác lác một phen, có cái gì sai chứ?"

Hắn nhìn long vệt ở trong nước lẩu hồng lạt quay cuồng cùng hoa tiêu thỉnh thoảng chìm nổi, nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn một cô thiếu nữ ở phía bên kia bàn.

Người thiếu nữ kia có một mái tóc ngắn đen nhánh xinh đẹp, mặt mày như vẽ, còn chút ngây thơ. Nếu như nàng cười mà nói, hẳn là sẽ rất đẹp đẽ. Nhưng nàng không như thế, mi mắt sụp xuống, lông mi dài nhỏ cũng không chớp động, giống như là một bức họa tượng, không phải là người thật.

Gian phòng vẫn an tĩnh như vậy, tiếng bước chân phía ngoài cửa sổ trở nên càng ngày càng rõ ràng.

Âm Tam nói: "Được rồi, ta thừa nhận chính mình lưu lại chính là muốn xem náo nhiệt, nhưng trận đại nhiệt náo này, cả tu hành giới ai có không muốn xem? Cũng chỉ vì như vậy, các ngươi muốn thu thập ta ư? Không đến mức như thế chứ. Vì sự muội này, có thể phiền toái ngươi buông vật này ra hay không, cho dù không thả ta đi, nhưng để cho ta ăn mấy miếng được chứ, sách bỏ và mực trong nồi nếu không vớt ra thì không thể nào dẫn được nữa."

Lòng vịt đã chìm đến đáy nồi, hoa tiêu còn đang chìm nổi, sách bỏ và mực như ẩn như hiện.

Âm Tam không ăn được những thứ này, bởi vì có một cái dây thừng kim khí màu bạc vắt gao trói chặt thân thể của hắn, hắn không cách nào nhúc nhích, càng không có biện pháp nào cầm đũa.

Thiếu nữ lặng lẽ ngồi bên cạnh bàn, không nói gì.

Âm Tam bỗng nhiên nói: "Kiếm của ngươi đâu? Nếu như lúc trước ngươi dùng phi kiếm đánh lên để giết ta, ta tự nhiên không thể phòng bị được, nhưng hiện tại ngươi cứ ngồi như vậy trước mặt của ta, chẳng lẽ không sợ ta đột nhiên phản kích ư? Ngươi thật sự cho cây kiếm tác này có thể chế trụ ta ư?"

Thiếu nữ vẫn không để ý đến hắn.

Âm Tam rốt cục thật tình, nói: "Thanh Sơn Tông chính là kiếm đạo đại tông, lãnh tụ chánh đạo, chẳng lẽ muốn không hỏi mà giết hay sao?"

Thiếu nữ rốt cục ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời mà trong suốt, không có bất kỳ tạp chất.

Nhìn ánh mắt như vậy, Âm Tam cảm thấy rất buồn lòng, ngay sau đó cảm thấy mi tâm có chút thoáng lạnh, tựa như một giọt mưa rơi vào nơi đó.

Một thanh tiểu kiếm lấp lánh lơ lửng ở không trung trước mắt hắn.

Hắn không biết giữa lòng mây mình xuất hiện một lỗ máu, cái lỗ này rất nhỏ rất tròn, thậm chí có thể dùng loại từ như thanh tú để hình dung.

Một đạo máu tươi cực giống thác nước từ mi tâm của hắn trào ra, rơi vào nồi lẩu.

Máu của Minh Bộ đệ tử cũng nóng, nhưng so với nước lẩu lại lạnh hơn, mặt nước sôi trào dần dần bình tĩnh.

Sinh cơ trong mắt của hắn cũng dần dần tan biến, chỉ để lại chút ít cảm xúc không giải thích được.

Mấy trăm ngọn lửa u lãnh theo kiếm ý lạnh lạnh lan hướng bốn phía tứ lâu, gặp vật thì tán, đó là hồn hỏa của Minh Bộ đệ tử còn sót lại.

Thiếu nữ vẻ mặt khẽ rung động, hai hàng lông mày vén lên, khóe mắt cũng tùy theo mà lên, phảng phất là liễu tình tề, tự có một loại ý vị sắc bén ẩn chứa bên trong.

Rất nhanh, lông mày của nàng rơi xuống, như có điều suy nghĩ.

Thanh tiểu kiếm bay về phía ngoài cửa sổ, biến mất ở trên đường.

Ngón tay nàng khẽ nhúc nhích, sợi dây thừng trói Âm Tam hóa thành một đạo lưu quang rơi vào cổ tay, hóa thành một vòng tay bạc.

"Ta là ngoại môn đệ tử, không có kiếm"

Nàng đứng dậy đối với Âm Tam đã chết nói.

Thi thể của Âm Tam té trên mặt đất.

Nàng đẩy cửa phòng ra, đi ra ngoài.

Trong tứ lâu vang lên một trận kinh hô, các thực khách cùng du khách thất kinh chạy hướng ngoài lầu.

Trong đám sương mù còn chưa tan trên đường đột xuất hiện một người trung niên nam tử, chỉ thấy vẻ mặt hắn đậm đặc, dung nhan gầy gò, ánh mắt u lãnh, tự có nhất phái tiên phong.

"Minh Bộ yêu nhân tới Thanh Sơn Tông ta dương oai, chết còn chưa hết tội."

Nghe lời này, dân chúng lúc này sao còn đạo lý không đoán được thân phận người này.

Du khách đến từ ngoài quận sợ hãi, vội vàng quỳ rạp xuống đất không dám ngẩng đầu.

Trên trần cư dân cũng rối rít miệng niệm tiên sư quỳ gối đầy đất, nhưng dù sao sống ở Vân Tập trấn, đối với sự tích Thanh Sơn Tông tiên nhân đã nghe nhiều, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể thấy tung tích tiên sư, thanh tĩnh cũng nhanh hơn nhiều, cảm thấy chuyện hôm nay thực sự không tầm thường.

Minh Bộ cùng Nhân Tộc đối địch đã mấy vạn năm, thù sâu khó giải, nhưng từ hai ngàn năm trước Thanh Sơn Tông Thuần Dương chân nhân cùng Thần Hoàng khi đó liên thủ ở đầm lầy đánh bại đại quân do Minh Sư suất lĩnh, song phương đã rất nhiều năm chưa từng đại chiến, thậm chí còn có thể lên lên lui lui. Coi như chỗ như Triều Ca đô thành hoặc là Phong Dao quận, hiện tại bắt được Minh Bộ yêu nhân, trừ gian tế ra, thường thường cũng chỉ đưa vào Trần Ma ngục, tìm cơ hội cùng Minh Bộ trao đổi hoặc là yêu cầu tài vật, hướng chỉ Thanh Sơn Tông chính là thể ngoại tiên phái, phong cách hành sự từ trước đến giờ vô cùng lạnh nhạt, hôm nay làm sao lại hạ thủ ác đến như vậy?

Gió nhẹ nhẹ phẩy, trên đường sương mù tan biến, hơn mười người trẻ tuổi tụ ở trước tú lều, dung mạo khí chất đều rất tốt, chính là Thanh Sơn Tông ngoại môn đệ tử.

"Bái kiến Mạnh sư."

Đệ tử trẻ tuổi hướng vị trung niên nhân kia cung kính hành lễ.

Trung niên nhân được gọi là Mạnh sư vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Đại sự sắp tới, cần cẩn thận chút."

Chúng đệ tử cùng đồng thanh xác nhận.

Mạnh sư lại nói: "Thu thập xong liền rời đi, chớ nhiều thể gian quá lâu."

Người thiếu nữ kia từ trong tú lều đi ra.

Mạnh sư nhìn nàng, vẻ mặt ôn hòa một chút, nói: "Tịch Nguyệt không tồi."

Nói xong câu đó, một đạo kiếm quang phá không mà lên, thân ảnh của hắn đã biến mất.

...

...

"Sư tỷ."

"Triệu sư tỷ."

Các đệ tử Thanh Sơn Tông vây quanh tới bên thiếu nữ này, trên mặt tràn đầy ngưỡng mộ, tình cảm kính yêu.

Thiếu nữ gọi Triệu Tịch Nguyệt bất quá mười hai mười ba tuổi, rõ ràng so với đồng môn còn bé hơn, chẳng biết tại sao lại bị gọi là sư tỷ. Khi nàng phân phó mọi người dọn dẹp khách sạn, tiêu trừ dấu vết, bảo đảm mãnh hồn hóa của Minh Bộ yêu nhân sẽ không có dị biến phát sinh, cũng không có gặp phải bất kỳ chất vấn, uy tín khá cao.

"Tiên sư nói không sai, bảy ngày trước Thiên Quang phong ban xuống cấm ba ngàn dặm, yêu nhân này lại còn dám ở lại không đi, thật là muốn chết."

Một gã đệ tử nhìn được cổ thi thể được mang ra, không nhịn được lắc đầu nói: "Cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì."

"Chúng ta nơi này còn đỡ, nghe nói ngay cả các sư huynh Lưỡng Vong phong cũng đi Trọc Hà để trấn áp yêu ma, kiếm quang chiếu sang cả Nam Hà châu."

"Vậy thì đáng là cái gì? Đêm hôm trước, tứ đại trấn thủ bỗng nhiên đồng thời tỉnh lại, đầy trời tinh quang cũng bị bọn họ ăn mất một nửa!"

Các đệ tử hưng phấn nghị luận, Triệu Tịch Nguyệt không nói gì, lặng lẽ nhìn bầu trời xám xịt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Thanh Sơn có Cửu Phong, ẩn ở trong mây mù.

Thiên Quang phong chính là tổ phong, là chỗ ở của Chương môn.

Lưỡng Vong phong là ngọn núi thứ hai, đệ tử trẻ tuổi mạnh nhất tại Thanh Sơn tông cũng tại trong đó tu kiếm.

Khi Thanh Sơn Tông gặp đại sự chân chính, sẽ khởi động đại trận, hơn nữa ban ra cấm lệnh chiếu kiện toàn bộ đại lục.

—— Đại Thanh Sơn cấm bao nhiêu dặm tùy ý xuất nhập, không phải người được mời tuyệt đối giết trước nói sau.

Cấm lệnh cự ly càng dài, cho thấy chuyện này càng nghiêm trọng.

Năm đó Thái Bình chân nhân trước lúc bế tử quan, Thanh Sơn Tông từng ban xuống cấm lệnh tám trăm dặm, khiếp sợ thế gian.

Từ Đại Thanh Sơn hướng ra phía ngoài kéo dài tới tám trăm dặm, cấm lệnh tương đương bao trùm một phần năm Triều Thiên đại lục.

Vì phối hợp với cấm lệnh của Thanh Sơn tông, Thần Hoàng Bệ Hạ thậm chí phái ra mấy vạn đại quân cả đêm Bắc thượng, làm kinh sợ Tuyết Quốc cùng Minh Bộ nơi bắc địa.

Hôm nay Thanh Sơn tông lại ban xuống cấm lệnh ba nghìn dặm?

Rốt cuộc sẽ phát sinh đại sự bức nào đây?

Triệu Tịch Nguyệt ánh mắt bỗng nhiên híp híp.

Bởi vì nàng vẫn nhìn chăm chú vào bầu trời xám xịt bỗng nhiên trở nên rực sáng kia.

Mặt trời lên giữa đỉnh đầu, mây mù dần tán, nơi xa quần phong như ẩn như hiện, phảng phất vô số cự kiếm nhắm thẳng thiên khung.

Chúng đệ tử tầm mắt theo nàng mà đi, rơi vào quần phong.

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi trên những gương mặt non nớt, tất cả đều là kính ngưỡng.

Như lâm đại địch, cấm lệnh ba nghìn dặm, đó là bởi vì hôm nay Thanh Sơn tông sắp nghênh đón một đại sự tối trọng yếu trong ngàn năm qua.

Cảnh Dương sư thúc tổ sắp phi thăng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Trảm thiên nhất kiếm

Sau đó dù nhìn thấy thiên địa phát sinh dị biến đến cỡ nào, cũng chớ nên kinh hoảng."

Thanh Sơn Tông đệ tử yêu cầu dân chúng trên trấn trở về nhà, một chút du khách cũng về khách sạn, trên đường nhanh chóng trống trơn.

Một gã đệ tử nhìn cổ thi thể trên mặt đất không giải thích được mà hỏi: "Tên đệ tử Minh Bộ này hồn hóa bình thường, pháp lực thấp kém, làm sao lại dám ở lại nơi đây?"

Có đệ tử đáp: "Ai biết được? Có lẽ hắn muốn nhìn sư thúc tổ phi thăng, thịnh cảnh đến như vậy, ai không muốn xem chứ?"

Chợt có cơn gió nổi lên, lá xanh trên đại thụ bên đường xôn xao rơi xuống.

Các đệ tử ngẩng đầu ngắm lên bầu trời, chỉ thấy mấy trăm đạo kiếm quang ở các nơi trên không hướng quần phong mà tới, sau đó lại có hơn mười đạo oánh quang chỉ có pháp bảo đặc biệt mới có tràn ngập khắp thiên không, cuối cùng là một tòa hoa sen thật lớn độ không bay đến, thiên tức bỗng bành so với thiên không càng thêm cao xa.

"Chẳng lẽ đó là Huyền Linh Tông lão thái quân?"

"Vô Ân Môn chủ!"

"Kính Tông Trưởng sư!"

"Đạo kiếm khí phóng lên cao kia, không ai bì nổi, chẳng lẽ là người kia?"

"Các sư huynh ở Lưỡng Vong phong đã trở lại, Thượng Đức phong trưởng ty lão cũng đã trở lại!"

"Lại Quyển liên nhân cũng tới ư?"

Các đệ tử rung động không cách nào nói ra lời, nếu không phải có đại sự hôm nay, bọn họ làm sao có thể có đồng thời thấy nhiều đại nhân vật như vậy.

Triệu Tịch Nguyệt không để ý đến những chuyện này, nhắc lên thi thể Âm Tam hướng bên ngoài trấn đi tới.

...

...

Vị Mạnh sư kia không rời khỏi tiểu trấn, mà là đứng trên một gốc cây cao ở bên ngoài trấn, nhìn tòa cao phong kia, tâm tình có chút phức tạp.

Cảnh Dương sư thúc tổ bối phận cực cao, chính là sư đệ của Thái Bình chân nhân, dù là Chương môn đại nhân cũng phải cung kính gọi hắn một tiếng Tiểu sư thúc.

Nghe nói vị sư thúc tổ này thiên phú cực kỳ kinh người, sáng tạo vô số ghi lại khó có thể tưởng tượng trong tu hành giới, nhưng hàng năm tĩnh tu ở Đệ Cửu phong, rất ít gặp người ngoài, chút ít đại đệ tử chư phong cũng không có mấy người gặp qua chân diện mục của vị sư thúc tổ này, chớ đừng nói chi là hắn.

Hôm nay không chỉ Chương môn các đại tông phái đều tới, rất nhiều cao nhân ẩn cư thế ngoại cũng tới.

Hắn không nghĩ tới ngay cả Phật Tông Thiên Từ trong truyền thuyết cũng tới.

Nghe nói ở sâu trong tầng mây có thể còn ẩn giấu các đại năng từ đại lục nơi khác.

Quả nhiên là chuyện lớn ngàn năm qua không gặp.

Nếu như đạo kiếm khí kia đến từ Kiếm Thần, Đạo Thánh thì sao?

Cảm xúc của Mạnh sư có chút mờ mịt.

Những cái tên này cách hắn quá xa.

Đỉnh núi kia còn cách hắn xa hơn.

Về vị sư thúc tổ kia, hắn chẳng qua chỉ nghe được một chút tin đồn mà thôi.

Nghe nói Chương môn năm đó kể vị từng nhắc tới vị trưởng bối ẩn cư sau núi này, chỉ nói ba chữ Tiểu sư thúc không cần phải nhiều lời hơn nữa, có quá nhiều vô tận ý ở bên trong.

Hắn hiểu được đây là tại sao, tựa như cả Thanh Sơn Tông cũng hiểu được, vì sao Thượng Đức phong Kiếm Luật sư bá nhắc tới vị sư thúc tổ này chưa từng có kính ý, mà chỉ là hờ hững.

Tiểu sư thúc tổ là cường giả tu hành cảnh giới cao nhất Thanh Sơn Tông cho tới toàn bộ đại lục.

Nhưng từ ngày bước vào Thanh Sơn, hắn vẫn ở trong ngọn núi tĩnh tu, rất ít hiện thân trước mặt người khác, lại càng không cần phải nói đến việc ra tay.

Hắn không đại biểu Thanh Sơn Tông để tham gia dự hội, không cùng cường giả Triều Ca hoàng triều tỷ thí, không cùng cao thủ ẩn giấu phái khác đấu tranh, các môn phái tu hành cùng Minh Bộ trưởng lão bí ẩn huyết chiến cũng không nhìn thấy hắn, ngay cả ba tròng đại chiến cường giả tu hành cùng Tuyệt Quốc ban đầu, cũng không nhìn thấy thân ảnh của hắn.

Con đường tu hành dài dòng, hắn không làm gì cả, mà chỉ có tu hành.

Đúng vậy, chỉ có loại người tu hành tâm vô ngoại vật, tuyệt tình tuyệt tính, mới có thể đi tới cuối con đường tu đạo, đi tới cảnh giới khó có thể tưởng tượng được sao.

Chẳng qua là, kiếp sống tu đạo như vậy... Sư thúc tổ dù tu vi cao tới đâu, đối với những hậu bối đệ tử bọn họ có ý nghĩa gì chứ? Đối với Thanh Sơn Tông ý nghĩa gì? Đối với thiên hạ thương sinh vừa có ý nghĩa gì?

Dù kinh thế hãi tục như thế nào, truyền thuyết cuối cùng chẳng qua là truyền thuyết, không thể nào tồn tại ở trong thế giới chân thật, như vậy hãy cứ đi đi.

Nhìn tòa cao phong trong sương mù như ẩn như hiện, khóe môi của hắn lộ ra nụ cười khổ.

Đội thấy Triệu Tịch Nguyệt cảm thỉ thề tên Minh Bộ yêu nhân hướng bên ngoài trấn, ý tứ cười khổ biến mất, có chút giật mình, rất vui mừng.

Toàn bộ thế giới cũng đang nhìn đỉnh núi này, nàng lại không nhìn.

Còn nhỏ tuổi, làm sao đạo tâm lại yên lặng như thế?

Không hổ là thiên tài thiếu nữ cả Thanh Sơn Tông cũng đang âm thầm nhìn chăm chú.

Bỗng nhiên, nụ cười trên mặt hắn biến mất, lần nữa nhìn về đỉnh núi.

Đúng như lời của hắn, người có tư cách nhìn đỉnh núi này, lúc này đều đang nhìn ngắm nó.

Quần phong giữa mây mù giống như bị một bàn tay vô hình khổng lồ khuấy đảo, kịch liệt cuốn động, hướng khắp nơi trôi đi, dần dần lộ ra trạm trạm thanh thiên.

Sâu trong tầng mây mấy quang ảnh mơ hồ bị buộc hiện ra thân hình, hướng Thiên Quang phong của Thanh Sơn Tông hành lễ, tựa như thông dong, thật ra hơi có chút lúng túng.

Ở xa hơn, hai bóng đen phiếm ngọn lửa u lãnh, tốc độ cao triệt hồi về phía sau, lộ ra vẻ rất chật vật.

Mạnh sư có thể đoán được một vị trong đó hẳn là Minh Bộ Đại Tể Tì, vậy người còn lại là ai?

Thanh Sơn đại trận không phát động công kích, có tiếng cười vang lên trên Thiên Quang phong, đồng thời phát lên còn có một đạo kiếm ý cực kỳ lạnh lạnh.

Đạo kiếm ý kia phảng phất như cuộn sóng hướng bốn phía quanh quần phong quét tới.

Một đạo kiếm quang từ trên núi mà lên, phảng phất bị buộc phải đáp lại, phiêu nhiên rồi đi.

Cho đến khi đạo kiếm quang này lui ra ngoài ba nghìn dặm, đi tới trên Tây Hải, kiếm ý đến từ Thiên Quang phong mới dần dần bình tức.

"Chương môn xuất kiếm rồi!" Mạnh sư hơi kinh hãi.

Người có tư cách để cho Thanh Sơn Tông Chương môn vận dụng Thừa Thiên kiếm, toàn bộ đại lục cũng không có mấy người.

Đạo kiếm quang trên Tây Hải kia, chính là kiếm của Kiếm Thần ư?

...

...

Vô luận chuyện gì phát sinh, cho dù là những đại nhân vật danh chấn khắp nơi liên tiếp hiện thân, đối với Đệ Cửu phong cũng không có ảnh hưởng gì.

Tòa cô phong này vẫn an tĩnh như vậy, phảng phất không có chút khí tức nào.

Bỗng nhiên, thiên địa biến sắc, hơn mười tia chớp xé rách bầu trời xanh, mấy chục đoàn thiên lôi ập xuống cô phong!

Lôi điện ẩn chứa uy thế của thiên địa không thể chạm vào đỉnh núi, đã bị chém thành mảnh nhỏ, hóa thành khói xanh.

Bởi vì cô phong sinh ra một đạo kiếm quang.

Không ai biết một kiếm này cùng Thừa Thiên kiếm lúc trước rốt cuộc ai mạnh hơn ai.

Đừng bảo là vị Mạnh sư này, chính là các đại nhân vật ngoài ba nghìn cũng nhìn không ra.

Đạo kiếm quang xuất hiện ở cô phong nhìn dường như không có bất kỳ uy lực nào cả.

Đó chính là một kiếm, đơn giản cực kỳ, rất tùy ý chém lên bầu trời.

Nhưng thiên lôi gặp nó liền tan biến.

Kiếm quang tiếp tục bay lên.

Tề một tiếng vang nhỏ.

Bầu trời xanh thẳm có thêm một vết nứt rất nhỏ.

Vô số quang tương tựa như kim như ngọc, từ vết nứt kia chảy xuống, gặp gió mà tán, hóa thành vô số điểm sáng, chiếu sáng toàn bộ đại lục.

Một kiếm trăm thiên?

Trên điện tịch nhắc tới một số đại năng tu hành phi thăng, đều dựa vào tự thân tu vi cùng thiên lôi đấu khổ chống đỡ, cho đến cuối cùng thông qua khảo nghiệm, thiên lôi ngừng nghỉ, quang tương như thiên nữ tán hoa rơi xuống, mới có thể thấy thông thiên đại đạo.

Hôm nay Cảnh Dương sư thúc tổ căn bản không đợi thiên lôi vòng thứ hai tới, đã chủ động xuất kiếm.

Chẳng lẽ hán muốn dùng kiếm của mình, mạnh mẽ chém ra một con đường thông thiên ư?

Đây là khí phách bậc nào! Vừa là tự tin bậc nào!

Mạnh sư chấn động vô cùng, sắc mặt tái nhợt, đôi môi khẽ run.

Đạo kiếm quang phía trên Tây Hải, các cường giả còn ở Thanh Sơn Tông xem lễ, nhìn màn hình ảnh này, cũng chấn sợ nói không ra lời.

Bên trên cô phong, đạo kiếm quang vẫn đang hướng thiên mà đi.

Cường phong gào thét, thiên lôi ầm ầm không ngừng.

Đạo kiếm kia không để ý chút nào, chỉ giữ vững ý đồ xông lên.

Nếu như nói đây là khảo nghiệm cuối cùng thiên địa dành cho người tu hành muốn phi thăng, đạo kiếm quang này đáp lại có thể nói là hoàn toàn vô lễ.

Thiên địa uy thế cùng đạo kiếm ý kia giao chiến, đã sớm xua tan mây mù trên dãy núi, Thanh Sơn Tông Cửu Phong rốt cục lần đầu đồng thời xuất hiện trong mắt thế nhân, nhưng không người nào chú ý, bởi vì tầm mắt của mọi người đều rơi vào trên đạo kiếm quang kia.

Đạo kiếm quang này cách bầu trời cự ly càng ngày càng gần.

Thiên khung nứt ra càng lúc càng lớn, quang tương rơi xuống càng ngày càng đậm, làm thiên địa trở nên càng ngày càng sáng ngời.

Vô luận là dân trạch trên trần hay là nhai động trên ngọn núi, cũng độ lên một tầng kim quang, phảng phất tiên cảnh, hoặc như là thần quốc chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Thiếu niên áo trắng lần nữa bước vào con sông kia

Triệu Tịch Nguyệt cảm thi thể Âm Tam đi tới bên ngoài trần, cước bộ dẫm trên mặt cỏ xanh xanh, rất nhẹ nhàng.

Ánh sáng sáng ngời đến từ thiên không đem thân thể kiều tiêu của nàng chiếu thành một đạo bóng dáng thật dài trên mặt đất, sau đó dần dần bị ánh sáng càng thêm rực rỡ biến thành mờ nhạt.

Chuyện trọng yếu nhất toàn bộ đại lục đang diễn ra, nhưng nàng không quay đầu lại xem, chẳng qua chỉ nhìn bóng dáng trước người đang biến hóa, tựa hồ so với thiên địa dị tượng còn càng thêm ý tứ.

Không ai chú ý tới nàng, tự nhiên cũng không ai thấy ánh mắt của nàng rốt cục có biến hóa.

Nàng khẽ nhếch khóe môi, đang cười.

Giữa quần phong có tiếng hoan hô vang lên.

Trong trần tựa như cũng có tiếng hoan hô.

Theo thiên địa càng ngày càng sáng ngời, tiếng hoan hô càng ngày càng vang dội, nụ cười của nàng càng ngày càng thịnh, cho đến khi lộ ra má lúm đồng tiền nhọt nhọt trên má, cảm giác có chút khả ái.

Nàng thật sự rất vui vẻ, cũng có chút tiếu nuối.

Nếu như có thể cùng thiên tài như sư thúc tổ sống cùng thời đại, thật là tốt biết bao.

Vô luận cầu học vấn đạo, hay là cái gì khác.

Tiếng hoan hô giữa quần phong đột nhiên biến mất.

Không có gì ngoài ý muốn.

Lúc này an tĩnh đại biểu chính là mong ước tốt đẹp.

Tựa như ánh sáng chiếu sáng thế gian này.

Dĩ nhiên, vẫn còn sẽ có chút ít buồn bã.

Cảnh Dương sư thúc tổ phi thăng.

Triệu Tịch Nguyệt rốt cục xoay người, ngẩng lên bầu trời.

Nhìn vết nứt từ từ biến mất, còn có đạo kiếm quang đã sắp không nhìn thấy, chẳng biết tại sao, hai hàng lông mày chau lên.

Nàng nhìn về cổ thi thể cầm trong tay, nụ cười dần dần không còn, có chút nghi ngờ cùng không xác định.

...

...

Trong mây mù ẩn chứa nhiều hơi nước, khe nước thường thường cũng sẽ tới bên làm bạn.

Cách Vân Tập trấn không xa có một dòng suối, dòng suối mang theo sương mù, vòng quanh núi cao cùng đồi thấp chảy đi, đi về phía trước hơn mười dặm, một lần nữa tiến vào một vách núi khác.

Suối vào vách núi không biết bao xa, thủy đạo dần rộng rãi, ánh sáng dần tăng, lại có một gian thạch thất, trên vách khám mình ngọc hiếm thấy trên thế gian này.

Thạch thất rất đơn giản, chỉ có một cái giường đá cùng vách núi tương liên, trước giường có hai chiếc bồ đoàn đã mục nát.

Một tên thiếu niên chấp hai tay, nghiêng đầu nhìn giường đá, chợt có gió nổi lên, nhấc lên một góc bạch y.

Nằm trên giường đá là một người, cả người đầy máu, khắp nơi đều là vết thương, hoặc hẹp hoặc rộng, hoặc sâu hoặc cạn, căn bản không cách nào phân biệt đến tột cùng là loại binh khí nào gây ra thương tích, y phục cũng rách mướp, nơi nào còn nhận được là vải thiên tâm tì, cái đai lưng kia còn rất đầy đủ, có cổ sát khí vô cùng đậm lúc ẩn lúc hiện, hẳn là gân mình giao làm thành, phía trên buộc lên một khối yêu bài, lại tựa như là hắc mộc bình thường điều khác mà thành.

Người này khí tức đã hoàn toàn không có, đã chết từ lâu, quỹ dị chính là, trên mặt thủy chung phủ một tầng sương mù, vô cùng sâu thẳm, không cách nào thấy rõ dung nhan.

Thiếu niên đứng ở trước giường đá, nhìn người này trầm mặc không nói, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Không biết qua thời gian bao lâu, hắn rốt cục nói chuyện.

"Thật... Phiền."

Thanh âm của hắn rất sạch sẽ, nhưng lại cảm thấy có chút chất, tốc độ nói vô cùng chậm chạp, tựa như rất ít khi nói chuyện.

Ánh sáng rơi vào trong ánh mắt của hắn.

Ánh mắt của hắn tựa như một mảnh biển rộng, nhìn như bình tĩnh sáng tỏ, nhưng vô cùng sâu rộng, cất giấu vô số gió lốc cùng sóng biển.

Có nghi ngờ, có tức giận, có tiếc nuối, có chút mệt mỏi, còn có chút tang thương cùng tuổi tác hoàn toàn không phù hợp.

Một lát sau, tất cả tâm tình trong mắt của hắn biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại có một mảnh bình tĩnh.

Giống như mây mù biến mất ở Cửu Phong, hoặc như quang tượng từ trên trời rơi xuống cuối cùng hóa thành hư vô.

"Thật sự có chút hâm mộ ngươi, có thể nghỉ ngơi thì thật là tốt, mà ta còn phải bận rộn nhiều năm."

Thiếu niên áo trắng đối với người chết trên giường đá nói.

Người chết đai lưng hơi động một chút, khối mộc bài đột nhiên biến mất.

Một đạo hàn quang rời khỏi giường đá, bay nhanh vòng quanh thân thể của hắn, đem thạch thất chiếu rọi quang thái không ngừng, một lát sau mới dừng lại trước mắt của hắn.

Đó là một đạo phi kiếm, dài chừng hai thước, lớn bằng hai ngón tay, thân kiếm bóng loáng trong như gương, trừ điểm này ra không có gì kỳ lạ, nhưng lại làm cho người ta cảm giác vô cùng không bình thường.

Thiếu niên áo trắng giơ tay phải lên, phi kiếm tự rơi xuống, ba một tiếng vang nhỏ, cuốn tại cổ tay của hắn, dần dần trở tối, tựa như một cái vòng tay bình thường vậy.

Xoay người đi tới bên dòng suối, thiếu niên áo trắng chợt nhớ tới năm đó người này đã nói với mình câu nói kia.

—— người không thể nào bước vào hai lần cùng một dòng sông.

Thật như thế sao?

Nghĩ tới vấn đề này, hắn đi vào dòng suối nhỏ.

...

...

Dòng suối ở trong lòng núi xuyên qua không biết bao nhiêu dặm, ở bên kia ngọn núi xuyên ra, thành một cái mảnh mảnh cao hơn mười trượng, rất là đẹp mắt.

Thiếu niên áo trắng theo nước suối từ vách đá rơi xuống, chuẩn bị đập nước mà đi, nào ngờ hai chân cũng đã đập vỡ mặt nước, rơi vào trong hồ.

Cho đến khi ở sau trong hồ nước, hai chân chạm tới đáy hồ, hắn mới đại khái hiểu được chuyện gì xảy ra, có chút kinh ngạc.

Nhưng hắn tựa như không biết nên dùng về mặt như thế nào miêu tả loại tâm tình kinh ngạc này, cho nên nhìn có chút ngơ ngác.

Nước hồ lạnh lẽo đối với hắn không có có ảnh hưởng gì, hắn tròn tròn mắt hướng bốn phía nhìn quanh, thấy được một tảng đá ở đáy hồ.

Hắn đem tảng đá kia từ đáy hồ nâng lên, thuận địa thế đi thẳng về phía trước, cách mặt nước càng ngày càng gần, cho đến khi đi ra khỏi hồ nước, đi tới trên bờ.

Nhất thanh muện hưởng, mặt đất chấn động, bên bờ nước khẽ sinh gợn sóng, đó là hắn buông tảng đá trong ngực xuống, có thể hiểu tảng đá kia trầm trọng cỡ nào.

Hắn cả người ướt đầm, cảm thấy có chút không thoải mái, động niệm chuẩn bị sử dụng kiếm hỏa đem thân thể hong khô, lại phát hiện không có gì xuất hiện cả.

Tóc còn đang ướt nhẹp cùng áo ướt dán chặt lấy thân thể, nhắc nhở hắn lúc này hắn là nên nhóm lửa, hắn tiếp theo nghĩ đến, chính mình chưa từng nhóm lửa.

Hắn quay đầu, hồi tưởng rất nhiều năm trước xem những cuốn sách kia, dùng thanh âm khô khốc thuật lại nói: "Cần cò khô cùng nhánh cây nhỏ."

Xác nhận nước trong tai trái đã chảy ra toàn bộ, hắn nghiêng đầu sang bên phải, tiếp tục tìm kiếm trí nhớ rất xưa, nói: "Nếu như không có đá lửa, vậy phải cần thủy tinh, hoặc là gỗ đánh lửa."

Bên bờ chính là một rừng cây, hắn đi tới trong rừng, đưa tay vỗ, cành cây tuôn rơi xuống, rất nhanh đã xếp thành một tòa núi nhỏ.

Hắn từ bên trong lựa một phiến gỗ tròn nhẵn nhất, trên đó phủ chút cỏ khô, tâm niệm vừa động, vòng bạc trên cổ tay một lần nữa biến thành thanh tiêu kiếm, lơ lửng trên tay của hắn.

Kiểm phong sắc bén cách phiến gỗ, lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng xoay tròn, rất nhanh đã có hỏa tinh, sau đó là khói, tiếp theo có lửa nổi lên.

Quần áo đặt tại trên nhánh cây, dần bốc hơi.

Nhìn tốc độ khói đậm nhạt dâng lên, thiếu niên rất dễ dàng tính toán còn cần ba canh giờ thời gian, y phục mới có thể khô được.

Trong khoảng thời gian này nên làm cái gì, đối với hắn mà nói là chuyện không cần suy tư.

Toàn bộ thời gian đối với hắn mà nói cũng chỉ có một cách dùng.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt bắt đầu tĩnh tư tu hành, lộ ra vẻ đặc biệt tự nhiên.

Nhưng sau một khắc hắn liền mở mắt, mờ mịt trầm nghĩ, khẩu quyết nhập môn là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 4: Chín ngày

Sau ba canh giờ, thiếu niên lần nữa mở mắt, từ trên nhánh cây gỗ xuống y phục đã khô mặc vào người, liếc nhìn phương xa ngọn núi một lần nữa biến mất ở trong mây mù, xoay người hướng hạ du đi tới.

Cùng với lúc từ bên trong hồ đi ra so sánh, cước bộ của hắn trở nên ổn định rất nhiều, giống như đã học được cách bước đi, hoặc giả là đã quen với cái thân thể này.

Bờ suối có sương, cũng may không có loạn thạch, đi lại cũng không khó khăn, thời gian không bao lâu, hắn theo dòng suối đi ra khỏi phiến núi này, đi tới trước một tòa thôn trang.

Nông phu bên trong ruộng xới đất, lão hán đánh xe ngựa kéo cỏ khô, phụ nhân hướng trên núi đưa cơm, dưới đại thụ ở cửa thôn đám hài đồng chơi đùa, cũng dần dần dừng động tác, đứng tại nguyên chỗ.

Thiếu niên áo trắng hướng trong thôn đi tới.

Cái cuốc trong tay nông phu rơi trên mặt đất, suýt nữa rơi vào chân của mình.

Cái tàu trong miệng lão hán rơi xuống, con lừa kéo xe bị bông đau đón kêu một tiếng.

Phụ nhân ôm thật chặt túi cơm trong ngực, miệng mở rộng còn lớn hơn so với túi cơm.

Đám hài đồng bỗng nhiên tản ra, hét lớn hướng chung quanh thôn chạy đi, trong đó có tiểu cô nương hẳn là oa oa khóc lên.

Thiếu niên áo trắng dừng bước lại, không rõ thế nào.

Tiếng bước chân dày đặc vang lên, người ở trong sơn thôn cũng tụ tập đến cửa thôn, mang trên mặt cảm xúc kính sợ cùng khản trương.

Dưới sự hướng dẫn của một vị lão giả, tất cả có chút ngốc nghếch quỳ đến trên mặt đất, cao thấp không đều hô vang: "Bái kiến tiên sư đại nhân."

Thiếu niên áo trắng vẻ mặt không thay đổi, rất nhiều năm trước hẳn thỉnh thoảng sẽ đi lại ở phạm trần, cảnh tượng như vậy đã gặp phải rất nhiều lần.

Nhưng hẳn rất nhanh liền phát hiện dị thường, những thôn dân bình thường này làm sao có thể nhận thức ra thân phận chân thật của mình?

Vấn đề này không có đáp án, bởi vì hẳn không hỏi, bọn họ tự nhiên sẽ không trả lời.

Bọn họ vô cùng nhiệt tình nhìn hẳn, vẻ mặt lại có chút khiếp sợ, tựa như nhìn tám biển phía trên quan nha huyện thành.

Bị hơn mười đạo tầm mắt như vậy nhìn chăm chú, thiếu niên cũng không hoảng hốt, suy nghĩ một chút rồi nói: "Các người tốt."

"Tiên sư tốt!"

Vẫn là vị lão giả kia dẫn đầu, bọn họ vội vàng đáp lại nói.

Sau đó một hồi phảng phất nghi thức nào đó.

Bọn họ lần nữa hành lễ, có chút tiểu hài tử phản ứng không kịp tức thì bị cha mẹ đánh vào mông hai cái.

Nhưng những đứa bé kia đều không khóc, chẳng qua là quan sát mặt thiếu niên, tròn tròn cặp mắt, giống như nhìn thấy loại kẹo ngon nhất thế gian.

Một mảnh an tĩnh, đại thụ ở trong gió nhẹ khẽ lay động, phát ra thanh âm ào ào.

Không có bất kỳ thôn dân nào dám nói chuyện, vẫn duy trì tư thế cung kính nhất, khom người xuống mà đứng.

Không biết qua bao lâu, thiếu niên áo trắng bỗng nhiên nói: "Ta phải ở chỗ này một năm."

Vị lão nhân kia rất giật mình, có chút không dám tin vào tai của mình, những người khác cũng là vẻ mặt ngu ngơ, nghĩ thầm tiên sư nói vậy là có ý gì?

Nhìn phản ứng của mọi người, thiếu niên áo trắng tìm kiếm trong trí nhớ, lần nữa nhớ tới một số thứ, tựa như là phạm nhân rất ưa thích tiền bạc.

Hắn đưa tay đến trước mặt lão giả kia, lòng bàn tay là mấy chục phiến vàng lá.

Nếu như là lúc bình thường, những thôn dân này thấy vàng lá, chỉ sợ sẽ hưng phấn kích động bất tỉnh, nhưng lúc này bọn họ chỉ nhìn thoáng qua, sau đó vừa nhìn về thiếu niên áo trắng.

Ở trong mắt bọn họ, thiếu niên áo trắng so với những chiếc vàng lá này còn đẹp mắt hơn, hơn nữa những thứ vàng lá này làm sao có thể cầm được chứ?

"Tiên sư chịu lưu lại là phúc khí của chúng ta."

Vị lão giả kia có chút bất an nói: "Chẳng qua là hàn thôn nghèo khổ, thật sự tìm không được trụ sở có thể để cho tiên sư thanh tu a."

Thiếu niên áo trắng không biết lão giả trong thời gian ngắn như vậy suy nghĩ bao nhiêu chuyện, những người khác lại đang suy nghĩ gì.

Dĩ nhiên, hẳn cũng cũng không thèm để ý, chỉ biết là đối phương hẳn là đáp ứng yêu cầu của mình, tầm mắt quét qua thôn dân, cuối cùng rơi vào trên người một đứa bé trai.

Thằng bé trai này vẻ ngoài hơi đen một chút, rất bẽn lẽn, vẻ mặt đang hoảng, làm cho người ta cảm giác rất thật thà.

"Người ở chỗ nào?"

Thiếu niên áo trắng nhìn thẳng bé trai kia nói.

Thằng bé trai ngẩn người, không kịp phản ứng, cho đến khi bị phụ thân bên cạnh nặng nề vỗ một cái.

"Căn Oa, còn không vội vàng dẫn đường cho tiên sư!"

Lão già kia gấp giọng hô.

...

...

Một gian nhà phía tây sơn thôn, gian phòng có chút u ám.

Thằng bé trai kia dựa theo phụ thân trên đường cảnh cáo, cung kính hướng thiếu niên áo trắng hành lễ, sau đó chuẩn bị thoái lui.

Thiếu niên áo trắng đột nhiên hỏi: "Tên họ?"

Thằng bé trai dừng bước lại, nói: "Liễu Bảo Căn."

Thiếu niên áo trắng trầm mặc một lát, lại hỏi: "Số tuổi?"

Thằng bé trai nói: "Mười tuổi."

"Bảo Căn không dễ nghe."

Thiếu niên áo trắng nói: "Sau này gọi là Thập Tuế."

Thằng bé trai gãi gãi gáy.

Từ đó trở đi, hắn đã thành Liễu Thập Tuế.

...

...

Ra khỏi viện, Liễu Thập Tuế nhất thời bị người trong thôn vây quanh.

Lão già kia ân cần hỏi: "Tiên sư có phân phó gì không?"

Liễu Thập Tuế có chút dằn dặt nói: "Hắn hỏi ta số tuổi... sau đó đặt cái tên cho ta."

Lão già nghe vậy khẽ kinh, mà cha mẹ thằng bé trai còn lại là vui mừng quá đỗi, càng không ngừng xoa xoa tay.

Liễu Thập Tuế đối với cái tên mới có chút không thích, hơi ừm khua nói: "Làm sao lại có cái tên quái như vậy."

Phụ thân giờ tay lên chuẩn bị đánh xuống, chợt nhớ tới tiên sư trong nhà, mạnh mẽ nhịn xuống.

Lão già dạy dỗ: "Tiên sư ban tên cho người, là bậc nào phúc khí, người bình thường cầu cũng cầu không được, cũng không thể nói bậy bạ."

Liễu Thập Tuế bỗng nhiên nghĩ đến mấy câu nói cuối cùng trong phòng, vội vàng nói: "Nhưng hắn nói mình không phải là tiên sư."

Bọn họ có chút không giải thích được, nghĩ thầm vị kia không phải tiên sư còn có thể là cái gì?

"Ta nhìn hắn hơi giống kẻ ngốc."

Liễu Thập Tuế thành thật nói: "Hắn còn muốn ta dạy hắn cơ."

Lão già do dự hỏi: "Tiên... Sư muốn người dạy hắn cái gì?"

Liễu Thập Tuế nói: "Trái giường chiếu xếp chăn, giặt quần áo nấu cơm, đốn củi làm ruộng, phải, chính là những việc này, ta nhớ không lầm một chữ."

Bọn họ rất giật mình, nghĩ thầm ngay cả những chuyện này cũng không biết làm, chẳng lẽ vị trong nhà không phải là tiên sư, thật là một kẻ ngốc ư?"

Lão già lại nở nụ cười, nói: "Ồ Đại Thanh Sơn, tiên sư tự kiếm trẻ nhỏ hầu hạ, uống tương lộ, ăn quả tiên, nơi nào lại làm những chuyện này."

...

...

Sau đó mấy ngày, vị tiên sư ở tại Liễu gia trở thành trung tâm tất cả lực chú ý cùng nghị luận của cả tòa thôn nhỏ.

Bọn họ vô cùng tự nhiên đón nhận cách giải thích của lão giả, đối với thân phận của tiên sư tin chắc không nghi ngờ.

Bọn họ duy nhất không hiểu được chính là, tại sao tiên sư không trở về Đại Thanh Sơn, lại muốn lưu lại tiểu sơn thôn nơi này, còn muốn tiểu tử Liễu gia tích tám đời phúc dạy hấn làm những chuyện này.

Liễu Thập Tuế bị bọn hâm mộ thậm chí ghen tỵ, không rõ chuyện đơn giản như vậy tại sao cũng có người không biết?

Ban đêm hôm đó, hấn bắt đầu dạy đôi phương trải giường chiếu như thế nào, bởi vì đôi phương buồn ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, hấn còn muốn dạy đôi phương xếp chăn như thế nào.

Sau đó hấn phát hiện đôi phương dĩ nhiên thật sự chưa từng làm loại chuyện này!

Khi hấn phát hiện đôi phương những chuyện như vậy cũng sẽ không biết làm, thật sự đã u mê.

"Rót nước đừng đem đổ ra!"

"Đừng đem củi chém quá mảnh, như vậy không đốt lâu được!"

"Vây cá không thể giữ lại, má cá cũng không thể, cái đen này... Cũng không cần."

"Bên trái một đao, bên phải một đao, đừng chặt đứt, áo toi sẽ rách, đúng đúng đúng."

"Đây không phải khoai, là dưa lạnh... mau mau để xuống, mụ mụ không thích ăn thứ kia."

"Đừng đào quá sâu!"

...

...

Liễu Thập Tuế trước kia thấy trên sách nói ngũ cốc chẳng phân biệt, tứ chi không chuyên cần, vẫn không tin thế gian thật sự có người như vậy.

Cho đến khi hấn gặp được thiếu niên áo trắng.

Nhưng sau chín ngày, hấn lại bắt đầu hoài nghi ý nghĩ của mình.

Bởi vì thiếu niên áo trắng chỉ dùng chín ngày thời gian đã học xong mọi chuyện mà hấn dạy.

Ngày thứ nhất, thiếu niên áo trắng học xong trải giường chiếu xếp chăn, đun củi nấu nước đơn giản nhất.

Ngày thứ hai, thiếu niên áo trắng học xong việc nhà phức tạp hơn một chút, Liễu gia tiểu viện bị quét sáng sủa sạch sẽ, phảng phất tân sinh.

Ngày thứ ba, thiếu niên áo trắng bắt đầu xuống bếp, nhìn hai lần, đã học được giết gà mổ cá, cắt thông bóc tỏi như thế nào.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ sáu...

Ngày thứ chín, mặt trời cứ theo lẽ thường dâng lên, thiếu niên áo trắng chém một chút trúc, làm một cái ghế nằm, so với tay nghề của thợ đan tre nửa còn tốt hơn.

...

...

Hiện tại, thiếu niên áo trắng cắt áo toi hoàng qua có thể kéo đến dài hai thước, mỗi phiến dày mỏng hoàn toàn nhất trí, về phần chặt củi, lại càng xinh đẹp không cách nào hình dung.

Rõ ràng là đồng dạng nước suối, đồng dạng gạo, bên trong đồng dạng ủ khoai, dùng đồng dạng lò cùng thiết oa, nhưng thiếu niên áo trắng nấu thành cơm, nếu so với tất cả cơm Liễu Thập Tuế đã ăn cũng ngon hơn nhiều.

Thiếu niên áo trắng thậm chí đem tường viện trong tiểu viện một lần nữa sửa sang một lần, mái hiên không tu sửa thật lâu cũng được sửa lại, phảng phất mới vậy.

Liễu Thập Tuế phát hiện mình rất khó hoà nghi thân phận của đối phương được nữa.

Trừ tiên sư, ai có thể làm được chuyện như vậy?

Hơn nữa hắn không thấy thiếu niên áo trắng giặt xiêm y.

Hắn không rõ, vì sao làm nhiều chuyện như vậy, món bạch y đó vẫn trắng như thế, tựa như loại đại mẽ ngon nhất vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Một năm

Mạ non xanh xanh đều tắm tấp, khoảng cách giữa mỗi gốc mạ chính là tuyệt đối, hoàn mỹ đến cực điểm.

Vô luận từ góc độ nào quan sát, mạ non đều thành thẳng tấp một đường, ngay cả cái bóng trên mặt nước cũng không có bất kỳ một điểm sai lầm.

Trong sơn thôn nông phu tài năng nhất, cũng không làm được đến tiêu chuẩn này.

Nhìn hình tượng này, Liễu Thập Tuế thật lâu vẫn không thể khép miệng lại.

Gió nhẹ nhẹ phẩy, mạ non chấp trùng, rất là đẹp mắt.

Thiếu niên áo trắng đứng bên trên ruộng, khẽ gạt đầu, có chút hài lòng về thủ đoạn của chính mình, quay người đi đến phía sau, nằm xuống trên ghế trúc, nhắm mắt lại.

Liễu Thập Tuế mắt nhìn sắc trời, nói: "Công tử, sau đó còn phải đi đón củi."

Bởi vì thiếu niên áo trắng không thừa nhận mình là tiên sư, sau khi các thôn dân thương lượng một phen, quyết định dùng công tử để xưng hô đối phương.

"Chỉ đến thế thôi." Thiếu niên áo trắng nhắm mắt lại nói.

Liễu Thập Tuế không rõ ý tứ của hắn, hỏi: "Hay là nấu cơm trước?"

Thiếu niên áo trắng không để ý tới hắn.

Liễu Thập Tuế giờ mới hiểu được ý tứ của hắn, nhưng không rõ vì sao hắn đòi chủ ý nhanh như vậy.

"Ta chỉ muốn học, cũng không thích làm."

Thiếu niên áo trắng nói ra: "Coi như hóa phạm thật sự có đạo lý, cũng không thích hợp với ta."

Liễu Thập Tuế nghe không hiểu được, chỉ đành hỏi tiếp: "Vì sao thế?"

Thiếu niên áo trắng nói ra: "Bởi vì ta lười, lại không am hiểu."

Liễu Thập Tuế có chút kích động, hỏi: "Vậy công tử người am hiểu cái gì?"

Tại trong truyền thuyết ở tiểu sơn thôn, tiên sư bên trong Đại Thanh Sơn đều là thần nhân có thể phát tay dẫn lôi, phi kiếm nhập không.

Thiếu niên áo trắng nói ra: "Chặt đứt."

Thế gian bất kỳ sự vật gì, đều có điểm yếu của mình.

Hắn am hiểu nhất chính là tìm ra những điểm yếu kia, sau đó cắt ra.

Tỉ như pháp bảo, tỉ như sơn phong, hoặc là bất cứ thứ gì khác.

Liễu Thập Tuế không ngờ mình sẽ nghe được đáp án như vậy, không khỏi có chút thất vọng, vò đầu nói ra: "Khó trách ngài thái thật tốt đến như vậy."

Có gió nổi lên, có phiến lá cây rơi xuống, vết rách phi thường bóng loáng, giống như bị kiếm thật chặt đứt vậy.

Có tiếng ve vang lên.

Đây cũng là tiếng ve kêu đầu tiên trong thôn năm nay.

Thiếu niên áo trắng mở to mắt, nhìn về phía quần phong phượng xa giấu ở trong mây mù.

Liễu Thập Tuế nhặt phiến lá rụng kia lên, nhìn bên mặt hắn, hỏi: "Công tử ngươi đến cùng tên gọi là gì a?"

Thiếu niên áo trắng an tĩnh một lát, nói ra: "Tĩnh Cửu."

"Tĩnh Cửu?"

"Giếng nước (Tĩnh), thứ chín (Cửu)."

"Giếng trong nước giếng không phạm nước sông, chín trong sự tĩnh không như ý thường tám chín?"

"Từng đọc sách ư?"

"Trong thôn đã từng có một vị tiên sinh, năm ngoái đã rời đi, nghe nói là muốn đi trong huyện thi đồng sinh."

"Ta cũng từng đọc."

"Ừm?"

"Không hiểu cứ đến hỏi ta."

"Đa tạ công tử."

"Ừm."

Liễu Thập Tuế nhìn về phía thiếu niên áo trắng, gương mặt này hắn đã nhìn chín ngày rồi, đã có sức chống cự, vẫn cảm thấy có chút loá mắt, trong vô thức dụi dụi con mắt của mình.

"Ngài có phải... Tâm tình không tốt hay không?"

Thiếu niên áo trắng nhìn quần phong phía xa trong sương mù trầm mặc thời gian rất lâu, bỗng nhiên nói ra: "Không ngừng làm một chuyện giống nhau, rất khó để không thấy chán."

Liễu Thập Tuế nghĩ nghĩ, nói ra: "Nếu như... chuyện đó là ăn thịt chắc sẽ không đâu."

...

...

Thời gian một năm trôi qua rất nhanh, cuối xuân lại đến.

Đối vị thiếu niên áo trắng tự xưng Tĩnh Cửu kia, các thôn dân chia làm hai phái, một phái kiên trì cho rằng hắn chính là tiên sư đến từ Đại Thanh Sơn, một phái khác lại cho rằng hắn xác thực không phải tiên sư, mà hắn là đến từ phủ thành, thậm chí có thể là quý tộc công tử ở đô thành Triều Ca gặp rủi ro, nhưng có một điểm mà cách nhìn của người trong hai phái hoàn toàn thống nhất, đó chính là bọn họ từ trước tới nay chưa từng gặp phải người lười đến thế.

Một năm nay, các thôn dân rất thích đi phụ cận Liễu gia đi dạo —— không quản Tĩnh Cửu đến tột cùng có thân phận gì, bọn hắn luôn luôn thích nhìn hắn. Nhưng vô luận mọi người lúc nào đi tới, đều sẽ nhìn thấy Tĩnh Cửu đang ngủ, nếu có mặt trời, hắn sẽ nằm trên ghế trúc trong sân mà ngủ, nếu như thời tiết âm trầm, hắn sẽ nằm trên giường trong phòng ngủ, nếu như thời tiết quá nóng, hắn sẽ đem ghế trúc đến bên hồ nước dưới cây mà ngủ, nếu như tuyết rơi, hắn sẽ lại chuyển về phòng, đem cửa sổ mở ra.

Sau chín ngày ban đầu, không còn bất luận kẻ nào nhìn thấy Tĩnh Cửu làm gì cho dù là việc nhà đơn giản nhất, trải giường chiếu xếp chăn, mặc quần áo ăn cơm hiện tại cũng là do Liễu Thập Tuế phục thị, ngay cả ghế trúc chính hắn nằm ngủ, cũng là do Liễu Thập Tuế chuyển đến dọn đi.

Bất quá các thôn dân y nguyên đối với Tĩnh Cửu duy trì tôn kính phát ra từ nội tâm, bởi vì bọn nhỏ trong thôn đọc sách, hắn thỉnh thoảng sẽ chỉ điểm vài câu, dựa theo lời của bọn nhỏ, học thức của tiên sư công tử so với vị tiên sinh trước kia uyên bác hơn ba trăm lần.

Mấu chốt nhất là, Tĩnh Cửu phi thường có tiền, lại phi thường hào phóng, mặc dù lúc ban đầu, các thôn dân căn bản không dám lấy tiền của hắn. Trong làng sửa chữa từ đường cùng tiên miếu, toàn bộ dùng bạc của hắn, hiện tại ngay cả đường mới từ sơn thôn thông hướng huyện thành, cũng đã sửa xong hơn phân nửa, các thôn dân đối với hắn làm sao không cảm kích, làm sao không tôn kính?

"Công tử, lúc ngươi ngủ cần để ý chút, cẩn thận đừng lại rơi vào trong hồ nước."

Liễu Thập Tuế vác nhánh cây từ trên núi nhặt về, nhìn xem Tĩnh Cửu nằm tại trên ghế trúc, có chút bận tâm.

Chuyện như vậy đã từng phát sinh một lần, hắn bị phụ thân hung hăng giáo huấn một trận, mắng hắn không phục thị tiên sư được tốt.

Tĩnh Cửu nằm tại trên ghế trúc ừ một tiếng, không biết là đáp lại hắn, hay là nguyên nhân tại dưới bóng cây nghỉ ngơi quá mức thoải mái.

Hắn là cái sau, ngón tay thon dài của hắn gõ nhẹ ghế trúc, tiết tấu rất tán loạn, không có bất kỳ quy luật, để cho người ta cảm giác được một loại uể oải.

Liễu Thập Tuế do dự một lát, đem nhánh cây trên lưng để xuống.

Hắn dựa vào đại thụ ngồi xuống, ôm hai đầu gối, nhìn chằm chằm chiếc ghế trúc kia, một khắc cũng không dám buông lỏng.

Hắn hiện tại đã mười một tuổi, nhưng vẫn gọi là Thập Tuế, Tĩnh Cửu tựa như không có ý tứ đổi tên cho hắn, tại hắn nghĩ đến, nguyên nhân hắn là công tử quá lười.

Mặc kệ tên gọi là gì, hắn vẫn thành thật có thể tin như thế, đã đáp ứng phụ thân muốn đem công tử chiếu cố tốt, vậy nhất định phải làm bằng được.

Mà thanh âm Tĩnh Cửu công tử gõ ghế rất thú vị, hắn không biết nên dùng ngôn ngữ ra sao để hình dung, chẳng qua là cảm thấy tâm càng ngày càng tĩnh.

Gió núi nhẹ phẩy mặt nước, ánh nắng dần dần phai nhạt, bóng đêm càng ngày càng đậm.

"Hai lần cuối cùng, thử hơi sớm."

Liễu Thập Tuế nghe vậy khẽ kinh ngạc, sau đó liền thanh tĩnh, nói ra: "Vâng."

Tĩnh Cửu mở to mắt, nhìn về phía hồ nước.

Gió đêm biến mất không còn tăm tích, mặt nước hoàn toàn yên tĩnh, tựa như một tấm gương.

Nhìn gương mặt mình trên mặt nước, thời gian rất lâu hắn cũng không nói gì.

Gương mặt này rất đẹp.

Gương mặt này rất hoàn mỹ.

Nếu như nói mặt mày như vẽ, vậy người họa sĩ tất nhiên là người xuất sắc nhất ngàn vạn năm qua.

Cho dù hắn ở trong giới tu hành vô số tuần nam nữ cũng chưa từng gặp qua gương mặt dễ nhìn như vậy.

Tĩnh quang rơi vào trên gương mặt này, rơi vào trên mặt nước, tia sáng khẽ nhúc nhích, để cho gương mặt này nhiều thêm chút cảm giác tựa như ảo mộng.

Đây không phải lần thứ nhất hắn nhìn vào gương mặt của mình.

Lúc ấy tại bên hồ nước nhìn thấy gương mặt này, hắn mới hiểu được vì sao ngày ấy mới tới sơn thôn, các thôn dân lại có loại phản ứng kia, sau đó lại kiên định cho rằng hắn là tiên sư như vậy.

Có thể có được khuôn mặt dạng này, ai cũng không thể không hài lòng, dù cho hắn là Tĩnh Cửu.

Hắn chẳng qua cảm thấy có một điểm hơi kỳ quái.

Nhìn gương mặt mình trên mặt nước, hắn giơ tay sờ lên lỗ tai.

Đó là một đôi tai chiêu phong, nhìn tròn trịa, thú vị chính là, phối hợp với gương mặt này cũng không khó nhìn, ngược lại tăng thêm mấy phần đáng yêu.

Hắn hiểu được tại sao lại thế, chỉ là vẫn còn có chút không quen.

Gió đêm tái khởi, xua tan gương mặt hoàn mỹ trên mặt nước, cũng xua tan ý nghĩ trong lòng của hắn.

Hết thấy như mộng huyền như bọt nước, tựa như là Liên sư muội ở Thủy Nguyệt am từng nói.

Tĩnh Cửu nằm lại trên ghế trúc, muốn uống nước, nhưng phát hiện ấm nước ở trước ghế dựa, cần ngồi lên lần nữa, thế là hắn nhìn Liễu Thập Tuế một cái.

Liễu Thập Tuế ngồi xổm ở gốc cây, đang cầm sợi cỏ tre chọc mấy con sâu, cảm nhận được ánh mắt rơi vào trên người mình, ngẩng đầu lên mới biết được chuyện gì, thờ dãi, đứng dậy đi đến trước ghế trúc, nhắc lên ấm nước, đưa tới trước mặt Tĩnh Cửu.

Tĩnh Cửu uống chén nước, sau đó lần nữa nhắm mắt lại.

Liễu Thập Tuế không hề rời đi, ngay tại bên cạnh ghé trúc ngồi xỏm xuống, dùng tay chống đỡ cằm, nhìn gương mặt của Tĩnh Cửu ngẩn người, nghĩ thầm làm sao lại đẹp mắt như vậy chứ?

Hắn nhìn quá nhiều, cho nên khác biệt với những thôn dân khác, hẳn biết một năm qua, kỳ thật gương mặt này đã có biến hóa, không phải mặt mày, mà là... Khí chất?

Công tử không ngờ người giống ban sơ nữa, con mắt linh động hơn nhiều, cũng có sinh khí hơn nhiều, trên thực tế nói cũng nhiều hơn rất nhiều so với trước kia.

Tĩnh Cửu nhắm mắt lại, ba tức sau, lại mở to mắt.

Liễu Thập Tuế có chút giật mình, đã qua một năm, công tử mặc kệ là ngủ say vẫn là nghỉ chân hoặc là chớp mắt, chưa từng nhanh như vậy đã mở mắt ra.

"Ngài đang làm gì vậy?"

Tĩnh Cửu nhìn về sao trời phía trong bầu trời đêm, nói ra: "Ta đang thôi diễn chuyện ba năm sau."

Liễu Thập Tuế gãi gãi đầu, nghĩ thầm vậy ngài bình thường ngủ suốt ngày, lại là đang làm gì đấy?

Tĩnh Cửu tựa hồ biết trong lòng của hắn đang suy nghĩ điều gì, nói ra: "Ta thôi diễn ba ngàn năm sau này."

Liễu Thập Tuế mở to hai mắt, nói ra: "Ba ngàn năm?"

Tĩnh Cửu hỏi: "Nếu như ngươi mình tư khổ tương, hao hết tâm thần, dùng vô số thời gian viết một thiên văn chương cực kỳ tuyệt vời, cảm thấy đời này rốt cuộc không thể viết được văn chương tốt tới mức này, kết quả lại vô ý để bản thảo rơi vào trong lò bếp, bị đốt thành tro bụi, ngươi sẽ nghĩ như thế nào?"

Liễu Thập Tuế ngẩn người một lát mới phản ứng được, tay phải vuốt ngực nói ra: "Không dám nghĩ, nghĩ đến đã đau lòng."

"Không phải đau, là nhức nhối." Tĩnh Cửu an tĩnh một lát, nói: "Rất thống khổ."

Loại đau khổ này không phải người thực sự trải nghiệm qua không cách nào hiểu rõ.

Đau đến không muốn sống.

Nhưng rút kinh nghiệm, ngoại trừ đem văn chương ngày đó viết một lần nữa, còn có thể làm gì khác?

Liễu Thập Tuế đồng tình nói ra: "Vậy chỉ có thể viết lại."

Tĩnh Cửu nói ra: "Đúng vậy, ngoại trừ viết lại còn có thể làm sao?"

Liễu Thập Tuế nghĩ đến một việc, lo lắng nói: "Thế nhưng từ ngữ phản kích bên trong văn chương cũ, còn có những tình diệu điển cổ đều không nhớ gì cả thì phải làm sao?"

"Không nhớ nổi tự nhiên không quan trọng, những từ ngữ điển cổ kia làm sao có thể nói chân chính đặc sắc được?"

Tĩnh Cửu nhìn về phía quần phong bên trong dạ vụ, nói ra: "Viết lại một lần, tất nhiên sẽ là một thiên văn chương cảm tú tốt hơn."

Liễu Thập Tuế nghĩ nghĩ, cũng không biết câu này có đạo lý hay không, nghĩ đến trước mặt đối thoại, hiếu kỳ hỏi: "Công tử ngươi thôi diễn ra thứ gì? Sau này ba năm nước mưa kiểu gì?"

Tĩnh Cửu ánh mắt rơi vào trong một rừng cây cách đó không xa, nói: "Ta chỉ suy tính ra là đã đến giờ."

Ngay tại tối nay.

Gió đêm hơi lên, làm áo bông bành, một người tu hành trung niên rất thoát tục bay xuống mặt đất, sau lưng đeo một thanh trường kiếm.

Liễu Thập Tuế giật nảy mình, trốn đến đằng sau ghé trúc.

Người tu hành trung niên ánh mắt rơi vào trên thân Tĩnh Cửu, mày kiếm chau lên, tựa hồ có chút ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Thiên hướng cổ sơn hành

Người tu hành trung niên kia gọi là Lữ Sư, xuất thân từ ngọn núi thứ ba trên Thanh Sơn Thượng Đức phong, hôm nay đã đạt tới cảnh giới Thừa Ý viên mãn, bởi vì trước sau hai lần trùng kích cảnh giới Vô Chương không thể thành công, tạm thời dừng cước bộ tại đây, hôm nay nhậm chức môn sư Nam Tùng đình, chịu trách nhiệm bồi dưỡng đệ tử mới vào ngoại môn.

Lấy thân phận của hắn, vốn không cần tự mình ra ngoài để chiêu mộ đệ tử, nhưng những năm gần đây đệ tử Nam Tùng đình tư chất cũng rất bình thường, xa xa không bằng nơi khác, điều này làm cho hắn gánh chịu áp lực rất lớn.

Hiện tại hắn không trông mong có thể làm ra đại sự như thế nào, chỉ cầu có thể dạy được mấy vị đệ tử giỏi, có lẽ sẽ được sư trưởng ban thưởng đan dược, cuối cùng trùng kích vào Vô Chương cảnh một lần nữa mà thôi.

Khi hắn từ nơi nào đó trên Cửu Phong nghe được tin tức, tiểu sơn thôn vắng vẻ này đáng giá đánh giá một phen, liền tới rất nhanh.

Hắn ẩn ở trên cây xanh, quan sát đứa bé trai mười mấy tuổi kia, phát hiện tin tức không sai lắm, cho dù chẳng qua là đứng xa xem, cũng có thể cảm nhận được đối phương quả thật là lương tài.

Khi hắn sử dụng kiểm thức quét qua, lại càng vui mừng tốt đỉnh —— đứa bé trai kia lại là đạo chủng trời sanh!

Mỹ ngọc lương tài như vậy, đừng bảo là vùng ven Đại Thanh Sơn, cho dù là châu quận phồn hoa, thậm chí Triều Ca thành, chỉ sợ mấy năm mới xuất hiện một cái, Lữ Sư nơi nào còn lo lắng có thể dọa cho đứa bé kia sợ hay không, trực tiếp từ trong bóng đêm hiện thân, nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng nói gì, đã bị một việc khác hấp dẫn lực chú ý của mình.

Đứa bé trai kia kinh sợ, trốn tới phía sau một gã thiếu niên áo trắng.

Nguyên nhân mà hắn sinh lòng cảnh giác là hắn ở phía xa quan sát đứa bé trai này, lại không hề phát hiện sự tồn tại của thiếu niên này.

Đối phương an vị ở trên ghế trúc bên cạnh ao nước.

Trước tiên, kiểm thức của hắn rơi vào trên người thiếu niên áo trắng kia, lại phát hiện đối phương chỉ là người phạm chưa từng tu hành, trong cơ thể cũng không có đạo chủng, điều này làm hắn có chút giật mình.

Khi tầm mắt của hắn rơi vào trên mặt thiếu niên áo trắng, lại càng thêm cả kinh hơn.

Hắn ở tu hành giới nhiều năm cũng chưa từng gặp phải thiếu niên nào xinh đẹp đến như vậy.

Đừng bảo là chút ít thế gia đệ tử Triều Ca, coi như là sư muội trên Thanh Dung phong, nữ đệ tử nổi danh xinh đẹp tại Thủy Nguyệt am cũng không cách nào đem ra để đánh đồng.

Tu hành giới từ trước đến giờ luôn thờ phụng một cái đạo lý: người cực hạn sẽ bắt phạm.

Vô luận cao thấp mập ốm hoặc là bất cứ đặc điểm nào hiển lộ ra ngoài, chỉ cần đầy đủ đặc biệt, người đó tất sẽ có điểm bất thường.

Cách nói đơn giản hơn chính là: Chuyện chí cực tất có yêu dị.

Mà từ “đẹp” từ trước đến giờ càng được người tu hành sùng bái, vô luận thanh tú trên núi, phi kiếm như ánh sáng, chỉ cần cực đẹp, tất sẽ có phi phạm ẩn chứa bên trong.

Nhìn thiếu niên áo trắng gương mặt tuyệt mỹ, Lữ Sư sao có thể không động tâm, kiểm thức lần nữa tra xét một lần, phát hiện hắn đạo tâm còn non nớt, càng không cần phải nói tới đạo chủng tồn tại.

Thiếu niên áo trắng niên kỉ so với nam hài lớn hơn nhiều, đạo tâm lại xa xa không bằng, thiên phú tư chất tự nhiên xê xích càng xa.

Lữ Sư có chút tiếc nuối, không hề nhìn thiếu niên kia nữa, nhìn sang Liễu Thập Tuế, hỏi: "Người đã biết thân phận của ta chưa?"

Liễu Thập Tuế bị một người xa lạ bỗng nhiên xuất hiện hù dọa cho sợ hãi không nhẹ, căn bản không dám thò đầu ra, nghe câu hỏi, nào dám mở miệng gì, chỉ gắt gao nắm ống tay áo của Tinh Cửu.

Tinh Cửu từ cách ăn mặc cùng phương pháp đeo kiếm của trung niên nhân này đã nhận ra, đối phương hẳn là vị đệ tử đời thứ ba, cảnh giới cách Vô Chương còn rất xa, chẳng qua không biết tên họ của đối phương.

Đây là chuyện rất tự nhiên.

Thanh Sơn Tông nội môn đệ tử cùng ngoại môn đệ tử cộng lại có đến mấy ngàn, trừ Thượng Đức phong lão đầu nhi còn có Tích Lai phong chúng phụ nhân, ai có thể đem toàn bộ mọi người nhận rõ.

"Không sao." Tinh Cừ nói.

Chẳng biết tại sao, nghe thấy những lời này, Liễu Thập Tuế cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều, nhưng còn có chút khẩn trương, đứng dậy nhìn người tu hành trung niên kia, khẽ run nói: "Chẳng lẽ ngài là..."

Lữ Sư về mặt ôn hòa nói: "Không sai, ta chính là người tu đạo trong Thanh Sơn, cũng chính là tiên sư mà các ngươi hằng ngày vẫn nói tới."

Nghe hai chữ tiên sư, Liễu Thập Tuế trong vô thức nhìn thoáng qua Tinh Cừ.

Lữ Sư cho rằng hẳn quá mức khẩn trương, khẽ mỉm cười, nói: "Ngươi có thể gọi ta là Lữ Sư."

Liễu Thập Tuế bất an nói: "Lữ Sư... Ngài tới chỗ chúng ta làm cái gì?"

"Ta tới hỏi ngươi, ngươi có muốn tu đại đạo, cầu trường sinh không?"

Nghe lời này, Tinh Cừ có chút cảm khái, nghĩ thầm đã cách nhiều năm như vậy, lại vẫn dùng những lời này, ngay cả một chữ cũng không thay đổi.

Liễu Thập Tuế ngơ ngác đứng giữa trời một lát mới tỉnh hồn lại, nói lắp bắp: "... Tự nhiên là... Nguyên ý, chẳng qua là..."

Thiếu niên nông thôn trong ngày thường không chút nào thu hút được Thanh Sơn tiên sư nhìn trúng mang đi, đây là chuyện xưa tốt đẹp nhất trong sơn thôn truyền lưu vô số đời. Hẳn từ nhỏ đã nghe những chuyện xưa này mà lớn lên, cả người cũng đã u mê, làm sao có thể đưa ra ý tứ phản đối chứ, chẳng qua là tựa như trong lời nói của hắn vậy, chẳng qua là...

Hắn nhìn về tiểu viện, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt có chút do dự cùng giãy dụa.

Lữ Sư không những không tức giận, ngược lại càng cảm thấy an ủi: "Tu đạo tuy không phải chuyện phạm trần, nhưng chúng ta không phải tăng nhân, hồng trần cũng có thể đi, tự nhiên sẽ không đoạn tuyệt thiên luân."

Liễu Thập Tuế có chút bất an nói: "Thật sao?"

Lữ Sư mỉm cười nói: "Sau đó ta sẽ nói rõ với cha mẹ ngươi, sau này cũng sẽ cho ngươi thời gian hồi hương thăm người thân, nếu tương lai ngươi không cách nào nhập môn, còn cần lo liệu sự vụ thế tục trong môn phái, tự nhiên sẽ không thiếu tiền bạc, càng có thể thường xuyên về nhà, muốn chiếu cố hương lý, chẳng qua là tiện tay mà thôi... Bất quá, ta cảm thấy ngươi sẽ không có cơ hội như thế."

Rất rõ ràng, hắn vô cùng coi trọng thiên phú tư chất của Liễu Thập Tuế, tin chắc không nghi ngờ.

Liễu Thập Tuế nhìn về Tinh Cừ.

Lữ Sư có chút ngoài ý muốn.

Tinh Cừ đứng dậy, nói: "Muốn đi thì đi."

Liễu Thập Tuế về mặt vui mừng, nói: "Dạ, công tử."

Lữ Sư từ ngoài ý biến thành kinh ngạc.

Ở tiểu sơn thôn vắng vẻ như này, tại sao lại có một vị công tử ca xinh đẹp như vậy?

Hắn nhìn về Tinh Cừ, bỗng nhiên nói: "Ngươi thì sao? Có bằng lòng theo ta tu đại đạo, cầu trường sinh hay không?"

...

...

Cách một bức tường, tiếng đối thoại cùng tiếng khóc của vợ chồng Liễu thị thỉnh thoảng còn truyền đến. Chỉ là bọn hắn nhớ tiên sư nhắc nhở không dám kinh động trong thôn, cho nên đem thanh âm hạ xuống tới vô cùng thấp.

Tinh Cừ ngồi bên cửa sổ, nhìn ánh sao trong bầu trời đêm, trầm mặc không nói, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Người gọi Lữ Sư kia sáng sớm mai sẽ đến đón Liễu Thập Tuế... cùng với hắn đi Thanh Sơn Tông.

Liễu Thập Tuế đang thu thập hành lý. Hắn là hài tử rất chịu khó, nhưng loại chuyện thu thập hành lý này mới làm là lần đầu tiên. Bất quá trên khuôn mặt nhỏ nhắn mờ mịt không phải bởi vì nguyên nhân này, mà là bởi vì nhận lấy tinh thần trùng kích quá lớn, còn không hoàn toàn tỉnh lại. Có lẽ chính bởi vì như thế, hắn không nghĩ tới sự thật là Tinh Cừ cũng không phải tiên sư.

"Chẳng lẽ như vậy là được rồi..."

Đứa bé này còn có chút nói lắp: "Vị tiên sư kia không cần thời gian nhìn xem... Phẩm đức của ta ư?"

Tĩnh Cửu nhìn tĩnh không ngoài cửa sổ, nói: "Tâm tính."

Liễu Thập Tuế nói: "Đúng, chính là từ này."

Tĩnh Cửu nói: "Loại chuyện này dĩ nhiên chỉ cần xem thiên phú, tâm tính sẽ theo năm tháng mà biến hóa, xem như thế nào đây? Rồi lại nói chẳng lẽ người thật sự cho là nhân giả vô địch ư?"

Liễu Thập Tuế sờ sờ đầu, nói: "Chẳng lẽ không đúng sao? Trong sách cũng nói như vậy."

Tĩnh Cửu không xoay người, nói: "Dĩ nhiên không phải vậy, người vô địch mới là vô địch."

Liễu Thập Tuế không hiểu những lời này, nhìn bóng lưng của hắn, lại bỗng nhiên cảm nhận được một loại cảm giác tịch mịch.

...

...

Lúc sáng sớm, trời còn tờ mờ sáng, ánh sáng mặt trời còn xa ở bên kia quần phong, chẳng biết lúc nào mới có thể tới.

Lữ Sư đã tới.

Liễu thị vợ chồng đưa Liễu Thập Tuế đến trước viện, không tiếng động lau nước mắt, có chút khổ sở, càng nhiều lại là cao hứng.

Tiếng bước chân vang lên, Tĩnh Cửu từ trong nhà đi ra, gió sớm nhẹ phẩy bạch y, hai tay trống trơn, không có gì mang theo cả.

Nhìn hình tượng này, Liễu thị vợ chồng không khỏi nghĩ lên một năm trước, hắn đi tới cửa thôn, phăng phất cũng là bộ dáng như vậy.

Liễu mẫu nhìn Liễu phụ một cái, muốn nói lại thôi.

Liễu phụ dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn nàng một cái, cung kính nói: "Công tử, có muốn mang chút ít đồ trên đường dùng hay không? Thập Tuế vác đồ cũng được."

Tĩnh Cửu không để ý đến, chấp hai tay hướng ngoài viện đi tới.

Lữ Sư ở ngoài viện nhìn cảnh này, khẽ cau mày.

Không ai biết, trong chum nước sau sương phòng, có nửa viên đan dược màu xanh nhạt, đang từ từ hòa tan, cho đến lúc tiêu tán ở trong nước, cũng không cách nào nhìn thấy nữa.

Lữ Sư mang theo Tĩnh Cửu cùng Liễu Thập Tuế đi vào sương sớm, rất nhanh đã biến mất vô ảnh.

Liễu phụ Liễu mẫu lau nước mắt đi trở về trong viện, bỗng nhiên không biết nên làm gì, kinh ngạc đứng một hồi lâu, mới đứng dậy bắt đầu quét dọn đình viện, nấu nước nấu cơm.

Vô luận là nấu cháo hay pha trà, dùng đương nhiên cũng là nước trong vạc.

Cho đến lúc này, Liễu mẫu mới phát hiện trong nhà thiếu đi một thứ.

Chiếc ghế tre kia đã không thấy nữa rồi.

...

...

Không biết bởi vì nguyên nhân gì, Lữ Sư không lựa chọn ngự kiếm phi hành về Thanh Sơn Tông, mà là đi bộ.

Liễu Thập Tuế dĩ nhiên không thể nghĩ tới những chuyện này, bởi vì hắn sẽ không nghĩ tới thế gian có người có thể ngự kiếm mà đi.

Tĩnh Cửu lại rất rõ ràng, vị Thanh Sơn Tông tam đại đệ tử này bây giờ là cảnh giới Thừa Ý viên mãn, theo đạo lý có thể nhẹ nhàng như thường ngự kiếm mà đi, cho dù mang theo hai người cũng không phải quá khó khăn.

Vậy vì sao người này muốn kiên trì đi bộ? Lo lắng bị người tu đạo khác thấy dấu vết phi kiếm, sẽ chọc tới phiền toái ư?

Tĩnh Cửu không rõ, tại hắn nghĩ đến, tuy nói hiện tại Thanh Sơn Tông đời sau không bằng đời trước, cũng không trở thành như thế.

Sơn thôn cách Thanh Sơn Tông sơn môn nhiều nhất bất quá hơn trăm dặm, Thanh Sơn Tông đệ tử ở loại địa phương này còn cẩn cẩn thận thận như thế, hoàn

toàn chính là nhất gan.

Lữ Sư không biết Tinh Cửu đang suy nghĩ điều gì, mang theo hai người thiếu niên một lớn một nhỏ hướng trong sương mù quần phong lên đường, trầm mặc mà cẩn thận.

Ngày thứ ba, xuyên qua một mảnh đại vụ, phạm vi nhìn chợt trở nên sáng rõ.

Vô số tòa thanh phong xuất hiện trước mắt, có xinh đẹp tuyệt trần, có hiem trở, có ngọn núi thạch bích bóng loáng trong như gương, hoàn toàn không cách nào trèo lên, đỉnh núi lại có dấu vết con người.

Trong truyền thuyết Thanh Sơn Cửu Phong chính là tại trong đó ư?

Liễu Thập Tuế sợ hãi than liên tục, Tinh Cửu nhìn cũng chưa từng nhìn một cái.

Ba người theo sơn đạo dùng đá xanh trải thành hướng ngọn núi mà đi, không lâu lắm đã thấy một tòa cửa đá.

Cửa đá hình thức đơn giản, phía trên hiện đầy râu xanh, tự có phong cách cổ, hoành phi mờ hồ có thể thấy ba chữ Nam Tùng đình.

Nơi này chính là Thanh Sơn Tông Nam Sơn môn.

Thấy sơn môn này, Lữ Sư trên mặt lộ ra nụ cười, rõ ràng buông lỏng rất nhiều.

Sơn môn u tĩnh, trong rừng rậm tiếng chim cũng không có.

Phía dưới sơn môn có một cái bàn gỗ, trên bàn bày biện bút nghiên mực giấy, một nam tử người mặc kiếm bào màu xám gục xuống bàn mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Bài học đầu tiên

Lữ Sư đi ra phía trước, gõ gõ cái bàn.

Vị nam tử áo bào xám kia tỉnh lại, dụi dụi đôi mắt hơi mỏi, nhìn thấy là Lữ Sư, rất cao hứng, vội thấy bùn đất trên vạt áo trước cùng giày của hắn, lại rất cả kinh.

"Lữ sư huynh, đã xảy ra chuyện gì?"

Tựa như tiểu hài tử học được cách đi rồi, tuyệt đối sẽ không còn muốn bò nữa, người tu đạo học được ngự kiếm phi hành, ai còn nguyện ý bước đi?

Lữ Sư nói: "Chỉ muốn cẩn thận chút thôi, nếu không để cho ba bên kia biết tin tức tới đây đoạt người thì phải làm sao?"

Vị nam tử áo bào xám kia nói: "Đều là đồng môn, không đến mức thế chứ."

Lữ Sư nói: "Vậy nếu là các tông phái khác tới cướp người thì như thế nào?"

Nam tử áo bào xám cười nói: "Sư huynh nói quá lời rồi, bản thân ta cũng muốn xem xem, người rút cuộc kiếm được một vị thiên tài như thế nào, mà lại khản trương như thế."

Lữ Sư ý bảo Tinh Cửu cùng Liễu Thập Tuế tiến lên, nói: "Đây là tiên sư đăng ký phái Nam Môn ta, Minh Quốc Hưng, trước lúc nhập môn, các người cần xưng là sư thúc."

Liễu Thập Tuế vội vàng hô: "Minh sư thúc."

Minh Quốc Hưng thấy Tinh Cửu, ngây ra sau đó mới tỉnh lại, than thở không dứt: "Hay cho một đứa trẻ đẹp như tượng ngọc, Lữ sư huynh người lần này quả nhiên gặp gỡ bất phàm."

"Chính là thùng rỗng kêu to mà thôi, ta chọn chính là đứa nhỏ hơn."

Lữ Sư thở dài, nói chuyện cũng không có ý tránh Tinh Cửu.

Đi đường ba ngày ngắn ngủi, quan cảm của hắn đối với Tinh Cửu càng ngày càng kém, thậm chí có chút ít hối hận.

Hắn chưa từng gặp phải người lười như vậy.

Đĩ nhiên, chân chính làm hắn cảm thấy không vui chính là, thiên tài trong mắt của hắn như Liễu Thập Tuế lại bị người khác sai sử như vậy.

Vị Minh sư thúc kia theo lời nhìn sang Liễu Thập Tuế, chỉ thấy đứa bé kia khí tức thanh tân, ánh mắt vững vàng, không khỏi gật đầu, nghĩ thầm quả thật không tệ.

Đợi đến khi sử dụng kiếm thức đánh giá, không khỏi kinh hãi, khăn trương đến thanh âm cũng run rẩy lên.

"Trời sanh đạo chừng?!"

Lữ Sư cười nói: "Không sai."

Minh Quốc Hưng gấp gấp hô: "Vậy còn đứng ngây ra đó làm gì, mau mau đi vào!"

Lữ Sư mang theo Tinh Cửu cùng Liễu Thập Tuế đi vào trong cửa đá.

Minh Quốc Hưng nhẹ vỗ ngực, nhìn vào hắn cười một tiếng, rất cực yên tâm.

Vào sơn môn, chính là đệ tử Thanh Sơn Tông, đừng hòng có ai nghĩ cướp đi được nữa.

Đừng bảo là tu hành tông phái, người Triều Ca thành tới cũng vô dụng, ngay cả Bát Lão Lâm cùng Quyển Liêm Nhân cũng không dám bước vào nơi này một bước.

Vô số năm qua, ai dám can rờ ở Thanh Sơn Tông chứ?

Minh Quốc Hưng nhặt bút lông, ở nghiên mực chấm chấm, mở ra trang sách, nhìn Liễu Thập Tuế hỏi: "Tên họ?"

Liễu Thập Tuế có chút khăn trương đáp: "Liễu Thập Tuế."

Minh Quốc Hưng giật mình, nói: "Tên họ, không phải là tuổi tác."

Liễu Thập Tuế mở to hai mắt, nói: "Ta tên như vậy, không được sao?"

Ban đầu hắn cũng không hài lòng với cái tên này, nhưng hiện tại sớm đã thành thói quen, thậm chí có chút yêu thích.

"Đừng nói thập tuế, cho dù người muốn gọi là vạn tuế cũng được."

Minh Quốc Hưng mặt mày hớn hờ nói.

Đợi ghi danh Liễu Thập Tuế xong xuôi, hắn nhìn về Tinh Cửu hỏi: "Người thì sao?"

Mặc dù đã chuẩn bị tâm tư, nhưng nhìn gương mặt xinh đẹp đến lạ kỳ này, hắn vẫn không nhịn được hí hí mắt, trong lòng sách sách hai tiếng.

"Tinh Cửu, người Triều Ca."

Thiếu niên nhìn một tòa cô phong phía xa, tùy ý hồi đáp.

Minh Quốc Hưng đang hưng phấn, không để ý đến việc hắn vô lễ, còn nhẹ nhàng khuyến khích mấy câu, sau đó xoay người nhìn về Liễu Thập Tuế, chuẩn bị cùng vị trời sanh đạo chủng này trao đổi một phen.

Không ngờ Liễu Thập Tuế nhìn cũng chưa từng nhìn hắn một cái, đã hướng sơn môn đi vào trong, bởi vì Tinh Cửu đã đi rồi.

Trên sơn đạo, thiếu niên áo trắng đi trước, đứa bé trai đeo hành lý ở phía sau nhắm mắt theo đuôi.

Nhìn hình tượng này, Minh Quốc Hưng rất giật mình, nói: "Chuyện này là sao?"

"Bọn họ là chủ tớ."

Lữ Sư nghĩ tới lời Liễu phụ nói với mình đêm đó, nhũu nhũu mây.

"Trời sanh đạo chủng lại là đây tớ cho người khác ư?" Minh Quốc Hưng vô cùng khiếp sợ, nhìn Lữ Sư nói: "Không cần biết trước đây quan hệ giữa bọn họ ra sao, nhưng đã vào sơn môn, chuyện phàm trần sẽ không còn ý nghĩa, chẳng lẽ người không nói với bọn họ ư?"

Lữ Sư có chút bất đắc dĩ, ngày đầu tiên hắn đã đem chuyện này nói rất rõ ràng, Tinh Cửu không nói gì, Liễu Thập Tuế thì nói như thế nào cũng nói không nghe.

...

...

Mây mù sớm tan, trong gió mang theo vị ẩm ướt, sơn đạo cũng rất bằng phẳng, đi lại trên đó, có chút thích ý.

Liễu Thập Tuế đánh giá ngọn núi bốn phía, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tò mò, tâm tình vừa khản trương vừa hưng phấn.

Có lẽ là bị hấn ảnh hưởng, hay là dẫn động hồi ức xưa cũ, tầm mắt của Tinh Cửu ở cảnh vật quanh mình dừng lại cũng nhiều thời gian hơn chút ít.

Mang theo cảm xúc như vậy, rất nhanh đã đi qua hơn mười dặm đường núi, đi tới một mảnh nhai bình ở lưng chừng núi.

Trên núi khắp nơi đều là đại thụ chọc trời, trong đó có chục gian nhà cỏ rải rác như quần cò.

Mây mù tái khởi, nhà cỏ như ẩn như hiện, nhìn kỹ lại, có thể thấy mỗi gian nhà cỏ đều có tường viện cách xa nhau.

Đi tới nhai bình, đường nhỏ trở nên nhiều hơn, Liễu Thập Tuế không biết nên đi như thế nào, nhìn sang Tinh Cửu.

Sau núi có tiếng nước chảy, âm thanh dễ nghe, hẳn là dòng suối, vừa có một đạo tiếng nhạc vang lên, cùng tiếng nước chảy tương hợp, càng hiển lộ mờ ảo.

Tinh Cửu cất bước hướng nơi này đi tới, Liễu Thập Tuế vội vàng đuổi theo.

Theo thanh âm, hai người đi qua rừng cây xanh, nhìn thấy trong sương mù mờ hồ có tòa kiến trúc.

Ánh mặt trời bỗng nhiên rơi xuống, xua tan sương mù, bộ dáng chân thực của kiến trúc hiển lộ ra, đó là một tòa lầu tự mái đen tường xanh, rất có xơ xác tiêu điều ý

Nơi này chính là kiếm đường của Thanh Sơn Tông Nam Tùng đình, đệ tử mới nhập môn phải ở chỗ này sinh sống học tập thời gian rất lâu.

Mười mấy thiếu niên thiếu nữ đứng ở trên đất bằng trước kiếm đường, mặc một bộ áo xanh hình thức như nhau.

Lữ Sư đứng ở trên thềm đá, nói: "Đang chờ hai người các ngươi đó, mau mau đứng vào hàng ngũ."

Liễu Thập Tuế rất kinh ngạc, hướng Tinh Cửu hỏi: "Công tử, tiên sư tới thế nào vậy? Trên đường không thấy hấn vượt qua chúng ta a."

Vào sơn môn, không hề lo lắng bại lộ dấu vết sau đó bị những tông phái khác tới đoạt đệ tử, Lữ Sư chỉ cần ngự kiếm, chốc lát thời gian đã có thể tới đây.

Tinh Cửu hiểu được đạo lý này, Liễu Thập Tuế lại hoàn toàn không nghĩ tới.

Nghe Lữ Sư nói, mười mấy tên đệ tử xoay người hướng Tinh Cửu hai người nhìn lại, khuôn mặt đầy tò mò.

Kiếm đường lúc trước tràn đầy một loại không khí "Rốt cuộc đã tới".

Những đệ tử này đến từ các nơi trên đại lục, đến Nam Tùng đình đã có một đoạn thời gian, nhưng vẫn không được truyền thụ tiên pháp cùng kiếm thuật, đã sớm chờ có chút lo âu.

Nghe nói nguyên nhân là tiên sư thụ nghiệp đang đợi một vị đệ tử.

Vì một gã đệ tử mà để cho nhiều người như vậy chờ đợi, lãng phí thời gian, tự nhiên biết tiên sư đối với người kia vô cùng coi trọng.

Những đệ tử này đều là giai tài do Thanh Sơn Tông tiên sư tự mình lựa chọn, tự tin nhất định có thể bước lên thông thiên đại đạo, đối mặt tình huống như thế, đối với đệ tử mới kia tự nhiên thật tò mò, đồng thời khó tránh khỏi có chút mâu thuẫn trong lòng.

Đều là đệ tử mới vừa vào Thanh Sơn ngoại môn, bọn họ không cách nào thông qua kiếm thức phát hiện Liễu Thập Tuế thiên phú, tầm mắt tự nhiên rơi tại trên người Tinh Cửu ở phía trước.

Một trận thấp giọng kinh hô không khống chế được, trong đám người vang lên, sau đó biến thành tiếng nghị luận hưng phấn, ong ong giống như bầy ong.

"Người này làm sao đẹp mắt như vậy?"

"Gương mặt làm thế nào có thể đẹp thế?"

"Khí độ cũng rất bất phàm, có lẽ là con dòng cháu giống từ Triều Ca tới."

Nhất là nữ đệ tử, nhìn gương mặt tuấn mỹ kia, chẳng biết tại sao cảm thấy có chút nóng mặt, xoay người sang chỗ khác, gờ tay lên ở bên má nhẹ nhàng quạt khẽ.

Một nam đệ tử bỗng nhiên nói: "Các ngươi không cảm thấy lỗi tai của hấn rất quái lạ sao?"

Mọi người nghe vậy nhìn lại, mới phát hiện thiếu niên áo trắng kia lại có đôi tai chiều phong, nhìn...

"Thật đáng yêu a."

Một cô thiếu nữ nhìn Tinh Cửu si ngốc nói.

Lữ Sư ho hai tiếng.

Các thiếu niên nguyện ý vào núi tu đạo tự nhiên nhất tâm hướng đạo, được sư trưởng nhắc nhở, tinh thủ đạo tâm, không hề đánh giá Tinh Cửu nữa, cũng không nghị luận nữa.

Trước kiếm đường trở nên vô cùng an tĩnh.

Ở Lữ Sư ánh mắt nhắc nhở, Tinh Cửu cùng Liễu Thập Tuế đi tới phía sau đội ngũ đứng.

"Nơi này là nhập môn khẩu quyết, các ngươi cố gắng nghiên tập."

Lữ Sư nhẹ phát ống tay áo, mấy chục bản sách mỏng từ trong kiếm đường bay ra, như lá rụng bình thường tán ra, vô cùng chính xác rơi vào trong tay mỗi người đệ tử.

Hình tượng này thật sự rất thần kỳ, vô luận Liễu Thập Tuế hay là các đệ tử trẻ tuổi đều sợ hãi than.

"Thế gian người tu đạo đông đúc, các phái công pháp đặc thù, cảnh giới phân chia không đồng nhất, nhưng bản chất không cũng không khác biệt gì, các ngươi hiện tại muốn học chính là sơ cảnh pháp môn."

Lữ Sư ý bảo các đệ tử mở ra bản sách mỏng này, nói: "Ta Thanh Sơn Tông đại đạo đem ra lý giải, sơ cảnh chỉ phân hai giai đoạn, một là Hữu Nghi."

Rất cực nghe được chân chính tu hành pháp môn, đám đệ tử trẻ tuổi vẻ mặt trở nên vô cùng thật tình, tầm mắt nhìn trên sách mỏng văn tự ghi lại, cũng sẽ không bỏ qua mỗi câu nói của sư trưởng.

"Cái gì gọi là Hữu Nghi? Nam Hoa Đạo Tàng có viết: Hình thể bảo thần, các hữu nghi tắc, vị chi tính."

"Các ngươi cần phải làm, chính là thuần thực nhập môn công pháp, cường thân kiện thể, trui luyện ý chí, đoạn chánh nghi tư, như thế mới có thể làm đến hai bên tương thông, tự có thủy chung."

"Từ ngoài mà vào bên trong, đội Hữu Nghi cảnh giới viên mãn, đạo chủng trong cơ thể các ngươi mới đủ ổn định, có thể chịu đựng qua tâm cương chi loạn, khỏe mạnh trưởng thành, tiến vào cảnh giới thứ hai là Bảo Thần."

Nghe đến đó, có chút đệ tử ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra thần sắc mong đợi cùng hướng tới.

"Cái gì gọi là Bảo Thần? Hòe Kỳ có viết: Bảo thần lấy tĩnh, hình sẽ tự chính."

"Giai đoạn này có thể nói là sự biến hóa của Hữu Nghi cảnh giới, cũng có thể nói người tu đạo lần đầu tiên bay vọt, bởi vì đến giai đoạn này, ý chí sẽ trở nên vô cùng kiên định, tự nhiên cảm ứng được trong thiên địa linh khí, đạo chủng phát triển, kinh mạch tiệm sinh, có thể hút lấy linh khí trong thiên địa, hóa thành chân nguyên, đây cũng là lấy thiên chi linh dưỡng nhân chi linh, cho đến khi linh hải phong phú, có thể nói cảnh giới mới thành lập, về phần như thế nào coi là viên mãn, vậy muốn nhìn kiếm đàm của các ngươi..."

Lữ Sư thanh âm cũng không lớn, nhưng rõ ràng rơi vào trong tai mỗi người đệ tử.

Mặt trời đã tới trung thiên, mây mù đã sớm tan hết, ánh sáng rừng rực, hơi có chút nóng.

Nhưng không có một gã đệ tử nào kêu nóng, vô cùng chuyên chú nghe tiên sư dạy, thậm chí giống như không cảm giác được vậy.

Một vị đệ tử trẻ tuổi đến từ Nhạc Lăng quận, đối với những cảnh giới tiên sư nói tới tâm trí hướng về, bỗng nhiên nghe bên cạnh truyền chút ít tạp âm.

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy một màn hình ảnh, không khỏi ngây dại.

Liễu Thập Tuế đang châm trà cho Tinh Cửu uống.

Từ trong bầu đồ ra trà đã sớm nguội, không tràn ra nhiệt vụ.

Nhưng thanh âm nước trà rơi vào trong chén vẫn là rõ ràng như vậy, như nước suối bình thường.

Tinh Cửu nhận lấy chén trà uống cạn, đưa trả về.

Liễu Thập Tuế đem bình trà cùng chén trà cất đi, lại từ trong cái bọc lấy ra một cái quạt tròn, bắt đầu quạt gió cho Tinh Cửu.

Quạt tròn mang theo tiếng gió, ở trước kiếm đường an tĩnh rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Trời sinh đạo chủng

Tiếng trà tiếng gió, vô số âm tiết vọng vào tai.

Nhiều đệ tử hơn chú ý tới động tĩnh phía sau, không khỏi có chút tròn tròn mắt.

Lữ Sư nhìn động tĩnh nơi này, hai hàng lông mày chau lên, mơ hồ có chút không vui, ngón tay phải đặt ở phía sau lưng nhẹ nhàng bắn ra.

Tranh!

Một đạo kiếm âm trong trẻo lạnh lùng chỉ cực vang khắp không gian trước kiếm đường.

Chúng đệ tử trong lòng khẽ run, nhất thời tỉnh táo lại, vội vàng quay đầu.

Nhai bình vô cùng an tĩnh, ngay cả chim hót trên cây nơi xa cũng biến mất.

Tầm mắt của Lữ Sư di động trên người các đệ tử, ở trên người Tinh Cửu cùng Liễu Thập Tuế dừng lại thời gian dài hơn chút ít, cuối cùng rơi vào mấy ngọn núi ở phía xa.

"Tất cả cần chuyên tâm hơn nữa, ta bất kể tài năng thiên phú ngộ tính của các ngươi như thế nào, cũng cần phải tranh thủ trong ba tháng thời gian đột phá Hữu Nghi cảnh giới, như thế mới có hi vọng trong ba năm đạt tới Bảo Thần cảnh viên mãn, mới có cơ hội được vào nội môn, trở thành Thanh Sơn đệ tử chân chính. Phái ta tu chính là Thiên Kiếm chánh đạo, coi trọng nhất chính là hai chữ thống khoái, mới bắt đầu tu hành cũng không khó, người ngu dốt đến đâu, chỉ cần chịu khó, dùng tinh lực đi nghiên cứu, một ngày nào đó cũng có thể thành công phá cảnh, nhưng đại đạo thông thiên xa bao nhiêu vạn dặm? Đường đi càng về phía sau sẽ càng cực khổ, cao phong hiểm trở, mây trăm trượng cuối cùng khó như lên trời, cho nên nếu trong ba năm các ngươi không thể tiến vào nội môn, như vậy thông thiên đại đạo này không đi cũng được."

Hắn có chút cảm khái. Đoạn văn này là nói cho đám đệ tử nghe, đồng thời cũng là nhận thức chân thật của hắn.

Hắn đã đạt tới cảnh giới Thừa Ý viên mãn, có thể tự tại ngự kiếm phi hành, mười bước giết người, quần áo không dính máu, đối với lễ dân trên thế gian mà nói, tựa như kiếm tiên, trong phủ những đại thần trong hoàng triều tại Triều Ca thành, cũng tất sẽ được tôn là cung phụng.

Nhưng ở Thanh Sơn Tông, hắn không bước được vào cảnh giới Vô Chướng, thọ nguyên liền có hạn, càng không có hi vọng đột phá mấy đại cảnh giới phía sau, tự nhiên không cách nào trở thành đối tượng mà môn phái trọng điểm bồi dưỡng.

Cũng giống như hiện tại, hắn chỉ có thể ở Nam Tùng đình dạy đám ngoại môn đệ tử ngây ngô này, mặc dù đối với môn phái mà nói, đây cũng là chuyện rất trọng yếu, nhưng...

Một đạo thanh âm có chút non nớt đem Lữ Sư từ trong cảm hoài kéo ra ngoài.

"Tiên sư, nếu như chúng ta tu hành thuận lợi, vậy có phải có cơ hội tham gia thừa kiếm đại bi diễn ra trong ba năm nữa hay không?"

Vị đệ tử trẻ tuổi vừa nói chuyện kia không biết từ chỗ nào nghe được chuyện về Thanh Sơn Tông, biết đối với các đệ tử trẻ tuổi mà nói, thừa kiếm đại bi mới là một lần khảo nghiệm trọng yếu nhất.

Lữ Sư hơi ngần ra, sau đó nở nụ cười, không trả lời vấn đề này, theo hắn, đệ tử trẻ tuổi đề cập tới vấn đề này, thật sự là quá mức ngây thơ rồi.

Dần có tiếng nghị luận cùng tiếng cười nhẹ vang lên, thông qua đồng bạn giải thích, tên đệ tử trẻ tuổi kia mới hiểu được, thì ra chỉ có đệ tử cảnh giới Thủ Nhất viên mãn, mới có tư cách tham gia thừa kiếm đại bi.

Hữu Nghi sau đó là Bảo Thần, đây chỉ là sơ cảnh, sau đó là Trì Thông, rồi mới là Thủ Nhất...

Ngoại môn đệ tử vừa vào sơn môn, cách Thủ Nhất cảnh giới còn có bốn cấp độ.

"Hai năm đã muốn bước vào Thủ Nhất viên mãn ư?"

Có đệ tử cười châm chọc nói: "Ngươi cho rằng ngươi là thiên tài như Triệu sư tỷ ư?"

"Ta hi vọng người có thể vượt qua được Tịch Nguyệt."

Một thanh âm ngay lập tức vang lên, làm mọi người kinh hãi.

Nhưng không có ai dám cười nhạo đối phương.

Bởi vì người nói chuyện là Lữ Sư.

Bất quá đối tượng mà Lữ Sư nói chuyện, cũng không phải vị đệ tử muốn tham gia thừa kế đại bí kia.

Theo tầm mắt của Lữ Sư, chúng đệ tử nhìn về phía sau đội ngũ, rơi vào trên người một người.

Liễu Thập Tuế run lên một hồi mới tỉnh lại, chỉ vào mình nói: "Ngài nói ta sao?"

Lữ Sư nói: "Không sai, ta hi vọng người có thể trở thành một lần vui mừng nữa cho Thanh Sơn Cửu Phong."

...

...

Ngoại môn đệ tử trẻ tuổi đều tản ra rồi, có người nâng nhập môn pháp quyết trong tay không ngừng đọc, có người nhìn ánh mặt trời xuyên qua lá cây ngậy ra, rất tự nhiên chia làm vài nhóm.

Đám đệ tử này từ lúc tiến vào Thanh Sơn Tông, hình ảnh như vậy đã xuất hiện mấy lần, bọn hắn bây giờ còn dựa theo quẻ quán cùng thân phận địa vị trên thế gian tự nhiên tách ra, sau này lại cần xem tu hành cảnh giới của riêng mình.

Hôm nay cuối cùng có chút không giống, vô luận đệ tử xuất thân nhà giàu hay là hài tử cùng khổ, cũng đang nhìn một địa phương.

Ngay cả các đệ tử thật tình ôn bài, nhìn ánh mặt trời ngẩn ra, cũng thỉnh thoảng dùng khóe mắt hướng bên kia quét một vòng.

Tĩnh Cửu cùng Liễu Thập Tuế đứng ở nơi đó.

Có ít người nhìn Tĩnh Cửu, nhưng phần nhiều lại là nhìn Liễu Thập Tuế, không ai quên được câu nói của Lữ Sư trước khi đi.

Ai có thể ngờ được vị đệ tử mà tiên sư coi trọng nhất, không phải là thiếu niên áo trắng tuấn tú cực kỳ xinh đẹp, mà là đứa bé trai dường như là người hầu của hắn.

Đứa bé trai kia rốt cuộc có điểm gì đặc biệt hơn người?

Lúc trước tên thiếu niên giễu cợt đồng môn tên là Tiết Vĩnh Ca, chính là Dự Châu quận thế gia đệ tử, trong nhà có vị sư thúc tổ đang ở đệ lục phong Thích Việt phong tu hành, hắn cũng đang hỏi thăm tin tức.

Rất nhanh đã có tin tức xác minh truyền đến.

Đứa bé trai này lại là trời sinh đạo chủng!

Ánh mắt mà các đệ tử nhìn về Liễu Thập Tuế tràn đầy khiếp sợ.

Không giống như lúc trước, trừ khiếp sợ không hề còn thần thái ghen tỵ, ngay cả hãm mộ cũng không còn.

Chênh lệch giữa hai bên thật sự quá lớn, căn bản không thể nào cùng một đẳng cấp, hãm mộ có ích lợi gì?

Thanh Sơn Tông có vô số đệ tử thiên tài thiên phú hơn người, những năm qua đã xuất hiện mấy cái trời sinh đạo chủng chứ?

Trừ vị Triệu sư tỷ kia, cũng chỉ có Thiên Quang phong Trác sư huynh do Chương môn đại nhân tự mình thu làm quan môn đệ tử!

Bây giờ trong bọn họ cũng xuất hiện người như vậy, bảo bọn họ không khiếp sợ như thế nào đây?

Tiết Vĩnh Ca biết tin tức kia sớm nhất, từ trong khiếp sợ tỉnh lại cũng nhanh nhất, không để ý đến đám bạn học vẫn còn giữ vẻ mặt đại ra, trực tiếp đi tới trước người Liễu Thập Tuế, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa.

"Liễu sư đệ, chúng ta mỗi người đều sẽ có một gian tiểu viện để nghỉ ngơi, người chuẩn bị chọn gian nào? Nếu không ngại tiếng suối âm ỉ, gian giáp tứ cũng là lựa chọn vô cùng tốt, cách kiếm đường gần, có thể thường xuyên thỉnh giáo tiên sư, hơn nữa ngoài viện gieo một mảnh chính dương hoa, mùi hoa thanh u, có hiệu quả chính ý tinh thần, đối với tu hành rất có ích lợi."

Có chút đệ tử không kịp phản ứng, nghĩ thầm Tiết sư huynh ngày thường cao ngạo lạnh lùng như vậy, vì sao hôm nay nhiệt tình đến thế? Có chút đệ tử còn lại là cười khổ không ngừng, nghĩ thầm Tiết sư huynh phản ứng thật sự cực nhanh, không ai biết rõ chính dương hoa đối với tu hành đến tốt cùng có lợi hay không, nhưng nếu có thể cùng vị trời sinh đạo chủng kia ở ngay lân cận, đối với tu hành tất nhiên sẽ rất có trợ giúp.

Tiết Vịnh Ca không đợi được Liễu Thập Tuế trả lời, bởi vì Liễu Thập Tuế biết Tinh Cửu sẽ không chọn gian viện này.

Liễu Thập Tuế hướng Tiết Vịnh Ca gật đầu cảm tạ mỉm cười, vác hành lý hướng kiếm đường đi tới, hướng chấp sự xin môn bài hai gian tiểu viện phía sau núi.

Nhìn thiếu niên áo trắng còn có nam hài trời sanh đạo chủng hướng sâu trong sơn đạo mà đi, chúng đệ tử giật mình im lặng.

Tiết Vịnh Ca không hiểu lác đầu, nói: "Chuyện này thật sự là kỳ quái."

Trời sanh đạo chủng, lại làm thư đồng cho người ta, có ai cảm thấy không kỳ quái chứ?

Trước kiếm đường có tiếng nghị luận vang lên, trong đó khó tránh khỏi sẽ có người cười nhạo Tinh Cửu mấy câu.

Các thiếu nữ không để ý đến những chuyện này, nhìn sơn đạo bên kia.

Một thiếu nữ nhẹ nói: "Vị Tinh Cửu công tử kia... nhìn thật sự là tâm tính thiện lương."

Một thiếu nữ khác nói: "Nghe nói hắn là người Triều Ca, cũng không biết là công tử phủ nào."

...

...

Sâu trong sơn đạo, trong rừng rậm cách xa dòng suối, có hai gian tiểu viện lân cận.

Ánh mặt trời bị bóng cây che phủ, trong tiểu viện lại nhìn rất là rõ ràng.

Cửa viện bị đẩy ra, Liễu Thập Tuế đem hành lý để xuống, nhìn một chút hoàn cảnh quanh mình, đem một cái ghế đá lau sạch, đang chuẩn bị quét dọn.

"Làm sao người biết ta không thích mùi thơm của chính dương hoa?"

Tinh Cửu ngồi trên ghế đá, có chút hứng thú nhìn hắn.

Trong một năm qua, hắn cùng với Liễu Thập Tuế đã nói không ít lời, nhưng cảm xúc bộc lộ rõ ra ngoài như vậy cũng rất ít thấy.

"Không biết a, nhưng vị... Sư huynh kia nói gian nhà kia ở sát bên dòng suối."

Liễu Thập Tuế nói: "Dòng suối này thanh âm rất lớn, công tử thích ngủ, làm sao có thể thích ở nơi đó chứ."

Tinh Cửu nói: "Đúng vậy, quên mất chuyện này."

Trong tiểu viện rất an tĩnh, nhìn như nhà cỏ, kì thực bên trong vô cùng sạch sẽ, thậm chí nói là không nhiễm hạt bụi nhỏ.

Nghĩ đến bình thời nếu như không có đệ tử ở đây, loại sạch sẽ này vẫn tiếp tục giữ vững.

Việc cần Liễu Thập Tuế làm rất ít, trải giường chiếu xếp chăn rất nhanh đã kết thúc, hắn bưng một mâm sơn quả chấp sự phân phát trước đó đi tới trong viện, đặt vào trên bàn đá trước người Tinh Cửu.

Nhìn mặt đứa bé này lộ ra vẻ bất an, Tinh Cửu nói: "Về tiểu viện của người đi, phải xem quyển sách kia thật kỹ."

Liễu Thập Tuế ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ nói: "Ta không phải vội vã rời đi xem bản pháp quyết này."

Tinh Cửu biết hắn nghe được đồng môn nghị luận đùa cợt, mới bất an như thế, cười cười, không nói gì.

...

...

Sơn phong nhẹ phẩy, sương thảo màu trắng khẽ rơi xuống.

Tinh Cửu nhìn bên trong viện, cảm khái dần sinh, chớp mắt cảnh còn như cũ, chẳng biết đã qua biết bao năm?

Hắn dựa vào cửa sổ ngồi xuống, lật bản sách thật mỏng trong tay.

Thanh Sơn Tông nhập môn khẩu quyết.

Rất đơn giản, cũng rất quen thuộc, cùng năm đó so sánh chỉ có hai chỗ rất nhỏ có chút sửa đổi.

Hai chỗ sửa đổi tương đối có ý tứ, nhưng nhìn không được bao lâu.

Tinh Cửu dần dần nhắm mắt lại.

Bản nhập môn bí quyết đặt tại trên đùi.

Gió lùa vào, nhẹ nhàng phát động quần áo của hắn, phát trang sách nhanh chóng phiến động, nhất thời về phía trước, nhất thời về phía sau.

Trang sách phiến động tốc độ cao, vẫn tự thấy không rõ lắm, chỉ có bức họa một người nho nhỏ càng không ngừng chuyển động.

Hình người kia nhất thời ngồi hình dáng trung bình tấn, nhất thời như cây tùng đứng yên, nhiều lúc lại là đánh một bộ quyền, nhìn uy vũ sinh phong, vô cùng chăm chỉ cực khổ.

Tinh Cửu thì sớm ngủ thiếp đi.

...

...

Lúc hắn tỉnh lại, mặt trời đã rơi vào dưới quần phong, trong bầu trời vương chút ít màu hồng, bên cạnh nhai bình đã mờ mờ, khó có thể nhìn thấy đồ vật.

Chi nha một tiếng, Liễu Thập Tuế đẩy cửa viện chạy vào, gương mặt mang theo mồ hôi trán đầy hưng phấn hô: "Công.. Công.. Công.. Công tử!"

Tinh Cửu nhớ tới chút ít hồi ức rất nhiều năm trước, nhắc nhở hắn nói: "Sau này ở bên ngoài không được gọi người như thế, sẽ bị đánh."

Liễu Thập Tuế gơ tay áo lau mồ hôi trên mặt, gạt đầu lia lịa, muốn nói cái gì đó, nhưng nói không ra lời, có chút vội vã.

Tinh Cửu nói: "Đã hiểu rồi?"

Liễu Thập Tuế ba một tiếng quỳ gối trước người của hắn, dùng sức đập đầu hai cái.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 9: Tùy người

Lúc trước Liễu Thập Tuế về tiểu viện đọc nhập môn pháp quyết, xem vô cùng thật tình mà chuyên chú, rất nhanh đã học thuộc toàn bộ nội dung bên trên sách.

Lúc đó tà dương còn chưa đi mất, hắn bắt đầu dựa theo yêu cầu trên sách mà luyện thể.

Mới bắt đầu là các loại tư thế, tiếp theo chính là bước dài cùng chông chuối, cuối cùng là một bộ quyền pháp.

Bộ quyền pháp này cũng không khó, nhưng cần phát lực liên tục, nếu kéo dài thời gian dài, hô hấp của hắn sẽ trở nên cực kỳ khó khăn, căn bản không cách nào tiếp tục.

Ngay thời điểm hắn chuẩn bị buông tha, ngực bụng thoáng động, hô hấp tiến vào một tiết tấu kỳ lạ, có thể hoàn mỹ phối hợp với phát lực lúc ra quyền!

Loại tiết tấu hô hấp này quả thật rất kỳ lạ, nhất thời kéo dài nhất thời dồn dập, nhìn qua không có bất kỳ quy luật nào cả, nhưng Liễu Thập Tuế rất quen thuộc, nếu không hắn cũng không thể dùng đến nó.

Đó là phương pháp hô hấp thời khắc ở tiểu sơn thôn Tinh Cửu đã dạy hắn.

Chỉ sợ cho tới bây giờ, hắn cũng không biết phương pháp hô hấp này tên là ngọc môn thổ tức, nhưng hắn nhìn như khờ khạo, kì thực vô cùng thông tuệ, biết rõ chuyện này đã nói rõ điều gì.

Tinh Cửu không nói gì, nhìn hắn một cái.

Liễu Thập Tuế hiểu được ý tứ của hắn, vội vàng đứng dậy.

Ban đầu ở cửa thôn, Tinh Cửu nhìn hắn một cái, đã biết hắn là trời sanh đạo chủng vạn người không có một, nếu không cũng sẽ không chọn hắn.

Trong một năm qua, Tinh Cửu không dạy hấn nhiều, chẳng qua chỉ truyền ngọc môn thổ tức trụ cột nhất mà thôi.

Mặc dù là trụ cột, nhưng rất trọng yếu, đạo chùng của Liễu Thập Tuế được bảo hộ vô cùng tốt, mọi người ở Thanh Sơn Tông chỉ cần không phải người mù, nhất định sẽ không để lọt.

Nhưng Liễu Thập Tuế chỉ dùng nửa ngày thời gian, đã phát hiện được diệu dụng bên trong, có chút ngoài dự liệu của hấn, ngộ tính của đứa nhỏ này so với trong tưởng tượng của hấn còn tốt hơn nhiều.

"Người không cần cảm ơn ta." Tinh Cửu nói: "Người cũng đã từng dạy ta, chẳng qua là trao đổi mà thôi."

Liễu Thập Tuế nghĩ thầm đôn củi nấu cơm sao có thể đánh đồng với tu hành được?

Tinh Cửu lại nói: "Tu hành cần chuyên tâm tĩnh ý, tạp vụ trong viện tự có chấp sự xử lý, người không cần tới đây nhiều làm gì."

Liễu Thập Tuế gấp giọng nói: "Công tử người không cần ta nữa sao?"

Tinh Cửu không thích ồn ào, giờ tay ý bảo hấn không nói nữa, liếc nhìn đình viện ngoài cửa sổ, phát hiện diện tích không nhỏ, vẩy nước quét nhà thực sự phiền toái, những chuyện thiếp thân hấn cũng không nguyện để người xa lạ chạm vào.

"Như vậy tùy người."

...

...

Lá rụng theo làn gió mà rơi, theo nước suối trôi tới hạ du.

Thời gian như nước, rất nhanh đã hơn mười ngày trôi đi.

Nam Tùng đình ngoại môn đệ tử, ngày đêm không ngừng khổ tu, rất chăm chỉ, không có bất kỳ người nào dám buông lỏng.

Nhai bình tùy ý có thể nhìn thấy đệ tử trẻ tuổi đang luyện thể, hoặc là ngồi xổm bước đi, hoặc là trồng chuối, mà phần nhiều còn lại là đang đánh quyền.

Từ sáng sớm đến hoàng hôn, tiếng ra quyền không ngừng, tiếng hô quát không ngừng, đầu hè, lá cây cũng tuôn rơi xuống, chim trong rừng càng không được an bình.

Quyền phong mấy chỗ thịnh nhất, lại mơ hồ có thể thấy khói trắng bốc hơi như có như không.

Nhìn những hình ảnh này, Lữ Sư có chút hài lòng, nghĩ thầm lúc kỳ hạn ba tháng đến, hấn là sẽ có hơn phân nửa đệ tử thành công tiến vào sơ cảnh.

Lúc này Liễu Thập Tuế từ trong kiếm đường đi ra.

Lữ Sư nhìn hấn lại càng thêm hài lòng, mặt mỉm cười, nghĩ thầm không hổ là trời sanh đạo chùng, quả nhiên không phụ kỳ vọng.

Dựa theo phán đoán của hấn, nhiều nhất qua mấy ngày nữa, Liễu Thập Tuế có thể bước vào Bảo Thần cảnh giới, lấy tốc độ này suy tính, qua một năm nữa, đứa bé này thật sự có thể tu tới Bảo Thần cảnh giới viên mãn.

Nếu như Nam Tùng đình có thể xuất hiện một đệ tử thiên tài một năm tiến vào nội môn...

Nghĩ tới bây giờ vị Mạnh sư huynh ở trên Thượng Đức phong, khát vọng trong lòng hấn càng ngày càng mãnh liệt.

Nếu như không phải có vận khí tốt gặp được Triệu Tịch Nguyệt, vị Mạnh sư huynh kia làm sao có thể có tạo hóa như vậy.

Tầm mắt của Lữ Sư theo Liễu Thập Tuế mà động, nhìn hấn đi vào gian tiểu viện kia, nụ cười đột nhiên biến mất, nhú mảy.

Tiểu viện kia là của Tinh Cửu.

Vô luận là hấn hay các ngoại môn đệ tử, cũng không biết mười ngày qua, Tinh Cửu đã làm gì.

Qua giữa trưa, sẽ thấy Tinh Cửu nằm trên một cái ghế trúc phơi nắng, cũng không biết ghế trúc này từ đâu mà tới.

Lữ Sư càng ngày càng cảm giác mình nhìn trông nhầm.

Nhưng chân chính làm hấn không vui cũng không phải Tinh Cửu không chăm chỉ, mà là cho tới hôm nay, Liễu Thập Tuế vẫn đem mình coi là thư đồng hoặc là nói người hầu của Tinh Cửu.

Tông phái cùng tiền sư coi trọng, đồng môn tôn kính, Liễu Thập Tuế không hề phát giác gì, vẫn giống lúc ở tiểu sơn thôn, mỗi ngày đều chiếu cố Tinh Cửu sinh hoạt cuộc sống hàng ngày.

Mỗi ngày ngoài cực khổ tu hành, hắn còn muốn đi tiểu tiện kia làm rất nhiều tạp vụ.

Mỗi lần thấy hình ảnh này, vô luận Lữ Sư hay các đệ tử cũng cảm thấy rất hoang đường, tự nhiên đối với Tinh Cửu cũng sinh ra rất nhiều không vui.

Dựa theo quy củ hoặc là nói thói quen của Thanh Sơn Tông, bình thường rất ít can thiệp vào ngoại môn đệ tử tu hành, nhưng ý nghĩ đó trong lòng Lữ Sư đã càng ngày càng mạnh, đã sắp không cách nào ức chế.

Hắn không muốn để cho thiếu niên có dung nhan vẻ đẹp hoàn mỹ kia làm trễ nãi thiên tài có tiền đồ nhất của Thanh Sơn Tông.

Hắn muốn tìm một cơ hội thích hợp đem đôi chủ tớ này cách ly ra, thậm chí đang suy nghĩ có phải nên tìm lý do đem Tinh Cửu đuổi ra khỏi sơn môn hay không?

...

...

Đêm khuya vắng người, Liễu Thập Tuế trở lại viện của mình, đẩy cửa vào, nhìn thấy Lữ Sư đứng ở trong đình.

Hắn là một hài tử rất thông minh, rất nhanh đã đoán được ý của tiên sư, sắc mặt trở nên hơi tái nhợt.

Lữ Sư thấy biến hóa trong ánh mắt của hắn, nói: "Xem ra không cần ta nói thêm cái gì."

Liễu Thập Tuế mím môi, không nói gì.

Lữ Sư không ngờ hắn lại bướng bỉnh như thế, trầm giọng nói: "Người tu đạo không nhìn vận mệnh, mắt nhìn xuống thương sinh, có thể nào làm nô bộc được?"

Liễu Thập Tuế cúi đầu nói: "Công tử đối với ta có đại ân, ta muốn báo đáp hắn."

Lữ Sư cau mày nói: "Ta không để ý tới ngươi cùng hắn ở phạm trần có gút mắt gì, đi tới nơi đây, mọi chuyện đều tu một kiếm chém bỏ, Thanh Sơn Tông ta tu chính là kiếm đạo, đường chính là kiếm tâm, chẳng lẽ định lực bực này cũng không có hay sao?"

Liễu Thập Tuế vẫn cúi đầu, thanh âm khẽ run nói: "Nếu như tiên sư muốn đưa công tử đi, ta sẽ không tu hành nữa."

Lữ Sư nghe vậy hơi giận, phải biết rằng tu đạo chính là mơ ước của bao nhiêu người phạm trên thế gian này, nhưng ngươi lại vì người bên cạnh buông tha toàn bộ ư?

Nhưng sau một khắc, tức giận trong lòng hắn biến thành nhàn nhạt thương thức, Liễu Thập Tuế kiên quyết lựa chọn như thế, không phải là cùng Thanh Sơn Tông kiếm đạo tương hợp hay sao?

Lữ Sư nhìn ánh mắt Liễu Thập Tuế nói: "Ta sẽ tôn trọng ý nguyện của ngươi, sẽ không mạnh mẽ đem hắn đuổi đi, nhưng ngươi phải hiểu được, ngươi là tu đạo thiên tài chân chính, sẽ vượt xa vị công tử kia của ngươi. Vô luận ngươi có thể thích ứng với loại biến hóa này hay không, biến hóa cũng đã phát sinh, cuối cùng có một ngày hắn sẽ không theo kịp cước bộ của ngươi, sẽ chia lìa với ngươi, không bao giờ... gặp lại, ta chỉ hy vọng trước đó, ngươi sẽ không bị hắn liên lụy quá nhiều."

Nói xong câu đó, hắn liền rời khỏi tiểu viện.

Liễu Thập Tuế ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút mờ mịt.

Sau một khắc, hắn nhìn về tiểu viện bên cạnh bị bóng đêm bao phủ, có chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Chỉ là công tử sợ phiền toái

Sáng sớm hôm sau, Liễu Thập Tuế lại tới, vẩy nước quét nhà, nhận đồ ăn sáng, quét lá cây, chất đống rất dễ nhìn.

Tinh Cửu lặng lẽ nhìn hắn.

Đêm qua Lữ Sư nói chuyện với Liễu Thập Tuế, hắn cũng nghe được.

Cho dù hần không nghe được, Lữ Sur cũng sẽ cố ý để cho hần nghe thấy.

Lữ Sur hi vọng hần sẽ tự hiểu được, có lẽ sẽ cảm thấy nhục nhã chủ động đem Liễu Thập Tuế đuổi đi.

Tĩnh Cửu rất hiểu Lữ Sur, đổi lại là hần thì hần cũng sẽ làm như thế.

Người tu đạo có thể nào đem thời gian lãng phí trong những chuyện này.

Nếu như Liễu Thập Tuế nghe ý kiến của Lữ Sur, hần cũng sẽ rất hiểu, đổi lại là hần cũng có thể sẽ làm như vậy.

Trước mặt đại đạo, không thể tâm đến thiên địa, hướng chi là công từ gì đó.

Nhưng hần không ngờ tới chính là, Liễu Thập Tuế trần trọc trở mình một đêm, hôm nay vẫn tới, vẫn làm những chuyện kia, thậm chí so với dĩ vãng lộ ra vẻ càng thêm nhiệt tình.

Tĩnh Cửu bỗng nhiên muốn biết, đứa bé trai này rốt cuộc đang nghĩ điều gì.

Bất quá nếu Liễu Thập Tuế không nghe ý kiến của Lữ Sur, hần tự nhiên cũng sẽ không bởi vì thứ vớ vẩn như tôn nghiêm mà đem Liễu Thập Tuế đuổi đi.

Có một người quen thuộc thói quen sinh hoạt của mình trợ giúp mình xử lý chuyện hằng ngày, cũng không phải chuyện dễ dàng gì, trong những năm tháng dài dòng trước kia hần cũng chưa từng có.

Liễu Thập Tuế làm xong công việc, rót ấm trà đặt ở trên bàn, sau đó từ trong phòng bê ghế trúc ra.

Tĩnh Cửu nằm chết dí trên ghế trúc, đón ánh mặt trời mới sinh, khẽ híp mắt, ngón tay ở trên lan can ghế dựa nhẹ nhàng mà gõ, không có một tiết tấu nào.

Liễu Thập Tuế hôm nay không tới kiểm đường, mà ở lại trong tiểu viện, bước xa mà đứng, hai cánh tay nhìn như tùy ý đánh ra, nhưng nhanh như tia chớp.

Nếu như đổi lại trước kia, hần đối với thanh âm gõ ghế tre của Tĩnh Cửu sẽ không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng thông qua vài ngày trước xác minh, hần rất tự nhiên bắt đầu thật tình lắng nghe.

Không có tiết tấu cũng là một loại tiết tấu, vẫn đại biểu hô hấp dài ngắn cùng giãn cách.

Đến khi mặt trời lướt qua quần phong, Liễu Thập Tuế mới kết thúc luyện thể, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mồ hôi, thân thể mơ hồ đau nhức.

Hần cũng không cảm thấy cực khổ, ngược lại cảm thấy rất sung sướng.

Hần quay đầu nhìn Tĩnh Cửu nằm trên trúc ghế nhắm mắt lại phảng phất ngủ say, không nhìn được nhếch môi nở nụ cười.

Sống chung một năm, hần biết phần lớn thời gian Tĩnh Cửu nhìn như đang ngủ, thật ra không phải vậy.

"Công tử..."

Liễu Thập Tuế có chút do dự, hần chưa từng làm chuyện như vậy. Nhưng nghĩ tới gương mặt nghiêm nghị của Lữ Sur đêm qua, hần rốt cục vẫn phải khua lên dừng khí, nhỏ giọng nói: "... Ngài có thể đừng lười như vậy hay không?"

Liễu Thập Tuế biết công tử rất lười, lúc này ghé trúc dưới người hần chính là minh chứng, cũng không biết hần làm sao mà từ trong nhà đem tới được.

Hần cũng biết công tử là một vô cùng người thông minh, hơn nữa rất có bản lĩnh, nhưng thật vất vả đi tới Thanh Sơn Tông, có cơ hội tiếp xúc tiên pháp kiếm đạo, làm sao có thể tiếp tục lười như vậy?

Nếu như công tử tiếp tục lười như vậy, làm sao thông qua nội môn khảo hạch? Vạn nhất thật bị tiên sư đuổi đi thì phải làm sao bây giờ?

Dù là trời sanh đạo chủng, tiểu hài tử cũng sẽ không biết che giấu tâm tình chân thật của mình.

Nhìn vẻ buồn rầu trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Thập Tuế, Tĩnh Cửu ngây người, sau đó nở nụ cười.

...

...

Đêm hôm đó, Tĩnh Cửu đứng ở trong tiểu viện, chấp hai tay nhìn quần phong dưới trời sao, yên lặng không nói.

Hần không nghe theo lời khuyên của Liễu Thập Tuế đi tập luyện đánh quyền, luyện thể thông trong ngoài, theo đuổi cảnh giới Hữu Nghi viên mãn, vì tương lai tu hành mà gây dựng trụ cột.

Hần không cần.

Nếu như dựa theo trình độ người tu hành bình thường để phân chia, hấn cũng đã sớm qua Hữu Nghi, tiến vào cảnh giới Bảo Thần.

Chính xác hơn, thời điểm hấn bước vào dòng suối nhỏ ở sơn động, cũng đã là Bảo Thần cảnh giới.

Nhìn lại Thanh Sơn vài ngàn năm, hấn hẳn là một người nhanh nhất tiến vào Bảo Thần cảnh giới.

Hấn không cảm thấy kiêu ngạo, bởi vì hấn có thể như thế hoàn toàn là bởi vì thân thể hiện tại đặc thù.

Ảo diệu trong đó, loại người tu hành cảnh giới như Lữ Sư tự nhiên không cách nào nhìn thấu.

Thế gian vạn vật, có được tất có mất.

Hấn lấy ra một viên đan dược màu xanh nhạt, ném vào trong miệng, nhai mấy cái, nuốt vào bụng trung.

Hấn nhấp một hợp trà lạnh, lắc đầu, cảm thấy mùi vị rất bình thường.

Nếu như hình ảnh này rơi vào trong mắt Lữ Sư hoặc là tiên sư khác của Thanh Sơn Tông, chỉ sợ sẽ làm bọn họ run sợ kiếm tâm thất thủ.

Viên đan dược màu xanh nhạt kia tên là Tử Huyền đan, chính là đan dược tốt nhất người tu hành ở sơ cảnh có thể phục dụng.

Đối với các đệ tử Bảo Thần cảnh giới mà nói, một viên Tử Huyền đan giống như một năm khổ tu.

Có thể tưởng tượng loại đan dược này trân quý đến bậc nào, chỉ có đệ tử thiên phú tiềm chất lớn nhất mới có được loại đãi ngộ này.

Thanh Sơn Cửu Phong các đệ tử thừa kiếm năm đó ở sơ cảnh cũng không mấy người được phục dụng loại đan dược này.

Tinh Cửu lại đem loại đan dược trân quý như vậy làm như điểm tâm mà ăn.

Lấy số lượng cùng tần số hấn phục dụng Tử Huyền đan, nếu như là ngoại môn đệ tử bình thường, có lẽ chỉ cần một canh giờ đã có thể đến Bảo Thần cảnh giới viên mãn.

Dĩ nhiên khả năng lớn hơn nữa chính là, nửa canh giờ trước, vị ngoại môn đệ tử kia cũng đã bởi vì số lượng chân nguyên tăng vọt mà chết.

Tinh Cửu không chết, thậm chí không có phản ứng gì.

Vẫn là nguyên nhân kia, thân thể của hấn rất đặc thù, có thể vô cùng thông thuận thu nạp thiên địa nguyên khí, đồng thời cũng có thể thừa nhận thiên địa nguyên khí nhiều hơn.

Vấn đề là ở... Quá nhiều.

Linh hải của hấn phẳng phất là biển rộng chân chính, còn là biển rộng sâu không thấy đáy, muốn dùng thiên địa nguyên khí lấp đầy phiến biển rộng này, không biết cần thời gian bao lâu, cho dù hấn không ngừng phục dụng Tử Huyền đan, vẫn rất chậm, hơn nữa dược lực cuối cùng sẽ có lúc kết thúc.

Linh hải không đầy, đạo chủng cô trường, không cách nào chuyển làm kiếm quả, tiến vào giai đoạn tu hành kế tiếp, hấn có thể làm sao?

Nếu như tin đồn là thật, thiên địa có loại dị bảo có thể thay đổi thời gian, có lẽ hấn có thể tiết kiệm một ít thời gian, nhưng hấn biết loại dị bảo này cũng không tồn tại, cho nên hiện tại chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

Hấn đã suy tính rõ ràng, qua ba ngày nữa, Tử Huyền đan đối với mình sẽ không còn trợ giúp, lại càng không cần phải nói đan dược bình thường.

Cho dù hấn không ngừng thu nạp thiên địa nguyên khí, ít nhất còn cần hơn một năm thời gian mới có thể lấp đầy linh hải.

Lại còn cần nhiều ngày như vậy, thật phiền phức.

Nếu như hấn không muốn để người ta chú ý, rước lấy phiền toái, cũng có thể giống chút ít ngoại môn đệ tử khác, mỗi ngày chăm chỉ tu hành, đem một năm thời gian này vượt qua.

Nhưng hấn không thể làm như vậy, trừ nguyên nhân bí ẩn nhất kia, cũng là bởi vì hấn cảm thấy làm như vậy rất phiền toái.

Đúng vậy, chỉ là hấn sợ phiền toái, cũng không phải thật sự lười.

Một năm ở sơn thôn, hấn hầu hết cũng đang ngủ, là bởi vì hấn phải tìm hiểu cùng quen thuộc với thân thể này.

Lúc đầu chín ngày hấn chỉ mới hoàn thành bước đầu dung hợp, muốn đối với thân thể nội bộ nhỏ bé nhất hoàn toàn nắm giữ còn cần rất dài thời gian.

Hấn cũng không lừa gạt Thập Tuế, ở trong lúc ngủ, trừ dung hợp tiến thêm một bước, hấn cũng quả thật làm rất nhiều suy tư, thôi diễn, tính toán.

Hắn cần suy tư chính mình vì sao lại ở chỗ này.

Hắn cần thôi diễn quá khứ cùng tương lai.

Hắn cần tính toán được mất cùng cục diện.

Cho đến khi hoàn thành hai bước này, hắn mới về Thanh Sơn Tông, sau đó phát hiện mình trừ đợi chờ, không có chuyện gì có thể làm.

Đây thật sự là trải nghiệm hắn chưa bao giờ có.

"Đây chính là nhàm chán ư?"

Tinh Cửu cảm nhận loại cảm xúc chưa từng nhận thức này, có chút không xác định mà nghĩ: "Người giống như ta, lại cũng sẽ nhàm chán ư?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Giống như đóa hoa

Bốn phía Nam Tùng đình khắp nơi đều là ngoại môn đệ tử đang cực khổ luyện công.

Thời điểm bọn họ xuất quyền, nhìn như lực đạo mười phần, khí thế bằng bạc, kì thực phi thường cẩn thận yêu cầu khống chế cực độ tinh chuẩn, cũng là yêu cầu của nhập môn công pháp, hơn nữa lúc đầu có vị đồng môn thất thủ đánh gãy một nhánh cây cổ thụ, nhóm chấp sự sắc mặt vô cùng không đẹp mắt.

Chấp sự năm đó cũng là ngoại môn đệ tử, chỉ bởi vì không thể đi vào nội môn tu hành, hiện tại mới lưu tại Nam Tùng đình làm chấp sự, tự nhiên không cần sợ hãi bọn họ.

Chợt nghe một thanh âm rắc rắc vang lên, một nhánh cây hơi thô rơi xuống.

Một gã đệ tử thu hồi quả đấm hơi tê dại, ngơ ngác nhìn về một địa phương, hoàn toàn quên đi sự tồn tại của các chấp sự.

Ba nhát thanh muện hưởng, một gốc cổ thụ bị đánh ra một cái lỗ, vỏ cây vắng khắp nơi, tên đệ tử kia thu hồi nắm đấm đang chảy máu, phảng phất căn bản không cảm giác được đau đớn.

Các đệ tử đang trông chừng bước xa trực tiếp đặt mông ngồi xuống trên mặt đất.

Hình ảnh tương tự xuất hiện đồng thời ở rất nhiều địa phương, trong rừng cây trở nên hỗn loạn.

Ngay sau đó, rất nhiều tiếng nghị luận vang lên.

"Đây là chuyện gì?"

"Các người đang nhìn cái gì?"

"Đi ra!"

"Người kia đi ra rồi!"

Nhai bình quyền phong dần dần biến mất, khói trắng cũng tự tiêu tán, bỗng nhiên trở nên an tĩnh dị thường.

Mấy gã chấp sự khuôn mặt nghi ngờ từ trong kiếm đường đi ra, theo tầm mắt của các đệ tử nhìn về nơi nào đó, sắc mặt cũng hơi đổi.

Son phong nhẹ phẩy, cỏ xanh khẽ động, bạch y bỗng bệnh, người này lại ra khỏi tiểu viện ư?

...

...

Tiến vào Nam Sơn môn đã mười mấy ngày, Tinh Cửu chưa từng xuất hiện trước mặt người khác.

Đối với những đệ tử trên nhai bình mà nói, thiếu niên áo trắng này rất thần bí, thật quái dị.

Hôm nay hẳn là lần đầu tiên hắn rời tiểu viện, tự nhiên đưa tới vô số giạt mình cùng ánh mắt tò mò.

Bị nhiều tầm mắt như vậy nhìn chăm chú, Tinh Cửu căn bản không thèm để ý, chấp hai tay xuyên qua rừng cây, hướng phương hướng kiếm đường đi tới,

Có vị thiếu nữ mặt mày thanh tú khua lên dừng khí nói: "Tinh sư đệ người mạnh khỏe."

Tinh Cửu nhìn nàng một cái, xác thực xem có biết đối phương hay không, không dừng bước lại, tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn hình ảnh này, có người tức giận nói: "Ngay cả gậy đầu nhẹ cũng không ư?"

Cô gái kia vội vàng nói: "Sư đệ có gậy đầu."

Lời này quả thật không sai, rất nhiều đệ tử bên cạnh cũng thấy rõ ràng, Tinh Cửu quả thật gậy đầu.

Chẳng qua hắn gậy đầu biên độ thật sự quá nhỏ, nhìn tựa như một tảng đá bị gió thổi động một chớp mắt, nếu như không nhìn kỹ, thật sự rất khó phát hiện.

"Đó là gậy đầu hay là bó thí?" Có đệ tử cười lạnh nói: "Dáng vẻ đẹp mắt, trong nhà có tiền, là có thể cao cao tại thượng, kiêu ngạo như thế sao? Hắn cũng không nghĩ tới, Thanh Sơn Tông chúng ta là địa phương tu hành đại đạo, dù loại tiền tài phạm thế lại có tác dụng gì? Hắn hiện tại đâu còn tư cách kiêu ngạo. Hôm nay Thập Tuế sư đệ mới là nhân vật giỏi nhất, người hầu ban đầu bỗng nhiên tung mình thành đối tượng chính mình không cách nào sánh bằng, vì vậy hắn mới cảm thấy rất nhục nhã, cho nên chực ngày qua mới không chịu đi ra ngoài."

Đối với chuyện Tinh Cửu không chịu rời tiểu viện, có rất nhiều lời đồn khác nhau, có người nói hắn lười, mà phần nhiều đệ tử vẫn giữ chặt loại quan điểm như vậy.

Vị thiếu nữ cùng Tinh Cửu chào hỏi kia muốn giải thích mấy câu thay cho hắn, nhưng không biết nên nói cái gì, bởi vì thấy thế nào cũng là như thế.

Đổi lại là ai, trong tình trạng của Tinh Cửu đều sẽ cảm giác được lúng túng thậm chí là nhục nhã.

...

...

Trong kiếm đường, hơn mười tên đệ tử ngồi trên sàn nhà, sách cầm trong tay không lật xem, mà là đang trò chuyện gì đó.

Tiết Vịnh Ca có bối cảnh ngồi ở vị trí rất bất mắt, nhưng hắn cũng không phải là nhân vật trung tâm, các đệ tử bao gồm hắn ở bên trong trên thực tế cũng đều vây quanh Liễu Thập Tuế mà ngồi.

Mọi người hẳn là đang trao đổi nghi nan phương diện tu hành, rất rõ ràng hình ảnh như vậy cũng không phải lần đầu tiên phát sinh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Thập Tuế không có quá nhiều tâm tình khẩn trương cho lắm.

Nghe hắn dùng thanh âm non nớt nói chuẩn bị đối với phá cảnh, các đệ tử trên mặt đầy nụ cười, không có cố ý lấy lòng, mà tuyệt đối đầy đủ tôn trọng.

Ánh mắt hai thiếu nữ đệ tử nhìn Liễu Thập Tuế, thậm chí còn có chút ngưỡng mộ....

Mặc dù Lữ Sư cùng Liễu Thập Tuế không nói ra, nhưng một vài đệ tử đã đoán được Liễu Thập Tuế đã thành công tiến vào cảnh giới Bảo Thần.

Trong thời gian ngắn ngủi như thế đã tiến vào cảnh giới Bảo Thần, số tuổi còn nhỏ như thế, thật sự khiến người khiếp sợ.

Ai có thể biết vị trời sanh đạo chúng này tương lai đến tột cùng có thể đi tới một bước nào?

"Người tới đây một chút."

Một thanh âm bình tĩnh mà thiếu hụt tâm tình ba động vang lên, phá vỡ không khí yên lặng chuyên chú trong kiếm đường.

Các đệ tử quay đầu nhìn về cửa vào kiếm đường, thấy ánh mặt trời rơi xuống bị một bộ bạch y phát thành vàng sáng đẹp mắt.

Hai gã thiếu nữ rất giật mình, suýt nữa thò ra thanh âm, vội vàng che miệng lại.

Phái nam đệ tử so với hai thiếu nữ phản ứng chậm hơn rất nhiều, một lát sau mới tỉnh hồn lại, phát hiện người vừa tới hẳn là Tinh Cửu.

Tâm tình trong ánh mắt mọi người nhìn về Tinh Cửu rất phức tạp, trừ kinh ngạc, trong tầm mắt còn có đồng tình, thương hại cùng đũa cọt, còn có chút ghét cay ghét đắng cùng không vui.

Tựa như vị đệ tử trong rừng cây kia đã nói, các đệ tử Nam Tùng đình đều cho rằng Tinh Cửu không chịu rời tiểu viện là bởi vì Liễu Thập Tuế biểu hiện quá mức xuất sắc, chẳng qua hôm nay làm sao hắn lại đi ra?

Tiết Vịnh Ca nhìn Tinh Cửu cười lạnh nói: "Không thấy chúng ta đang thảo luận tu hành công khóa ư? Còn nữa, người đối với người nào hô ba quát bốn

đây? Tôi đây? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Còn tự coi mình là thiếu gia sao?"

Không có ai tiếp ý nói hùa lời của Tiết Vĩnh Ca, ngay cả chính tiếng nói của hắn cũng càng ngày càng nhẹ, cho đến biến mất không thấy gì nữa, bởi vì hình ảnh hắn muốn nhìn thấy nhất, chính là Liễu Thập Tuế bị lời nói của hắn thuyết phục, đờ bững cả khuôn mặt không chịu để ý tới Tĩnh Cửu không hề phát sinh.

Tại thời điểm hắn nói lời này, Liễu Thập Tuế đã chạy đến trước người Tĩnh Cửu, vừa nói: "Công tử, ngươi rốt cục đã chịu đi ra!"

Ai cũng có thể nhìn ra được, hắn thật sự rất cao hứng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười, giống như một đóa hoa vậy.

...

...

Trở lại trong viện của Tĩnh Cửu, Liễu Thập Tuế vẫn còn trong trạng thái hưng phấn, càng không ngừng hỏi hắn vì sao hôm nay lại ra ngoài, sau này có phải cũng sẽ thường xuyên đi ra ngoài hay không, có phải rốt cục nghĩ thông suốt, chuẩn bị tu hành hay không.

Tĩnh Cửu lần đầu tiên cảm thấy đứa bé này có chút om sòm, giọng tay phải lên.

Liễu Thập Tuế vội vàng im lặng.

"Buổi sáng sau khi ngươi đi, ta đã quên mất một việc, cho nên đi gọi ngươi."

Tĩnh Cửu suy nghĩ một chút, hiếm thấy giải thích thêm một câu: "Ta không phải không chịu xuất viện, là lười đi ra ngoài."

Liễu Thập Tuế gật đầu lia lịa, tỏ vẻ chính mình hiểu được, lại hiếu kỳ hỏi: "Công tử tìm ta có chuyện gì?"

Tĩnh Cửu nói: "Ngươi đã phá cảnh rồi ư?"

Liễu Thập Tuế không dám nhìn thẳng ánh mắt của hắn, cúi đầu nói: "Tiên sư không để cho ta nói..."

Lữ Sư không để cho hắn nói, là sợ ảnh hưởng đến đệ tử khác tu hành, thiên tài như hắn có thể kích lệ đồng môn hăm hở tiến lên, cũng vô cùng có khả năng đã kích lòng tin của đồng môn.

Liễu Thập Tuế không nói với Tĩnh Cửu, trừ nguyên nhân này còn có chút ý khác.

Mấy ngày qua hắn vô tình hay cố ý nghe được rất nhiều nghị luận, lời khen của đồng môn để cho hắn rất vui vẻ, chăm chọc đối với công tử lại làm cho hắn rất không thoải mái.

Hắn không cách nào phán đoán nghị luận này đến cùng là đúng hay không, nếu quả thật là như vậy, công tử có thể bởi vì chính mình thành công phá cảnh mà bị kích thích hay không?

Hắn cũng biết ý nghĩ của mình có chút ngây thơ, công tử học thức uyên bác, không chỗ nào không biết, chỉ có chút lười, làm sao lại để ý những thứ này, chẳng qua là vụn vặt thì sao...

"Đem chén trà này uống vào."

Tĩnh Cửu không muốn biết tiểu tử đang suy nghĩ gì, chỉ muốn mau sớm đem chuyện này làm xong, sau đó đi chuẩn bị mấy ngày tới tìm chuyện giết thời gian.

Liễu Thập Tuế nhận lấy trà, hỏi: "Trong trà có gì vậy?"

Tĩnh Cửu lần đầu tiên rời đi tiểu viện gọi hắn trở lại, chén trà này tự nhiên không thể nào là trà bình thường được.

"Ta ở bên trong hòa một viên đan dược, có trợ giúp giúp với ngươi ổn định Bảo Thần cảnh giới."

Tĩnh Cửu không nói cho tiểu tử này trong chén trà có viên Từ Huyền đan cực kỳ trân quý, cũng không cảnh cáo hắn không đem chuyện này nói ra ngoài.

Liễu Thập Tuế không uống trà, nhìn hắn cười khổ nói: "Tiên sư cũng ban thưởng mấy viên đan dược, dược lực có thể xung đột hay không?"

Tĩnh Cửu nói: "Thứ đó quá kém, không ăn cũng được."

Liễu Thập Tuế a một tiếng, không hỏi gì nữa, đem trà trong chén uống một hơi cạn sạch.

Rõ ràng là đang giúp hắn, nhìn hắn không chút do dự uống trà, Tĩnh Cửu chẳng biết tại sao cảm thấy có chút vui vẻ.

Sau khi trong động phủ tĩnh lại, thiếu niên áo trắng đã thật lâu không thấy vui vẻ.

"Thừa dịp ta hôm nay tâm tình không sai... Được rồi, thật ra tương đối bình thường, nhưng... Tương đối nhàm chán, đúng vậy, nhàm chán."

Tĩnh Cừ nói: "Có gì không hiểu mau mau hỏi ta."

Thanh Sơn Tông đối với ngoại môn đệ tử bồi dưỡng rất kỳ quái, chẳng qua chỉ ném một bản nhập môn pháp quyết sẽ không quản nữa, Liễu Thập Tuế mặc dù là trời sanh đạo chủng, nhưng dù sao lần đầu trải qua tu hành, có rất nhiều nghi nan phương diện tu hành, hắn đã sớm muốn thỉnh giáo Tĩnh Cừ, tựa như ban đầu ở trong thôn như vậy, chỉ là có chút không dám, lúc này phát hiện Tĩnh Cừ tâm tình thật sự không tệ, dĩ nhiên cũng có thể là hắn thật rất nhàm chán, nơi nào chịu bỏ qua cơ hội này.

"Tốt!"

...

...

Một người hỏi, một người đáp, như thế người đối đáp không ngừng, ánh mặt trời dần chực, bóng cây dài hơn, hoàng hôn đã tới.

Liễu Thập Tuế rốt cục giải quyết tất cả nghi nan phương diện tu hành.

Tĩnh Cừ giải đáp giống như kiếm quang sắc bén nhất trong thiên địa, dễ dàng chặt đứt mọi ràng buộc phiền phức nhất, để cho tu hành chân diện mục hiện ra, chính là đơn giản mà rõ ràng như vậy.

Nhìn Tĩnh Cừ, Liễu Thập Tuế ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ, hắn biết công tử rất giỏi, nhưng không biết công tử giỏi đến như thế, bây giờ nghĩ lại, lo lắng của mình quả nhiên là ngây thơ trẻ con tới cực điểm.

Dựa theo thói quen bình thời, Liễu Thập Tuế lấy ra hoàng tinh bình cùng hoa quả chấp sự phân phát, cùng Tĩnh Cừ ăn, sau đó chuẩn bị trở về.

Hôm nay Tĩnh Cừ lại bảo hắn ở lâu một chút.

Hắn nhìn Liễu Thập Tuế ánh mắt, bình tĩnh nói: "Thật ra ta cũng có chuyện muốn hỏi ngươi."

Liễu Thập Tuế có chút giật mình, nói: "Chuyện gì?"

Tĩnh Cừ nói: "Tại sao ngươi lại làm như vậy?"

Liễu Thập Tuế suy nghĩ một chút, mới hiểu được hắn nói cái gì, nói: "Công tử đối với ta..."

Tĩnh Cừ gãi tay lên.

Liễu Thập Tuế vội vàng im tiếng.

Hắn muốn hỏi không liên quan đến nghị luận, mà cùng việc có liên quan.

"Ngươi rất thông minh, thiện lương, có tính tình kiên nghị vượt xa số tuổi, hơn nữa ngươi có mặc dù ngây thơ trẻ con nhưng rất kiên định."

Tĩnh Cừ nhìn vào mắt của hắn nói: "Như vậy tại sao ngươi còn muốn lưu ở bên cạnh ta chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Kiếm đường yên tĩnh

Những lời nói này rất khó hiểu, bởi vì không có quy luật nào trong đó, càng có vẻ không đầu không đuôi.

Không biết Liễu Thập Tuế có hiểu được những lời này hay không, dù sao hắn không trả lời vấn đề này của Tĩnh Cừ.

Hắn cúi đầu, nín thở, đánh chết không nói lời nào, nhìn tựa như hải tặc cường phạm sai lầm nhưng dù chết cũng không chịu nhận sai, vấn đề là, càng như vậy cha mẹ càng khẳng định hải tặc đã phạm sai lầm.

Tựa như ai cũng biết, hắn khẳng định nghe hiểu lời của Tĩnh Cừ.

Tĩnh Cừ không hỏi hắn nữa.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Thập Tuế múc nước cho hấn rửa mặt, tiếp theo chải tóc cho hấn.

Cây lược gỗ ở trên mái tóc đen nhánh lướt qua.

Thập Tuế muốn nói lại thôi, do dự một hồi lâu mới khua lên dừng khí nói: "Công tử, các sư huynh cũng có rất nhiều nghi nan muốn mời người giúp đỡ xem một chút."

Tĩnh Cửu quay đầu lại nhìn hấn một cái.

Thập Tuế cúi đầu nói: "Ngày hôm qua chúng ta đang thảo luận chút nghi nan, buổi tối người dạy ta, ta trở về liền nói cho bọn họ, bọn họ còn có chút vấn đề, có cái ta có thể đáp được, có cái ta cũng không hiểu, cho nên..."

Tĩnh Cửu cũng không ngờ tới, Thập Tuế vốn chính là hài tử long mang nhiệt tình, nếu đêm qua hấn không nói không được truyền ra ngoài, đây cũng sẽ là phát triển tất nhiên.

Thanh Sơn Tông quy củ chính là như vậy, ngoại môn đệ tử rất khó nhận được quá nhiều chỉ điểm cùng trợ giúp từ sư trưởng, chỉ có thể bằng nỗ lực cùng chăm chỉ của mình đau khổ đi về phía trước, cho nên đối với cơ hội có thể trợ giúp chính mình giải đáp nghi nan sẽ phi thường quý trọng.

"Có chút phiền phức a..." Tĩnh Cửu thờ dãi.

Thập Tuế phát hiện hấn không phản đối, biết có cơ hội, vội vàng nói: "Ở trong thôn thời điểm chúng ta học sách không hiểu được, không phải ngài cũng nguyên ý dạy cho chúng ta sao?"

"Cũng đúng, nề tình người hầu hạ ta vô cùng dụng tâm, hơn nữa... Quả thật nhàm chán, rồi lại nói nếu không biểu hiện ra chút gì, chỉ sợ ta thật sẽ bị đuổi đi."

Tĩnh Cửu tựa như làm bầm lâu bầu, nhưng tầm mắt vẫn rơi vào trên người Thập Tuế.

Thập Tuế thế mới biết hấn đã sớm đoán được dụng ý của mình, xấu hổ cúi đầu.

Tĩnh Cửu sờ sờ đầu của hấn, nói: "Người còn là một tiểu hài tử, sau này chuyên tâm tu hành là được, không cần nghĩ quá nhiều chuyện linh tinh."

Thập Tuế nghĩ thầm người so với ta cũng lớn hơn không được bao nhiêu, làm sao rất thích dùng giọng trưởng bối nói chuyện chứ.

...

...

Đi vào kiếm đường, Tĩnh Cửu thấy được mấy tên đệ tử trẻ tuổi.

Ngày hôm qua đám tuổi trẻ đệ tử này cũng ở kiếm đường. Có thể cùng Liễu Thập Tuế thảo luận kiến thức tương quan Bảo Thần cảnh giới, hấn coi như là ngoại môn đệ tử thiên phú tương đối xuất sắc lần này.

Nhìn thấy Tĩnh Cửu, vẻ mặt của bọn họ có chút lúng túng.

Những ngày qua trên nhai bình Nam Tùng đình giễu cợt Tĩnh Cửu, không thiếu được một phần của bọn họ.

—— người là kẻ tu hành ngu ngốc, thư đồng lại là một thiên tài, địa vị cách biệt, làm sao còn có mặt mũi sống ở chỗ này?

Hiện tại đến xem, những nghị luận này giống như một cái bạt tai đánh vào trên mặt bọn họ, rất là nóng bỏng.

Không phải tất cả mọi người có mặt ở đây đang chờ Tĩnh Cửu giải thích nghi hoặc, tỷ như Tiết Vĩnh Ca.

Thức tổ của Tiết Vĩnh Ca chính là đệ lục phong Thích Việt phong trưởng lão, thuở nhỏ đã tiếp xúc với qua tu hành, nhập môn pháp quyết đối với hấn mà nói cũng không phải rất khó. Hấn nhìn Tĩnh Cửu giễu cợt nói: "Ý vào trong nhà có tiền có thể, xem vài cuốn sách đã cho là mình có thể chỉ điểm giang sơn ư? Rốt cuộc ai mới là trời sanh đạo chủng?"

Tĩnh Cửu không để ý đến hấn, nhìn sang các đệ tử trẻ tuổi nói: "Nói đi."

Tiết Vĩnh Ca thấy hấn không nhìn chính mình, lại càng tức giận, đang định giễu cợt mấy câu nữa, chợt thấy ánh mắt của Liễu Thập Tuế.

Cặp mắt kia rất trong suốt, mang theo non nớt, lúc này lại phá lệ chuyên chú, mơ hồ có chút hung ác, giống như hổ con quan sát con mồi.

Chẳng biết tại sao, Tiết Vĩnh Ca cảm thấy thân thể lạnh lẽo, hấn biết Liễu Thập Tuế là trời sanh đạo chủng tông phái trọng điểm bồi dưỡng, chính mình nếu như làm bừa, khẳng định chiếm không được bất kỳ tiện nghi, không thể làm gì khác đành cười lạnh hai tiếng liền thôi, xoay người đi ra khỏi kiếm đường.

Tĩnh Cửu căn bản không để ý đến lời nói của Tiết Vĩnh Ca, cũng không chú ý tới ánh mắt Liễu Thập Tuế biến hóa, thấy đệ tử trẻ tuổi còn đang ngẩn

người, lần nữa nhắc nhở: "Vấn đề?"

Các đệ tử trẻ tuổi lúc này mới tỉnh hồn lại.

Nếu như không phải đêm qua nghe Liễu Thập Tuế tự mình thừa nhận, nghi nan cũng là do Tinh Cửu giải đáp, bọn họ chắc chắn sẽ không hướng Tinh Cửu thỉnh giáo. Nhưng bọn họ đều là người một lòng tu đạo, chỉ cần quyết định, sẽ không do dự nữa, rất nhanh đã đem giấy đã chuẩn bị trước đưa tới, thái độ rất lễ phép.

Tinh Cửu nhận lấy giấy, dùng tốc độ rất nhanh nhìn một lần, ngẩng đầu lên nhìn mọi người, hỏi: "Những thứ này cũng đều không hiểu ư?"

Ngữ khí của hắn rất bình thản, trọng âm không đặt ở trên chữ "đều", không có bất kỳ ý tứ giễu cợt.

Hắn nói chữ đều, là ý tứ toàn bộ, mà không phải ý tứ là lại.

Nhưng loại bình thản cùng khôn hoặc trong mắt của hắn hợp chung một chỗ, còn có rất nhiều cảm giác nói không rõ đạo không rõ.

Tựa như đối với hắn mà nói, mọi người bị những vấn đề trên giấy làm khó, thật sự rất khó lý giải.

Nói một cách khác, hắn rất khó tưởng tượng thế gian có người đàn như vậy, hoặc là nói nhiều người đàn như vậy.

Các đệ tử cảm thấy không được tự nhiên.

Tinh Cửu lấy ra một tờ giấy, ngẩng đầu nhìn về mọi người.

Một thiếu nữ do dự đi ra, hơi run nói: "Tinh sư đệ, là ta viết."

Tinh Cửu không nhìn nàng, nói thẳng: "Ý nghĩ này của ngươi sai rồi, quan hệ giữa linh hải cùng kiếm quả, lấy cảnh giới bây giờ của ngươi, tạm thời không cần nghĩ quá nhiều, nếu không sẽ ảnh hưởng đến nhận thức tiền kỳ đối với chân nguyên vận hành, sinh ra thành kiến, về phần xem như thế nào, sau đó ta sẽ viết cho ngươi."

Tiếp theo hắn lấy ra trang giấy thứ hai.

Một gã nam đệ tử có chút khẩn trương giơ lên tay phải.

Tinh Cửu vẫn không ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn nghi nan trên giấy, nói: "Trong pháp quyết dẫn thiên tuyến quán đỉnh, nói không phải là dẫn thiên địa nguyên khí, mà là thể ý tương thông, như thế mới có thể cảm giác được thiên địa nguyên khí, ngươi ngay cả một bước này cũng không làm được, đã muốn thần thức ly thể, đương nhiên là sai, cụ thể nên làm như thế nào, ta sau đó vẽ tâm bản đồ cho ngươi."

Sau đó hắn lấy ra trang giấy thứ ba.

...

...

"Ý tứ của những lời này ngươi hiểu sai rồi, không thể nào."

"Ngươi hoàn toàn làm rồi, đạo chúng sẽ khô héo."

"Kính mạch đồ ngươi vẽ sai rồi, sẽ tê liệt."

"Ngươi phía trước không làm, phía sau sai rồi."

"Ngươi phía trước sai lầm, phía sau tự nhiên cũng sai lầm."

"Từ phía trước đến phía sau, ngươi đều chưa đúng."

...

...

An tĩnh kiếm đường vang vọng thanh âm của Tinh Cửu.

Nội dung những lời này nghe rất trực tiếp, thậm chí sẽ có vẻ có chút khắc bạc, nhưng thanh âm của hắn cũng rất bình tĩnh, hoặc là nói bình thản, không có gì chấp chùng, càng nghe không ra tâm tình gì.

Nhưng càng như vậy, nghe càng rõ ràng, càng có sức thuyết phục, càng có lực sát thương.

Đệ tử trẻ tuổi đầu càng ngày càng thấp, mặt càng ngày càng hồng.

Chuyện bọn họ làm sao cũng nghĩ mãi mà không rõ, vì sao đối phương lại có thể thông qua lời nói đơn giản nhất nói rõ ràng, làm cho mình biết được sai lầm?

Tĩnh Cừ đi tới án, nhận lấy bút Liễu Thập Tuế đưa tới, bắt đầu ở trên giấy viết chữ, đúng là việc hần đáp ứng những đệ tử này.

Các đệ tử vây quanh ở bốn phía thật tình quan sát, không có người nào nói chuyện, ngay cả hô hấp cũng cố ý nhẹ chút ít.

Kiểm đường càng thêm an tĩnh.

Nắng sớm dần thịnh, ánh sáng mặt trời rời ngọn núi.

Một giọng nói vang lên.

"Các ngươi đang làm gì vậy?"

Lữ Sư đi tới trong kiểm đường, nhìn cảnh tượng này, khẽ cau mày, lại nhìn hướng Tĩnh Cừ bị mọi người vây quanh ở ngay giữa, nói: "Ngươi đang làm gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Sơ lộ phong mang

Các đệ tử vội vàng bái kiến Lữ Sư, gấp gáp giải thích đây là Tĩnh Cừ sư đệ đang giúp bọn mình giải đáp nghi nan.

Lữ Sư vẻ mặt hơi kinh ngạc, nhìn Tĩnh Cừ sau án vẫn đang đề bút viết nhanh, nghĩ thầm người này có bản lĩnh gì, dám giải thích bừa bãi, từ đó dạy hư đám trẻ này, bỗng nghĩ tới quan hệ giữa Tĩnh Cừ cùng Liễu Thập Tuế, càng có chút khẩn trương, trầm giọng nói: "Lấy ra ta xem xem."

Ngay lúc này, Tĩnh Cừ viết xong một chữ cuối cùng, Liễu Thập Tuế thấy hần không có ý từ phản đối, hai tay đem giấy đưa cho Lữ Sư.

Lữ Sư nhận lấy tập giấy, đang chuẩn bị rất khiển trách một phen, nhưng khẽ liếc qua mấy câu văn trên giấy, lại nhẹ y một tiếng.

Các đệ tử không biết xảy ra chuyện gì, có chút khẩn trương đứng hầu bên cạnh.

Lữ Sư khẽ híp mắt, không nói thêm gì nữa, mà bắt đầu nghiêm túc lật xem tập giấy.

Trong kiểm đường trở nên càng thêm an tĩnh.

"Đây là chuyện gì?"

Càng nhìn về sau, Lữ Sư càng thất kinh.

Thanh Sơn Tông nhập môn pháp quyết không khó, so với những tông phái khác càng trực tiếp mà đơn giản, nếu trước lúc nhập môn tiếp xúc với tương quan tu hành kiến thức, hần là rất dễ dàng thuận lợi vượt qua.

Liễu Thập Tuế cùng với phần lớn ngoại môn đệ tử chưa từng tiếp xúc với tu hành, tự nhiên sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề nan giải.

Tĩnh Cừ coi như là đệ tử thế gia tại Triều Ca, có kiến thức về phương diện này, nhưng câu văn trên giấy hiển lộ ra ánh mắt cùng năng lực, thật sự là quá mức ưu tú.

Chẳng lẽ thiên phú ngộ tính của hần cao đến như thế?

Lữ Sư nhìn Tĩnh Cừ một cái, ánh mắt ôn hòa hơn rất nhiều.

Khi hần thấy phê bình chú giải trên một trang giấy cuối cùng, không nhịn được nhú nhú mày, muốn khiển trách Tĩnh Cừ mấy câu, nhưng bởi vì thương thức, mạnh mẽ áp xuống.

Hần đem giấy trả lại cho Liễu Thập Tuế, nhìn chúng đệ tử trầm giọng nói: "Các ngươi có biết vì sao Thanh Sơn Tông ta đối với ngoại môn đệ tử chỉ truyền pháp quyết, không giảng giải không? Bởi vì tông môn muốn nhìn một chút ngộ tính và tâm tính của các ngươi, tùy theo tài năng tới đâu mà dạy. Hôm nay các ngươi không biết nguyên do hướng đồng môn thỉnh giáo, cho nên không phạt, nhưng lần sau không được vi phạm này nữa."

Chúng đệ tử thụ giáo, nói sau này không dám nữa, nhưng trong lòng lại nghĩ thì ra những giải đáp của Tĩnh Cừ đều đúng.

Ở trong không khí như vậy, thanh âm của Tinh Cửu lại lần nữa vang lên.

"Biện pháp này quá ngu xuẩn, nên sửa lại mới phải."

Kiểm đường nhất thời an tĩnh, các đệ tử tròn mắt hốc mồm, nghĩ thầm Tinh Cửu sư đệ không chỉ học thức hơn người, thì ra can đảm lại càng hơn người.

Hắn dám ngay trước tiên sư mặt chất vấn quy củ của tông môn!

Lữ Sư nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, sau đó tức quá lại cười, nghĩ thầm thiếu niên này cũng rất trẻ con khá ái, lại còn nói quy củ của Thanh Sơn Tông không đúng, nên bỏ đi... Người cho rằng người là Chương môn ư?

Tinh Cửu hiếm thấy mới có hăng hái nói chuyện, không có lưu ý đến vẻ mặt của Lữ Sư cùng đồng môn, tiếp tục nói: "Tỷ như Thanh Dung phong..."

Liễu Thập Tuế nhìn sắc mặt của Lữ Sư, vội vàng kéo ống tay áo của hắn.

Chuyện đám đệ tử trẻ tuổi lo lắng nhất lại không hề phát sinh.

Lời nói kế tiếp của Tinh Cửu, bị một tiếng vang thật lớn đột nhiên xuất hiện cắt đứt.

Tiếng nổ này đến từ ngoài kiểm đường, hẳn là chỗ rất xa, bởi vì quanh quẩn ở trong quần phong, thật lâu cũng không ngừng nghỉ.

Các đệ tử trẻ tuổi chạy đến ngoài kiểm đường, hướng lên không trung nhìn lại, phát hiện chỉ có chút mây mù bay qua, cũng không có dấu vết của lôi điện.

Hơn nữa cho dù thật sự có sấm chớp, cũng không cách nào đột phá Thanh Sơn đại trận che chở, âm thanh như sấm nổ kia đến tột cùng là cái gì?

Lữ Sư cùng Tinh Cửu đi ra kiểm đường cuối cùng, hai người tự nhiên sẽ hiểu thanh âm kia là cái gì.

"Ồ nơi đó!"

Có đệ tử hưng phấn mà hô lên.

Tầng mây thật mỏng rách ra một cái lỗ, nhìn vô cùng rõ ràng, từ mặt đất nhìn lại, có thể thấy bầu trời xanh thăm phía trong, giống như là mảnh sứ vỡ vô cùng xinh đẹp.

Một đạo kiếm quang từ trong động mây bay trở về, ở trên bầu trời qua lại xuyên qua.

Nhìn hình ảnh này, nghĩ tới chút ít chuyện xưa trong truyền thuyết, các đệ tử mới hiểu được là có người đang ngự kiếm phi hành.

Mới vừa rồi tiếng nổ, hẳn là ngự kiếm phá không sinh ra nổ vang.

Chẳng qua không biết người ngự kiếm là vị sư huynh nào trong nội môn thôi.

"Lần đầu ngự kiếm, đã có thể phá mây chuyển lôi, quả nhiên không hổ là trời sanh đạo chủng!"

Lữ Sư nhìn đạo kiếm quang trên trời cao tán thán nói.

Nghe lời này, các đệ tử mới biết được người ngự kiếm mà đi là ai, lại càng hưng phấn, càng không ngừng nghị luận.

Đám đệ tử nữ trên mặt tràn đầy ngưỡng mộ, dưới sự kích động hẳn là cao giọng hô lên.

Kiểm đường bốn phía cho tới bên trong quần phong, cũng vang lên thanh âm trợ uy.

Nhìn đạo kiếm quang này ở trong bầu trời nhấp nhô, không ngừng lắc lư, dấu vết có chút không ổn định, Tinh Cửu lắc đầu.

Người ngự kiếm rõ ràng không có kinh nghiệm, nhưng lại quá mức vội vàng, theo hắn thật sự là chẳng ra gì.

Nhưng đạo kiếm quang này rất nhanh đã ổn định, nhìn giống như một đạo bạch tuyến trên bầu trời xanh, thẳng tắp mà đi.

Chuyện này có chút ngoài dự tính của Tinh Cửu, nói: "Không sai a."

Lúc sau đạo kiếm quang bay trở về quần phong, sau đó biến mất không thấy gì nữa, không biết nơi nào có tiếng hoan hô vang lên.

Không khí khẩn trương trước kiểm đường hoàn toàn biến mất, các đệ tử trẻ tuổi mặt lộ vẻ vui mừng.

Tinh Cửu không rõ đây là chuyện gì, nghĩ thầm không phải là ngự kiếm thành công ư, vì sao Thanh Sơn Tông trong ngoài một mảnh vui mừng?

Liễu Thập Tuế nghe hẳn hỏi thăm, có chút không giải thích được nói: "Đây chính là Đại sư tỷ a."

Tĩnh Cửu hỏi: "Ai?"

Liễu Thập Tuế tròn tròn mắt nói: "Triệu sư tỷ a."

Tĩnh Cửu suy nghĩ một chút, hỏi: "Đó là ai?"

Liễu Thập Tuế lúc này mới nhớ ra công tử cho đến hôm qua mới lần đầu tiên rời tiểu viện, đối với chuyện trong tông môn quả thật không quen, cho nên vội vàng giải thích mấy câu.

Tĩnh Cửu nghĩ tới, ngày mới vào sơn môn, có đệ tử từng đề cập tới một vị thiên tài thiếu nữ họ Triệu, giống như tên là Tịch Nguyệt.

Triệu Tịch Nguyệt này mười hai tuổi vào Thanh Sơn Tông, chỉ dùng một năm đã Bão Thần cảnh viên mãn, trở thành nội môn đệ tử.

Nghe nói nàng tiến vào nội môn không tới ba tháng, ở Vân Hành phong được một thanh cổ kiếm nhận làm chủ.

Liễu Thập Tuế nói: "Vân Hành phong chính là đệ tứ phong, quanh năm bị bao phủ ở trong mây mù, trên núi có vô số danh kiếm nắp trong loạn thạch vách đá, cho nên còn có tên là danh kiếm phong."

Tĩnh Cửu nói: "Ta biết, nói tiếp về nàng đi."

Liễu Thập Tuế nói: "Triệu sư tỷ hiện tại bất quá mới mười bốn tuổi, cũng đã có thể ngự kiếm phi hành, tất nhiên là Tri Thông cảnh viên mãn, thậm chí đã tiến vào Thủ Nhất cảnh."

Tĩnh Cửu nhìn hẳn một cái, nói: "Sau đó?"

Liễu Thập Tuế nghĩ thầm công tử thật không phải một người thích hợp để nghe kể chuyện, nghe chuyện kinh thế hãi tục như vậy, chẳng lẽ không nên biểu hiện giật mình chút ít sao?

Có đệ tử nói: "Những năm qua tu hành giới xuất hiện rất nhiều thiên tài trẻ tuổi, như Lạc Hoài Nam, Đồng Nhan, Bạch Tảo đám nhân vật này càng thanh danh hiển hách, tuổi còn trẻ đã bước vào đệ tứ cảnh... Mà Thanh Sơn Tông chúng ta kể từ khi sư thúc tổ phi thăng liền thiếu tuyệt thế thiên tài như vậy, các sư huynh trên Lưỡng Vong phong mặc dù mạnh, nhưng cảm giác giống như kém một chút gì..."

Vừa có đệ tử cười lạnh nói: "Đó là thế nhân không có kiến thức, không biết các sư huynh trên Lưỡng Vong phong ở trong kiếm chiến cầu đại đạo, căn bản không thèm để ý đến danh tiếng cảnh giới..."

Tên đệ tử kia nói: "Chúng ta tự nhiên biết như vậy, nhưng đệ tử tông phái khác sẽ không thừa nhận."

"Người không được quên, Trác sư huynh đang bế quan ở Thiên Quang phong, đợi hẳn đi ra ngoài, tất nhiên thanh chắn đại lục."

"Trác sư huynh cuối cùng chỉ có một người, cô mộc khó thành rừng. Triệu sư tỷ đã phá vỡ tất cả ghi chép tu hành Thanh Sơn Tông trăm năm qua, hai năm sau thừa kế đại hội, tất nhiên trở thành chân chính kiếm đạo đại gia, có thể cùng đám thiên tài kia địa vị ngang nhau, chính là Quả Thành Tự vị thiên tử kia cũng chưa chắc đã không thể khiêu chiến một phen."

Tên đệ tử kia lại nói: "Nghe nói hiện tại chư phong cũng đã tranh đoạt Triệu sư tỷ rồi, có phải hay không Lữ Sư?"

Lữ Sư khẽ mỉm cười, nói: "Đó là chuyện tự nhiên, bất quá cuối cùng muốn xem chính nàng muốn chọn môn kiếm pháp nào."

Tên đệ tử kia nhắc tới Quả Thành Tự thiên tử, Tĩnh Cửu nghĩ thầm cuối cùng đã nghe được một cái tên mình biết.

Triệu Tịch Nguyệt nữ đệ tử kia cư nhiên được Thanh Sơn Tông mong đợi cùng tiểu hòa thượng kia tranh giành cao thấp, xem ra quả thật không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Lại một năm nữa

Đêm khuya vắng người, tiểu viện của Tĩnh Cửu ngênh đón người khách đầu tiên trừ Liễu Thập Tuế ra.

Hắn biết đối phương sẽ đến, vì vậy đã đứng sẵn ở trong sân chờ.

Không phải là muốn tỏ vẻ tôn trọng, mà bởi vì hắn không quen để người khác tiến vào động phủ của mình, mặc dù hiện tại động thất mà hắn đang ở xa

xa chưa thể coi là động phủ.

Lữ Sư không biết những điều này, có chút vui mừng vì sự thông tuệ cùng lễ số của hắn.

"Sáng sớm người giải thích cho đồng môn đều rất chính xác."

Lữ Sư từ trong tay áo lấy giấy ra, nói: "Chẳng qua vấn đề cuối cùng này người giải sai rồi."

Tĩnh Cửu có chút không giải thích được, nghĩ thầm làm sao mình có thể sai, nhận lấy tờ giấy kia xem lại một chút, mới đại khái hiểu được chuyện gì.

"Giải có trước sau, người không hiểu được đoạn văn này trong pháp quyết, đoạn văn này cách giải đối với bản sách mới."

Lữ Sư nhìn hắn vẻ mặt ôn hòa nói: "Dĩ nhiên chuyện này cũng không trách người, trên thực tế nhiều năm qua Thanh Sơn Tông cũng hiểu sai vấn đề này."

Tĩnh Cửu nói: "Không, tông môn trước kia không hiểu sai, mà là cách giải này sai thôi."

Lữ Sư mỉm cười nói: "Đây là năm đó sư thúc tổ tự mình đưa ra cách giải, làm sao có thể sai được?"

Hiện tại Thanh Sơn Tông nhập môn pháp quyết cùng năm đó có hai nơi sửa đổi, đều do một tay của Cảnh Dương.

Tĩnh Cửu dĩ nhiên biết chuyện này, biết chắc trong đó có một chỗ sửa đổi là sai.

"Ai cũng có thể phạm sai lầm, bất kể hắn là ngoại môn đệ tử hay là sư thúc tổ."

Tĩnh Cửu nói.

Lữ Sư vẻ mặt khẽ biến, nghĩ thầm lời này hoang đường đến cỡ nào.

Hắn lại nhớ tới lúc sáng sớm, Tĩnh Cửu nói phương pháp giáo dục của tông môn đối với ngoại môn đệ tử không đúng, quy củ nên đổi...

"Ngộ tính, thiên phú của người quả thật vô cùng không sai, suy nghĩ lại càng kín đáo, nhưng đây không phải lý do để người có thể can rờ được."

Lữ Sư nhìn hắn trầm giọng nói: "Phải biết đệ tử Thanh Sơn kiếm tông ta không thể không công nghệ, nhưng tuyệt đối không thể có ngạo khí."

Ngạo khí sao?

Nghĩ tới hai nơi sửa đổi trên nhập môn pháp quyết, Tĩnh Cửu có chút cảm khái.

Năm đó Cảnh Dương đúng là người có ngạo khí cao nhất thế gian, cho nên hắn mới phạm vào sai lầm như vậy.

Thấy hắn trầm mặc, Lữ Sư cho là hắn đã hiểu lời mình, lời nói thăm thía nói: "Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rễ, kiếm rồi Cửu Phong, tất nghênh gió lớn, muốn ở trên đại đạo tu hành đi được xa hơn, cần học cách thu liễm kiêu ngạo của mình như thế nào, cho dù muốn trợ giúp đồng môn, cũng có thể dùng phương pháp khác, không thể phá hư quy củ."

"Nhưng quy củ này quả thật rất ngu ngốc." Tĩnh Cửu nói: "Vị kia ở Thanh Dung phong xuất thân Nam trại, không thông văn tự hoàng triều, năm đó ở ngoại môn căn bản không hiểu được nhập môn pháp quyết, nếu không có người dạy nàng biết chữ, chẳng phải Thanh Sơn Tông sẽ bỏ qua vị thiên tài này ư?"

Nghe câu nói trước của hắn, Lữ Sư rất tức giận, đang chuẩn bị khiển trách mấy câu, chợt nghe câu nói kế tiếp, không khỏi kinh ngạc.

"Người làm sao mà biết được?"

Đoạn chuyện này nói chính là đương kim Phong chủ Thanh Dung phong, không tính là bí văn, chỉ coi là chuyện ả, nhưng Tĩnh Cửu chỉ là ngoại môn đệ tử, lại từ nơi nào nghe tới?

Tĩnh Cửu nghĩ thầm chính mình nhìn tận mắt nha đầu kia hàng đêm khổ luyện chữ cũng phải nói cho người ư?

Lữ Sư nghĩ thầm chẳng lẽ thiếu niên này giống Trác Như Tuế còn có đám đồng môn tuổi trẻ trên Lưỡng Vong phong, đều là con cò do tông môn bố trí ư?

Lần này hạ cò, đến tột cùng là sư bá sư thúc trên ngọn núi nào đây?

...

...

Thời gian như nước.

Đào mắt chính là một năm.

Lại là xuân ý dần sâu.

Liễu Thập Tuế đi ra khỏi kiếm đường, theo con đường bằng đá hướng sâu trong rừng cây để đi tới.

Mười mấy tên ngoại môn đệ tử trên nhai bình đã nhìn quen cảnh này, biết hắn muốn đi đâu, không lấy làm lạ, rồi rút cùng hắn chào hỏi.

Liễu Thập Tuế gạt đầu mỉm cười đáp lễ.

Hắn hiện tại đã mười hai tuổi, từ ý nào đó mà nói, có thể gọi là thiếu niên.

Hình dạng của hắn vẫn chất phác dễ thân như vậy, chẳng qua ánh mắt càng thêm bình tĩnh, khí chất thay đổi là lớn nhất, mỉm cười đi lại, vô cùng thông dong.

Nhìn Liễu Thập Tuế đi vào gian tiểu viện kia, các đệ tử tụ cùng một chỗ, lần nữa nghị luận.

Làm đối tượng Thanh Sơn Tông trọng điểm bồi dưỡng, mọi cử động của Liễu Thập Tuế đều được người chú ý đến.

Vừa qua một buổi tối, tất cả mọi người biết hắn đã xin khảo hạch vào nội môn.

Chỉ có Bảo Thân cảnh giới viên mãn, mới có thể cùng kiếm thai cảm ứng, có tư cách tiến vào nội môn.

Vấn đề là, Liễu Thập Tuế tiến vào Thanh Sơn Tông mới một năm.

Vô số năm qua, chỉ có sư thúc tổ trong truyền thuyết đã phi thăng, chỉ dùng nửa năm đã tiến vào nội môn.

Trác Như Tuế là quan môn đệ tử của Thanh Sơn Tông Chương môn, hôm nay đang ở Thiên Quang phòng bế quan, hắn năm đó từ Bắc Hạc hiện tiến vào nội môn, dùng một năm rưỡi thời gian.

Thiên tài như Triệu Tịch Nguyệt, cũng dùng suốt một năm.

Không có ai cảm thấy Liễu Thập Tuế có thể thông qua nội môn khảo hạch lần này, mặc dù hắn cũng là trời sanh đạo chủng vạn trung không một, nhưng ở trong mắt các đệ tử, hắn còn thua kém sư tỷ nhiều.

Có một loại đánh giá chính là, nếu như Liễu Thập Tuế không phải bởi vì việc khác mà phân tâm quá nhiều, có lẽ cơ hội thành công của hắn hẳn là lớn hơn nhiều.

Nếu nói việc, tự nhiên chính là trong viện của Tinh Cửu.

Bởi vì những chuyện này, rất nhiều người đối với Tinh Cửu vô cùng bất mãn, cảm thấy hắn làm trễ nãi Liễu Thập Tuế tu hành, hoàn toàn không biết nặng nhẹ, thậm chí cảm thấy hắn ghen tỵ với Liễu Thập Tuế nên cố ý như thế.

Dĩ nhiên, cũng có chút người không nhìn như vậy, đối với Tinh Cửu rất cảm kích, bởi vì Tinh Cửu không nghe theo ý kiến của Lữ Sư, vẫn sẽ thỉnh thoảng giúp những đệ tử kia giải quyết một chút nghi nan.

Lữ Sư cũng từ từ bỏ qua chú ý đối với Tinh Cửu, không hề cho là hắn là đệ tử mà đại nhân vật nào đó trên núi cô tình lựa chọn nữa.

Bởi vì Tinh Cửu thật quá lười.

Hắn chưa từng tham gia ngoại môn đệ tử đối với Thanh Sơn lệ hành tuần tra, thậm chí ngay cả lý do xin phép đều lười tìm, mỗi lần cũng phiền toái Liễu Thập Tuế đi cầu tình.

Càng không có người nào thấy hắn luyện thể tu hành.

Người như vậy, chỉ sợ học thức uyên bác như thế nào, ngộ tính xuất chúng như thế nào, cuối cùng cũng chỉ bỏ đi.

...

...

Đi vào tiểu viện, nhìn Tinh Cửu nằm trên ghế trúc, Liễu Thập Tuế trên mặt mỉm cười thông dong biến thành cười khổ bất đắc dĩ.

Trong một năm qua hắn khuyên Tinh Cửu rất nhiều lần, nhưng Tinh Cửu cũng không nghe, vẫn mỗi ngày nằm ở trên ghế trúc phơi nắng, ngẩn người.

Chẳng qua không biết bắt đầu từ lúc nào, ở bên cạnh ghế có thêm một chiếc đĩa, trong đĩa đựng hạt cát khô.

Liễu Thập Tuế từng nghiêm túc quan sát, cát trong đĩa đã càng ngày càng nhiều, đến bây giờ đã chiếm một phần ba diện tích.

Không biết cái đĩa sứ cùng hạt cát là dùng để làm gì, Tĩnh Cửu không hề giải thích, nhưng nhìn ra được, hẳn rất coi trọng vật này, ngay cả Thập Tuế cũng không thể đụng.

"Công tử, đêm qua ta đi cùng Lữ Sư nói... Chuẩn bị tham gia nội môn khảo hạch."

Liễu Thập Tuế nhìn Tĩnh Cửu có chút khần trương nói: "Ta thật sự cảm thấy ta có thể làm được mới đi nói."

Tĩnh Cửu nhìn hắn một cái, nói: "Hơn một năm mà ngươi còn không thể, đó mới là vấn đề."

Liễu Thập Tuế giật mình, ban đầu ở trong thôn công tử đã dạy chính mình hô hấp thổ nạp, tương đương trước lúc vào Thanh Sơn Tông đã bắt đầu tu hành. Hắn mơ hồ có chút thất vọng, như vậy coi như mình có thể qua nội môn khảo hạch cũng không coi là nhanh nhất, nhưng ngay sau đó hắn lại vui vẻ, cảm thấy lòng tin mạnh hơn rất nhiều.

Tĩnh Cửu nói: "Cũng là trời sanh đạo chúng, ngươi không thể so với cái gì nhi... kém hơn."

Liễu Thập Tuế có chút bất đắc dĩ nói: "Triệu Tịch Nguyệt sư tỷ."

Tĩnh Cửu nói: "A."

Tiểu viện không khí bỗng nhiên trầm mặc.

Không phải bởi vì đề tài không thể tiếp diễn, mà là bởi vì Liễu Thập Tuế nghĩ tới rất nhiều việc.

Đi tới Thanh Sơn Tông đã một năm, tiếp xúc rất nhiều người cùng chuyện ở sơn thôn không tương tượng nổi, hẳn lấy tốc độ khó có thể tương tượng trưởng thành.

Hắn hiểu được càng nhiều, càng thêm bất an.

Vô luận là trong sơn thôn hô hấp hay là sau này phát sinh rất nhiều chuyện, cũng cho thấy Tĩnh Cửu có rất nhiều bí mật.

Bí mật này có vấn đề sao? Sẽ chỉ là vấn đề của bọn họ hay là vấn đề của Thanh Sơn Tông?

Không biết trầm mặc thời gian bao lâu, Liễu Thập Tuế rốt cục thấp giọng hỏi: "Công tử, ngươi là gian tế của những tông phái khác sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Rốt cục đã đến lúc chia tay

Tĩnh Cửu có chút ngây ra, hỏi: "Cái gì?"

Liễu Thập Tuế khần trương nói: "Nếu như ngươi là gian tế của những tông phái khác, vậy ngươi đi nhanh đi, ta sẽ không nói với ai."

Tĩnh Cửu giờ mới hiểu được ý tứ của hắn, cười lắc đầu, cong ngón giữa nhặt lấy một viên cát.

Một năm trước hẳn đã hỏi vì sao Liễu Thập Tuế còn ở bên cạnh mình.

Liễu Thập Tuế không chịu trả lời, tựa như không hiểu, nhưng Tĩnh Cửu biết hẳn có thể hiểu được câu hỏi của mình.

Khi đó Liễu Thập Tuế cũng đã nổi lên lòng nghi ngờ đối với hắn, thậm chí cố ý an bài trận giải đáp nghi vấn kia, là muốn cho hắn có thể lập chút ít công lao cho môn phái, làm tốt tính toán sau này, loại ý nghĩ cùng an bài này quả thật rất ngây thơ trẻ con, nhưng đối với một đứa bé trai mà nói còn có thể yêu cầu gì nữa?

Sau hôm đó, Liễu Thập Tuế chưa từng nhắc lại chuyện này, cho tới tận hôm nay, hắn mới hỏi lên.

Bởi vì hắn sắp tiến vào nội môn, trở thành đệ tử Thanh Sơn Tông thực sự, mà không chỉ là đồng tử cho Tĩnh Cửu nữa.

Đối với chuyện này, Tĩnh Cửu không hề thất vọng, càng không tức giận, ngược lại cảm thấy có chút khả ái.

Chuyện này không hề liên quan đến phản bội, mà chẳng qua là trưởng thành thôi.

Cho nên hắn cười.

Hắn cười vô cùng đẹp mắt, giống như hàn băng vạn năm không thay đổi rốt cục được ánh nắng mùa xuân hòa tan, sau đó từ bên trong sinh ra một đóa hoa sen xinh đẹp đến chí cực.

Liễu Thập Tuế bị nụ cười của hắn làm cho rung động, thở dài nói: "Công tử vẫn luôn dễ nhìn như vậy."

Tĩnh Cửu nhìn khuôn mặt phản chiếu trong đĩa sứ, nói: "Đúng vậy, đã hai năm rồi, vẫn còn chưa quen lắm."

Liễu Thập Tuế giật mình, bất an hỏi: "Công tử ngài rốt cuộc là ai?"

Tĩnh Cửu nói: "Ta không muốn nói cho người biết."

Liễu Thập Tuế có chút ừ ừ, a một tiếng.

Tĩnh Cửu nhìn bộ dáng của hắn, an ủi nói: "Dù sao ta không phải là gian tế."

Liễu Thập Tuế nghiêm túc suy nghĩ một phen, phát hiện thật sự là như thế, cho nên không lo lắng gì nữa.

Người xinh đẹp giống như công tử, làm sao có thể là gian tế chứ? Hơn nữa hắn còn... lười đến như vậy.

Thế gian nào có gian tế lười như vậy? Cả ngày ở trong tiểu viện, vậy còn làm sao nghe ngóng được tin tức gì?

...

...

Toàn bộ ngoại môn đệ tử của Nam Tùng đình đều đi tới trước kiếm đường, tất cả các chấp sự cũng tới.

Liễu Thập Tuế đứng trên thềm đá quay đầu nhìn lại, tâm tình có chút khẩn trương, không phải bởi vì những ánh mắt hoặc là chờ đợi hoặc là ghen tỵ, mà là bởi vì quả nhiên Tĩnh Cửu không tới.

Lữ Sư vỗ vỗ vai của hắn, nói: "Không thành vấn đề."

Hắn rõ ràng chính mình không phải người đầu tiên phát hiện Liễu Thập Tuế là trời sanh đạo chủng, nhưng Liễu Thập Tuế do hắn tự mình từ tiểu sơn thôn kia đưa về, trong một năm qua hắn đưa cho Liễu Thập Tuế sự chú ý cùng bảo vệ lớn nhất, hắn cho rằng mình cũng hiểu rất rõ Liễu Thập Tuế, đứa bé này không những thiên phú tuyệt hảo, linh căn bất phàm, trọng yếu hơn là tính tình chân chất, tu hành cần cù, căn cơ cực kỳ lao cố, hôm nay tỷ lệ thông qua nội môn khảo hạch sẽ rất lớn.

Hắn lại nghĩ tới chính mình vốn cũng rất coi trọng một người khác, đó chính là Tĩnh Cửu. Theo hắn, Tĩnh Cửu tuy thiên phú bình thường, linh căn bình thường, nhưng ngộ tính, trí thức vô cùng ưu tú, vượt xa đệ tử bình thường, thậm chí hơn xa hắn, chẳng qua là... Thiếu niên kia thật sự không hề có chí tiến thủ —— nửa năm trước hắn từng sử dụng kiếm thức thăm dò một lần, phát hiện Tĩnh Cửu còn không dưỡng thành đạo chủng, điều này làm hắn thất vọng tới cực điểm.

Lữ Sư không nghĩ tới chuyện này nữa, nói với Liễu Thập Tuế: "Nhớ kỹ, lòng không tạp niệm là trọng yếu nhất."

Liễu Thập Tuế dùng sức gặt đầu, ở dưới tầm mắt đưa tiễn của sư trưởng cùng đồng môn, đi vào một gian phòng nhìn như bình thường ở sâu trong kiếm đường.

Chịu trách nhiệm khảo hạch lần này chính là một vị tiên sư đệ lục phong Tích Lai phong phái ra, còn có ban đầu ngoài sơn môn Nam Tùng đình tiên sư chiêu lục Minh Quốc Hưng.

"Bái kiến Minh sư thúc, bái kiến sư thúc."

Cho đến hôm nay Liễu Thập Tuế còn không đi tới Cửu Phong, nhưng ở Cửu Phong hắn đã có danh khí thật lớn.

Trời sanh đạo chủng, tất nhiên là đối tượng mà Thanh Sơn Tông trọng điểm bồi dưỡng, ai dám khinh thị chứ?

Vị sư thúc Tích Lai phong kia vẻ mặt ôn hòa gặt gặt đầu, Minh Quốc Hưng thì rất vui vẻ, cười vỗ vỗ vai của hắn.

Phải biết rằng cái tên Liễu Thập Tuế này, là do hắn tự tay viết ở trên danh sách, tương lai đứa nhỏ này danh chấn thiên hạ, coi như là vinh quang của hắn.

Minh Quốc Hưng nghĩ tới thiếu niên áo trắng đẹp mắt đến kỳ lạ ngày đó, hỏi: "Công tử nhà người gần đây như thế nào rồi?"

Liễu Thập Tuế không biết nên trả lời như thế nào cả.

Vị sư thúc Tích Lai phong kia nhìn Minh Quốc Hưng một cái, dùng ánh mắt hỏi thăm.

Minh Quốc Hưng dùng tay phải ở trên mặt làm dấu một chút, vị sư thúc Tích Lai phong kia nhất thời biết hắn nói tới ai, cười cười, không nói gì.

"Bất kể sau này ngươi có thể thông qua khảo hạch hay không, nội dung cụ thể của khảo hạch, nhất là cảm ngộ trong đó, không được nói cho người khác."

Vị sư thúc Tích Lai phong kia thu lại nụ cười, nhìn Liễu Thập Tuế nói.

Minh Quốc Hưng cũng rất nghiêm túc, bổ sung nói: "Bao gồm cả vị công tử nhà ngươi."

Liễu Thập Tuế trầm mặc một chút rồi mới đáp lời.

Minh Quốc Hưng cùng vị sư thúc kia rời phòng nhỏ, đóng cửa phòng.

Liễu Thập Tuế đi tới trước án, có chút khần trương hít vào một hơi.

Trên bàn có một cái giá nhỏ, trên giá có một vật, nhìn đen sì sì, nhưng mặt ngoài vô cùng bóng loáng, mơ hồ có một đạo khí tức cực kỳ hàn lãnh từ bên trong phát ra.

Đây chính là kiếm thai.

Liễu Thập Tuế bình tĩnh tâm tình, đem bàn tay đặt ở trên kiếm thai, nhắm mắt lại, bắt đầu thôi phát chân nguyên lưu động trong kinh mạch.

Kiểm thai có thể cảm ứng được số lượng chân nguyên của người tu hành, còn có thể tổ lưu mà lên, đối với linh hải của người tu hành tiến hành chiếu rọi đến từng góc nhỏ bé nhất.

Chỉ có linh hải được lấp đầy, mới có thể cung cấp chân nguyên nuôi dưỡng đạo chủng, kết thành kiếm quả.

Người tu hành không có hi vọng kết thành kiếm quả, tự nhiên không có tư cách tiến vào Thanh Sơn Tông nội môn.

...

...

Ông một tiếng.

Thanh âm kia nghe rất trầm muộn, thật ra vô cùng rõ ràng, phảng phất vô số thanh kiếm đồng thời va chạm.

Minh Quốc Hưng cùng vị sư thúc Tích Lai phong kia ở ngoài cửa liếc mắt nhìn nhau, tràn đầy khiếp sợ cùng vui sướng.

Quả nhiên là trời sanh đạo chủng trong truyền thuyết, lại có thể làm cho kiếm thai sinh ra cộng minh mạnh như thế!

Phải biết rằng đứa bé kia tu hành mới chỉ một năm, hôm nay mới mười hai tuổi mà thôi!

...

...

Sau nửa canh giờ, Liễu Thập Tuế từ trong kiếm đường đi ra.

Lữ Sư cùng đệ tử chấp sự ngoài kiếm đường, đã nghe được tiếng kiếm ngân này, nhưng vẫn khần trương nhìn hẩn.

Liễu Thập Tuế gạt đầu, sau đó cười vui vẻ.

Lữ Sư rất vui mừng, các ngoại môn đệ tử lại càng hưng phấn mà la lên, tiếng hoan hô truyền tới vô cùng xa.

Tiếng hoan hô truyền đến tận gian tiểu viện sâu trong rừng cây, Tinh Cửu cười cười.

Hắn chưa từng nghĩ tới chuyện Thập Tuế không thể thông qua nội môn khảo hạch, cho nên chẳng muốn đi nhìn.

Một người trời sinh đạo chủng, trúc cơ trước cả nửa năm, còn ăn một viên Tử Huyền đan, đến như vậy vẫn không thể thành công ư?

Vậy trừ phi người này có linh hải sâu không thấy đáy giống như hẩn, nhưng thế gian đi đâu mà tìm người thứ hai như hẩn?

Cửa viện bị đẩy ra, Liễu Thập Tuế chạy đi vào, nhưng nói không ra lời.

Hắn không biết nên biểu đạt tâm tình của mình như thế nào.

Rất hiếm thấy, Tinh Cửu từ trên ghế trúc đứng dậy.

Hắn chấp hai tay nhìn Liễu Thập Tuế, bình tĩnh mà nghiêm túc nói: "Đại đạo hiểm nguy mà dài dòng, hiểm có đồng hành đến cuối cùng, người đã lên đường, cần tu chuyên tâm hơn, năm tháng dài dòng, quên đi là chuyện tự nhiên, chớ có cố ý nhớ lại làm gì, như vậy cũng chẳng ích gì."

Liễu Thập Tuế ngẩn người một lát mới hiểu được hắn đang nói cái gì, tức giận nói: "Ta sẽ không quên."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Ta nhìn lầm người

Liễu Thập Tuế rời khỏi nhai bình, đi tới chu phong, không còn trở lại.

Hình ảnh cuối cùng mà hắn lưu lại là khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì tức giận mà có chút ửng đỏ cùng với cặp mắt bởi vì không nở mà tràn đầy nước mắt.

Chỉ có Tinh Cừ nhìn thấy hình ảnh này, nhưng rất nhanh hắn đã đem chuyện này quên mất.

Tựa như câu nói mà hắn nói với Liễu Thập Tuế, đại đạo dài dòng, người không thể nào nhớ được toàn bộ quá khứ, cũng không cần nhớ làm gì.

Từ góc độ này mà nói, hắn đúng là người tu đạo trời sinh.

Sau khi Liễu Thập Tuế rời đi, Tinh Cừ vẫn trải qua cuộc sống như trước, chẳng qua là trải giường chiếu xếp chẵn hiện tại cần tự mình làm, trong viện lộ vẻ có chút vắng lạnh, điều này làm cho hắn dùng mấy ngày thời gian mới một lần nữa quen thuộc.

Các ngoại môn đệ tử trên nhai bình chiêm chọc hắn, trong khoảng thời gian này một lần nữa trở nên nhiều hơn.

Liễu Thập Tuế vào nội môn, nhưng hắn vẫn còn ở nơi này, cho dù là ai đến xem, cũng là chuyện đáng ngại ngại.

Nhưng Tinh Cừ không hề có cảm giác gì, vẫn ở trong tiểu viện, trầm mặc hưởng cái đĩa sứ kia bỏ cát, mỗi ngày cũng chỉ hai ba viên mà thôi.

Không phải là hắn am hiểu nhẫn nại, mà là hắn không thêm đề ý.

Nhưng Lữ Sư lại không nhịn được, một đêm khác lại lần nữa đi tới tiểu viện.

Hắn dùng kiểm thức cẩn thận tra xét tình huống của Tinh Cừ một lần nữa, phát hiện trong cơ thể Tinh Cừ vẫn không có đạo chủng, không khỏi rất thất vọng.

Không có đạo chủng, kinh mạch không sinh, làm sao có thể hấp thụ thiên địa nguyên khí?

Không có chân nguyên, đạo chủng làm sao có thể biến thành đại thụ chọc trời, kết thành kiểm quả?

Đến bây giờ hắn đã xác định, Tinh Cừ cũng không phải là đệ tử mà các sư trưởng chư phong thu nhận từ trước.

Tinh Cừ có thể chỉ điểm đồng môn tu hành, nguyên nhân hoàn toàn là nhờ trí thức cùng ngộ tính quá mức ưu tú.

"Từ hư vô mà thôi diễn, lại có thể đứng đến chín phần mười, xem ra gia thế của người quả nhiên bất phàm."

Lữ Sư nhìn hắn nói: "Tin tưởng nhà người trong thành Triều Ca cũng không phải thế gia bình thường."

Tinh Cừ nói: "Trong nhà có không ít tàng thư."

"Văn chương cuối cùng không thực tiễn, lý luận về đại đạo cũng chẳng ích gì, trừ phi người chỉ muốn dùng để học, không chịu luyện thể cực khổ, không mong có thể tiến vào Bảo Thân cảnh, như vậy cuối cùng chính là công dã tràng mà thôi."

Lữ Sư thở dài, nói: "Ta nghĩ thời gian rất lâu, nếu như người kiên trì như thế, ta có thể đề cử người đi một chỗ làm chấp sự, nơi đó mỗi ngày làm việc chính là sửa sang điển tịch, thăm nghiệm học vấn, hẳn là rất thích hợp với người."

Tinh Cừ biết hắn nói tới Thích Việt phong, ngọn núi này chuyên môn cất giấu kiểm quyết chân pháp của Thanh Sơn Tông, từ trong sách vở mà tìm kiếm đại đạo.

Lữ Sư nói tiếp: "Ở nơi đó người cũng có thể lập công vì tông môn, thậm chí được thưởng tiền được, kéo dài tuổi thọ, chẳng qua không có tư cách truyền cho chân kiểm, bất quá... Dù sao chí của người không ở nơi này."

Tinh Cừ có chút bất ngờ, không ngờ đối phương sẽ thật sự quan tâm chính mình, vì mình an bài một cái đường lui thoát nhìn quả thật rất thích hợp.

Bất quá dĩ nhiên hắn sẽ không đáp ứng, hắn không thích Thích Việt phong, hơn nữa qua một năm nữa hắn sẽ rời khỏi nơi này.

...

...

Lại một mùa xuân nữa đã đến, tơ liễu bay khắp trời.

Cách kỳ hạn ba năm đã qua hơn phân nửa, các ngoại môn đệ tử ở Nam Tùng đình càng thêm khẩn trương, mỗi thời mỗi khắc đều chăm chỉ tu hành, ở trên nhai bình cũng có thể nhìn thấy từng đạo khói trắng bốc lên.

Hôm nay tuyệt đại đa số đệ tử đều đã tiến vào cảnh giới Bảo Thần, như Tiết Vịnh Ca mấy người, thậm chí đã thấy được khả năng linh hải viên mãn

Chỉ có số rất ít người quá mức ngu dốt hoặc là lười nhác thì không thấy bất cứ hy vọng nào.

Dĩ nhiên, người có cơ hội tiến vào Thanh Sơn Tông tu hành lại vẫn lười nhác như cũ, từ đầu tới cuối cũng chỉ có một người mà thôi.

"Người tìm ta làm gì?"

Lữ Sư nhìn Tinh Cửu đứng trước mặt mình nói.

Hắn đối với chuyện Tinh Cửu không hề có ý chí tiến thủ đã hoàn toàn, mặc dù đối phương cực kỳ hiếm thấy mới rời tiểu viện tới kiếm đường để tìm mình, cũng không thể dâng lên chút hứng thú nào.

"Ta chuẩn bị rời đi." Tinh Cửu nói.

Lữ Sư nâng chung trà lên đang chuẩn bị uống một ngụm, bỗng nhiên nghe được lời này, tay cứng lại ở giữa không trung.

Hắn đã sớm từ bỏ Tinh Cửu, nhưng... dù sao vẫn còn có chút tích tài cùng với không cam lòng, cho nên mới không đem Tinh Cửu trực xuất sơn môn, nhưng nếu như đối phương muốn từ bỏ thì sao? Ngay cả bề ngoài không còn lý tưởng cũng không muốn thì sao?

Lữ Sư cảm thấy không thú vị, cười khò nói: "Người chuẩn bị đi nơi nào?"

Tinh Cửu suy nghĩ một chút nói: "Về việc sẽ tới ngọn núi nào hiện tại ta cũng chưa chắc chắn."

"Bản thân người muốn đi đâu, bất kể là thôn nhỏ kia hay là Triều Ca, cuối cùng cũng là chuyện của người... Chậm đã!"

Lữ Sư bỗng nhiên tỉnh lại, hỏi: "Người nói gì? Lặp lại lần nữa?"

Tinh Cửu nói: "Ta nói ta còn chưa nghĩ tới chuyện mình sẽ đi ngọn núi nào."

Lữ Sư có chút không xác định hỏi: "Người muốn nói Cửu Phong ư?"

Tinh Cửu nói: "Đúng vậy, ta chuẩn bị tiến vào nội môn."

Lữ Sư có chút hoài nghi tai của mình, nói: "Người biết mình đang nói gì sao?"

"Linh hải của ta cơ bản đã được lấp đầy, Bảo Thần cảnh có thể coi như là viên mãn."

Hồi tưởng quá trình hai năm qua không ngừng mình tu luyện ngày đêm, không ngừng thu nạp thiên địa nguyên khí, cho dù là Tinh Cửu cũng có chút cảm khái.

Lữ Sư hoàn toàn không tin chuyện này, tâm niệm vừa động muốn sử dụng kiếm thức bao phủ lấy thân thể của Tinh Cửu, chuẩn bị sẵn sàng, một khi vạch trần là Tinh Cửu nói dối, sẽ dùng môn quy dạy dỗ hắn một phen.

Hắn lúc này thật sự có chút tức giận.

...

...

Ba một thanh âm vang lên.

Chén trà rơi trên mặt đất, vỡ tan tành.

Nước trà làm ướt mặt đất, càng không ngừng tỏa ra hơi nước, tựa như đỉnh đầu đám đệ tử chăm chỉ tu hành trong rừng cây dâng lên khói trắng.

Lữ Sư nhìn Tĩnh Cửu, trong mắt tràn đầy khiếp sợ cùng khó tin.

Kiểm đường hoàn toàn an tĩnh.

"Đây là chuyện gì xảy ra?"

Lữ Sư có chút tâm thần hoảng hốt, thanh âm khẽ run nói: "Ta không nhìn lầm chứ?"

Tĩnh Cửu nói: "Người không nhìn lầm."

Một thời gian dài vô cùng trầm mặc.

Trên mặt đất nước trà dần dần nguội lạnh, không còn hơi nóng toát ra nữa.

Lữ Sư cũng rốt cục đã tỉnh táo lại, nhưng ánh mắt nhìn Tĩnh Cửu vẫn giống như đang nhìn thần tiên, trong lời nói mang theo xin lỗi cùng hối hận: "Thì ra là... Ta đã nhìn lầm rồi."

Tĩnh Cửu vỗ vỗ vai của hắn, nói: "Đây không phải lỗi của ngươi."

...

...

Một đạo kiếm quang chiếu sáng nhai bình, xuân phong ấm áp trở nên lạnh lẽo hơn đôi chút.

Tịch Lai phong tiên sư ngự kiếm tới.

Nhìn hình ảnh này, các đệ tử vội vàng dừng tu luyện, tụ tập đến trước kiếm đường.

Tất cả mọi người đều đoán được, nhất định là có đệ tử muốn tham gia nội môn khảo hạch, không khỏi có chút kích động cùng hưng phấn.

Ai sẽ trở thành đệ tử nội môn thứ hai của Nam Tùng đình sau Liễu Thập Tuế đây?

Có người cho là Nhạc Lăng quận Nguyên sư huynh, có người suy đoán có thể là thiên phú kém hơn đôi chút Ngọc Sơn sư muội.

Mà phần nhiều đệ tử cho là, người kia không thể nghi ngờ hẳn là Tiết Vịnh Ca.

Song kể tiếp các đệ tử phát hiện ba người mà bọn họ thảo luận đều ở bên người, cũng không ở trong kiếm đường.

Sắc mặt Tiết Vịnh Ca có chút âm trầm, hắn cách Bảo Thần cảnh viên mãn đã rất gần, vốn cho rằng mình sẽ trở thành người thứ hai của Nam Tùng đình sau Liễu Thập Tuế, ai có thể ngờ được lại bị người khác đoạt trước.

Hắn quan sát cửa vào kiếm đường, ở trong lòng oán hận nghĩ tới, rốt cuộc là ai trong ngày thường che giấu giỏi như vậy, lại không có nửa điểm phong thanh nào hết.

Gió phát bạch y, ở dưới sự hướng dẫn của Lữ Sư, Tĩnh Cửu đi vào kiếm đường.

Nhìn hình ảnh này, mọi người khiếp sợ không cách nào nói thành lời.

Bọn họ biết Tĩnh Cửu rất thông minh, ngộ tính rất cao, nhưng cũng rõ ràng người này không có lòng tiến thủ, lười biếng dị thường, có ai từng gặp hắn luyện công một lần nào chứ?

Người như vậy lại có thể Bảo Thần cảnh viên mãn ư? Lại có tư cách tham gia nội môn khảo hạch?

Sắc mặt Tiết Vịnh Ca trở nên dị thường khó coi.

Nếu như là vị ngoại môn đệ tử khác chợt có kỳ ngộ, đoạt trước một bước, mặc dù hắn sẽ tức giận, nhưng cũng chỉ có thể tiếp nhận sự thật này.

Nhưng người kia lại là Tĩnh Cửu mà hắn từ trước đến giờ không thêm đề ý?

"Điều này sao có thể!"

Hắn cảm tức hô: "Hắn làm sao có thể lấp đầy linh hải? Lữ Sư rốt cuộc có tra rõ ràng hay không chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Phi nhất nhật chi hàn

Quá hoang đường, chẳng lẽ nội môn khảo hạch cũng có thể làm loạn sao?"

Tiết Vĩnh Ca mở đầu, sau đó có vài đệ tử cũng phụ họa theo.

Ngọc Sơn sư muội hôm nay phát hiện có người tham gia nội môn khảo hạch trước mình, vốn cũng có chút thất vọng, nhưng đến khi nàng biết người kia là Tinh Cửu, toàn bộ thất vọng cũng biến thành vui mừng.

"Làm sao không thể? Tài nghệ của Tinh sư đệ trong Nam Tùng đình có ai không rõ? Ta thấy chẳng qua là các người ghen tỵ mà thôi." Nàng nhìn những đệ tử do Tiết Vĩnh Ca cầm đầu, cười lạnh nói: "Có phải cảm thấy ngày thường giễu cợt sư đệ quá nhiều, lúc này cảm thấy có chút ngại ngùng hay không?"

Trong hai năm ở Nam Tùng đình, Tinh Cửu thỉnh thoảng sẽ giúp đồng môn giải đáp nghi vấn giải thích nghi hoặc, mặc dù số lần không nhiều, nhưng đối với đám thanh niên cho tới bây giờ chưa tiếp xúc với tu hành là mà nói lại là trợ giúp trọng yếu phi thường. Có đệ tử sẽ lựa chọn quên đi những trợ giúp này, coi Tinh Cửu là người dung, có đệ tử thậm chí bởi vì nhận được ân huệ, ngược lại đối với Tinh Cửu có rất nhiều giễu cợt, nhưng dù sao vẫn còn có nhiều người ở trong lòng giữ lại phần cảm kích này. Bọn họ đứng bên Ngọc Sơn sư muội đem Tiết Vĩnh Ca cùng đám đệ tử kia nói cho không phản bác được, vừa trợ uy cho Tinh Cửu đã tiến vào kiểm đường, tiếng hô vang trời.

...

...

"Ta còn tưởng rằng nhân duyên của hần rất kém cỏi."

Nghe ngoài kiểm đường truyền tới tiếng ồn ào, Minh Quốc Hưng có chút ngoài ý muốn.

Vị tiên sư đến từ Tích Lai phong cười cười, nói: "Dù sao cũng là danh nhân."

Nói xong câu đó, hai người nhìn về cửa phòng đóng chặt.

Bọn họ rất tò mò xem Tinh Cửu rốt cuộc có thể thông qua nội môn khảo hạch hay không, loại quan tâm này thậm chí còn vượt qua Liễu Thập Tuế một năm trước.

Nam Tùng đình đồng thời có hai vị ngoại môn đệ tử rất nổi danh ở Cửu Phong.

Nổi danh nhất tự nhiên là trời sanh đạo chủng Liễu Thập Tuế, kế tiếp chính là Tinh Cửu. Ai cũng biết đến vị thiếu niên áo trắng tuấn mỹ vô song ở Thanh Sơn Tông này, thậm chí một vài nữ đệ tử Thanh Dung phong còn tới Nam Tùng đình mấy lần, chính là muốn nhìn xem bộ dáng của hần thế nào.

Chẳng qua là Tinh Cửu từ trước đến giờ chỉ ở trong tiểu viện của mình, đám nữ đệ tử Thanh Dung phong kia không thể làm gì khác đành thất vọng mà về.

Nếu như chỉ có dáng vẻ cực đẹp, cũng không đến mức để cho Tinh Cửu có danh khí lớn đến như vậy, mấu chốt là hần còn đặc biệt lười...

Loại tương phản này, thật sự rất thích hợp trở thành nội dung nghị luận.

Tựa như Minh Quốc Hưng đã nói, rất nhiều người cho là nhân duyên của Tinh Cửu hần là rất kém, cũng chính bởi vì hai điểm này.

—— không cầu phát triển tự nhiên làm người ta chán ghét, vẻ ngoài cực đẹp lại dễ dàng đưa tới ghen tỵ.

Ai có thể ngờ được, hôm nay Tinh Cửu chẳng những đã Bảo Thần cảnh viên mãn, hơn nữa còn có nhiều đồng môn như vậy đứng về phía hần.

Đột nhiên, một đạo kiếm ngân mát lạnh từ sau cửa phòng đóng chặt vang lên, hướng bốn phía nhai bình lan tỏa.

Minh Quốc Hưng cùng vị tiên sư Tích Lai phong kia liếc mắt nhìn nhau, lộ ra nụ cười.

Tiếng kiếm ngân này so với Liễu Thập Tuế dẫn phát kiếm ngân còn kém rất xa, nhưng cũng được coi là vang vọng.

Ở nơi cửa chính kiểm đường, Lữ Sư cũng nghe được âm thanh này, thân thể chợt buông lỏng, lộ ra vẻ mặt cảm khái.

Trong căn phòng an tĩnh, Tinh Cửu thu hồi tầm mắt rơi vào kiếm thai màu đen, xoay người đi ra ngoài.

Ngoại trừ chính hần, không ai biết hần căn bản không đem tay đặt vào kiếm thai, càng không điều động toàn bộ chân nguyên.

Nếu như hấn hạch như đệ tử bình thường tham gia nội môn khảo hạch, có thể sẽ trực tiếp đem kiếm thai dung thành một khối sắt vụn.

Từ đầu đến cuối, hấn chỉ nhìn kiếm thai một cái.

...

...

Kiểm đường mở cửa, Lữ Sư mang theo Tinh Cửu đi ra, nhìn các đệ tử vẻ mặt khác nhau cười cười.

Tiếng hoan hô vang lên, mơ hồ còn có thể nghe được bên trong xen lẫn mấy tiếng mắng cùng nhỏ nước bọt.

Nhìn đám đồng môn tiến lên chúc mừng, Tinh Cửu bình tĩnh thăm hỏi, nhưng có chút kỳ quái.

Hấn không nhớ rõ cùng những người này có quá nhiều giao tế, càng không cảm thấy có tình nghĩa gì, ngay cả tên của đối phương cũng chỉ nhớ rõ hai ba cái.

Tiểu cô nương đang tết hai búi tóc kia gọi là Ngọc Sơn hay là Kim Sơn nhỉ?

Trở lại tiểu viện, nhìn khắp bốn phía, trầm mặc chốc lát, sau đó hấn rời đi, không chút lưu luyến.

Chiếc ghế tre kia cùng sa bàn cũng đã biến mất.

...

...

Thanh Sơn quần phong, quanh năm ở trong mây mù, đi tới Cửu Phong trong truyền thuyết, mây mù mới mờ nhạt hơn không ít.

Tầng mây trên đỉnh Thiên Quang phong lại là quanh năm không tiêu tan, chẳng qua là so với tầng mây cuộn cuộn trên Vân Hành phong thì mỏng hơn rất nhiều.

Mặt đất trước đỉnh núi chậm rãi chảy xuôi sương trắng, phảng phất biến mây, cửa đá cùng lầu các cổ xưa ở phía xa như ẩn như hiện, gần như tiên cảnh.

Suru suru suru suru, tiếng xé gió vang lên, kiếm quang chiếu sáng đỉnh núi, biến mây phát lên gọn sóng, một lát sau mới dần dần bình tức.

Năm thanh phi kiếm, lẳng lặng đứng ở trên biến mây, những thanh phi kiếm này hình thức hoặc là phong cách cổ xưa u lãnh, hoặc là phong mang tứ tán, tản ra uy áp khó có thể hình dung.

Tam Xích Kiếm!

Giai Không Kiếm!

Cầm Sát Kiếm!

Hồi Nhật Kiếm!

Như Tuế Kiếm!

Thanh Sơn Tông chư phong chủ kiếm, chín thanh đã có năm thanh tới đây.

Thiên Quang phong Thừa Thiên Kiếm chính là kiếm của Chương môn, không dễ dàng hiện thân.

Thần Mạt phong Phát Tư Kiếm, đã theo Cảnh Dương sư thúc tổ phi thăng mà đi dị giới.

Về phần Lưỡng Vong phong Bất Nhị Kiếm đã biến mất nhiều năm, hơn nữa đỉnh núi này chính là nơi đệ tử trẻ tuổi tu luyện kiếm tâm, xưa nay sẽ không tham gia Thanh Sơn Tông nghị sự.

Nhưng vì sao Bích Hồ phong Triều Lai Kiếm không xuất hiện? Đỉnh núi đứng hàng thứ bảy này chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì ư?

Đỉnh núi rất an tĩnh, đối với chuyện Triều Lai Kiếm không tới, không có ai nói ra nghi vấn.

Một giọng già nua từ trong Tam Xích Kiếm vang lên.

Hoặc là bởi vì... thanh chủ kiếm của Thượng Đức phong này hình dáng vốn rất vuông vắn, thanh âm này cũng lộ vẻ chính trực thẳng thắn.

Chủ nhân thanh âm này chính là Thanh Sơn Tông kiếm luật, Thượng Đức phong Phong chủ Nguyên Kỳ Kinh, nổi tiếng nghiêm nghị lãnh khốc.

"Thư thưởng phạt hôm trước đã phi kiểm truyền cho chư phong, nếu không có kiến nghị gì, hôm nay sẽ ban xuống."

Chương môn không xuất hiện, Nguyên Kỳ Kinh có địa vị tối cao trong Thanh Sơn Tông, hơn nữa tay hấn cầm trọng quyền, tính tình cô lãnh, có rất ít người phản đối ý kiến của hấn.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, mấy thanh âm từ trong các thanh phi kiểm vang lên: "Không có kiến nghị gì."

Trong Cẩm Sát Kiểm vang lên một thanh âm dịu dàng động thính, nghĩ đến hấn là Thanh Dung phong Phong chủ.

"Nam Tùng đình sắp tới sẽ có nhiều đệ tử tiến vào nội môn, còn có nhân tài như Liễu Thập Tuế, Lữ sư diệt có thể tính là lập công lớn, không ngại ban thưởng nhiều hơn một chút."

Tam Xích Kiểm không có thanh âm đáp lại, coi như Nguyên Kỳ Kinh lặng yên đồng ý đề nghị của Thanh Dung Phong chủ.

Điểm này không ngoài dự liệu của chư phong, bởi vì ai cũng biết, Nam Tùng đình Lữ mỗ là thân truyền đệ tử của hấn.

Vân Hành Phong chủ thanh âm từ trong Giai Không Kiểm vang lên: "Sau khi tiểu sư thúc phi thăng, uy danh phái ta còn cao hơn trước, nghĩ đến hơn mười năm tới sẽ không người nào dám làm phiền, vậy càng cần mong đợi tương lai, mỗi lần nghĩ đến ngày sau ở mai hội cùng Triều Ca tuần ngạn, cùng Minh Bộ giao phong, cùng đám quái vật ăn băng mà sinh, ta rất lo lắng, cũng may sau Trác sư diệt có Tịch Nguyệt, hôm nay lại có thêm Thập Tuế, lòng ta cảm thấy rất an ủi."

Thanh Dung phong chủ nói: "Trác sư diệt đang bế quan, Tịch Nguyệt ở trên núi khổ tu, chẳng qua Liễu Thập Tuế cuối cùng quá nhỏ, có muốn triệu tới trên chư phong hay không?"

Thanh âm của Nguyên Kỳ Kinh lần nữa vang lên, vẫn là lạnh lùng như vậy: "Ta lo lắng là Liễu Thập Tuế đến cùng là đúng thật là trời sanh đạo chủng hay không. Triệu Tịch Nguyệt ban đầu ở Triều Ca mới ra đời, phái ta đã có người theo thị giả ở bên, vô cùng rõ ràng tình huống của nàng, nhưng Liễu Thập Tuế này thì sao?"

Thanh Dung phong Phong chủ thanh âm trở nên lãnh đạm vài phần, nói: "Sư huynh không cần đa nghi, ta đã tự mình tra xét tình huống của Liễu Thập Tuế, không có vấn đề."

Nguyên Kỳ Kinh thế mới biết nàng đã đi xem Liễu Thập Tuế, trầm mặc một lát sau hỏi: "Là chuyện khi nào?"

Thanh Dung phong Phong chủ nói: "Một năm trước."

Theo đạo lý mà nói, Thanh Dung phong Phong chủ tự mình nghiệm chứng, hơn nữa ý che chở rõ ràng như thế, Nguyên Kỳ Kinh cũng nên thôi, nhưng hấn vẫn nói: "Ta cũng đã điều tra người này, hấn trước lúc nhập môn đã học qua phương pháp thổ tức hiếm thấy nào đó, ta hoài nghi hấn là gian tế, hấn là nghiêm tra."

Thanh Dung phong chủ thanh âm lại không loạn chút nào, lạnh nhạt nói: "Người đã điều tra, thì nên biết hấn tuyệt đối không phải là gian tế."

Còn lại ba kiểm vẫn duy trì trầm mặc, nhưng ba vị Phong chủ núp sau kiểm, có thể tại phía xa hơn mười dặm đem câu chuyện này nghe rất rõ ràng, nghe được Thanh Dung phong nói đầy ẩn ý, liền biết hôm nay mọi chuyện đã được định đoạt rồi.

Quả chẳng sai, sau những lời này của Thanh Dung phong chủ, Nguyên Kỳ Kinh không nói thêm gì nữa.

Bất quá Thanh Dung phong chủ cũng không kiên trì đem Liễu Thập Tuế triệu tiến Cửu Phong trước nữa.

Một lát sau, năm đạo phi kiểm riêng mình tản đi, biến mây trở lại bình tĩnh, phảng phất chuyện gì cũng không có phát sinh.

...

...

Đỉnh Thượng Đức phong rất lạnh, nhất là khi đạo kiểm quang kia thu vào thạch thất, nhiệt độ càng chợt giảm mấy phân, trên thạch bích trong nháy mắt phủ một tầng sương lạnh.

Ngon núi chịu trách nhiệm giám sát cả tòa Thanh Sơn này, chủ kiểm tên là Tam Xích.

Lai lịch cái tên này cũng không phải là lấy tự "Ngẩng đầu ba thước có thần minh", mà là "Băng phong tam xích, phi nhất nhật chi hàn (Băng dày ba tấc, tan không phải một sớm một chiều)".

Sâu trong động phủ, một vị lão giả nhìn tuyết sương trên tường, trầm mặc không nói.

Thượng Đức phong chủ Nguyên Kỳ Kinh, chấp chương kiểm luật, ở Thanh Sơn Tông địa vị vẹn vẹn chỉ dưới chương môn, tính lãnh âm lãnh, từ trước đến giờ để cho các đệ tử vô cùng sợ hãi.

"Xem ra tên đệ tử gọi Liễu Thập Tuế kia, quả nhiên là đối tượng ngon núi nào đó đã chọn từ trước xong."

Kiểm sư trung niên nói chuyện tên là Trì Yến, chính là sư đệ cùng ngọn núi với Nguyên Kỳ Kinh, xem ra đã bằng thính toàn bộ nghị sự lần này.

Trong đôi mắt hăm sâu của Nguyên Kỳ Kinh hiện lên ý vị sắc lạnh.

Những năm gần đây chuyện như vậy ở Thanh Sơn Tông càng ngày càng nhiều, vì bảo đảm truyền thừa không ngừng, còn có thể phát dương quang đại, chư phong đã sớm quen bố cục từ trước, trên thế gian tìm kiếm thiên phú đệ tử cho ân huệ, thậm chí âm thầm trao tặng tâm pháp, có phần tiền duyên này, tương lai ở trên thừa kế đại hội sẽ cướp người.

Hôm nay vị thiên tài Trác sư diệt kia ở Thiên Quang phong, chính là sáu tuổi đã chiếm được ngọc bội Chương môn ban thưởng.

Lương Vong phong đám người tuổi trẻ kia, cảm giác không phải là trước lúc tiến nhập sơn môn, cũng đã được chư phong liên lạc. Triệu Tịch Nguyệt lại càng chưa ra đời, cũng đã được Thanh Sơn Tông phái người trọng điểm bảo vệ, cho đến mười hai tuổi dẫn vào sơn môn, chẳng qua vấn đề duy nhất là ở, cho tới bây giờ, còn không ai biết Triệu Tịch Nguyệt đến tốt cùng là được ngọn núi nào phát hiện, cái đáp án này hoặc là chỉ có thể đợi đến một năm sau thừa kế đại hội mới có thể vạch trần.

Dĩ nhiên, từ quy củ của Thanh Sơn Tông, cho dù làm những chuẩn bị này trước, chư phong cũng chưa chắc có thể cướp được đệ tử ngưỡng mộ trong lòng, nhưng tổng yếu so với không có chút chuẩn bị nào tốt hơn rất nhiều.

Trì Yến nói câu nói kia, chính là căn cứ vào loại phán đoán này, bất quá hẳn còn rất thắc mắc, vì sao Thanh Dung phong chủ nói ra câu nói kia, sư huynh liền không nhiều lời nữa, chẳng lẽ sư huynh đã biết đệ tử gọi Liễu Thập Tuế kia tu hành chính là loại thổ tức pháp nào ư?

"Ngọc môn thổ tức pháp."

Nguyên Kỳ Kinh thanh âm vô cùng hàn lãnh, phảng phất hòa với phong tuyết.

Trì Yến nghe vậy kinh hãi, nghĩ thầm thì ra Liễu Thập Tuế là người Chương môn chọn, khó trách Thanh Dung phong chủ không có chỉ ra, mà sư huynh cũng không tiếp tục.

Suy nghĩ một chút, hẳn có chút tiếc nuối, lại có chút ít mơ hồ tức giận.

Xem ra một năm sau thừa kế đại hội, vô luận sư huynh hay là mình cũng không có cách nào cướp được Liễu Thập Tuế.

Thượng Đức phong ở Thanh Sơn Tông địa vị đặc thù như thế nào, làm sao có thể cùng Chương môn ở Thiên Quang phong đánh đồng.

"Đã có Trác sư diệt, Lương Vong phong một nửa đệ tử cũng là của hắn, bây giờ còn thêm Liễu Thập Tuế..."

Trì Yến thờ dài, nói: "Đã như vậy, một vị trời sanh đạo chủng khác, chúng ta vô luận như thế nào cũng không thể bỏ qua."

Lời tuy như thế, nhưng hẳn không có lòng tin, đôi mắt Thanh Sơn chư phong, ai không muốn Triệu Tịch Nguyệt thừa kế?

Hắn nghĩ tới một việc, nói: "Hai năm qua Lữ sư diệt ở Nam Tùng đình thực sự không sai, nghe nói lại có một người thông qua nội môn khảo hạch, ta có cần đi quan sát một chút hay không?"

Nguyên Kỳ Kinh mặt không chút thay đổi nói: "Tên gì?"

Trì Yến nói: "Tĩnh Cửu."

Nguyên Kỳ Kinh hừ lạnh một tiếng, nói: "Cái quý lười kia ư?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Thuyết nhất bát nhị

Trì Yến cười khổ, hẳn rất rõ sư huynh ghét nhất chính là loại người như vậy, năm đó cho dù nhắc tới Tiểu sư thúc, cũng sẽ không có nửa điểm hảo cảm, vội vàng chuyển đề tài, nói: "Ta còn tưởng rằng hôm nay chư phong sẽ hỏi chuyện của Bích Hồ phong."

Nguyên Kỳ Kinh cười lạnh nói: "Chương môn sư đệ không cho hỏi, ai dám hỏi?"

Trì Yến có chút bất an nói: "Cho dù không hỏi, cũng nên cho một lời giải thích chứ."

Nguyên Kỳ Kinh nói: "Cứ nói Lôi sư đệ ở Triều Ca thành bị Bát Lão Lâm cùng Minh Bộ liên thủ đánh lén, bị thương một chút, đang điều dưỡng."

Tri Yến trầm mặc gật đầu.

Hắn tự nhiên biết đây không phải tình hình thật sự.

Bích Hồ phong Phong chủ Lôi Phá Vân đã điên rồi.

Từ khi hắn được đưa từ Thiên Quang phong đến Thượng Đức phong, cũng đã điên rồi.

Nguyên Kỵ Kinh đi tới chỗ sâu nhất trong động phủ, đi tới trước một cái giếng.

Đỉnh Thượng Đức phong cách cách mặt đất không biết mấy ngàn trượng, cho dù trong vách núi còn vương chút nước, nhưng cũng không thể kéo lên đến tận nơi này.

Nơi này lại có một miệng giếng, thật sự là chuyện vô cùng quái dị.

Miệng giếng rất đen, không biết rốt cuộc sâu đến cỡ nào.

Cả tòa Thanh Sơn Tông, chỉ có các đại nhân vật chân chính mới biết được, khẩu giếng sâu này trực tiếp thông tới Kiếm Ngục ở dưới đất.

Trong Kiếm Ngục ngoài nhốt yêu ma mà ai cũng không muốn đối mặt, còn có đám người phản bội.

Một thanh âm cực kỳ thê lương từ đáy giếng đen tối vang lên.

Nơi thanh âm vang lên hẳn là cực kỳ xa xôi, nghe có chút mơ hồ, nhưng trong đó ẩn giấu oán độc cùng điên cuồng lại vô cùng rõ ràng.

"Cho dù không có một, vậy hai thì sao!"

Tiếng kêu này u oán tới chí cực, tựa như quỷ khóc, làm cho người ta sinh lòng khiếp sợ.

Tri Yến đã tấn nhập cảnh giới Du Đà nhiều năm, cũng có thể coi là kiếm tiên, nhưng nghe tiếng kêu này, sắc mặt vẫn trở nên tái nhợt.

Cũng có thể bởi vì, không lâu trước người điên ở chỗ sâu nhất trong Kiếm Ngục này, vẫn là Bích Hồ phong Phong chủ địa vị cực cao trong Thanh Sơn Tông ư?

Hắn hỏi: "Rốt cuộc nên làm gì bây giờ? Không thể nào đem Lôi sư đệ giam cầm như thế, hắn luôn hét một câu kia, cũng không hiểu là ý tứ thế nào, làm sao thăm dò gì được?"

"Tại sao không thể giam cầm? Bất kể vì sao mà hắn nổi điên, cũng không quan lúc ấy hắn xuất thủ có phải điên thật hay không, nhưng dám bất kính đối với Chương môn, chính là có nguyên do để bị giam cầm."

Nguyên Kỵ Kinh nhìn đáy giếng, nghe tiếng hét thê lương kia, sắc mặt rất khó nhìn.

"Không có một, hai thì sao!"

"Không có một, hai thì sao!"

Tri Yến không hiểu được những lời này.

Cả Thanh Sơn Tông cũng không có mấy người có thể hiểu những lời này.

Hắn hiểu được.

Hắn thậm chí biết, có thể cũng bởi vì những lời này, Lôi Phá Vân mới nổi điên.

Nhưng nếu như Chương môn để cho hắn nổi điên, vì sao không dứt khoát để cho hắn chết? Người chết mới vĩnh viễn không thể nói chuyện, bất kể là lời thật hay lời điên khùng.

Chương môn tại sao còn muốn đem hắn đưa đến Thượng Đức phong? Chẳng lẽ thật sự bởi vì thượng thiên có đức hiếu sinh ư? Hay là...

Người muốn dùng người điên này để dò xét ta thế nào ư?

...

...

Tĩnh Cửu sờ sờ vòng tay khề nóng lên, đi vào tòa tiểu lâu u tĩnh này.

Tòa tiểu lâu này ở sau Nam Tùng đình, theo đường núi mà đi bảy dặm, bỗng nhiên xuất hiện ngay trước mắt, phẳng phất một đạo bình chương, ngăn cách hai thế giới.

Hắn biết tại sao vòng tay lại nóng lên, bởi vì bức họa của mấy đời chủ nhân trước của nó, hôm nay đều đang trong tiểu lâu này.

Tiểu lâu này thờ phụng bức họa của lịch đại chương môn cùng với nhân vật trọng yếu trong Thanh Sơn Tông.

Lưỡng Vong phong đại biểu Thanh Sơn Tông đối ngoại chinh chiến, là một ngọn núi đã đổ máu nhiều nhất, Phong chủ các đời tự nhiên có tư cách được gọi là nhân vật trọng yếu.

Bất quá người tu đạo tuổi thọ rất dài, cho dù kết cục của phần lớn Lưỡng Vong phong chủ đều là chết trận, trong tiểu lâu tông cộng cũng chỉ có bảy bức họa mà thôi.

Y theo ý nguyện của vòng tay, Tinh Cửu đem bảy bức họa này xem xét một lần, còn về phần đi quan sát các bức họa lịch đại tổ sư, hắn không muốn đi xem.

Hành lang đi tới cuối cùng, hắn dừng trước một bức họa, bức họa kia nhìn còn chút mới, hẳn là mới vẽ không được mấy năm.

Là bức họa của Cảnh Dương chân nhân.

Tinh Cửu lẳng lặng nhìn gương mặt tựa như thật như huyền trong bức họa kia, nhìn thời gian rất lâu, nói: "Ta đã sắp quên dáng vẻ của ngươi rồi."

Đi ra khỏi tiểu lâu, sẽ rời khỏi phạm thế, đi tới Thanh Sơn Tông nội môn.

Tinh Cửu ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy các đỉnh Thanh Sơn đều ẩn khuất, chỉ còn lại có chín ngọn núi đứng dưới thiên khung.

Tầng mây ở trên ngọn núi cũng không lưu động, yên lặng phiêu tán, nơi mỏng nhất tựa như một trang giấy, cảnh vật xinh đẹp đến chí cực.

Lữ Sư chờ hắn ở ngoài lâu, thấy bộ dáng của hắn như có điều suy nghĩ, không khỏi mỉm cười, nghĩ thầm rốt cục nhìn thấy thiếu niên này có chút phản ứng rồi.

Sau đó hắn nhớ tới chính mình năm đó mới vào nội môn nhìn thấy Cửu Phong, cũng giật mình như thế, không khỏi sinh lòng cảm khái.

Những năm qua hắn thủy chung không cách nào tiến vào cảnh giới Du Dã, thọ nguyên có hạn, tiền cảnh mờ mịt, không thể làm gì khác đành rời khỏi Cửu Phong đi ngoại môn làm thụ nghiệp tiên sư.

Nếu không phải cơ duyên xảo hợp nghe được chuyện này, ở các trấn lân cận kiên nhẫn tìm kiếm, rốt cục ở sơn thôn nhỏ kia thấy Liễu Thập Tuế cùng Tinh Cửu, có lẽ cuộc sống sau này của hắn sẽ mãi gắn liền với Nam Tùng đình. Làm sao có thể như hiện tại, hắn bởi vì lập nhiều công lao được ban cho thượng đẳng đan dược, còn có thể trở về Thượng Đức phong tiếp tục tu hành, có lẽ thật sự sẽ có ngày đột phá Du Dã cảnh.

"Tinh sư đệ, ngươi đang suy nghĩ gì thế?" Lữ Sư mỉm cười nói.

Chỉ cần đi vào nội môn, sẽ lấy sư huynh đệ xưng hô, bởi vì đều là tam đại đệ tử, về phần cụ thể sư thừa, lại là chuyện thừa kế đại hội về sau, dĩ nhiên, người cũng cần được sư trưởng trên đỉnh nào đó nhìn trúng mới được.

Lữ Sư xuất thân Thượng Đức phong, tự nhiên hi vọng Tinh Cửu sau này có thể đi tới Thượng Đức phong tu hành.

Tinh Cửu nói: "Cảnh Dương chân nhân đã phi thăng, cũng không chết, vì sao bức họa cũng được đặt trong lâu?"

Lữ Sư ngây ra, làm sao nghĩ đến hắn sẽ hỏi một cái vấn đề như vậy, nghĩ thầm Tinh sư đệ quả nhiên không giống bạn bè cùng lứa, không biết có bao nhiêu đệ tử từng ở trong tiểu lâu chiêm ngưỡng lịch đại tổ sư, ai lại nghĩ tới chuyện này?

Hắn không trả lời được vấn đề này, không thể làm gì khác đành đáp bằng cười khỏ, sau đó nghiêm nghị nói: "Ta sẽ về núi tĩnh tu bế quan, lần từ biệt này chẳng biết lúc nào mới gặp lại, sư đệ保重."

Tinh Cửu nhìn hắn nói: "Ta thấy ngươi sẽ không có vấn đề gì."

Lữ Sư cười khỏ lần nữa, nghĩ thầm Tinh sư đệ thật là diệu nhân.

...

...

Bên trong Cửu Phong có con suối, bờ suối rải rác nhiều loại kiến trúc, tiểu viện hoặc là cao lâu, trên vách đá còn có rất nhiều động phủ.

Trước thừa kế đại hội cử hành ba năm một lần, đệ tử trẻ tuổi được chiêu vào nội môn sẽ ở chỗ này để học tập kiểm đạo.

Không biết bởi vì có đệ tử thường xuyên ở bên khe suối tẩy kiếm, hay là nguyên nhân gì khác, con suối này có một cái tên: Tẩy Kiếm Khê.

Mà giai đoạn tu hành này của Thanh Sơn đệ tử được gọi là tẩy kiếm.

Ở nơi này các đệ tử cần liên tiếp đột phá Tri Thông cùng Thủ Nhất hai cảnh giới, cho đến chạm được vào đại cảnh thứ ba, mới có tư cách tham gia thừa kiếm đại hội.

Nếu như ở thừa kiếm đại hội được sư trưởng trên đỉnh nào đó chọn trúng, vị đệ tử kia có thể trở thành thân truyền đệ tử, tiếp xúc với Thanh Sơn Tông chân chính kiếm quyết.

Đĩ nhiên, vị đệ tử kia cũng có thể ghi danh tiến vào Lưỡng Vong phong —— nếu như các vị sư huynh mất cao hơn đầu của Lưỡng Vong phong có thể đề mắt đến người.

Lưỡng Vong phong có vị trí vô cùng đặc thù ở Thanh Sơn Tông.

Ngon núi này không có truyền thừa, cũng không có sư trưởng, nhưng các đệ tử trên đỉnh có thể tiếp nhận tất cả giáo dục kiên nhẫn nhất cùng nghiêm khắc nhất của Cửu Phong sư trưởng.

Bởi vì Lưỡng Vong phong chính là kiếm của Thanh Sơn Tông.

Trừ tu hành, chuyện trọng yếu nhất của đệ tử Lưỡng Vong phong chính là đại biểu Thanh Sơn Tông cùng ngoại giới đối chiến, cùng yêu ma kinh khủng, cường giả Minh Bộ chém giết.

Trở thành đệ tử Lưỡng Vong phong dĩ nhiên cực kỳ hung hiểm, nhưng sẽ không ngừng trong chiến đấu mà đạt được ích lợi rất lớn.

Trọng yếu hơn, đây vốn chính là vinh quang thật lớn.

Nếu như bất kể ở Tẩy Kiếm khê như thế nào khổ tu, đều không thể đột phá hai cảnh giới, không thể tham gia thừa kiếm đại hội, càng không cách nào được chư phong chọn làm thân truyền đệ tử, vậy làm sao bây giờ?

Tinh huống như thế rất ít phát sinh, nhưng không phải trước giờ không hề phát sinh.

Tinh Cửu đi tới bên khe suối, đối mặt vị sư thúc đến từ Tích Lai phong kia, nghe được câu hỏi thứ nhất chính là cái này.

Hắn rất chân thành suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Ta chưa từng nghĩ tới vấn đề này."

Hắn thật sự chưa từng nghĩ tới, nhưng rơi vào trong tai người khác, lời này lộ vẻ có chút kiêu ngạo.

Vị sư thúc Thích Việt phong kia chẳng những không tức giận, ngược lại nở nụ cười, vỗ vỗ vai của hắn, nói: "Không hổ là Tinh Cửu, đây chính là đáp án hoàn mỹ nhất."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Một bộ kiếm kinh bốn chữ

Đúng vậy, vị sư thúc Tích Lai phong kia biết Tinh Cửu.

Hơn một trăm tên nội môn đệ tử bên khe suối Tẩy Kiếm cũng biết Tinh Cửu.

Mặc dù hai năm qua hắn chỉ ở Nam Tùng đình, mới vừa tiến vào nội môn, nhưng hắn đã sớm là một danh nhân.

Đĩ nhiên không phải vì hắn đưa ra một cái đáp án hoàn mỹ, mà bởi vì trong truyền thuyết hắn có một gương mặt hoàn mỹ khó có thể tưởng tượng, cùng với lời biểng khó có thể tưởng tượng.

Khi Tinh Cửu đi vào Tẩy Kiếm Các, tiếng nghị luận náo nhiệt đột nhiên đình chỉ, vô số tầm mắt tập trung vào hắn.

Tẩy Kiếm Các dựa theo cảnh giới của đệ tử cùng với biểu hiện ở ngoại môn chia làm các lớp học khác nhau, nơi này là hơn mười tên đệ tử trẻ tuổi đều giống như Tinh Cửu mới vừa tiến vào nội môn.

Tinh Cửu sớm đã quen với việc bị người nhìn chăm chú, đi thẳng về phía trước, ở bên cửa sổ tìm một vị trí tầm thường ngồi xuống.

Nhưng vị trí dù tầm thường như thế nào, mặt của hắn thật sự quá mức gây chú ý, ngay cả tiên sư giảng bài tiến vào Tẩy Kiếm Các, cũng không nhìn được nhìn hắn một lần nữa.

Vị tiên sư này khí tức xuất trần, sâu không lường được, là Nhị đại đệ tử đến từ Thiên Quang phong Lâm Vô Tri.

Lâm Vô Tri không hề giống các sư huynh đệ dẫn thân vào Lưỡng Vong phong bộc lộ phong mang, cũng không như Trác Như Tuế đang bế quan thanh thể kinh người, nhưng dù sao cũng là thân truyền đệ tử của Chương môn đại nhân, để hẳn tự mình truyền thụ kiến thức kiếm đạo sơ cấp nhất, có thể hiểu được Thanh Sơn Tông đối với chuyện tẩy kiếm coi trọng đến nhường nào.

Dĩ nhiên cũng có thể bởi vì phong cách ngôn ngữ của Lâm Vô Tri rất thú vị, rất thích hợp giúp cho người mới học kiếm đạo sinh ra hứng thú.

"Thanh Sơn Tông chúng ta là tông gì?"

Lâm Vô Tri không phải muốn nghe câu trả lời từ các đệ tử, mà cười phối hợp nói: "Dĩ nhiên không thể nào là Thiên tông, cũng không phải Ma tông cùng Hỏa tông, chúng ta là Kiếm tông."

Tinh Cửu nhìn về ngoài cửa sổ, nhìn cây liễu bên khe suối, nghĩ thầm đã nhiều năm như vậy, vẫn là những lời nói nhảm có vẻ thú vị nhưng vô cùng tẻ nhạt này.

Cũng không biết Liễu Thập Tuế hôm nay đang ở nơi đâu, sinh hoạt như thế nào.

Hắn nghĩ đến chỗ này hẳn là sẽ có tiếng cười.

Quả nhiên, trong kiếm các vang lên tiếng cười tràn đầy vui thích của các đệ tử trẻ tuổi.

Lâm Vô Tri mỉm cười tiếp tục nói: "Kiếm tông tu hành tự nhiên là kiếm, mà muốn vậy đầu tiên chúng ta cần hiểu được kiếm. Thế gian tông phái tu kiếm đông đảo, Vô Ân Môn sử dụng kiếm, Bất Lão Lâm cũng sử dụng kiếm, Kiếm Tây Lai tên kia cũng sử dụng kiếm, nhưng vì sao chỉ có Đại Thanh Sơn ta mới được gọi là kiếm đạo chính tông? Bởi vì Thanh Sơn có Cửu Phong, Cửu Phong có cửu kiếm, cửu kiếm có thể định thiên hạ!"

Tinh Cửu nghĩ tới chỗ này, nơi này có thể sẽ có tiếng vỗ tay.

Quả nhiên, kiếm các vang lên tiếng ủng hộ cùng vỗ tay đầy kích động mà hưng phấn của các đệ tử trẻ tuổi.

"Thiên Quang phong chủ kiếm tên Thừa Thiên, ý là thừa thiên chi đại nhiệm, kiếm pháp cũng tên Thừa Thiên; Thượng Đức phong chủ kiếm tên là Tam Xích, dùng Tuyệt Lưu kiếm quyết; Vân Hành phong chủ kiếm tên là Giai Không, dùng Thương Điều kiếm quyết; Thanh Dung phong chủ kiếm tên Cẩm Sát, dùng Vô Đoan kiếm quyết; Thích Việt phong chủ kiếm tên Hồi Nhật, dùng Lục Long kiếm pháp; Tích Lai phong chủ kiếm tên Như Tuế, dùng Thất Mai kiếm quyết; Bích Hồ phong chủ kiếm tên Triều Lai, dùng Bát Phương kiếm quyết."

Các đệ tử thấy Lâm Vô Tri nói tới đây liền dừng lại, không khỏi có chút nghi ngờ, có người gan lớn giọng hỏi: "Đệ Cửu phong thì sao?"

Lâm Vô Tri nói: "Thần Mạt phong chủ kiếm tên Phát Tư, dùng Cửu Tử kiếm quyết, chẳng qua thanh kiếm kia ở thời điểm Cảnh Dương sư thúc tổ phi thăng đã bị mang đi."

Các đệ tử phát hiện cửu kiếm vẫn kém một thanh kiếm, hỏi: "Vậy Lưỡng Vong phong?"

"Lưỡng Vong phong chủ kiếm tên Bất Nhị." Lâm Vô Tri thờ dài, nói: "Đã ở thời điểm Cảnh Dương sư thúc tổ phi thăng bị mang đi."

Tinh Cửu vẫn nhìn ngoài cửa sổ.

Trên tay hắn chiếc vòng tay kia phản chiếu ánh sáng, khê tỏa sáng.

Tẩy Kiếm Các lại vang lên tiếng nghị luận.

Cảnh Dương sư thúc tổ phi thăng đương nhiên là chuyện tốt, chẳng qua là đi liền đi, tại sao muốn đem hai cây tuyệt thế danh kiếm này cũng mang đi chứ?

Nếu như hắn chỉ mang đi Cửu phong Phát Tư Kiếm cũng đã được rồi, tại sao ngay cả Lưỡng Vong phong Bất Nhị Kiếm cũng mang đi?

Cửu kiếm mất hai, vô luận nhìn như thế nào, thực lực của Thanh Sơn Tông cũng nhận lấy hao tổn thật lớn.

Nghe tiếng nghị luận của các đệ tử, Lâm Vô Tri chau lên hai hàng lông mày, có chút không vui.

"Sư thúc tổ phi thăng là vinh quang lớn nhất của Thanh Sơn Tông ta, cũng là vinh quang của hai cây kiếm này."

Hắn nhìn đám đệ tử kia trầm giọng nói: "Bởi vì thiếu hai cây kiếm mà hao tổn thực lực ư? Các ngươi phải hiểu, kiếm theo người mà lên, chỉ cần người đủ cường đại, kiếm người đó dùng sẽ cường đại, nếu như tương lai có một ngày các ngươi có thể tu hành đến Thông Thiên cảnh, như vậy kiếm của các ngươi sẽ có tư cách trở thành chủ kiếm chư phong, thay thế vị trí của Bất Nhị Kiếm cùng Phát Tư Kiếm."

Nghe lời nói này, các đệ tử về mặt khác nhau, ý nghĩ trong lòng cũng đều không giống.

Có đệ tử bị kích phát hùng tâm đã vọng, có đệ tử lại là cảm thấy đầu vai tăng thêm sức nặng nặng trĩu, càng nhiều đệ tử lại là cảm thấy những chuyện này hoàn toàn không liên quan đến mình.

Bọn họ mới vừa tiến vào nội môn, chẳng qua Bảo Thần cảnh viên mãn, cự ly Thông Thiên cảnh trong truyền thuyết khoảng cách vô cùng xa xôi.

Cho dù bọn họ là thiên tài chân chính, cũng không có tự tin có thể ở tu hành đại đạo đi tới điểm này.

Đôi mắt khắp đại lục, Thông Thiên cảnh đại nhân vật cũng chỉ có thừa thớt mấy người mà thôi, Thanh Sơn Tông cũng chỉ có một mình Chương môn.

Nhìn về mặt của các đệ tử, Lâm Vô Tri biết bọn họ đang suy nghĩ gì, nói: "Bất kể cuối cùng có thể đi được bao xa, nếu như ngươi không có ý chí đi tới cuối cùng, cần gì bước lên đại đạo khó khăn này? Con muốn ăn từng miếng từng miếng, đường cũng muốn đi từng bước từng bước, một bước không đi, làm sao tới được ngàn dặm?"

Chúng đệ tử nghe vậy về mặt hơi run lên.

Lâm Vô Tri nói: "Hôm nay lấy được kiếm kinh, các ngươi cần nghiên tập kỹ càng, chăm chỉ tu hành, biết không?"

Bất kể có phải thật sự hiểu được hay không, các đệ tử trả lời rất chỉnh tề: "Biết rồi!"

Lâm Vô Tri gật đầu, tiếp tục bài giảng của mình.

"Kiếm kinh nội dung uyên bác, đủ để các ngươi tu hành trước lúc thừa kế đại hội. Thừa kế đại hội có sự thừa, mới được lựa chọn vô thượng kiếm quyết vừa rồi nhắc tới, mà trước đó học tập kiếm đạo, các ngươi đầu tiên muốn chính là tạo trụ cột thật tốt, hãy mau đem cánh giới tăng lên, nếu không một thanh kiếm đối với các ngươi mà nói cùng sắt vụn có cái gì khác biệt?"

"Tỷ kiếm giai đoạn, các ngươi muốn vượt qua cánh cửa thứ cảnh."

"Thứ cảnh phái ta cũng phân làm hai cảnh giới, theo thứ tự là Tri Thông cùng Thủ Nhất."

"Tri Thông là gì? Lập chỉ bản nguyên nhi tri thông vũ thần (Theo chân lý bản nguyên thì sáng suốt như thần mà đức được rộng lớn – Nam Hoa Kinh). Ở cảnh giới này, các ngươi sẽ lấy linh hải quán chú đạo chùng, giúp nó trưởng thành, cho đến trở thành chọc trời đại thụ, kết thành kiếm quả."

"Kiếm quả thành, kiếm ý sinh, cùng phi kiếm tạo ra liên lạc ổn định, như thế mới có thể quảng kiếm đối địch."

"Cánh giới này cũng có thể coi làm quả thành, cho nên ta một mực nghĩ, Quả Thành Tự ban đầu xây tự, vị đại nhân vật kia có phải từng lên lên học kiếm kinh của chúng ta hay không?"

...

...

Tinh Cửu thu hồi tầm mắt nhìn về ngoài cửa sổ, nhận lấy kiếm kinh chấp sự phân phát, mở ra trang đầu, liền thấy được mấy chữ rất quen thuộc.

Ở trong Tẩy Kiếm Các hoan thanh tiểu ngữ không ngừng, hân an tĩnh không nói.

...

...

"Thủ Nhất là gì?"

"Thủ kỳ nhất dĩ xử kỳ hòa (Trang Tử nói: «Ta giữ lấy Nhất để ở chỗ thái hòa.» Giữ nhất ắt sẽ bình tĩnh và chuyên chú, và nó không trôi mất, cho nên gọi là «không di dời» (bất thiên). Biết được 3 điều đó (bất nhị, bất ly, bất thiên), thì ngươi sẽ được Nhất (tức đắc đạo)), ý tứ của những lời này chính là cầm thủ đại đạo, tự đắc kỳ hòa."

"Ở cảnh giới này, chân nguyên như thủy ngân chảy trong người, chuyển làm kiếm nguyên, kiếm quả cũng biến thành kim chất, đó chính là dấu hiệu kiếm hoàn sắp thành."

"Kiếm hoàn thành, kiếm ý thực, phi kiếm có thể đoạn thạch thiết kim, trong vòng mười trượng, dễ dàng sai khiến, ánh mắt rơi xuống, có thể giết người."

"Đối với các ngươi mà nói, có thể cảm thấy hưng thú nhất hẳn là ngự kiếm."

"Không sai, xin chúc mừng các ngươi trước, chỉ cần có thể kết thành kiếm hoàn, các ngươi có thể ngự kiếm mà đi, nếu kiếm nguyên đầy đủ, thậm chí có thể trực tiếp bay đến đỉnh Thiên Quang phong."

"Dĩ nhiên còn có một chỗ tốt, đó chính là lúc trước đã nói, đến lúc này, các ngươi có thể tham gia thừa kế đại hội, trở thành thân truyền đệ tử của tòa kiếm phong nào đó."

...

...

Tỷ Kiếm Các hoan thanh tiểu ngữ còn đang kéo dài.

Tĩnh Cửu chẳng qua chỉ nhìn bốn chữ quen thuộc tại trang đầu kiếm kinh, như có điều suy nghĩ.

...

...

"Mới vừa rồi có người hỏi, thứ cảnh cùng sơ cảnh bất đồng, không cách nào xem linh hải để phán đoán tiến độ tu hành, như vậy tiêu chuẩn phán đoán là gì?"

"Vấn đề này vô cùng đơn giản, ít nhất ở Đại Thanh Sơn ta sẽ vô cùng đơn giản."

"Minh Bộ nhìn hồn hòa, Quả Thành Tự nhìn thiên tâm, chúng ta sẽ xem kiếm quả, nếu như đều kết thành kiếm quả, sẽ phán đoán như thế nào? Vậy liền xem bản lãnh ngự kiếm của ngươi."

"Kiếm của ngươi có thể một kiếm chém giết đối thủ ngoài trăm trượng, đó chính là Thừa Ý."

"Kiếm của ngươi có thể bay ra hơn mười dặm, chém giết đối thủ, đó chính là Du Dã."

"Nếu như ngươi có thể một kiếm ngàn dặm, tự nhiên Thông Thiên."

"Nếu ngươi có thể một kiếm phá không, chém giết Vực Ngoại Thiên Ma, như vậy ngươi chính là người mạnh nhất của Triều Thiên đại lục ta."

...

...

Loại tiêu chuẩn phán đoán này không chỉ đơn giản, thô lậu, thậm chí nghe có chút hồ nháo, các đệ tử trong Tỷ Kiếm Các nghị luận rối rít, nhưng nhìn Lâm Vô Tri vẻ mặt không giống giả bộ, chỉ có thể tin tưởng.

Vô luận ngoại giới quấy nhiễu như thế nào, Tĩnh Cửu thủy chung nhìn bốn chữ trang đầu kiếm kinh.

—— vạn vật nhất kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Hối kiếm lão giả áo đen

Cho đến thật lâu sau, Tĩnh Cửu mới thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu lên.

Đúng lúc này, hắn nghe được câu nói sau cùng của Lâm Vô Tri trong bài giảng này.

"Muốn làm được những thứ này, đầu tiên các ngươi phải tìm được một thanh kiếm thuộc về mình."

...

...

Lâm Vô Tri mang theo hơn mười tên đệ tử rời khỏi Tỷ Kiếm Các, dọc theo Tỷ Kiếm Khê hướng thượng du đi tới, không lâu lắm đã đi tới trước một ngọn núi.

So với các ngọn núi khác, ngọn núi này rất ít thực vật, càng không có rừng cây rậm rạp, đôi mắt nhìn khắp chỉ có thể nhìn thấy nhai thạch lởm chởm, lộ ra vẻ rất hoang vu.

Trên vách đá dưới núi có rất nhiều lỗ nhỏ, động khẩu rất nhỏ, bề mặt cực kỳ bóng loáng, tựa như là bị vật gì đâm thủng ra.

Nửa đoạn ngọn núi bao phủ ở trong mây mù dày đặc, căn bản không cách nào thấy rõ.

Nơi này chính là Thanh Sơn đệ tứ phong, Vân Hành phong.

Đệ tứ Thanh Sơn Tông còn quen xưng ngọn núi này là Kiếm phong, bởi vì ngọn núi này cất giấu vô số thanh kiếm, đang chờ đợi chủ nhân của chúng phát hiện ra.

Vân Hành phong vô cùng đặc thù, quanh năm mây mù không tiêu tan, không khí ẩm ướt, cộng thêm trên núi ẩn giấu vô số kiếm ý, sống trên đó rất cực khổ, cho nên thầy trò trên Vân Hành phong cũng ở dưới núi tu hành sinh hoạt, Phong chủ thì sẽ ở Thiên Quang phong nghỉ ngơi.

Mà khi cường giả Thanh Sơn Tông thọ nguyên sắp hết, thường thường sẽ đi tới trước ngọn núi này, đem phi kiếm của mình tặng cho ngọn núi này.

Dĩ nhiên, nếu như vị cường giả kia muốn mang theo phi kiếm của mình bồi táng, cũng không có ai cưỡng ép yêu cầu hẳn cả.

Nhưng Thanh Sơn Tông từ khi khai phái tới nay, số lượng cường giả đưa kiếm về đây dù nhiều hơn nữa, cũng không thể so sánh với số lượng hậu bối đệ tử lấy kiếm nhiều hơn được.

Tại sao Kiếm phong có nhiều kiếm như vậy? Ban đầu kiếm từ đâu mà tới? Không có ai có thể trả lời được vấn đề này.

Có người nói tòa Kiếm phong này chính là một tòa kiếm lô do thiên địa tạo thành, có người nói tòa Kiếm phong này là cường giả của văn minh đời trước đối chiến, cùng nhau chết đi tạo thành đại mộ, nhưng những năm gần đây Thanh Sơn Tông cẩn thận điều tra vô số lần, cũng không tìm được căn cứ tương quan chính xác.

Các đệ tử đứng ở chân núi, nhìn ngọn núi trong mây mù, nghe Lâm Vô Tri giảng giải, hai mắt dần chua xót, có mấy người thậm chí khóc lên.

Bọn họ tự nhiên không phải đang xúc động ghen ngạo, cũng không phải là cảm hoài phong phạm tiền bối sư trưởng, mà là bị kiếm ý đậm đặc đau mắt.

Ngọn núi này không biết ẩn giấu mấy ngàn mấy vạn thanh kiếm, kiếm ý hợp chung một chỗ, mặc dù cách khoảng cách xa như vậy, cũng không phải là thứ mà đám đệ tử mới vừa vào nội môn có thể thừa nhận được.

Kiếm phong này đi như thế nào đây? Chẳng lẽ là đi dưới mặt những vách đá này tìm xem có kiếm hay không?

Có chút đệ tử âm thầm nghĩ tới.

Lâm Vô Tri biết các đệ tử đang suy nghĩ điều gì, cũng không tức giận, cười nói: "Chuyện mà các người có thể nghĩ đến, tự nhiên đệ tử đời trước cũng sẽ nghĩ ra, không ngại nói cho các người biết, động trên vách đá kia chính là kiếm động, không biết đã được tìm kiếm bao nhiêu năm rồi, nếu như các người còn có thể tìm ra một thanh kiếm, vậy coi như các người có bản lĩnh, vận khí cũng coi là một loại bản lĩnh không phải hay sao?"

Các đệ tử im lặng, nghĩ thầm chỉ đứng ở dưới chân núi cũng đã gian nan như vậy, chẳng lẽ thật sự muốn lên trên núi ư, thậm chí còn phải đi đến đỉnh núi?

Lâm Vô Tri nhắc nhở nói: "Chớ quên, càng lên đỉnh núi, phẩm chất phi kiếm sẽ càng cao."

Đám đệ tử bỗng nhiên nghĩ đến một việc, hỏi: "Nghe nói Triệu sư tỷ một mực tu hành luyện kiếm trên Kiếm phong ư?"

Lâm Vô Tri gật đầu nói: "Không sai, nàng lúc này hẳn là đang ở trong mây."

Các đệ tử rất khiếp sợ, nghị luận xôn xao.

Bọn họ đứng dưới chân núi cũng đã có thể cảm giác Kiếm phong phát ra lạnh lạnh, nếu như đi vào mây mù thì cảm thụ sẽ đáng sợ đến cỡ nào đây?

Phải biết rằng ngay cả sư trưởng Vân Hành phong nhất mạch cũng không nguyện ở trên núi thời gian quá dài, vậy mà Triệu Tịch Nguyệt vẫn luôn ở đỉnh núi ư?

"Kiếm phong lấy kiếm, cũng là khảo nghiệm tâm chí cùng trí tuệ của các người."

Trí tuệ rõ trong những lời này rõ ràng có thâm ý, nhưng Lâm Vô Tri không giải thích thêm.

"Triệu Tịch Nguyệt ý chí kiên nghị, chính là tấm gương cho tam đại đệ tử, các người cần phải học tập nàng."

Nói xong câu đó, hắn không nhìn Tinh Cửu một cái.

Tinh Cửu hiểu được ý tứ của hắn, không xoay người tránh né, cũng không đáp lại, nhìn片片 mây trên đỉnh, nghĩ thầm: "Kiếm ý thôi thế ư?"

Kiếm ý thôi thế là một loại pháp môn vô cùng cực khổ mà hung hiểm, thông thường mà nói, trừ khi kiếm tu thọ nguyên sắp hết, không có ai dung nó, bởi vì nguy hiểm quá lớn.

Triệu Tịch Nguyệt là đệ tử mà Thanh Sơn Tông trọng điểm bồi dưỡng, tiền đồ vô hạn quang minh, hơn nữa mới hơn mười tuổi, còn có rất nhiều thời gian có thể dùng để tu hành, nhưng nàng dứt khoát kiên quyết lựa chọn con đường gian hiểm nhất.

Điều này làm cho Tinh Cửu đối với nàng sinh ra vài phần thương thức.

Lúc Lâm Vô Tri nói chuyện, mấy gã chấp sự của Vân Hành phong nhất mạch từ trong lầu dưới chân núi ra đón, bắt đầu giúp Tinh Cửu đám người đăng ký danh sách, đồng thời cho mượn kiếm bài.

Bọn họ rất kiên nhẫn nói cho đám đệ tử mới vừa vào nội môn này biết, kiếm bài nên sử dụng như thế nào, làm sao để phán đoán mình đã không cách nào chống đỡ, gặp nguy hiểm nên như thế nào.

Đám đệ tử kia có chút giật mình, nghe lời này, thần sắc càng thêm ngưng trọng, có đệ tử không nhịn được nói: "Chẳng lẽ hôm nay sẽ phải đăng phong lấy kiếm?"

Hôm nay, là ngày đầu tiên vô cùng nhiều đệ tử bao gồm Tinh Cửu ở bên trong tiến vào nội môn, kết quả lại cần gặp phải khiêu chiến như vậy?

Lâm Vô Tri nhìn bọn họ hần mím cười nói: "Chẳng lẽ các ngươi giờ mới biết được, đăng phong lấy kiếm chính là bài học đầu tiên của Đại Thanh Sơn ta ư?"

...

...

Bỗng nhiên, các chấp sự Vân Hành phong đang đăng ký danh sách dừng lại động tác, nhìn về nơi nào đó.

Đội thầy người kia hướng Kiếm phong đi tới, nhóm chấp sự về mặt đột nhiên nghiêm lại, vội vàng đi ra ngoài đứng cạnh đường đi, khom mình hành lễ, vô cùng cung kính.

Các đệ tử có chút giật mình, nghĩ thầm đại nhân vật nào tới vậy, cũng tùy theo hướng phía bên kia nhìn lại.

Đó là một vị lão nhân áo đen, đầu đầy tóc trắng, dung nhan tiêu tụy, không biết bao nhiêu tuổi, cũng nhìn không ra có gì kỳ lạ.

Lâm Vô Tri về mặt cũng trở nên nghiêm túc, hai tay chấp trước người, khẽ khom lưng, chậm rãi nói: "Cung tiễn Mặc sư thúc."

Lão nhân áo đen dừng bước lại, nhìn thấy là hắn, chấp tay đáp lễ, lại nhìn một chút Tinh Cửu đám người, hỏi: "Đây chính là các nội môn đệ tử đợt này ư?"

"Tiếp theo còn sẽ có chút ít đi vào." Lâm Vô Tri đáp.

Lão nhân áo đen đánh giá các đệ tử tuổi trẻ một phen, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, nói: "Không tệ không tệ, tốt tốt tốt, so với chúng ta năm xưa đúng là mạnh hơn không ít."

Chẳng qua chỉ khe liếc mắt, lão nhân áo đen đã sử dụng kiếm thức đem cảnh giới những đệ tử này nhìn rất rõ ràng.

Lão nhân áo đen cùng các đệ tử nói mấy câu nói, hỏi từ đâu tới đây, ở nơi nào tiến hành ngoại môn tu hành, về mặt ôn hòa, trong ngôn ngữ rất nhiều động viên. Các đệ tử không biết vị lão nhân này là ai, chỉ là thấy thái độ của Lâm Vô Tri cùng Vân Hành phong chấp sự, phỏng đoán hẳn là vị đại nhân vật rất giỏi nào đó, nào dám không theo, cẩn thận trả lời.

Lâm Vô Tri lẳng lặng đứng bên cạnh lắng nghe, không chen lời, cũng không thúc giục.

Tinh Cửu cảm thấy có chút kỳ quái, Thanh Sơn Cửu Phong, không có ngọn núi nào có kiếm sư mặc áo đen.

Hắn hiện tại nhìn chưa ra cảnh giới của vị lão nhân áo đen này, nhưng có thể minh xác cảm giác được, đối phương thần thể trống rỗng, không thể được như Lâm Vô Tri.

Vì sao Lâm Vô Tri đối với người này tôn kính như vậy?

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện.

Đúng lúc này, vị lão nhân áo đen kia nhìn hắn, hơi ngẩn ra, nói: "Đứa nhỏ này thật là đẹp mắt."

Lâm Vô Tri cười nói: "Tất cả mọi người đều biết hắn đẹp mắt, cũng chính là sư thúc ngài ngày ngày ở trên Thích Việt phong chép sách, không để ý tới những chuyện này thôi."

Lão nhân áo đen cười cười, nhìn về Tinh Cửu thật tình nói: "Sau này cố gắng nhiều."

Tinh Cửu không đáp lời của hắn, lẳng lặng nhìn hắn.

Lão nhân áo đen cảm thấy có chút kỳ quái.

Chung quanh không khí cũng có chút kỳ quái.

Mấy tên đệ tử liều mạng nhảy mất cho Tinh Cửu, nhưng Tinh Cửu phảng phất không chỗ nào phát hiện, vẫn lẳng lặng nhìn vị lão nhân áo đen kia.

Lâm Vô Tri khẽ hít một hơi, đang chuẩn bị khiển trách Tinh Cửu mấy câu, vị lão nhân áo đen kia lại khoát tay ngăn cản, tự giễu cười một tiếng, xoay người hướng Kiếm phong đi tới.

"Đi rồi sao?"

Lâm Vô Tri hỏi.

"Đi."

Lão nhân áo đen nói.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên.

"Kiếm của ngươi hiện tại như thế nào rồi?"

Tinh Cửu nhìn bóng lưng lão nhân áo đen nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 21: Kiếm quy Thanh Sơn

Lão nhân áo đen dừng bước lại, xoay người nhìn Tinh Cửu, trên mặt lộ ra vẻ mặt hơi ngạc nhiên, nói: "Thật lâu chưa dùng tới, ta cũng không xác định."

Tinh Cửu nói: "Bằng không, ta sẽ thử một chút?"

Nghe những lời này, Lâm Vô Tri vẻ mặt khẽ biến, Vân Hành phong chấp sự đệ tử cũng xông vào nhìn về phía họ.

Lão nhân áo đen nhìn họ, trầm mặc thời gian rất lâu, nói: "Tốt, xem bản lĩnh của ngươi."

Sau đó họ tiếp tục hướng Kiếm phong đi tới.

Lâm Vô Tri nhìn Tinh Cửu một cái, các đệ tử cũng cảm thấy rất quái dị.

—— mới vừa rồi thời điểm vị sư bá kia hỏi ngươi thì không trả lời, lúc này sư bá muốn đi, ngươi lại tới nói lời như vậy, rốt cuộc là có ý gì?

Lão nhân áo đen ngẩng đầu nhìn về Kiếm phong trong mây mù.

Một tiếng kiếm tiểu.

Kiếm quang chiếu sáng cả vách đá.

Lão nhân áo đen ngự kiếm mà lên, theo gió phiêu diêu mà tới, thân hình không hề câu lũ nữa, vô cùng thẳng thắn, phảng phất thiếu niên năm xưa mới vừa vào Thanh Sơn Tông.

Một lát sau, thân ảnh của họ biến mất trong mây mù, cũng không cách nào nhìn thấy nữa.

...

...

...

...

Vô số tiếng kiếm ngân ở trên ngọn núi vang lên.

Các đệ tử không biết chuyện gì, khiếp sợ không cách nào nói nên lời.

Vân Hành phong chấp sự hô vang: "Mặc sư bá kiếm quy Thanh Sơn!"

Cửu Phong đều có đáp lại, các đệ tử Thanh Sơn thanh âm vang lên: "Chúc mừng Mạc Trường lão kiểm quy Thanh Sơn!"

Thiên Quang phong vang lên kiêu thanh ngâm nga.

Thượng Đức phong cổ chung âm vang.

Thanh Dung phong tổ vân che mặt.

...

...

"Mạc sư thúc ở trên Thích Việt phong sửa sang điện tịch hơn trăm năm, hôm nay..."

Nhìn Kiếm phong, Lâm Vô Tri không đem những lời này nói hết, hốc mắt có chút ướt ướt.

Đều nói người tu đạo muốn đoạn tình tuyệt tính, nhưng có mấy người có thể làm được như vậy? Huống chi Thanh Sơn Tông vốn không tu đạo, mà là tu kiếm.

Kiểm giả kiến dã, sau này nếu không thể gặp lại, như thế nào không buồn cho được.

Các đệ tử thế mới biết xảy ra chuyện gì, vị Mạc sư bá vừa nói chuyện rất ôn hòa với mình kia, hẳn là... Đi về cõi tiên.

Hắn tới Kiếm phong, chính là muốn đem kiếm của mình trả lại cho Thanh Sơn.

Hắn hi vọng trong đám đệ tử đời sau, có người có thể kế thừa thanh kiếm đó từ mình.

Nhìn Kiếm phong, các đệ tử cảm thấy trong lòng nhiều chút ít cảm ngộ khó diễn tả thành lời, có chút trầm trọng.

Có lẽ đây mới là bài học đầu tiên ở Đại Thanh Sơn.

Bọn họ lại nhìn sang Tinh Cửu.

Mới vừa rồi Tinh Cửu nói với Mạc sư bá sẽ dùng kiếm của hắn, là có ý gì? Chính là ý tứ kia sao?

Lâm Vô Tri nhìn Tinh Cửu: "Ta không biết người làm thế nào đoán được Mạc sư thúc chuẩn bị kiểm quy Thanh Sơn, ta cũng không biết người nói câu nói kia là muốn an ủi hắn, hay là muốn lấy lòng hắn, để cho hắn đem thanh kiếm đặt ở nơi thấp hơn một chút. Ta chỉ muốn nói cho người biết, người khơi dậy sự kiêu ngạo cuối cùng của Mạc sư thúc, vị trí của thanh kiếm kia rất gần đỉnh núi."

Tinh Cửu nói: "Cho nên?"

Lâm Vô Tri quan sát ánh mắt của hắn nói: "Nếu đã hứa, thì nhất định phải làm được, nếu không bắt kể người là đệ tử do ngọn núi nào chọn lựa, ta cũng sẽ không để cho người tham gia thừa kế đại hội."

Các đệ tử nghe thế, rất giật mình, ánh mắt nhìn Tinh Cửu đầy thương hại.

Kiểm phong khắp nơi đều là kiếm ý đáng sợ, càng đi chỗ cao kiếm ý càng dày đặc, đỉnh núi tại sâu trong tầng mây, lấy cảnh giới của bọn hắn làm sao có thể đi tới đó?

"Nhiều lời, đa tình, nhiều chuyện, cũng không phải là chuyện tốt."

Lâm Vô Tri nói xong câu đó, ngự kiếm mà đi.

Những lời này dĩ nhiên cũng là nói với Tinh Cửu, nhằm vào chính là hành động của hắn trước khi Thích Việt phong Mạc sư thúc chết đi.

Lúc này các đệ tử mới hiểu được, Lâm Vô Tri cũng không phải thật sự chán ghét Tinh Cửu, mà là rất coi trọng hắn.

Một gã chấp sự Vân Hành phong đem kiếm bài phân phát cho hơn mười tên đệ tử, dặn dò nói: "Kiếm phong có kiếm mà lịch đại tiền bối sư trưởng lưu lại, cho nên thời điểm các người tìm kiếm phải chú ý dáng vẻ, phải tránh tiếng động lớn ồn ào, dĩ nhiên nơi này còn có rất nhiều thanh kiếm vô chủ, không quản các người tìm được kiếm gì, chỉ cần có thể khiến nó đáp lại triệu hoán của người, liền coi là thành công, nếu như lạc đường hoặc là ngã bị thương cùng với bất kỳ chuyện gì khác, chỉ cần bóp nát khối kiếm bài này, tự có người xử lý."

Một gã đệ tử nhìn về vách đá này, nói: "Chỉ đơn giản như vậy?"

Trải qua ngoại môn tu hành luyện thể, thân thể đám nội môn đệ tử này so với người bình thường mạnh hơn quá nhiều, dễ dàng nhảy cự ly mấy trượng, sức chịu đựng cũng vô cùng bền bỉ.

Hắn nghĩ tới Kiếm phong mặc dù cao chót vót, nhưng có thể leo, kiếm ý tuy mạnh, cũng có thể dựa vào ý chí mạnh mẽ chống đỡ, chỉ cần không vào

phạm vi tầng mây bao trùm, tự tin có thể tự nhiên lên xuống.

Tên chấp sự Vân Hành phong kia không nói gì, nhìn vị đệ tử kia, khóe môi nhếch lên, lộ ra nụ cười rất khó nắm bắt.

Đám đệ tử thanh niên có thể vào nội môn tu hành cũng vô cùng thông minh, thấy nụ cười này làm sao còn có thể không rõ nữa.

Tên đệ tử kia sắc mặt hơi trắng bệch, hành lễ nói: "Kính xin sư huynh chỉ điểm."

Thanh Sơn Tông ngoại môn chấp sự đều là các đệ tử không thể đột phá Bảo Thần cảnh, Cửu Phong nội môn chấp sự là đệ tử không được chọn trong thừa kế đại hội, được hẳn xưng một tiếng sư huynh cũng là hợp lý.

"Các ngươi vẫn là Bảo Thần cảnh, không có hy vọng có thể tìm được kiếm, trước vào Tri Thông rồi hãy nói."

Tên chấp sự Vân Hành phong kia nói: "Liên coi như các ngươi có thể tìm được kiếm, kiếm kia sẽ theo ngươi đi sao? Hồng trần nam nữ si tình nhiều như vậy là có làm sao?"

Có đệ tử hỏi: "Đại khái muốn thời gian bao lâu, chúng ta mới có thể thành công lấy kiếm?"

"Đệ tử bình thường trung bình cần ba năm mới có thể có phi kiếm của mình, đệ tử có thiên phú ngộ tính tốt, vận khí cũng tốt có lẽ có thể mau hơn chút ít."

Vị chấp sự Vân Hành phong kia chỉ Kiếm phong trong mây nói: "Triệu sư muội dùng ba tháng, các ngươi phải cần bao nhiêu thời gian liên tục mình nghĩ đi."

Nói xong câu đó, hắn liền trở lại tiểu lâu dưới ngọn núi, đem hơn mười tên đệ tử trẻ tuổi lưu tại nơi này.

Hơn mười tên đệ tử trẻ tuổi tương đối im lặng, nghĩ thầm kế tiếp nên làm gì bây giờ?

Triệu Tịch Nguyệt chính là nhân vật thiên tài nhất trong Nhị đại đệ tử, còn là thần tượng của đám đệ tử tân tấn bọn hắn, ngay cả nàng cũng cần dùng ba tháng thời gian, bọn họ càng không cần suy nghĩ nữa.

Hơn nữa vị chấp sự kia đã nói rất rõ ràng, lấy cảnh giới Bảo Thần của bọn họ hiện tại, tiến vào Kiếm phong không có bất kỳ ý nghĩa.

"Nếu đây là bài học đầu tiên tông môn cho chúng ta, cũng không thể không lên được."

Một gã đệ tử họ Chúc mặt lộ vẻ kiên nghị, nhìn mọi người trầm giọng nói: "Cho dù chúng ta không cách nào cảm giác được kiếm ở phương nào, cũng có thể đi Kiếm phong làm quen hoàn cảnh một chút, chuẩn bị cho sau này."

"Không sai, Vân Hành phong chấp sự cho chúng ta kiếm bài, hẳn là ý này."

Một nữ đệ tử gật đầu nói: "Lâm sư đã nói Kiếm phong có thể rèn luyện tâm chí, có thể hẳn hoặc sư trưởng khác đang âm thầm quan sát chúng ta, chúng ta có thể nào không đi chứ?"

Chúng đệ tử bị hai câu nói này thuyết phục, ríu rít hô hào cùng đi, vẻ mặt rất là kích động.

Tĩnh Cửu không nói gì, an tĩnh đứng đó, liền có chút nổi bật.

Rất nhiều đạo mục quang đồng thời rơi vào trên người của hắn.

Chúng đệ tử biết hắn nổi tiếng lười biếng, nhưng nghĩ tới nếu hắn có thể tiến vào nội môn, có lẽ đã có thay đổi.

Lâm sư nói với hắn mấy câu, là yêu cầu nghiêm khắc nhất, nhưng chẳng phải cũng là kỳ vọng thật sâu ư.

Tĩnh Cửu gật đầu với mọi người, xoay người hướng ngoài ngọn núi đi tới.

Chúng đệ tử thế mới biết hắn đang chuẩn bị rời đi.

Tên đệ tử họ Chúc kia khiếp sợ nói: "Ngươi không phải nói muốn đi lấy kiếm của Mạc sư bá sao?"

Đám đệ tử khác cũng ngây dại, nghĩ thầm chẳng lẽ người này đúng như trong truyền thuyết hay sao?

Đúng vào lúc này, trong rừng cây phía tây Kiếm phong có một đoàn người đi ra.

Vị thanh niên cầm đầu kia, đang mặc tổ sắc kiếm bào, dung nhan anh tuấn, lông mày như kiếm, vẻ mặt hờ hững như băng tuyết, khí tức bất phàm.

Càng làm người khiếp sợ chính là phía sau lưng hắn không đeo kiếm—— chẳng lẽ nói hắn trẻ tuổi như vậy, cũng đã kiếm hoàn đại thành, tiến vào Vô Chưong cảnh ư?

Vân Hành phong chấp sự tiến ra đón nói mấy câu, mọi người mới biết, thì ra người nọ là một trong các tiên sư giảng bài ở Tây Kiềm Các Cổ Hàn.

Cổ Hàn còn có thân phận trọng yếu hơn.

Hắn là Lưỡng Vong phong Tam sư huynh.

Lưỡng Vong phong có thể nói tập trung đệ tử trẻ tuổi thiên tài nhất của Thanh Sơn Tông, Cổ Hàn có thể đứng thứ ba, có thể nghĩ kiếm đạo tu vi của hắn cao cường ra sao.

Nhìn Cổ Hàn, các đệ tử trên mặt toát ra vẻ mặt ngưỡng mộ cùng kính sợ.

Tinh Cửu không nhìn Cổ Hàn một cái, chẳng qua lẳng lặng nhìn bên cạnh Cổ Hàn.

Bên cạnh Cổ Hàn có một vị thiếu niên.

Từ cửa thôn gặp nhau đến nay đã ba năm, mười tuổi đã biến thành mười ba tuổi.

Hắn bây giờ đã là thiếu niên, lông mày vẫn thẳng như vậy, ánh mắt vẫn chính như vậy, mặt vẫn đen như vậy.

Ở Cửu Phong tu hành một năm, Liễu Thập Tuế càng thêm thành thực, khí chất thông dong, ánh mắt yên tĩnh.

Hắn nhìn nơi nào đó, ánh mắt có chút nghi ngờ, sau đó rất nhanh biến thành vui mừng.

"A!"

Liễu Thập Tuế quát to một tiếng, hướng về phía Tinh Cửu chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 22: Vịt con lần đầu tiên bay lượn

Bởi vì chạy quá nhanh, hai tay Liễu Thập Tuế buông ở phía sau, nhìn tựa như một con vịt nhỏ, có chút khả ái tức cười.

Tinh Cửu đứng tại chỗ chờ hắn, khóe môi ẩn hiện nụ cười như có như không.

Liễu Thập Tuế chạy đến trước mặt Tinh Cửu mới dừng lại.

Bởi vì chạy quá nhanh, dừng quá vội, chân của hắn ở trên cỏ vẽ thành hai vết nhạt, thân thể trước sau lắc lư, thật vất vả mới dừng lại được.

Hình ảnh này nhìn có chút tức cười, đám đệ tử trẻ tuổi đi cùng Tinh Cửu có người không nhịn được cười ra thành tiếng.

Rất nhanh tiếng cười này đã biến mất rồi, bởi vì mọi người đoán được tiểu thiếu niên này chính là người trời sanh đạo chủng trong truyền thuyết.

Liễu Thập Tuế đứng trước người Tinh Cửu, vẻ mặt rất kích động, đưa tay ra muốn nắm tay Tinh Cửu, lại cảm thấy không ổn, vội vàng thu trở về, nắm thành quả đấm.

"Công tử người đã vào rồi ư? Người rốt cục đã vào được rồi!"

...

...

Đám người từ trong rừng cây đi ra, nhìn hình ảnh này, không khỏi có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng Liễu Thập Tuế ngày thường chỉ biết tu hành luyện kiếm, sống rất đơn điệu, tính tình thật thà mà khiêm tốn, rất ít khi nhìn thấy bộ dạng kích động như thế.

"Người kia là ai?" Cổ Hàn hỏi.

Có đệ tử nói: "Cổ sư, người này hẳn là Tinh Cửu mà Thập Tuế ngày thường thường xuyên nhắc tới."

Nghe lời này, đám người mới hiểu được vì sao Thập Tuế kích động như thế.

Cố Hàn nhìn mặt Tĩnh Cửu, khẽ nhủ mày, có chút không thích.

Không biết bởi vì gương mặt kia thật đẹp, hay là bởi vì thần thái trên mặt quá mức lạnh nhạt bình tĩnh, cùng Liễu Thập Tuế tạo thành tiên minh đối sánh.

...

...

Ngay khi Tĩnh Cửu chuẩn bị mở miệng nói chuyện, một thanh âm lạnh lùng vang lên.

"Người đang làm gì vậy?"

Tĩnh Cửu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện là vị đệ tử Lưỡng Vong phong gọi Cố Hàn kia.

Liễu Thập Tuế giật mình, vội vàng giải thích: "Cố sư, đây là nhà ta..."

Cố Hàn không để cho hắn nói cho hết lời, lạnh nhạt nói: "Ta nói cho người biết, ở thời khắc trọng yếu như vậy, bất cứ chuyện gì cũng không thể làm cho người phân tâm được."

Những lời này ẩn chứa ý tứ vô cùng rõ ràng, hắn căn bản không cần quan tâm Tĩnh Cửu là ai.

"Chính mình tới đây tiếp nhận trách phạt." Cố Hàn nói.

Tĩnh Cửu nhìn hắn một cái.

Liễu Thập Tuế vội vàng khoát tay áo đối với hắn, đi về trước người Cố Hàn.

Một tên mập mập tóc thất bút từ phía sau Cố Hàn đứng dậy, hai tay đang cầm một món đồ dùng bao gói lại, hắn dùng ngón tay mập mập mà linh xảo giải khai dây buộc, lộ ra cây côn ở bên trong.

Nhìn hình ảnh này, đám người có chút ồ lên, tầm mắt rơi vào trên người Liễu Thập Tuế tăng thêm chút ít đồng tình, nhưng phần nhiều hơn lại là hâm mộ.

Các đệ tử từ trong rừng cây đi ra, trong mắt cũng có cảm xúc như vậy.

Cây côn này, không phải là kiếm luật của Thanh Sơn Tông, mà là quy củ của Lưỡng Vong phong.

Cố Hàn muốn dùng quy củ của Lưỡng Vong phong trách phạt Liễu Thập Tuế, như vậy chẳng khác nào đã coi Liễu Thập Tuế làm thân truyền đệ tử của Lưỡng Vong phong mà quản giáo.

Đối với các nội môn đệ tử một lòng chờ đợi ở thừa kế đại hội được Lưỡng Vong phong chọn trúng mà nói, quản giáo như vậy thật sự là đãi ngộ đáng để hâm mộ.

Mộc côn cứng rắn rơi vào trên lưng Liễu Thập Tuế, phát ra muộn hưởng trầm trọng.

Tiếp nhận trách phạt, tự nhiên không thể vận chân nguyên hộ thể, Liễu Thập Tuế chỉ có thể cố gắng mà chống.

Mộc côn không ngừng rơi xuống, muộn hưởng không ngừng vang lên.

Liễu Thập Tuế rất đau, trong mắt tràn đầy nước mắt, lại như cũ muốn đằng hoàng đứng tại nguyên chỗ bất động.

Nhìn hình ảnh này, Tĩnh Cửu không nói gì.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy điều gì, nhìn lại một cái, đã thấy được ánh mắt lạnh lùng của Cố Hàn.

Hắn lặng lẽ nhìn đối phương.

Liễu Thập Tuế chú ý tới ánh mắt của hắn, chịu đựng đau đớn không ngừng lắc đầu, ý bảo hắn không nên làm loạn.

Tĩnh Cửu an tĩnh một lát, xoay người hướng ngoài núi đi tới.

Nhiều người như vậy có mặt nơi đây, chỉ có Cố Hàn chú ý tới, lúc hắn xoay người, cũng lắc đầu.

...

...

"Đủ rồi."

Cố Hàn ý bảo trùng phạt đã kết thúc, nhìn bóng lưng Tinh Cừ đi xa, khẽ cau mày.

Tên mập mạp kia thu hồi cơn, cẩn thận dùng vải gói kỹ lưỡng, theo tầm mắt của hắn nhìn lại, híp mắt nở nụ cười, nhưng trong mắt có hàn quang xẹt qua.

"Như thế nào? Người đệ tử này rất nổi danh, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền, quả thật đẹp mắt, làm người ta ghen tỵ."

Làm đệ tử Lưỡng Vong phong, bọn họ nơi nào quan tâm loại chuyện nhỏ nhặt như dung nhan đẹp xấu, yêu cầu như thế nào tự nhiên chỉ chính là Tinh Cừ tu hành thiên phú cùng tiềm chất.

Cố Hàn nói: "Đạo chùng bình thường, tư chất bình thường, nếu như hắn đúng như trong truyền thuyết không cầu phát triển, như vậy hắn là chuẩn bị rất nhiều đan dược, mới có thể trong hai năm phá cảnh."

Mập mạp nói: "Hắn có thể là vị công tử nào đó của Triều Ca hoàng triều, trong tay có chút đan dược trân quý cũng rất bình thường, hơn nữa nghe nói đầu óc rất tốt, có muốn cùng hắn hàn huyên một chút hay không?"

Cố Hàn nói: "Kiếm của Lưỡng Vong phong ta là dùng để giết người, dù như thông minh, trí thức hơn người thế nào cũng vô dụng, nếu như có thể dựa vào đan dược cầu đại đạo, còn tu hành làm cái gì?"

Lúc nói chuyện bọn họ cũng không tránh Liễu Thập Tuế, Liễu Thập Tuế nghe xong có chút lo lắng, muốn thay Tinh Cừ giải thích mấy câu.

Trong suy nghĩ của hắn, nếu như công tử cũng có thể bái Lưỡng Vong phong làm thầy, đương nhiên là chuyện tốt nhất.

"Lưỡng Vong phong đệ tử, không thể nào là một người hèn, người nhớ kỹ điểm này."

Cố Hàn nhìn Liễu Thập Tuế, trong giọng nói mang theo ý chí không thể chất vấn: "Không nên cùng hắn tiếp tục lui tới."

Liễu Thập Tuế ngây dại.

Cố Hàn không để ý tới hắn, mang theo một nhóm đệ tử hướng Kiếm phong đi vào.

Liễu Thập Tuế đứng tại nguyên chỗ, trầm mặc thời gian rất lâu, rốt cục vẫn phải đi theo.

...

...

Nhìn đám người hướng vách đá Kiếm phong đi tới, có vị đệ tử Tây Kiếm Các biết tình hình không giải thích được nói: "Cố sư không phải là tiên sư giáp khóa sao? Chẳng lẽ bọn họ còn không lấy kiếm ư?"

Vân Hành phong chấp sự nói: "Liễu sư đệ nửa năm trước cũng đã lấy kiếm."

Các đệ tử càng cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm vậy bọn họ còn tới Kiếm phong làm gì?

Cố Hàn mang theo đám người kia lúc này đã đi lên Kiếm phong, càng lúc càng xa, đã sắp biến thành một chuỗi điểm trên vách đá.

Đám đệ tử này không có sư trưởng dẫn dắt, tự nhiên không dám đi theo, không thể làm gì khác đành ở dưới núi nhìn.

Theo thời gian trôi đi, càng nhiều chấp sự cùng thầy trò Vân Hành phong đi tới, lại có hơn mười đạo kiếm quang phá vỡ thiên không, chư phong đều có người tới, thậm chí có hai vị nhị đại sư thúc cũng tự mình đến.

Tất cả những điều này, tựa như cũng biểu thị sau đó sẽ có đại sự phát sinh.

...

...

Núi dần cao, không khí thưa dần, địa thế càng thêm cao chót vót, mỗi lần đi một bước cũng vô cùng khó khăn.

Đám đệ tử trẻ tuổi đã dừng bước, lưu tại nguyên chỗ, cảm thụ kiếm ý bốn phía, dùng cái này ma luyện ý chí, tăng cường tu vi.

Cố Hàn cùng mập mạp kia còn có Liễu Thập Tuế tiếp tục đi lên.

Không biết đi bao lâu, cảnh vật bốn phía đã dần dần mờ hồ, sương mù dần dần dày đặc, hắn là tiếp cận với tầng mây.

Đến nơi đây, ngọn núi tỏa ra kiếm khí càng thêm đáng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Thập Tuế đỏ bừng, hô hấp dồn dập.

Dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, tu hành thời gian cũng ngắn.

Bất quá hẳn có thể đi tới đây, so với đồng môn lưu tại phía dưới không biết đã mạnh hơn bao nhiêu lần.

Vị mập mập kia cũng có chút thờ nhẹ, vịn thất lưng nói: "Không biết Tịch Nguyệt hôm nay có ở đó hay không."

Cố Hàn vẻ mặt như thường, Kiểm phong kiểm ý cùng loại độ cao này, đối với hẳn mà nói hoàn toàn không đáng là gì.

Nghe lời của mập mập, hẳn nhìn về đỉnh núi sâu trong mây mù, trầm mặc chốc lát thời gian, sau đó phát phát tay, tựa như muốn đem chút hình ảnh không vui toàn bộ khu trừ.

Theo bàn tay của hẳn huy động, trên núi phát lên một trận gió lớn, mây mù bị xua tan toàn bộ, hoàn cảnh quanh mình nhất thời trở nên rõ ràng.

Trước người bọn họ là một vách đá, đi về phía trước một bước sẽ rơi xuống dưới, trên vách thạch bích bóng loáng không cây cỏ, căn bản không có địa phương nào để nắm lấy.

Liễu Thập Tuế đi tới vách đá, hướng phía dưới nhìn lại.

Nơi này cách cách mặt đất đã cao hơn ngàn trượng, mặc dù nhãn lực của hẳn sau khi tu hành có thể so với thần ưng, vẫn không cách nào thấy rõ ràng tình hình trên mặt đất, chỉ có thể nhìn thấy rất nhiều điểm đen nhỏ.

Mỗi điểm đen nhỏ chính là một người, nghĩ đến có nhiều người như vậy đang nhìn mình, thiếu niên càng thêm khẩn trương, hô hấp không tự chủ thêm nóng nảy.

Hắn lặng yên tụng kiếm kinh, cố hết sức bình tĩnh tâm tình, đợi hô hấp bằng phẳng, chậm rãi giơ tay phải lên.

Xuy một thanh âm vang lên, một thanh phi kiếm hai thước dài ngắn, toàn thân bóng loáng trong như gương, từ trong tay áo của hẳn bay ra.

Phi kiếm trên không trung vẽ mấy đạo hình cung, sau đó y theo thần niệm, lẳng lặng dừng ở giữa không trung ngoài vách đá, ở ngay trước người hẳn.

Chỉ cần đi về phía trước một bước, hẳn có thể đứng trên phi kiếm.

Vấn đề là, thế gian có mấy người có dũng khí bước ra một bước này?

Tiến thêm một bước chính là trời cao biển rộng.

Lùi một bước chính là cuộn cuộn hồng trần.

...

...

Bất cứ chuyện gì cũng không thể nghĩ quá lâu.

Nghĩ càng lâu càng dễ dàng xảy ra vấn đề.

Liễu Thập Tuế quan sát mây mù ngoài ngọn núi, sắc mặt hơi trắng, thủy chung không cách nào bước ra một bước này.

Cố Hàn sau lưng hẳn mặt không chút thay đổi nói: "Ta cho ngươi thêm mười tức thời gian, nếu như tự ngươi đi không được, ta sẽ đem ngươi đẩy ra."

"Không cần." Liễu Thập Tuế bỗng nhiên quay đầu nói với hẳn: "Cố sư, ta còn muốn cùng công tử gặp mặt."

Nói xong câu đó, hẳn đi về phía trước.

Cố Hàn hơi giận, nhú mày chuẩn bị làm gì, liền nhìn thấy hình ảnh này.

Liễu Thập Tuế đi tới bầu trời ngoài vách đá.

Chân phải của hẳn rơi xuống, bất thiên bất ý rơi vào trên phi kiếm.

Phi kiếm khẽ trầm xuống phía dưới, ước chừng nửa thước liền dừng lại.

Tiếp theo, chân trái cũng dẫm lên trên thân kiếm.

Hàn phong gào thét, ve vuốt vách đá Kiểm phong, cũng thổi lên áo trên người hẳn.

Liễu Thập Tuế mở hai cánh tay, hai chân hơi cong, lắc lư một chút, tìm kiếm thăng bằng.

Ở trên mặt của hẳn, nhìn không thấy bất kỳ cảm xúc sợ hãi nào, chỉ có chuyên chú.

Cố Hàn bỗng nhiên nghĩ đến lúc trước hình ảnh Liễu Thập Tuế vọt tới trước người Tinh Cửu vội dừng lại.

Gió từ trên vách đá dựng đứng thổi về, Liễu Thập Tuế nghiêng thân thể về phía trước.

Tên mập mập đứng ở trên núi sợ hãi run run một chút.

Liễu Thập Tuế không biết quát lên cái gì, mượn gió thổi, hướng lên bầu trời bay ra.

Đây là lần đầu tiên hắn ngự kiếm phi hành, không cách nào ngưng tụ thành một đạo kiếm quang, chỉ có thể vẽ ra một đạo tàn ảnh.

Chỉ thấy đạo bóng kiếm kia ở trong mây mù xuyên qua, thỉnh thoảng vội dừng hoặc là chuyển ngoặt, lộ ra vẻ vô cùng rối loạn, nhìn vô cùng nguy hiểm.

Xa xôi dưới vách đá mơ hồ truyền đến tiếng kinh hô cùng tiếng quát tháo.

Mập mập sắc mặt tái nhợt, không ngừng tự nhủ: "Nếu như Thập Tuế ngã chết... Chương môn có thể đem chúng ta trực xuất khỏi Thanh Sơn hay không?"

Cố Hàn không nói gì, chỉ quan sát đạo bóng kiếm cách vách đá càng ngày càng xa kia.

Bất kể Liễu Thập Tuế ngự kiếm hung hiểm như thế nào, thậm chí có hai lần trực tiếp hướng mặt đất rơi xuống, hắn cũng biểu hiện không hề lo lắng, chẳng qua là ánh mắt híp mắt càng ngày càng lợi hại.

Lấy cảnh giới, số tuổi, kinh nghiệm của Liễu Thập Tuế, hiện tại lại bắt đầu học tập ngự kiếm, đúng là vô cùng miễn cưỡng, mà miễn cưỡng dĩ nhiên đồng nghĩa nguy hiểm, cho nên hắn không cùng đồng môn Lưỡng Vong phong nói, càng không bẩm báo sư trưởng.

Nhưng hắn biết khi chính mình mang theo Liễu Thập Tuế đi lên Kiếm phong, các trưởng bối Cửu Phong hẳn là đoán được chân tướng, lúc này trong tầng mây hẳn là có mấy vị sư thúc Du Dã cảnh đang trông nom, tùy thời chuẩn bị xuất thủ cứu giúp.

Không biết qua thời gian bao lâu, đạo bóng kiếm kia rốt đã cục ổn định lại, có thể nhìn thấy thân ảnh của Liễu Thập Tuế.

Phi kiếm tốc độ càng lúc càng nhanh, cho đến biến thành một đạo lưu quang, hướng trên đỉnh mà đi, đột phá tầng mây, không biết đi nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 23: Gặp lại nói chuyện

Cố Hàn biết Liễu Thập Tuế ngự kiếm đi nơi nào.

Năm đó sau khi hắn lần đầu ngự kiếm thành công ở Kiếm phong, đồng dạng cũng đi tới phía trên tầng mây.

Ngự kiếm phi hành, là mong đợi tuyệt vời nhất của người tu hành, sau khi thành công, chính là nhận thức tuyệt vời nhất, ai không muốn đi xem trời rút cuộc cao bao nhiêu?

Phía dưới mơ hồ truyền đến tiếng hoan hô, Cố Hàn nhìn lên đỉnh núi, nghĩ thầm Thanh Sơn Tông cũng không phải chỉ có mình người trời sinh đạo chủng.

Nhìn tầm mắt của hắn, mập mập biết hắn đang suy nghĩ gì, khuyên: "Sư muội không muốn tiến vào Lưỡng Vong phong, nói vậy nàng có tính toán của mình, sư huynh ngươi không nên tức giận."

Cố Hàn không nói tiếp, nói: "Thập Tuế đang giai đoạn tu hành mấu chốt, không để cho hắn cùng với tên phế vật kia gặp mặt, sẽ bị ảnh hưởng."

Mập mập ngây ngốc một lát mới hiểu ra hắn nói chính là Tinh Cửu.

...

...

Tinh Cửu trở lại động phủ của mình.

Cùng thạch thất sau Nam Tùng đình tiền viện bất đồng, hiện tại động phủ là thật sự.

Động phủ ở trên vách đá hai bờ Tây Kiếm khê, rất thanh tĩnh, không người nào quấy rầy, phong cảnh cũng rất đẹp.

Mỗi sáng sớm sẽ có một mâm trầu quả cùng một hồ nước trong xuất hiện tại trước động phủ, mâm trầu quả dĩ nhiên so với thời điểm ở ngoại môn tốt hơn rất nhiều, chịu trách nhiệm phân phát sự nghi cũng không còn là chấp sự, mà là kiểm hạp.

Làm kiểm phái đệ nhất đại lục, Thanh Sơn Tông nội tình cùng tích lũy thật là khó có thể tưởng tượng.

Mà cách làm như vậy Tinh Cửu nhìn đã quá nhiều, tự nhiên sẽ không sinh ra cảm khái, chọn lấy trái cây đẹp mắt để ăn, đem trái cây còn dư lại ném cho viên hầu trong rừng cây sau động, sau đó nằm xuống ghế trúc.

Hắn từ trong lòng ngực lấy ra kiếm kinh nhìn một chút, sau đó không hề nhìn nữa.

Cùng tình hình ở Nam Tùng đình không sai biệt lắm, linh hải của hắn quá mức sâu rộng, muốn hoàn toàn chuyển thành dinh dưỡng cho đạo chủng, cho đến kết thành kiếm quả, trừ thời gian cũng chỉ có thời gian.

Cũng may lần này cần thời gian sẽ ngắn hơn rất nhiều, hơn nữa nếu như hắn muốn lên núi lấy kiếm, cũng không cần kết thành kiếm hoàn.

Hắn nhặt một viên cát trắng, muốn đặt trên đĩa sứ, lại phát hiện lòng hôm nay có chút không yên.

Đối với hắn mà nói chuyện này cũng rất hiếm thấy, cho nên hắn đem đĩa sứ cùng hạt cát cũng thu về, nhắm mắt lại bắt đầu tĩnh tư dưỡng tâm.

Không biết qua thời gian bao lâu, hắn mở mắt một lần nữa.

Mặt trời đã xuống núi, ánh sao rực rỡ.

Thập Tuế đứng trước ghế tre.

Phảng phất vẫn như ba năm trước đây bên hồ nước.

"Công tử."

Liễu Thập Tuế cao hứng hành lễ về phía hắn, nghĩ tới chuyện ban ngày phát sinh, giải thích: "Người không nên trách Cổ sư huynh, hắn là người tốt, chỉ là có chút nghiêm khắc mà thôi."

Tinh Cửu nghe lời này, phát hiện một vấn đề, nhíu mày hỏi: "Sư huynh?"

Liễu Thập Tuế có chút ngượng ngùng cười cười, nói: "Hắn là gọi Cổ sư, hắn cảm thấy ta cũng được, nói sẽ ở trên thừa kiểm đại hội chọn lấy ta, cho phép ta lên xưng hắn là sư huynh."

Hắn không có tâm tình kiêu ngạo, đắc ý, chẳng qua là rất vui vẻ.

Tinh Cửu cười cười, không nói gì thêm.

Liễu Thập Tuế cho rằng hắn đang cười chính mình, không khỏi mặt có chút nóng lên, không biết nên làm gì, cho nên đứng dậy, đi thay Tinh Cửu trải giường chiếu, sửa sang lại mấy thứ trên giường.

Trời sanh đạo chủng Thanh Sơn Tông coi trọng nhất, thiên tài đệ tử Lưỡng Vong phong vô cùng muốn lấy được, vì một đệ tử mới vừa vào nội môn trải giường chiếu xếp chăn, còn làm tự nhiên đến như thế.

Nếu có người thấy hình ảnh này, tất nhiên sẽ khiếp sợ không cách nào nói thành lời.

Càng làm người giật mình chính là, Tinh Cửu cũng không có ý tứ cản lại.

Trải giường xong, đem đất trống trước động phủ vẩy nước quét nhà xong, hắn bắt đầu đối với Tinh Cửu kể lại một năm qua đã làm gì, gặp gỡ người nào.

Tinh Cửu lắng lắng nghe, thỉnh thoảng cười cười, thỉnh thoảng đáp một câu.

Hắn không có nhàm chán, không nhắm mắt, càng không ngủ, cùng ban đầu ở sơn thôn không giống.

Liễu Thập Tuế có chút buồn bực, bởi vì chỉ có mình hắn đang nói.

Hắn thật ra rất muốn biết, một năm qua Tinh Cửu ở Nam Tùng đình thế nào, làm sao bỗng nhiên biến thành chăm chỉ chứ? Làm sao lại có thể Bảo Thần cảnh viên mãn, vào được nội môn?

Tinh Cửu tựa như không hứng thú nói những chuyện này.

Là bởi vì một năm không gặp, cho nên cảm thấy có chút xa lạ hay sao?

Liễu Thập Tuế nghĩ đến một loại khả năng, hưng phấn đứng lên, nói với Tinh Cửu: "Công tử, ta giới thiệu cho người biết Cổ sư huynh nhé! Lấy thiên phú

ngộ tính của người nhất định có thể nhận được thưởng thức, cho dù hắn không chịu hứa hẹn ở thừa kiếm đại hội triệu người vào núi, nhưng nhất định sẽ rất nguyện ý dạy người học kiếm, đến lúc đó chúng ta có thể ở chung một chỗ tu hành."

Tinh Cửu không hề nghĩ ngợi, lắc đầu nói: "Không cần."

Liễu Thập Tuế ngậy ra, nói: "Công tử người có lẽ còn không biết, Lưỡng Vong phong là địa phương rất giỏi trong Đại Thanh Sơn chúng ta, trên đỉnh toàn bộ là tam đại đệ tử trẻ tuổi, không có Phong chủ trường bối, nhưng sư trưởng mỗi phong cũng sẽ tùy ý đi Lưỡng Vong phong giảng bài, đây chính là đạo, chỉ cần là Lưỡng Vong phong đệ tử sẽ có thể học tập tất cả kiếm quyết Cửu Phong..."

Thanh âm của hắn càng ngày càng nhẹ, cho đến khi không còn nữa.

Bởi vì Tinh Cửu vẫn biểu hiện không có chút hứng thú nào.

Liễu Thập Tuế hơi thất vọng.

Tinh Cửu nhìn về mặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, giải thích một câu.

"Ta quả thật không hứng thú, bởi vì ta không thích Lưỡng Vong phong, phải, cả vị Cố sư huynh kia của người nữa."

Liễu Thập Tuế rất khiếp sợ, hắn chưa từng nghĩ tới, lại có người không thích Lưỡng Vong phong!

"Lưỡng Vong phong chính là kiếm của Thanh Sơn, đệ tử trên đỉnh chịu trách nhiệm tuần tra chung quanh đề phòng Bất Lão Lâm cùng Minh Bộ yêu nhân lên vào, còn muốn đại biểu Đại Thanh Sơn tham gia Mai hội mười năm một lần, có thể nói tu hành chính là tại không ngừng chiến đấu, hàng năm cũng sẽ có rất nhiều chảy máu hy sinh, nhưng chưa từng có một đệ tử nào lùi bước, Thanh Sơn đệ tử làm sao có thể không thích nơi này?"

Hắn nhìn Tinh Cửu nghiêm túc khuyên: "Còn có Cố sư huynh, hắn thật sự là người tốt."

"Tại sao có thể không thích, lời này vốn chính là sai."

Tinh Cửu nói: "Tỷ như vị Cố sư huynh kia của người, hắn có phải người tốt hay không ta không cần biết, cho dù hắn là Thánh Nhân, ta cũng có thể không thích."

Liễu Thập Tuế ngậy ra, cảm thấy lời này mặc dù nghe không có đạo lý, nhưng không được tìm sai ở chỗ nào.

"Dù sao ta nói không lại người."

Liễu Thập Tuế có chút ủy khuất, bởi vì hắn thật nghĩ mãi mà không rõ, người tốt như Cố sư huynh, vì sao Tinh Cửu lại không thích.

Là bởi vì ban ngày, Cố sư huynh dùng phong quy trừng phạt chính mình sao?

Vậy Lưỡng Vong phong thì sao?

Liễu Thập Tuế càng nghĩ càng cảm thấy chỉ có một khả năng, trầm mặc không nói.

...

...

Rời khỏi động phủ bên vách đá, dọc theo đường núi đi nửa dặm, Liễu Thập Tuế mới đạp kiếm mà lên.

Hắn không muốn để Tinh Cửu thấy hình ảnh này, bởi vì lo lắng sẽ kích thích đến đối phương.

Phi kiếm thuận vách đá mà lên, rất nhanh đã đánh vỡ một đoàn tán vân, đi tới trong bầu trời đêm.

Gió rét đập vào mặt, Liễu Thập Tuế không dùng kiếm nguyên hộ thể, nhưng không cảm thấy lạnh, ngược lại có chút nóng lên.

Ngự kiếm phi hành đối với hắn bây giờ mà nói, không nghi ngờ chút nào là chuyện hưng phấn nhất.

Nhìn tầng mây dưới trời sao, nhìn Tây Kiếm khe phía dưới, nhìn quần phong cách đó không xa, hắn không nhịn được kêu to một tiếng, sau đó mới gạt mình, vội vàng che miệng lại, nhìn về bốn phía.

...

...

Tinh Cửu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm.

Tiếng kêu tới từ bầu trời đêm cực cao xa, nội môn đệ tử bên khe suối hắn là không ai có thể nghe được, đối với hắn có nhĩ lực vượt xa cùng thể hệ mà

nói, rõ ràng giống như là ở bên tai.

Hắn nghe ra đó là thanh âm của Thập Tuế, càng có thể nghe ra sự hưng phấn trong thanh âm này.

Liễu Thập Tuế gia tăng cảnh giới nhanh chóng như thế, chỉ dùng một năm đã có thể ngự kiếm phi hành, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Ưu thế của trời sanh đạo chủng lúc tiến vào nội môn sẽ nhận được chân chính phát huy.

Lưỡng Vong phong đã bắt đầu bố cục trước, muốn ở thừa kiếm đại hội nhận được Liễu Thập Tuế, cũng coi như những tên kia có chút ánh mắt.

Chẳng qua mùi vị của Lưỡng Vong phong hiện tại, thực tại để cho hắn có chút không thích.

Hắn sờ sờ vòng tay trên cổ tay trái, nghĩ thầm, được rồi, từ bắt đầu hắn đã không thích Lưỡng Vong phong, đây chính là chứng minh.

"Sư huynh? Người tốt? Cái gì a..."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Chín đêm

Đêm hôm sau, Liễu Thập Tuế lần nữa đi tới động phủ của Tinh Cửu, không có ở lại thời gian quá dài, chỉ nói mấy câu nói đã rồi đi.

Là trời sanh đạo chủng được cả tòa Thanh Sơn Tông ký thác kỳ vọng, Liễu Thập Tuế hiện tại phải thừa nhận áp lực quá lớn, nội môn nơi này có rất nhiều đệ tử cũng có thiên phú ưu tú, cho dù không bằng hắn, nhưng so với hắn tu hành càng thêm khắc khổ. Chớ đừng nói chi là, hắn hiện tại đi theo Cổ Hàn học kiếm, thường xuyên tiếp xúc với đám biến thái trên Lưỡng Vong phong, tự nhiên không cách nào buông lỏng.

Đêm thứ ba, Liễu Thập Tuế tới, thay Tinh Cửu trải giường xếp chăn, châm trà bung nước.

Tinh Cửu chú ý tới chân trái hắn bước đi không thuận lợi, tiếp theo phát hiện phía sau cổ hắn có một vết thương.

"Vừa bị đánh ư?"

Liễu Thập Tuế vội vàng giải thích: "Không quan hệ gì tới Cổ sư huynh, là thời điểm ta so kiếm bị thương."

Tinh Cửu không nói gì thêm.

Có lẽ bởi vì bản thân nói dối, có lẽ là bởi vì ở trước mặt Tinh Cửu vẫn bệnh vực Cổ Hàn, Liễu Thập Tuế cảm thấy không khí trở nên lúng túng.

"Công tử... vậy ta đi trước?"

Tinh Cửu không để ý tới hắn.

Ngoài động có gió nổi lên, kiếm quang chiếu sáng một góc màn đêm, thoáng qua liền biến mất.

Tinh Cửu ngẩng đầu lên, nhìn bên đó, trầm mặc không nói.

Hắn biết rõ phong cách hành sự của Lưỡng Vong phong, phạm là đệ tử được bọn họ nhìn trúng, tất nhiên sẽ quản chế cực nghiêm, áp lực mà Liễu Thập Tuế phải thừa nhận tất nhiên thật lớn.

Đêm thứ tư, tiểu viện lần nữa được mở ra, nhưng tối nay tới không phải là Liễu Thập Tuế, mà là một vị mập mập ngày đó ở trên Kiếm phong đã từng thấy.

"Ta tên là Mã Hoa, tên rất tầm thường, ở Lưỡng Vong phong xếp hạng ba mươi bảy, cũng rất tầm thường, nhưng dĩ nhiên so với người trọng yếu rất nhiều, mặc dù người nổi danh hơn ta nhiều. Đêm nay ta đến làm gì người hẳn là rất rõ ràng, đúng vậy, ta thay Cổ Tam sư huynh truyền lời, muốn người sau này không gặp mặt Thập Tuế nữa, người không cần vội trả lời, ta biết người rất xem thường loại thủ đoạn này, hơn nữa chỉ cần người không gia nhập Lưỡng Vong phong, chúng ta cũng không có đạo lý quản người, nhưng người không được quên, Thập Tuế hiện tại đang theo chúng ta học kiếm."

Mã Hoa nhìn Tinh Cửu mỉm cười nói: "Thập Tuế hiện tại mỗi ngày cũng sẽ bị phong quy trừng phạt, vết thương không nặng, nhưng sẽ rất đau, người nói tội gì phải thế?"

Tinh Cửu nhìn hắn một cái.

Mã Hoa nói tiếp: "Ồ Nam Tùng đình, Thập Tuế có thể không tu đạo mà đi theo ngươi, nhưng ngươi rõ ràng, hiện tại hắn không lựa chọn như vậy được nữa."

Tĩnh Cửu biết hắn nói là thật, làm một gã trời sanh đạo chủng, đi tới Cửu Phong, tiếp xúc với đại đạo kiếm quyết làm người ta hướng tới, ai có thể dễ dàng từ bỏ?

"Dĩ nhiên, chúng ta sẽ không buộc hắn phải lựa chọn."

Mã Hoa cười nói: "Trên thực tế, nếu như hắn không thể tới gặp ngươi, ngươi hoàn toàn có thể đi gặp hắn."

Trong lời nói ẩn chứa ý tứ rất sâu, nhưng đối với Tĩnh Cửu mà nói giống như tảng đá là trong suối cạn, thấy rất rõ ràng.

Tĩnh Cửu có chút bất ngờ: "Ngươi muốn để cho ta vào Lưỡng Vong phong ư?"

Mã Hoa nhìn hắn cười nói: "Ta cùng với Cố Tam có ý nghĩ không giống, ta cũng mặc kệ ngươi ăn đan dược hay là như thế nào tiến vào nội môn, ta chỉ biết là ngươi lười như vậy, lại còn có thể đi tới bước này, chỉ có thể nói rõ ngươi cũng là thiên tài chân chính, mà Lưỡng Vong phong ta thích nhất đúng là thiên tài."

Vấn đề là, Tĩnh Cửu không thích Lưỡng Vong phong.

Hắn chỉ chỉ ngoài động, ý bảo tiền khách.

Mã Hoa không thu lại nụ cười, ngược lại càng tăng thêm, nói: "Có ý tứ, có ý tứ."

...

...

Đêm thứ năm, Liễu Thập Tuế tới.

Tĩnh Cửu không thấy ngoại thương trên người hắn, nhưng ở trên mặt hắn thấy được mỏi mệt, còn trong mắt hắn thấy được một chút do dự.

Trong động phủ rất an tĩnh, Thập Tuế thu thập sự tình xong, đứng trước người của hắn, cúi đầu nói: "Luyện kiếm quá khổ, công khóa quá nhiều, ta không thể mỗi ngày..."

Tĩnh Cửu giơ tay lên, Thập Tuế hiểu được ý tứ của hắn, không tiếp tục nói chuyện nữa.

"Tu đạo vốn dĩ cần chuyên tâm."

Liễu Thập Tuế ngẩng đầu lên, nhìn một bên mặt của Tĩnh Cửu.

Tĩnh Cửu đang xem kiếm kinh, lộ vẻ rất chuyên tâm.

Liễu Thập Tuế biết, chẳng qua là hắn không muốn nhìn mình.

Công tử rất lười, chưa bao giờ đọc sách.

...

...

Đêm thứ sáu, Liễu Thập Tuế không tới.

Đêm thứ bảy, hắn tới.

Đêm thứ tám, hắn không tới.

Đêm thứ chín.

Tĩnh Cửu ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa sổ, xác nhận sắc trời đã tối, hắn chắc là không tới.

Từ đó về sau, hắn không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa.

...

...

Cuộc sống sau đó, vẫn đơn điệu như vậy, không có gì đáng nói.

Tẩy Kiếm Các đệ tử chăm chỉ tu hành, hơn mười tên đệ tử cùng hấn tiến vào nội môn mỗi ngày cũng không ngừng leo lên Kiếm phong, nghe nói có mấy người thấy được hi vọng thành công, chỉ có Tinh Cửu vẫn giống với lúc ở Nam Tùng đình, mỗi ngày phơi nắng, hướng trong đĩa nghiêm túc bỏ cát vào, đang đợi thời gian để cho linh hải như một mảnh đại dương mệnh mỏng biến thành dinh dưỡng nuôi trồng kiếm quả.

Cho nên lại một lần nữa hấn biến thành ngoại tộc.

Nhưng không giống với lúc ở Nam Tùng đình, vị Lâm Vô Tri tiên sư đến từ Thiên Quang phong kia, chỉ phụ trách giải đáp nghi nan cho các đệ tử, căn bản không để ý việc hấn chưa bao giờ lên lớp.

Đệ tử khác ban đầu có chút ngạc nhiên, trải qua một thời gian ngắn quan sát, phát hiện hấn quả như trong truyền thuyết, cũng không để ý tới nữa, ngay cả nghị luận cũng không nhiều.

Dù sao kiếm đạo gian nguy, cần chăm chỉ tinh tiến, nơi nào có thời gian đi quan tâm người bên cạnh.

Qua vài ngày, Bắc Hạc đình đưa tới một nhóm đệ tử mới thông qua khảo hạch, Nam Tùng đình cũng có mấy tên đệ tử, bao gồm Tiết Vịnh Ca, Ngọc Sơn sư muội còn có vị thiếu niên họ Nguyên ở Nhạc Lăng quận kia, xem ra Lữ Sư rồi đi không sinh ra ảnh hưởng quá lớn đối với bọn họ.

Ở Tẩy Kiếm Các, Tiết Vịnh Ca đối với sự lười nhác cùng thói quen của Tinh Cửu châm chọc một phen, tiếu nuối chính là không thể nhận được quá nhiều hô ứng.

Ngọc Sơn sư muội cùng Nhạc Lăng quận thiếu niên giúp Tinh Cửu giải thích mấy câu, vừa đặc biệt vắn tắt an Tinh Cửu một lần.

Tinh Cửu vẫn có chút không hiểu, nhưng biểu hiện so với lúc ở Nam Tùng đình đã thân cận hơn rất nhiều.

Hắn đã nhớ tên Ngọc Sơn sư muội, mời nàng cùng vị thiếu niên Nhạc Lăng quận kia ăn hai cái sơn quả.

Đêm hôm đó, hai con viên hầu vượt núi mà tới, phát hiện không có trái cây để ăn, không khỏi có chút u oán.

Thời gian cứ như vậy chậm chạp mà bình tĩnh trôi qua.

Liễu Thập Tuế len lén tới hai lần, thay hấn trải giường xếp chăn, vẩy nước quét đình viện, nói vài lời.

Không biết do hiện tại áp lực quá lớn, hay bởi vì tu hành quá mức cực khổ, lời của hấn càng ngày càng ít.

Qua vài ngày nữa, Tinh Cửu mới từ chỗ của Ngọc Sơn sư muội biết được, thì ra là thừa kiểm đại hội đã định xong ngày, chính là đầu xuân sang năm.

Cẩn thận tính toán, cách thời hạn thừa kiểm, đã chỉ có nửa năm.

Lần này thừa kiểm đại hội, người được mong đợi nhất đương nhiên là Triệu Tịch Nguyệt, thậm chí có thể nói là được vạn chúng chú ý, nghe nói ngay cả những tông phái khác đều đang nghị luận, nàng là người mà ngọn núi nào đã sắp đặt trước, mà cuối cùng chính nàng sẽ chọn ngọn núi nào để thừa kiểm.

Trừ Triệu Tịch Nguyệt, được chú ý nhất chính là Liễu Thập Tuế.

Tất cả mọi người đang tò mò về tốc độ tu hành của vị trời sanh đạo chủng này.

Hiện tại kiểm hoàn của Liễu Thập Tuế đã thành, nếu như có thể làm được Thủ Nhất cảnh viên mãn, có tư cách tham gia thừa kiểm đại hội, nhất định sẽ trở thành nhân vật tiêu điểm chứ phong tranh đoạt.

Nói như vậy, hấn sẽ trở thành người thừa kiểm trẻ tuổi thứ hai từ trước tới nay.

...

...

Sáng sớm hôm sau, Tinh Cửu rời động phủ.

Hắn muốn đi tìm Liễu Thập Tuế.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Muốn kiếm

Liễu Thập Tuế vẫn theo Cổ Hàn học kiếm, nhưng chưa có tư cách tiến vào Lưỡng Vong phong, vì vậy ở bên Tây Kiếm khê luyện kiếm.

Tinh Cửu biết chỗ kia, chẳng qua hấn ngay cả động phủ cũng không rời, tự nhiên cũng chưa từng đến đó.

Dọc theo Tây Kiếm khê hướng thượng du mà đi, mặt nước dần rộng hơn, cho đến nơi tận cùng, chạm mặt chính là một đạo thạch bích bóng loáng cao mấy trăm trượng.

Dòng nước từ trên thạch bích đổ xuống, đi qua kiếm động chỉ chút mà sinh ra rung động, nhìn rất xinh đẹp.

Trên mặt suối cứ cách mấy trượng sẽ có một loạt đá tròn lộ ra trên mặt nước, bóng loáng ẩm ướt, khó có thể đứng vững.

Hơn mười tên đệ tử đứng trên đá luyện kiếm.

Kiếm ý lạnh lạnh, chợt có gió nổi vang, bạch quang chợt lóe lên rồi biến mất, thỉnh thoảng có kiếm bay ra.

Có phi kiếm xâm nhập vào thạch bích, sau đó bay về, ánh mắt của đệ tử này yên tĩnh mà tự tin.

Có phi kiếm cự ly thạch bích còn mấy trượng cự ly, đã rơi vào trong nước, đệ tử nhảy xuống nước để lấy về, lộ vẻ có chút chật vật, vẻ mặt cũng hơi xấu hổ.

Có chút đệ tử đứng ở bên bờ xa hơn một chút, hâm mộ mà nhìn hình ảnh này.

Bọn họ vẫn không thể từ Kiếm Phong lấy kiếm, đám đồng môn kia cũng đã có thể cách hơn mười trượng cự ly dung phi kiếm phá bích, tiến vào Thủ Nhất cảnh giới.

Tinh Cửu thấy Liễu Thập Tuế cũng đứng trên tảng đá bên suối, đi tới.

Nhìn thân ảnh của hấn, các đệ tử rất giật mình, nghị luận xôn xao.

Tựa như ban đầu hấn ở Nam Tùng đình lần đầu tiên đi ra khỏi tiểu viện vậy.

Liễu Thập Tuế thu hồi phi kiếm, nhìn đạo kiếm động rõ ràng trên thạch bích, có chút hài lòng với tiến độ của mình, sau đó thấy được Tinh Cửu.

Hấn rất vui mừng, tiếp theo toát ra bất an mãnh liệt, bởi vì không tiện nói, hướng về phía Tinh Cửu lắc đầu, dùng ánh mắt ý bảo hấn đi về trước, chính mình một lát nữa sẽ đi tìm hấn.

Không còn kịp nữa.

Cổ Hàn đã chú ý tới động tĩnh phía sau, xoay người nhìn về Tinh Cửu, thần tình lạnh lùng nói: "Có việc gì?"

Hơn mười tầm mắt rơi vào trên người Tinh Cửu.

Tinh Cửu nhìn hấn một cái, không nói gì.

Không phải tất cả mọi người đều thấy được ánh mắt của Tinh Cửu, nhưng mọi người lại cảm nhận rất rõ ràng ý tứ của hấn.

—— nếu như không có chuyện gì, ta tới nơi này làm chi?

Đã như vậy, câu hỏi này của người tự nhiên là nói nhảm.

Không khí bên khe suối nhất thời trở nên có chút bất an.

Cổ Hàn ngoài dự tính vẫn không nổi giận, mà là hỏi: "Chuyện gì?"

Tinh Cửu nói: "Không liên quan tới người."

Bên khe suối một mảnh xôn xao, vô luận là đệ tử hay là giáo tập, cũng khiếp sợ dị thường.

Một người đệ tử bình thường, lại dám đối với Cổ Hàn sư huynh ở Lưỡng Vong phong dùng thái độ như thế để nói chuyện ư!

Tinh Cửu không có ý làm nhục Cổ Hàn, hấn thậm chí không rõ tại sao ánh mắt mọi người lại trở nên khiếp sợ đến như thế.

Hấn chẳng qua chỉ đang trả lời vấn đề của Cổ Hàn.

Việc hấn cần làm, quả thật không quan hệ gì với Cổ Hàn.

Nhưng hấn không ngờ tới, khi mọi người nghe xong, câu trả lời của hấn lại có ý vị như thế nào.

Liễu Thập Tuế khẩn trương vô cùng, vội vàng từ trong suối chạy lại.

Hắn muốn thay Tinh Cửu giải thích mấy câu, lại bị Cố Hàn ngăn lại.

"Đã nửa năm rồi, cảnh giới của ngươi vẫn không có chút tiến triển nào, cũng nhìn không thấy bóng dáng kiếm quả."

Cố Hàn nhìn Tinh Cửu mặt không chút thay đổi nói: "Nghe nói ngươi muốn dùng kiếm của Mạc sư thúc, ngươi cảm giác mình có tư cách này sao?"

Tinh Cửu nói: "Có."

...

...

Bên khe suối một mảnh an tĩnh.

Phù một tiếng, có người không nhận được cười ra thành tiếng.

Mọi người đang nghĩ xem Tinh Cửu có thể sẽ ứng đối khiển trách của Cố Hàn như thế nào, nhưng không ai nghĩ đến, hắn dùng một chữ đã kết thúc cuộc nói chuyện này.

Thời điểm nói ra chữ có, hắn không hề nghĩ ngợi một chút.

Cố Hàn sắc mặt trở nên có chút trầm xuống, lạnh giọng nói: "Bằng đan dược, vĩnh viễn cũng không thể nào bước lên thông thiên đại đạo chân chính, ngươi bỏ ý định này đi thôi."

Lần này, đưa ra trả lời không phải là Tinh Cửu, mà là một đạo thanh âm dịu dàng rồi lại tràn đầy uy nghiêm.

"Đại đạo triều thiên, ai có thể phán định phương pháp nào là chính xác chứ?"

Mọi người rối rít tản ra, Cố Hàn cũng khẽ khom người.

Người đến là Thanh Dung phong Mai Lý sư thúc, dung nhan như hàn mai trong tuyết, đẹp mà không nóng bỏng, tự có một cỗ lạnh lùng.

Nàng nhìn Cố Hàn nói: "Bất kể là ai dẫn nhập môn, tu hành đều là chuyện riêng, Tinh Cửu tu hành như thế nào, quả thật không có quan hệ gì tới ngươi, ngươi không nên quản hắn."

Cố Hàn mặt không chút thay đổi nói: "Ta không quan tâm sống chết của hắn, chỉ muốn quản hắn đừng mở mồm nói bậy."

Đám người phân ra, Ngọc Sơn sư muội cùng vị thiếu niên họ Nguyên đến từ Nhạc Lăng quận kia mang theo Lâm Vô Tri chạy tới.

Lâm Vô Tri nhìn Cố Hàn mỉm cười nói: "Cố sư đệ, Tinh Cửu là người khóa ta, cho dù muốn quản, cũng không tới phiên ngươi."

Cố Hàn hít thật sâu một hơi, nhìn Tinh Cửu một cái thật sâu, xoay người đi ra ngoài.

"Tự ngươi quyết định sau này như thế nào đi."

Những lời này hắn tự nhiên không phải là nói với Tinh Cửu, mà là nói với Liễu Thập Tuế, ý tứ vô cùng rõ ràng.

Nếu như Liễu Thập Tuế lúc này không đi theo hắn, mà lưu lại cùng với Tinh Cửu, như vậy sau này cũng không cần thử đi lên Lưỡng Vong phong.

Liễu Thập Tuế liếc nhìn Tinh Cửu, vừa quay đầu nhìn về thân ảnh Cố Hàn nơi xa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy do dự cùng giãy dụa.

Tinh Cửu xoay người hướng hướng khác mà.

Nhìn bóng lưng của hắn, Thanh Dung phong Mai Lý sư thúc trên mặt toát ra vẻ hân thưởng.

"Tinh Cửu, ngươi muốn cố gắng một chút, sớm đi đem kiếm năm tới tay rồi hãy nói."

Nàng hướng về phía Tinh Cửu đã đi xa nói.

Tinh Cửu không quay đầu lại, cũng không dừng bước.

"Ác... Được rồi."

...

...

Nhìn thân ảnh Tinh Cửu biến mất ở bên khúc quanh của suối, Mai Lý sư thúc khẽ híp mắt, không biết đang suy nghĩ gì.

Lâm Vô Tri đi tới bên người nàng, mỉm cười nói: "Sư thúc, Thanh Dung phong cũng cảm thấy hứng thú với Tinh Cửu ư?"

Mai Lý sư thúc nhìn hẩn một cái, nói: "Nếu như ngươi làm thế là vì ý tứ của Chuồng môn, vậy tự nhiên chúng ta sẽ không tranh giành."

Lâm Vô Tri nói: "Là ý tứ của Mặc sư thúc, hẩn muốn xem xem Tinh Cửu có hi vọng hay không."

Mai Lý sư thúc cười lạnh một tiếng, nói: "Vậy các ngươi cũng đừng có suy nghĩ nữa, chỉ cần Tinh Cửu có thể thừa kế, tất nhiên sẽ vào Thanh Dung phong chúng ta, ngươi xem đáng về đứa bé kia đi, không vào chỗ chúng ta còn có thể vào chỗ nào?"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó trầm ngâm.

Đối với Thanh Sơn Tông mà nói, thừa kế đại hội đối với chư phong truyền thừa cùng nội tình ảnh hưởng thật sự quá lớn.

Nếu như có thể nhận được một đệ tử thực sự ưu tú, mấy chục năm cho tới mấy trăm năm sau, trên núi có thể có thêm một vị tuyệt thế cường giả Phá Hải cảnh.

Nếu như bỏ qua vị đệ tử ưu tú này, như vậy tương đương ngươi đem vị tuyệt thế cường giả kia hai tay dâng cho núi khác.

Tinh Cửu rõ ràng biểu hiện là một đệ tử không tầm thường, ai lại không chú ý thêm? Nếu như cuối cùng chứng minh hẩn thật sự là phế vật, cũng không sao, nhưng hiện tại cách thừa kế đại hội còn có nửa năm, dù không kịp còn có thừa kế đại hội lần nữa, ai mà bỗng nhiên chặt đứt mọi hi vọng chứ?

Cũng chỉ có địa phương không cần truyền thừa như Lưỡng Vong phong, không thiếu hụt thiên tài, mới xuất hiện người như Cố Hàn sao.

...

...

Tại sao Thanh Dung phong Mai Lý cùng với Lâm Vô Tri lại đi ra ngoài giải vây cho mình, Tinh Cửu vô cùng rõ ràng, nhưng hẩn cũng không thêm đề ý.

Đến tận bây giờ, chính hẩn cũng chưa xác định mình sẽ đi ngọn núi nào.

Trở lại trong động phủ, hẩn mở bàn tay ra, nhìn viên đan dược màu lam nhạt trên lòng bàn tay, trầm mặc một chút.

Viên đan dược kia tên là Huyền Tế đan, có tác dụng vô cùng lớn để trợ giúp ổn định kiếm hoàn đối với đệ tử cảnh giới Thủ Nhất, tự nhiên cũng vô cùng trân quý.

Ngày hôm qua Ngọc Sơn sư muội nói với hẩn chuyện thừa kế đại hội, hẩn nghĩ tới Thập Tuế có thể cần tới, mới có hành trình hôm nay, sau đó gặp chuyện này.

Nghĩ tới Cố Hàn trước khi đi nhìn mình một cái, Tinh Cửu khẽ nhú mày, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ mỉm cười, lầm bầm nói: "Có chút ý tứ."

Đối với Tinh Cửu mà nói, nhầm chán là một loại cảm xúc rất hiếm thấy, có chút ý tứ cũng giống như thế.

Cố Hàn trước khi đi nhìn hẩn một cái thật sâu, sử dụng kiếm thức đem bên trong ngoài thân thể của hẩn cũng tra xét một lần.

Bá đạo hơn nữa bén nhọn, không nói đạo lý cộng thêm trên cao nhìn xuống.

Tinh Cửu đã rất nhiều năm chưa gặp phải loại chuyện này.

Điều này làm cho hẩn có chút không quen, cũng có chút không thích.

Nếu như năm đó, gặp loại chuyện này, sinh ra không thích, chính mình sẽ làm thế nào đây?

Tinh Cửu lẳng lặng hồi tưởng đến.

Nếu như không thích, tự nhiên một kiếm giết.

Dĩ nhiên, hiện tại không được.

Cố Hàn tội không đáng chết.

Hẩn không phải người dễ giết.

Càng nẫu chột chính là, muốn đem đối phương một kiếm giết...

Đầu tiên, người phải có kiếm.

Hắn hiện tại không có kiếm.

Hơn nữa không có kiếm, tự nhiên không cách nào tham gia thừa kiếm đại hội.

Xem ra chính mình thật sự cần một thanh kiếm.

Vòng tay trên cổ tay hắn khẽ chấn động một cái.

"Cũng không thể dùng người."

Tinh Cửu nói: "Hơn nữa ta đã hứa với Tiểu Mặc rồi."

...

...

Muốn kiếm.

Kiếm ở trên Kiếm Phong.

Tinh Cửu liền đi Kiếm Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Nhìn thấy một đôi mắt

Lúc đó đêm khuya vắng người, chân núi không có người nào, Vân Hành phong chấp sự cũng không phát hiện Tinh Cửu đã đến.

Trong tiểu lâu trận đồ biểu hiện vị trí của kiếm bài, chỉ có thể nhìn thấy kiếm bài của Triệu Tích Nguyệt ở sâu trong mây mù xa xôi.

Mà mảnh kiếm bài thuộc về Tinh Cửu, an tĩnh nằm ở trong góc động phủ.

Mấy con khi ở vách đá ngoài động không ngừng nhảy lên nhảy xuống.

Tinh Cửu đi lên Kiếm phong.

Trên Kiếm phong không có cây, tảng đá trên vách đá khắp nơi đều là kiếm ý hàn lãnh, trừ cỏ dại, rất khó có loại thực vật nào khác có thể sinh tồn ở chỗ này.

Về phần dã thú lại càng không thấy một con, đôi mắt nhìn khắp, một mảnh hoang vắng, không khí trầm lặng.

Đối với nội môn đệ tử bình thường mà nói, đi lại ở Kiếm phong là chuyện phi thường khó khăn, cho dù là các đệ tử đã lấy kiếm thành công, mỗi lần nghĩ đến cảm thụ trên Kiếm Phong, cũng vẫn mang lòng sợ hãi, nhưng đối với Tinh Cửu mà nói, Kiếm Phong cũng giống như nơi khác, không có bất kỳ điểm đặc thù nào cả.

Hắn đi lại trên núi, như giẫm trên đất bằng, chưa nói tới bước đi như bay, nhưng tốc độ cực nhanh.

Vô luận gặp vách đá hiểm trở như thế nào, hắn cũng sẽ không lấy tay leo, cũng không cảm giác được hắn phát lực như thế nào, tóm lại chính là rất nhẹ nhàng đi tới.

Rất nhanh, hắn đã đi tới giữa Kiếm Phong, tiếp cận được với tầng mây.

Nếu như lúc này có người từ chân núi nhìn lên, sẽ chỉ thấy hắn như một cái chấm đen mà thôi.

Lần đầu tiên leo lên Kiếm Phong, đã có thể đi tới nơi tiếp cận với tầng mây đều là nội môn đệ tử phi thường xuất sắc.

Mà đệ tử có thể trực tiếp đi vào tầng mây càng phi thường hiếm thấy.

Tinh Cửu đi vào.

...

...

Vân Hành phong, vân vĩnh viễn hành tẩu.

Tầng mây dày đặc mà ẩm ướt mười phần càng không ngừng cồn động, che phủ tất cả ánh sáng, chung quanh một mảnh hắc ám.

Nơi này số lượng kiếm ý đã tăng thêm, càng thêm lạnh lẽo, nếu như là đệ tử bình thường, mấy tức đã không chịu nổi kiếm ý xâm nhập.

Kiếm ý cùng hắc ám đối với Tinh Cửu không có bất kỳ ảnh hưởng nào, ngược lại, đi tới tầng mây, hắn không cần che giấu thân ảnh của mình, hướng về phía trước chạy nhanh hơn, cho đến khi biến thành một đạo khói nhẹ, một bước chính là chừng mười trượng, hai tai theo gió lắng nghe, nghe thanh âm trong thiên địa, bảo đảm không gặp phải bất kỳ chướng ngại nào.

Không biết qua thời gian bao lâu, Tinh Cửu dừng bước.

Nơi này cách đỉnh núi hẳn là đã không xa, Lâm Vô Tri phán đoán rất chính xác, vị Thích Việt phong Mặc sư thúc kia trước lúc đi về cõi tiên, quả thật bị câu nói kia của Tinh Cửu kích phát niềm kiêu ngạo cuối cùng, hẳn là đột phá cực hạn, quy kiếm đến nơi cao như thế.

Tinh Cửu lắng lắng cảm giác kiếm ý bốn phía đã ít đi, chỉ còn mấy trăm đạo nhưng khí tức càng thêm tức sát, phán đoán hẳn là ở chỗ cao hơn, lướt nhanh mà lên.

Lặng yên không một tiếng động, hai chân của hắn rơi vào trên mặt đất.

Mây mù nồng đậm dần tan.

Tinh Cửu thấy được một đôi mắt.

Cặp mắt kia rất dễ nhìn, bạch mâu như thủy ngân, hắc đồng như nước son.

Nếu là người bình thường, bỗng nhiên ở trong mây trên đỉnh Kiếm Phong, thấy được một đôi mắt như vậy, nhất định sẽ giật mình.

Tương ứng, chủ nhân của đôi mắt kia, cũng có thể sẽ bị giật mình.

Nhưng Tinh Cửu cùng chủ nhân của đôi mắt kia đều không phải là người bình thường.

Cho nên không có tiếng kêu sợ hãi, chỉ có trầm mặc.

Chỉ có thể nhìn thấy mắt của nhau, nói rõ mặt của bọn họ đã rất gần nhau.

"Xin lỗi, ta không biết là có người."

Tinh Cửu nói.

Hô hấp của hắn mang theo gió nhẹ, nhấc lên một sợi tóc đen, thổi qua tròng mắt, giống như là cành liễu khẽ lướt qua mặt nước hồ.

Tinh Cửu lui về phía sau một bước, thấy được mặt của đối phương.

Gương mặt cũng rất đẹp mắt, mặc dù không đẹp bằng hắn, nhưng cũng có thể nói mặt mày như vẽ.

Chẳng qua lông mày của thiếu nữ này hơi ngắn, rất đen, hơn nữa tóc rất ngắn, rất ngắn.

Trên tóc cùng trên mặt thiếu nữ đều có chút tro bụi, nhìn hơi bẩn, giống như đã thật lâu không tắm giặt.

Nơi này là một vách đá, trên vách có một cái động cao cỡ nửa người.

Thiếu nữ khoanh chân ngồi bên trong, trông giống như tượng đá.

Tinh Cửu đã nghĩ ra, nàng là ai.

Hàng năm ở trên Kiếm Phong, tu hành kiếm ý thối thế, cả Thanh Sơn Tông cũng chỉ có một người.

Triệu Tịch Nguyệt.

"Người là ai?"

Triệu Tịch Nguyệt hỏi.

Thanh âm của nàng rất êm tai, vang như kiếm ngân, âm cuối khê cao hơn, phảng phất kiếm bị thu thủy gột rửa, cuối cùng vang vọng lại.

"Tĩnh Cửu."

Triệu Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút, nói: "Hình như ta đã nghe nói về ngươi."

Tĩnh Cửu nói: "Ta cũng từng nghe nói về ngươi."

Triệu Tịch Nguyệt nghiêng đầu nhìn mặt của hắn, bỗng nhiên nói: "Ngươi không đẹp mắt như trong truyền thuyết."

"Có thể là tin đồn quá khoa trương thôi."

Tĩnh Cửu hướng nàng gật đầu, rời khỏi vách đá, hướng chỗ cao hơn mà đi.

Triệu Tịch Nguyệt không để ý tới hắn, không suy nghĩ nhiều, nhắm mắt lại, tiếp tục cảm thụ kiếm ý bốn phía.

Bí ý tự nhiên, cổ thừa nhi dụng chí, tắc phu vạn vật các toàn kỳ ngã.

Hô hấp của nàng theo kiếm ý dao động mà động, dần dần yên lặng, trở nên vô cùng chậm chạp, cho đến rất dài phảng phất không hề giãn cách.

Tim của nàng cũng đập chậm lại, ở tiếng gió cùng kiếm ý gào thét trên vách đá, rất khó để nghe được.

...

...

Tĩnh Cửu đi qua một vách đá phía tây của Kiếm Phong.

Hắn còn đang suy nghĩ về Triệu Tịch Nguyệt.

Không biết có phải đã nghe nhiều về cái tên này hay không, hắn cảm thấy có chút quen tai, lại cảm thấy tựa như đã nghe qua từ sớm hơn nữa.

Còn có cặp mắt hắc bạch phân minh kia, hắn cảm giác đã gặp nhau ở nơi nào.

Ở trong suy nghĩ của mọi người, Triệu Tịch Nguyệt được tông phái coi trọng, sư trưởng thương yêu, chỉ chờ thừa kế đại hội diễn ra, sẽ đại phóng quang thái, đôi mắt nàng thật bén nhọn mà hăng hái.

Nhưng ở trong mắt Tĩnh Cửu, ánh mắt của nàng cũng không đơn giản, tựa như ẩn giấu cái gì, còn có một vết buồn bực ở bên trong.

Bất quá chuyện này không quan hệ gì tới hắn.

Hắn ngẩng nhìn bốn phía, xác nhận thứ mình muốn tìm kiếm ở chỗ này, tâm niệm vừa động, đem kiếm thức lan tỏa ra ngoài.

Tại trong phạm vi mấy trăm trượng mà kiếm thức bao phủ, thậm chí vài chỗ xa hơn, kiếm dù ẩn sâu ở trong vách đá cũng sinh ra cảm ứng.

Nhai thạch khê động, phảng phất bị gió phất qua, đá sỏi tuôn rơi rơi xuống.

Vô số kiếm ý phía sau nối tiếp phía trước mà lên, nhưng khi tiếp xúc với kiếm thức của hắn, trong nháy mắt trở lại trong núi, không bao giờ... chịu đi ra ngoài nữa.

Giống như con thỏ cảm giác được nguy hiểm vậy.

Nếu có người có thể thấy hình ảnh này, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng thú vị.

Nhưng không ai có thể thấy rõ ràng hình ảnh trong tầng mây ở Kiếm Phong.

Trừ phi đang ở trong đó.

Kiếm Phong vách đá phía đông, Triệu Tịch Nguyệt mở mắt, cảm giác kiếm ý trong thiên địa biến hóa rất nhỏ, nghĩ thầm đã xảy ra chuyện gì?

Xa xa phía bên kia.

Cảm nhận được kiếm ý lui bước cùng an tĩnh, Tĩnh Cửu nói: "Các ngươi không cần cảm thấy không xứng với ta."

Hơi dừng một chút, hắn lại nói: "Dĩ nhiên, các ngươi quả thật không xứng với ta."

Cuối cùng, hắn nói: "Nhưng, ta không để ý."

Chúng kiếm trong núi vẫn trầm mặc.

"Ta sẽ không giống trước kia, ở lì mãi trong núi."

Tinh Cửu hiểu được ý của bọn nó, suy nghĩ một chút nói: "Lần này ta chuẩn bị ra ngoài xem một chút."

Kiếm ý đột khởi, phía sau tiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Đỉnh núi có chuyện

Nơi xa Triệu Tịch Nguyệt lần nữa cảm nhận được kiếm ý biến hóa, khẽ hít thở, nghĩ thầm chẳng lẽ cùng tên đệ tử trẻ tuổi vừa rồi có liên quan ư.

Một lát sau, nàng lắc đầu.

Nàng cùng đám kiếm ý này chung đụng đã lâu, biết kiếm ý không có linh thức, chỉ có ý mà thôi.

Nếu như nói đám kiếm ý này đối với nàng là kính yêu cùng ái hộ, như vậy hiện tại kiếm ý này lại là... Thần phục?

Kiếm ý sẽ chỉ tỏ vẻ thần phục đối với kiếm, mà không thể là người.

Chẳng lẽ trên núi sắp có một thanh danh kiếm mới ra đời ư?

...

...

Ở trong kiếm ý khắp núi, Tinh Cửu rốt cục tìm được thứ mà mình muốn.

Mấy trăm đạo kiếm ý cảm giác được ý chí của hắn, dần dần bình tĩnh, trở về trong núi.

Tinh Cửu đi tới trước vách đá.

Một thanh kiếm từ thạch bích chậm rãi hiện ra, hình ảnh nhìn có chút quỷ dị.

Thanh kiếm kia toàn thân ngăm đen, hào quang hơi ảm, nhìn có chút bình thường, lấy trình độ kiếm ý tinh khiết bàn luận, so sánh những thanh kiếm khác cũng không xuất sắc, thậm chí có chút không bằng.

Đây chính là kiếm của Mạc sư thúc nửa năm trước đã đi về cõi tiên.

Cũng là thanh kiếm mà Tinh Cửu cần.

Tinh Cửu đưa tay sờ sờ thân kiếm, phát hiện quả nhiên rất rộng lớn, hài lòng gật gật đầu.

Ngay thời điểm hắn chuẩn bị lấy kiếm, chợt phát hiện một chuyện, ngẩng đầu nhìn về phía đông.

...

...

Đỉnh núi kiếm ý cực thịnh, tầng mây thật dày, không có một tia tinh quang nào có thể rơi xuống, khó có thể nhìn rõ mọi vật, cũng không cách nào sử dụng kiếm thức để tra xét.

Hoàn cảnh nơi đây có thể nói là chân chính hắc ám.

Muốn nhìn thấy cảnh vật ngoài trăm trượng, ít nhất cần Vô Chương cảnh giới, nếu như muốn nhìn xa hơn một chút, sẽ cần cảnh giới cao hơn.

Đối với Tinh Cửu mà nói, điểm này không phải vấn đề, cảnh giới của hắn còn rất thấp, nhưng kiếm ý khắp núi không ảnh hưởng tới hắn, ngược lại có thể trợ giúp hắn thấy rõ ràng tất cả.

Hắn thấy con thiết ưng kia đáp xuống phía trước vách đá.

Thiết ung là sinh vật còn sống duy nhất có thể sống ở Kiếm Phong.

Lông thiết ung bền hơn sắt cứng, xương như linh thạch, toàn thân đều là tài liệu quý giá nhất để làm thành mũi tên.

Nếu như không phải vì số lượng quá ít, không cách nào dùng trên quân trận, cộng thêm bị bắt về làm loài chim hộ sơn cho Thanh Sơn Tông, chỉ sợ loại dị cầm này sớm đã bị hoàng triều bắt giết diệt sạch.

Đó là một con ung non, bị thương rất nặng, ở trên núi gãy dựa, thủy chung không cách nào đứng lên, bụng càng không ngừng chảy máu.

Không biết con ung non này ở bên ngoài bị phi kiếm của địch nhân gây thương tích, hay là vận khí không tốt bị kiếm thai trời sanh trên núi xuất thế làm bị thương.

Tinh Cửu nghĩ tới.

Thiên địa vạn vật, sinh tử tự có một con đường riêng, hắn không định quản chuyện này, chỉ muốn xem kế tiếp sẽ có chuyện gì phát sinh.

Triệu Tịch Nguyệt ngồi ở vách đá.

Nàng hiện tại tu hành kiếm ý thoithể tới thời khắc quan trọng nhất, không cách nào tùy ý đứng dậy.

Nàng lẳng lẳng nhìn thiết ung gãy dựa, trong ánh mắt không có thương hại, cũng không có cảm xúc khác.

Tinh Cửu lẳng lẳng nhìn nàng.

Triệu Tịch Nguyệt đã động.

Nàng giơ tay lên, một đạo đạo kiếm quang thanh sắc phá áo mà đi, đi tới trước con ung non này.

Tinh Cửu khẽ nhủ mày.

Từ ngực kiếm đến xem, nàng đã tiến vào Thừa Ý cảnh giới.

Không hổ là trời sanh đạo chủng, chẳng qua không biết vì sao nàng lại che giấu sự thật này, cho tới bây giờ Thanh Sơn Tông cũng không ai biết được.

Triệu Tịch Nguyệt không giết chết con ung non này để cho nó thông khoái.

Kiểm quang màu xanh phá không mà quay về, mang về con ung non này.

Nàng xé xuống một khối áo, tỉ mỉ băng bó cho nó.

Nhìn hình ảnh này, Tinh Cửu lắc đầu, vừa ngẩng đầu nhìn về nơi nào đó phương xa.

Một trung niên nhân áo xám, chẳng biết lúc nào xuất hiện tại vách núi cách hơn trăm trượng.

Ở trên núi tràn đầy kiếm ý cùng chân chính hắc ám, lấy cảnh giới của Triệu Tịch Nguyệt hắn là không nhìn thấy hắn.

Nàng cúi đầu tiếp tục băng bó cho ung non, cho đến làm xong hết thấy, mới ngẩng đầu lên, nhìn về nơi đó.

Thì ra, nàng cũng đã sớm phát hiện đối phương.

"Không hổ là trời sanh đạo chủng, kiếm đạo kỳ tài, có thể cách xa như vậy đã phát hiện ra ta."

Tên trung niên nhân áo xám kia nhìn Triệu Tịch Nguyệt mặt không chút thay đổi nói: "Khó trách đám người Lưỡng Vong phong muốn ngươi đến phát diện lên."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn vị trí đối phương trong bóng đêm, hỏi: "Ngươi là ai?"

Trung niên nhân áo xám nói: "Ta họ Tả."

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc một lát, nói: "Thì ra là Bích Hồ phong Tả sư thúc."

Vị Tả sư thúc này không đeo kiếm phía sau, hắn là kiếm đạo cường giả đã tấn nhập Vô Chương cảnh.

Tả sư thúc nhìn con ung non trong tay Triệu Tịch Nguyệt, nói: "Con tiểu tử này không thể gián đoạn tu hành của ngươi, nhưng lại kiểm tra được sâu cạn của ngươi, không ngờ ngươi lại ẩn tàng cảnh giới chân thật của mình, còn nhỏ tuổi đã có thể phá cảnh vào Thừa Ý, thật sự khiến người ta giật mình."

Triệu Tịch Nguyệt đem con ung non bị thương thả vào phía sau mình, không nói tiếp.

Tả sư thúc tiếp tục nói: "Ta hiện tại rất muốn biết hai chuyện. Một, người rút cuộc là đệ tử thừa kế do ngọn núi nào lựa chọn? Chẳng lẽ lại là Chương môn đại nhân ư? Hai là nếu như tối nay người lặng yên không một tiếng động chết đi, tương lai ở trong lịch sử tu hành không biết sẽ miêu tả thế nào, nghĩ đến đây, ta cũng có chút không đành lòng."

Hắn hẳn là tới để giết Triệu Tịch Nguyệt.

Thanh Sơn Tông đem Triệu Tịch Nguyệt coi như trân bảo, lại có người muốn giết nàng ư?

Tĩnh Cửu đứng trong bóng đêm, nhìn người kia ở phía xa, nghe cuộc nói chuyện này, trong lòng sinh ra không giải thích được.

Người này chẳng lẽ là gian tế của tông phái khác? Hay là sát thủ mà Triều Ca thành giấu ở Thanh Sơn?

Nơi mà Nguyên Kỳ Kinh cẩn thận quan sát, lại cũng có gian tế ư? Đây thật là chuyện khó có thể tưởng tượng.

Bích Hồ phong Tả sư thúc chẳng qua là đang phát biểu cảm khái của mình, cũng không muốn đợi câu trả lời của Triệu Tịch Nguyệt.

Theo thanh âm của hắn, một đạo sát ý mờ nhạt mà lạnh thấu xương, cách hơn trăm trượng cự ly, rơi vào trên người Triệu Tịch Nguyệt.

Hắn là cường giả Vô Chương cảnh, đối mặt với bối cảnh đệ tử thực lực xa xa không bằng mình, vẫn biểu hiện vô cùng cẩn thận, bởi vì người mà hắn muốn giết là Triệu Tịch Nguyệt.

Hắn đã thử dò xét, Triệu Tịch Nguyệt chân thực cảnh giới chính là Thừa Ý cảnh giới, như vậy hắn sẽ không đi vào trăm trượng trước người Triệu Tịch Nguyệt.

Cho dù là Thừa Ý cảnh giới viên mãn, cự ly xa nhất mà phi kiếm có thể gây sát thương cũng bất quá là trăm trượng.

Triệu Tịch Nguyệt dù là thiên tài như thế nào, cũng không cách nào ở khoảng cách xa như vậy khỏi xương tiến công.

Mà ở khoảng cách như vậy, hắn là cảnh giới Vô Chương, chỉ cần phát tay đã có thể chém giết đối phương.

Đây là một trận chiến không hề có chút bất ngờ nào.

Tĩnh Cửu liếc nhìn bầu trời đêm, xác nhận phi kiếm đưa tin hẳn là không còn kịp nữa.

"Ta không rõ ý của sư thúc là sao."

Triệu Tịch Nguyệt vẫn ngồi trong động, không biết bởi vì kiếm ý thôi thể đến thời khắc mấu chốt không thể ly khai, hay là bởi vì đã buông xuôi.

"Lúc đến thì mơ hồ, nhưng lúc đi cũng nên được biết nguyên nhân."

Tả sư thúc nói: "Ta sở dĩ muốn giết ngươi, bởi vì những chuyện mà ngươi tra xét."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta không biết ngươi nói chuyện gì."

Tả sư thúc nói: "Ngươi không nên tra xét những chuyện kia, những chuyện kia không phải là chuyện mà ngươi có tư cách tra xét."

Triệu Tịch Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, nói: "Thì ra... Thật sự có chuyện."

"Đương nhiên có chuyện, nếu không tại sao Phong chủ lại nổi điên? Vì sao ta phải mạo hiểm tới giết ngươi."

Tả sư thúc nhìn nàng cảm khái nói: "Thật ra ta vẫn không rõ, tiền đồ của ngươi bùng sáng, vì sao trong ba năm qua vẫn muốn tra xét chuyện này, ngươi làm sao mà biết được? Hơn nữa vì sao phải tra? Hơn nữa... Ngươi rút cuộc muốn nhận được kết quả gì? Nếu như không phải là ta cùng Quyền Liêm Nhân từng có giao hảo, làm sao cũng không nghĩ ra là ngươi tra xét."

Ngữ khí của hắn tràn đầy tiếc nuối cùng tiếc hận, xem ra thật sự rất không muốn động thủ với Triệu Tịch Nguyệt.

Tĩnh Cửu lạnh lùng nghe, không nói gì, càng không hiện thân.

"Giết ta, ngươi có nghĩ tới hậu quả hay không?"

Triệu Tịch Nguyệt nhìn trong bóng đêm nói.

Nàng là tương lai mà Thanh Sơn Tông vô cùng coi trọng, còn cùng ngọn núi nào đó có sâu đậm sâu xa.

Nam tử áo xám coi như là sư thúc của nàng, chỉ cần dám ra tay với nàng, kết quả nhất định sẽ vô cùng thảm.

Tả sư thúc than thở nói: "Có hậu quả so với việc giết chết ngươi còn nghiêm trọng gấp một vạn lần, nhưng không phải chúng ta cũng đã làm rồi sao."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Cách đây trời máu tươi nhìn nhau

Cũng muốn cảm tạ người vì cực khổ tu hành, tin tưởng ngày mai sẽ không có ai biết là người do ta giết chết."

Tà sư thúc mỉm cười nói: "Nơi này là đỉnh Kiếm Phong, cho dù là Phá Hải cảnh, không chuyên môn sử dụng kiếm thức tra xét cũng không biết nơi này đã phát sinh chuyện gì."

"Nếu như không muốn để cho người ta biết chuyện đã xảy ra tối nay, như vậy đầu tiên người phải bảo đảm có thể giết chết được ta."

Nói xong câu đó, Triệu Tịch Nguyệt phất phất tay, một đạo kiếm quang thanh sắc rời tay áo mà đi, ở trước vách đá phi động tốc độ cao.

Thanh kiếm vô cùng linh động, tốc độ cực nhanh, tạo thành một đạo màn sáng màu xanh nhạt, nhìn như gió thổi không lọt.

Nhìn hình ảnh này, Tà sư thúc tán thưởng nói: "Lại sắp Thừa Ý viên mãn, thật sự là quá tài giỏi."

Trong bóng đêm, Tinh Cửu cũng gật đầu, trừ cảnh giới mà Triệu Tịch Nguyệt biểu hiện ra, hẳn càng thượng thức thủ pháp của nàng hơn.

—— nếu không có bất kỳ cơ hội nào để đánh lên, vậy không bằng đem kiếm triệu hoán ra, chuẩn bị sẵn sàng để phòng thủ.

Tiểu nuôi chính là, Triệu Tịch Nguyệt cùng đối phương cảnh giới chênh lệch quá nhiều, cho dù thủ cũng không thủ được.

Tinh Cửu rất nhanh đã đưa ra kết luận, tối nay Triệu Tịch Nguyệt hẳn phải chết không thể nghi ngờ, trừ phi có biến số nào đó phát sinh.

Vân Hành phong kiếm ý hỗn loạn, bóng đêm thâm trầm, khí tức vạn biến, nhưng biến số duy nhất... chỉ có bản thân hắn.

"Đánh không lại a..."

Tinh Cửu ở trong lòng cảm khái một tiếng.

Cảnh giới bây giờ của hắn rất thấp, không có biện pháp nào giúp được đối phương, trừ phi nam tử áo xám kia bất động.

Nhưng, có ai lại đứng tại nguyên chỗ bất động, chờ người mặc sức ra tay chứ?

Tinh Cửu liếc nhìn vòng tay của mình, nghĩ thầm còn có thể có phương pháp gì?

Lúc này, chiến đấu ddax bắt đầu.

Thắng bại cuộc chiến này quả nhiên không có bất kỳ bất ngờ nào, thậm chí có thể nói là một trận chiến thương tổn chỉ thuộc về một phương.

Gió đêm đột phá, tầng mây khê loạn, một đạo phi kiếm màu xám chất phác, trong nháy mắt lướt qua hơn trăm trượng cự ly, đi tới trước vách đá.

Một trận phi kiếm va chạm vô cùng dày đặc mà rất nhỏ vang lên.

Trên màn sáng tiểu kiếm màu xanh tạo thành, cơ hồ đồng thời xuất hiện mấy chục tia lửa.

Tinh Cửu thấy rõ ràng, tia lửa nhìn như nhỏ bé, trên thực tế ẩn bao hàm uy thế như lôi điện, có lực công kích vô cùng đáng sợ.

Bích Hồ phong Triều Lai kiếm quyết vẫn luôn bá đạo như vậy.

Một lát sau, màn sáng do tiểu kiếm màu xanh dệt thành, bị ẩn lôi chi kiếm dễ dàng xé rách.

Tiểu kiếm màu xanh rơi trên mặt đất, tựa như sắt vụn.

Triệu Tịch Nguyệt khoanh chân ngồi dựa vào vách tường trong động, căn bản không cách nào né tránh.

Mấy tiếng muồn hưởng, đạo phi kiếm màu xám chất phác kia, liên tục đâm trúng thân thể của nàng sau đó bay về, để lại bảy lỗ máu.

Bảy lỗ máu xuyên qua thân thể của nàng, máu tươi không ngừng chảy ra, hình ảnh nhìn rất tàn nhẫn.

Triệu Tịch Nguyệt sắc mặt tuyết trắng, dựa vào vách đá, khoe môi tràn đầy máu, ánh mắt mờ mờ.

Kiểm đạo tranh đấu, cho tới bây giờ vẫn luôn kiên quyết mà đơn giản như vậy, chỉ cần trong nháy mắt, đã có thể phân ra thắng bại, cho đến sinh tử.

Đạo lý cường giả vĩnh viễn mạnh nhất, trong chiến đấu thể hiện vô cùng rõ ràng, thậm chí là tàn khốc.

Mà bên cạnh giới thấp hơn, kiếm của người vĩnh viễn không cách nào chạm vào đối thủ, làm sao có thể chiến thắng đối thủ?

"Người còn có lời cuối cùng gì muốn nói không?"

Tả sư thúc chậm rãi đi tới trước vách đá, nhìn Triệu Tịch Nguyệt mặt không chút thay đổi nói.

Đây không phải người thắng đối với người bại trước khi chết đùa bỡn cùng nhục nhã.

Nếu như hán nguyên ý, Triệu Tịch Nguyệt lúc này đã chết rồi.

Chẳng qua thế lực sau lưng của hán muốn biết, Triệu Tịch Nguyệt rốt cuộc muốn tra cái gì, đã tra được bao nhiêu.

Mấu chốt nhất chính là, chuyện nàng tra rốt cuộc là do ai sai khiến, Thanh Dung phong hay là Thiên Quang phong?

Người sắp chết, lời nói rất đáng tin.

Hán hy vọng có thể nhận được một chút tin tức có giá trị.

Triệu Tịch Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn hán nói: "Ta muốn nói chính là, người không nên đứng gần ta như vậy."

Ở lúc nàng bắt đầu nói chuyện, dị biến phát sinh.

Vòng tay trên cổ tay nàng bỗng nhiên biến thành một đạo ngân quang, giống như măng xà phá không xông lên, trong nháy mắt dài ra, hóa thành một đạo kiếm tác trói chặt thân thể của Tả sư thúc!

Xuy xuy vang lên, kiếm bảo màu xám của Tả sư thúc xuất hiện mấy vết rách.

"Bằng vật này mà muốn cầu sinh ư?"

Tả sư thúc nhìn nàng lạnh lùng nói.

Đạo phi kiếm màu xám chất phác kia xuất hiện lần nữa, chém về phía kiếm tác.

Ba một tiếng thanh minh.

Địa phương phi kiếm màu xám cùng kiếm tác tương giao, tóe ra một đoàn lôi hỏa to cỡ nắm đấm.

Nhưng mà, kiếm tác cũng không đứt rời như trong tưởng tượng của hán.

Tả sư thúc vẻ mặt khê biến, nghĩ thâm đây là chuyện gì?

Kiểm tác buộc chặt, hướng trong thân thể của hán thít vào, chẳng qua là trong nháy mắt, đã có máu tươi tràn ra.

Tả sư thúc rên một tiếng, kinh sợ dị thường.

Thanh Sơn Tông ngoại môn đệ tử trong lúc xuất hành, thường thường cũng sẽ tùy thân mang theo kiếm tác, trợ giúp bọn họ đuổi giết yêu thú, chế phục đối thủ.

Kiểm tác chẳng qua là pháp khí bình thường nhất, ngay cả phi kiếm cấp thấp nhất cũng còn kém xa không bằng.

Vì sao kiếm tiên như hán lại không cách nào chặt đứt cây kiếm tác này?

Đây rốt cuộc là thứ quý quái gì? Đến tột cùng là bằng vật liệu gì chế thành?

Trong thời gian rất ngắn, Tả sư thúc suy nghĩ rất nhiều chuyện, đoán được cây kiếm tác này có vấn đề, tuyệt đối không tầm thường như vẻ ngoài của nó.

Có thể là pháp bảo hộ thân mà đại nhân vật trong Cửu Phong, thậm chí có thể là Chương môn đại nhân ban cho Triệu Tịch Nguyệt!

Vừa nghĩ tới đây, Tả sư thúc hơi hối hận vì mình không đủ cẩn thận.

Bất quá hán cũng không úy kỵ, cũng không lo lắng.

Kiểm tác dù có là bảo vật, nhưng cảnh giới của Triệu Tịch Nguyệt quá thấp, người bị thương nặng, làm sao có khả năng thay đổi kết cục cuối cùng?

"Người cho rằng làm vậy là có thể giết chết ta sao?"

Hắn quan sát ánh mắt của Triệu Tịch Nguyệt, không che dấu phần nộ cùng sát ý của mình.

Đạo phi kiếm màu xám chất phác kia bay về trước người của hắn, bị hắn nuốt vào trong miệng.

Kiểm hoàn đại chân, vô số kiếm ý từ trong thân thể của hắn bắn ra ngoài, phảng phất tiểu kiếm chân thật vậy, chặn đứng lại kiếm tác đang muốn co chặt lại.

Tầng mây tách ra một khe nhỏ, tinh quang rơi vào trên người Triệu Tịch Nguyệt.

Mái tóc ngắn xốc xếch cùng trên mặt khắp nơi đều là vết máu, nhưng không hề dữ tợn, bởi vì ánh mắt của nàng vẫn tĩnh táo như vậy, nhìn tựa như ấu thú chuẩn bị khời xương một lần đánh cược cuối cùng.

Phi kiếm bị phế, kiếm tác bị cản, kế tiếp nên làm như thế nào?

Triệu Tịch Nguyệt xuất quyền.

Nàng dùng quyền pháp nhập môn.

Cũng chính là Nam Tùng đình ngoại môn đệ tử mỗi ngày ở tòng đình khổ luyện quyền pháp.

Loại quyền pháp này rất bình thường, chẳng qua là dùng để trợ giúp ngoại môn đệ tử tiến hành huấn luyện Hữu Nghi cảnh giới.

Chưa từng có ai nghĩ tới, loại quyền pháp này sẽ xuất hiện trong chiến đấu giữa hai vị kiếm sư.

Quyền pháp của nàng không có gì đặc thù, chỉ là phi thường tiêu chuẩn, cùng hình nhân trên trang sách kia giống nhau như đúc.

Bởi vì tiêu chuẩn, cho nên chính xác.

Hơn mười quả đấm như mưa to rơi vào trên người Tà sư thúc.

Triệu Tịch Nguyệt quả đấm rất nhỏ rất gọn, nhưng mà rất cứng.

Coi như là cường giả Vô Chương cảnh được kiếm cương tẩy qua thân thể cũng không thể hoàn toàn thừa nhận.

Ba ba muộn hường, trên áo bào xám nhiều thêm hơn mười vết lõm xuống.

Tà sư thúc phun ra một ngụm tiên huyết.

Triệu Tịch Nguyệt rung cổ tay, kiếm tác vòng qua cổ của hắn, đem hắn kéo đến trước vách đá, hai chân vẫn xếp bằng lúc này tựa như tia chớp đập ra, ngay giữa sau lưng đối phương.

Tà sư thúc lần nữa phun ra một ngụm tiên huyết.

Triệu Tịch Nguyệt hai chân đạp vào lưng của hắn, người ngã về phía sau, kiếm tác trong tay bị kéo thẳng tắp.

Nàng muốn dùng lực lượng thân thể, đem đầu của hắn cắt đi.

Kiểm tác kịch liệt run rẩy, ở trên thân thể Tà sư thúc chậm chạp di động, phát ra tiếng cọ xát chói tai.

"Thật không hổ là Triệu Tịch Nguyệt, nhưng như vậy vẫn không giết được ta."

Tà sư thúc thở hổn hển nói.

Phi kiếm màu xám đã chặn kiếm tác ngay trên cổ.

Cư nhiên bị một văn bối cảnh giới thấp bức đến trình độ chật vật như vậy, điều này làm cho hắn vô cùng tức giận.

Nhưng đúng như hắn nói, chỉ như vậy, Triệu Tịch Nguyệt không giết chết được hắn.

Cảnh giới chênh lệch, tuyệt đại đa số thời điểm đều không thể dựa vào dũng khí, trí mưu cùng những thứ khác để đền bù.

Máu tươi từ trên người Triệu Tịch Nguyệt không ngừng chảy xuống, bởi vì dùng sức quá mức, tốc độ chảy so với lúc trước còn nhanh hơn.

Sắc mặt của nàng càng ngày càng trắng, ánh mắt cũng càng ngày càng nhạt.

Nàng biết, thời khắc chính mình vô lực cầm kiếm tác, chính là thời khắc mà tử vong sẽ tới.

Lúc này, mây trên đỉnh núi vừa tản mát chút ít, tinh quang rơi xuống.

Tả sư thúc nhìn hình ảnh trước mắt, bỗng nhiên ngây dại.

Chỉ sợ kiếm tác đang quán trên cổ của hắn, tầm mắt của hắn vẫn bị hấp dẫn.

Trước mắt của hắn chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một người.

Một thiếu niên áo trắng.

...

...

Thời khắc sinh tử tranh đấu, hắn còn có thể bị hấp dẫn tầm mắt, tự nhiên không phải vì bề ngoài của thiếu niên áo trắng kia thật đẹp.

Hắn chẳng qua nghĩ mãi mà không rõ, thiếu niên áo trắng này xuất hiện thế nào.

Tả sư thúc rất giật mình, rất mờ mịt, thậm chí có chút bối rối.

Ở trước lúc đã thương ưng, hắn đã quan sát quá bốn phía, xác nhận không có bất kỳ ai.

Ở sau đó đối thoại cùng với trong chiến đấu, hắn cũng xác định, bốn phía đỉnh núi không có bất kỳ thanh âm nào —— tiếng hít thở, tiếng tim đập, tự nhiên cũng không có tiếng bước chân.

Thiếu niên áo trắng tựa như đột nhiên xuất hiện, lại tựa như vẫn luôn đứng ở nơi này.

Vấn đề là, nếu như hắn vẫn đứng ở trên vách đá, vì sao chính mình không nhìn thấy? Thậm chí ngay cả một tia cảnh giác cũng không có?

Có thể hoàn toàn che giấu sự hiện hữu của mình ở trong thiên địa, chẳng lẽ đối phương là cường giả Du Dã cảnh?

Không, cho dù cường giả Du Dã cảnh cũng không làm được điểm này.

Chẳng lẽ đối phương là quý?

Ở trong thời gian vô cùng ngắn Tả sư thúc đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, rất nhiều khả năng, nhưng nghĩ không ra đáp án.

Tinh Cửu không cho hắn nhiều thời gian suy tư hơn nữa, giờ tay lên.

Tả sư thúc cảm thấy nguy hiểm thật lớn, con ngươi mãnh liệt co rút, muốn rời đi, lại bị kiếm tác cùng hai chân sau lưng gắt gao khóa chặt.

Tay Tinh Cửu rơi vào cần cổ của Tả sư thúc.

Tiếng ma sát vang lên, khó nghe chói tai, tia lửa văng khắp, vô cùng xinh đẹp.

Cả quá trình vô cùng ngắn.

Tả sư thúc tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng ma sát đột nhiên ngưng lại.

Ba một tiếng vang nhỏ.

Đầu Tả sư thúc như trái cây chín mọng rơi xuống.

Mặt Triệu Tịch Nguyệt lộ ra ngoài, mắt cũng lộ ra ngoài, vẫn hắc bạch phân minh như vậy.

Máu tươi từ thi thể mất đầu bắn tóe ra, như pháo hoa trong buổi lễ long trọng, như thác nước chảy ngược lên trời.

Cách tia máu đỏ tươi đầy trời, hai người nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triệu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Người là do ta giết

Một vị sư thúc cảnh giới Vô Chương của Bích Hồ phong đã chết, nghe nói bị người giết hại.

Nơi mà di thể của vị sư thúc kia bị phát hiện, là một nơi bên dòng suối, nghe nói bộ dáng rất thảm, cả đầu cũng bị người cắt đứt.

Không nghi ngờ chút nào, đây là sự kiện nghiêm trọng nhất Thanh Sơn Cửu Phong vài năm gần đây.

Vị sư thúc kia nghe nói là thân tín của Bích Hồ phong Phong chủ, rất được coi trọng. Hôm nay Bích Hồ phong Phong chủ đang chữa thương, các đệ tử trên núi vốn cảm xúc có chút không yên, bỗng gặp chuyện như vậy, tự nhiên dẫn phát tức giận thật lớn, Thượng Đức phong phải thừa nhận áp lực thực lớn.

Nếu như là gian tế cường giả tông phái khác lên vào Cửu Phong, đó đương nhiên là Thượng Đức phong thất trách.

Khả năng này không lớn, bởi vì có năng lực giết chết Vô Chương cảnh giới cao thủ, không có đạo lý không kinh động đến Thanh Sơn đại trận.

Khả năng cao hơn chính là, vị sư thúc Bích Hồ phong kia đã chết trên tay đồng môn.

Nếu quả thật là như vậy, Thượng Đức phong chịu trách nhiệm giám sát chư phong, lại càng đứng mũi chịu sào.

Thượng Đức phong phái ra rất nhiều chấp sự cùng đệ tử bắt đầu tra án, nhưng không tìm được bất kỳ đầu mối nào.

Vô luận cùng vị sư thúc Bích Hồ phong kia có xích mích, hay là mấy vị trưởng lão tính tình thô bạo, quá khứ từng có điều sai trái, đêm đó đều có bằng chứng ngoại phạm.

Chuyện này phảng phất được che phủ bởi tầng tầng sương mù.

Các đệ tử bên khe suối Tây Kiếm cảnh giới thấp kém, tự nhiên không liên lụy tới chuyện này, Thượng Đức phong tra án cũng sẽ không tới hỏi bọn hắn, nhưng bọn họ giống như trước có thể cảm nhận được gần đây không khí có chút vấn đề, các tiên sư chịu trách nhiệm giảng bài rõ ràng có tâm tư. Đợi hỏi thăm được nguyên do chuyện này, mọi người không khỏi gia tăng sợ hãi, trầm mặc rất nhiều.

Liễu Thập Tuế là một người không nói nhiều, theo đạo lý mà nói, hẳn so với thường ngày trầm mặc hơn chút ít rất khó để người ta chú ý. Mập mạp Mã Hoa lại cảm thấy hắn có gì đó không đúng, bởi vì trừ càng thêm trầm mặc, Liễu Thập Tuế thời điểm luyện kiếm lại thường xuyên thất thần, trong hai ngày qua lại có mấy lần suýt nữa làm bị thương chính mình, điều này thật sự quá mức hiếm thấy.

Mã Hoa vốn định thăm dò một phen, lại nghĩ Liễu Thập Tuế dù sao vẫn là thiếu niên, chột nghe chuyện như vậy, tâm thần có chút không yên cũng rất bình thường.

Cũng chỉ có thiếu nữ quái vật như Triệu Tịch Nguyệt mới có thể không bị bất kỳ ảnh hưởng sao?

Hắn nhìn Kiếm Phong bị mây mù bao phủ, nghĩ như vậy.

...

...

Đêm hôm đó, Liễu Thập Tuế đi động phủ của Tinh Cửu, hắn đã thật lâu không tới rồi.

Tinh Cửu có chút bất ngờ.

Liễu Thập Tuế mặt hơi trắng bệch, ánh mắt có chút hồng, rõ ràng cho thấy ngủ không được ngon giấc.

Tinh Cửu cho rằng hắn vẫn lo lắng về thừa kế đại hội, đưa tay sờ sờ đầu của hắn, nói: "Ngươi cùng Lưỡng Vong phong rất thân cận, bọn họ sẽ không từ bỏ ngươi đâu."

Liễu Thập Tuế ngẩng đầu lên, đột nhiên hỏi: "Công tử... Có phải ngươi làm hay không?"

Tinh Cửu ừ một tiếng, không nghe rõ âm cuối cao dần hay là thấp dần.

Liễu Thập Tuế nhìn hắn, ánh mắt có chút chăm chú, nói: "Đêm hôm đó... Ta tới, nhưng ngươi không có ở chỗ này."

Tinh Cửu thế mới biết đêm hôm đó, Liễu Thập Tuế từng tới tìm mình, nói vậy không nhìn thấy mình, chỉ thấy được tấm kiếm bài này.

Hắn nở nụ cười, nói: "Ngươi cảm thấy ta có thể giết chết người kia không?"

Một đệ tử ngay cả kiếm cũng không có tủy, làm sao có thể giết chết một gã cường giả Vô Chương cảnh?

Thượng Đức phong điều tra rồi xa suối Tây Kiếm, chính là vì đạo lý này.

Đừng bảo là Tinh Cửu, coi như là những đệ tử ưu tú cảnh giới thâm sâu của Tây Kiếm Các giáp khóa, cũng không nhenh đón một đạo ánh mắt hoài nghi nào cả.

Nghe được lời của Tinh Cửu, vẻ mặt Liễu Thập Tuế có chút ngơ ngẩn.

"Ngày hôm qua Cổ sư huynh bọn họ nói, vị sư thúc đã chết kia có vết cắt trên cổ bóng loáng, hung thủ hẳn là Du Dã cảnh cao thủ, hoặc là dùng là một thanh tuyệt thế danh kiếm."

"Ta nhớ rất rõ ràng, người đã nói, người am hiểu nhất đúng là... Chặt đứt."

"Đêm hôm trước, công tử người đi đâu vậy?"

"Công tử, ta thật sự có chút lo sợ."

Tinh Cửu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Thập Tuế.

Hắn lần đầu tiên phát hiện mặt Thập Tuế lại có thể trắng đến như vậy.

Hắn dĩ nhiên có thể giấu được Liễu Thập Tuế, hắn có thể rất dễ dàng tìm ra vô số lý do để giải thích, tại sao chính mình chưa bao giờ rời động phủ, đêm đó lại rời động phủ, tỷ như hắn có kỳ ngộ ở Kiếm Phong, hắn đi xem viên hầu chơi đùa... Bởi vì hắn rõ ràng, Thập Tuế chẳng qua chỉ cần lý do để giúp hắn an tâm.

Nhưng không biết tại sao, hắn không làm như vậy.

"Đúng vậy."

"A?"

"Người kia do ta giết."

Trong động phủ trở nên an tĩnh dị thường, có thể tĩnh lặng nghe được thanh âm dòng suối đang chảy bên dưới vách đá.

Sau đó là tiếng hít thở càng ngày càng loạn của Liễu Thập Tuế.

Sắc mặt của hắn cũng càng ngày càng tái nhợt.

"Công tử... Người... Rốt cuộc là... Người nào?"

Ba năm trước đây ở Nam Tùng đình, Liễu Thập Tuế đã từng hỏi Tinh Cửu vấn đề này, không chỉ một lần.

Hôm nay, hắn lại hỏi lại lần nữa.

Hắn biết Tinh Cửu có bí mật, hơn nữa Tinh Cửu không muốn tiếp xúc với Lưỡng Vong phong, như vậy những bí mật này có thể có vấn đề.

Nhưng hắn làm sao cũng không ngờ tới, Tinh Cửu lại... Giết chết một sư trưởng trong môn phái!

"Ta là người như thế nào cũng không trọng yếu, chuyện này người có thể bẩm báo sư trưởng, hoặc là... vị sư huynh kia của người, trên thực tế, trước đây thật lâu người nên làm như vậy."

Tinh Cửu nói.

Đồng dạng là ở Nam Tùng đình, hắn cũng đã hỏi Liễu Thập Tuế vấn đề này, giống như trước không chỉ một lần.

Liễu Thập Tuế cúi đầu nói: "Ta biết bí mật của công tử, là bởi vì người không muốn giấu diếm ta, mà thường xuyên là người muốn giúp ta."

Tỷ như ở trong sơn thôn hô hấp, tỷ như viên đan dược tan vào trong nước trà, những điều này đều do bí mật của Tinh Cửu, nhưng là hắn được lợi.

"Người đã suy nghĩ nhiều rồi." Tinh Cửu mỉm cười nói: "Chủ yếu là ngại phiền toái, ta và người khi đó ngày ngày ở chung một chỗ, muốn gạt người quá mức phiền toái."

Chẳng qua chỉ là phiền toái sao?

Liễu Thập Tuế đứng dậy đi tới ngoài động phủ, nhìn có chút đáng thương.

Rời sơn thôn đã gần ba năm, đồng tử đã thành thiếu niên, cuối cùng có chút không giống.

Ở cửa động, Liễu Thập Tuế dừng bước, không quay đầu lại, thanh âm khẽ run hỏi: "... Vị sư thúc kia... Là người xấu sao?"

Tĩnh Cửu cúi đầu nhìn kiếm kinh, không trả lời vấn đề này.

Liễu Thập Tuế đứng ở cửa động, không chịu rời đi.

Không biết qua thời gian bao lâu, thanh âm của Tĩnh Cửu rốt cục vang lên.

"Đứng ở trên lập trường của ta, hẳn đương nhiên là người xấu."

Liễu Thập Tuế không nói gì, cứ như vậy rời đi.

...

...

Tĩnh Cửu không nghĩ tới việc Liễu Thập Tuế có thể tố cáo mình hay không.

Vì trở lại Thanh Sơn Tông, hẳn tại sơn thôn đã trôi chảy suốt một năm, mặc dù nhất định sẽ gặp phải biến số, nhưng vẫn có đầy đủ thủ đoạn để ứng đối.

Dĩ nhiên, cũng có thể là hắn không muốn nghĩ tới vấn đề này.

Hắn bây giờ đang ở nghĩ một chuyện khác.

Lúc sáng sớm, mặt trời còn ở bên kia quần phong, nước suối còn vẫn thanh u.

Hắn nhìn nước suối, suy nghĩ một chút.

Thời điểm mặt trời đỏ vượt qua đỉnh núi, hắn suy nghĩ một chút.

Cho đến giữa trưa, ánh mặt trời rừng rực, hắn quay đầu lại liếc nhìn ngọn núi xa xa quanh năm mây mù không tiêu tan, vừa suy nghĩ một chút.

"Hay là đi xem một chút đi."

Hắn tự nhủ.

Nói xem liền đi xem, hắn rời động phủ, theo suối Tây Kiếm hướng đỉnh núi kia đi.

Hắn mỗi một lần đi ra ngoài, cũng sẽ hấp dẫn rất nhiều tầm mắt, dẫn phát rất nhiều nghị luận, lần này cũng không ngoại lệ.

Cẩn thận tính toán, hắn vào nội môn nửa năm, đây là lần thứ ba rời khỏi động phủ hiện thân trước mắt mọi người.

Lười, hoặc là nói tự giam mình đến loại trình độ này, chỉ sợ ở tu hành giới thói quen độc lai độc vãng cũng cực kỳ hiếm thấy.

Khi hắn đi qua đạo thạch bích cuối con suối, tiếp tục hướng về Cửu Phong mà đi, tầm mắt rơi vào trên người hắn càng ngày càng nhiều, tiếng nghị luận cũng trở nên càng lúc càng lớn.

Hướng phía bên kia mà đi, hẳn là Kiếm Phong.

"Chẳng lẽ tên kia muốn đi lấy kiếm ư?"

Các đệ tử đứng ở mặt suối luyện tập phi kiếm trong vô thức dừng động tác.

Mã Hoa nhìn Tĩnh Cửu ở phía xa lẩm bẩm nói.

Sau đó hắn chú ý tới, Liễu Thập Tuế không chịu bất kỳ ảnh hưởng, vẫn chuyên chú luyện kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 30: Một đóa hoa tuyệt thế trong mây tới

Rất nhiều người đều biết, ngày đầu tiên của Tĩnh Cửu ở nội môn, đã nói muốn lấy kiếm của Thích Việt phong Mặc sư thúc.

Lúc ban đầu, rất nhiều người còn phỏng đoán hắn có thể giống ở ngoại môn Nam Tùng đình cho thể nhân một cái kinh hi hay không. Nhưng theo thời gian trôi đi, càng ngày càng ít người tin tưởng hắn có thể làm được chuyện này, ngay cả Ngọc Sơn sư muội cùng vị đệ tử họ Nguyễn ở Nhạc Lăng quận xuất thân Nam Tùng đình cũng đã không hề ôm hi vọng nữa.

Nửa năm thời gian trôi qua, đừng bảo là Tinh Cửu lấy kiếm, ngay cả Kiếm Phong cũng không đi một lần nào.

Đây sớm đã trở thành đề tài câu chuyện nổi danh nhất bên suối Tây Kiếm, đối với những người không thích Tinh Cửu, tỷ như Tiết Vĩnh Ca cùng chút ít đệ tử ưu tú giáp khóa mà nói, tự nhiên là đề châm chọc Tinh Cửu.

Hôm nay, Tinh Cửu tựa như muốn đi lấy kiếm.

"Lấy kiếm rồi!"

"Tinh Cửu muốn đi lấy kiếm rồi!"

Tây Kiếm Các khắp nơi đều là thanh âm hô vang.

Mười mấy tên nội môn đệ tử chạy ra phía ngoài.

Lâm Vô Tri có chút bất ngờ, sau đó phát hiện Mai Lý sư thúc đã kết thúc chương trình học của bính khóa sớm, ngự kiếm mà đi, nhìn phương hướng cũng là Kiếm Phong.

...

...

Thời điểm Tinh Cửu đi lên Kiếm Phong, cũng không biết Mai Lý cùng Lâm Vô Tri đã tới đây trước. Hắn càng không biết, thời điểm hắn hướng Kiếm Phong đi lên, có rất nhiều đệ tử tây kiếm thậm chí chư phong đệ tử nghe chuyện mà đến cũng tới xem náo nhiệt. Bởi vì hắn không ngờ tới, mình lên Kiếm Phong sẽ bị người tưởng lầm là lấy kiếm.

Cũng may hắn biết hiện tại là ban ngày, không có giống đêm hôm đó chạy như điên, mà rất ổn định đi tới.

Hắn rất nhanh đã trèo lên núi, tốc độ không nhanh, nhưng cũng không có ý tứ chậm lại.

...

...

Bên dưới Kiếm Phong rất an tĩnh.

Vân Hành phong chấp sự lắc đầu liên tục, khiếp sợ im lặng.

Các đệ tử lại càng mở rộng miệng, một hồi lâu cũng không nói ra lời.

Ban đầu, nơi này cũng không an tĩnh đến như vậy, thỉnh thoảng còn có thể nghe được ché ngạo cùng giễu cợt đối với Tinh Cửu.

Nhưng khi bọn hắn thấy hình ảnh Tinh Cửu đi lại trên núi, tất cả đều bị thanh âm hít một hơi lạnh khí thay thế.

Không biết qua bao lâu, các đệ tử rốt cục tỉnh ra, nghị luận không ngừng.

"Đây không phải lần đầu tiên hắn tới Kiếm Phong sao? Làm sao có thể đi vững vàng như thế?"

"Điều này sao có thể? Đã qua ung chủy nham, chẳng phải đã qua sáu trăm trượng ư?"

"Các người nói hắn còn có thể đi bao xa? Thêm một trăm trượng nữa không?"

"Hắn không thể nào lần đầu tiên đã vào trong mây sao!"

"Thật rất giỏi a... Quả nhiên thâm tàng bất lộ, nhưng nghe nói kiếm của Mạc sư thúc ở đỉnh núi, hắn là rất khó lấy được."

"Mau nhìn! Hắn sắp vào trong mây rồi!"

"Hắn lại thật sự vào trong mây rồi!"

...

...

Tĩnh Cửu không biết mình lên núi có nhiều người xem như vậy.

Cho dù biết, hắn cũng không để ý, chẳng qua y theo tiết tấu của mình mà đi tới.

Rất nhanh, hắn đã đi vào tầng mây, cũng không cách nào nhìn thấy nữa, lưu lại dưới núi một mảnh sợ hãi than, còn có cảm khái hơi nghi ngờ bất mãn.

Nếu như hắn trước lúc bước vào trong mây dừng lại phát tay một cái, thật sự sẽ uy phong đến cỡ nào?

Lâm Vô Tri xoay người chuẩn bị trở về suối Tây Kiếm, tầm mắt cùng Mai Lý sư thúc chạm nhau.

"Ánh mắt của Mặc sư thúc quả nhiên không sai."

Hắn nhìn Mai Lý sư thúc nói: "Xin lỗi, xem ra chúng ta nhất định phải đoạt đứa bé này."

Mai Lý sư thúc khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên tăng thêm lạnh lẽo, nói: "Ta nói lại lần nữa, người xem về ngoài của đứa bé kia đi, dĩ nhiên muốn vào Thanh Dung phong chúng ta... Mặc sư huynh xấu như vậy, hắn không biết xấu hổ thu đứa nhỏ này làm đồ đệ hay sao?"

...

...

Đi tới Kiếm Phong đông lộ, tìm được vách đá này, Tĩnh Cửu dừng bước lại.

Lúc này là ban ngày, có thể nhìn càng thêm rõ ràng chút ít, cái động kia chỉ sâu ba thước, vừa vặn dung nạp một người khoanh chân ngồi ở bên trong.

Triệu Tịch Nguyệt ngồi bên trong, vẫn tựa như hai ngày trước.

Máu của nàng đã ngừng chảy, sắc mặt rất yếu ớt, thoát nhìn thương thế rất nặng.

Tĩnh Cửu thả một giỏ sơn quả lớn xuống, nói: "Ăn cái này đi."

Những thứ sơn quả này là hắn trước lúc rời động phủ để cho viên hầu trên núi hái tới, vị có chút chua, nhưng đối với bổ dưỡng huyết khí vô cùng có lợi.

Sau đó, hắn từ trong tay áo lấy ra một viên đan dược đặt trước người nàng.

Triệu Tịch Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn hắn nói: "Tại sao thi thể lại bị phát hiện?"

Tĩnh Cửu có chút bất ngờ.

Nàng làm thế sao biết chuyện đã xảy ra dưới núi? Nếu như nói ở Cửu Phong nàng còn có trợ thủ, vì sao người này không giúp nàng trị thương?

Triệu Tịch Nguyệt tựa như biết hắn đang suy nghĩ gì, nói: "Ta tự có biện pháp."

Tĩnh Cửu không hỏi nữa, bởi vì hắn không để ý chuyện này.

Triệu Tịch Nguyệt quan sát ánh mắt của hắn, muốn nhận được một cái đáp án.

"Ta đã thật lâu không giết người, có chút quên mất tiếp sau nên làm như thế nào."

Tĩnh Cửu nói: "Hơn nữa xử lý thi thể, rất phiền toái a..."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Cho nên người cứ thế mà vứt vào bên dòng suối?"

Tĩnh Cửu hỏi: "Nếu không thì?"

Triệu Tịch Nguyệt cảm thấy thiếu niên này thật sự là một đóa hoa tuyệt thế, so với mình còn kỳ quái hơn.

"Người rốt cuộc là ai."

Nàng dĩ nhiên biết hắn là Tĩnh Cửu, Tĩnh Cửu tướng mạo đẹp vô song.

Nhưng Tĩnh Cửu là ai? Là nội gián hoàng triều phái tới sao?

Tĩnh Cửu nhìn nàng mỉm cười hỏi: "Vậy còn người, người là ai?"

Hắn dĩ nhiên biết nàng là Triệu Tịch Nguyệt, Triệu Tịch Nguyệt độc nhất vô nhị.

Nhưng Triệu Tịch Nguyệt là ai? Là cứu binh hầu từ đưa đến sao?

Tĩnh Cửu không lo lắng Triệu Tịch Nguyệt sẽ vạch trần chính mình.

Nếu như để người ta phát hiện nàng giết Bích Hồ phong sư thúc, cho dù nàng là Triệu Tịch Nguyệt, cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Nếu như nàng nói là vị sư thúc kia muốn giết nàng... Có mấy người sẽ tin tưởng chứ?

Cho nên chuyện này chỉ có thể trở thành bí mật.

Tĩnh Cửu xác nhận thương thế của nàng không còn đáng ngại, xoay người chuẩn bị xuống núi.

Lúc này hắn chợt nhớ tới một việc, nói: "Ta nhớ ra rồi, trước kia ta giết người đều không chôn."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Không sợ bị người ta phát hiện ư?"

"Tại sao phải sợ?"

"Sợ bị người trả thù, sợ... Phiền toái?"

"Trả thù? Ban đầu từng có mấy lần, sau đó không ai dám nữa, cho nên không quá phiền toái."

Nói xong câu đó, Tĩnh Cửu liền rời Kiếm Phong.

Trở lại dưới núi, nhìn ánh mắt các đệ tử có chút tiếc nuối, hắn mới nhớ ra chính mình đã quên mất một số chuyện.

...

...

Hành trình của Tĩnh Cửu ở Kiếm Phong, ở hai bờ suối Tây Kiếm dẫn phát một cuộc oanh động thật lớn. Mặc dù hắn không thể thành công mang về kiếm tiên của Mạc sư thúc, nhưng ở Tây Kiếm Các không nghe được bất kỳ tiếng cọt cùng nhục nhĩ, nhiều nhất là thở dài mang theo vài phần tiếc nuối, bao gồm cả các sư huynh đã tẩy kiếm nhiều năm, cảnh giới thâm hậu, hiện đàm luận Tĩnh Cửu, cũng ở trong lời nói bảo vệ đầy đủ tôn kính, bởi vì hôm đó rất nhiều người tận mắt thấy, hắn lần đầu tiên leo Kiếm Phong đã đi vào trong tầng mây.

Về vụ án Bích Hồ phong sư thúc bị giết, Thượng Đức phong còn đang khẩn trương tiến hành điều tra, nhưng ở bên khe suối Tây Kiếm đã không có bao nhiêu người nhắc tới, không có ai gặp vị sư thúc kia, tự nhiên chưa nói tới tình cảm, hơn nữa chuyện này cùng bọn họ cách xa nhau thật sự quá mức xa xôi.

Không có ai sẽ tin tưởng một gã đệ tử tẩy kiếm có thể giết chết một gã kiếm tiên Vô Chương cảnh.

Trừ tên ngu ngốc Liễu Thập Tuế kia.

Tĩnh Cửu cười thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Một bình trà và ý tứ

Không có ai tới hỏi Tĩnh Cửu, cường giả Thượng Đức phong cũng không bỗng nhiên xuất hiện đem hắn mang đến Kiếm Ngục u lãnh.

Rất rõ ràng, Liễu Thập Tuế không nói đêm đó hắn không ở động phù đối với bất kỳ người nào.

Hắn từ chỗ của Ngọc Sơn sư muội biết được, trong khoảng thời gian gần nhất, Liễu Thập Tuế tu hành càng thêm khắc khổ, thậm chí so với ba năm trước càng thêm khắc khổ, hơn nữa thiếu niên kia đã trở nên càng thêm trầm mặc ít nói, không biết mỗi ngày suy nghĩ cái gì, chỉ biết cảnh giới của hắn lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng tăng lên.

Tĩnh Cửu đại khái hiểu được Liễu Thập Tuế khổ luyện cùng trầm mặc từ đâu mà đến, đối với chuyện này, hắn cũng chỉ có trầm mặc.

Các đệ tử tẩy kiếm khác cũng đang khổ luyện không ngừng, mỗi ngày cũng có thể thấy rất nhiều thân ảnh ở trên Kiếm Phong, có người đã có thể đi tới bên ngoài tầng mây.

Sau đó vài ngày, lần lượt có đệ tử từ trên Kiếm Phong lấy kiếm thành công, bên khe suối Tây Kiếm thỉnh thoảng có thể nghe được cười to sung sướng, thanh âm quái khiếu còn có khóc rống.

Đối với tiên kiếm cực khổ như thế mới có thể lấy được, các đệ tử tự nhiên vô cùng quý trọng, dùng câu yêu thích không buông tay đều không đủ lấy hình dung, vô luận đi học hay là lúc ăn cơm, bọn họ cũng sẽ đem kiếm mang theo trên người, cẩn thận học bộ dáng các sư huynh sư tỷ, dùng băng gắm mềm mại nhất buộc lại, đeo ở phía sau.

Về phần băng gắm nên dùng loại nào, phương thức nào thất dễ nhìn nhất, đối với thân kiếm áp lực nhỏ nhất, tự nhiên thành đề tài tán gẫu chủ yếu trong Tây Kiếm Các.

Thậm chí có chút ít đệ tử ngay cả đi nhà xí cùng lúc ngủ, cũng sẽ đem kiếm ôm vào trong ngực.

Tình huống như thế, cho đến Thanh Dung phong Mai Lý sư thúc nổi giận trách mắng, mới hơi chút thu liễm.

...

...

Tĩnh Cửu không rời khỏi động phủ, những chuyện này đều là Ngọc Sơn sư muội cùng vị thiếu niên họ Nguyên ở Nhạc Lăng quận nói cho hắn biết.

Đối với hắn mà nói, những chuyện này chỉ là nhạc đệm không đáng quan tâm.

Đêm đó ở đỉnh núi gặp Triệu Tịch Nguyệt, chuyện giết chết tên cao thủ Bích Hồ phong kia, đối với hắn mà nói cũng chỉ là nhạc đệm.

Tại hắn nghĩ đến Triệu Tịch Nguyệt đầy đủ thông tuệ, hắn phải rõ ràng hai người đều có bí mật vậy nên cần giữ một khoảng cách, như vậy chuyện này hắn là đến đây chấm dứt.

Hắn không ngờ sự tính toán của mình xuất hiện một chút sai lệch.

Cho nên hắn lại một lần nữa nổi danh, so với trước kia càng thêm nổi danh.

Một tin tức truyền ra khắp hai bờ suối Tây Kiếm.

Mọi người nghe được tin tức kia vô cùng khiếp sợ.

Tây Kiếm Các một mảnh hỗn loạn, mọi người nghị luận xôn xao.

Tiết Vịnh Ca hú lên quái dị, hô: "Điều này sao có thể!"

Sau đó hắn cảm thấy có chút là lạ, giống như thời điểm ở Nam Tùng đình, chính mình từng có phản ứng hoàn toàn giống như vậy.

Tin tức kia thậm chí kinh động đến các tiên sư thụ nghiệp của Tây Kiếm Các như Mai Lý vậy.

Vị Thanh Dung phong sư thúc này cùng Lâm Vô Tri đối với Tĩnh Cửu đều có được kỳ vọng rất sâu, nhưng không ngờ hắn lại nổi danh nhanh đến như vậy.

Bên thạch bích cuối dòng suối, mập mập Mã Hoa đem khăn bông đưa cho Liễu Thập Tuế cả người ướt đầm, nhìn hắn tự tiếu phi tiếu nói: "Người biết không? Vị công tử kia của ngươi lại nổi danh rồi."

Tay Liễu Thập Tuế đang lau mặt nhẹ nhàng cứng lại, trầm mặc một lát rồi mới ngẩng đầu lên, có chút khản trương hỏi: "Tại sao?"

"Triệu Tịch Nguyệt kết thúc tu hành ở Kiếm Phong, trở lại suối Tây Kiếm."

Mã Hoa cảm khái nói: "Thoạt nhìn, nàng đã hoàn thành kiếm ý thối thế thật sự rồi."

Liễu Thập Tuế ngây ngốc.

Triệu Tịch Nguyệt là thần tượng của tất cả đệ tử bình thường, cũng là thần tượng của hắn, hắn chưa từng gặp vị sư tỷ trong truyền thuyết này.

Sư tỷ kết thúc tu hành ở Kiếm Phong, đương nhiên là đại sự, chẳng qua là cùng... Công tử có quan hệ gì chứ?

"Vấn đề là, Triệu Tịch Nguyệt xuống núi, không đi Tây Kiếm Các bái kiến sư trưởng, chưa trở về động phủ của mình, mà là đi động phủ của Tĩnh Cửu."

Mã Hoa nhìn suối nơi nào đó ở hạ du, cảm khái nói: "Nàng hiện tại đang cùng với Tĩnh Cửu... Nói chuyện."

Liễu Thập Tuế thở phào nhẹ nhõm, trầm mặc nghĩ thầm công tử dĩ nhiên bất phàm, cũng chỉ có thiên tài như Tịch Nguyệt sư tỷ, hắn mới nguyện ý nói thêm mấy câu sao.

Nghĩ tới trong ngày thường, Tinh Cửu cùng với hấn nói chuyện từ trước đến giờ rất ít, hấn đột nhiên cảm giác có chút tự ti.

Mã Hoa thu hồi tầm mắt, nhìn hấn một cái, nói: "Ngươi không muốn đi xem ư?"

Liễu Thập Tuế lắc đầu, đem khăn bông phơi đến trên đá chờ ánh mặt trời hong khô, một lần nữa đi trở về trong suối, tiếp tục bắt đầu chuyên tâm luyện kiếm.

Nhìn thân ảnh có chút nhỏ gầy trên suối, Mã Hoa khẽ híp mắt.

Hấn không biết trên người tiểu tử này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Gần nhất mấy ngày, Liễu Thập Tuế trở nên càng thêm trầm mặc, càng thêm dưng công, tựa như rốt cuộc tìm được mục tiêu gì, hoặc như thừa nhận áp lực gì đó.

Lưỡng Vong phong kiếm đạo là ở chấp nhất cùng kiên nhẫn, biểu hiện của Liễu Thập Tuế hấn là chuyện rất tốt, nhưng hấn cảm giác, cảm thấy không đứng chỗ nào.

Đi trở về chòi nghỉ mát do cây cối tạo thành, hấn nhìn Cố Hàn hỏi: "Ngươi bây giờ còn kiên trì cho rằng Tinh Cửu là một phế vật ư?"

Cố Hàn mặt không chút thay đổi nói: "Cầm không nổi kiếm đều là phế vật, cho dù hấn là thiên tài trong mắt thế nhân."

Mã Hoa hiểu được ý tứ của hấn, không nhiều lời nữa.

...

...

Bài học bên khe suối kết thúc, mười mấy đệ tử từ Tây Kiếm Các xông ra, đi tới bên dòng suối.

Bọn họ có người ở trong suối tẩy kiếm, có người ở trong suối rửa trái cây ăn, có người hình dáng tùy ý tụ chung một chỗ nói chuyện phiếm.

Trên thực tế, tất cả mọi người đang nhìn vách đá bên kia suối.

Trên núi có thạch bình, sau bình là động phủ, cùng động phủ khác trên vách đá không có bất kỳ điểm nào khác biệt.

Lúc này, trước động phủ mơ hồ có hai bóng người.

"Thật sự là Triệu sư tỷ sao?"

"Ngươi có nhìn lầm hay không?"

"Vu Côn cùng sư tỷ một cùng nhau vào nội môn, từng ở Tây Kiếm Các cùng học mấy chục ngày, hấn làm sao có thể nhìn lầm?"

"Triệu sư tỷ thật sự xuống núi ư? Tại sao nàng ở nơi đó?"

"Mau nhìn! Nàng thật sự nói chuyện với Tinh Cửu!"

...

...

Bên dòng suối các đệ tử thấp giọng nghị luận, hưng phấn mà khản trương.

Đối với bọn họ mà nói, Triệu Tịch Nguyệt là sư tỷ đáng giá kính trọng nhất, đồng thời cũng là tiên nữ không cách nào tiếp xúc.

Ai cũng biết, Triệu sư tỷ tính tình đạm mạc mà ít nói, đối với ai cũng cùng dạng, có cảm giác xa cách, ngay cả Lưỡng Vong phong một lòng muốn chiêu mộ nàng, cũng không muốn thân cận, vậy tại sao nàng mới vừa kết thúc khổ tu ở Kiếm Phong, sẽ đến gặp Tinh Cửu?

Mấu chốt nhất chính là, nàng thật sự nói chuyện với Tinh Cửu.

Chẳng lẽ Tinh Cửu thật có gì đặc biệt hơn người ư?

Vài ngày trước, hấn ở Kiếm Phong trực tiếp bước vào trong mây đã chắn kinh rất nhiều người, nhưng hấn cuối cùng không thể trực tiếp lấy kiếm thành công, không coi là gì cả.

"Hai năm qua chưa bao giờ thấy Tinh sư huynh làm gì, nhưng mỗi lần đến thời khắc mấu chốt, đều có hành động kinh người, thật là thâm tàng bất lộ."

Thiếu niên họ Nguyên đến từ Nhạc Lăng quận, nhìn hình ảnh bờ bên kia hăm mộ nói.

Giờ khắc này ai không hâm mộ Tinh Cừ chứ?

"Chẳng lẽ Đại sư tỷ cũng là tục nhân ư?"

Có vị đệ tử khuôn mặt không giải thích được nói.

Mọi người hỏi xem ý gì.

Tên đệ tử kia giờ tay ở trên mặt làm dấu một chút.

Mọi người hiểu được ý tứ của hắn, xôn xao cười mắng.

"Ta biết rồi!" Tiết Vĩnh Ca bỗng nhiên ở bên quơ cánh tay, tức giận bất bình nói: "Tinh Cừ khẳng định mỗi đêm cũng lén lén lút lút tu hành, ban ngày ngủ, cố ý giả dạng phong khinh vân đạm, nếu không làm sao có thể đi vào Kiếm Phong, còn có thể cùng Đại sư tỷ quen biết? Ở các châu quận người như thế ta thấy nhiều lắm rồi! Thật là dối trá!"

...

...

Ở trong mắt đồng môn bên kia suối, Tinh Cừ là đối tượng đáng giá hâm mộ nhất, nhưng hắn vẫn giống bình thời, nói không nhiều.

Hắn thậm chí còn nằm ở trên ghế trúc, nếu như không phải viên hầu sau núi đem hai tảng đá lớn đến đây, còn thật không biết Triệu Tịch Nguyệt nên ngồi nơi nào.

"Thương thế tốt lên rồi?"

"Phải."

"Kiếm ý thời thế đã kết thúc ư?"

" Phải."

Tinh Cừ ít lời, Triệu Tịch Nguyệt cũng không nhiều lời.

Đối với chuyện này, hắn cảm giác rất tốt.

Liễu Thập Tuế cũng rất tốt, chỉ là có lúc tương đối cảm râm.

Hắn không có quá nhiều kinh nghiệm tán gẫu, cho là nói chuyện với nhau đến đây kết thúc, một lần nữa nhìn về đĩa sứ, trong tay nhặt một hạt cát, suy tư xem nên để ở nơi đâu.

Triệu Tịch Nguyệt không nói gì, nhắm mắt lại, bắt đầu tĩnh tư dưới ánh mặt trời, hấp thu thiên địa linh khí.

Đêm đó thương thế cơ bản đã hồi phục, Tinh Cừ cho nàng viên đan dược tác dụng rất tốt. Nhưng ở Kiếm Phong dừng lại hơn một năm thời gian, kiếm ý thời thế đại thành, bên cạnh đó, thân thể của nàng nhận lấy rất nhiều tổn hại, kinh mạch có rất nhiều lỗ nhỏ, kiếm hoàn linh độ cũng có chút ảnh hưởng, những việc này cũng cần thời gian chậm rãi tu bổ.

Không biết qua thời gian bao lâu, nàng mở mắt, phát hiện mặt trời đã ngả về tây.

Tinh Cừ vẫn nhặt hạt cát, nhìn đĩa sứ, cùng tư thế ban đầu giống nhau như đúc.

Phảng phất thời gian chỉ là một chớp mắt trôi đi.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hắn, cảm thấy thiếu niên này có chút sâu không lường được.

Nơi này sâu không lường được, không phải là cảnh giới thực lực, mà là cái khác.

Có thể có được kiên nhẫn đáng sợ như thế, tất nhiên không giống tầm thường.

Tinh Cừ giống như đang đánh cờ, có chút do dự.

Triệu Tịch Nguyệt đem tầm mắt rơi vào trên đĩa sứ, nhìn trong đĩa đồng cát, nhìn thời gian rất lâu, nói: "Có chút ý tứ."

Tinh Cừ ngẩng đầu lên, nhìn nàng một cái, nói: "Có ý tứ."

Hắn không ngờ tới, tiểu cô nương này có thể nhìn ra ý tứ.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Quá khó khăn, ta đi."

Rất rõ ràng, nàng mặc dù cảm thấy có ý tứ, nhưng không cho rằng thời gian đáng giá quý trọng nhất, nên tiêu tốn vào loại chuyện này.

Tinh Cửu nói: "Tốt."

...

...

Qua vài ngày sau, Triệu Tịch Nguyệt lại tới.

Nhìn đạo kiếm quang rơi vào trước động phủ của Tinh Cửu, các đệ tử vẫn rất khiếp sợ.

"Tới ư?"

Tinh Cửu phát hiện tóc của nàng vẫn ngắn như vậy, rối như vậy, phủ một tầng tro bụi, giống như là một lùm cỏ dại giữa hoang nguyên.

Không biết có phải ý tưởng này trong kiếm thức quá mức rõ ràng hay không, hấn đột nhiên cảm giác có chút khát nước.

Hiện tại không có Liễu Thập Tuế pha trà, trong ấm trà của hấn chính là son tuyền viên hầu mỗi ngày đem tới.

Bình trà ở trên bàn đá, hấn ở trong ghế tre.

Hấn đang chuẩn bị đưa tay, lại nhớ ra bên cạnh có người, cho nên rất tự nhiên nhìn Triệu Tịch Nguyệt một cái.

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Có ý gì?"

Tinh Cửu nói: "Rót cho ta chén nước."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Không."

"Ác."

Tinh Cửu giờ mới hiểu được, nàng không phải Liễu Thập Tuế.

Mùi vị son tuyền mát lạnh cũng không kém trà là mấy.

Hấn vừa uống ly nước, vừa nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Một đạo thiết kiếm cái sơn hà

Ta không biết đêm đó làm sao người có thể giết chết hấn, nhưng ta biết kiếm nguyên của người rất dồi dào, thậm chí không yếu hơn ta."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hấn nói: "Ta không rõ một người lười giống người làm sao có thể làm được chuyện này."

Bắt đầu từ khi còn nhỏ, thậm chí có thể nói từ lúc mới sinh, nàng đã được Thanh Sơn Tông tiếp cận dạy dỗ, chuẩn bị tu hành.

Mỗi sáng sớm mở mắt ra, nàng đã bắt đầu luyện thể, tĩnh tư, cho đến sau này đi tới Thanh Sơn Tông luyện kiếm, không có một giây một khắc nào lười biếng.

Có thể nói, mỗi một lần nàng hô hấp, cũng là đang tu hành.

Nàng từng nghe nói về Tinh Cửu, biết hấn rất nổi danh về việc lười nhác, nhưng sau chuyện phát sinh đêm đó trên đỉnh núi, nàng nghĩ lời đồn đó không chính xác.

Cho đến khi hai lần chính mắt đến nhìn, nàng mới phát hiện hấn thật sự rất lười.

Nàng chưa từng gặp người nào lười đến như vậy, hoang phế thiên phú của mình đến vậy.

Nàng nghĩ mãi mà không rõ chính là, lười như vậy làm sao có thể tu được kiếm nguyên dư thừa đến thế.

Nàng rất muốn biết đáp án của vấn đề này, càng muốn biết thân phận chân thật của Tinh Cửu.

"Người biết tại sao ta nguyện ý tới Thanh Sơn Tông học kiếm không?"

Tinh Cửu nhìn nàng nói: "Bởi vì nơi đây chưa bao giờ quản đệ tử tu đạo ra sao, tu thế nào cũng được."

Hắn còn ở trong lòng tăng thêm một câu, dĩ nhiên cũng bởi vì nơi này tương đối quen thuộc.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta không biết người muốn tu cái gì, muốn giấu diếm cái gì, nhưng người làm như vậy, ngược lại càng dễ dàng trở thành đối tượng để mọi người chú ý."

Tinh Cửu nói: "Cố ý giấu diếm làm ta cảm thấy rất phiền toái."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Cho dù sẽ để người khác phát hiện bí mật của người?"

"Không có bí mật nào có thể giấu kín vĩnh viễn, cái kim trong bọc cũng không thể nào vĩnh viễn không lòi ra."

Tinh Cửu nói: "Ta trước đây đã từng có kinh nghiệm tương tự, mặt trời mỗi ngày đều sẽ mọc lên, nhưng trong bầu trời không thể nào luôn có mây đen giăng đầy, nếu như người luôn cố gắng không để cho mọi người trên mặt đất thấy quang huy của mình, vậy sẽ là một chuyện vô cùng khó khăn, thậm chí có thể nói là rất ngu xuẩn."

Triệu Tịch Nguyệt chậm rãi quay đầu nhìn hắn, có chút không xác định hỏi: "Người đem mình so sánh với mặt trời ư?"

Tinh Cửu nói: "Chỉ là một ví dụ."

"Thanh Dung phong có rất nhiều sư tỷ lên đàm luận về ta, nói ta rất tự luyến."

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc một chút, nói: "Ta cảm thấy ta còn không bằng người."

Tinh Cửu nói: "Ta cảm thấy người có thể hiểu được ý của ta."

Triệu Tịch Nguyệt không nói gì.

Nàng biết Tinh Cửu muốn biểu đạt điều gì.

Nàng là trời sanh đạo chủng, kiếm đạo kỳ tài, Thanh Sơn Tông ân sủng, bắt đầu từ mới ra đời, đã thừa nhận vô số tầm mắt chú ý. Tiến vào nội môn, nàng lựa chọn pháp môn gian nguy như kiếm ý thối thế để tu luyện, có lẽ cũng cùng chuyện này có liên quan, bởi vì như vậy nàng có thể núp sâu trong tầng mây ở Kiếm Phong, không bị người khác nhìn thấy.

Nàng trầm mặc không nói, nhìn rất quật cường.

Tinh Cửu gợn tay lên, vuốt vuốt tóc của nàng.

Triệu Tịch Nguyệt nhú mày, nhìn chằm chằm vào hắn, sát ý mui phần.

Tinh Cửu thu tay lại, mặt không đổi sắc nói: "Người nên đi gọi đầu đi, tu hành mà thôi, không cần làm cho mình chật vật như thế."

Triệu Tịch Nguyệt dùng sức lắc đầu, tro bụi rơi xuống, nhìn giống như con cún ở bên ngoài chơi suốt một ngày mới về nhà.

"Ta quên mất."

Nói xong câu đó, nàng ngư kiếm hướng động phủ của mình trên vách đá dựng đứng bay đi.

Tinh Cửu cảm giác hình như mình cũng quên chuyện gì.

Không bao lâu, Triệu Tịch Nguyệt đã trở lại, đổi áo mới, tóc ngắn đen nhánh còn đang đọng nước.

Động phủ mà nàng ở tự nhiên điều kiện so với đệ tử bình thường tốt hơn nhiều, vị trí ở chỗ cao nhất của vách đá, lại có Tích Lai phong tiên sư đưa tới một dòng suối nước nóng.

Tinh Cửu liếc nhìn tóc của nàng.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Kiếm nguyên là dùng để giết người, có thể nào dùng vào những chuyện này chứ."

Tinh Cửu đang chuẩn bị nói gì, bỗng nhiên quay đầu nhìn về bầu trời phía đông.

Trong bầu trời vang lên mấy tiếng hú gọi cực kỳ bén nhọn.

Tầng mây bị xé rách, mang ra mấy đường mây thẳng tắp, nhìn giống như mũi tên vậy.

Oanh một tiếng nổ vang, bộ phận ở giữa tầng mây bắt đầu bất an, một lát sau, một đạo kiếm quang phá mây lao ra, đi tới bầu trời phía trên suối Tây Kiếm.

Đạo kiếm quang này tinh khiết mà sáng ngời, tầng cấp cực cao, tản ra kiếm ý vô cùng lạnh lạnh, người ngự kiếm hẳn là vị cường giả cảnh giới thâm hậu. Nhưng không biết sao, đạo phi kiếm này vô cùng không ổn định, cong vẹo, giống như là thôn phu uống rượu say, hoặc như đã hạc bị sợ hoảng hốt chạy loạn.

Kiếm quang ở vách đá bên khe suối đang xuyên qua, thỉnh thoảng ở trên cao, thỉnh thoảng chìm xuống thấp.

Trên thân kiếm truyền đến một thanh âm vô cùng thê lương, hướng bốn phía vang vọng.

"Cho dù không có một, vậy hai đâu!"

"Không có một, hai đâu?"

Tiếng la của người ngự kiếm quanh quần trong hạp cốc.

Kiếm ý kinh khủng thỉnh thoảng rơi xuống, nước suối đột nhiên loạn, trên vách đá dựng đứng sinh ra từng đạo dấu vết rõ ràng, đá vụn tuôn rơi rơi xuống.

Phurong xa chur phong ẩn có kiếm quang dâng lên, hẳn là thân truyền đệ tử đang chạy tới.

Bên khe suối Tây Kiếm, các đệ tử được sư trưởng triệu tập, tránh vào Tây Kiếm Các.

Nghe tiếng hét thê lương trong bầu trời, nhìn vách đá bị kiếm ý quét qua, đại thụ chọc trời cùng tảng đá thê thảm đứt rời, các đệ tử sắc mặt tái nhợt, rất khủng hoảng.

Đây là chuyện gì? Người này là ai? Tại sao điên cuồng như thế, đáng sợ như thế?

...

...

Triệu Tịch Nguyệt đi tới vách đá, nhìn đạo kiếm quang điên cuồng trong bầu trời, tròng mắt toát ra cảnh giác cùng địch ý.

Tinh Cừu lặng lẽ nhìn nàng, muốn biết ngọn nguồn phát ra của hai loại tâm tình này là gì?

Kiếm quang đến từ chur phong, cự ly suối Tây Kiếm còn hơn mười dặm đã ngừng lại, hẳn là nhận được dụ lệnh.

Đạo kiếm quang điên cuồng kia quá nhanh, người ngự kiếm quá mạnh mẽ, thân truyền đệ tử bình thường của chur phong căn bản không phải đối thủ, chỉ có thể tăng thêm thương vong, cho nên hơn trăm đạo kiếm quang chằng qua là thủ phía bên ngoài, kết thành vài tòa kiếm trận, dùng thứ này tự vệ, đồng thời cũng phòng bị người điên ngự kiếm kia chạy mất.

Chur kiếm đệ tử kết thành kiếm trận, thiên địa chợt biến sắc.

Tầng mây hướng khắp nơi lan tỏa, một đạo thiết kiếm hình dạng và cấu tạo ngay ngắn, từ phía bầu trời rơi xuống.

Thiết kiếm hình vuông gấp gió phiêu diêu mà dài ra, biến thành lớn hơn mười trượng, trực tiếp ngăn chặn đạo phi kiếm điên cuồng kia, đem trấn áp đến một mảnh vùng núi cách xa mấy dặm.

Ầm ầm nổ vang, giống như chân thật lôi đình, ở phía dưới thiết kiếm không ngừng vang lên.

Phiến núi đá đá sỏi bị chấn tung lên khỏi mặt đất, nhanh như chớp còn động, phảng phất dường như vật sống.

Kinh khủng chấn động từ phurong xa đi tới suối Tây Kiếm, nước suối như sôi, đụng vách đá mà tung tóe, không biết bao nhiêu cá tôm bị đánh chết.

Sau nửa canh giờ chiến đấu rất cực dừng lại, thiết kiếm yên tĩnh trở lại, giống như một cái ô chân thật.

Không biết người kia bị thiết kiếm trấn áp đã chết hay là như thế nào.

Vô số cá chết nổi lên trên mặt suối, nhìn giống như Triều Ca thành thương nhân giàu có nhất vớt ra mười mấy giỏ tiền bạc.

Vách núi đạo kiếm điên kia chém ra, chậm rãi rơi xuống, tiến vào trong suối, kích khởi vô số sóng lớn, mang đến không biết bao nhiêu thò dài.

"Đây chính là Phá Hải cảnh uy năng sao?"

Nhìn hình ảnh phương xa, Triệu Tịch Nguyệt nói.

Tĩnh Cửu đi tới bên người nàng, nói: "Nguyên Kỵ Kinh đã rất nhiều năm không tự mình xuất thủ, ta cảm thấy có thể hắn đã sớm Phá Hải viên mãn, tiến vào Thông Thiên cảnh."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hắn một cái.

Nếu như những lời này là thật, Thanh Sơn Tông lại thêm... một vị Thông Thiên cảnh đại vật nữa, chắc chắn sẽ làm cả tòa đại lục khiếp sợ.

Tĩnh Cửu làm sao biết được? Mà vì sao phải nói với mình?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Một chiếc giếng cũ rong gió tuyết

Các đệ tử bên khe suối không dám nghị luận về đại sự phát sinh hôm đó, nhưng khó tránh khỏi vẫn sẽ có lén lút trao đổi, rất nhanh đã có tin tức truyền ra, bọn họ mới biết được, đạo phi kiếm kinh khủng ngày đó hẳn là Triều Lai Kiếm, vị cường giả nổi tiếng kia tự nhiên là Bích Hồ phong chủ Lôi Phá Vân.

Đều đồn đại Bích Hồ phong chủ tại Triều Ca thành bị Minh Bộ yêu nhân cùng Bát Lão Lâm thích khách liên thủ ám sát, bị trọng thương, đang ở nơi nào đó chữa thương, ai có thể ngờ được, hắn lấy trạng thái điên như vậy xuất hiện trước mắt chư phong thầy trò, giống như tẩu hỏa nhập ma vậy, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Không có ai đưa ra được đáp án, sự kiện dần dần bình tĩnh, vách núi bị kiếm quang của Lôi Phá Vân chặt đứt cũng được Tích Lai phong trận sư chữa trị như lúc ban đầu, dùng mắt thường trông qua, không có bất kỳ dấu vết nào cả, sau một đêm, tựa như chưa từng có chuyện phát sinh.

Nhưng lời nói thê lương mà điên cuồng kia vẫn quanh quẩn khắp chư phong.

"Cho dù không có một, vậy hai đâu!"

"Không có một, hai đâu?"

Những lời nói không đầu không đuôi này, rốt cuộc là có ý gì? Không có ai có thể nói rõ ràng.

Liên tưởng đến vài ngày trước vị sư thúc Bích Hồ phong kia ly kỳ từ vong, toàn bộ chuyện này tràn đầy cảm giác quỷ dị.

Tĩnh Cửu biết ý tứ của những lời này, cũng biết Lôi Phá Vân trước khi chết vì sao lại nhớ mãi không quên chuyện này.

Hắn chấp tay đứng bên vách núi, nhìn bầu trời bóng đêm thâm trầm, cảm thấy nơi đây tựa như một chiếc giếng cũ, giữa thân thái sinh ra chút cảm xúc chán ghét vô cùng mờ nhạt.

...

...

Đỉnh Thượng Đức phong, lạnh lẽo thấu xương, nếu ở nơi này, bất kể cảnh giới ra sao, đều phải luôn duy trì tuyệt đối thanh tĩnh.

Nguyên Kỵ Kinh đi tới sâu trong động phủ, cúi đầu nhìn xuống đáy giếng, thời gian rất lâu cũng không nói gì.

Sương tuyết bồi trắng thành động, tóc của hắn cũng có thêm một vài sợi bạc, nhưng không hề liên quan đến nghiêm hàn.

Đêm qua vì trấn áp Lôi Phá Vân, hắn dùng kiếm đạo lúc còn trẻ từ ngoại giới học được, hiệu quả rất hiển nhiên, nhưng kiếm nguyên tiêu hao cũng vô cùng kịch liệt, ít nhất cần trăm ngày mới có thể hồi phục như xưa.

Hơn ba mươi tên đệ tử cùng chấp sự của Thượng Đức phong, quỳ sau lưng hắn, đang đợi hắn xử lý.

Là nhân vật số hai của Thanh Sơn Tông, hắn có tư cách quyết định tiền đồ, thậm chí sinh tử của rất nhiều người, nhưng hắn không làm như vậy, giờ tay lên ý bảo mọi người rời đi.

Có thể từ sâu trong Kiếm Ngục đề phòng rất sâm nghiêm đem Lôi Phá Vân thả ra ngoài, tự nhiên không phải người bình thường, đám đệ tử chấp sự này không có cách đối phó cũng chẳng lạ gì.

Vấn đề là tại sao đối phương muốn đem Lôi Phá Văn thả ra ngoài?

Nguyên Kỵ Kinh nhìn về phương hướng Thiên Quang phong ngoài động phủ, nghĩ thầm rốt cuộc là mượn đao giết người, hay là thêm một lần dò xét nữa với mình?

"Chuyện ngày đó... Vẫn phải tra, không thể dang dở được."

Hắn dùng thanh âm có chút khàn khàn chậm chạp nói.

Chấp sự cùng các đệ tử đều đã lui ra khỏi động phủ, chỉ có sư đệ Trì Yến mà hắn tín nhiệm nhất vẫn còn ở nơi này.

Trì Yến nói: "Lưỡng Vong phong bên kia có một tin tức... Bất quá rất khó xác định, ta cũng không tin tưởng lắm."

"Đã có tin tức, đương nhiên nên tra xét kỹ càng, chẳng qua là..."

Nguyên Kỵ Kinh dùng một chút, nói: "Thừa kiếm đại bi sắp đến rồi, không cần làm lớn chuyện lên."

Nghe tới thừa kiếm đại bi, Trì Yến nghĩ tới một chuyện, nói: "Vây Tinh Cừ kia... Thật không cần phải xem một chút nữa ư?"

Bất kể là ai, chỉ cần có thể được Triệu Tịch Nguyệt kính trọng vài phần, sẽ có tư cách nhận được càng nhiều chú ý.

Nhìn sư huynh không nói gì, Trì Yến cười khổ nói: "Những năm gần đây, đệ tử nguyện ý tới Thượng Đức phong chúng ta, đã càng ngày càng ít."

Thừa kiếm đại hội là thời khắc Thanh Sơn Cừ Phong chọn lựa đệ tử thừa kiếm.

Nhưng đối với đệ tử ưu tú còn có tiềm chất mà nói, chẳng lẽ không phải là cơ hội chọn lựa Kiếm Phong ư?

Vô số năm qua, Thiên Quang phong có Chương môn, đương nhiên luôn là địa phương nhiều đệ tử muốn đi nhất.

Thượng Đức phong quyền bính rất nặng, kiếm pháp nhất lưu, Nguyên Kỵ Kinh là sư huynh của Chương môn đại nhân, nhưng những năm gần đây đệ tử ghi danh thừa kiếm đã càng ngày càng ít.

Lưỡng Vong phong có thể từ đệ tử chư phong chọn lựa nhân tài, rất ít lựa chọn đối tượng thừa kiếm từ trước, Thích Việt phong nghiêng về nguyên lý nghiên cứu, Tích Lai phong quản lý Thanh Sơn sự vụ, đệ tử ghi danh tương đối ít, nhưng hiện tại đệ tử nguyện ý thừa kiếm Thượng Đức phong số lượng ngay cả Bích Hồ phong cùng Vân Hành phong cũng không bằng, chớ đừng nói đến Thanh Dung phong, đây là tại sao? Bởi vì Thượng Đức phong không khí quá mức trầm trọng, bởi vì Kiếm Ngục quá mức âm trầm, hay bởi vì tất cả đệ tử trẻ tuổi cũng vô cùng sợ bọn họ?

"Cái quỷ lười kia ư?"

Nguyên Kỵ Kinh hừ lạnh một tiếng, nói: "Đám tiểu tử Lưỡng Vong phong kia, làm sao có thể bỏ qua cho hắn?"

Trì Yến không hiểu sư huynh nói bỏ qua là có ý gì.

Nguyên Kỵ Kinh nói: "Người không cần suy nghĩ việc này nữa, xem trước có không có khả năng đem Bích Hồ phong đoạt lấy hay không."

...

...

Thời gian chậm chạp mà kiên định đi về phía trước, không bao lâu, đã đi tới đầu đông.

Nghe nói đáp ứng thỉnh cầu của Thanh Dung phong, Chương môn đại nhân đồng ý để Thanh Sơn đại trận mở ra một đường vết rách, gió rét cùng bông tuyết từ ngoại giới cứ như vậy tưới khắp cả Cừ Phong.

Nhìn bông tuyết bay múa khắp trời, Tinh Cừ lần nữa sinh ra một loại cảm giác, chính mình giống như đã quên mất chuyện gì.

Hắn bắt đầu thôi diễn, nhưng không được gì, cảm giác càng ngày càng quái.

Từ sơn thôn kia một lần nữa trở lại Thanh Sơn, hắn có rất nhiều cảm thụ trước kia chưa từng có, tỷ như nhàm chán, tỷ như có ý tứ, tỷ như quên lãng...

Hắn không thể nào quên lãng được, như vậy cảm giác như thế chỉ có thể nói rõ hắn theo bản năng muốn tránh né thứ gì.

Tại sao? Bởi vì hắn đã quen cuộc sống lười nhác trước mắt ư?

Ngày tuyết đầu mùa rơi xuống, Triệu Tịch Nguyệt lại tới.

Nàng ở trong động phủ tĩnh tu mấy chục ngày, hoàn mỹ hấp thu những cảm ngộ ở trên Kiếm Phong, chút ít tổn thương nhỏ bé nhất cũng đã chữa trị như

lúc ban đầu.

Tuyết trắng rơi vào vách đá, rơi vào trên tường viện, cũng rơi vào trên người của nàng.

Ở trong thế giới màu trắng ấy, cặp lông mày đen vô cùng tiên minh, cũng tựa như con ngươi của nàng.

Nhìn đạo kiếm quang rơi vào trước động phủ của Tinh Cừu, bên kia bờ suối vang lên một mảnh ai thán.

"Sư tỷ lại tới nữa!"

"Tại sao ngừng lại tới?"

"Lần thứ bảy! Lần thứ bảy a!"

Các đệ tử đắm ngực dậm chân, hoặc lấy tay ôm tim, thất vọng cộng thêm bi thống vì lựa chọn của thần tượng.

"Ta sinh tháng chạp (Tịch Nguyệt), cho nên mới có cái tên gọi này."

Triệu Tịch Nguyệt liếc nhìn vòng tay của mình, nói: "Ở trong một cuộc bão tuyết."

Tinh Cừu nghĩ thầm như vậy là muốn tán gẫu? Hắn từng tán gẫu cùng với Liễu Thập Tuế, cũng tán gẫu mấy lần với Triệu Tịch Nguyệt, mặc dù vẫn không quen vì sao mọi người lại đem thời gian nhàn hạ dùng để nói chuyện phiếm, nhưng ít ra đón nhận sự tồn tại của chuyện này, hơn nữa biết tán gẫu chuyện này cần đề tài khác đề mở đầu.

Hắn không am hiểu tìm kiếm chủ đề để nói chuyện phiếm, về phần có liên quan tới Triệu Tịch Nguyệt hắn chỉ biết một việc.

"Thừa kiếm đại bị, ngươi sẽ chọn ngọn núi nào?"

Cừu Phong sẽ ở trên thừa kiếm đại hội chọn lựa đệ tử chính mình chọn trúng, nhưng nếu như tên đệ tử kia quá được hoan nghênh, như vậy cục diện sẽ đảo chiều.

Thiên tài thiếu nữ như Triệu Tịch Nguyệt, tự nhiên có đầy đủ không gian lựa chọn.

Ở trên thừa kiếm đại hội, nàng rốt cuộc sẽ chọn ngọn núi nào, là chuyện Thanh Sơn Tông cho tới cả tu hành thế giới cũng thật tò mò.

Nhưng căn cứ vào đủ loại nguyên nhân, chưa từng có ai ở trước mặt nàng hỏi vấn đề này.

Cho đến khi Tinh Cừu cảm thấy dường như muốn bắt đầu một cuộc tán gẫu.

Triệu Tịch Nguyệt không trả lời vấn đề này, nhìn chút ít ngọn núi trong gió tuyết, trầm mặc không nói.

Ở trong mắt đồng môn cùng sư trưởng, nàng có chút cao ngạo, ít nói mà lạnh lùng, nhưng trong mắt Tinh Cừu, nàng tựa như một cô bé quật cường, có chút làm người thương tiếc.

Tinh Cừu giơ tay lên muốn xoa mái tóc ngắn của nàng, rồi lại để xuống, nói: "Chớ suy nghĩ quá nhiều."

Triệu Tịch Nguyệt thu hồi tầm mắt, nhìn hắn nói: "Ta muốn đi Kiếm Phong làm chuẩn bị cuối cùng."

Nếu nói chuẩn bị, tự nhiên là thừa kiếm đại hội.

Nàng đón phong tuyết tới đây cùng hắn nói những lời này, chỉ là vì cáo biệt.

Cáo biệt thường thường là chuyện rất thương cảm, nhưng cũng không thích hợp với Tinh Cừu.

"Đến lúc đó gặp lại."

Hắn nói.

Con đường tu đạo dài dòng, gặp rất nhiều người, gặp lại cũng có, nhưng nhiều nhất vẫn là cáo biệt, sau đó từ đó không thấy nữa.

Hắn gặp qua quá nhiều bi hoan ly hợp, sanh ly tử biệt, cho nên hiện tại có thể biểu hiện vô cùng lạnh nhạt.

Ở trước mặt thời gian, trừ lạnh nhạt, còn có thể như thế nào đây?

...

...

Triệu Tịch Nguyệt rời khỏi khe suối Tây Kiếm, hướng Kiếm Phong mà đi.

Nàng không ngại kiếm, không phải bởi vì thanh tiểu kiếm màu xanh bị hao tổn nghiêm trọng, mà căn cứ vào suy nghĩ khác.

Ở cuối suối Tây Kiếm, nàng bị Cổ Hàn ngăn cản đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Hai thân ảnh trên đá bên suối

Triệu Tịch Nguyệt biết Cổ Hàn muốn hỏi điều gì, nhưng nàng không định trả lời, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

"Đứng lại!"

Cổ Hàn trầm giọng nói.

Hắn hít sâu một hơi, không chế tâm tình, nhìn bóng lưng của nàng nói: "Chư phong đã quá già cỗi rồi, tương lai của Thanh Sơn, chỉ ở chúng ta..."

Triệu Tịch Nguyệt không để cho hắn nói cho hết lời.

"Ngươi sai lầm rồi, tương lai của Thanh Sơn là ở chỗ ta, mà không ở chỗ các ngươi."

Nói xong câu đó, nàng tiếp tục hướng Kiếm Phong mà đi, rất nhanh đã biến mất trong gió tuyết.

Cổ Hàn nhìn điểm đen càng ngày càng nhỏ trong gió tuyết, mặc nhiên nghĩ tới: "Vậy Tinh Cửu thì sao? Nguyên nhân ngươi chú ý đến hắn rốt cuộc là cái gì?"

Gió tuyết đột nhiên loạn, phi kiếm phá không mà đến, hắn cất bước đi đến trên thân kiếm, ngược gió mà đi, hóa thành một đạo khói trắng.

Phiêu điều mà lên, Cổ Hàn rất nhanh đã tới đến một ngọn núi xinh đẹp phía tây nam.

Ngọn núi xinh đẹp tuyết trần, nhưng bên trên nhai bình, khắp nơi đều có thể thấy kiếm quang bén nhọn, sát ý mười phần, ý tứ thiết huyết vô cùng nồng đậm, dù là bông tuyết từ trên trời giáng xuống cũng bị hóa thành khói xanh.

Nơi này chính là Thanh Sơn đệ nhị phong Lưỡng Vong phong.

Nơi này đều là các đệ tử ưu tú nhất đến từ chư phong, phần lớn cũng đã tu tới Vô Chương cảnh giới, thậm chí có một số rất ít đã tiến vào Du Dã cảnh.

Cổ Hàn rất thích cảm giác như vậy.

Tựa như phần lớn đệ tử trẻ tuổi Lưỡng Vong phong, hắn cũng không thích cách làm việc của chư phong còn lại, bao gồm cả thừa kế đại hội. Theo bọn họ, những chuyện này chẳng qua là cử chỉ nhằm chán chư phong vì kéo dài truyền thừa của mình mà cướp đoạt nhân tài thôi, trừ tạo thành nghiêm trọng hao tổn, không có bất kỳ ý nghĩa.

Kiếm quang biến mất ở trong động phủ trên đỉnh Lưỡng Vong phong.

"Không thể tiếp tục bàng quan như vậy mãi được, không biết tại sao Tịch Nguyệt đối với chúng ta có chút mâu thuẫn."

Cổ Hàn nhìn bóng lưng kia nói.

"Sự muộn chỗ đó để ta đi nói, ngươi chỉ cần bảo đảm Thanh Nhi cùng Thập Tuế không xảy ra vấn đề gì."

Người kia không xoay người, hỏi: "Mặt khác, ta muốn biết ngươi bây giờ rốt cuộc thấy Tinh Cửu thế nào?"

Cổ Hàn trầm mặc chốc lát, nói: "Ta không thích hắn."

Người này xoay người, dung nhan thanh tú, vẻ mặt ôn hòa.

Hắn là Thanh Sơn Chương môn thủ đồ Quá Nam Sơn, còn có một thân phận khác là thủ tịch đệ tử của Lưỡng Vong phong.

"Mã Hoa đã chứng minh cách nhìn của hắn là đúng."

Quá Nam Sơn mỉm cười nói: "Nhưng ta vẫn ủng hộ cách làm của ngươi, nếu như không chịu được mài dũa, thiên phú dù cao tới đâu cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, hài tử kia bị ngươi luân phiên nhục nhả, nhưng ngay cả kiếm cũng không dám rút, tương lai hàng ma vệ đạo, xuất lực cho Thanh Sơn như thế nào?"

Cố Hàn vẽ mặt hồ hững hờ nói: "Tên kia ngay cả kiếm còn không có, làm sao có thể rút kiếm?"

...

...

Tuyết từng đợt từng đợt đi qua, sau đó dần dần biến mất, cỏ cây khô vàng một lần nữa hóa màu xanh, lại một mùa xuân nữa đã tới.

Thừa kiếm đại hội sắp sửa bắt đầu.

Nghe nói Triệu Tịch Nguyệt kết thúc khổ tu ở Kiếm Phong, trở về lần nữa, nhưng không ai thấy thân ảnh của nàng, bao gồm cả Tinh Cửu ở trong động phủ.

Đối với Thanh Sơn Tông mà nói thừa kiếm đại hội là chuyện vô cùng trọng yếu, tự nhiên khắp mọi mặt cũng cực kỳ coi trọng.

Cuối tuổi Tây Kiếm đã bố trí chỗ ngồi từ trước, trên thạch bích mấy trăm trượng còn có Tích Lai phong tiên sư dụng thần thông dời tới mấy khối cự thạch làm đài, cự thạch cực kỳ rộng lớn, có thể dung nạp mấy ngàn người, còn có mây trắng cùng thác nước bên cạnh làm bạn, càng thêm cảm giác như tiên cảnh.

Bên khe suối đệ tử bình thường trăm mặc mà khăn trang tu hành công khóa, thỉnh thoảng không nhận được sẽ hướng lên bầu trời nhìn một cái.

Lưỡng Vong phong sư huynh trên thế gian hàng yêu trừ ma còn có các sư trưởng chư phong tại Triều Ca thành, cũng đã lần lượt chạy về.

Làm cho người ta chú ý nhất chính là các đại biểu tông phái khắp nơi tới đây xem lễ. Quả Thành Tự có hơn mười tăng nhân tới, Triều Ca thành có mấy vị hoàng triều quan viên, Thủy Nguyệt Am, Huyền Linh Tông cùng Thanh Sơn Tông giao hảo như vậy, lại càng phái ra nhân vật trọng yếu như trưởng lão, nghe nói ngay cả Phong Dao Giáo tại bắc địa xa xôi cũng phái người tới.

Nội môn đệ tử ở bên khe suối tây kiếm nhiều năm, chỉ cần có tự tin, đều đã ghi danh tham gia đại hội lần này.

Trời sanh đạo chủng Triệu Tịch Nguyệt cùng Liễu Thập Tuế, tự nhiên là đối tượng mà mọi người chú ý, nghe nói ngay cả một vị trưởng lão Huyền Linh Tông cũng hỏi thăm tình hình của Liễu Thập Tuế, về phần Triệu Tịch Nguyệt lại càng là nhân vật tiêu điểm vạn chúng chú mục, nếu như không phải là không tiện, chỉ sợ Thủy Nguyệt Am sớm đã đi tìm nàng.

Tất cả mọi người muốn biết Triệu Tịch Nguyệt sẽ lựa chọn ngọn núi ở trên thừa kiếm đại hội.

Đáp án này nếu được vạch trần, đồng thời cũng sẽ giải khai một bí ẩn khác khôn nhiều Thanh Sơn Tông rất nhiều năm.

Năm đó trước lúc Triệu Tịch Nguyệt mới ra đời, Thanh Sơn Tông cũng đã biết trước nàng là trời sanh đạo chủng, vẫn âm thầm bảo vệ cho đến hiện tại, đây tốt cùng là thủ bút của vị đại nhân vật nào?

Trừ Triệu Tịch Nguyệt cùng Liễu Thập Tuế, còn có hơn mười vị đệ tử giống như trước được chú ý.

Những đệ tử này đều ở trong quá trình tây kiếm biểu hiện cực kỳ ưu dị, trong đó có ba người lại càng giống như Liễu Thập Tuế được Lưỡng Vong phong nhìn trúng, từ năm trước bắt đầu một mực giáp khóa do Cố Hàn tự mình giáo dục, trong đó có một gã đệ tử tên là Cố Thanh cảnh giới cao cường nhất, rất được môn phái coi trọng.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đệ tử tên là Cố Thanh này, khẳng định có thể thuận lợi thừa kiếm.

Cố Thanh cũng không nổi danh, bởi vì hắn vẫn lấy thân phận kiếm đồng ở Lưỡng Vong phong học kiếm, rất ít xuất hiện bên khe suối Tây Kiếm, cho nên lộ vẻ có chút thần bí.

Ở trong mắt những người biết nội tình, cảnh giới thực lực của Cố Thanh thậm chí mơ hồ vượt qua Triệu Tịch Nguyệt một bậc, hắn coi là người mạnh nhất trong hàng đệ tử tây kiếm thế hệ này.

Bởi vì hắn là kiếm đồng của Lưỡng Vong phong thủ tịch đệ tử Quá Nam Sơn, hơn nữa, hắn còn là thân đệ đệ của Cố Hàn.

...

...

Trước khi thừa kiếm đại hội bắt đầu, Thanh Sơn Tông có một chuyện vô cùng trọng yếu cần phải giải quyết.

Đó chính là truyền thừa vị trí Phong chủ Bích Hồ phong.

Tiền nhiệm Bích Hồ phong chủ Lô Phá Vân tử vong rất bí ẩn, hơn nữa đây là chuyện của Thanh Sơn Tông, cho nên tiến hành vô cùng khiêm tốn.

Trừ Thanh Sơn Tông Chương môn cùng với đứng đầu chư phong, không có bất kỳ ai theo dõi cuộc chiến này, chớ đừng nói chi là sứ giả các tông phái tới đây xem lễ.

Đêm đó, một đạo kiếm quang hàn Cừ Phong.

Kiểm ý tung hoành trong thiên địa, Thanh Sơn đại trận khởi động, bắc trấn thủ mờ mắt, nuốt mấy đạo tinh quang, cuối cùng phân ra thắng bại.

Một vị trưởng lão ẩn cư Bích Hồ phong đánh bại Thượng Đức phong Trì Yến, thành công tiếp nhận chức vị Phong chủ.

...

...

Nắng sớm mờ mờ, Thanh Sơn Cừ Phong đã sớm tỉnh lại, cuối con suối, mơ hồ truyền đến vô số tiếng người.

Tinh Cừ nhìn thoáng qua bên kia, đi tới bên kia bờ suối, đi tới Tây Kiếm Các, gõ cửa.

Tất cả mọi người đã tới thạch bích cuối con suối, Tây Kiếm Các an tĩnh dị thường, theo đạo lý hẳn là không có một bóng người mới đúng.

Lâm Vô Tri không đi, tựa như vẫn đang chờ hấn.

"Ta nghĩ người sẽ không tới cơ."

Hắn nhìn Tinh Cừ mỉm cười nói.

Tinh Cừ nói: "Ta đã quen là chuyện hôm nay thì để hôm nay làm."

Lâm Vô Tri mở danh sách đã sớm chuẩn bị, đưa bút tới.

Tinh Cừ nhận bút, ở trên danh sách viết xuống tên của mình.

"Mặc sự thực thật sự rất thương thức người, nể tình ta ở nơi này đợi người, người để ý bên hấn nhiều hơn một chút."

Lâm Vô Tri vỗ vỗ vai của hấn, nói: "Mặc dù... đáng vẻ của hấn quả thật không đẹp mắt."

Tinh Cừ suy nghĩ một chút, nói: "Ta thật sự không quan tâm đẹp xấu."

Lâm Vô Tri nhìn mặt của hấn thờ dài, nghĩ thầm cũng đúng, dù sao cũng không có ai dễ nhìn như người.

Tinh Cừ hướng ngoài Tây Kiếm Các đi tới.

Lâm Vô Tri thu thập danh sách, chuẩn bị đưa đến Thích Việt phong để lập hồ sơ, ngẩng đầu nhìn bóng lưng của hấn, bỗng nhiên nghĩ tới một việc.

Kiểm đâu? Làm sao người còn không đi lấy kiếm?

...

...

Đi tới cuối suối Tây Kiếm, hai bờ suối đã đứng đầy đệ tử đợi chờ tham gia thừa kiếm đại hội.

Hai bên vách đá cao mấy trăm trượng, còn có rất nhiều thân ảnh, hẳn là đến từ Cừ Phong.

Trên vách đá dựng đứng là một đám mây, không cách nào thấy rõ ràng hình ảnh bên trong, nói vậy các đại nhân vật Thanh Sơn Tông còn có sứ giả các tông phái tới xem lễ, hẳn là ở trong đó.

Không biết năm nay Thủy Nguyệt Am sẽ phái ai tới? Lấy thân phận của Liên sư muội chắc sẽ không tự mình đến, tới sẽ là đồ đệ của nàng sao?

Nhìn mây mù trên núi, Tinh Cừ hiếm thấy mà nghĩ tới cô nhân.

Bên khe suối rất náo nhiệt, khắp nơi đều là người.

"Tinh sư huynh, nơi này!"

Ngọc Sơn sư muội đứng dậy, hướng hấn vẫy tay, ý bảo mình giữ chỗ cho hấn trước rồi.

Tĩnh Cửu liếc nhìn, phát hiện vị trí kia dùng để xem cuộc chiến quả thật không tệ, nhưng lại quá nhiều người.

Hắn thích thanh tĩnh, không thích náo nhiệt, không muốn đi địa phương nhiều người.

Tầm mắt của hắn rất tự nhiên rơi vào địa phương an tĩnh nhất bên khe suối.

Nơi đó cũng tương đối vắng vẻ, địa phương gần vách đá nhất, là một tảng đá xanh trong suối.

Chỗ đó rất an tĩnh, là bởi vì trên tảng đá có một đạo thân ảnh cô đơn.

Triệu Tịch Nguyệt ở đó.

Không có đệ tử nào dám tới quá gần.

Tĩnh Cửu rất tự nhiên đi tới, rất tự nhiên ngồi xuống bên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Thì ra hắn chính là Tĩnh Cửu

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hắn một cái, nói: "Tới?"

Tĩnh Cửu ừ, nhìn về một nơi cũng rất bắt mắt bên kia suối.

Hơn mười tên đệ tử trẻ tuổi đứng ở nơi đó, ánh mắt yên tĩnh mà tự tin, đều là học sinh giáp khóa do Cố Hàn dẫn dắt.

Tĩnh Cửu chỉ nhận biết mình Liễu Thập Tuế, tự nhiên không biết hai gương mặt lạ hoắc bên trong đó.

Tĩnh Cửu nhìn hắn một cái.

Liễu Thập Tuế quay mặt đi.

...

...

Thời điểm các đệ tử đánh giá bốn phía, cũng không biết mình cũng đang là đối tượng bị quan sát.

Ở trên vách đá cùng cột đá khổng lồ, còn có đỉnh núi bị mây mù che dấu, có rất nhiều ánh mắt rơi vào bên khe suối, còn có rất nhiều người cầm lấy bút cùng giấy ghi chép cái gì.

Chủ nhân những ánh mắt cùng bút giấy kia đều là nhân vật trọng yếu ở Cửu Phong, sẽ quyết định hôm nay rốt cuộc sẽ chọn tên nào đệ tử thừa kế, vừa sẽ bỏ qua tên đệ tử nào.

Thanh Sơn Tông đối với nội môn đệ tử quản lý nhìn như rất lỏng lẻo, như đối với ngoại môn đệ tử tùy ý để bọn hắn cảm kiếm kinh học tập. Trên thực tế chư phong vẫn âm thầm quan sát biểu hiện của các đệ tử ở trong quá trình tẩy kiếm, đối với tính tình, xu hướng, cảnh giới, thực lực mỗi người đệ tử cũng tra xét rõ ràng.

"Cố Thanh không cần suy tính, hắn nhất định sẽ trực tiếp về Lưỡng Vong phong."

"Liễu Thập Tuế tình hình sẽ bất đồng, mặc dù hắn khẳng định cũng sẽ được triệu nhập Lưỡng Vong phong, nhưng có lẽ sẽ nguyện ý theo ngọn núi khác học kiếm nữa."

"Kỷ Nguyên Lương cảnh giới còn chưa ổn định, nhưng phương diện ngự kiếm rất có thiên phú, có thể chuyển vị trí lên trên một chút, nên tập trung với hắn hơn."

"Tư Không Nghi Dân bên kia, ta đã bắt chuyện với mẫu thân hắn, phải, chính là quan hệ với Huyền Linh Tông, mẫu thân hắn hứa hẹn, chỉ cần chúng ta chọn hắn, hắn sẽ chọn người của chúng ta."

"Tiết Vĩnh Ca hắn là sẽ tham gia thừa kế đại hội lần sau, nhưng thúc tổ hắn nói nếu như chúng ta nguyện ý chọn hắn, như vậy có thể giúp chúng ta khuyên nhủ Kỳ Phi Anh lần này."

"Kỳ Phi Anh hai năm qua một mực theo Cố Hàn sư huynh ở giáp khóa học kiếm, chỉ sợ không dễ dàng bị thuyết phục như vậy."

"Vẫn là câu nói kia, nếu tương lai muốn đi Lưỡng Vong phong thì chúng ta không ngăn cản, nhưng muốn dùng danh nghĩa đệ tử phong chúng ta mà đi."

"Vậy có thể đem vị trí của hắc dôi lên phía trước nữa, đặt ở phía sau Tư Không Nghi Dân."

Tương tự thảo luận không ngừng phát sinh trên vách đá.

Cửu Phong sư trưởng cùng thân truyền đệ tử nhìn những người tuổi trẻ bên khe suối, không ngừng thôi diễn các loại khả năng, ngọn bút trên giấy viết xuống mấy cái tên, trong đó có tên sẽ bị gạch đi, có tên sẽ được chuyển đến vị trí phía trước hơn, không khí rất khẩn trương.

Đây chính là Thanh Sơn Tông thừa kế đại hội.

Không phải ngọn núi nào muốn tuyển chọn đệ tử thừa kế đều có thể tâm tưởng sự thành, bởi vì rất có thể người sẽ cần cùng ngọn núi khác cạnh tranh.

Thanh Sơn Cửu Phong chỉ có Thiên Quang phong địa vị đặc thù nhất, đệ tử được bọn họ chọn bình thường đều sẽ không cự tuyệt.

Thượng Đức phong thì có chút lúng túng, càng ngày càng ít có đệ tử trẻ tuổi nguyện ý chủ động lựa chọn.

Lưỡng Vong phong có thể tùy thời từ chọn người chư phong, cũng không nhất định phải lên tiếng trong thừa kế đại hội, nhưng năm nay tình hình có chút bất đồng, tên đệ tử gọi Cố Thanh kia sẽ trực tiếp ghi danh đi Lưỡng Vong phong, để chuẩn bị cho Mai hội mấy năm sau, Quá Nam Sơn người này làm sao có thể để Triệu Tịch Nguyệt cùng Liễu Thập Tuế thoát khỏi chứ?

Kể từ đó, sự lựa chọn của Vân Hành phong cùng Bích Hồ phong trở nên nhỏ hơn, phải cẩn thận lựa chọn, dự đoán mọi trường hợp phát sinh.

...

...

Quá Nam Sơn là Chương môn thủ đồ, cũng là Lưỡng Vong phong thủ tịch đệ tử, trong những năm qua, hắn dẫn dắt đồng môn trẻ tuổi trăm yêu trừ ma trên thế gian, cùng Minh Bộ yêu nhân và phương bắc chút ít quái vật chiến đấu đầy hăng hái, nhưng ở trên người của hắn cũng không có ý vị thiết huyết lãnh khốc, ngược lại khí tức rất ôn hòa.

Lòng có hùng tài đại lược, ánh mắt tự nhiên cực xa, đối với rất nhiều chuyện trên thế gian hắn cũng không còn vướng bận.

Nhìn hai đạo thân ảnh một đứng một ngồi trên tảng đá, hắn mang theo tiếc nuối nói: "Xem ra thật không được a."

Một câu nói này có hai ý tứ.

Vài ngày trước Triệu Tịch Nguyệt từ Kiếm Phong trở về, hắn cùng với nàng tiến hành một phen nói chuyện rất lâu.

Nhưng cho đến cuối cùng, Triệu Tịch Nguyệt cũng không hứa hẹn sẽ gia nhập Lưỡng Vong phong.

Về phần ý tứ thứ hai, tự nhiên là nói Tinh Cửu vẫn không thể lấy kiếm thành công, không cách nào tham gia thừa kế đại hội lần này.

"Cho dù được, ta cảm thấy được cũng không được."

Cố Hàn lạnh lùng nói.

Mã Hoa nở nụ cười, trên gương mặt tròn mập sinh ra chút ít mảnh vụn, nói: "Không được là không được."

Như vậy kết luận cuối cùng là không được.

Tinh Cửu không được.

Lâm Vô Tri từ dưới vách đi tới.

Quá Nam Sơn gật đầu.

Lâm Vô Tri cũng gật đầu.

Hai người đều là Chương môn thân truyền đệ tử, nhưng không biết tại sao, lộ vẻ có chút lạnh nhạt.

Lâm Vô Tri bỗng nhiên dừng bước, nói: "Tinh Cửu đã ghi danh."

Quá Nam Sơn trầm mặc một chút, nói: "Đây là chuyện tốt."

Cố Hàn lạnh giọng nói: "Người này lại muốn làm gì đây?"

Mã Hoa hí híp mắt, vẫn cười cả người lẫn vật vô hại như vậy, nhưng trong mắt xẹt qua một đạo hàn quang.

"Mặc sư thúc vẫn muốn hấn, bây giờ nhìn lại, ánh mắt của hấn quả thật mạnh hơn so với những lần trước chúng ta rất nhiều."

Lâm Vô Tri nhìn hấn nói.

Quá Nam Sơn nói: "Ta cũng vẫn ôm hi vọng rất lớn đối với thiếu niên này."

"Phải không? Ta lại nhìn không ra điều đó."

Lâm Vô Tri nhìn Cổ Hàn một cái, tự tiểu phi tiểu nói.

"Cổ sư đệ chỉ là muốn rèn luyện hấn một phen mà thôi."

Quá Nam Sơn nói: "Hấn quá mức kiêu ngạo, thừa nhận áp lực vừa phải, có thể giúp trưởng thành."

Lâm Vô Tri cảm khái nói: "Đã nhiều năm như vậy, ta vẫn không quen phương pháp tự quyết định này của các người."

Quá Nam Sơn nói: "Đó là bởi vì người chưa từng hiểu tên học sinh người dạy."

Lâm Vô Tri khẽ nhún mày, nói: "Xin lắng tai nghe."

Quá Nam Sơn nhìn khối đá xanh trong suối, nói: "Nếu nói lời, thật ra là một loại thái độ, đối với thế gian vạn vật không có yêu thích, trên cao nhìn xuống, loại kiêu ngạo cực hạn này đối với Thanh Sơn Tông ta, đối với thiên hạ thương sinh không có bất kỳ ý nghĩa, nếu hấn không thể thanh tỉnh biết được điểm này, sẽ không có tư cách để tới Lưỡng Vong phong ta."

Lâm Vô Tri chậm chạp nói: "Người chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới, có thể căn bản hấn không muốn đi Lưỡng Vong phong? Các người làm như vậy trừ để cho hấn mất hứng, còn có ý nghĩa gì?"

"Vào Lưỡng Vong phong là vinh quang đối với mỗi đệ tử Thanh Sơn, một ngày nào đó hấn sẽ minh bạch điểm này."

Quá Nam Sơn nhìn hấn ôn hòa nói: "Sư đệ người nếu không phải không cam lòng thua dưới kiếm của ta, hiện tại không phải cũng có thể đứng bên cạnh ta ư?"

Lâm Vô Tri lặng lặng nhìn hấn, bỗng nhiên nói: "Ta cảm thấy hôm nay có thể người sẽ thất vọng, hơn nữa... Là hai lần."

...

...

Khối đá xanh ở trong suối phía trước nhất rất bắt mắt.

Rất nhiều tầm mắt cũng rơi ở phía trên.

Tất cả mọi người rất chú ý tới Triệu Tịch Nguyệt, nhưng vẫn có rất nhiều lực chú ý chuyển dời đến bên cạnh nàng.

Tên thiếu niên áo trắng ngồi ở trên tảng đá kia, bộ dạng lười biếng vô cùng hấp dẫn người, bởi vì hấn quá dễ nhìn.

"Đây chính là Tinh Cừ sao? Quả nhiên đáng vẻ cực đẹp."

"Tứ sư tỷ, năm trước các người đi Nam Tùng đình, thật sự không thấy được hấn ư? Vậy thì thật là đáng tiếc."

Các nữ đệ tử Thanh Dung phong nhìn bên dòng suối hưng phấn mà nghị luận.

Đây là lần đầu tiên các nàng nhìn thấy Tinh Cừ, mặc dù nghe qua rất nhiều tin đồn, nhưng hôm nay thấy chân nhân, mới biết được thì ra nghe danh không bằng gặp mặt.

Tinh Cừ quá dễ nhìn.

"Hấn hôm nay sẽ tham gia thừa kế đại bí chứ?"

Các đệ tử Thanh Dung phong ánh mắt mang theo mong đợi nhìn về Mai Lý sư thúc.

Mai Lý lắc đầu, nói: "Chờ tiếp theo sao."

Thanh Dung phong đệ tử có chút thất vọng.

Mai Lý không phải cũng như thế hay sao.

Tinh Cữu hai tay áo theo gió mà động, rõ ràng không giấu kiếm trong đó, xem ra kỳ tích không phát sinh, hắn vẫn không thể nào lấy được thanh kiếm kia.

Mai Lý hiện tại quan tâm hơn chính là lựa chọn của Triệu Tịch Nguyệt sau đó.

Thanh Sơn Cữu Phong lấy Thanh Dung phong, Tích Lai phong nữ đệ tử nhiều nhất, hơn nữa người trước trên căn bản đều là kiếm tu phái nữ.

Theo nàng, Triệu Tịch Nguyệt vị trời sanh đạo chủng phái nữ hiếm thấy này, đương nhiên nên tới Thanh Dung phong thừa kế.

Dĩ nhiên, nàng cảm thấy thiếu niên xinh đẹp giống như Tinh Cữu cũng nên tới Thanh Dung phong mới phải.

Gió mát nhẹ nhẹ, thổi tan mây mù, lộ ra một góc màn che.

Một đạo thanh âm uyển chuyển từ sau màn che truyền tới: "Tiểu Tịch Nguyệt vẫn không đáp ứng ư?"

Mai Lý cung kính đáp: "Đúng vậy, Phong chủ. Bất quá nghe nói nàng cũng không đáp ứng nơi khác, chúng ta hắn là còn có hi vọng."

"Phải... Bên người nàng thiếu niên áo trắng là ai?"

"Đó chính là Tinh Cữu."

"Thì ra hắn chính là Tinh Cữu."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Khai hội

Thừa kế đại hội sẽ bắt đầu.

Trước tiên đứng ra là một vị tây kiếm đệ tử tên là Trần Lâm.

Trần Lâm vào nội môn đã bảy năm, năm năm trước đã lấy kiếm thành công, nhưng cho đến năm nay mới tu tới Thủ Nhất cảnh giới viên mãn, có tư cách tham gia thừa kế đại hội.

Nhiều năm tu hành cùng đợi chờ để cho hắn có được sự trầm ổn khác xa số tuổi, không để ý bốn phía ánh mắt cùng áp lực xuất tràng, chuyên chú bắt đầu biểu diễn của mình.

Một đạo kiếm quang trong trẻo lạnh lùng rời tay áo lao ra, ở trên thạch bích phun đầy nước lưu lại một đạo dấu vết rõ ràng, sau đó đổi ngược quay về.

Không đợi phi kiếm tới gần người, hắn khinh thân mà nhảy, rơi xuống trên thân kiếm, bắt đầu ngự kiếm phi hành, qua lại bên vách đá, lộ vẻ có chút thuần thực.

Bờ suối an tĩnh không tiếng động.

Trên thạch đài ở đỉnh núi có mây mù lượn lờ, Huyền Linh Tông sư giả, Đại Trạch lai khách, Triều Ca thành đại biểu, còn có Quả Thành Tự luật đường thủ tịch, cùng với Thủy Nguyệt Am trước đến giờ cùng Thanh Sơn Tông giao hảo, mấy đại biểu của kiếm phái ngồi ở vị trí của riêng mình, vẫn duy trì trầm mặc, không nói gì.

Năm nay là lần đầu tiên Kính Tông phái đại biểu tới xem Thanh Sơn Tông thừa kế đại hội, vị sư giả kia không có kinh nghiệm gì, cũng không chú ý tới sự trầm mặc trên núi, nhìn vị đệ tử tên là Trần Lâm phi kiếm bén nhọn, ngự kiếm thành thạo, trên núi tự nhiên qua lại, sinh lòng than thở, vỗ tay ca ngợi mấy câu.

Trần Lâm trở xuống trên đá bên suối.

Một vị trưởng lão Thích Việt phong chịu trách nhiệm chủ trì thừa kế đại hội, nhìn hắn mặt không chút thay đổi hỏi: "Người muốn tới ngọn núi nào thừa kế?"

Trần Lâm vẻ mặt rất cục trở nên khẩn trương, thanh âm hơi run nói: "Đệ tử có tài đức gì, không dám chọn lựa."

Lúc nói chuyện, hắn nhìn địa phương sư trưởng chur phong tụ tập trên núi, mang theo mong đợi cùng bất an.

Trên thừa kiếm đại hội, Cửu Phong sư trưởng mỗi người chỉ có thể chọn lựa một gã đệ tử thừa kiếm, số lượng có hạn, cho nên cũng sẽ phi thường thận trọng.

Trần Lâm biết cảnh giới tu vi của mình ở đồng môn cũng không nổi bật, không dám hy vọng xa vời được cử phong tranh đoạt, chỉ hy vọng có thể có một chỗ chọn trúng chính mình là được.

Trên núi không có tiếng động vang lên, vẫn là một mảnh an tĩnh.

Theo thời gian trôi đi, trăm mặc biến thành lúng túng.

Các đệ tử bên khe suối không có tư cách tham gia thừa kiếm đại hội, nhìn hẩn mặt lộ vẻ không đành lòng.

Ngọc Sơn sư muội lại càng quay mặt đi, khăn trương không dám nhìn.

Một mảnh tĩnh mịch, Trần Lâm vẫn duy trì vẻ ngoài bình tĩnh, lấy kiên nghị khó có thể tưởng tượng ngẩng đầu, giống như tội phạm đang đợi tuyên bố cuối cùng.

Hắn biết nếu như lúc này chính mình cúi đầu, hoặc là biểu hiện như đưa đám chút ít, có thể sẽ bị sư trưởng cho rằng kiếm tâm không yên.

Vậy hẩn thật sự phải đợi thêm ba năm nữa.

Kính Tông sư giả cũng cảm thấy rất lúng túng, nhìn ánh mắt các tân khách bốn phía, cảm thấy hai tay đang vỗ mồm vừa rồi có chút không tiện đề đầu. Hẩn thật sự nghĩ mãi mà không rõ, một tài năng ưu tú như tên đệ tử này, ở trong Kính Tông hẩn là đối tượng phải trọng điểm bồi dưỡng, nhưng ở Thanh Sơn Tông... Lại không có ai muốn?

Rất cục có thanh âm ở trên núi vang lên.

Vân Hành phong phương diện thương nghị một phen, có thể là nghĩ tới ở mấy tên trọng điểm sau đó không cách nào tranh giành được với cử phong còn lại, đã quyết định thu Trần Lâm.

"Người có bằng lòng theo Trình trưởng lão học tập Thương Điều kiếm pháp hay không?"

Trần Lâm vui mừng vô cùng, run giọng nói: "Đệ tử nguyện ý!"

Nói xong câu đó, hẩn vội vàng ngự kiếm mà lên, đi tới trên núi nơi nào đó, cùng các sư huynh Vân Hành phong đứng cùng một chỗ.

...

...

Lần lượt có đệ tử đi ra ngoài biểu diễn cảnh giới cùng kiếm pháp của mình.

Đám nội môn đệ tử ở bên khe suối tẩy kiếm khổ tu nhiều năm, cũng đã tu tới Thủ Nhất cảnh giới viên mãn, thậm chí có hai ba người đã chạm tới cánh cửa Thừa Ý cảnh giới, ngự kiếm tự nhiên, có thể phi hành như chim ở quần phong, kiếm quyết lại càng thành thạo, phi kiếm lưu chuyển, tạo thành đạo đạo màn sáng, bên trong mười bước, cho dù nước rơi cũng không thể lọt vào.

Kỳ Nguyên Lương, Tư Không Nghi Dân, Kỳ Phi Anh, những cái tên nhiều lần xuất hiện trên bút ký cử phong, trải qua một phen tranh chấp cũng đều được chọn trúng.

Trên núi rất an tĩnh, Kính Tông sư giả bị bại học lúc trước, không dễ dàng phát biểu ý kiến nữa, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn thạch đài hình vuông sâu trong mây mù, nghĩ thầm Thanh Sơn Tông Chuông môn không biết có tự mình đến hay không, hay là như trong truyền thuyết, hẩn cũng cùng sư phụ Thái Bình chân nhân đang tu hành loại đạo pháp huyền diệu chí cực kia.

Quả Thành Tự luật đường thủ tịch nhắm mắt lại, trong tay lần tràng hạt di chuyển chậm chạp.

Thủy Nguyệt Am nữ đệ tử cùng Thanh Dung phong nữ đệ tử ở chung một chỗ, vốn dĩ các nàng quen biết từ trước nên thấp giọng nói gì đó, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười như chuông bạc.

"Thật là nhàm chán."

Huyền Linh Tông khách nhân ngồi trên thạch đài phía góc tây.

Một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi quan sát nước chảy trong khe đá dưới chân, cảm thấy hơi hơi mỏi mắt.

Nàng dụi dụi mắt, ngáp một cái, trên vành tai trong suốt khả ái buộc một chiếc chuông nhỏ phát ra thanh âm thanh thúy.

Hai chiếc chuông nhỏ màu sáng như bạc, chẳng lẽ tiểu cô nương này là Ngân Linh sư giả địa vị không hề thấp ư?

"Người biết cái gì?"

Một vị thiếu phụ sừng sững bước bước đầu của nàng, nói: "Thanh Sơn Tông chính là kiếm đạo đại phái, diễn kiếm nhìn như nhàn chán, kì thực thật không đơn giản."

"Vấn đề là quá nhàn chán, một kiếm qua, một kiếm lại, có gì đẹp mắt."

Huyền Linh Tông tiểu cô nương bĩu môi nói: "Sớm biết không thú vị như vậy, ta sẽ không đến đây đâu."

Bỗng nhiên dưới vách đá truyền đến thanh âm, nàng đứng dậy nhìn thoáng qua, phát hiện đám người khể loạn, không khỏi nổi lên hứng thú, nhìn đi tới suối chính là thiếu niên gây yêu kia, nói: "Sự thúc người mau nhìn! Đó không phải là trời sanh đạo chủng người vừa rồi chỉ cho ta xem ư?"

...

...

Liễu Thập Tuế đi tới trên suối.

Hai bờ suối vang lên một trận thờ nhẹ.

Trên núi cũng ần có động tĩnh, vô số tầm mắt tập trung tới đây.

Trên núi cao, Quả Thành Tự luật đường thủ tịch mở mắt, Đại Trạch khách lai đứng dậy, Kính Tông sư già càng thật sớm đi tới bên vách núi, nhìn xuống phía dưới.

Các tân khách hứng thú rất nhiều với biểu hiện của Liễu Thập Tuế, hoặc có thể nói là hiếu kỳ.

Tu hành giới đều biết, Liễu Thập Tuế là trời sanh đạo chủng, hơn nữa còn là vị trời sinh đạo chủng thứ ba trong mười năm của Thanh Sơn Tông.

Trời sanh đạo chủng là tu đạo thiên tài vạn trung không có một, tông phái bình thường trăm năm gặp một cái đã coi như không tệ, vận khí của Thanh Sơn Tông thật sự khiến người ta ghen tỵ chí cực.

Trác Như Tuế cùng Triệu Tịch Nguyệt chia ra đến từ Tây Hải cùng Triều Ca thành, gia thế riêng mình đều bất phàm, cùng tu hành giới có nhiều giao tế, còn tương đối dễ dàng bị phát hiện. Nhưng nghe nói Liễu Thập Tuế thuở nhỏ sống ở một cái tiểu sơn thôn vắng vẻ, trước lúc nhập môn chưa hề tiếp xúc với tu hành, làm sao lại bị Thanh Sơn Tông tìm được?

Nhìn thiếu niên đứng ở trên suối, các nhà tông phái tâm tình có chút phức tạp.

Liễu Thập Tuế không hề bị bất kỳ ảnh hưởng, đứng ở trên đá, vẫn rất đơn giản xuất kiếm.

Phi kiếm phá không mà lên, không có tàn ảnh, thậm chí ngay cả kiếm quang cũng không có, phảng phất trong nháy mắt, đi tới trên thạch bích ngoài mười trượng.

Lặng yên không một tiếng động, dòng nước chảy xuôi cũng không sinh ra một đạo rung động, trên thạch bích đã có thêm một đạo động nhỏ tròn đến chí cực.

Nhìn hình ảnh như không có gì lạ, ở trên núi lại dẫn tới mấy tiếng thờ nhẹ giật mình.

Liễu Thập Tuế tay trái hai chỉ vung ra, bày ra kiếm quyết thường thấy nhất trong kiếm kinh, phi kiếm tự thạch bích mà quay về.

Hắn nhìn như tùy ý bước ra một bước về phía trên suối, vừa lúc rơi vào trên thân kiếm, theo kiếm mà lên, phi kiếm hóa thành một đạo tàn ảnh, tốc độ chột tăng cao, biến thành một đạo thanh quang, mấy tức đã bay ra khỏi ngọn núi, mang theo kiếm rít hơi có chút chói tai, phá mây lao đi.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hắn đã biến thành một cái chấm đen trên trời cao, đã sớm vượt qua độ cao của Cửu Phong.

Một lát sau, Liễu Thập Tuế ngự kiếm quay về, mặt không đỏ tím không đập mạnh, khí tức bình tĩnh, trầm mặc thi lễ, phảng phất chính mình cũng chưa làm gì cả.

Trên núi một mảnh an tĩnh, sau đó chột vang lên tiếng ủng hộ.

"Tốt! Tốt! Tốt!"

Liễu Thập Tuế phi kiếm nhìn như đơn giản, kì thực trầm ổn chí cực, không có bất kỳ dư thừa, chính là phong phạm kiếm đạo mà Thanh Sơn Tông theo đuổi.

Mặc dù cảnh giới của hắn còn rất thấp, nhưng một thiếu niên mười bốn tuổi có thể biểu hiện ưu tú như thế, thậm chí ần có phong cách quý phái, có thể nào không làm người ta tán thưởng.

"Đây chính là trời sanh đạo chúng a?"

Vị tiểu cô nương Huyền Linh Tông kia lẩm bẩm nói.

Nhỏ như vậy cũng đã là Ngân Linh sứ giả, thân thể lại lịch của nàng tự nhiên bất phạm, thiên phú ánh mắt tự cũng không kém, biết Liễu Thập Tuế nhìn như biểu hiện đơn giản, kì thực vô cùng không đơn giản, nhưng đối với nàng thích xem nào nhiệt mà nói, vẫn cảm thấy chưa đủ nào nhiệt.

Sau một khắc, mắt nàng sáng rực lên, tinh thần rung lên.

Một gã đệ tử trẻ tuổi vẻ mặt trầm ổn, đi tới trên đá, cùng Liễu Thập Tuế đứng đối diện.

"Liễu sư đệ, xin chỉ giáo."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Thiếu niên người muốn thế nào?

Vị đệ tử này tên là Lâm Anh Lương, là bạn học với Liễu Thập Tuế ở giáp khóa, giống như trước cũng theo Cố Hàn học kiếm, cũng là đệ tử được Lưỡng Vong phong coi trọng.

Không biết lúc này hắn đứng ra khiêu chiến Liễu Thập Tuế, là Lưỡng Vong phong sắp đặt, hay là chính bản thân hắn không cam lòng vì Liễu Thập Tuế lấy được chú ý quá nhiều.

"Lâm sư huynh mời."

Liễu Thập Tuế ôm quyền, phi kiếm yên lặng lơ lửng trước hai tay, đây cũng là bình kiếm chi lễ.

Đối với Lâm Anh Lương chủ động khiêu chiến, hắn có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh đã hồi phục bình tĩnh, hai hàng lông mày càng không nhìn thấy thần thái bối rối.

Tựa như ban đầu Tinh Cửu đánh giá về hắn, vị thiếu niên này rất thông minh, thiện lương, có được kiên nghị cùng chấp nhất vượt qua số tuổi.

Thiếu niên như vậy sẽ rất ít bị ngoại giới biến hóa ảnh hưởng, nếu nói cố thủ bản tâm, cũng chính là như thế.

Liễu Thập Tuế cùng Lâm Anh Lương cách xa nhau hơn mười trượng mà đứng.

Nước suối ở chảy qua khe đá, phát ra ào ào nhẹ vang.

Hơn mười trượng cự ly, đúng lúc là phạm vi công kích hữu hiệu nhất của Thủ Nhất cảnh.

Vị tiểu cô nương Huyền Linh Tông kia đứng bên vách đá, mở to hai mắt nhìn hình ảnh phía dưới, tò mò nghĩ tới ai sẽ thắng đây?

Đáp án rất nhanh đã có, Thanh Sơn Tông đấu kiếm vĩnh viễn cũng là bắt đầu rất đột nhiên, kết thúc nhanh chóng như vậy.

Trên mặt suối sinh ra hai đạo bạch tuyến.

Hai đạo kiếm quang, chiếu sáng vách đá, sau đó chợt biến mất.

Phi kiếm của Liễu Thập Tuế dừng ở trước mắt Lâm Anh Lương, cách mi tâm của hắn ba tấc.

Phi kiếm của Lâm Anh Lương cũng dừng trước người Liễu Thập Tuế, ước chừng một thước.

Hai đạo phi kiếm nhìn như đồng thời dừng lại, nhưng ở trong mắt kiếm đạo cao thủ đứng trên vách núi, xé xịch thật ra đã rất rõ ràng.

Kiếm của Liễu Thập Tuế so với đối phương nhanh hơn nửa phần.

Ở trong sinh hoạt hàng ngày, nửa phần chẳng qua là thời gian nháy mắt không tới, trà sẽ không lạnh, hương cũng sẽ không ngắt.

Nhưng trong kiếm đạo chi tranh, nửa phần đã đủ phân ra thắng bại, thậm chí còn là sinh tử.

Huống chi kiếm của Liễu Thập Tuế so với kiếm của Lâm Anh Lương gần hơn.

...

...

"Vậy là xong rồi?"

Huyền Linh Tông tiểu cô nương nhìn hình ảnh trên suối, mở to mắt nói.

Nàng thường xuyên ở bên trong phái nhìn các sư huynh sư tỷ tỷ thí, nếu như song phương cảnh giới xấp xỉ, thường thường tranh đấu thật lâu, thậm chí có thể từ sáng sớm chiến đến hoàng hôn cũng rất khó phân ra thắng bại.

Ai có thể ngờ được Thanh Sơn Tông đồng môn thi đấu lại đơn giản như thế, nhanh như vậy, những thứ không nói... Nhưng thoát nhìn thật sự không có ý nghĩa a.

Tên thiếu phụ kia nói: "Thanh Sơn Tông chưa bao giờ coi trọng hoa chiêu, chỉ để ý tốc độ cùng uy năng của phi kiếm, kiếm quyết trong Cửu Phong, cũng chẳng qua là dùng đạo pháp bất đồng mà cải biến hai phương diện này, dùng trong chiến đấu thường thường một kích tất sát, vô cùng hung hiểm, cho nên từ trước đến giờ có rất ít người dám trêu chọc bọn hắn."

Vị tiểu cô nương kia nói: "Đây chẳng phải rất dễ ngộ thương ư? Vậy bọn họ bình thời làm sao luyện kiếm?"

Thiếu phụ nói: "Không sai, cho nên Thanh Sơn Tông rất ít khi có đồng môn tỷ thí, đột nhiên quyết đấu cũng muốn để sư trưởng trông coi tiến hành, hơn nữa trừ thừa kiếm đại tỷ cùng thủ kiếm đại tỷ, nghiêm cấm phi kiếm nhắm vào thân thể của nhau, chỉ có thể đem mục tiêu xác định ở nơi nào đó bên phái thân thể của đối phương."

Tiểu cô nương không giải thích được hỏi: "Không thể lấy thực chiến luyện kiếm, làm sao có thể tiến bộ?"

Thiếu phụ vẻ mặt lạnh lùng, nói: "Cho nên Thanh Sơn Tông sẽ có loại địa phương như Lưỡng Vong phong."

Tiểu cô nương nói: "A, ta biết Lưỡng Vong phong, sư tỷ nói ở trong đó đều là một đám quái nhân lãnh khốc vô tình..."

Thiếu phụ mỉm cười chuyển đề tài, nói: "Người không cần phải cảm thấy kiếm đạo không thú vị, lúc trước đối lại nếu người đứng trong suối, người có thể tránh được kiếm của Liễu Thập Tuế sao?"

Nghĩ tới đạo phi kiếm lặng yên không một tiếng động kia, tiểu cô nương hừ hai tiếng, nói: "Cho dù tránh không thoát, nhưng ta có thể bố trí hồn linh trận trước, kiếm của hắn làm sao đâm vào được?"

Thiếu phụ nói: "Nếu như các người đang nói chuyện phiếm, hoặc là cách vài cái bàn ở uống rượu, hắn đột nhiên xuất kiếm, chẳng lẽ người vẫn kịp bày trận ư?"

Tiểu cô nương nghĩ tới hình ảnh sư thúc nói, chẳng biết tại sao đột nhiên cảm giác có chút hàn lãnh, cắn răng nói: "Ta đây sẽ đứng cách hắn xa một chút, phi kiếm của tên kia xa nhất cũng chỉ có thể đánh tới chừng mười trượng... Ta ở mười ngoài trượng, không, ngoài hai mươi trượng bố trí hồn linh, chờ thời điểm hắn ngự kiếm tới tấn công, ta cũng đã sớm mượn được đầy đủ thiên địa linh khí, trực tiếp trấn giết hắn rồi!"

Thiếu phụ cười cười, không nói gì nữa, nhưng trong lòng nghĩ tới, nếu như người đối mặt Thanh Sơn Tông đệ tử đã tiến vào Thừa Ý cảnh giới, có thể phi kiếm trăm trượng giết người, vậy người ứng đối như thế nào? Hơn nữa, Thanh Sơn Tông cường giả Phá Hải có thể cách hơn mười dặm phi kiếm giết người, người có thể làm sao? Nếu như đối phương là Thông Thiên cảnh thì sao?

Chẳng lẽ người phải ngày ngày trốn trong lòng đất, hoặc là núp ở trong vỏ linh quy, hoặc là sống ở trong đại trận không thấy mặt trời sao?

Nghĩ tới nhân sinh thâm đậm của ba đệ tử kiếm giả nổi danh nhất tu hành giới, nàng trong vô thức nhìn về phía sương mù dày đặc mà Thanh Sơn Tông Chương môn đang ở, ẩn sinh ý sợ hãi.

Những cuộc nói chuyện tương tự với Huyền Linh Tông đôi sư thúc chất này, ở rất nhiều địa phương đều đang phát sinh.

Mặc dù các đệ tử tham gia thừa kiếm đại hội cảnh giới còn thấp, nhưng có thể tận mắt thấy Thanh Sơn Tông kiếm đạo hiện ra, đối với các đệ tử nhà mình tu hành tự nhiên rất có giúp ích, những tân khách các tông phái nơi nào bỏ qua cơ hội như thế, thấp giọng không ngừng giải thích trận chiến nhìn như đơn giản lúc trước.

...

...

Liễu Thập Tuế đứng ở trên đá, trầm mặc không nói.

Bị vô số tầm mắt cùng tiếng ủng hộ vây quanh, tâm tình của hắn khó tránh khỏi có chút khác thường, trong vô thức nhìn về nơi nào đó.

Tĩnh Cửu ngồi trên tảng đá nhìn hắn mỉm cười.

Liễu Thập Tuế không biết nghĩ đến điều gì, quay mặt đi, có chút bối rối.

Lâm Anh Lương mặc dù thua trận đấu kiếm này, nhưng biểu hiện của hắn cũng rất ưu tú, phi kiếm ổn định mà bén nhọn.

Thích Việt phong một vị sư trưởng hướng hắn phát ra lời mời, hắn lựa chọn tiếp nhận, trong quá trình này, Lương Vong phong thủy chung duy trì trầm mặc, không biết chuyện này ý vị như thế nào.

Kế tiếp chính là xác định hướng đi của Liễu Thập Tuế.

Trên núi bỗng nhiên trở nên an tĩnh lại, thời gian rất lâu cũng không có người nào nói chuyện.

Huyền Linh Tông tiểu cô nương cảm thấy rất kỳ quái, nói: "Hắn không phải là trời sanh đạo chủng ư? Làm sao không ai muốn? Mặc dù mặt hắn có đen một chút, không xinh đẹp, nhưng rõ ràng thắng a!"

Sư thúc của nàng cười nói: "Đứa nhỏ, nơi nào là không có ai muốn, đây là người muốn hắn quá nhiều đó."

Liễu Thập Tuế cuối cùng nhất định sẽ đi Lương Vong phong, nhưng hắn lấy thân phận gì để đi Lương Vong phong cũng là chuyện rất trọng yếu.

Vì để vị trời sanh đạo chủng này thừa kế, Cửu Phong lúc trước không biết âm thầm trao đổi qua bao nhiêu lần, đã dùng rất nhiều thủ đoạn.

Thanh Dung phong một năm trước đã đề nghị đem Liễu Thập Tuế triệu kiến Cửu Phong, chỉ sợ không thể thành công, coi như đã phóng ra thiện ý.

Thượng Đức phong lại là kiếm tẩu thiên phong, phương pháp trái ngược, trực tiếp chuẩn bị tra hắn... Muốn dùng loại phương pháp này để bỏ cục trước.

Nhưng mà, Liễu Thập Tuế trước lúc nhập môn cũng đã học ngọc môn thổ tức pháp.

Đó là tâm pháp Chưởng môn đại nhân thân truyền.

Quả nhiên, mây mù chỗ sâu vẫn an tĩnh truyền đến một đạo thanh âm.

"Liễu Thập Tuế, ngươi có nguyện theo Bạch Trưởng lão học kiếm không?"

Đây chính là thanh âm của Thanh Sơn Tông Chưởng môn ư?

Rất nhiều đệ tử bình thường cùng các tân khách xem lễ nghi thăm.

Chưởng môn đại nhân thu Trác Như Tuế làm quan môn đệ tử, từ đó không thu đồ nữa.

Bạch Như Kính là Thiên Quang phong nhất mạch trưởng lão, đã Phá Hải thượng cảnh, có thể đi theo đại cường giả như vậy để học kiếm, đương nhiên là cơ duyên vô cùng tốt.

Một năm trước chư phong cũng đã đoán được chuyện này, nhưng cho đến khi nghe được câu này, bọn họ mới xác định Liễu Thập Tuế quả nhiên là con cò Chưởng môn đại nhân sắp đặt từ trước.

Không biết bởi vì thất vọng hay là vì nguyên nhân gì, mọi người vẫn duy trì trầm mặc.

Liễu Thập Tuế nhìn lên núi.

Cố Hàn khẽ gật đầu.

Liễu Thập Tuế nói: "Đệ tử nguyện ý."

Nói xong câu đó, hắn ngửa kiếm mà lên, đi tới trong mây mù, tự có Thiên Quang phong thân truyền đệ tử đón vào.

"Theo Bạch sư thúc học kiếm một năm, trụ cột vững vàng, có thể để cho hắn đi ra ngoài lịch lãm một phen."

Quá Nam Sơn nói.

Cố Hàn nói: "Thập Tuế nhất định không phụ trọng vọng của sư huynh."

Về phần đến lúc đó Bạch Trưởng lão có thể đồng ý để cho Liễu Thập Tuế đi Lương Vong phong hay không, đối với bọn họ mà nói không cần suy nghĩ.

Đệ tử trẻ tuổi Thanh Sơn Tông ai không nguyện tới Lương Vong phong chứ? Cũng không có sư trưởng nào ngăn cản, bởi vì đây là quy củ.

...

...

Số lượng đệ tử ở lại bên khe suối đợi chọn càng ngày càng ít.

Vân Hành phong, Thích Việt phong, Thanh Dung phong, Tích Lai phong cũng chọn trúng mấy tên đệ tử đã sớm nhìn trúng, ngay cả Thượng Đức phong cũng chọn lấy hai gã đệ tử tiềm chất không sai, chỉ có Bích Hồ phong năm trước có chút tai tiếng nên nói vắng vẻ, mấy lần cùng ngọn núi khác tranh đoạt cũng bại trận, không thể được lựa chọn, ai cũng biết cùng chuyện kia có liên quan. Có ba tên đệ tử bởi vì biểu hiện đúng là thực quá mức bình thường, không có được bất kỳ một ngọn núi nào chọn trúng, bọn họ chỉ có thể chờ tham gia thừa kế đại hội tiếp theo, hoặc là trực tiếp buông tha, lựa chọn một ngọn núi đi làm chấp sự.

Tĩnh Cửu chú ý tới Liễu Thập Tuế trước lúc đáp ứng thừa kế nhìn Cố Hàn một cái.

Hình ảnh này để cho hắn cảm thấy... Có chút ý tứ.

"Giữa ngươi cùng hắn rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Triệu Tịch Nguyệt hỏi.

Tĩnh Cửu nói: "Ta không biết ngươi lại quan tâm đến những thứ này."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Người cũng giống trần thủ, đều có hiếu kỳ."

Tĩnh Cửu nói: "Ta cũng rất tò mò rốt cuộc ngươi chuẩn bị đi ngọn núi nào, Thanh Dung hay là Thích Việt?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ngươi thì sao? Còn không đi ra ngoài ư?"

Tĩnh Cửu mỉm cười nói: "Ngươi biết ta chuẩn bị thừa kế sao?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Người lười như ngươi, làm sao có thể lãng phí thời gian."

Thông thường mà nói, nói một người lười thường thường nói là hắn thích lãng phí thời gian.

Nàng nói Tĩnh Cửu lười, nhưng cho rằng đó là bởi vì hắn không muốn lãng phí thời gian.

Đây thật là một cách lý giải rất có ý tứ.

"Ta cũng không thích bị người ta nhìn chăm chú." Triệu Tịch Nguyệt nói.

Năm ngoái hôm tuyết đầu mùa, bọn họ từng tán gẫu về đề tài này.

"Nhưng tựa như ngươi nói vậy, không thể nào mỗi ngày đều có tầng mây che phủ mặt trời, mặt trời vẫn luôn ở chỗ này, làm sao có thể không nhìn thấy?"

Nàng nhìn về Tĩnh Cửu mặt nghiêng, tiếp tục nói: "Cho nên lúc nên đứng ra, vốn là muốn đứng ra."

Tĩnh Cửu nói: "Ngươi nói không sai, nhưng nếu như không muốn để người nhìn nhìn chăm chăm vào, thật ra còn có một phương pháp khác."

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Làm thế nào?"

"Trở thành mặt trời chân chính."

Tĩnh Cửu nói: "Ánh sáng chói mắt, như vậy, sẽ có rất ít người dám nhìn thẳng vào chúng ta."

Nói xong câu đó, hắn đứng dậy, hướng trong suối đi tới.

Bên khe suối đệ tử không biết hắn muốn làm gì, hơi có xôn xao.

Thích Việt phong trưởng lão chủ trì thừa kế đại hội không giải thích được hỏi: "Thiếu niên ngươi muốn làm gì?"

Tĩnh Cửu không giải thích được nói: "Thừa kế a ~ "

Thích Việt phong trưởng lão đem danh sách lật đến cuối cùng, quả nhiên thấy tên của hắn.

Bên khe suối một mảnh xôn xao.

Tiết Vịnh Ca chợt đứng lên, chỉ vào Tĩnh Cửu, nín nửa ngày, rốt cục nhịn xuống cũng không nói ra câu nói kia.

Ngọc Sơn sư muội che miệng.

Thiếu niên họ Nguyên Nhạc Lăng quận về mặt mờ mịt, nghĩ thầm Tĩnh sư huynh lại muốn làm thêm một lần nữa ư?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Kiếm đầu

Động tĩnh bên suối rất nhanh đã kinh động các sư trưởng chư phong trên núi, cũng truyền đến thạch đài trên đỉnh núi cao.

Một vị sư muội Thủy Nguyệt Am mới từ chỗ của Thanh Dung phong trở lại, tò mò nhìn về nơi xa, nói: "Người kia là ai, bề ngoài thật là đẹp mắt."

Một vị đệ tử trẻ tuổi Phong Dao Giáo cau mày nói: "Nhìn động tĩnh, có lẽ người này cực kỳ nổi danh ở Thanh Sơn Tông."

...

...

Cố Hàn nhìn bên suối, sắc mặt có chút khó coi.

Quá Nam Sơn vỗ vỗ vai của hắn, mỉm cười.

Mã Hoa phảng phất không nhìn thấy hình ảnh này, cười mắng: "Người này ngay cả kiếm còn không có, thừa kiếm cái rắm à."

...

...

Đúng vậy, không có kiếm, làm sao thừa kiếm chứ?

Tĩnh Cửu hai tay trống trơn, tay áo trống rỗng, kiếm ở chỗ nào?

Nửa năm trước, Tĩnh Cửu trèo lên Kiếm Phong đã dễ dàng đi vào trong mây, tất cả mọi người cho rằng hắn sẽ nhanh chóng lấy kiếm thành công, nhưng sau đó không có ai thấy hắn đi lên Kiếm Phong lần nữa.

Vậy hắn tự nhiên không thể lấy được thanh tiên kiếm mà Mạc sư thúc lưu lại.

Vô cùng nhiều sư trưởng bao gồm Mai Lý sư thúc ở bên trong hơi giận vì hắn không có chí tiến thủ, nhưng cũng không thể không tiếp nhận sự thật này, Tĩnh Cửu cuối cùng không phải thiên tài như Liễu Thập Tuế, có thể cần phải chờ thêm ba năm nữa đến thừa kiếm đại hội tiếp theo, mới có thể chân chính suy nghĩ cẩn thận, triển lộ quang mang thuộc về chính hắn.

Ai có thể ngờ được, lúc này Tĩnh Cửu lại đứng dậy.

Chẳng lẽ hắn đã lấy kiếm thành công ư?

Vậy hắn tới lấy lúc nào?

Kiếm đâu?

...

...

Đúng vậy, kiếm đâu?

Nghe chút ít tiếng nghị luận bốn phía, Tĩnh Cửu mới nhớ ra mình đã quên cái gì.

Khó trách nửa năm qua hắn luôn cảm giác, cảm thấy quên mất chuyện gì.

Đúng vậy, hắn đã quên thanh kiếm kia.

Nửa năm trước đêm hôm đó, hắn cùng Triệu Tịch Nguyệt Phong liên thủ giết chết tên cường giả Vô Chương Bích Hồ phong kia ở trong loạn vân trên Kiếm, sau đó hắn thuận tay lấy thanh kiếm kia đi.

Hắn đem thanh kiếm kia để ở nơi đâu?

Tinh Cửu bắt đầu thật tình nhớ lại.

Lúc ấy tay trái hắn mang theo cổ thi thể kia, tay phải cầm kiếm, còn muốn mang theo cái đầu người, cảm thấy có chút không tiện, cho nên đem đầu cắm vào trên thân kiếm.

Thanh kiếm kia tự nhiên dính máu, trở lại động phủ, mượn ánh đèn vừa nhìn, rất bắt mắt.

Hắn cảm thấy rửa kiếm sẽ rất phiền toái, cho nên ném ra sau núi để mấy con viên hầu đi làm sạch.

Sau đó... Hắn quên mất chuyện này, quên hướng viên hầu đòi kiếm về.

Đúng vậy, chính là như vậy.

Kiếm, hắn là còn đang trong tay đám viên hầu đó.

Hắn nghĩ những chuyện này không tốn quá nhiều thời gian, nhưng vẫn cần dùng chút thời gian.

Vị trưởng lão Thích Việt phong kia sắc mặt có chút khó coi, lạnh giọng hỏi: "Kiếm đâu?"

Hắn nhìn Tinh Cửu hai tay trống không, nghĩ thầm trừ phi kiếm hoàn của người đại thành, tiến vào Vô Chương cảnh giới, nếu không bản thân ta cũng muốn xem làm sao người có thể đem kiếm biến ra.

"Chờ chút." Tinh Cửu nói.

Sau đó hắn nhìn về vách núi phía hạ du hỏi: "Kiếm đâu?"

Quanh núi đều là rừng hoang, cực kỳ rậm rạp, theo thanh âm của hắn vang lên, lá cây lộn xộn, vượn thanh vang vọng.

Thanh âm khê loạn, dường như có bụi mù dâng lên, không biết bao nhiêu con viên hầu thét chói tai chạy đi xa, thanh âm nhỏ dần.

Không bao lâu, vượn thanh tiến đến gần, hắn là đã chạy về.

Rừng cây lay động, bụi mù nổi lên, mười mấy con viên hầu bò lên cành cây.

Có con viên hầu đứng ở chỗ cao nhất rừng cây, không ngừng huy động cánh tay dài, phát ra tiếng kêu vội vàng.

Trong tay viên hầu nắm một thanh kiếm.

...

...

Bên khe suối trên núi đều là người tu hành, nhân lực so với người phạm sắc bén không biết gấp bao nhiêu lần, cũng sớm đã đem hình ảnh thấy rất rõ ràng.

Nhìn hình ảnh này, rất nhiều người sắc mặt có chút khó coi, sắc mặt Cổ Hàn lại càng âm trầm dường như muốn nhỏ ra nước.

Đối với mọi người trong Thanh Sơn Tông mà nói, phi kiếm là đồng bạn đáng tin nhất, chiến hữu kiên định nhất.

Bọn họ vô cùng ái mộ phi kiếm của mình, hàng đêm cùng ngủ, mỗi ngày lau chùi, lúc nào cũng uẩn dưng.

Ai có thể nghĩ đến, Tinh Cửu thành công lấy kiếm, lại đem thanh kiếm ném cho đám viên hầu đó chơi đùa.

Làm vậy đối với Mạc sư thúc đã đi về cõi tiên, đối với Thích Việt phong, đối với một chữ kiếm, bất kính làm sao!

Con viên hầu đem thanh kiếm ném tới.

Dù thông linh tính như thế nào, cuối cùng cũng chỉ là hầu tử, không thể khống chế được phương hướng.

Thanh kiếm kia quay cuồng giữa không trung, mắt thấy sẽ rơi xuống nước suối.

Nhìn hình ảnh này, có ít người sắc mặt càng thêm khó coi, vị trưởng lão Thích Việt phong kia hừ lạnh một tiếng, chuẩn bị ngự kiếm mà lên để đón kiếm, nhưng rất nhanh đã dừng lại.

Bởi vì, Tinh Cửu đã giơ tay lên.

...

...

Thanh kiếm kia bỗng nhiên dừng trên không trung, không hề quay nữa.

Suru một tiếng, thanh kiếm kia phá không mà rơi, hóa thành một đạo thanh quang, biến mất khỏi bên khe suối.

Vô số tầm mắt rơi vào trên tay phải của Tinh Cửu.

Trong tay của hắn nắm một thanh kiếm.

Thanh kiếm kia tỏa ra ánh sáng hơi u ám, có chút rộng thẳng, chính là thanh tiên kiếm năm ngoái Thích Việt phong Mạc sư trưởng trả lại Thanh Sơn.

Chung quanh hiện ra vẻ kinh sợ.

Lúc trước thanh kiếm kia ở trên không trung cách bờ suối còn vài chục trượng.

Tinh Cửu đưa tay, kiếm đã lọt vào trong tay của hắn.

Đây là thu kiếm, không phải xuất kiếm, nhưng cách khoảng cách xa như thế đã có thể gọi về, nói rõ hắn đã Thủ Nhất cảnh viên mãn!

Vậy hắn tự nhiên có tư cách tham gia thừa kiếm đại hội.

Tiết Vĩnh Ca đối với người bên cạnh kích động nói: "Ta biết ta đoán không sai mà! Hắn khẳng định mỗi đêm trốn trong động không ngừng khổ tu! Thật là... Thật là... Quá mức già đời!"

...

...

Mọi người rất giật mình, sau khi lấy lại tinh thần lại sinh ra rất nhiều bất mãn.

Có ít người bất mãn bởi vì cảm thấy có thể đã bỏ qua cái gì, tỷ như Thanh Dung phong Mai Lý sư thúc.

Tinh Cửu đã thành công lấy kiếm, vì sao nàng không hề biết tin tức này?

Nàng nhìn về nơi xa Lâm Vô Tri đang mỉm cười, biết hắn đã đoán được trước, sắc mặt không khỏi trở nên khó nhìn, trong lòng biết đã bị đối phương giành trước một bước.

Có ít người bất mãn lại bởi vì thái độ của Tinh Cửu.

"Tùy ý đối đãi di kiếm của trưởng bối như người, không khỏi có chút không tôn kính."

Trên gương mặt mập mạp của Mã Hoa hiem thấy không có nụ cười, rất nghiêm túc.

Tinh Cửu nhìn hắn một cái.

Nếu lúc bình thường, hắn căn bản sẽ không để ý tên mập mạp này, nhưng hôm nay là thừa kiếm đại hội, có khách lạ xem lễ, hắn cảm giác mình nên có phong độ một chút.

"Đây là kiếm của ta."

Trừ những lời này, hắn không giải thích nhiều hơn.

Đây là kiếm hắn từ Kiếm Phong mang về, đó chính là kiếm của hắn.

Đủ loại trái qua, đều một kiếm chém bỏ.

Không có cách nói di kiếm trưởng bối nào cả.

Hắn muốn làm sao thì làm vậy.

Nghe trả lời thế, Cổ Hàn cùng Mã Hoa nhớ lại ban đầu phát sinh lần nói chuyện với nhau ở cùng một chỗ.

Lúc ấy Cổ Hàn giễu cợt hỏi Tinh Cửu có tư cách dùng kiếm của Mạc sư thúc sao? Tinh Cửu trả lời cũng rất đơn giản, chính là một chữ —— có.

Hắn rất am hiểu dùng một chữ hoặc một câu để kết thúc các cuộc nói chuyện không thú vị như vậy.

Bởi vì khi hắn nói ra chữ kia hoặc là câu kia không hề do dự, cũng không suy tư, có một loại cảm giác đương nhiên đến thiên kinh địa nghĩa.

"Thật biết cách làm cho người ta mất hứng a."

Mã Hoa cảm khái nói.

Cố Hàn vẻ mặt càng ngày càng lạnh.

"Đã có kiếm, như vậy là có thể đấu kiếm rồi?"

Quá Nam Sơn nói.

Ánh mắt của hắn vẫn ôn hòa như vậy, còn mang theo mỉm cười.

Mã Hoa nhìn vào mắt lại cảm thấy rất hàn lãnh, hiểu được ý tứ của hắn, đối với bên cạnh thấp giọng dặn dò mấy câu.

Cố Hàn bỗng nhiên nói: "Đề cho Cố Thanh lên đi."

Mã Hoa có chút giật mình, nghĩ thầm làm vậy không khỏi quá coi trọng tên kia rồi.

Tĩnh Cửu lúc trước thi triển thủ đoạn lấy kiếm quả thật rất xinh đẹp, nhưng cuối cùng bất quá là cái tây kiếm đệ tử, sao cần coi trọng như thế.

Quá Nam Sơn trầm mặc một chút nói: "Như thế cũng tốt."

Nếu Tĩnh Cửu còn kiêu ngạo hơn so với trong tưởng tượng, vậy nên thừa nhận thất bại lớn hơn nữa, như thế mới có thể mau sớm trưởng thành.

Hắn cho rằng mình nghĩ như vậy.

...

...

Gió mát nhẹ nhẹ, mặt suối hơi loạn.

Một tên thiếu niên đệ tử từ bờ bên kia đi vào trong suối.

Gió nhẹ lay động kiếm y, bông bèo muốn bay, giống như tiên nhân.

"A, người mới tới này rất dễ nhìn."

Vị tiểu cô nương Huyền Linh Tông kia nói: "Mặc dù còn không bằng tên đối diện."

Nàng nói tên đối diện tự nhiên là Tĩnh Cửu.

Tĩnh Cửu nhìn thiếu niên kia, có chút bất ngờ.

Bên khe suối đệ tử cũng đang nghị luận, bởi vì rất nhiều người chưa từng thấy gã thiếu niên này.

Có vài người biết được nội tình giải thích một phen, bọn họ mới biết được người này chính là Cố Thanh trong truyền thuyết.

Chư phong đệ tử lại là đã sớm biết thân phận của Cố Thanh, trên núi ầm ầm có xôn xao.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 39: Cố Thanh tức giận

Cố Thanh là thân đệ đệ của Cố Hàn, cũng là kiếm đồng của Quá Nam Sơn.

Hắn không phải trời sanh đạo chủng, nhưng thiên phú cũng vô cùng xuất sắc, bởi vì có Cố Hàn, hắn mới ra sinh ra đã được đưa vào Lưỡng Vong phong, những năm qua một mực đi theo Quá Nam Sơn để học kiếm.

Ở trong hàng đệ tử tây kiếm thế hệ này, cảnh giới thực lực của hắn là số một, ở trong mắt đám đệ tử Lưỡng Vong phong, hắn thậm chí còn có thể mạnh

hơn Triệu Tịch Nguyệt.

Chỉ bất quá những năm qua hần một mực ở Lưỡng Vong phong, rất ít xuất hiện bên khe suối tẩy kiếm, cho nên không có bao nhiêu người biết được sự hiện hữu của hần.

Cố Thanh đi tới trên đá, dừng bước lại.

Quanh vách đá cùng bên khe suối tiếng nghị luận không đình chỉ, ngược lại trở nên càng lúc càng lớn.

Cố Thanh không bước thêm một bước nào về phía trước.

Vị trí là thứ trọng yếu nhất.

Viên đá mà hần đứng, cách vị trí của Tinh Cửu vài chục trượng.

Chuyện này ý nghĩa thế nào? Khoảng cách xa như thế, đã sớm vượt ra khỏi phạm vi công kích của Thủ Nhất cảnh, chẳng lẽ Cố Thanh ở giai đoạn tẩy kiếm cũng đã tiến vào Thừa Ý cảnh giới? Hơn nữa không phải mới chỉ chạm vào cánh cửa này, mà thật sự có năng lực công kích của Thừa Ý cảnh?

Chung quanh kinh sợ, lúc này mọi người mới biết được Lưỡng Vong phong lại cất giấu một vị thiên tài thiếu niên giỏi như vậy.

Quá Nam Sơn vẻ mặt rất bình tĩnh.

Cố Thanh làm kiếm đồng của hần nhiều năm, trên thực tế cùng hần là quan hệ nửa sư nửa đồ, hần vô cùng rõ ràng cảnh giới thực lực của Cố Thanh.

Hần vốn định dùng Cố Thanh để áp chế nhuệ khí của Triệu Tịch Nguyệt, không ngờ Tinh Cửu lại xuất hiện trước, Cố Hần lại đưa ra điều thỉnh cầu này.

Hần biết tâm tình của Cố Hần, cho nên không ngăn cản.

Về phần kết quả trận so kiếm này, dĩ nhiên sẽ không có bất kỳ chuyện gì ngoài ý phát sinh.

Cố Hần quan sát Tinh Cửu phía dưới, khỏe môi mang theo vẻ cười lạnh.

Một năm trước ở dưới Kiếm Phong lần đầu tiên thấy Tinh Cửu, hần đã không thích đối phương, bởi vì Liễu Thập Tuế, cũng bởi vì một chút nguyên nhân rất khó nói rõ ràng.

Mã Hoa cười cười nói: "Ngọc bát trác bất thành khí, hi vọng tương lai Tinh sư đệ chạm tới đại đạo, có thể minh bạch một phen khổ tâm của các sư huynh."

...

...

Thừa kiếm đại hội, các đệ tử có thể biểu diễn ngự kiếm bản lĩnh chính mình am hiểu nhất, nhưng thời điểm người khác khỏi xướng khiêu chiến, tốt nhất cũng không cần cự tuyệt.

Thanh Sơn Tông tu kiếm đạo, đối với loại hành vi như tránh chiến vô cùng khinh bỉ.

Cho nên lúc trước Lâm Anh Lương ra khiêu chiến Liễu Thập Tuế, không có bất kỳ sư trưởng cảm thấy không đúng, Liễu Thập Tuế cũng rất tự nhiên đón nhận.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, Tinh Cửu không giống với đệ tử bình thường, người lười như hần, ai biết sẽ có phản ứng gì.

Bao gồm Tiết Vịnh Ca, Ngọc Sơn sư muội và đám người cũ ở bên trong Nam Tùng đình, rất nhiều đệ tử đều đang nghĩ hần có thể thạch phá thiên kinh nói một câu: "Ta không đánh với ngươi." hay không.

Các đệ tử đều nghĩ như thế, trừ tính tình của Tinh Cửu ra, cũng bởi vì không nhìn thấy bất kỳ hi vọng chiến thắng nào cho Tinh Cửu.

Cho dù Tinh Cửu Thủ Nhất cảnh viên mãn, như thế nào là đối thủ của một thiên tài đệ tử đã tiến vào Thừa Ý cảnh?

Cách mấy chục trượng cự ly, kiếm của người ngay cả thân thể của đối phương cũng không gặp được, làm sao có thể đánh bại đối phương?

Nếu chắc chắn phải thua không thể nghỉ ngơi, nhận thua tự nhiên trở thành lựa chọn, mặc dù có chút mất mặt.

"Mời."

Cố Thanh hai tay ôm quyền, phi kiếm rời tay áo, lơ lửng trước người, thi triển bình kiếm lễ.

Tinh Cửu nói: "Tốt."

Hắn không trực tiếp nhận thua.

Bên khe suối hơi có xôn xao.

Có người cảm thấy thật đáng tiếc, có người rất hài lòng, có người thờ dãi.

Nhiều người thì cảm thấy hình ảnh kế tiếp phát sinh, nhất định sẽ vô cùng lúng túng.

Ngọc Sơn sư muội ôm mặt, Nhạc Lăng quận thiếu niên thấp giọng an ủi nàng.

"Đây chính là rèn luyện ư? Hay là nói các người chỉ muốn nhục nhã hắn?"

Triệu Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên núi.

Lưỡng Vong phong đệ tử đang đứng ở nơi đó.

Nàng tự nhiên nhớ tới đêm đó ở Kiếm Phong cùng vị Bích Hồ phong Tà sư thúc kia chiến đấu.

Cảnh giới chênh lệch dựa vào thiên phú cùng thủ đoạn thật sự không cách nào đền bù nổi.

Cho dù Tinh Cửu giống như nàng có cất giấu hộ thân pháp bảo, làm sao có thể dung trước mặt mọi người?

Huống chi hôm đó nếu như không có Tinh Cửu hỗ trợ, nàng vẫn sẽ chết dưới kiếm của Tà sư thúc.

Lúc nàng nghĩ tới điều này, Cổ Thanh xuất kiếm.

Giống như những đệ tử ra sân lúc trước, hắn xuất kiếm vô cùng đơn giản.

Ổng tay áo tung bay, kiếm quang sinh ra, sau đó đột nhiên biến mất.

Trên mặt suối có thêm một vệt màu xám.

Đạo phi kiếm ẩn có phong cách cổ kia, trong nháy mắt lướt qua mấy chục trọng cự ly, tốc độ cùng uy lực không có chút nào giảm bớt, nhắm thẳng vào mặt Tinh Cửu.

Triệu Tịch Nguyệt hắc đồng hơi co lại.

Cổ Thanh không chỉ tiến vào Thừa Ý cảnh giới, thậm chí đã đến gần viên mãn, cùng nàng chân thực cảnh giới không sai biệt lắm.

Khi phi kiếm của Cổ Thanh đi tới trước người Tinh Cửu, hắn vẫn không động, nhìn qua giống như là sợ đến choáng váng vậy.

Đây dĩ nhiên không là nguyên nhân chân chính, mọi người rất rõ ràng, đó là bởi vì kiếm của Cổ Thanh quá nhanh, nhanh đến mức đệ tử bình thường căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng nào.

Kế tiếp, đạo phi kiếm kia sẽ dừng trước mặt Tinh Cửu, cách mi tâm của hắn chỉ có mấy tấc cự ly.

Cổ Thanh bình tĩnh nói tiếng đa tạ, thắng bại lúc đó đã phân.

Tất cả mọi người cho rằng sẽ thấy được hình ảnh này.

Nhưng mà, hình ảnh này không xuất hiện.

Một thanh âm vang lên trên mặt suối, hướng bốn phía tỏa ra.

Thanh âm kia rất thanh, rất giòn.

Gió phát mặt suối.

Vệt màu xám kia chợt dừng lại.

Đạo phi kiếm kia tà tà rơi xuống, rơi vào nước suối, tóe lên một chùm bọt nước.

An tĩnh vô cùng.

Vô số tầm mắt khiếp sợ rơi vào trên người Tinh Cửu.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tinh Cửu đứng ở trên đá, phảng phất vẫn không nhúc nhích.

Hắn tùy ý cảm kiếm, tựa như một tên thợ săn giơ lên cây gậy, đang trong núi rừng tìm kiếm gà rừng.

Khi kiếm của Cố Thanh bay đến trước người, hắn thật sự đem thanh kiếm vung lên, đập xuống.

Thanh kiếm kia bị kiếm của hắn chính xác đánh trúng, giống như gà rừng bị cây gậy đập trúng, không kêu được tiếng nào gục xuống rơi vào nước suối.

Rất an tĩnh, thanh âm nước suối rất rõ ràng.

Cố Thanh thậm chí cảm thấy mình nghe được thanh âm máu mình đang nhanh chóng lưu động.

Ban đầu, hắn có chút không xác định trên người mình đã xảy ra chuyện gì.

Cho đến hắn thấy thanh kiếm trong nước suối nhìn rất quen mắt.

Mặt của hắn nóng lên, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, sâu trong ánh mắt mơ hồ có đoàn lửa rừng bắt đầu thiêu đốt.

Hắn bỗng nhiên ngừng đầu nhìn Tinh Cửu, trong mắt tràn đầy khiếp sợ cùng tức giận, hô to một tiếng.

"A!"

Theo tiếng la này, thanh phi kiếm rơi vào nước suối lần nữa bay lên.

Lần này, tốc độ phi kiếm rõ ràng nhanh hơn, uy lực càng thêm kinh người.

Càng làm người khiếp sợ chính là, nước suối còn chưa kịp rơi khỏi thân kiếm, liền biến thành khói trắng, có thể tưởng tượng ra được thanh kiếm này hiện đang nóng đến cỡ nào.

Khi đạo phi kiếm kia đi tới giữa suối, lại càng thiêu đốt lên!

Một đạo hoa tuyết chiếu sáng vách đá, nhắm thẳng vào Tinh Cửu, thanh thế vô cùng kinh người.

...

...

"Lục Long Kiếm!"

"Hắn làm sao lại biết loại kiếm pháp này!"

Trên núi vang lên vô số kinh hô.

Lục long hồi nhật cao tiêu!

Cố Thanh dùng rõ ràng là kiếm pháp của Thích Việt phong!

Mọi người vô cùng khiếp sợ.

Vị Thích Việt phong trưởng lão chủ trì thừa kế đại hội kia sắc mặt rất khó nhìn.

Lưỡng Vong phong đệ tử có thể học tập kiếm pháp của Cửu Phong, Cố Thanh từ nhỏ lớn lên ở Lưỡng Vong phong, học được Lục Long Kiếm pháp cũng không có gì kỳ lạ.

Vấn đề là, Cố Thanh hiện tại chẳng qua là tây kiếm đệ tử, Lưỡng Vong phong lên truyền cho hắn Cửu Phong kiếm pháp, đây là chuyện không thể nào công khai được.

Đối với các đệ tử bình thường không có bối cảnh mà nói, chuyện này thật sự không công bình.

Thấy Cố Thanh dùng được Thích Việt phong Lục Long kiếm quyết, trên núi có rất nhiều người cũng có chút bất mãn.

Nhưng bọn hắn hiểu được vì sao Cố Thanh mạo hiểm bị trách phạt, cũng không luyến tiếc bại lộ chân thật bản lãnh của mình.

Bởi vì Cố Thanh lúc này rất tức giận, chỉ muốn dùng phương thức đơn giản nhất thậm chí thô bạo đem Tinh Cửu đánh bại.

Phía trước một lần giao phong, hắn thua thật sự có chút chật vật.

Mặc dù có nguyên nhân khinh địch, nhưng phi kiếm mà mình trân ái, bị một cái đồng môn cảnh giới thấp hơn, dùng phương pháp thô lỗ, không có chút mỹ cảm nào đánh rơi như thế... Ai có thể tiếp nhận?

Phi kiếm thiêu đốt hương Tinh Cừu mà đi, như một con hỏa long kinh khủng.

Nhìn hình ảnh này, Triệu Tịch Nguyệt nghĩ thầm nếu như mình không muốn tránh né phong mang, cũng chỉ có thể dựa vào kiếm tâm trực tiếp đoạt giết.

Nàng rất rõ ràng Tinh Cừu không ẩn giấu cảnh giới, không cách nào giống như nàng thử phản giết. Bất quá nàng cũng không lo lắng, không biết bởi vì đem đó gặp gỡ, hay là nguyên nhân gì khác, nàng đối với thiếu niên áo trắng này vô cùng tín nhiệm, cảm thấy hẳn nhất định sẽ có cách ứng đối.

Tinh Cừu vẻ mặt rốt cục thật tình hơn chút ít.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Thanh khô một tiếng cười

Cảnh giới bây giờ của hắn vẫn còn quá thấp, nếu như xem không đúng, có thể sẽ có chút phiền phức.

Hắn quan sát vết lửa kia, vùng kiếm đập xuống.

Phịch một tiếng muộn hường!

Kiếm của hắn lần nữa chính xác đánh trúng đầu của vết lửa kia.

Tia lửa văng khắp nơi, kiếm của Cố Thanh bị đánh bay, tà tà rơi vào trong suối, cùng hình ảnh vừa rồi không có gì khác biệt.

Cùng với thanh âm khúc khích, nước suối bốn phía thân kiếm biến thành sương trắng.

Tinh Cừu liếc nhìn kiếm trong tay, nghĩ thầm không sai, quả nhiên vừa rộng vừa dày, rất bền chắc tiện tay.

Bất quá, hắn không định cho thêm đối phương quá nhiều cơ hội xuất kiếm, giẫm lên tảng đá trên suối, hướng Cố Thanh đi tới.

Mọi người đang xem cuộc chiến khiếp sợ im lặng.

Nếu như nói lần đầu tiên Cố Thanh khinh địch, không xuất toàn lực, như vậy lần này thì sao?

Lần này Cố Thanh dùng cũng không phải là binh thường kiếm pháp trên kiếm kinh, mà là Thích Việt phong chân kiếm, mang theo uy thế lôi hỏa mà đi, vì sao vẫn rơi vào kết cục như vậy?

"Điều này sao có thể?"

Nhìn Tinh Cừu đi tới, Cố Thanh sắc mặt tái nhợt, lẩm bẩm nói.

Bên khe suối, Tiết Vịnh Ca nghĩ thầm rốt cục không phải mình nói ra những lời này.

Thắng bại còn không phân ra, đấu kiếm tự nhiên muốn tiếp tục, Cố Thanh vô cùng nghị lực một lần nữa bình tĩnh tâm thần, nắm kiếm quyết triệu hồi phi kiếm, lần nữa chém về phía Tinh Cừu.

Vẫn không có bất kỳ điểm gì khác biệt, cùng với một tiếng thanh minh, phi kiếm của hắn bị đánh rơi, lần nữa rơi vào nước suối.

Cố Thanh hét lớn một tiếng, kiếm nguyên trong cơ thể ra hết, bùng phi kiếm, phát khởi một lần tiến công điên cuồng nhất.

Tinh Cừu nhú mày.

Thấy hình ảnh này, Triệu Tịch Nguyệt biết hắn đã có chút phiền chán.

Tinh Cừu tay trái rơi vào trên chuôi kiếm, biến thành tư thế hai tay cầm kiếm.

Oanh một tiếng nổ.

Giống như là chiếc chuông nát phía sau Quả Thành Tự, lần nữa bị người ta gõ vang.

Kiểm của Cố Thanh bay đến trời cao, mất đi khổng chế, càng không ngừng quay cuồng, phát ra ô ô thanh âm, nghe tựa như có người đang khóc.

Cuối cùng, thanh kiếm kia vẽ thành một đạo vòng cung, biến thành điểm nhỏ, rơi vào trong núi rừng cách xa mấy trăm trượng.

Vô số đạo tầm mắt khiếp sợ tùy theo mà đi.

Trong rừng bóng đen lộn xộn, bụi đất tái khởi, truyền đến tiếng kêu hưng phấn của đám viên hầu.

Tĩnh Cửu đi tới trước người Cố Thanh.

Cự ly giữa bọn họ không còn là mấy chục trượng lúc bắt đầu, mà là không tới ba thước.

Tĩnh Cửu cầm lấy kiếm.

Kiểm của Cố Thanh ở chân trời.

Cảnh tượng có chút lúng túng.

Đây coi là thắng bại đã phân sao?

Tĩnh Cửu cũng không nói ra câu đa tạ.

Cố Thanh tự nhiên cũng không có biện pháp tự mình đem hai chữ nhận thua nói ra.

"Xoay người."

Tĩnh Cửu nói với hắn.

Cố Thanh lúc này có chút tâm thần tán loạn, trong vô thức dựa theo lời của hắn xoay người sang chỗ khác.

Ba ba ba!

Tĩnh Cửu cầm kiếm tại phía sau lưng hắn đánh ba cái, sau đó thu trở lại.

Lúc làm chuyện này, hắn không nhìn về nơi nào đó trên núi.

"Đủ rồi!"

Vách núi truyền đến tiếng mắng đầy tức giận của Cố Hàn: "Ngươi muốn làm nhục Lưỡng Vong phong ta sao!"

Tĩnh Cửu đã xoay người chuẩn bị rời đi, nghe tiếng khiển trách này, ngẩng đầu nhìn lên núi.

Hắn nhìn Cố Hàn một chút, lại cùng Quá Nam Sơn liếc nhau một cái.

Sau đó hắn xoay người, nâng kiếm ở trên lưng Cố Thanh đánh thêm một cái.

"Đa tạ."

Những người biết được chút đầu mối, ở thời điểm ban đầu Tĩnh Cửu đánh Cố Thanh, cũng đã đoán được hắn đánh cho Lưỡng Vong phong nhìn, chỉ bất quá không biểu lộ ra mà thôi.

Lần này Cố Hàn đã mở miệng, hắn còn cố ý xoay người đánh Cố Thanh thêm một cái, đó chính là đem chuyện này chỉ ra rõ ràng.

Đúng vậy, ta đánh cho ngươi xem đó, vậy thì thế nào?

Sắc mặt Cố Hàn trở nên xanh mét một mảnh.

Mã Hoa hí mắt, cảm thấy rất ghê tởm.

Chỉ có Quá Nam Sơn vẫn duy trì bình tĩnh, không biết đang suy nghĩ gì.

"Ngươi làm như thế nào?"

Tĩnh Cửu nghe thanh âm nhìn lại, phát hiện người nói chuyện là Cố Thanh.

Cố Thanh trong mắt không có oán hận, chỉ có như đưa đám, hơn nữa là mờ mịt.

Hắn nghĩ mãi vẫn không rõ, chính mình rõ ràng đã Thừa Ý viên mãn, Tĩnh Cửu chẳng qua là Thủ Nhất cảnh giới, vì sao cuối cùng thảm bại lại là mình?

Thiên tài như thế nào, khác khổ như thế nào, Cố Thanh cuối cùng vẫn chỉ là thiếu niên, nếu như không nhanh chóng từ loại tâm tình này thoát ra ngoài, kiếm tâm vô cùng có khả năng sẽ bị hao tổn.

Tinh Cửu suy nghĩ một chút xem nên giải thích thế nào.

"Kiếm của ngươi không đủ nhanh, cho nên ta có thể thấy rõ ràng."

Hắn nói tiếp: "Mà kiếm của ta tương đối nhanh."

Cố Thanh vẫn rất mơ hồ.

"Kiếm đạo chỉ cần tập trung vào hai điểm, tốc độ cùng với lực lượng, còn lại cũng không trọng yếu. Đúng rồi, còn có kiếm, nên có một thanh kiếm tốt."

Tinh Cửu nói: "Kiếm của ngươi không sai, so với thanh ta dùng tốt hơn, cho nên ta không cùng ngươi đối trảm, mà chỉ dùng thân kiếm để đập."

Cố Thanh nghĩ tới hình ảnh lúc trước đấu kiếm, phát hiện quả thật như thế.

Bất kể là chữ vung hay là chữ đập, cũng hình dung rõ thủ pháp của Tinh Cửu, nhìn như thô lỗ thậm chí bất nhã, trên thực tế lại là không chế kiếm vô cùng tinh tế.

"Còn gì nữa không?"

"Không."

"Chỉ đơn giản như vậy?"

Cố Thanh tâm tình mờ mịt vẫn không hoàn toàn tiêu tán.

"Kiếm vốn chính là thứ đơn giản nhất, nó không phải là bất luận gì khác, chính là kiếm mà thôi."

Tinh Cửu nhìn hắn nói: "Bay ở trên trời là kiếm, nắm ở trong tay cũng là kiếm, đã hiểu sao?"

Cố Thanh như có điều suy nghĩ, thật tình hành lễ, lui về bên khe suối.

Tinh Cửu nhìn về vách núi, đưa ngón trỏ tay phải ra, lắc lắc.

Hắn ý bảo đám viên hầu không được hồ nháo, mau mau đem kiếm của thiếu niên kia đưa về.

Nhưng ở rất nhiều người xem ra, hắn hướng về phía Lưỡng Vong phong khoát tay.

Rất nhiều đệ tử cũng biết, Lưỡng Vong phong Cố Hàn sư huynh vẫn không thích Tinh Cửu, cố gắng nhục nhã hắn, chẳng qua bị Mai Lý sư thúc cùng Lâm Vô Tri tiên sư ngăn lại.

Tại bọn hắn nghĩ đến, hôm nay Tinh Cửu luân phiên cử động tự nhiên là ở hướng Lưỡng Vong phong thị uy, là cố ý muốn làm Cố Hàn mất mặt.

Trong mây mù, Lâm Vô Tri liếc nhìn Liễu Thập Tuế đứng bên cạnh, mỉm cười nói: "Hắn đang trút giận thay ngươi ư?"

Hắn biết tính tình của Tinh Cửu, không thích nhất chính là phiền toái.

Đấu kiếm đã thắng, vì sao Tinh Cửu phải làm điều thừa, nâng kiếm đem phía sau lưng Cố Thanh đánh ba cái?

Đây không phải nhục nhã, chẳng qua là đáp trả.

Một năm trước Tinh Cửu mới vào nội môn, ở dưới Kiếm Phong cùng Liễu Thập Tuế gặp lại.

Liễu Thập Tuế mừng rỡ, chạy tới gặp, Cố Hàn không vui, dùng Lưỡng Vong phong quy củ đánh Liễu Thập Tuế mấy cái.

Sau đó, Liễu Thập Tuế lên lên đi gặp Tinh Cửu, lại bị đánh hai lần.

Những chuyện này đã qua thật lâu.

Tinh Cửu vẫn không nói gì.

Thì ra, hắn vẫn chưa quên.

Nhìn đạo thân ảnh bên khe suối, Liễu Thập Tuế mặt không chút thay đổi, lộ ra vẻ rất nghiêm túc.

Bỗng nhiên, hắn phù một tiếng bật cười.

Sau đó, hắn vội vàng thu liễm tâm thần, tiếp tục bày ra bộ dáng không quan tâm chút nào.

...

...

Nhìn Tinh Cửu đứng ở trên suối, mọi người khiếp sợ im lặng.

Tân khách các tông phái tới xem lễ, cũng đi tới vách núi, nhìn phía dưới hình ảnh, thấp giọng nghị luận cái gì.

Vô luận là Thủy Nguyệt Am thiếu nữ hay là Phong Dao Giáo sư giả, cũng bị trận đấu kiếm mới vừa rồi làm cho rung động vô cùng.

Tinh Cửu thể hiện cảnh giới rõ ràng không cao, vì sao có thể đánh bại Cổ Thanh? Hắn dùng rốt cuộc là kiếm pháp gì?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Cướp người

Không ai nghe được những lời nói chuyện cuối cùng của Tinh Cửu cùng Cổ Thanh, đại đa số người không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết hắn rất lợi hại, lại có thể vượt cấp chiến thắng đối thủ của mình, mà Cửu Phong sư trưởng ở trong kiếm đạo chìm đắm nhiều năm, từ trong trận chiến này đã phẩm ra được chút ý vị không tầm thường.

Không tới Vô Chương, Tinh Cửu có thể nắm bắt được dấu vết của phi kiếm chỉ dựa vào một đôi mắt thường, đây là mục lực kinh người đến cỡ nào, xưng là kiếm nhãn cũng không quá đáng chút nào, hơn nữa kiếm nguyên của hắn vô cùng đầy đủ, có thể lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng huy động thân kiếm, như thế mới có thể chính xác đánh trúng phi kiếm của Cổ Thanh.

Có thể đánh trúng kiếm của đối phương không có nghĩa là có thể đánh rơi kiếm của đối phương.

Cửu Phong sư trưởng cũng thấy rất rõ ràng, mỗi lần Tinh Cửu hạ kiếm, cũng sẽ khẽ chuyển động cổ tay, dùng chỗ bèn chắc của phi kiếm của mình cùng nơi yếu kém nhất trên phi kiếm của Cổ Thanh tiếp xúc, vấn đề là hắn làm thế nào biết nơi nào trên phi kiếm của Cổ Thanh yếu kém nhất? Chuyện này không có bất kỳ giải thích, chỉ có thể nói Tinh Cửu trời sinh đối với kiếm có độ nhạy cảm cực mạnh.

Loại kiếm kỹ này vô cùng phức tạp, nhưng ở trong tay Tinh Cửu thì triển ra lại vô cùng đơn giản, bởi vì hắn xuất kiếm quá mức thông thuận, thế cho nên có cảm giác hồn nhiên thiên thành, làm cho tất cả mọi người trong Vân Hành phong lấy kiếm pháp tinh diệu trừ danh sinh lòng ca ngợi.

Làm người ta động dung nhất lại là một sự thật khác.

Một năm trước, Tinh Cửu nói mình muốn dùng thanh kiếm Thích Việt phong Mặc sư thúc lưu lại, có người cho rằng hắn muốn giở trò, có người cho là hắn là thiện lương, đến giờ này khắc này, mọi người mới biết được thì ra hắn đã nhìn trúng thanh kiếm này khoan hậu bèn chắc, có thể đầy đủ phát huy đặc điểm kiếm nguyên dồi dào, kiếm nhãn như thần của hắn.

Kiểm tâm tinh táo như thế, kiếm cảm nhạy cảm như thế, hơn nữa trời sinh đối với kiếm thông thấu như thế, điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ thiên phú của Tinh Cửu ở trên kiếm đạo vô cùng kinh người.

Nếu như nói Trác Như Tuế, Triệu Tịch Nguyệt, Liễu Thập Tuế là trời sinh đạo chủng thích hợp để tu đạo nhất, vậy hắn chính là người sử dụng kiếm trời sinh!

Thanh Sơn Tông chính là thiên hạ đệ nhất kiếm tông, đối với bọn họ mà nói đệ tử giống như vậy làm sao có thể bỏ qua?

...

...

Trong mây mù an tĩnh thời gian rất lâu, có một vị lão giả đi ra.

Vị lão giả kia dung mạo có chút xấu xí, màu da rất đen, chính là Thiên Quang phong Mặc trưởng lão.

Mặc trưởng lão đi tới bên vách núi, nhìn Tinh Cửu bên dòng suối, có chút khần trương xoa xoa đôi bàn tay, nói: "Tinh Cửu, ngươi có bằng lòng theo ta học kiếm hay không?"

Trên núi vốn rất an tĩnh, theo những lời này, oanh một tiếng náo loạn lên.

"Tĩnh Cửu, ngươi có nguyện tới Bích Hồ phong ta thừa kế không?"

"Ta lấy thân phận Phong chủ Tích Lai phong hứa hẹn với ngươi, chỉ cần ngươi chịu tới phong ta, trên dưới toàn núi chắc chắn toàn lực..."

"Vân Hành phong Thanh Điều kiểm pháp, mới tương hợp nhất với thiếu niên này, các ngươi tranh giành cái gì..."

Nghe những tiếng cãi vã này, Trì Yên đem qua bị chút vết thương nhẹ, sắc mặt trở nên càng thêm tái nhợt.

Hắn thờ dài, bất đắc dĩ nghĩ tới trước đó không chuẩn bị sẵn sàng, Thượng Đức phong làm sao có thể đoạt được nhà khác?

Mặc trường lão vừa mới nói một câu đã bị cắt lời, tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt, chẳng qua không thể nào phát tiết ra được.

"Câm miệng đi!"

Mặc trường lão tính tình từ trước đến giờ rất tốt, nhưng người tốt tính khi tức giận lên, lại càng thêm dọa người.

Trên thạch bích nước chảy bị kiếm ý kích thích bắn ra, biến thành đầy trời mưa sa.

Tiếng cãi vã trên núi cũng dần dần bình tĩnh.

"Các ngươi trước kia không phải đều cảm thấy tiểu tử này là phế vật sao? Làm sao hiện tại đều thay đổi rồi?"

Mặc trường lão nhìn mọi người chur phong châm chọc nói: "Các ngươi cũng không biết xấu hổ cùng ta đoạt ư."

Lời này rất trực tiếp, Bích Hồ phong, Vân Hành phong, Tích Lai phong mọi người không cách nào ứng đối, chỉ có thể trầm mặc.

Mặc trường lão nhìn Tĩnh Cửu, gương mặt xấu xí cố gắng nặn ra nụ cười ôn hòa, nói: "Ngươi biết ta không giống với bọn người kia, ta vẫn luôn coi trọng ngươi, cho dù trong nửa năm qua ngươi chưa từng đi Kiếm Phong một lần nào, ta cũng tin chắc hôm nay ngươi sẽ xuất hiện trước mặt của ta."

Lúc này Mai Lý đi tới bên vách đá, cười lạnh nói: "Ta không có gì ngại cả, thời điểm ta nhìn trúng đứa nhỏ này, Mặc sư huynh ngươi còn không biết hắn là ai cơ."

Mặc trường lão nghe vậy cứng họng.

Mai Lý nhìn Lâm Vô Tri nơi xa một cái, nói: "Ta đã sớm tuyên bố, Tĩnh Cửu chỉ có thể là của Thanh Dung phong chúng ta, các ngươi ai muốn tranh đoạt với ta, đừng trách ta không khách khí."

Vừa lúc đó, một thanh âm hùng hậu mà âm áp vang lên.

"Mai sư muội lời ấy sai rồi, nếu như nói ai coi trọng hắn trước, sẽ có tư cách thu hắn vào núi, như vậy Thích Việt phong ta chỉ sợ sẽ xếp hạng ở phía trước nhất."

Nói chuyện chính là Thích Việt phong Phong chủ Quảng Nguyên chân nhân.

Mai Lý vẻ mặt hơi run lên, khom mình hành lễ, lại không chịu thoái lui, nói: "Bản thân ta không biết, chân nhân khi nào chú ý Tĩnh Cửu."

Quảng Nguyên chân nhân cảm khái nói: "Vậy còn là chuyện hai năm trước, lúc ấy nghe nói Nam Tùng đình ngoại môn xuất hiện vị đệ tử trí thức hơn người, học thức uyên bác, lúc ấy ta để người ta truyền lời cho Lữ sư đệ, hỏi tên đệ tử kia có nguyện ý tới Thích Việt phong ta hay không, Tĩnh Cửu, ngươi còn nhớ chuyện này chứ?"

Tĩnh Cửu gật đầu.

Mai Lý lúc này mới biết được lại có một đoạn chuyện xưa như vậy, bất đắc dĩ nói: "Chân nhân ngươi khi đó muốn hắn đi tới núi của mình làm chấp sự, nơi nào là nhìn ra thiên phú trên kiếm đạo của hắn chứ?"

...

...

Hôm nay thừa kế đại hội náo nhiệt nhất chính là hiện tại.

Các phong đều muốn Tĩnh Cửu thừa kế, ngươi có đạo lý của ngươi, ta có sâu xa của ta, đều không nhường nhịn.

Thời điểm Liễu Thập Tuế đi lên cũng không tranh đoạt lợi hại như thế, bởi vì trước đó chur phong đã biết, hắn hẳn là con cò do Chương môn đặt xuống.

Tinh Cửu không có bất kỳ bối cảnh, chư phong làm sao có thể bỏ qua hẳn chứ.

Nhìn sư trưởng tranh chấp không nghĩ, thậm chí ngay cả Thích Việt phong Phong chủ cũng tự mình ra mặt, các đệ tử bên khe suối rất giật mình.

Năm gần đây chừng mười tên đệ tử lần lượt tiến vào Nam Tùng đình hưng phấn không thôi, cảm giác cũng được thom lây, Ngọc Sơn sư muội nhìn Tinh Cửu đứng ở trên tảng đá, lại càng kích động khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, dùng quả đấm nhỏ đập thiếu niên họ Nguyên Nhạc Lăng quận bên cạnh mấy cái, thiếu niên này bị đau, cũng không dám kêu ra tiếng, rất vô tội.

Tranh chấp cuối cùng không thể nào kéo dài như vậy, hiện tại quyền lực lựa chọn ở trong tay Tinh Cửu.

"Tinh Cửu, ngươi chọn ngọn núi nào?"

Thích Việt phong trưởng lão chủ trì thừa kế đại hội nhìn hán nghiêm túc hỏi, sau đó hán khẽ cúi đầu, dùng thanh âm thấp như ruồi nhặng, chỉ có mình cùng Tinh Cửu có thể nghe được nói: "Không nói khoa trương, Thích Việt phong ta thứ khác không có, đan dược linh quả có thể nói là dồi dào không cạn, Phong chủ còn có chút ít thứ tốt Chương môn cũng không lấy được, những thứ này cũng có thể là của ngươi."

Tinh Cửu cười cười.

Ban đầu ở trong thôn thôn diễn tính toán, hán đã sắp đặt là tiến vào Bích Hồ phong, nhưng hiện tại Lôi Phá Vân đã chết, ý nghĩa để hán đi Bích Hồ phong đã không lớn.

Mai Lý đối với hán có chút chiều cố, hơn nữa trước đây thật lâu đã biểu lộ ý nguyện để cho hán thừa kế, nhưng bởi vì một vài nguyên nhân, Thanh Dung phong hán là đánh chết cũng sẽ không đi.

Tích Lai phong tu hành chính là cùng người giao thiệp, nhưng hán không thích cùng người giao thiệp.

Vân Hành phong tu hành chính là cùng kiếm giao thiệp, đối với hán mà nói hoàn toàn không cần thiết.

Thích Việt phong tu hành áp lực tương đối nhỏ lại, cuộc sống thanh nhàn, bắt quả đệ tử trên núi trừ sữa sang lại diễn tịch, còn muốn hầu hạ ôn dưỡng được thảo vườn cây, rất phiền toái, mấu chốt nhất chính là, Thích Việt phong hầu tử rất nhiều, từ sớm đến muộn om sòm không ngừng, thật sự làm hán không thích.

Như thế xem ra Thiên Quang phong cũng là lựa chọn tốt nhất, Lâm Vô Tri làm không kém, Mặc Trì mặc dù vẫn cà lăm như năm đó, nhưng tính tình cũng cùng năm đó giống nhau chân chất đáng hoàng, hơn nữa thừa kế Thiên Quang phong mà nói, có thể cùng Liễu Thập Tuế một lần nữa biến thành đệ tử cùng chí, nghĩ tới gương mặt đen thui kia sẽ xuất hiện về mặt gì, Tinh Cửu cảm thấy rất có ý tứ.

Ở thời điểm hán chuẩn bị đưa ra quyết định, chợt thấy thiếu nữ trên tảng đá, bỗng nhiên sinh ra một tư tưởng mới.

"Ta muốn nghĩ thêm một chút."

Tinh Cửu đối với vị Thích Việt phong trưởng lão kia nói.

Thích Việt phong trưởng lão có chút thất vọng, vẫn dựa theo quy củ nói: "Có thể, nhưng trước lúc thừa kế đại hội kết thúc, ngươi phải đưa ra quyết định."

Thất vọng của hán là vì Tinh Cửu không lập tức đưa ra quyết định, gia nhập Thích Việt phong, người có loại nghĩ gì này còn có Thanh Dung phong Mai Lý, Thiên Quang phong Mặc trưởng lão.

Có ít người thất vọng là vì cảm thấy Tinh Cửu biểu hiện quá mức kiêu ngạo, các trưởng bối đối với ngươi có phần coi trọng, ngươi lại còn ở chọn ba lấy bốn, cho là mình thật sự rất giỏi sao?

Tinh Cửu đi trở về đá xanh.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hán nói: "Rất giỏi."

Tinh Cửu nói: "Bình thường."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Kiếm đạo thiên phú của ngươi có thể xếp vào ba thứ hạng đầu trong những người ta từng thấy."

Tinh Cửu thật tình nói: "Ta cảm giác kiếm đạo thiên phú của mình có một không hai trong Thanh Sơn."

Triệu Tịch Nguyệt không biết nên nói gì, lướt qua hán hướng bên suối đi tới.

Vô số ánh mắt rơi vào trên người của nàng.

Trong lòng mọi người, Tinh Cửu mang đến rung động tạm thời bị đè ép xuống.

Triệu Tịch Nguyệt rốt cuộc sẽ thừa kế của ngọn núi nào? Nàng rốt cuộc là con cò ngọn núi nào sắp xếp trước?

Vấn đề khôn nhiều Thanh Sơn Tông, thậm chí hơn phân nửa tu hành giới mấy năm thời gian, hôm nay rốt cục sẽ cho ra đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Ta nguyện Thanh Sơn Đệ Cửu Phong

Kiểm quang rời khỏi tay áo, lẳng lặng đứng trước người Triệu Tịch Nguyệt, chính là thanh tiểu kiếm màu xanh kia.

Thanh kiếm này vô cùng cổ xưa, trừ điểm đó ra, cũng không có chỗ nào quá mức đặc thù.

Ban đầu Triệu Tịch Nguyệt vào nội môn ba tháng, đã ở Kiếm Phong được thanh kiếm này nhận chủ, rung động rất nhiều người, nhưng có rất nhiều người cảm thấy có chút tiếc hận.

Thanh kiếm này dùng chất liệu tương đối bình thường.

Trong suy nghĩ của bọn hắn, nếu như Triệu Tịch Nguyệt kiên nhẫn hơn chút ít, hoàn toàn có thể lấy được thanh kiếm tốt hơn.

Nàng chuẩn bị xuất kiếm, lại bị ngăn trở.

Vị trưởng lão Thích Việt phong chủ trì đại hội kia, nhìn nàng vô cùng hiền lành nói: "Người cũng không cần diễn."

Đổi lại là đệ tử ưu tú khác có thể sẽ kiên trì đãi ngộ giống như đồng môn khác, như thế mới thể hiện tông phái công chính, nhưng không biết bị Tinh Cửu ảnh hưởng hay bởi vì nàng cũng cảm thấy diễn kiếm quá mức nhàm chán, rất phiền toái, Triệu Tịch Nguyệt không nói gì, trực tiếp đem kiếm thu về trong tay áo.

Di nhiên cũng không có ai khởi xướng khiêu chiến với nàng.

Người duy nhất có tư cách hướng nàng khiêu chiến là Cô Thanh, đã thua ở trong tay Tinh Cửu.

Như vậy kế tiếp tự nhiên chính là thời khắc hấp dẫn nhất trong thừa kiếm đại hội —— lựa chọn cùng với được lựa chọn.

Cùng lúc cảnh tượng tranh đoạt Tinh Cửu kịch liệt bất đồng, vách núi rất an tĩnh, ngược lại tăng thêm mấy phần khản trương.

"Xem ra tất cả mọi người đã rất rõ ràng trình tự rồi."

Thích Việt phong trưởng lão hướng về phía mọi người chụm phong trên núi vẻ mặt nghiêm túc nói: "Vậy thì theo như thứ tự mà làm đi."

Nghe ý tứ của những lời này, tất cả mọi người rất rõ ràng kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Xem ra, chuyện như vậy đã từng phát sinh trong lịch sử thừa kiếm đại hội của Thanh Sơn Tông rồi.

Thời điểm tất cả các núi đều mong muốn một gã đệ tử, nếu như cạnh tranh quá mức kịch liệt, rất dễ xảy ra vấn đề.

Thời khắc này cần phải xác định quy trình thật tốt.

Cửu Phong sẽ dựa theo thứ tự cùng đệ tử kia tiến hành trao đổi.

Thứ tự nơi này thật ra là thứ tự ngược, từ ngọn núi xếp hạng cuối cùng để bắt đầu.

Trước hết đứng ra là Bích Hồ phong.

Vị sư bá Du Dã thượng cảnh đêm qua mới được làm Bích Hồ phong chủ, nói mấy câu.

Sau đó là Tích Lai phong chủ đi ra ngoài nói mấy câu.

Rất rõ ràng, bọn họ đối với chuyện nhận được Triệu Tịch Nguyệt không có bất kỳ lòng tin, chẳng qua là giới thiệu sơ lược một chút bản phong đặc điểm, khuyên nhủ mấy câu.

Thích Việt phong chủ chuẩn bị thu Tinh Cửu làm đồ đệ, cho nên đứng ra là một vị trưởng lão khác.

Thanh Dung phong chủ thanh âm dịu dàng vang vọng thời gian rất lâu trên núi, mọi người mới biết được vị nữ tử cảnh giới cùng búi tóc cao nhất Thanh

Son Tông này đối với Triệu Tịch Nguyệt hẳn là nhất định phải được.

Vân Hành phong suy nghĩ đến Triệu Tịch Nguyệt hai năm qua một mực trên Kiếm Phong khổ tu, cơ hội không nhỏ, cũng dùng thời gian rất lâu tiến hành trình bày.

Kế tiếp là Thượng Đức phong.

Lần thừa kiếm đại hội này, Thượng Đức phong vẫn như năm trước, không được các đệ tử ưu ái, ở rất nhiều người nghĩ đến càng không có cơ hội gì.

Nhưng một đạo thanh âm lãnh khốc mà uy nghiêm không ai ngờ tới vang lên.

"Người là tương lai Thanh Sơn ta, công việc dẫn dắt người tu hành, để ta làm đi."

Thượng Đức phong chủ Nguyên Kỳ Kinh nhiều năm không thu đồ, thậm chí rất ít tham gia thừa kiếm đại hội lại tới, hơn nữa quyết định tự mình truyền kiếm!

Thượng Đức phong mặc dù không được hoan nghênh, nhưng Nguyên Kỳ Kinh là ai? Hẳn là Thanh Sơn kiếm luật!

Cửu Phong này có ai tư lịch già hơn, quyền vị cao hơn, cảnh giới sâu hơn, có tư cách thu Triệu Tịch Nguyệt làm đồ đệ hơn hẳn chứ?

Toàn trường ồ lên, sau đó rất nhanh an tĩnh, một mảnh tĩnh mịch.

Vừa lúc đó, lại có biến hóa không tưởng được xảy ra.

"Tiểu Tịch Nguyệt, người có bằng lòng theo ta học kiếm hay không?"

Thanh âm này ôn hòa mà xa xưa, phảng phất gió nhẹ trên đường ven biển mang theo vô số ảm thấp, rơi vào trong lòng mọi người.

Mọi người vô cùng giật mình.

Bởi vì đó là thanh âm của Chương môn.

Khó trách lúc trước Thiên Quang phong do Bạch Trường lão ra mặt thu Liễu Thập Tuế làm thừa kiếm đệ tử, thì ra Chương môn đại nhân muốn đem danh ngạch của mình để lại Triệu Tịch Nguyệt.

Chẳng lẽ Triệu Tịch Nguyệt từ ban đầu chính là người do Chương môn chọn trúng?

Chẳng lẽ bí ẩn kia rốt cục đã được coi bỏ sao?

Vấn đề là, Chương môn những năm trước đây đã thu Trác Như Tuế làm quan môn đệ tử, chẳng lẽ hẳn muốn phá lệ hay sao?

Trác Như Tuế, Liễu Thập Tuế, cộng thêm cả Triệu Tịch Nguyệt, nếu như ba trời sinh đạo chủng đều về Thiên Quang phong...

Không khí trên núi trở nên có chút khẩn trương.

Bất kể là Thanh Dung phong hay là Vân Hành phong trong ngày thường chỉ nghe lệnh Thiên Quang phong đối với chuyện này cũng sinh ra ý kiến thật lớn.

Ngay cả Bích Hồ phong cùng Thích Việt phong, Tích Lai phong vốn không có quá nhiều ý nghĩ, cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Tại sao lại vậy?

Nhưng ai dám tranh đồ với Chương môn đại nhân?

"Để cho chính nàng chọn đi."

Nguyên Kỳ Kinh thanh âm lãnh đạm chỉ cực.

Chỉ có hẳn có thể ngăn cản Chương môn tiếp tục nói chuyện.

Bởi vì hẳn đã từng là sư huynh cùng núi với Chương môn.

"Không sai."

Thanh Dung phong chủ nói: "Nguyệt Nhi người tỉnh táo chút ít, chớ để bị chuyện gì rối loạn tâm thần, làm sao chọn cũng được, không phải sợ."

Triệu Tịch Nguyệt vẫn không nói gì.

Vô luận là Thượng Đức phong bỗng nhiên lên tiếng, hay là Chương môn tự mình mời, cũng không thể làm cho ánh mắt của nàng có bất kỳ biến hóa.

Cho đến lúc này, nghe được những lời này của Thanh Dung phong chủ, mây rậm như kiểng vén lên, ánh mắt trở nên vô cùng sáng ngời.

Từ Triều Ca thành đi tới Thanh Sơn, từ Nam Tùng đình đến nội môn, vô số người đều muốn biết, nàng sẽ lựa chọn ngọn núi nào trong thừa kiểng đại hội.

Nàng chưa từng nói ra ý nghĩ của mình, ngay cả thái độ nhỏ bé nhất cũng không lộ ra, chính là muốn chờ tới cơ hội này.

"Làm sao chọn cũng được ư?"

Nàng lặp lại lời của Thanh Dung phong chủ một lần nữa.

Nguyên Kỳ Kinh lạnh giọng nói: "Không sai, không có bất kỳ ai có thể ngăn cản được ngươi."

Triệu Tịch Nguyệt tầm mắt lướt qua núi cao, nhìn về nơi nào đó Cửu Phong phương xa trong mây mù.

Một chút người bao gồm Thanh Dung phong chủ ở bên trong đột nhiên cảm giác được xảy ra chuyện, muốn ngăn cản nhưng đã không còn kịp nữa.

"Thần Mạt phong."

Triệu Tịch Nguyệt nhẹ nói.

...

...

"Cái gì?"

"Nàng đang nói cái gì?"

...

...

Triệu Tịch Nguyệt khẽ mỉm cười, hai gò má hiện ra má lúm đồng tiền nhợt nhạt.

"Ta nói, ta muốn thừa kiểng Thần Mạt phong."

...

...

Trên núi một mảnh an tĩnh, mọi người vô cùng khiếp sợ, rất nhiều người cho rằng mình đã nghe lầm.

Vô số tầm mắt rơi vào trên người Triệu Tịch Nguyệt.

Ai có thể ngờ được, nàng đã cự tuyệt Chương môn đại nhân cùng Nguyên Kỳ Kinh, lựa chọn Thần Mạt phong!

Thần Mạt phong là Thanh Sơn Đệ Cửu Phong.

Vấn đề là, tại sao nàng có thể chọn ngọn núi này?

Thanh âm của Thanh Dung phong chủ lần nữa vang lên.

Thanh âm của nàng không còn thanh nhu như bình thời nữa, mà tăng thêm vài phần lạnh lùng cùng nghiêm túc.

"Ngươi có biết, mấy trăm năm qua, Thần Mạt phong vẫn luôn không tham gia thừa kiểng đại hội?"

Triệu Tịch Nguyệt bình tĩnh nói: "Biết, bởi vì Cảnh Dương sư thúc tổ không thu đồ."

Mấy trăm năm qua, Thanh Sơn Đệ Cửu Phong chỉ có một mình Cảnh Dương.

Cảnh Dương một lòng cầu đại đạo, cho tới bây giờ không suy nghĩ tới chuyện truyền thừa....

Thanh Sơn Tông sớm đã quên thừa kiểng đại hội không có quan hệ gì với Thần Mạt phong.

"Ngươi đã biết, vì sao còn muốn chọn Đệ Cửu Phong?"

Thanh Dung phong chủ thanh âm ẩn có phong mang: "Qua mấy năm nữa Đệ Cửu Phong sẽ lập truyền thừa mới, nhưng đó là chuyện mà các sư đệ sư

muội của người cần suy nghĩ."

Trước lúc Cảnh Dương phi thăng, cho dù hắn không thu đồ, cũng không ai dám nói gì.

Hiện tại Thanh Sơn Tông làm sao có thể để cho Thần Mạt phong trống không như vậy?

Thanh Sơn Tông môn quy thảo luận rất rõ ràng, nếu ba lần thừa kiếm đại hội không người nào thừa kiếm, truyền thừa của đỉnh núi này sẽ bị coi là đoạn tuyệt, trọng khai mạch mới.

Vấn đề là, Thần Mạt phong trọng khai mạch mới rồi còn là Thần Mạt phong nàng muốn đi sao?

Triệu Tịch Nguyệt nhìn trên núi, trầm mặc thời gian rất lâu.

Hơn mười năm qua vô cùng nhiều hình ảnh, phảng phất nước chảy trên thạch bích hiện ra.

Nàng thuở nhỏ thông tuệ hơn người, còn rất nhỏ đã xem xong ba ngàn bộ sách.

Sau đó, nàng bắt đầu chuẩn bị tu hành cùng với tu hành.

Tu hành là chuyện vô cùng gian khổ, đơn điệu mà khô khan, hơn nữa thường thường kèm theo tinh thần cùng nhục thể đồng thời thống khổ.

Tại trong thành Triều Ca, nàng là một quý tộc thiếu nữ, nhưng nàng so với tuyết quái trong vương quốc băng tuyết còn có thể chịu được cực khổ hơn.

Đi tới Thanh Sơn, nàng lại càng chăm chỉ không cách nào hình dung, dùng lời nói ban đầu của Mạnh sư, nàng khắc khổ căn bản không giống một thiên tài.

Lúc dậy thì, nàng ở Kiếm Phong ngồi xuống ba năm, người rồi bụi, đầy người tro bụi, làm như vậy là vì cái gì?

Chính là vì nhận được tư cách thừa kiếm, cùng với tư cách có thể tự do lựa chọn.

"Tại sao? Bởi vì ta không muốn nhìn thấy một ngọn núi mới."

Nàng nói: "Ta muốn vì Thần Mạt tiếp tục truyền thừa."

Thanh Dung phong chủ trầm mặc đôi chút, hỏi: "Vì sao người phải làm như vậy?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Bởi vì ta vốn chính là thừa kiếm đệ tử mà Cảnh Dương sư thúc tổ chọn trúng."

Tinh Cừu ngồi trên tảng đá, nhìn nước suối, nghĩ thầm nguyên lai là như vậy.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Ta cũng nghĩ như vậy

Cái đáp án mà vô số người muốn biết lúc này đã được vạch trần.

Đáp án này có vẻ như không bất ngờ cho lắm, nhưng nếu suy xét cẩn thận thì bên trong ẩn chứa vô số ý tứ hàm súc.

Trên vách núi lâm vào an tĩnh thời gian rất dài, mọi người bởi vì rung động mà im lặng.

Cuối cùng vẫn là Thanh Dung phong chủ phá vỡ trầm mặc, dùng thanh âm trong trẻo lạnh lùng tiếp tục đặt câu hỏi.

"Hắn đã phi thăng, người học kiếm với ai? Phát Tư Kiếm đã theo hắn mà đi, người có thể thừa được kiếm gì?"

Có tân khách tới đây xem lễ chú ý tới chuyện thời điểm Thanh Dung phong chủ nhắc tới Cảnh Dương chân nhân cũng không dùng tôn xưng, không xưng sư thúc, mà trực tiếp gọi là hắn, nhưng không biết tại sao, vô luận Thanh Sơn Tông Chương môn hay là Nguyên Kỳ Kinh đều không nói gì, tựa như đối với bọn họ mà nói đây là chuyện rất bình thường.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Theo lệ cũ của Thanh Sơn, chỉ cần ta có thể đi lên Thần Mạt phong, lấy được Phát Tư Kiếm, coi như đã thừa kế thành công."

Chỉ cần thừa kế thành công, như vậy truyền thừa của Thanh Sơn Đệ Cửu Phong sẽ không đoạn tuyệt, còn về phần học kiếm như thế nào, năng hiện tại tính không để ý.

Trên núi vang lên thanh âm lãnh khốc của Nguyên Kỵ Kinh.

"Thần Mạt phong đã phong cấm, trừ phi Thanh Sơn đại trận mở kiếm mạch mới, mới có thể mở ra con đường. Ngươi muốn kế tục kiếm mạch của Thần Mạt phong, Thanh Sơn đại trận tự nhiên không cách nào giúp ngươi, đường lên núi vô cùng hung hiểm, đừng bảo ngươi chỉ là đệ tử Thừa Ý cảnh bình thường, cho dù là các sư thúc Du Dã cảnh của ngươi cũng chỉ có kết quả cửu tử nhất sinh, như thế ngươi vẫn kiên trì ư?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Nếu muốn thừa kế của sư thúc tổ, làm sao có thể sợ chết?"

Kiếm của Thần Mạt phong tên Phát Tư, dùng Cửu Tử kiếm quyết.

Đây chính là ý tứ dù cửu tử cũng không hối hận.

Nguyên Kỵ Kinh trầm mặc một chút, nói: "Hào hảo hảo."

Ba chữ này hẳn nói không có chút tâm tình, cũng không biết đang ca ngợi dũng khí của Triệu Tịch Nguyệt, hay là không còn lời nào để nói.

"Thì ra... Ngươi là đệ tử Tiểu sư thúc chọn lựa. Còn nhỏ tuổi đã có khí phách như thế, không hổ là người mà Tiểu sư thúc chọn lựa, ta đồng ý với ngươi."

Thanh âm của Thanh Sơn Chương môn tràn đầy cảm khái cùng hồi ức, còn có chút vui mừng.

Thanh âm của Nguyên Kỵ Kinh vẫn lạnh lùng: "Nếu ngươi thất bại mà may mắn còn sống, trong ba năm không thể thừa kế, vẫn chỉ có thể ở bên khe suối tự học, hiểu chưa?"

Trùng phạt này có vẻ bình thường, trên thực tế vô cùng nặng.

Ba năm không thể tiếp xúc với kiếm quyết huyền diệu thực sự, càng không có minh sư chỉ điểm, cho dù Triệu Tịch Nguyệt là trời sinh đạo chủng, tu hành cũng sẽ phi thường khó khăn, ít nhất cũng so sánh với đồng môn đã thừa kế thành công sẽ chậm hơn rất nhiều, mà loại chuyện như tu hành một bước chậm, từng bước chậm, hậu quả trầm trọng như thế có ai muốn thừa nhận chứ?

Rất nhiều tân khách xem lễ trên mặt cũng lộ vẻ không đành lòng, hướng chỉ là các đệ tử Thanh Sơn Tông, rất nhiều người cũng muốn cầu tình thay cho Triệu Tịch Nguyệt.

Nhưng là người đứng đầu chấp chương kiếm luật của Thanh Sơn Tông, lời nói của Nguyên Kỵ Kinh chính giải thích quyền uy nhất về môn quy, dù là Chương môn cũng không thể dễ dàng bác bỏ.

Quá Nam Sơn đi tới bên vách đá, hướng về phía chư vị sư trưởng phía trên hành lễ, bẩm: "Vậy có thể để cho Triệu sư muội vào Lưỡng Vong phong hay không?"

Mọi người hiểu được ý tứ của hắn, cảm thấy không hổ là Thanh Sơn Tông thủ tịch đệ tử, thật thông tuệ mà nhanh trí.

Thanh Dung phong chủ nói: "Ta cảm thấy có thể."

Nguyên Kỵ Kinh trầm mặc không nói.

Mọi người nhất thời buông lỏng rất nhiều.

Ở Lưỡng Vong phong có thể tiếp xúc được với tất cả kiếm pháp của chư phong.

Về phần Nguyên Kỵ Kinh nói Triệu Tịch Nguyệt không thể thừa kế... Có Thanh ở giai đoạn tẩy kiếm cũng đã học lên được Thích Việt phong Lục Long kiếm quyết, như vậy còn gì đáng lo lắng nữa?

Trừ Quả Thành Tự, Thủy Nguyệt Am, Huyền Linh Tông các tông phái, trong đám người tới xem lễ còn có một số người thân phận tương đối đặc thù —— chính là hai vị vương công đến từ Triều Ca thành.

Trên thế gian bọn họ là đại nhân vật quyền cao chức trọng, nhưng ở nơi thế ngoại tu tiên như Thanh Sơn Tông vẫn phải khiêm tốn rất nhiều.

Từ đầu đến giờ, hai vị này vẫn luôn duy trì trầm mặc, trên mặt giữ nụ cười căng thẳng.

Nhưng không biết tại sao, bọn họ lúc này bỗng nhiên đứng dậy đối với quyết định của Thanh Sơn Tông cùng dũng khí của Triệu Tịch Nguyệt ra sức tán dương.

Không ai hiểu được vì sao hai vị vương công này lại làm như vậy.

Theo đạo lý mà nói, bọn họ phải cảm thấy Thanh Sơn Tông làm như vậy rất đối trá, cho dù sẽ không chỉ ra ngay mặt, cũng không có đạo lý nào để ca ngợi.

Triệu Tịch Nguyệt từ bên suối trở về đá xanh ngồi xuống.

Thừa kiếm bắt đầu đến bây giờ, nàng vẫn luôn đứng, không hề ngồi.

Ánh mắt của nàng không thấy có vẻ khác thường, nhưng Tinh Cửu chú ý tới, nơi thái dương nàng hơi ẩm ướt, nghĩ đến tâm tình vẫn còn có chút kích động.

Hắn hỏi: "Ngươi cứ như vậy mà muốn lên ngọn núi kia ư?"

Triệu Tịch Nguyệt không nói gì.

Kế tiếp là Lưỡng Vong phong thu lấy Cổ Thanh, còn dư lại mấy tên đệ tử cũng có nơi chốn của mình.

Thích Việt phong trưởng lão chủ trì thừa kiếm nhìn về Tinh Cửu, hỏi: "Ngươi nghĩ thông chưa?"

Rất nhiều người lúc này mới nhớ ra vị thiếu niên áo trắng làm khiếp sợ toàn trường còn không đưa ra lựa chọn của mình.

Lựa chọn của Triệu Tịch Nguyệt mang đến quá nhiều khiếp sợ, hẳn là để cho một số người quên mất chuyện này.

Mọi người không ngờ tới, tiếp theo lại có khiếp sợ khác xảy ra.

"Nghĩ kỹ rồi." Tinh Cửu nói: "Ta cũng chọn Thần Mạt phong."

Trên núi lần nữa trở nên tĩnh mịch, sau đó một mảnh xôn xao.

Tiết Vịnh Ca miệng mở rộng, nói không ra lời.

Ngọc Sơn sư muội hai tay nâng mặt nhìn Tinh Cửu, như si như say.

Triệu Tịch Nguyệt gạt mình, nhìn sang mặt của hắn, cảm giác mình càng ngày càng không nhìn thấu được người này.

Tinh Cửu lại cũng chọn Thần Mạt phong ư?

Mọi người chấn động vô cùng, nghĩ thầm hôm nay rốt cuộc thế nào vậy?

...

...

Hoàng hôn thâm trầm, Thần Mạt phong đón ánh nắng chiều, mây mù vô cùng mỏng, gần như không có, rừng cây cùng cảnh vật trên núi rừng vô cùng rõ ràng, hết thảy nhìn cũng vô cùng bình thường, mấy cái sơn đạo thông lên đỉnh núi, nhìn có chút hiểm trở gian nguy, nhưng đối với người tu đạo mà nói không có gì khó khăn.

Những thứ này chẳng qua chỉ là giả tượng.

Sau khi Cảnh Dương chân nhân phi thăng, Thần Mạt phong phong cấm, trừ phi Thanh Sơn đại trận mở kiếm mạch mới, nếu không căn bản không có cách nào mở ra, chớ đừng nói chỉ đến việc tiến vào.

Triệu Tịch Nguyệt muốn tới Thần Mạt phong thừa kiếm, trên căn bản không có chút khả năng thành công nào cả.

Vị trưởng lão Thích Việt phong kia nói: "Chỉ cần các ngươi có thể đi lên đỉnh núi, tìm được Phát Tử Kiếm, sẽ thừa nhận các ngươi trọng tặc Cảnh Dương chân nhân truyền thừa."

Triệu Tịch Nguyệt gật đầu.

Quá Nam Sơn nói: "Sư muội, có vấn đề thì cứ lui ra, chớ nên cố chấp."

Cố Hàn nhìn nàng nói: "Cần gì tỏ ra mạnh mẽ quá mức, tóm lại mọi thứ đều cần cẩn thận."

Triệu Tịch Nguyệt nói với Quá Nam Sơn: "Đa tạ sư huynh lúc trước nói những lời kia, bất quá cho dù thất bại, ta cũng sẽ không đi Lưỡng Vong phong xin lỗi."

Mới vừa rồi Quá Nam Sơn nói mấy câu, chính là muốn lưu lại đường lui cho nàng, cũng nhận được Chương môn đại nhân đồng ý. Về phần nguy hiểm... Có Chương môn đại nhân cùng nhiều Thanh Sơn Tông cao thủ như vậy tự mình quan sát, Cảnh Dương sư thúc tổ lưu lại cấm chế dù lợi hại như thế nào,

tin tưởng Triệu Tịch Nguyệt cũng không đến mức hương tiêu ngọc vẫn.

"Thật ra... Ngươi thật sự có khả năng sẽ chết."

Tĩnh Cửu ngẩng đầu nhìn thanh phong yên lặng trong hoàng hôn nói, lời nói rất chân thành.

Thần Mạt phong quá an tĩnh, cảnh vật quá rõ ràng, vô luận quai nhai hay là rừng rậm cũng không có bất kỳ thanh âm nào cả, phẳng phất tất cả đều là giả.

An tĩnh như thế, thường thường ý nghĩa chân chính hung hiểm.

"Ta cuối cùng muốn lên xem một chút, ngược lại là ngươi..."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hắn một cái, nói: "Đã nguy hiểm như vậy, ngươi thật sự không cần đi theo ta."

Tĩnh Cửu nói: "Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, ta chỉ tò mò xem phía trên có cái gì, có người đi trước mở đường, có thể giảm bớt chút ít khí lực."

Triệu Tịch Nguyệt không có tâm tình nghĩ xem những lời này là thật hay giả, nói: "Vậy ngươi phải theo sát."

"Tĩnh Cửu, chú... Chú ý... An toàn."

Mặc Trì trưởng lão xoa xoa hai tay, có chút khẩn trương nói.

Tĩnh Cửu gật đầu, sau đó nhìn sang bên cạnh hắn.

Liễu Thập Tuế đứng ở nơi đó, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập lo lắng, lúc Tĩnh Cửu nhìn sang, hắn nhất thời nghiêm mặt, nhìn có chút khả ái.

Tĩnh Cửu xoay người cùng Triệu Tịch Nguyệt hướng ngọn núi kia mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Thanh phong bị cắt nát

Trước Thần Mạt phong có hơn trăm người.

Các đệ tử tẩy kiếm bình thường như Tiết Vịnh Ca, Ngọc Sơn sư muội đã trở lại bên khe suối, cũng đang khẩn trương chờ tin tức, chỉ sợ một đêm đều không thể ngủ.

Tân khách tới xem lễ không biết căn cứ vào lễ phép hay thật sự tò mò, tất cả đều lưu lại.

Hai vị vương công đến từ Triều Ca thành, nhìn hai đạo thân ảnh dưới đỉnh núi, trên mặt không che giấu được vẻ lo lắng.

Vị tiểu cô nương Huyền Linh Tông kia mở mắt thật to, nói: "Lúc này mới có ý tứ sao."

Các thiếu nữ Thủy Nguyệt Am cùng Thanh Dung phong đứng chung một chỗ, thấp giọng nghị luận gì đó, thỉnh thoảng nhìn dưới núi.

Thanh Dung phong cùng Thần Mạt phong cách nhau gần nhất, trong mây mù giữa hai ngọn núi dường như có tòa đại liễn như ẩn như hiện.

Trước Thần Mạt phong không có nhiều người, nhưng trận thừa kiếm nhiều năm chưa từng có này không biết hấp dẫn bao nhiêu người trong Cửu Phong chú ý.

Nhìn hai đạo thân ảnh trước núi, Cố Hàn sắc mặt vô cùng âm trầm, thậm chí so với thời điểm lúc trước Cố Thanh bị Tĩnh Cửu đánh bại còn khó nhìn hơn.

Lúc trước Triệu Tịch Nguyệt không đáp lại sự quan tâm của hắn, thậm chí nhìn cũng không nhìn hắn một cái, nhưng bây giờ cùng Tĩnh Cửu đóng vai mà đi, thỉnh thoảng còn nói chuyện với nhau.

Hình ảnh này thật sự làm cho hắn không vui, thiếu niên kia giống như con rệp quần lấy sư muội, vì sao sư muội lại để ý đến hắn?

Quá Nam Sơn vỗ vỗ vai hắn tỏ vẻ an ủi.

...

...

Đi tới trước Thần Mạt phong, hoàn cảnh càng thêm an tĩnh, không khí cũng trở nên càng thêm quý dị.

Ở trước mấy trăm trượng trên vách đá dựng đứng có một cái thác nước mỏng manh, nhưng không phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Bóng đêm đã tới, sơn phong hơi lạnh phát động ngọn cây, vẫn không có bất kỳ thanh âm gì.

Cuối cùng là chuyện gì?

Triệu Tịch Nguyệt đứng trước núi, nhìn những hình ảnh quý dị này, dần dần hiểu được nguyên nhân trong đó.

Trong Thần Mạt phong có một tòa kiếm trận, mục đích của tòa kiếm trận này cũng không phải sát thương bất kỳ người ngoài tới, mà chẳng qua là chặt đứt.

Tòa kiếm trận này đem liên lạc giữa Thần Mạt phong cùng thiên địa chặt đứt, biến thành một tòa cấm phong chân chính.

Đồng thời, tòa kiếm trận này phát ra vô số đạo kiếm ý giống như một tấm màn, đem không gian trên núi cắt ra thành không biết bao nhiêu khối.

Thanh âm trên núi bị giam cầm ở trong vô số tiểu không gian, không cách nào nghe được.

Hiện tại Thần Mạt phong có thể lý giải là một viên bảo thạch nội bộ có vô số vết nứt, nhìn như vẫn còn nguyên vẹn, thật ra đã sớm nứt ra rồi.

Đúng như Nguyên Kỳ Kinh đã nói, coi như là Du Dã cảnh kiếm đạo cao thủ, có thể ngự kiếm tự do phi hành các nơi trên đại lục, nhưng không cách nào ở Thần Mạt phong hiện tại tiến thêm một bước.

Triệu Tịch Nguyệt hiện tại chỉ mới Thừa Ý cảnh giới viên mãn, làm sao có thể đi lên đỉnh núi?

Nhìn bóng lưng của nàng, Tinh Cửu cũng rất muốn biết đáp án này.

Hắn so với ai khác cũng rất rõ ràng, đây là chuyện nàng không cách nào làm được.

...

...

Gió đêm cuộn lên một mảnh thanh diệp trên sơn đạo, tiến vào ngọn núi.

Lặng yên không một tiếng động, thanh diệp bị chặt đứt thành hơn mười đoạn tơ mỏng, sau đó từ từ bay xuống mặt đất.

Khó trách mặt đất rừng cây hai bên sơn đạo chất một tầng lá vụn thật dày, xanh vàng hai màu hòa chung một chỗ, rất đẹp mắt.

Lá vụn hẳn là lá cây rơi xuống bị kiếm trận chặt đứt, ở trong ba bốn năm chồng chất mà thành. Về phần trên núi cây cối, thác chảy, quái thạch, không phải chịu bất kỳ ảnh hưởng, chỉ cần vẫn giữ nguyên vị trí, bộ dáng ban đầu, mặc dù hơi di động vị trí, cũng sẽ không bị kiếm trận công kích.

Nhìn hình ảnh này, mọi người ngoài núi có chút khẩn trương.

Liễu Thập Tuế khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nắm thật chặt quả đấm, ánh mắt Cố Hàn quan sát Triệu Tịch Nguyệt cũng rất lo lắng.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn sơn đạo trước mắt, nhìn thời gian rất lâu, dường như muốn đem bí mật của Thần Mạt phong nhìn thấu.

Giữa đá xanh có khe hở, đó chính là đường ngăn cách giữa trong ngoài Thần Mạt phong.

Bỗng nhiên, nàng nhắm mắt lại, bước qua đường ranh giới này.

Xuy một tiếng vang nhỏ, ống tay áo của nàng có thêm vết rách, nhìn qua giống như bị phi kiếm sắc bén nhất gây thương tích.

Vượt qua đường ranh giới kia, nàng nhắm mắt quẹo trái ba bước, sau đó kỳ quái lui về phía sau hai bước, cước bộ khê dờ.

Một góc áo bay xuống, nhưng không có bất kỳ thanh âm nào, bởi vì nàng đã tiến vào trong núi.

"A, đây là chuyện gì xảy ra?" Vị tiểu cô nương Huyền Linh Tông kia giật mình nói.

Sự thúc của nàng cùng với rất nhiều người đều hiểu được.

Nếu dùng mắt dùng tai không cách nào phán đoán kiếm ý ở nơi nào, không cách nào tìm được quy luật của kiếm trận, Triệu Tịch Nguyệt dứt khoát nhắm mắt lại, chỉ dùng kiếm thức cảm thụ kiếm ý.

Làm thế dĩ nhiên cực kỳ mạo hiểm.

Tinh Cửu cũng động.

Động tác của hắn rất chậm, nhìn có chút không được tự nhiên.

Bởi vì hắn đang học theo động tác của Triệu Tịch Nguyệt.

Hắn đem động tác của Triệu Tịch Nguyệt phân giải ra, sau đó vô cùng chính xác trùng tân tở hợp.

Hắn đề đầu gối, vượt qua ranh giới trên tầng đá, sau đó quẹo trái, một bước hai bước ba bước, vừa lui về phía sau, một bước hai bước.

Ở thời điểm làm những động tác này, hắn làm hai lần điều khiển tinh vi, hai địa phương Triệu Tịch Nguyệt bị kiếm ý cắt rách áo, cũng bình yên vượt qua.

Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cửu biến mất trên sơn đạo.

Cho đến thật lâu sau, ngoài Thần Mạt phong mới vang lên thanh âm nghị luận.

Vị tiểu cô nương Huyền Linh Tông kia cảm khái nói: "Như vậy cũng được ư."

Không biết nàng đang ca ngợi trí tuệ cùng dũng khí của Triệu Tịch Nguyệt, hay là đang cảm thán độ dày da mặt của Tinh Cửu.

Lâm Vô Tri cười khỏ nói: "Năm bắt cơ hội cũng là bản lãnh, Tinh sư đệ thật là..."

Cố Hàn trầm giọng nói: "Vô sỉ!"

...

...

Triệu Tịch Nguyệt nhắm mắt lại đi trên sơn đạo của Thần Mạt phong, thỉnh thoảng xoay người, thỉnh thoảng lui về phía sau, thỉnh thoảng nhảy lên, tốc độ đi rất chậm.

Nàng vốn định thử xem có thể rời sơn đạo, xuyên qua vách núi rừng rậm mà đi hay không, nhưng không kiếm ý trên vách núi mật độ lớn hơn nữa, ngược lại sơn đạo dễ đi hơn chút ít.

Tinh Cửu theo đuôi sau lưng nàng, nàng động hắn sẽ động, nàng dừng hắn sẽ dừng, động tác giống nhau như đúc, nhìn giống như cái bóng của nàng, chẳng qua có chút thời khắc biết điều chỉnh động tác rất nhỏ, bảo đảm chính mình sẽ không giống nàng thỉnh thoảng vẫn sẽ bị kiếm ý cắt đến.

Trên y phục Triệu Tịch Nguyệt có rất nhiều vết rách thật nhỏ, chỉ bằng kiếm thức cảm giác kiếm ý, cuối cùng không thể nào làm hoàn mỹ, một lần nguy hiểm nhất, một đạo kiếm ý theo một nhánh cây rủ xuống, lướt qua gương mặt của nàng cắt xuống mấy sợi tóc đen, cũng may nàng tóc ngắn, nhìn cũng không quá rõ ràng.

Nhưng vết rách trên vành tai nàng rất rõ ràng.

Tinh Cửu nhìn phía trước nói: "Ta mệt rồi."

Triệu Tịch Nguyệt xoay người nhìn hắn một cái, không nói gì, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu thu nạp thiên địa nguyên khí, tĩnh dưỡng trở lại.

Thần Mạt phong kiếm trận, bằng kiếm ý chặt đứt không gian, ngay cả ánh sáng cũng sẽ phát sinh chiết xạ, nhưng mật độ nguyên khí trong thiên địa vẫn bình thường.

Không biết qua thời gian bao lâu, Triệu Tịch Nguyệt mở mắt, nhìn về đỉnh núi vẫn xa xôi, trầm mặc không nói.

Cho dù có thể bằng vào thiên địa nguyên khí, tùy thời hồi phục kiếm nguyên cùng thể lực, nhưng đi như vậy, khi nào mới có thể tới?

Một đường đi tới, Tinh Cửu ở phía sau nhìn nàng nhắm mắt đi lại ở kiếm ý đầy trời, bỗng nhiên hiểu ra một việc.

Triệu Tịch Nguyệt tiến vào nội môn, vẫn một mực tu hành kiếm ý thôi thể trên Kiếm Phong.

Nàng tại sao muốn tu hành loại đạo pháp vô cùng hung hiểm này? Chỉ bởi vì nàng không thích tầm mắt nhìn chăm chú của một số người ư? Không, bây giờ nhìn lại, nguyên nhân đã rất rõ ràng.

"Thì ra, ngươi một mực chuẩn bị cho hôm nay."

"Đúng vậy."

"Tại sao?"

Tinh Cửu là một người không nói nhiều, không giống Thanh Sơn trấn thủ như vậy có lòng hiếu kỳ cực mạnh, nhưng đây đã là lần thứ ba hắn hỏi vấn đề này.

Triệu Tịch Nguyệt vẫn không trả lời hắn, đứng dậy tiếp tục đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Ta sợ không còn kịp nữa

Sơn đạo của Thần Mạt phong rất hẹp, hơn nữa rất cũ nát, thềm đá cao thấp không đồng nhất, có nhiều chỗ thậm chí ngay cả thềm đá cũng không có.

Cảnh Dương chân nhân vốn không nấy khi hạ sơn, nơi này lại không có đệ tử, cứ cách mấy năm, Chương môn mang theo trưởng lão tới Thần Mạt phong thỉnh an cũng ngại kiếm mà đi, sơn đạo không người đi lại, tự nhiên lâu năm không được tu sửa rồi.

Càng đi vào sâu trong Thần Mạt phong, sơn đạo càng cũ nát, cảm chế kiếm trận càng thêm cường đại.

Dù cẩn thận tỉ mỉ đến như thế nào, vết thương trên người Triệu Tịch Nguyệt cũng càng ngày càng nhiều, máu tươi dần dần nhuộm đỏ cả áo.

Kiểm ý thôi thể không đủ làm cho nàng tránh né tất cả hung hiểm trong kiếm trận, cũng không cách nào hoàn toàn né tránh khỏi kiếm ý.

Tinh Cửu chấp hai tay đi sau lưng nàng.

"Ta mệt." Hắn nói.

Triệu Tịch Nguyệt dừng bước, khoanh chân mà ngồi, thu nạp thiên địa nguyên khí, hồi phục tinh thần.

Không biết qua bao lâu, nàng mới mở mắt ra.

"Tại sao ngươi lại muốn đi theo ta?"

Nàng nhìn Tinh Cửu một cái, xác nhận trên người của hắn không có bất kỳ vết thương nào: "Bây giờ nhìn lại, ngươi hoàn toàn có thể không cần đi theo ta."

Tinh Cửu nói: "Ta nói rồi, chẳng qua chỉ tò mò."

Lúc nói chuyện, hắn không nhìn nàng, mà nhìn đĩa sứ trước mắt, trong tay nhặt một hạt cát, đang suy tư xem nên đặt ở nơi đâu.

Nhìn hạt cát trong đĩa sứ tổ hợp chung một chỗ, nghĩ tới không gian Thần Mạt phong bị kiếm ý xé rách, Triệu Tịch Nguyệt như có điều suy nghĩ.

Nàng đứng dậy, nhìn sơn đạo an tĩnh làm lòng người lạnh lẽo kia, trầm mặc một lát, cổ tay run lên, cảm thủ trực biến thành kiếm tác.

Cây kiếm tác nhìn như tầm thường này ở đỉnh Kiếm Phong đã từng trói chặt Bích Hồ phong Vô Chương cảnh Tà sư thúc, tuyệt không phải vật phàm.

Tinh Cửu nghĩ thầm khó trách đêm đó nhìn kiếm tác có chút quen mắt.

Hắn biết Triệu Tịch Nguyệt chuẩn bị sử dụng kiếm tác dò đường, lắc đầu.

Lựa chọn này rất thông minh, nhưng không phải lựa chọn tốt.

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Tại sao?"

Tinh Cửu nói: "Không tới thời khắc tối hậu không nên dùng, bởi vì có người đang nhìn chúng ta."

Thần Mạt phong có kiếm trận cảm chế, ngoài núi không cách nào thấy được hình ảnh trong núi, so với tầng mây trên Kiếm Phong càng thêm bí ẩn.

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ tới chuyện này, lại cảm thấy đi về phía trước quả thật khó khăn, cho nên mới chuẩn bị vận dụng thủ đoạn mạnh nhất chính mình giấu diếm.

Nhưng bất cứ chuyện gì sẽ luôn tồn tại trường hợp đặc biệt.

Thông Thiên cảnh đại vật có thể nhìn thấu tất cả sương mù.

Đôi mắt toàn bộ đại lục, cũng không có mấy đại vật Thông Thiên cảnh, nhưng không khéo chính là Thanh Sơn Tông lại có thể có hai vị.

Tĩnh Cửu tin tưởng hai vị này không dùng chân thân đi suốt tầy kiếm, chỉ dùng kiếm âm đưa tin, lúc này cũng có thể ở đỉnh núi của mình quan sát bên này.

Triệu Tịch Nguyệt nhớ tới hần từng nói có thể Nguyên Kỵ Kinh đã âm thầm tiến vào Thông Thiên cảnh.

Như vậy người Tĩnh Cửu cảnh giác hơn nửa phòng bị rốt cuộc là ai? Chương môn hay là kiếm luật sư bá đây?

Triệu Tịch Nguyệt thu hồi kiếm tác, tiếp tục hướng sơn đạo phía trước đi tới.

Lần này tốc độ của nàng đã nhanh hơn một chút, số lần bị kiếm ý cắt cũng ít đi rất nhiều, không biết cùng hạt cát tổ hợp trong đĩa sứ có quan hệ hay không.

...

...

Bóng đêm dần sâu.

"Ta mệt."

Tĩnh Cửu lần thứ ba nói.

Triệu Tịch Nguyệt dừng bước lại, mở mắt nhìn về đỉnh núi.

Nàng đã đi thật lâu rồi, đỉnh Thần Mạt phong tựa như còn xa tận cuối chân trời.

"Ta đã đánh giá cao chính mình rồi."

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc chốc lát, nói: "Tòa cao phong này của sư thúc tổ, làm sao có thể dễ dàng trèo lên đỉnh chứ."

Những lời này có hai tầng ý tứ.

"Người đã rất giỏi rồi."

Tĩnh Cửu giọng nói rất bình thản nhưng mà rất chân thành.

Triệu Tịch Nguyệt ăn đan dược, tiến hành băng bó vết thương, từ thuốc cùng vật dụng đến xem, nàng đã chuẩn bị rất đầy đủ.

Tĩnh Cửu không giúp nàng làm gì, chẳng qua chỉ đứng ở một bên nhìn.

Bình tĩnh, thường thường sẽ có vẻ rất lạnh lùng.

Hần tựa như một người đứng xem.

...

...

Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt tiến vào Thần Mạt phong, mọi người ngoài núi đã không cách nào thấy bọn họ.

Nếu nói cảm phong, chính là như thế, vô luận tầm mắt hay là thứ gì, cũng sẽ bị ngăn cách phía bên ngoài.

Mọi người nhìn sơn đạo vắng lạnh, đều có tâm tình bất đồng.

Huyền Linh Tông tiểu cô nương tựa vào trong ngực sư thúc, ngáp dài.

Nàng đã cảm thấy buồn ngủ, nhưng vẫn kiên trì không chịu rời đi.

Nàng cảm thấy đây là chuyện có ý tứ nhất chuyến đi Thanh Sơn này gặp phải, không muốn bỏ qua kết cục của nó.

Bất kể kết cục của nó là bi thương hay là vui vẻ.

Hai vị vương công đến từ Triều Ca thành trên mặt trận ngập sầu lo, nhưng không biết đang lo lắng cho ai, nguyên nhân tại sao.

Đỉnh Thiên Quang phong, mây mù như biển, một người thân ảnh cao lớn đứng ở bên vách núi, nhìn một cái hướng khác trong quần phong.

Mặc trường lão từ Thần Mạt phong vội vã trở về, nhìn thân ảnh kia, khuôn mặt lo âu.

"Chường... Chường môn sư huynh... Sau đó... Lúc người cứu... Tiểu cô nương kia... cũng đừng quên... Tinh... Tinh Cửu a."

Đỉnh Thượng Đức phong, trong động thất hàn lãnh như hầm băng, Nguyên Kỳ Kinh đứng ở bờ giếng sâu không thấy đáy, trầm mặc thời gian rất lâu, không biết đang suy nghĩ gì.

Tri Yên vội vã mà vào, một mặt ho một mặt đem tình hình Thần Mạt phong phương diện nói rõ ràng.

Nguyên Kỳ Kinh đi tới ngoài động, nhìn biển mây dưới ánh sao cùng với tòa cô phong phá tầng mây mà ra phương xa, cười lạnh một tiếng nói: "Thật là không biết sống chết."

Cũng không biết những lời này muốn nói Triệu Tịch Nguyệt hay là nói Tinh Cửu, hoặc là nói hai người bọn họ?

...

...

Đỉnh núi đang ở trước mắt, không ở phía chân trời, nhưng trên thực tế còn cách xa hơn hai ngàn trượng.

Bóng đêm thâm trầm giống như mực nước, đỉnh núi mây mù yên tĩnh, chiếu đến tinh quang, bắt mắt giống như giống như giấy trắng.

Triệu Tịch Nguyệt cả người đầy máu, trên mặt quần áo khắp nơi đều là vết kiếm, ngay cả băng vải cũng đã bị cắt nát lán nửa, nhìn rất thê thảm.

"Người rất muốn biết tại sao ta nhất định phải trèo lên ngọn núi này ư?"

Nàng dựa vào một cây tùng bên đường đi ngồi xuống.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động dừng bước lại.

Sắc mặt của nàng như tuyết trắng, ánh mắt không hề quyết đoán như trong ngày thường, có chút mệt mỏi.

Tinh Cửu đi tới trước người của nàng, đưa tới một chút lá cây, trong lá cây đọng chút lộ thủy trong suốt.

Trong lúc vô tình, đêm tới lúc sâu nhất, sáng sớm đã buông xuống.

Triệu Tịch Nguyệt nhận lấy phiến thanh điệp này, đưa tới miệng uống.

Tinh Cửu nói: "Tại sao?"

"Bởi vì ta thật sự là đệ tử thừa kế do sư thúc tổ chọn trúng."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn đỉnh núi nói: "Các người có lẽ cho là ta nói lung tung, là kiếm có, nhưng đây là sự thật."

Ở bên khe suối nàng nói mình là đệ tử thừa kế do Cảnh Dương sư thúc tổ chọn trúng, không có ai tỏ vẻ chất vấn đối với chuyện này, bởi vì không có ai có thể mời Cảnh Dương sư thúc tổ đã phi thăng về đề van cầu chứng nhận, nhưng đúng như nàng nói, thật ra không có bao nhiêu người tin tưởng những lời này, Cảnh Dương chân nhân nhất tâm hướng đạo, mấy trăm năm qua cũng không thu đồ, tại sao phải vì nàng mà phá lệ?

Trời sanh đạo chúng đối với tu hành giới mà nói quả thật rất giỏi, đối với Cảnh Dương chân nhân mà nói lại tính là cái gì?

Tinh Cửu nói: "Ta tin tưởng người."

Không do dự, cũng không có suy tư, chính là bốn chữ rất bình thường.

"Cảm ơn người."

Trừ cảm tạ sự tín nhiệm của hân, còn có nguyên nhân khác.

Nàng nói: "Nếu như không phải là người, ta không đến được địa phương xa như vậy."

Một đường đi tới, Tinh Cửu đã nói ta mệt rất nhiều lần.

Trên thực tế, đó cũng là thời khắc nàng đã mệt mỏi đến mức tận cùng.

Nàng không biết vì sao Tinh Cửu có thể phán đoán chính xác như thế, nhưng nàng rất cảm tạ hân.

Nhìn như Tinh Cửu giờ trò, đi theo nàng đi lại, bắt chước bộ pháp phá trận của nàng, cho nên mới không bị thương.

Nhưng Triệu Tịch Nguyệt biết không phải vậy, nguyên nhân chân chính là, hấn đối với kiếm trận trên Thần Mạt phong vô cùng quen thuộc.

Nếu như không phải muốn đi theo nàng, có thể hấn đã sớm đi lên đỉnh núi.

Nếu như không có hấn làm bạn, cùng với âm thầm chỉ điểm nhìn như rất vô tâm, một mình nàng căn bản không thể đi tới chỗ này.

Tinh Cửu nói: "Cho dù ngươi là người được chọn, cũng không cần gấp gáp như vậy."

Nếu như Triệu Tịch Nguyệt chỉ lo lắng Thần Mạt phong có thể đứt mất truyền thừa, nàng hoàn toàn có thể đi Lưỡng Vong phong khổ tu ba năm nữa.

Ba năm sau Triệu Tịch Nguyệt, hấn là mạnh hơn hiện tại rất nhiều, tiếp theo thừa kế đại hội lại đến thử đăng phong, cơ hội thành công sẽ lớn hơn nữa.

"Ta quả thật thực rất vội."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Bởi vì ta sợ không còn kịp nữa."

Tinh Cửu nghĩ thầm chẳng lẽ ta muốn ôm ngươi ư?

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ thầm, ta không thể nói cho ngươi biết chân chính bí mật.

Ta chỉ muốn đi đỉnh núi, xem xem thanh kiếm kia có ở đó hay không, người kia có ở đó hay không.

Nàng nói: "Ta muốn ngủ một lát."

Tinh Cửu nói: "Lúc này ngủ, sẽ rất khó tỉnh lại."

Nàng xem đỉnh núi, nói: "Ta thật sự hơi mệt chút, cũng đã quên mất là ba năm hay là bốn năm."

Nói xong câu đó, nàng nhắm mắt lại, dựa vào cây tùng này mà ngủ, chỉ chốc lát sau đã phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Lông mi của nàng rất dài, một tia không rung động.

Tóc của nàng rất ngắn, theo gió khẽ loạn.

Xem ra nàng thật sự mệt mỏi.

Tinh Cửu ngẩng đầu nhìn về một mảnh vách núi tĩnh mịch, sinh ra chút ít hối hận.

Không phải hấn hối hận đã lựa chọn cùng tiểu cô nương cùng nhau lên núi.

Thần Mạt phong cảm chế sắp đặt quá mạnh mẽ, chính là hấn hiện tại cũng cảm thấy có chút phiền phức, thật là một việc rất lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Nhìn xem đi

Dĩ nhiên, hấn vẫn có biện pháp để đi lên đỉnh núi, chẳng qua là tựa như hấn đã từng nói với Triệu Tịch Nguyệt, lúc này rất có thể có người đang quan sát nơi này.

Chương môn cùng Nguyên Kỳ Kinh đều có thể nhìn tới chỗ này, nếu như bọn họ nguyện ý.

Thời điểm như vậy, Tinh Cửu chắc chắn sẽ không tiếp tục đi lên đỉnh núi, mà sẽ trực tiếp trở về, nhưng mà...

Hấn liếc nhìn Triệu Tịch Nguyệt, nghĩ thầm tiểu cô nương này sẽ thất vọng sao?

"Như vậy... liền đi xem đi."

Hấn nhìn mấy ngọn núi sâu trong biển mây nhẹ nói.

Hấn duỗi ngón tay nhẹ điểm vào vòng tay trên cổ tay Triệu Tịch Nguyệt.

Lặng yên không một tiếng động, thủ trục rời khỏi cổ tay thiếu nữ, biến thành kiếm tác bị hấn nắm trong tay.

Không biết tại sao, kiếm tác tuyệt không bình thường này, lại nguyện ý nghe theo mệnh lệnh của hấn.

Hấn tâm ý khẽ động, kiếm tác giống như rắn lao ra, cuốn lấy thân thể của Triệu Tịch Nguyệt.

Hấn từ trên lưng lấy kiếm xuống, suy nghĩ một chút lại thu về, nâng Triệu Tịch Nguyệt hướng trên đỉnh đi tới.

Thủ pháp của hấn rất xảo diệu, lực tác động lên nơi kiếm tác cùng thân thể nàng tiếp xúc rất nhẹ nhàng.

Triệu Tịch Nguyệt bị hấn nâng trong tay, tựa như ngù trên vông, ngù rất say sưa, không tỉnh lại.

...

...

Tinh Cửu lên núi, phong cách tự nhiên hoàn toàn không giống với Triệu Tịch Nguyệt.

Hấn không như Triệu Tịch Nguyệt, cẩn thận, tiến ba bước lui hai bước, thỉnh thoảng quẹo trái, thỉnh thoảng lướt nhẹ.

Hấn không cần làm gì cả, chỉ cần trực tiếp đi.

Ở trên sơn đạo đi về phía trước hai bước, hấn gặp được một đạo kiếm ý.

Ba một tiếng, thanh thúy cộng thêm vang dội, trên bạch y xuất hiện một vết rách.

Hấn tiếp tục đi lên phía trước, không có một chút dừng lại, phảng phất không phát hiện ra vậy.

Ở trên sơn đạo tiếp tục đi về phía trước, cước bộ của hấn càng lúc càng nhanh, gặp phải kiếm ý càng ngày càng nhiều, tiếng vang thanh thúy cũng càng ngày càng dồn dập.

Ba ba ba ba! Giống như bão tố ập tới, hoặc như là vô số dây cung đồng thời đứt lìa, hoặc như vô số đem thanh kiếm va chạm lẫn nhau.

Kiếm thanh liên miên không dứt, khu vực bị kiếm trận chia cách bị cưỡng ép đã thông, thanh âm ở trên vách núi quanh quẩn, lại không thể nào truyền ra khỏi ngọn núi đi, dần dần trộn chung một chỗ, trở nên càng ngày càng thấp trầm, càng ngày càng đáng sợ, giống như lời đĩnh, càng không ngừng càn quét sơn đạo.

Nếu như lúc này có người ở trên sơn đạo, chỉ sợ sẽ bị nghiền vụn đạo kiếm âm tổ hợp thành lời đĩnh, trực tiếp chấn điếc tai.

Triệu Tịch Nguyệt không bị thức tỉnh, sắc mặt hồng nhuận, ngù vô cùng ngon lành, xem ra được Tinh Cửu bảo hộ vô cùng tốt.

...

...

Không biết qua thời gian bao lâu, bóng đêm vẫn thâm trầm, nắng sớm chưa đến.

Đỉnh Thần Mạt phong ở ngay trước mắt.

Giữa thanh phong tuyệt nhai, mơ hồ có thể thấy mấy chỗ lều các.

Tinh Cửu dừng bước, vuốt vuốt mặt.

Từ trên ngọn núi một đường xông tới đây, đánh vỡ nhiều đạo kiếm ý như vậy, cho dù là hấn, mặt cũng có chút tê dại.

Chiếc áo này rất đặc thù, nước lửa bất xâm, có thể kháng phi kiếm, lúc này đã trở nên rách mướp.

Hơn mười mảnh vải vắt trên người của hấn, lộ ra thân thể như bạch ngọc, nhìn rất chặt vật.

Trên núi bỗng nhiên có tiếng gió, nức nở không ngừng, dị thường bi thiết, tựa như tiếng quỷ khóc.

Mấy chục đoàn hồn hỏa u lãnh, từ khe đá phía trước đoạn nhai khe khe thổi ra, dần dần hợp chung một chỗ, hiện ra gương mặt dữ tợn mà xấu xí, lộ vẻ kinh khủng chí cực.

"Khó trách trước hiệu của Mặc Trì năm đó là Minh Linh, quả nhiên rất khó coi."

Tinh Cửu nhìn minh linh tỏa ra mùi vị âm trầm lắc đầu.

Rất nhiều năm trước, Thái Bình chân nhân đã nhập tử quan, Nhân tộc hoàng triều cùng Băng Tuyết vương quốc ở cánh đồng tuyết Lan Lăng phát sinh một cuộc đại chiến giữa các tu hành cường giả.

Chương môn mang theo cường giả kiếm đạo Cửu Phong toàn bộ đi viện binh, Thanh Sơn chỉ còn lại chút ít đệ tử bình thường phòng hộ.

Vừa lúc đó, Quyển Liêm Nhân phương diện thất lạc mấy phần tư liệu rất trọng yếu, tài liệu này rơi vào trong tay Minh Sư.

Vị đại vật Minh Giới này, dưới sự hướng dẫn của thuộc hạ, thông qua trên tài liệu ghi lại chỗ sơ hở của Thanh Sơn đại trận, lên vào Cửu Phong, muốn lấy một món đồ nào đó.

Bọn họ không ngờ tới, món đồ này không ở trong Kiếm Ngục tại Thượng Đức phong, mà là trên Thần Mạt phong.

Minh Sư thôi diễn tính toán, cảm thấy Cảnh Dương hẳn là đang bế quan, cơ hội không thể bỏ qua.

Cảnh Dương lúc còn sống, phần lớn thời gian là dùng để bế quan, cho nên hẳn tính không sai.

Nhưng Minh Sư không ngờ tới, thời điểm bọn hắn vừa bước vào Thanh Sơn Cửu Phong, tứ đại trấn thủ liền đồng thời tỉnh lại, cho nên Cảnh Dương đã xuất quan.

Đối mặt cường giả Minh Giới, Cảnh Dương một kiếm mà giết.

Minh Sư cũng bị thương nặng, suýt nữa không thể thoát đi.

Chuyện này bởi vì liên lụy tới một bí mật cực lớn nào đó của Thanh Sơn Tông, lại cùng Quyển Liêm Nhân có quan hệ, cho nên bị che giấu cực kỳ nghiêm mật.

Minh Bộ dĩ nhiên sẽ không tuyên dương thảm bại lần này, cho nên cho tới bây giờ, cũng không có mấy người biết được chuyện này.

Sau khi Thanh Sơn Chương môn trở về, cảm thấy nên thanh trừ hồn hỏa còn sót lại, ít nhất cũng phải đem chút ít thi thể rải rác quanh đỉnh Thần Mạt phong định xử lý mới được.

Cảnh Dương cảm thấy quá phiền toái, Thần Mạt phong không có đệ tử, cũng sẽ không có khách nhân, cần gì làm điều thừa như thế.

Cho nên thi thể cường giả Minh Bộ cứ như vậy mà rải rác khắp loạn nhai, trải qua gió táp mưa sa, biến thành xương trắng, sau đó hóa thành bụi bặm.

Về phần hồn hỏa tàn phiến, lại bảo tồn xuống, hiện tại đã biến thành tồn tại tựa như oán linh.

Loại hồn hỏa hóa thành oán linh này, không có ý thức, chỉ có oán ý cùng với hung niệm, đối với đệ tử bình thường mà nói có thể tương đối phiền toái.

Nhưng trong mắt Tinh Cửu, đám hồn hỏa còn sót lại cùng bếp lò còn lại chút tro tàn, không có gì khác biệt.

"Tan ra."

Hắn mang theo Triệu Tịch Nguyệt hướng đỉnh núi đi tới.

Lúc đi qua con minh linh kinh khủng kia, hắn không có chút nào dừng lại.

Con minh linh này phát ra tiếng la chói tai tê lương, muốn đem Tinh Cửu nuốt vào trong bụng.

Bỗng nhiên, minh linh tan ra, biến trở về mấy chục đoàn minh hỏa u lãnh, minh hỏa phát ra thét chói tai sợ hãi, liều mạng bỏ chạy khắp bốn phương, lại không thể trốn đi, vô lực rơi vào trên đá, biến thành mấy chục sợi khói xanh, từ đó biến mất mất tích.

"Chờ bọn chúng tụ cùng một chỗ mà giải quyết, quả nhiên so với đi tìm đơn giản hơn rất nhiều."

Tinh Cửu nghĩ như vậy, đi vào tiểu lâu trên đỉnh núi, tựa như đại đa số kiến trúc khác ở Thanh Sơn, phía sau tiểu lâu cũng có sơn động.

Nơi này chính là động phủ của Cảnh Dương năm đó.

Lầu các sử dụng đương nhiên là đại thụ thực tài trân quý nhất, mặt đất lát mỹ ngọc màu trắng, rường cột chạm trổ cũng không chút tục khí, tất cả chi tiết đều lộ ra hai chữ hoàn mỹ.

Nhưng rất rõ ràng, nơi này đã thật lâu không có ai tới, vô luận là trên xà nhà hay là ngọc thạch trên mặt đất, cũng che phủ một tầng tro bụi nhợt nhạt.

Tinh Cửu đi tới trước vách tường, đưa tay xoay viên dạ minh châu trên tường.

Cùng với khách khách mấy tiếng nhẹ vang, mặt đất hơi rung lên, không biết là thứ gì bắt đầu chuyển động.

Gió mát nhẹ nhàng, đem bụi bặm trên xà nhà cùng trên mặt đất nhấc lên, thổi tới ngoài lầu, rất nhanh, trong động phủ trở nên không còn hạt bụi, vô cùng

sạch sẽ.

Tinh Cửu đem Triệu Tịch Nguyệt đặt xuống trên mặt đất, ở trong lầu một vòng, thỉnh thoảng đưa tay sờ sờ thạch bích, lang trụ còn có các loại dụng cụ.

Cuối cùng hắn đi tới ngay giữa tiểu lầu, chấp hai tay hướng bốn phía nhìn lại, có chút cảm khái.

Hắn không ngờ chính mình sớm như vậy đã có thể một lần nữa nhìn thấy những thứ này.

Triệu Tịch Nguyệt làm thay đổi kế hoạch của hắn, bất quá bây giờ xem ra, cảm giác không sai.

Hắn hướng trong động phủ đi tới, ở cuối thạch bích nhẹ nhàng nhấn một cái, thạch bích lặng yên không một tiếng động mở ra, lộ ra một phương tinh thất.

Trong thạch thất treo mấy chục chiếc áo, lấy màu trắng làm chủ, nhìn có chút thanh tịnh.

Ngón tay Tinh Cửu ở trên những chiếc áo chậm rãi lướt qua, cuối cùng dừng lại.

Hắn chọn một chiếc áo trắng, không tính là đặc biệt vừa người, miễn cưỡng mặc vào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Tiên nhân phủ đỉnh ta, kết tóc thụ trường sinh

Tinh Cửu trở lại phía trước, Triệu Tịch Nguyệt đã tỉnh lại.

Nàng cảnh giác nhìn bốn phía, tiểu kiếm màu xanh ở xung quanh người không tiếng động mà phi hành, tùy thời chuẩn bị phát ra công kích.

Nàng mơ hồ đoán được đây là nơi nào, nhưng vẫn không dám tin tưởng, cho nên càng thêm khẩn trương.

Cho đến khi Tinh Cửu đi ra, ánh mắt của nàng mới buông lỏng đôi chút, hỏi: "Đây là chuyện gì?"

Tinh Cửu nói: "Như ngươi chứng kiến, chúng ta đang ở đỉnh núi."

Triệu Tịch Nguyệt thanh âm có chút run rẩy rất nhỏ: "Nơi này chính là động phủ của sư thúc tổ ư?"

Tinh Cửu nói: "Hắn là vậy."

Triệu Tịch Nguyệt thu kiếm, quan sát ánh mắt của hắn, trầm mặc thời gian rất lâu rồi nói: "Ngươi làm như thế nào vậy?"

Nàng đã sớm đoán được Tinh Cửu sẽ có biện pháp để đi lên đỉnh, nhưng khi hắn thật sự làm được, hơn nữa còn mang theo nàng đi tới đỉnh núi, vẫn rất giật mình.

Tinh Cửu suy nghĩ một chút, nói: "Lúc ngươi ngủ say, có một vị tiên nhân râu bạc bỗng nhiên xuất hiện, đem chúng ta mang tới nơi này, sau đó biến mất không thấy."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hắn, không nói gì.

Tinh Cửu nói: "Câu chuyện này không ổn ư?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Không ổn."

Tinh Cửu nói: "Ngươi có thể tin tưởng một chút hay không?"

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hắn thật tình nói: "Ta không phải Liễu Thập Tuế."

Tinh Cửu thờ dãi nói: "Xem ra ta phải nghĩ một câu chuyện khác mới được."

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Tinh Cửu nói: "Ta cũng đang tìm đáp án."

...

...

Cảnh Dương chân nhân lưu lại động phủ có ghế đá, phía trên có một cái đệm, trên đệm dùng kim tuyến thêu đồ án hoa điều rất đơn giản, không biết bị cọ xát bao nhiêu năm, màu sắc kim tuyến đã sớm giảm đi, ngay cả đồ án đều có chút mờ mờ, nhưng còn không rách, hơn nữa cái đệm này rất dày, mềm mại tựa như đám mây.

Tĩnh Cửu không chút khách khí ngồi lên, sau đó nhìn Triệu Tịch Nguyệt đang trong động phủ tìm kiếm gì đó.

"Người đang tìm thanh kiếm kia ư?"

Triệu Tịch Nguyệt dừng bước, nhìn hắn có chút không giải thích được nói: "Chẳng lẽ người không muốn tìm thanh kiếm kia ư?"

Tĩnh Cửu muốn nói gì đó với nàng, nhưng nàng đã đi ra chỗ khác.

Triệu Tịch Nguyệt đem trong ngoài động phủ tìm khắp một lần, vẫn không tìm được thanh kiếm kia, sử dụng kiếm thức cảm giác, cũng không có bất kỳ đáp lại.

Nàng đi tới bên vách đá, nhìn sơn dã, nghĩ thầm chẳng lẽ kiếm ở trong núi ư? Nhưng Thần Mạt phong lớn như vậy, mình làm sao tìm được chứ?

Mặt trời ở bên kia dãy núi, rải rác vài tia nắng sớm, chiếu sáng mây trắng, dưới đỉnh núi vẫn là một mảnh âm trầm.

Sắc mặt của nàng hơi tái nhợt.

"Sao thế?"

Tĩnh Cửu đi tới bên người nàng.

Triệu Tịch Nguyệt cúi đầu, tựa như hải tử đã làm sai chuyện gì: "Ta không tìm được thanh kiếm kia."

Tĩnh Cửu nói: "Không thể thừa kiếm cũng không sao, chúng ta có thể đi Lưỡng Vong phong."

Lúc nói những lời này, hắn tựa như chưa hề nghĩ tới, Lưỡng Vong phong dĩ nhiên sẽ rất hoan nghênh Triệu Tịch Nguyệt, nhưng đối với hắn cũng sẽ như vậy hay sao?

"Không phải chuyện thừa kiếm."

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ tới, nếu như Cảnh Dương sư thúc tổ phi thăng thất bại, thanh kiếm kia còn ở Thần Mạt phong, nói rõ có thể hắn vẫn còn chữa thương ở nơi này.

Nếu như thanh kiếm kia đã mất, vậy chỉ sợ hắn cũng đã mất.

Nàng mơ hồ đoán được Tĩnh Cửu hắn là cùng Cảnh Dương sư thúc tổ có quan hệ gì đó, nhưng không biết có nên nói với hắn hay không.

Nàng ngồi xuống bên vách đá, ôm hai đầu gối, vẻ mặt rất cô đơn.

Đây là lần đầu tiên Tĩnh Cửu thấy loại cảm xúc mềm yếu này ở trên mặt của nàng.

Ban đầu ở đỉnh Kiếm Phong lần đầu tiên gặp gỡ, hắn đã nhìn ra, trong đáy mắt của tiểu cô nương này có một vết buồn bực giấu điếm sâu đậm.

Tối nay rất nhiều chuyện đều đã có đáp án.

"Sư thúc tổ đã chết rồi."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn sơn lĩnh yên tĩnh không tiếng động, nghĩ tới động phủ vắng lạnh trống trải, ở trong lòng suy nghĩ.

Nàng lâm bảm thì thầm: "Thì ra thật sự chết rồi."

Mọi chuyện mà nàng làm bốn năm nay, còn có ý nghĩa gì?

Áp lực không thể nói cùng ai, chỉ có thể chôn sâu ở đáy lòng, cảm xúc mỗi một cùng thương cảm trong nháy mắt dâng trào.

Tranh một tiếng vang nhỏ.

Thanh kiếm gãy thành hai khúc, rơi trên mặt đất, mất đi tất cả linh khí.

Phốc! Triệu Tịch Nguyệt phun ra một ngụm tiên huyết, ngất đi.

Nhìn hình ảnh này, Tĩnh Cửu có chút động dung.

Đĩ vắng hần chưa bao giờ có loại tâm tình này, mặc dù có cũng là chuyện lúc còn thiếu niên, đã sớm quên rồi.

Từ khi quay trở lại Thanh Sơn tới nay, cảm xúc như vậy cũng đã xuất hiện mấy lần, tỷ như thời điểm Thập Tuế uống chén trà kia, tỷ như hiện tại.

"Hần không chết."

Tĩnh Cửu trầm mặc một lát, nói: "Chẳng qua là hần suyết nữa thì chết mà thôi."

Nói xong câu đó, hần gơ tay phải lên.

Ba một tiếng vang nhỏ.

Bàn tay của hần đánh vào đỉnh đầu Triệu Tịch Nguyệt.

Gió mát nhẹ nhẹ, bạch y bông bành, một đạo khí tức khó có thể diễn tả, ở đỉnh núi tỏa ra.

Kiểm nguyên cuộn cuộn vô tận, từ đỉnh đầu Triệu Tịch Nguyệt quán chú mà vào, bảo vệ kiếm tâm bị hao tổn nghiêm trọng của nàng, sau đó từ từ ôn dưỡng tu bổ.

Không biết qua thời gian bao lâu, xác nhận nàng đã không còn gì đáng ngại, Tĩnh Cửu thu hồi tay phải.

Hần về trong động phủ cầm một chiếc khăn mặt dùng nước suối làm ướt, đi trở về vách đá đem nàng đỡ vào trong ngực, bắt đầu lau mặt cho nàng.

Hần lau vô cùng cẩn thận, vết máu cùng tro bụi trên mặt tiểu cô nương rất nhanh đã được lau khô sạch sẽ.

Hần liếc nhìn mái tóc ngắn xoã tung mà xốc xếch của nàng, suy nghĩ một chút, về trong động cầm một chiếc lược gỗ âm mộc, bắt đầu chải đầu cho nàng.

Lược âm mộc khí tức lãnh thanh, dùng để chải đầu là hoàn mỹ nhất.

Tiểu cô nương tóc ngắn xốc xếch rất nhanh trở nên thuận tron, tro bụi cũng tự nhiên mất tích.

Tĩnh Cửu vừa chải đầu, vừa lẩm bầm nói.

"Thì ra nhà ngươi họ Triệu a."

"Bất quá hôm đó rõ ràng là một trận tuyết nhỏ, nào có bão tuyết gì."

"Mặt khác, sinh tháng chạp phải đặt tên Tịch Nguyệt sao? Cái tên này thật sự không hay."

...

...

Triệu Tịch Nguyệt tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình vẫn đang trong động phủ của Cảnh Dương sư thúc tổ, bất quá lần này không phải là ở trên mặt đất lạnh như băng, mà là đang trên giường ngọc ấm áp.

Loại đãi ngộ khác biệt này, không để cho nàng sinh ra quá nhiều liên tưởng, bởi vì tâm tình nàng lúc này có chút loạn, không biết vừa rồi bất tỉnh có nói gì không nên nói hay không.

Khi nàng thấy mình trong gương đồng, cảm thấy nơi nào không đúng, tại sao mặt trở nên sạch sẽ như thế, còn có...

Nàng hoàn toàn quên mất lo lắng cùng với suy đoán về thân phận của Tĩnh Cửu, vọt tới ngoài động phủ, nói: "Ngươi đã làm gì với ta?"

Tĩnh Cửu nói: "Ta không làm gì cả."

"Không làm gì? Vậy cái này giải thích thế nào?"

Triệu Tịch Nguyệt chỉ vào tóc nói.

Nàng tóc ngắn bị vuốt lên, ghim một cái tiều thu thu, đối diện thiên không.

Tĩnh Cửu nói: "Sao thế?"

Triệu Tịch Nguyệt tức giận nói: "Làm sao ngươi có thể ghim tròng thiên biện cho ta! Ta không phải tiều hài tử!"

"Người đầu tóc ngắn như vậy, nơi nào có thể nói là biện nhi, chỉ là thu nhi (bím tóc) mà thôi."

Tinh Cửu nhìn nàng thật tình nói: "Hơn nữa ta thấy thật đáng yêu."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Thì ra người một mực ở nơi này

Triệu Tịch Nguyệt đã giận thật.

Tinh Cửu vội vàng nói: "Ta đã nghĩ ra câu chuyện mới, hoặc nói câu chuyện vừa rồi có diễn biến tiếp theo, có nghe hay không?"

Triệu Tịch Nguyệt khẽ nhú mày, nói: "Lại là lão tiên nhân kia ư?"

Tinh Cửu nói: "Đúng vậy, vừa rồi lúc người hôn mê, lão tiên nhân kia lại tới, hẳn biết người đang ở đây để tìm một thanh kiếm, vì vậy đã nói cho ta biết."

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ tới bí mật trên người người này còn có những chuyện liên tiếp phát sinh vừa rồi, có chút khẩn trương, nói: "Người biết thanh kiếm kia chính xác ở chỗ nào ư?"

Tinh Cửu nhìn nàng mỉm cười nói: "Hắn nói... Thanh kiếm kia trước giờ vẫn luôn ở trên tay người."

Triệu Tịch Nguyệt có chút khó hiểu, nhìn về hai tay của mình, bỗng nhiên mới chú ý tới kiếm trạc trên cổ tay mình.

Chẳng lẽ... Hắn nói cái này ư?

Nàng tâm tình hơi lay động, kiếm trạc không tiếng động mà lên, hóa thành một đạo kiếm tác màu bạc, phát phối giữa không trung.

Tinh Cửu vươn tay.

Triệu Tịch Nguyệt lẳng lặng nhìn hắn, đem kiếm tác đưa vào trong tay của hắn.

Tinh Cửu tay trái nắm lấy chuôi kiếm, tay phải cầm thật chặt kiếm tác, chậm rãi trượt xuống phía dưới.

Chỉ nghe ba ba một trận âm thanh vỡ vụn dày đặc vang lên, giữa khe hở trên bàn tay của hắn cùng kiếm tác, tóe ra một đoàn tia lửa màu bạc.

Mảnh bạc bay múa rơi xuống, kim khí mặt ngoài kiếm tác tróc ra, giống như rần lột da, lộ ra chân thật bộ dáng bên trong.

Thanh kiếm kia màu đỏ rực, như san hô, mà càng giống máu tươi.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn thanh kiếm này, lẩm bẩm nói: "Thật đẹp... Đây chính là Phát Tư Kiếm ư?"

Tinh Cửu nói: "Đúng vậy, đây chính là Phát Tư Kiếm."

Hắn đem thanh kiếm đưa tới trước người Triệu Tịch Nguyệt.

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc thời gian rất lâu, cuối cùng không nhận lấy.

"Thanh kiếm này do người phát hiện, vậy thì tự nhiên là của người rồi."

Phát Tư Kiếm đại biểu không chỉ là một thanh kiếm, mà còn là truyền thừa của Thần Mạt phong, y bát của Cảnh Dương.

Triệu Tịch Nguyệt rất kiêu ngạo, không muốn tiếp nhận loại tặng cho này, nhìn Tinh Cửu hỏi: "Người là hậu nhân của sư thúc tổ ư? Hay người chính là truyền nhân chân chính của sư thúc tổ?"

Tinh Cửu suy nghĩ một chút, nói: "Từ góc độ nào đó mà nói, hai cách nói này đều có lý."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Vậy thanh kiếm này càng nên thuộc về người."

Tinh Cửu nói: "Người đã nói, hắn đã lựa chọn người làm đệ tử thừa kế của Thần Mạt phong."

"Ta chưa từng gặp sư thúc tổ, ta chỉ biết năm đó lúc hắn đi ngang qua Triều Ca thành, gặp mẫu thân của ta, lúc ấy ta còn trong bụng mẫu thân đã được hắn chỉ định là thừa kế đệ tử, Thanh Sơn Tông thật sớm đã phái sư trưởng tới bảo vệ ta, cho nên từ lúc còn chưa ra đời, ta đã nhất định không còn là

một tiểu thư quý tộc bình thường, ta không cần vì ích lợi của gia tộc mà đi cưới hỏi, cũng không cần đi tham gia hội thơ nhằm chán, ta cũng không cần lo lắng sẽ bị chọn vào hoàng cung, nhân sinh của ta đã được chúc phúc."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Toàn bộ tốt đẹp, ghen tỵ, đều là sự thúc tổ ban tặng cho ta, nhưng mà... Ta chưa từng thấy hấn, ta lại không thể phát hiện bí mật của thanh kiếm này, ta không có bản lĩnh đi lên Thần Mạt phong, như vậy ta làm sao có tư cách làm truyền nhân của hấn?"

Tinh Cửu nói: "Có lẽ hấn cũng không nghĩ như vậy."

Triệu Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn hấn.

Tinh Cửu nói: "Năng lực của ngươi cùng ý nguyện của ngươi cũng không trọng yếu, bởi vì ý nguyện của hấn đã vô cùng rõ ràng. Ngươi từ lúc ra đời đã mang theo kiếp trạch này, nói rõ từ đầu hấn đã muốn ngươi tới thừa kế Thần Mạt phong, nếu không vì sao phải đem Phát Tư Kiếm để ở bên cạnh ngươi?"

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc thời gian rất lâu, nhìn Tinh Cửu một cái, không nói gì nữa, đi tới kiếm thai sâu trong động phủ, về mặt trịnh trọng đem Phát Tư Kiếm đâm vào.

...

...

Một đêm dài đã qua, nắng sớm mờ mờ chiếu sáng đỉnh núi trên cao, dưới chân núi lại vẫn rất u ám.

Mọi người dưới núi đã rời đi rất nhiều, tân khách xem lễ, Quả Thành Tự cao tăng còn có hai vị vương công Triều Ca thành còn ở lại, vị tiểu cô nương Huyền Linh Tông kia cũng còn đang cố chống đỡ, về phần Cửu Phong đệ tử như Quả Nam Sơn, Lâm Vô Tri, Cổ Hân, tự nhiên muốn đợi đến cuối cùng.

Mọi người đối với chuyện Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cửu trèo lên đỉnh Thần Mạt phong, vốn dĩ không có lòng tin, một đêm thời gian trôi qua, chỉ sợ hy vọng cuối cùng cũng đã tan biến, nhưng mọi người vẫn không rõ, vì sao chương môn đại nhân lúc này còn không xuất thủ đem bọn họ cứu ra, bọn họ có khỏe không? Có gặp phải nguy hiểm gì hay không?

Bỗng nhiên, Thần Mạt phong nổi lên một trận gió lớn.

Đại phong gào thét mà lên, làm cả thụ khắp núi không ngừng lay động, lá vụn thật dày phía dưới rừng cây theo gió mà lên, đầy trời vũ điệu, hình ảnh nhìn rất tráng quan xinh đẹp.

Quả Nam Sơn hơi run lên, vì sao có thể nghe được thanh âm trong Thần Mạt phong?

Hấn không còn kịp suy tư nhiều hơn, lại có kịch biến phát sinh.

Gió lớn cuốn theo lạc diệp mà lên, đi tới phía trên Thần Mạt phong, rốt cục tiếp xúc đến vách đá bị nắng sớm chiếu sáng.

Nắng sớm phảng phất thiêu đốt lạc diệp thành phấn vụn, trên núi dấy lên hừng hực đại hỏa, vô thanh vô tức rồi lại vô cùng cuồng dã.

Đây không phải ngọn lửa thực sự, tỏa ra vô hạn quang minh, nhưng không có nhiệt lượng gì.

Vách đá cùng rừng cây được chiếu sáng, trong nháy mắt phảng phất ban ngày đã tới.

Còn chưa kết thúc, vách đá cùng rừng cây thậm chí bắt đầu tự rực sang lên, từ trong ra ngoài phát ra vô số ánh sáng.

Mọi người tinh tường thấy được kiếm trận đã ngăn cách, Thần Mạt phong giống như một viên ngọc lưu ly khổng lồ nứt vụn mà không vỡ ra, bên trong có vô số mặt phẳng, chiết xạ ánh sáng, mỹ lệ vô cùng.

Ánh sáng càng ngày càng dày, càng ngày càng sáng ngời, đường nét ngăn cách càng ngày càng mờ hồ, cho đến thời khắc nào đó, trong thiên địa phát ra một tiếng vang nhỏ.

Cũng giống ngọn lửa kia, đạo thanh âm này cũng không phải chân thật, nhưng rơi vào trong lòng của mỗi người rất rõ ràng.

Vô luận là kiếm thức hay là thiên tâm cùng thức hải, cũng có thể nghe được thanh âm này.

Đây là tiếng kiếm.

Đây là bình bạc vỡ tan.

Ngọc châu rơi bàn.

Vô cùng thanh thúy.

...

...

Gió mát nhẹ nhẹ, nắng sớm khẽ tán.

Trên núi lửa rừng đã biến mất, tiếng kiếm kia cũng quanh quẩn mất tích.

Thần Mạt phong đứng sừng sững ở dưới thiên khung, vẫn trầm tĩnh, trang nghiêm như vậy.

Phảng phất không có chuyện gì phát sinh, núi vẫn là ngọn núi kia.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, ngọn núi này đã không giống lúc trước.

Kiểm trận cấm chế giải trừ, Thần Mạt phong tái hiện nhân gian.

Thanh Sơn Đệ Cửu Phong tiếp tục truyền thừa!

Nhìn cô phong dưới nắng sớm, Quá Nam Sơn trầm mặc không nói, Lâm Vô Tri vẻ mặt vui mừng, Cổ Hàn ngọc ngấn không nói gì.

Huyền Linh Tông tiểu cô nương, xoa xoa mắt có chút nhức mỏi, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Vị Thích Việt phong trưởng lão chủ trì thừa kiếm kia, cảm khái nói: "Chúc mừng truyền thừa của Tiểu sư thúc được tiếp nối."

Nơi xa truyền đến thanh âm có chút thương cảm của Thanh Dung phong chủ.

"Không ngờ có thể thấy ngọn núi này nhanh như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Giải tán

Tin tức thừa kiếm đại hội ở Thanh Sơn Tông rất nhanh chóng đã truyền khắp thế gian.

Theo đạo lý mà nói, thừa kiếm đại hội chẳng qua là chuyện nội bộ của Thanh Sơn Tông, hơn nữa liên quan đến chỉ là các đệ tử cảnh giới thấp, vốn không gây ra oanh động lớn như vậy, nhưng mà thừa kiếm đại hội lần này có hai vị trời sanh đạo chủng tham gia, lại bỗng nhiên xuất hiện một vị kiếm đạo kỳ tài, trọng yếu là.. Trong đó hai người lại lựa chọn thừa kiếm Thần Mạt phong, hơn nữa còn thành công!

Thần Mạt phong lại lần nữa thấy được ánh mặt trời, tin tức kia lập tức chấn động chư quận phía nam, rất nhanh truyền đến Triều Ca thành, Phong Dao quận phương bắc, thậm chí ngay cả phương diện Minh Bộ cùng Băng Tuyết vương quốc, cũng rất nhanh nhận được tin tức, bởi vì địa vị của Thanh Sơn Đệ Cửu Phong ở tu hành giới vốn rất đặc thù, dù sao nơi đó có động phủ của Cảnh Dương chân nhân.

Cảnh Dương chân nhân năm đó cực ít đi lại trên thế gian, kín tiếng mà thần bí, nhưng ai dám không để ý đến sự hiện hữu của hắn chứ?

Thanh Sơn Tông có thể có địa vị lãnh tụ như hiện nay trong các môn phái chánh đạo, ai dám nói không liên quan chút nào đến Cảnh Dương chân nhân chứ?

Thần Mạt phong trọng khai, ai biết vị đệ tử thừa kiếm kia có thể trở thành Cảnh Dương chân nhân thứ hai hay không?

Các tông phái tu đạo cùng Triều Ca thành có thể nào không khẩn trương cho được?

Minh Bộ cùng Băng Tuyết vương quốc có thể nào không lo lắng đây?

Kể từ đó, danh tiếng của Triệu Tịch Nguyệt ở tu hành giới càng thêm vang dội.

Dĩ vãng tu hành giới biết nàng là trời sanh đạo chủng, nhưng còn nhỏ tuổi, cuối cùng muốn xem tương lai phát triển thế nào, hiện tại nàng đã thừa kiếm Thần Mạt phong thành công, tự nhiên có thái độ khác. Đồng thời, cũng có rất nhiều người biết tên của tên đệ tử đi theo nàng đi lên Thần Mạt phong kia, hình như... Tên là Tinh Cửu?

...

...

Các đệ tử Thanh Sơn rất muốn biết Cảnh Dương sư thúc tổ rốt cuộc lưu lại những thứ gì.

Nếu sư thúc tổ không mang theo Phất Tử Kiếm phi thăng, nói như vậy không chừng trên đỉnh Thần Mạt phong còn có bảo bối gì khác, tỷ như Cửu Từ kiếm quyết vậy.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, các đệ tử có chút ghen tỵ với Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cửu.

Đĩ nhiên, Triệu Tịch Nguyệt tại lần thừa kiếm này thể hiện ra dũng khí cùng quyết tâm để cho bọn họ rất bội phục, cho nên, người bị ghen tỵ nhiều nhất vẫn là Tinh Cửu.

"Nếu như không có sư muội mở đường, hần làm sao có thể lên được Thần Mạt phong?"

Cố Hàn khuôn mặt đầy sương ý nói: "Đêm đó chúng ta tận mắt chứng kiến, thủ đoạn của hần bi ỏi vô sỉ đến bậc nào, theo ta thấy, nên hủy bỏ tư cách thừa kiếm của hần."

Quá Nam Sơn biết tâm tình của hần, nhưng chỉ cần Triệu Tịch Nguyệt không có ý kiến, ai có thể dùng loại lý do này để hủy bỏ tư cách của Tinh Cửu chứ.

Lâm Vô Tri nhìn Cố Hàn tự tiếu phi tiếu nói: "Chẳng lẽ hiện tại ngươi còn không phát hiện, ngươi vẫn luôn nhìn lầm Tinh Cửu ư?"

"Thôi không nói nữa."

Bạch Như Kính trưởng lão nói với Lâm Vô Tri: "Tuy nói ngươi phát hiện thiên phú của Tinh Cửu trước tiên, cũng không cần ra sức che chở cho hần, dù sao ngươi cùng Cố Hàn mới cùng mạch Thiên Quang phong ta."

Lâm Vô Tri không nói thêm gì nữa.

Bạch Như Kính trưởng lão đối với Liễu Thập Tuế ở phía sau nói: "Ngươi đi đài đón khách đi, sau đó đem khách nhân đưa tiễn, rồi sẽ phái người bảo vệ đưa ngươi về nhà."

...

...

Thừa kiếm đại hội ngày hôm sau, các đệ tử mới tụ tập hợp lại tiễn đưa tân khách các tông phái đến đây xem lễ. Đây là lễ số, cũng là lệ cũ của Thanh Sơn Tông.

Đĩ nhiên, Thanh Sơn Tông cũng sẽ phái ra trưởng bối sư trưởng cùng tân khách địa vị ngang nhau, Quá Nam Sơn, Lâm Vô Tri, Cố Hàn đệ tử như vậy cũng muốn ra mặt.

Đài đón khách trước Tích Lai phong, bốn phía trồng vô số cây tùng, xa xa nhìn lại, phảng phất ngọn lửa màu xanh, rất đẹp mắt.

Hơn hai mươi tên đệ tử thừa kiếm mới đứng ở trên đài đón khách, chuẩn bị lễ đưa tân khách rời núi.

Tinh Cửu, Triệu Tịch Nguyệt, Liễu Thập Tuế đứng dưới bóng tùng, quanh người không có ai cả.

Không phải cố ý chèn ép, cũng không phải nguyên nhân khác, đây là hình ảnh tự nhiên tạo thành.

Ở trong mắt các đệ tử thừa kiếm mới, ba người này vốn chính là khác biệt.

Nhất là tầm mắt bọn họ nhìn về Triệu Tịch Nguyệt, kính sợ ngưỡng mộ càng hơn trước.

Không ai biết tình hình cụ thể Thần Mạt phong trọng khai đêm qua, đều cho là do công lao của Triệu Tịch Nguyệt, hiện tại trên mặt của nàng còn có thể thấy vết thương, có thể nghĩ trên đường lên núi gặp phải hung hiểm, về phần Tinh Cửu... Toàn thân nhìn không thấy một vết thương, tựa như người bình thường không có chuyện gì, nơi nào giống tổn chút ít khí lực chứ.

Liễu Thập Tuế cũng muốn hỏi Tinh Cửu tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có bị thương không, cuối cùng vẫn cố nén lại.

Tinh Cửu đứng bên cạnh Triệu Tịch Nguyệt, cảm thụ được những ánh mắt này, nghĩ thầm nếu như Triệu Tịch Nguyệt không cời cái bím tóc nhỏ kia ra, những ánh mắt này có thể có biến hóa hay không?

Tân khách lần lượt xuống khỏi Tích Lai phong.

Quả Thành Tự luật đường thủ tịch ở trong điện nói chuyện cùng Tích Lai phong chủ. Hai vị vương công Triều Ca thành lại đang cùng Thiên Quang phong Bạch Như Kính trưởng lão ôn chuyện, Quá Nam Sơn ở bên tiếp khách.

Hoàn cảnh này vốn là dùng để trao đổi tình cảm, đệ tử trẻ tuổi các tông phái tự nhiên muốn nói chuyện với nhau. Đệ tử thành danh đã lâu như Lâm Vô

Tri cùng Cố Hàn, cùng các tông phái đệ tử có nhiều quen biết cũ, lời nói đương nhiên rất tự nhiên, nhưng đệ tử mới như Kỳ Nguyên Lương, Tư Không Nghi Dân thì không khỏi có chút khấn trương, lúc nói chuyện thậm chí còn nói lắp.

Thủy Nguyệt Am nữ đệ tử vẫn như bình thường cùng Thanh Dung phong các nữ đệ tử đứng cùng một chỗ.

Tinh Cửu nhớ tới Liên sư muội, nhìn thoáng qua bên kia, không ngờ để các nữ đệ tử kia thấy được, gây ra một trận tiếng cười như chuông bạc.

Huyền Linh Tông tiểu cô nương sôi nổi đi tới trước người Liễu Thập Tuế, nói với hắn: "Sau này đi chỗ ta chơi đi."

Liễu Thập Tuế có chút khấn trương, không biết nên nói gì, gật đầu.

Tiểu cô nương kia lại đến trước người Triệu Tịch Nguyệt, nói với nàng: "Tỷ tỷ người thật là lợi hại, sau này cũng đi chỗ ta chơi đi, ta tìm cho người một cái linh đan."

Tinh Cửu chú ý tới vành tai của tiểu cô nương đeo lên một đôi Ngân Linh, nghĩ thầm nhỏ tuổi như thế đã là Ngân Linh sứ giả, cũng không biết là đời sau của đại nhân vật nào ở Huyền Linh Tông, lại nghe lời này, nghĩ thầm ngày sau nếu chính mình muốn đi lại thế gian một phen, tựa như cũng cần chuẩn bị đôi linh đan mới được.

Huyền Linh Tông linh đan ở tu đạo giới vô cùng nổi danh, tuyệt không phải pháp khí bình thường có thể so được.

Triệu Tịch Nguyệt rất rõ điểm này, lại thấy tiểu cô nương này nói rất chân thành, nói: "Vậy ta đi tìm cho người thanh hảo kiếm."

Huyền Linh Tông tiểu cô nương nghe vậy ánh mắt sáng lên, nói: "Một lời đã định."

Sau đó nàng nhìn sang Tinh Cửu.

Tinh Cửu nói: "Ta cũng muốn linh đan."

Tiểu cô nương có chút giật mình, nói: "Bọn họ đều nói người vô sỉ, xem ra là thật a."

Tinh Cửu nói: "Ta chỉ nói ra thỉnh cầu, người có thể cự tuyệt."

Tiểu cô nương suy nghĩ một chút, nói: "Có lý, ta muốn xin mũ mũ kẹo để ăn, nàng có thể không cho ta ăn, nhưng không thể vì vậy mà nói ta vô sỉ được."

Tinh Cửu nói: "Cái tỷ dụ này rất chuẩn xác."

Triệu Tịch Nguyệt cùng Liễu Thập Tuế ở bên cạnh nghe, nghĩ thầm chuẩn xác chỗ nào vậy... Nàng chẳng qua là tiểu cô nương, cũng không phải mẹ người.

Tiểu cô nương quay đầu đánh giá Tinh Cửu, nói: "Linh đan ta có thể lấy gửi cho người, nhưng người cũng đừng đi tới chỗ chúng ta."

Tinh Cửu hỏi: "Tại sao?"

Tiểu cô nương rất chân thành nói: "Người có bề ngoài quá dễ nhìn, ta lo lắng mũ mũ sẽ muốn gả cho người."

Tinh Cửu suy nghĩ một chút, nói: "Lý do này rất đầy đủ."

Huyền Linh Tông tiểu cô nương sôi nổi mà thẳng bước đi, theo nàng nói nàng cùng sư thúc chuẩn bị mượn chiếc trạch hư thuyền để trở về.

Quả Thành Tự luật đường thủ tịch đi ra, không biết là ở trong điện nghe Tích Lai phong chủ nói cái gì, xa xa nhìn Tinh Cửu một cái.

Hai vị vương công Triều Ca thành đi tới trước người Triệu Tịch Nguyệt, từ ái nhìn nàng như trường bối bình thường nói: "Có thư từ gì muốn mang về không?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Không cần."

Đệ tử thừa kiếm thành công, trở thành Cửu Phong thân truyền đệ tử, có thể có một đoạn thời gian nghỉ về thăm nhà một chút.

Đây cũng là chuyện ban đầu Lữ Sư đáp ứng Liễu Thập Tuế.

Triệu Tịch Nguyệt ngay cả thư cũng không viết, tự nhiên sẽ không về Triều Ca thành, ai cũng biết nàng nhất tâm hướng đạo, hai vị vương công này cũng không có gì bất ngờ.

Liễu Thập Tuế chuẩn bị trở về trong thôn xem một chút, hắn nhìn Tinh Cửu, do dự thời gian rất lâu, hỏi: "Người có gì muốn mang về không?"

Tinh Cửu suy nghĩ một chút, nói: "Chặt mấy cây trúc mang tới, đừng lấy bên hồ nước, ẩm ướt quá mức, lấy phía sau núi, nếu như có thể chuyển chút ít tới đây để trồng, vậy sẽ tốt hơn."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hần một cái, nghĩ thầm hần muốn làm gì?

Liễu Thập Tuế hỏi: "Chân ghế dựa lại hư ư?"

Tĩnh Cửu gật đầu, nói: "Lưng ghế cũng bị rách một lỗ."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Gọi sư thúc nghe coi

Mây nhẹ dần bay, bay đến bốn góc bầu trời, lộ ra một mảnh xanh thẳm, nơi đó chính là lối đi Thanh Sơn đại trận mở ra.

Cùng với một đạo kim quang, hoa sen tọa của Quả Thành Tự tan biến ở phía chân trời, ngay sau đó, phi liên của Triều Ca thành, chiếu trạch hư thuyền lần lượt rời núi.

Sau đó, một đạo ánh đao lạnh thấu xương, chiếu sáng thiên khung, hướng phương bắc mà đi.

Nhìn hình ảnh này, đám người Quả Nam Sơn trên mặt lộ ra vẻ cảnh giác.

Phong Dao Giáo ở phương bắc xa xôi, tuy nói cùng Thanh Sơn Tông không có cừu oán, nhưng một người luyện đao, một người tu kiếm, vô luận là trong mắt thế nhân, hay là trong lòng đệ tử hai nhà, đều có chút ý tứ âm thầm so đấu, mà ý tứ này dần dần chuyển biến thành cảm xúc rất khó nói rõ ràng.

Năm nay là lần đầu tiên Phong Dao Giáo phái sứ giả tham gia Thanh Sơn Tông thừa kế đại hội, vị sứ giả kia trầm mặc ít nói, từ đầu tới cuối cũng không nói mấy lời, ai có thể nghĩ đến cảnh giới thực lực lại không tầm thường như thế, nghĩ như thế, Đạo Thánh không hổ là đại nhân vật Thông Thiên cảnh, có thể ở bắc địa hoang vu, triệu đến nhiều tu đạo cường giả như vậy.

Thừa kế đại hội đã kết thúc, còn dư lại chính là sự vụ nội bộ của Thanh Sơn Tông, về phần chuyện này sẽ mang đến dư âm như thế nào, ít nhất vào giờ khắc này không ai biết rõ.

Thanh tùng trên đài đón khách khẽ động, Quả Nam Sơn từ trong điện đi ra. Lúc trước hần đã cùng hai vị vương công Triều Ca thành thỏa đàm, sang năm Lưỡng Vong phong đệ tử trợ giúp bắc cảnh nhân số cụ thể cùng với tương quan an bài, lúc này tâm tình yên lặng, mang theo Cố Hàn đi tới trước mặt Triệu Tịch Nguyệt cùng Tĩnh Cửu.

Hần mỉm cười nói: "Sư muội, chúc mừng."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Thật cảm tạ sư huynh."

Quả Nam Sơn nói: "Theo ta được biết, trên Thần Mạt phong hần là không có chân phổ của Cửu Tử kiếm quyết."

Triệu Tịch Nguyệt không nói gì.

Quả Nam Sơn nhìn nàng tiếp tục nói: "Không bằng tới Lưỡng Vong phong xem một chút?"

Ngày hôm qua ở trên thừa kế đại hội, hần đã nói ra lời đề nghị này, hơn nữa còn được Chương môn đại nhân ngầm đồng ý.

Bất kể thừa kế như thế nào, vẫn cần phải học kiếm, Thần Mạt phong không có Cửu Tử kiếm quyết, Triệu Tịch Nguyệt có thể học được gì?

Nếu như nàng nguyện ý gia nhập Lưỡng Vong phong, có thể rất dễ dàng tiếp xúc với kiếm quyết huyền diệu của tám ngọn núi còn lại.

Dĩ nhiên, nàng có thể giữ lại thân phận thừa kế đệ tử của Thần Mạt phong.

Vô luận từ góc độ nào đến xem, đề nghị của Quả Nam Sơn đối với Triệu Tịch Nguyệt cũng là lựa chọn tốt nhất.

Triệu Tịch Nguyệt không tiếp nhận.

"Ngày hôm qua ta đã nói rồi, cho dù thừa kế thất bại, ta cũng sẽ không đi Lưỡng Vong phong."

Nói tới đây, nàng không nói tiếp nữa, nhưng các đệ tử trên đài đón khách đã hiểu được ẩn ý của nàng: Hiện tại nàng đã thừa kế thành công, càng không gia nhập Lưỡng Vong phong.

Quả Nam Sơn trầm mặc một chút, nói: "Sư muội, có phải ngươi có chút hiểu lầm đối với Lưỡng Vong phong ta hay không?"

Cố Hàn bỗng nhiên mở miệng nói: "Nếu như là ta có những cử động làm cho sư muội không vui, đó là do ta làm việc không ổn thỏa, ta nguyện ý tới xin lỗi người."

Nghe lời này, các đệ tử trên đài đón khách rất giật mình, nghĩ thầm Lưỡng Vong phong Tam sư huynh kiêu ngạo lãnh khốc nổi danh này, lại cũng biết xin lỗi người khác hay sao?

Hắn nói một vài cử động, là có ý gì?

Tĩnh Cửu lặng lẽ đứng nhìn, nghĩ thầm Lưỡng Vong phong đối với việc tranh đoạt nhân tài vẫn dụng tâm như vậy, ý nghĩ của đám người tuổi trẻ này xem ra còn kiên định hơn cả trước kia.

Bất quá bọn hắn không biết, Triệu Tịch Nguyệt không phải loại người mà bọn họ tưởng tượng, tất nhiên chỉ có thể thất bại quay về.

"Ta không có hiểu lầm gì đối với Lưỡng Vong phong."

Triệu Tịch Nguyệt không nói tiếp chính mình cũng không có gì bất mãn đối với Cố Hàn, mà nói thẳng: "Bất quá, ta chỉ muốn học kiếm pháp của Cảnh Dương sư thúc tổ."

Quá Nam Sơn nhìn nàng nói: "Nhưng Cảnh Dương sư thúc tổ đã mất."

Tĩnh Cửu nghe những lời này cảm thấy có chút không vui, tựa như ban đầu ở trong tiểu lâu thấy bức họa của mình.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Không có kiếm quyết, không có nghĩa là tất cả, tựa như Tĩnh Cửu, hắn chưa từng học Thích Việt phong chân kiếm, giống nhau có thể thắng được Cố Thanh."

Nghe tên Cố Thanh, Quá Nam Sơn khẽ nhủ mảy, sắc mặt của Cố Hàn trở nên có chút khó coi.

Tĩnh Cửu bỗng nhiên chú ý tới, các đệ tử mới thừa kiếm đều ở trên đài đón khách, nhưng không nhìn thấy thân ảnh của Cố Thanh.

"Tĩnh sư đệ kiếm đạo thiên phú quả thật rất cao, hôm qua ở bên suối thi triển kiếm kỹ vô cùng đặc sắc, nhưng nếu như ngươi gặp phải cường giả chân chính thì sao?"

Quá Nam Sơn nhìn sang nói với Tĩnh Cửu.

Tĩnh Cửu không ngờ chuyện còn liên quan đến mình.

"Dĩ nhiên, ta cũng không cho rằng cách làm của Tĩnh sư đệ ở trên kiếm đạo có vấn đề gì."

Quá Nam Sơn nhìn hắn mỉm cười nói: "Ngược lại ta đối với chuyện này vô cùng đồng ý, nếu như ngươi đi Lưỡng Vong phong, ngươi sẽ biết, đệ tử Lưỡng Vong phong tu kiếm đạo chính là giết địch như thể nào, cũng không câu nệ bất kỳ thủ đoạn, chỉ sợ không có kiếm trong tay cũng muốn giết người, như thế xem ra thì Tĩnh sư đệ thật sự rất thích hợp để đi Lưỡng Vong phong."

Tĩnh Cửu nói: "Ta nghĩ đám các ngươi không thích ta."

Quá Nam Sơn nói: "Cố sư huynh của ngươi chỉ muốn rèn luyện ngươi, chúng ta muốn xem xem, lúc ngươi đối mặt với áp lực có dũng khí vùng kiếm hay không, mà hôm qua ngươi đã chứng minh chính mình rồi."

Các đệ tử trẻ tuổi trên đài đón khách có chút bất ngờ, bọn họ phát hiện Lưỡng Vong phong lại thật sự rất muốn triệu nhập Tĩnh Cửu.

Tĩnh Cửu không nói gì.

Quá Nam Sơn nhìn hắn tiếp tục nói: "Muốn thành đại đạo, tất phải chịu khổ, chịu đựng tinh thần, rèn luyện ý chí, mới có thể dũng mãnh tiến lên phía trước, ngươi hẳn là hiểu đạo lý này."

Tĩnh Cửu lắc đầu nói: "Chúng ta tu đạo khác nhau, trong mắt của ta thì đạo của các ngươi là sai."

Gió mát phát động vạt khóa từng, tiếng sóng như hải, trên đài đón khách hoàn toàn an tĩnh.

Quá Nam Sơn vẫn mỉm cười, nói: "Xin chỉ giáo."

"Các ngươi cảm thấy phải gây ra đủ áp lực bên ngoài, mới có thể làm cho các đệ tử kiên định kiếm tâm của mình."

Tĩnh Cửu nói chính là Lưỡng Vong phong đối với các đệ tử huấn luyện rất nghiêm khắc, tự nhiên cũng bao gồm áp lực của bọn họ đối với Liễu Thập Tuế, cố ý chèn ép đối với hắn.

"Đây là từ ngoài vào trong, ta không thích, ta cho rằng tu đạo là chuyện của mình, nên tự giác từ trong ra ngoài. Dĩ nhiên, đối với đệ tử bình thường mà nói phương pháp hiệu quả hơn, ta cũng không dám chắc, ta không yêu mến hoặc có thành kiến với bọn ngươi, sau này ta sẽ tranh thủ tận lực công bình đối đãi với các ngươi."

Tĩnh Cửu đưa tay vỗ vỗ bả vai của Quá Nam Sơn, tỏ vẻ khích lệ.

Quá Nam Sơn là Thanh Sơn Chương môn thủ đồ, Lương Vong phong thủ tịch đệ tử, có thể nói là lãnh tụ đệ tử đời thứ ba. Hắn làm việc công chính, tính tình ôn hòa, cùng đám thanh niên trong Lương Vong tính tình lạnh lùng, mắt cao hơn đầu cũng không giống, nếu đệ tử bình thường gặp hắn có ai không nom nớp lo sợ, ai dám dùng loại giọng nói này để nói chuyện như Tĩnh Cửu chứ? Thậm chí còn vỗ vai của hắn!

Đài đón khách càng thêm an tĩnh.

Không biết tại sao, Quá Nam Sơn từ ban đầu có một tia kinh ngạc, lại không thể nào tức giận, thật giống như Tĩnh Cửu làm như vậy là chuyện rất đương nhiên.

Hắn nhìn Tĩnh Cửu, giống như là nhìn sư trưởng vậy.

Cảm giác như vậy... Rất quý dị, thật không hay, hắn nhú nhú mày.

Cố Hàn nhìn Tĩnh Cửu lạnh giọng nói: "Bất kính sư trưởng, không biết xấu hổ, nguoi cho rằng đi theo sư muội lên Đệ Cửu Phong, có thể từ đó tiêu dao ư? Nguoi không cần cố gắng tiến Lương Vong phong nữa, nếu như nguoi không cần, ta đây muốn biết, sau này nguoi rút cuộc chuẩn bị học kiếm gì!"

Thừa kiếm Thần Mạt phong nhưng không có kiếm quyết, trong suy nghĩ của mọi người, đây cũng là vấn đề lớn nhất hiện tại của Triệu Tịch Nguyệt cùng Tĩnh Cửu.

Triệu Tịch Nguyệt bình tĩnh nói: "Đây là vấn đề của chúng ta."

Chúng ta.

Nghe hai từ này, Cố Hàn không nhịn nổi nữa, khóe môi co giật, nhìn Triệu Tịch Nguyệt nói: "Sư muội... vô sỉ như vậy..."

Triệu Tịch Nguyệt khẽ nhú mày.

Tĩnh Cửu nói: "Nguoi sai rồi."

Cố Hàn cười lạnh nói: "Ta nói sai ư? Nguoi cho rằng không nhìn thấy sơn đạo, liền đoán không được nguoi đi lên đỉnh núi thế nào ư? Cửu Phong đệ tử hiện tại nguoi nào không biết nguoi vô sỉ?"

Tĩnh Cửu nói: "Ta nói nguoi gọi sai rồi, hiện tại nguoi không thể xưng năng là sư muội được nữa, mà phải xưng năng làm Phong chủ, hoặc là sư thúc."

Gió mát phát động cây xanh, hoa hoa tác hưởng, tựa như đang đáp lại.

Trên đài đón khách yên tĩnh, các đệ tử nghe những lời này, cảm thấy rất hoang đường, khi bọn hắn cẩn thận suy nghĩ lại hoảng loạn lên.

Tĩnh Cửu không hề hồ ngôn loạn ngữ.

Triệu Tịch Nguyệt thừa kiếm Thần Mạt phong, hắn coi là đệ tử của Cảnh Dương sư thúc tổ tái thế, nói cách khác năng hiện tại cùng thế hệ với Chương môn, Nguyên Kỳ Kinh cùng chư phong Phong chủ còn có các vị trưởng lão kia!

Bất kể là Quá Nam Sơn hay là Cố Hàn, cho dù bọn họ là nhân tài kiệt xuất trong đệ tử đời thứ ba của Thanh Sơn, gặp năng cũng cần cung kính xưng một tiếng Phong chủ, hoặc là sư thúc!

Quá Nam Sơn vẻ mặt hơi ngơ ngẩn, rất nhanh liền tỉnh táo ra, cười khở lắc đầu.

Cố Hàn tức giận ngược lại cười, nhìn Tĩnh Cửu nói: "Chẳng lẽ ta cũng muốn gọi nguoi là sư thúc ư?"

Tĩnh Cửu nói: "Đúng vậy."

Cố Hàn ngây dại.

Các đệ tử trên đài đón khách cũng ngây dại.

Ngày hôm qua Triệu Tịch Nguyệt cùng Tĩnh Cửu vẫn là tây kiếm đệ tử bình thường, hôm nay đã thành trưởng bối của mọi người rồi?

"A, ta nhớ ra sư phụ dặn dò chút chuyện, còn chưa làm xong."

Một thiếu nữ Thanh Dung phong, không nhìn về phía Tĩnh Cửu, đối với đồng bạn nói một câu, sau đó hướng ngoài thạch đài đi tới.

Rất nhanh, bởi vì đủ loại lý do, các đệ tử trên đài đón khách vội vã tản đi, trước khi rời đi cũng không có giống thường ngày tới chào hỏi Quá Nam Sơn cùng Cố Hàn.

Nếu không làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bọn họ thật sự phải qua đó gọi Tinh Cửu một tiếng sư thúc?

Quá Nam Sơn cười khỏ một tiếng, nói: "Sư thúc."

Cố Hàn sắc mặt xanh mét, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Lai lịch của Tinh Cửu

Khi trên đài đón khách phát sinh chút tiểu nhạc đệm thú vị này, trong đại điện trên Tích Lai phong cũng có một cuộc tranh chấp.

Hôm nay bởi vì muốn thảo luận một vài vấn đề vô cùng trọng yếu, chư phong phải tự mình trình diện, không thể như bình thời lấy kiếm truyền âm.

Tham dự hội nghị không phải Phong chủ các phong, mà là các nhân vật trọng yếu trên các phong, tỷ như Thượng Đức phong phái ra chính là Trì Yến, Thanh Dung phong là Mai Lý, Thiên Quang phong là Bạch Như Kính, Bích Hồ phong, Vân Hành phong cùng Thích Việt phong phái tới cũng là mấy vị trưởng lão thâm niên, chỉ có chủ trì hội nghị chính là bản thân Tích Lai phong chủ.

Những năm qua Chương môn cùng Nguyên Kỳ Kinh đã rất ít hiện thân trong trường hợp tương tự, nhưng vì sao Thanh Dung phong chủ luôn thích náo nhiệt cùng với Vân Hành phong chủ không có lúc nào không muốn chứng minh sự tồn tại của mình cũng không có trình diện? Đó là bởi vì sáng nay Thần Mạt phong tái hiện nhân gian, các đại nhân vật Thanh Sơn Tông này chợt phát hiện ra một cái vấn đề rất lúng túng.

Có hai gã tam đại đệ tử hiện tại bỗng nhiên biến thành cùng thế hệ với bọn họ.

Nếu như là Phong chủ nghị sự, có muốn gọi tiểu cô nương Triệu Tịch Nguyệt kia tới hay không?

Thấy tiểu cô nương kia, chẳng lẽ thật sự phải cùng đối phương bình kiếm làm lễ?

Cảm giác như vậy quá cổ quái.

Cho nên bọn họ dứt khoát không đến.

Nhìn từ điểm này, Thanh Sơn Tông sư trưởng so sánh với đám đệ tử như Cố Hàn cao minh hơn không biết bao nhiêu lần.

"Đề tài thảo luận đầu tiên." Trì Yến ngồi ở trên bô đoàn, nói với mọi người: "Hôm qua thừa kiếm đại hội, Cố Thanh dùng Thích Việt phong kiếm pháp, Lục Long Hồi Nhật cao tiêu... Chuyện này là chính bản thân hãn học trộm, hay là ai dạy? Chuyện này ta sẽ tra xét rõ ràng."

Trong điện rất an tĩnh, không ai nói tiếp.

Cố Thanh thuở nhỏ đã lớn lên ở Lương Vong phong, là thân đệ đệ của Cố Hàn, lại là kiếm đồng của Quá Nam Sơn... Nếu nói học trộm, tự nhiên không người nào tin tưởng.

Vấn đề là, Quá Nam Sơn cùng Cố Hàn đều xuất thân Thiên Quang phong đệ tử, người trước lại càng là thủ đồ của Chương môn.

Thượng Đức phong muốn tra xét chuyện này, rất rõ ràng là muốn mượn chuyện này để lập uy, kiếm phong nhắm thẳng vào Thiên Quang phong. Nguyên Sư huynh lại muốn cùng Chương môn khai chiến hay sao?

Các trưởng lão biết được bí ẩn năm đó trầm mặc không nói, hai vị đại vật Thanh Sơn tranh đấu, cho dù là bọn họ cũng không dám dễ dàng lên tiếng.

Tầm mắt của Trì Yến rơi vào trên người Thích Việt phong trưởng lão.

Vị trưởng lão kia cười khỏ một tiếng, nghĩ thầm loại chuyện này rất thường gặp, trong ngày thường có ai đem ra truy cứu chứ, chỉ trách tên đệ tử gọi Cố Thanh học kiếm pháp gì không được, lại quay ra học kiếm của nhà mình.

"Tra, tự nhiên là muốn tra... Chẳng qua là, đều là đồng chi kiếm tông, chớ làm tổn thương hòa khí."

Những lời này của Thích Việt phong trưởng lão rõ ràng chính là muốn dàn hòa.

Trì Yến cũng không thêm đề ý, chỉ cần Thích Việt phong mở miệng, Thượng Đức phong tiếp tục tra xét là được.

"Học trộm kiếm pháp dĩ nhiên cần tra xét, nhưng chuyện trên ngọn núi của ta thì sao?"

Trình trưởng lão đến từ Bích Hồ phong bỗng nhiên trầm giọng nói.

Vị Trình trưởng lão này cũng giống đại đa số người tu đạo trên Bích Hồ phong, tính tình cũng rất dừ dãn.

Bích Hồ phong tiền nhiệm Phong chủ Lôi Phá Vân đầu tiên là tẩu hỏa nhập ma, sau đó chết bất đắc kỳ tử, chuyện này liên lụy tới quá nhiều ân tình, Chương môn tự mình lên tiếng, không người dám đề nghị.

Nhưng thầy trò Bích Hồ phong làm sao chịu cam tâm, tự nhiên không phục, nhất là trước đó không lâu, Bích Hồ phong còn xảy ra thảm sự.

Trình trưởng lão quát lên: "Chẳng lẽ Tà sư đệ cũng phải chết không nhắm mắt hay sao!"

Trì Yến chú ý tới chữ cũng trong những lời này của Trình trưởng lão, khẽ cau mày nói: "Vụ án này đã có chút đầu mối, nhưng vẫn không thể xác định."

Trình trưởng lão quan sát ánh mắt của hắn, nói: "Không thể xác định? Vậy lúc nào thì có thể xác định?"

Trì Yến nói: "Thượng Đức phong tra án, không cần phải trả lời chất vấn của trước bất kỳ ai."

Mắt thấy không khí trở nên có chút khẩn trương, một đạo thanh âm ôn hòa vang lên.

"Thừa dịp Thần Mạt phong lần này... Không tới, chúng ta nên tranh thủ thời gian nói chuyện sự kiện kia một chút đi."

Nói chuyện chính là Tích Lai phong chủ ngồi ở chỗ cao nhất.

Tích Lai phong chủ là kiếm đạo cường giả Phá Hải thượng cảnh, hai đạo bạch lông mày rủ xuống, theo gió khẽ động, thật là tiên phong đạo cốt.

Trong điện an tĩnh lại, thời gian rất lâu cũng không có người nào nói chuyện.

Tất cả mọi người biết Tích Lai phong chủ nói chuyện kia là chuyện gì.

Nói đúng ra, chuyện kia chính là thiếu niên kia.

"Không sai, ta cũng muốn hiểu rõ, đệ tử gọi Tinh Cửu kia rốt cuộc thế nào."

Vân Hành phong trưởng lão cau mày nói: "Kiếm bài biểu hiện rất rõ ràng, hắn chỉ đi Kiếm Phong có một lần, sau đó tay không mà về, vậy kiếm của Mạc sư đệ làm sao mang xuống núi được?"

Tinh Cửu đi tới Thanh Sơn Tông đã ba năm.

Hắn rất lười, giống như trước rất nổi danh.

Ở trên người hắn phát sinh chút ít quái dị nan giải, đám sư trưởng mất kiếm như thần làm sao có thể chú ý không tới?

Sư trưởng ngoài kỳ vọng, thường thức, tự nhiên cũng sẽ sinh ra rất nhiều hoài nghi.

Tầm mắt rơi vào trên người Trì Yến.

Đây là chuyện Thượng Đức phong hắn phải tra rõ ràng.

Trì Yến nói: "Tinh Cửu đệ tử này lai lịch vô cùng rõ ràng, xuất thân Triều Ca thành, không có bất cứ vấn đề gì."

Bích Hồ phong Trình trưởng lão quan sát ánh mắt của hắn nói: "Vậy vì sao hắn lại ở lại thôn nhỏ kia một năm, mà trong thôn còn phát hiện trời sinh đạo chủng?"

Du lịch, cầu tiên, vấn đạo, vô luận lý do nào, đều không thể giải thích chuyện này, bởi vì xác suất quá nhỏ.

Rất nhiều người bao gồm Trình trưởng lão ở bên trong, muốn biết nhất chính là vấn đề, nếu như Liễu Thập Tuế là con cò Chương môn đại nhân bố trí, như vậy Tinh Cửu thì sao?

Trì Yến nhìn về Bạch Như Kính vẫn không nói gì.

Theo tầm mắt của hắn, Trình trưởng lão đám người cũng nhìn sang.

Bây giờ nhìn lại, có khả năng nhất Tinh Cửu cũng là người của Thiên Quang phong.

Hắn tại sơn thôn quan sát Liễu Thập Tuế, hiện tại lại theo Triệu Tịch Nguyệt đi lên Thần Mạt phong.

Nếu như những chuyện này đều là do Thiên Quang phong an bài, chỉ có thể nói Chương môn đại nhân tâm tư thật sự là sâu không lường được.

Bạch Như Kính mặt không chút thay đổi nói: "Những nghi ngờ này hoàn toàn vô căn cứ, chuyện này không hề liên quan đến Thiên Quang phong ta."

Tự nhiên không thể nào hấn nói gì, mọi người liền tin tưởng điều đó, nhưng hiện tại thừa kiểm đại hội đã kết thúc, theo lý mà nói, cho dù Tinh Cửu là con cờ Thiên Quang phong sắp đặt, cũng không cần thiết tiếp tục che giấu, trừ phi mục tiêu của Thiên Quang phong chính là Thần Mạt phong...

"Chúng ta đều rõ cảm chế do Tiểu sư thúc lưu lại mạnh bao nhiêu, Triệu Tịch Nguyệt dù thiên tài đến cỡ nào, cũng không thể đi lên đến đỉnh núi."

Tri Yến nói: "Theo ta thấy, đêm qua Thần Mạt phong tái hiện mặt trời, chỉ sợ phần lớn là công lao của Tinh Cửu."

Nghe lời này, Tích Lai phong chủ khẽ nhủ mảy, trưởng lão các phong đều có chút giật mình.

Mai Lý bỗng nhiên mở miệng: "Hôm qua tình hình trên núi, trừ Chương môn không người nào biết được, người làm sao có thể xác định?"

Tri Yến ánh mắt yên tĩnh, không đáp lời.

Thấy hình ảnh này, các phong trưởng lão càng thêm khiếp sợ, nghĩ thầm chẳng lẽ tin đồn kia là thật? Nguyên Sư huynh thật sự đã bước vào Thông Thiên cảnh?

Trong điện một mảnh tĩnh mịch.

Nếu quả thật như vậy, chỉ sợ cục diện Thanh Sơn Tông phải đổi.

Loại cục diện biến hóa này, rất nhanh đã chiếm được thể hiện từ việc Vân Hành phong trưởng lão lên tiếng.

Vân Hành phong từ trước đến giờ chỉ nghe lệnh Thiên Quang phong, lại đứng ra phụ họa với cách nhìn của Tri Yến.

"Triệu Tịch Nguyệt cả người đầy vết thương, Tinh Cửu trên người ngay cả một vết thương cũng nhìn không thấy. Cửu Phong đệ tử đều đang nói... hấn dựa vào thủ đoạn vô sỉ, đi theo Triệu Tịch Nguyệt mới đi đến đỉnh núi, nhưng làm sao có đạo lý này, cẩn thận suy nghĩ đã biết lộ trình có vấn đề."

Mai Lý có chút không vui nói: "Các người rốt cuộc đang hoài nghi Tinh Cửu điều gì?"

Bích Hồ phong Trình trưởng lão trầm giọng nói: "Trên người tên đệ tử này có quá nhiều điểm đáng giá hoài nghi, từ không có ai từng thấy hấn tu hành, vì sao hấn có thể trong vòng ba năm liên tiếp phá tứ cảnh, ngày hôm qua thậm chí còn thắng Cố Thanh, tốc độ tu hành hấn là không kém Liễu Thập Tuế trời sinh đạo chủng chút nào, làm sao có thể như thế?"

Mai Lý nói: "Nói thẳng ý nghĩ của người ra xem."

Trình trưởng lão cười lạnh một tiếng nói: "Ta chỉ biết hấn có vấn đề, về phần vấn đề là gì, đó là chuyện của Thượng Đức phong."

Tri Yến lần nữa trở thành tiêu điểm của các tầm mắt, hấn do dự đôi chút, nói: "Ta hoài nghi Tinh Cửu xuất thân từ Quả Thành Tự."

Nghe lời này, đại diện lần nữa an tĩnh lại, không khí cũng không khẩn trương như lúc trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Trong lòng của mỗi người đều có quỷ

Mai Lý quan sát ánh mắt của hấn nói: "Lý do?"

"Tinh Cửu xuất thân từ Triều Ca thành, nhìn như không có liên lạc với hoàng tộc, trên thực tế có liên hệ rất bí ẩn, tổ tiên đã từng hầu hạ Thần Hoàng trước đây."

Tri Yến nói: "Chúng ta đều biết, hoàng tộc cùng Thiên tông từ trước đến giờ quan hệ vô cùng tốt, thậm chí có tin đồn, Thần Hoàng trước đây già chết, trên thực tế là đang ẩn tu ở Quả Thành Tự."

Tích Lai phong chủ nói: "Tiếp tục."

Tri Yến nói tiếp: "Lần này thừa kiểm đại bị, Quả Thành Tự phải luật đường thủ tịch tới đây, đây cũng là lý do."

Luật đường thủ tịch ở Quả Thành Tự có địa vị khá cao, là đại nhân vật tối trọng yếu trong cuộc xem lễ lần này, cần Tích Lai phong chủ tự mình ra mặt mới coi là ngang hàng.

Theo lý mà nói, loại chuyện như thừa kiểm đại hội, căn bản không cách nào kinh động đến hắn.

Từ đầu đến cuối, vị luật đường thủ tịch này vẫn duy trì trầm mặc, nhưng đêm qua vẫn ở dưới Thần Mạt phong trông chừng.

Vì cái gì? Thiên tông cao tăng tự nhiên đối với náo nhiệt không cảm thấy hứng thú, hai vị vương công Triều Ca thành thì lo lắng cho Triệu Tịch Nguyệt, vậy hắn đang quan sát cái gì?

Trong điện mọi người như có điều suy nghĩ.

Mai Lý hỏi: "Có một vấn đề, chẳng lẽ nói là Tinh Cửu xuất thân Quả Thành Tự, cũng biết phá Thần Mạt phong cấm trận như thế nào ư?"

"Tiểu sư thúc năm đó cùng Quả Thành Tự quan hệ không tệ."

Tri Yến nhìn mọi người nói: "Các người hắn là còn không quên, Cửu Phong năm đó chưa từng có khách lạ, chỉ có Thiên tử ở lại trên núi suốt một trăm ngày."

Mai Lý nghĩ tới đoạn chuyện cũ này, gương mặt xinh đẹp lộ ra mỉm cười.

"Tiểu hòa thượng kia ngày thường khả ái như vậy, chính là ta cũng muốn giữ hắn ở lâu thêm mấy ngày."

Tích Lai phong chủ nói: "Sư muội, đối với Thiên tử không thể vô lễ."

Mai Lý có chút ngượng ngùng cười cười, ý bảo không cần nhiều lời nữa.

Tri Yến nói: "Còn có một phương pháp có thể đi lên đỉnh núi... Kim cương bất hoại, nếu như Tinh Cửu xuất thân từ Quả Thành Tự, những chuyện này đều có thể lý giải được."

Vân Hành phong trưởng lão nói: "Các đệ tử hậu bối đều có chút tin đồn, nói Tinh Cửu thích sờ đầu người khác."

Bất kể là Liễu Thập Tuế hay là Triệu Tịch Nguyệt, cũng bị Tinh Cửu sờ đầu, hơn nữa đều có người nhìn thấy.

Mai Lý hỏi: "Vậy thì như thế nào?"

Vân Hành phong trưởng lão nói: "Thiên tông tăng nhân thích nhất là làm động tác này, quán đỉnh chứ sao."

Mai Lý đại cười nói: "Sư huynh thật là biết đùa."

Tri Yến cũng nở nụ cười, nói: "Chẳng qua là tùy ý phỏng đoán mà thôi, không có chứng cứ xác thực, những lời nghị luận này tự nhiên sẽ không truyền ra ngoài, tránh cho các đệ tử khác tâm tình nguội lạnh."

Tích Lai phong chủ thở dài nói: "Hiện tại hắn đã không phải đệ tử, mà là cùng thế hệ, chính là ta cũng phải hô một tiếng sư đệ, thật là... không ổn a."

Bích Hồ phong Trình trưởng lão vẫn không hiểu tâm tình của mọi người lúc này, nghiêm nghị nói: "Nếu như Tinh Cửu thật sự xuất thân từ Quả Thành Tự, vậy nên làm như thế nào?"

Tích Lai phong chủ nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói: "Vậy thì nuôi dưỡng, còn có thể như thế nào?"

Vân Hành phong trưởng lão than thở nói: "Không sai, tranh thủ ngày sau dưỡng thành Đạo Thánh thứ hai, để cho đám hòa thượng kia ăn trộm gà không được, còn mất một nắm thóc."

Tích Lai phong chủ khẽ vuốt lông mi trắng, chờ mong nói: "Nếu là thật, chuyện này có thể thành, sẽ rất đẹp a."

...

...

Trên đỉnh Thượng Đức phong.

Tri Yến đi tới chỗ sâu trong động phủ, nhìn thân ảnh bên bờ giếng, nói: "Nên nói đã nói tất cả, nhưng xem ra cũng không quá đáng tin, quả thật cũng có chút khiên cưỡng."

Nguyên Kỵ Kinh xoay người lại, mặt không chút thay đổi nói: "Năm đó Đạo Thánh nói ra thân phận của mình, đám cùng quý Phong Đạo Giáo kia có ai dám tin tưởng?"

Hắn nói chính là một đoạn chuyện cũ trong tu hành giới.

Đạo Thánh năm đó vốn là tăng nhân trong Quả Thành Tự.

Ở hồng trần lịch luyện, hần lựa chọn Bắc địa, gia nhập một tông phái dùng đao phi thường nhỏ.

Ở trong gió tuyết đầy trời, hần cùng tiểu tông phái kia cùng nhau giết địch, cùng nhau chết đi sống lại, mười năm sau, hần phát hiện mình đã không thể rời bỏ nơi này được nữa.

Cho nên, Quả Thành Tự thiếu đi một vị cao tăng, Bắc địa nhiều thêm một vị Đạo Thánh.

Cái chuyện cũ trong tu hành giới này, đối với các trưởng lão trong Thanh Sơn Cửu Phong mà nói không phải là bí mật.

Tích Lai phong chủ cùng Vân Hành phong trưởng lão cười đùa chỉ chính là chuyện này.

Thật ra Trì Yên không rõ ràng vì sao sư huynh phải dặn dò mình làm như vậy, cũng không hiểu sư huynh vì sao không giấu diếm chân thật cảnh giới của mình nữa, chẳng lẽ là muốn thị uy với Thiên Quang phong ư?

Nguyên Kỳ Kinh hừ lạnh một tiếng nói: "Tĩnh Cửu kia dĩ nhiên có vấn đề."

Trì Yên đồng ý, nói: "Nhưng hần tựa như chưa từng nghĩ tới việc giấu diếm chính mình, chuyện này rất kỳ quái."

Nguyên Kỳ Kinh nói: "Không quản hần làm gì, Quả Thành Tự bên kia cũng hỏi không ra, nếu Lương Vong phong có đầu mối, cứ bắt đầu tra từ cái chết của Tả Dịch đi."

Trì Yên đáp ứng.

Nguyên Kỳ Kinh nói: "Thuận tiện chèn ép Lương Vong phong, nếu không dám người tuổi trẻ kia thật sự quá đắc ý vênh vào rồi."

Trì Yên nói: "Cố Thanh đã thừa nhận rồi."

Nguyên Kỳ Kinh trầm mặc đôi chút, hỏi: "Không ai nhắc tới Phát Từ Kiếm ư?"

Trì Yên nghĩ tới hình ảnh trong đại điện trên Tích Lai phong, lắc đầu, nói: "Cho đến cuối cùng cũng không có ai nhắc tới."

Thời điểm Cảnh Dương chân nhân phi thăng, vì sao không mang theo Phát Từ Kiếm?

Đây là một vấn đề rất trọng yếu, hết lần này tới lần khác những người đó không hề nhắc tới.

Tại sao?

"Trong lòng của mỗi người đều có quý, hoặc là sợ bị người ta nhìn thấy quý trong lòng mình, hoặc là không dám nhìn thấy quý trong lòng người khác."

Nguyên Kỳ Kinh cười lạnh nói: "Nhưng chẳng lẽ không nhìn, con quý này sẽ không tồn tại hay sao?"

...

...

Trên đỉnh Thần Mạt phong.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn ngoài núi nói: "Ta cảm thấy ngươi làm hơi quá."

Tĩnh Cửu biết nàng nói chính là mình vỗ vai Quả Nam Sơn, cùng với những lời đó.

Hần không giải thích, đó là động tác theo bản năng của hần.

Quá Nam Sơn dù trầm ổn đại khí như thế nào, trong mắt hần cũng chẳng qua vẫn là đứa bé.

Triệu Tịch Nguyệt thu hồi tầm mắt, nhìn hần nói: "Người khác đều nghĩ ngươi dựa vào ta mới có thể đi lên đỉnh núi, thậm chí nói ngươi vô si, ngươi không tức giận ư?"

Tĩnh Cửu vuốt vuốt đầu của nàng, nói: "Ít chút phiền toái, rất tốt."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hần, không nói lời nào.

Tĩnh Cửu thu tay lại, đưa đến phía sau, nói: "Sau này sẽ chú ý."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta phát hiện lúc thấy Cố Hàn, lời của ngươi nhiều hơn so với bình thời."

"Đúng vậy."

Tinh Cửu nhớ tới đêm hôm đó.

Đêm đó Liễu Thập Tuế len lén đi động phủ của hắn, nói rất nhiều lời, cái tên Cố sư huynh này xuất hiện rất nhiều lần.

Tinh Cửu cảm thấy rất có ý tứ, bởi vì thanh niên gọi Cố Hàn kia làm cho hắn có chút không thoải mái.

Đĩ nhiên, cả Lưỡng Vong phong đều làm cho hắn không thoải mái.

"Cho nên, ngươi sẽ ở chỗ này."

Hắn nhìn vòng tay trên cổ tay nghĩ tới.

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Đây là cái gì? Giống vòng tay của ta, cũng là một thanh kiếm ư?"

Tinh Cửu nói: "Bí mật."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Bí mật của ngươi quá nhiều."

Tinh Cửu nói: "Ta trước kia từng nghe người ta nói một câu, người có bí mật mới có thể bình an vô sự, ta vốn dĩ vẫn cho là đúng."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ngươi bây giờ không cho là như vậy ư?"

Tinh Cửu nói: "Ngươi không cảm thấy chúng ta biết nhau, biến cố nhiều hơn ư?"

Triệu Tịch Nguyệt lẳng lặng nhìn hắn nói: "Chẳng lẽ không phải bởi vì chúng ta đều muốn cùng một chuyện?"

Tinh Cửu không hiểu những lời này.

Triệu Tịch Nguyệt xoay người vào động phủ.

Trong động phủ vẫn duy trì nguyên dạng, chẳng qua là chén trà Cảnh Dương từng dùng không biết bị nàng thu tới nơi nào.

Đi tới chỗ sâu trong động phủ, đưa tay đẩy ra vách tường, nàng nhìn một hàng y phục màu trắng, mắt sáng rực lên.

Cũng không lâu lắm, nàng trở lại vách đá, trên người đổi một chiếc áo trắng.

"Có đẹp hay không?"

Nàng ở trước người Tinh Cửu xoay một vòng, tay áo lướt nhẹ.

Coi như là trời sanh đạo chủng, cuối cùng cũng là tiểu thư quý tộc ham mê cái đẹp sao?

Tinh Cửu ở trong lòng suy nghĩ, sau đó nói: "Quá rộng."

Chiếc áo này là Cảnh Dương trước kia lưu lại, mặc ở trên người thiếu nữ tự nhiên có chút rộng.

Một đạo điểm quang chiếu sáng đỉnh núi, Phát Từ Kiếm tiên hồng sắc từ trong động bay ra, phi hành tốc độ cao vòng quanh thân thể của Triệu Tịch Nguyệt.

Kiếm quang chớp động, xuy lạp mấy tiếng, vài miếng tay áo bay xuống.

Triệu Tịch Nguyệt tay áo cùng vạt áo ngắn thêm một đoạn, nhưng vẫn lộ vẻ thùng thình, dù sao loại địa phương như kích thước lưng áo, không có biện pháp trực tiếp cắt đi.

Tinh Cửu nhìn không được, nói: "Vài ngày nữa, Tích Lai phong hắn sẽ phái chút ít chấp sự tới đây, đến lúc đó ngươi để cho người ta chuẩn bị là đowjc."

Triệu Tịch Nguyệt giống như không nghe thấy lời của hắn, mở ra hai cánh tay, nhìn y phục trên người, rất hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Ai mới là hầu tử đưa đến cứu binh

Tĩnh Cửu lắc đầu.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hấn một cái, nói: "Có phải cảm thấy ta rất quái lạ hay không?"

Tĩnh Cửu nói: "Ngươi tùy ý."

Triệu Tịch Nguyệt đi tới bên cạnh hấn, nhìn về bốn phía vách núi, nói: "Ngươi biết không? Người mà ta sùng bái nhất chính là Cảnh Dương sư thúc tổ."

Tĩnh Cửu nói: "Người sùng bái hấn rất nhiều."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Nhưng ta chưa từng gặp hấn."

Tĩnh Cửu nói: "Đích xác rất ít người từng gặp hấn."

Triệu Tịch Nguyệt trừng mắt lờm hấn một cái.

Tĩnh Cửu giờ tay ý bảo nàng tiếp tục.

Triệu Tịch Nguyệt bình tĩnh tâm tình, tiếp tục nói: "Ta vẫn cảm thấy đáng tiếc, nghĩ thầm nếu như có thể cùng sư thúc tổ cùng nhau tu hành ở cùng thời đại, thật là tốt biết bao."

Tĩnh Cửu cảm giác mình trở nên hơi giống Liễu Thập Tuế, rất muốn nói chuyện.

Tỷ như lúc này, hấn rất muốn nói một tiếng chúc mừng.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Bất quá bây giờ rốt cục đi tới ngọn núi của hấn, cảm giác tựa như đang ở cùng với hấn, ta rất vui vẻ."

Nghĩ tới chén trà dụng cụ trong động phủ bị giấu đi, nhìn cái áo rộng rãi trên người nàng, Tĩnh Cửu rốt cục đã xác nhận một sự thật.

Vị thiên tài thiếu nữ cao ngạo lạnh lùng trong mắt thế nhân này, dĩ nhiên là người hâm mộ cuồng nhiệt của Cảnh Dương, tên gọi tắt: Mê trai.

Nghĩ tới chính mình đang đứng ở bên cạnh nàng, Tĩnh Cửu cảm giác có chút là lạ, hỏi: "Ngươi không phải là lo lắng hấn phi thăng thất bại, sau đó đã chết rồi sao?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Sư thúc tổ đối với chuyện này đã sớm có chuẩn bị, đã như vậy, thế gian có ai có thể làm hại hấn?"

Tĩnh Cửu nói: "Ta cảm thấy ngươi đã suy nghĩ nhiều rồi."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Phát Tư Kiếm vẫn ở bên cạnh ta, như vậy rất rõ ràng, ta chính là hậu thủ sư thúc tổ chuẩn bị trước, dĩ nhiên còn ngươi nữa."

Tĩnh Cửu nói: "Chúng ta không giống."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Có gì không giống?"

Tĩnh Cửu nói: "Chính là không giống."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta có kiếm trạc, ngươi cũng có, ta muốn tới nơi này, ngươi cũng muốn, hơn nữa hiện tại chúng ta đang ở chỗ này."

Tĩnh Cửu liếc nhìn vòng tay của mình, nghĩ thầm nghe quả thật có mấy phần đạo lý.

Nhưng hấn biết thật tình không phải là như thế, lắc đầu, nằm chết dí trên ghế trúc nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Cũng không biết ghế trúc này là hấn đem về từ bên suối Tây Kiếm lúc nào.

Nhắm mắt lại không ý nghĩa là đang ngủ, cũng có thể là ở yên lặng suy tính cái gì.

Nghỉ ngơi cũng không đồng nghĩa không làm gì, có thể thừa dịp đại não trống rỗng tĩnh thần tự quan.

Tĩnh Cửu đem tâm thần đưa vào trong thân thể của mình.

Đây không phải là lần đầu tiên hấn tự quan, nhưng hấn vẫn còn có chút không quen, dùng chút thời gian mới nhìn thấy phiến biển kia.

Phiến biển rộng màu bạc này mệnh mông vô ngần, sâu không lường được.

Ý niệm mang theo gió nhẹ, ở trên biển rộng màu bạc nhấc lên rung động, nhìn giống như kim khí nóng chảy.

Biển rộng cao hơn lục địa, ở dọc bờ biển, có vô số con sông, hướng hoang dã khô cằn chảy tới.

Con sông kia chính là kinh mạch.

Đi vào sâu, con sông dần nhỏ, biến thành những đường nhỏ trên than cây khô, một góc chọc trời đại thụ xuất hiện tại trước mắt.

Đây là cây do đạo chủng kết xuất.

Ở trên đạo thụ có treo một trái cây.

Trái cây này màu sắc rất nhạt, nhìn chưa ra đã chín hay không.

Ở trong tông phái tu hành khác, trái cây này sẽ biến thành kim đan, hoặc là bồn mạng linh.

Đối với đệ tử Thanh Sơn mà nói, trái cây này gọi là kiếm quả.

Hôm nay chân nguyên trong kinh mạch hắn đã biến thành nhuw thủy ngân, ý nghĩa kiếm nguyên đã tinh khiết.

Dồi dỗi theo thời gian, kiếm quả được kiếm nguyên tắm bổ, cho đến hoàn toàn trong suốt, biến thành kiếm hoàn tựa như ngọc lưu ly.

Cái ngày kết thành kiếm hoàn, cũng chính là ngày hắn tiến vào Thừa Ý cảnh giới.

Bất quá hắn mong đợi hơn chính là một khắc tiến vào Vô Chương cảnh, bởi vì đến lúc đó, phi kiếm của hắn có thể cùng kiếm hoàn tương hợp, nói một cách khác, hắn có thể đem phi kiếm thu về thân thể.

Hắn rất muốn biết, chính mình làm như vậy sẽ có chuyện gì phát sinh.

Đối với người tu đạo khác mà nói, chuyện này không có bất cứ vấn đề gì.

Nhưng Thanh Sơn Tông cho tới Triều Thiên đại lục, thậm chí toàn bộ thế giới, cũng chưa từng xuất hiện tình huống như hắn.

Tinh Cửu mở mắt, phát hiện Triệu Tịch Nguyệt khoanh chân ngồi bên vách đá, đang tĩnh tư tu hành.

Phát Tư Kiếm màu đỏ lẳng lặng dừng ở đỉnh đầu của nàng.

Một đạo khí tức như có như không, giữa Phát Tư Kiếm cùng thân thể của nàng chậm chạp qua lại.

Ở Kiếm Phong khổ tu mấy năm, Triệu Tịch Nguyệt đã Thừa Ý cảnh viên mãn, hôm nay lại có Phát Tư Kiếm trợ giúp, nghĩ đến trong hai năm có thể bước vào Vô Chương cảnh.

Tinh Cửu lúc nào có thể bước vào Thừa Ý cảnh? Vẫn là một chữ kia —— đợi.

Đêm qua lên núi, hắn không bị thương, nhưng vẫn hao tổn rất nhiều kiếm nguyên, hiếm thấy có chút mỏi mệt, không có tinh thần đi ngồi nghịch cát.

Lúc này gió nhẹ trên núi, mặt trời ấm áp, chính là thời gian thật tốt để ngủ, hắn nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ một hồi.

Không ngờ thời điểm hắn vừa muốn ngủ, phía dưới núi bỗng nhiên liên tiếp truyền đến tiếng kêu của đám viên hầu.

Viên hầu kêu rất lớn, rõ ràng rất hoan khoái.

Triệu Tịch Nguyệt mở mắt, hỏi: "Chuyện gì?"

Tinh Cửu nói: "Hầu tử dọn nhà."

Trước lúc Cảnh Dương phi thăng, phi cầm tẩu thú trên Thần Mạt phong bị đuổi đi toàn bộ, tán đến quần phong.

Mấy năm thời gian trôi qua, Thần Mạt phong lần nữa xóa bỏ cấm lệnh, phi cầm tẩu thú còn không biết rõ, nhưng đám viên hầu sau suốt tây kiếm lại lấy tốc độ nhanh nhất trở về.

Đám viên hầu đó ở nơi này sinh sống vô số năm, đã sớm chán ghét cuộc sống phiêu bạt bên ngoài.

Hiện tại Thần Mạt phong không có hồ báo cùng bọn họ đoạt địa bàn, trong rừng kết đầy trái ngọt, đám viên hầu dĩ nhiên thật cao hứng.

Tiệc nuôi duy nhất chính là, hiện tại sơn gian cũng tương đối cheo leo, muốn bữa ăn ngon tương đối khó khăn.

"Câm miệng," Tinh Cửu hướng về phía dưới vách núi nói.

Tiếng kêu hoan khoái nhất thời biến mất.

Mặc dù không nhìn thấy, nhưng là có thể nghĩ đến đám viên hầu kia sợ hãi bất an cỡ nào.

Ngọn núi một lần nữa trở nên tĩnh mịch.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hắt một cái.

Tĩnh Cửu lại nói: "Thanh âm nhỏ nhỏ là được."

Viên hầu cao hứng kêu lên, tựa như làm ra trả lời, chẳng qua thanh âm đã thấp rất nhiều.

Thần Mạt phong lần nữa trở nên sinh động.

Nhưng không bao lâu, vách núi lại trở nên hỗn loạn.

Nơi có thể nghe được tiếng thét chói tai tức giận, thanh âm nhánh cây bẻ gãy cùng với thanh âm vật nặng rơi xuống đất.

"Chuyện gì xảy ra?" Triệu Tịch Nguyệt hỏi.

"Thích Việt phong hầu tử tới đây đoạt địa bàn, đám kia đâu không lớn, nhưng số lượng quá nhiều."

Tĩnh Cửu cảm thiết kiểm chuẩn bị xuống núi.

Triệu Tịch Nguyệt giật mình, hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

"Giúp hầu tử đánh nhau."

Tĩnh Cửu giọng nói vô cùng tự nhiên, phảng phất đây là một chuyện đương nhiên theo lý thường.

Triệu Tịch Nguyệt giật mình nói: "Giúp hầu tử đánh nhau?"

"Đây là hầu tử của chúng ta."

Tĩnh Cửu hóa thành một đạo khói xanh, trực tiếp nhảy vào trong núi rừng dưới vách núi.

Triệu Tịch Nguyệt sững sốt nửa ngày mới tỉnh hồn, nghĩ tới câu nói cuối cùng của Tĩnh Cửu, rất xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Để ta tới

Lúc Tĩnh Cửu trở về, Triệu Tịch Nguyệt đã khôi phục bình tĩnh, vẻ mặt không có bất kỳ khác thường, Tĩnh Cửu tự nhiên không biết nàng nghĩ tới những chuyện gì, nhìn bụi mù trong rừng rậm dưới vách đá từ từ rút đi, nói: "Hầu tử phía ngoài đều đáng ghét như vậy, chớ đừng nói chi là người, ta cảm thấy chúng ta không cần người khác là tốt nhất."

Lời này nói chính là dựa theo quy chế Thanh Sơn, Tích Lai phong hẳn là rất nhanh an bài đám người chấp sự cho Thần Mạt phong.

Tĩnh Cửu liếc nhìn xiêm y rộng lớn của Triệu Tịch Nguyệt, nói: "Kim chỉ cứ để ta làm, giao cho ta."

Triệu Tịch Nguyệt mở to mắt hỏi: "Ngươi ngay cả việc này cũng biết ư?"

Tĩnh Cửu nói: "Ồ trong thôn đã từng học một ngày."

Triệu Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút, nói: "Như thế cũng tốt, tránh cho người mà Tích Lai phong đưa tới có vấn đề."

Gần nhất Thanh Sơn Cửu Phong không khí có chút không đúng, bị đè nén cộng với khẩn trương, làm cho người ta cảm giác như mưa gió sắp đến. Nhưng Thần Mạt phong vắng vẻ, chỉ có hai người bọn họ, cùng đấu tranh quyền lực phức tạp tạm thời còn không có quan hệ, hơn nữa lấy tính cách của Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt, chắc chắn sẽ không để ý tới những chuyện này, chỉ cần chuyên tâm tu đạo là được. Vấn đề là, bọn họ bây giờ nên học cái gì?

Triệu Tịch Nguyệt đã đem trong ngoài động phủ lật khắp một lần, cũng không tìm được một quyển kiếm phổ.

"Không có kiếm phổ, làm sao học kiếm?"

Triệu Tịch Nguyệt tầm mắt rời khỏi Phát Tư Kiếm, rơi vào trên mặt Tinh Cửu, sau đó dừng lại thời gian rất lâu.

Tinh Cửu sờ sờ mặt, suy nghĩ một chút rồi nói: "Bằng không... Cũng vẫn để ta làm?"

"Người tài thì lắm việc, hầu tử đánh nhau cũng do người tôi, chuyện này tự nhiên người cũng muốn chịu trách nhiệm."

Triệu Tịch Nguyệt ở trong lòng trầm nghĩ, sau đó hỏi: "Thắng hay không?"

Tinh Cửu biết nàng hỏi chính là chuyện giúp hầu tử đánh nhau, nhún mày nói: "Dĩ nhiên."

Sau đó hân hưởng trong động đi tới.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn bóng lưng của hắn, rất im lặng.

Từ Nam Tùng đỉnh đến suối tẩy kiếm, tùy ý phá tứ cảnh, lên đỉnh Kiếm Phong, thắng Cố Thanh, cho đến lên được Thần Mạt phong, Tinh Cửu thủy chung vẫn biểu hiện bình tĩnh, tựa như cái gì cũng không để ở trong lòng, hết lần này tới lần khác hôm nay giúp hầu tử đánh nhau chiến thắng, hắn lại có chút che giấu ý không che giấu được.

Đây rốt cuộc là người thế nào?

Ở trong động phủ, Tinh Cửu lấy giấy và bút mực, ngưng thần tĩnh khí, bắt đầu ở trên giấy viết chữ. Không lâu lắm, hắn đã viết được một trang giấy, sau đó từ từ biến nhiều, cho đến khi có thể biên soạn và hiệu đính thành một cuốn sách. Hắn vốn chuẩn bị lúc đó dùng bút, nhưng suy nghĩ một chút, một quyển là viết, hai quyển cũng là viết, sau này lại mài mực một lần nữa mới phiền toái, cho nên dùng tàn mực viết thêm chút, chẳng qua không biết là nội dung gì.

Lúc hoàng hôn, mực trên giấy đã khô, bị hắn đón khuyen, dùng kim chỉ khâu chặt, cầm một quyển sách rời động.

Triệu Tịch Nguyệt nhận lấy quyển sách này mở ra, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Chữ viết trên giấy rõ ràng là mới viết, mới vừa hong khô, mấy bức tranh minh họa lại còn không hoàn toàn khô hết.

Văn tự cùng đồ án miêu tả cũng là kiếm chiêu cùng ngự kiếm bí kỹ.

Bộ kiếm pháp này khí thế hùng dũng, hoặc là nói quyết tuyệt, cử tử dứt khoát, sôi nổi hiện ra mặt giấy.

Triệu Tịch Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn Tinh Cửu, cảm xúc trong ánh mắt vô cùng phức tạp.

"Sao thế?" Tinh Cửu hỏi.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Sự thúc tổ quả nhiên tin tưởng người hơn, ta có chút ghen tỵ."

Bởi vì Cảnh Dương đem Phát Tư Kiếm để lại cho nàng, lại đem Cửu Tử kiếm phổ để lại cho Tinh Cửu sao?

Nhưng kiếm cùng kiếm phổ rốt cuộc cái gì quan trọng hơn, thật ra không có ai biết.

Tinh Cửu ngồi trở lại ghế, điều chỉnh tư thế một chút, bảo đảm chân ghế có chút mài mòn không phá hư sự vững vàng, nhắm mắt lại, bắt đầu nghỉ ngơi.

Nhìn gò má của hắn, trong nháy mắt này, Triệu Tịch Nguyệt trong lòng bỗng nhiên sinh ra một cái ý nghĩ thách phá thiên kinh.

Nhưng mà, trừ trực tiếp đặt câu hỏi với Tinh Cửu, ý nghĩ kia không thể có bất kỳ biện pháp nào khác nhận được chứng thật.

Cho đến cuối cùng, Triệu Tịch Nguyệt cũng không hỏi.

Đây chính là khác biệt giữa nàng cùng Liễu Thập Tuế, nếu không Tinh Cửu nhất định sẽ nói ra chân tướng sự tình.

Như vậy ở nơi này hoàng hôn khắp núi, nàng cũng đã có thể biết được đáp án.

...

...

Nhìn hai đạo phi kiếm xuyên qua biển mây, hướng dưới núi mà đi, Cố Hàn trầm mặc thời gian rất lâu, nói: "Đây rõ ràng cho thấy Thượng Đức phong đang chèn ép chúng ta."

Quá Nam Sơn nói: "Tĩnh táo chút ít, những lời này truyền ra không dễ nghe đâu."

Cố Hàn nhìn hắn, sắc mặt khó coi nói: "Thượng Đức phong lớn lối như thế, chẳng lẽ các sư thúc liền không có ý kiến gì sao?"

"Phụ thân ngươi trước khi chết đã nói như thế nào? Chỉ cần Thanh Sơn truyền thừa..."

Quá Nam Sơn nhìn hai đạo phi kiếm đã biến mất không thấy gì nữa, trầm mặc một lát nói: "Bất kỳ hy sinh nào cũng có thể thừa nhận."

Thừa kiếm đại hội, Cổ Thanh bị Tinh Cửu nhất thời làm cho tình thế cấp bách, đã quên kiêng kỵ, dùng Lục Long Kiếm quyết học được ở Lưỡng Vong phong.

Vốn đó cũng không phải đại sự, nhưng nếu Thượng Đức phong kiên trì muốn tra xét, Lưỡng Vong phong phải đưa ra một câu trả lời.

Rốt cuộc là Lưỡng Vong phong tư truyền tẩy kiếm đệ tử chân kiếm, hay là Cổ Thanh học trộm kiếm pháp?

Ai cũng biết nên chọn như thế nào.

Cổ Thanh thừa nhận là chính mình học trộm kiếm pháp, Lưỡng Vong phong tối đa cũng chính là cái tội dạy dỗ không nghiêm.

Cho nên Cổ Thanh đã trở thành vật hy sinh, hắn bị trục xuất khỏi Lưỡng Vong phong, trở lại bên khe suối tẩy kiếm, chỉ có thể đợi ba năm nữa, tham gia thừa kiếm đại hội tiếp theo.

Đối với bố trí trong động, Cổ Thanh cũng chưa quen thuộc, bởi vì từ nhỏ đến lớn hắn đều ở Lưỡng Vong phong, coi như là giai đoạn tẩy kiếm cũng không sống ở chỗ này.

Hắn đi ra động phủ, đi tới vách đá, nhìn về suối tẩy kiếm trong suốt dưới chân, trầm mặc một lát sau nói: "Ngươi có chú ý tới ánh mắt đệ tử tẩy kiếm mới vừa rồi hay không?"

Liễu Thập Tuế đưa hắn rời Lưỡng Vong phong, một mực giúp hắn sửa sang lại hành lý, nói: "Người thanh âm lớn nhất kia gọi Tiết Vịnh Ca, nghe nói thúc tổ hắn là Thích Việt phong trưởng lão."

Cổ Thanh thở dài.

Nếu là trước kia, hắn nơi nào đem loại nhân vật như Tiết Vịnh Ca để vào trong mắt, cho dù thúc tổ ngươi là Thích Việt phong trưởng lão thì như thế nào?

Nhưng hiện tại bị đám kia chê cười, hắn chỉ có thể chịu đựng.

Hắn một mực ở Lưỡng Vong phong, không xuất hiện bên khe suối, cho nên tẩy kiếm đệ tử đối với mình quan cảm vẫn không tốt.

Hiện tại tình huống như thế, hắn nghe được mấy câu đùa cợt là chuyện rất tự nhiên.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến hôm trước trận đấu kiếm có thể sẽ thay đổi kiếp sống tu đạo của chính mình —— tên kia mặc dù đánh mình mấy cái —— nhưng vô luận là ánh mắt hay là giọng nói, đối phương tựa như thật không có xem thường, muốn chế nhạo mình, thậm chí còn rất chân thành trả lời khó khăn của mình.

"Tinh Cửu... rốt cuộc là người thế nào?" Hắn đối với Liễu Thập Tuế hỏi.

Liễu Thập Tuế có chút cảnh giác, nhìn hắn không nói gì.

Cổ Thanh nói: "Nghe nói các ngươi đã từng là một đôi chủ tớ?"

Liễu Thập Tuế trầm mặc đôi chút, nói: "Lữ sư huynh cùng Cổ sư huynh đều nói, vừa vào sơn môn, phạm trần đủ loại đều muốn một kiếm chặt đứt, cho nên ta không nhớ rõ chuyện này."

Cổ Thanh nghe ra hắn không muốn hàn huyên chuyện này, không hỏi gì nữa.

Liễu Thập Tuế hỏi: "Đệm chần những thứ này muốn phơi một chút không?"

"Không cần."

Cổ Thanh nhìn bên khe suối chút ít đồng môn, trầm mặc một lát sau nói: "Ta rất nhanh sẽ rời đi."

Liễu Thập Tuế có chút giật mình, nói: "Ngươi nói gì?"

Cổ Thanh nói: "Tu đạo coi trọng chưa từng có từ trước đến nay, nhất là Thanh Sơn Tông chúng ta tu kiếm đạo, nếu như phải ở chỗ này ba năm nữa... Ta rất hoài nghi mình trước hai mươi tuổi có thể tiến vào Vô Chương cảnh hay không, mà ngươi cũng rõ ràng, nếu như ta không làm được điểm này, như vậy tu đạo đối với ta mà nói cũng không có ý nghĩa gì quá lớn."

Thanh âm của hắn rất bình tĩnh, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, nhưng Liễu Thập Tuế nghe ra rất nhiều thương cảm.

"Quá sư huynh cùng Cổ sư huynh kỳ vọng đối với ngươi rất cao..."

Liều Thập Tuế an ủi không cách nào tiếp tục.

Lưỡng Vong phong là một địa phương đối với đệ tử yêu cầu đặc biệt cao, tình tảo tới mức lãnh khốc.

Huống chi thân phận của Cố Thanh có chút đặc thù, nếu như hắn không thể làm tốt hơn so với đồng môn, Cố Hàn căn bản sẽ không đem tài nguyên đặt trên người của hắn.

Nhìn Cố Thanh về mặt cô đơn, Liều Thập Tuế bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, do dự một chút sau, nói: "Người có muốn qua bên kia thử một chút hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Mở đầu các con đường khác nhau

Cố Thanh quay đầu nhìn hắn, có chút không giải thích được, nói: "Bên kia?"

Liều Thập Tuế nhìn chung quanh, hạ giọng nói: "Thần Mạt phong."

Cố Thanh giật mình, nói: "Ta không phải thừa kiếm đệ tử, không có tư cách."

Liều Thập Tuế nói: "Người trước kia cũng không phải thừa kiếm đệ tử, làm sao vẫn có thể ở Lưỡng Vong phong?"

Cố Thanh nói: "Ta khi đó là kiếm đồng, thuộc về thể loại chấp sự tạp dịch."

"Vậy người cũng có thể tới Thần Mạt phong làm chấp sự."

Liều Thập Tuế nói: "Làm việc cho tên kia, thật ra rất đơn giản, mỗi ngày chỉ cần nấu nước pha trà, trải giường chiếu xếp chăn, quét dọn đình viện, sau đó là xong."

Cố Thanh nói: "Nghe quả thật rất ít việc."

Liều Thập Tuế nghĩ tới liền có chút căm tức, nói: "Tên kia lừa đến kinh người, cả ngày nhắm mắt dưỡng thần, có thể có chuyện gì nữa chứ?"

Cố Thanh nói: "Ta từng nghe một chút tin đồn về Tinh Cửu, hắn thật sự lừa như vậy sao?"

Liều Thập Tuế nhìn hắn thật lòng nói: "Bất kể người nghĩ làm sao, hắn còn lừa hơn người tưởng tượng."

Cố Thanh có chút buồn bực, sau đó là như đưa đám, nghĩ thầm người lừa như vậy, làm sao lại có thể thoải mái mà đánh bại chính mình?

Hắn lại có chút động tâm.

Cảnh giới của hắn bây giờ cao hơn Tinh Cửu, nhưng hôm nay thừa kiếm đại hội đã cho thấy Tinh Cửu có đầy đủ tư cách để chỉ điểm cho hắn.

Hiện tại Thần Mạt phong, chỉ có Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cửu hai người, nếu như hắn lấy thân phận chấp sự gia nhập vào, nói không chừng thật sự có thể nhận được chút trợ giúp.

Chẳng qua là Tinh Cửu sẽ đồng ý sao?

Hắn có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Cho dù hắn không ghi hận Hàn ca nhi, cũng không có lý nào lại đi giúp ta."

Liều Thập Tuế nghĩ tới quan hệ giữa Tinh Cửu cùng Cố Hàn, cũng thở dài.

"Bất kể như thế nào, ta vẫn cảm thấy người không nên đi, mặc dù người bây giờ còn không thừa kiếm, có thể chuyển tới những tông phái khác, nhưng mà..."

Hắn trầm mặc một lát, tiếp tục nói: "Có một số chuyện rất nhanh sẽ đến phiên ta, Lưỡng Vong phong đệ tử thời khắc phải chuẩn bị hi sinh vì Thanh Sơn, không phải hay sao?"

...

...

Cố Thanh một đêm không ngủ, rốt cục quyết định nghe theo lời khuyên của Liễu Thập Tuế, tạm thời không rời Thanh Sơn Tông, đồng thời cũng muốn thử xem con đường kia có thể làm được hay không.

Sáng sớm ngày hôm sau, bên khe suối vừa vang tiếng người, hắn đã rời động phủ, đi tới Thần Mạt phong.

Đứng dưới núi, nghe trong rừng rậm thỉnh thoảng vang lên vượn hót, hắn có chút khản trương.

Bởi vì sợ bị cho là vô lễ, hắn không dám trực tiếp ngự kiếm mà lên, mà đành hoàng đi tới, cũng may dọc theo đường đi, đám viên hầu chẳng qua hơi cảm thấy hứng thú đánh giá vị khách nhân thứ nhất đi lên Thần Mạt phong từ khi xóa bỏ lệnh cấm tới nay, cũng không ngăn cản đường đi của hắn, muốn từ trên người hắn cướp đoạt thứ gì.

Lúc đi tới đỉnh núi, ánh sáng mặt trời đã ló ra khỏi quần phong, ánh sáng hồng hồng bao phủ cả vách núi, lộ vẻ rất ấm áp.

Trên ghế trúc lớp sương đã biến mất, Tinh Cửu mở mắt, thấy là hắn, có chút bất ngờ, đưa tay từ trên mặt đất nhặt lên một tảng đá nhỏ, hướng phía sau bắn ra.

Tảng đá phá không mà bay, chính xác xuyên qua tiền thính tiểu lâu, phảng phất có mất vậy, vòng qua lang trụ, đánh trúng gương đồng, phát ra một tiếng đương.

Triệu Tịch Nguyệt đi ra, hỏi: "Chuyện gì?"

Tinh Cửu chỉ chỉ Cố Thanh đứng ở cách đó không xa, nói: "Hình như có khách."

Cố Thanh hành lễ nói với Triệu Tịch Nguyệt: "Bái kiến sư tỷ... Không.. Sư thúc."

Trên đài đón khách Tinh Cửu đã nói những lời kia đã sớm truyền ra ở trong đệ tử trẻ tuổi Cửu Phong.

Hắn so với Triệu Tịch Nguyệt còn lớn hơn một tuổi, mặc dù đem hai chữ sư thúc này hô lên, vẫn khó tránh khỏi cảm thấy có chút lúng túng.

Triệu Tịch Nguyệt cũng không quen được gọi là sư thúc, ngần người mới hiểu ra, hỏi: "Chuyện gì?"

Cố Thanh không biết mở miệng làm sao.

Nhìn vẻ mặt, Triệu Tịch Nguyệt đã đoán được, nói: "Người không phải thừa kế đệ tử, cho nên chúng ta không thể thu người."

Cố Thanh nói: "Thần Mạt phong hiện tại có cần chấp sự hay không?"

"Nơi này không phải Lưỡng Vong phong, chúng ta không có ý định cần chấp sự."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hắn thật tình nói: "Người cũng không nên làm chuyện bưng trà rót nước, Thanh Sơn Tông làm chấp sự không có ý nghĩa."

Cố Thanh hiểu ý của nàng, không thất vọng, bởi vì hắn cũng chỉ muốn đến thử một chút.

Triệu Tịch Nguyệt nói lời này để cho tâm tình của hắn bình tĩnh rất nhiều, bất quá chính là đợi ba năm nữa, có đáng là cái gì?

Cố Thanh lần nữa hành lễ, xoay người chuẩn bị xuống núi.

Bỗng nhiên có một giọng nói vang lên.

"Ngọn núi này rất lớn."

Cố Thanh dừng bước, nhìn sang, có chút không rõ.

Tinh Cửu nằm trên ghế trúc, không quay đầu lại, phối hợp nói: "Chỉ có hầu tử ở chỗ này, quá trống trải."

Cố Thanh bỗng nhiên hiểu được.

Cho dù không thể thừa kế, hắn ở ngọn núi này dựng cái phòng để ở, Thanh Sơn Tông môn quy cũng không nói không cho phép.

...

...

Đây là lần đầu tiên Liễu Thập Tuế tới đến Thượng Đức phong, cũng là lần đầu tiên hắn tiếp nhận chất vấn của Thượng Đức phong.

Sắc mặt hắn có chút trắng bệch, hai tay rơi ở bên người có một chút run rẩy.

Có lẽ bởi vì khăn trương, có lẽ bởi vì sợ hãi, có lẽ là bởi vì hàn lãnh.

Trong động bố trí rất bình thường, nhìn không ra cùng phòng giam có quan hệ gì cả, nhưng không biết tại sao, Liễu Thập Tuế cảm giác thạch bích cùng mặt đất nơi này, không có lúc nào không tản ra hàn khí, kiếm nguyên lạng yên chuyển cũng không cách nào mang đến quá nhiều ấm áp.

Đĩ nhiên, cũng có thể nguyên nhân hàn lãnh là vị Thượng Đức phong tiên sư đối diện này.

Vị Thượng Đức phong tiên sư kia sắc mặt vô cùng âm lãnh, giống như nước giếng sắp kết băng.

Vị tiên sư này tên là Đoạn Liên Điền, nghe nói thủ đoạn cường ngạnh nhất.

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ mười phần của Liễu Thập Tuế, lộ ra một cái nụ cười rất cổ quái: "Đêm hôm đó, ngươi không ở trong phòng của mình, vậy ngươi đã đi đâu?"

Nghe vấn đề này, Liễu Thập Tuế trầm mặc thời gian rất lâu.

Đêm hôm đó, Bích Hồ phong Tả sư thúc bị người giết chết, phơi thây cạnh khe núi.

Đêm hôm đó, Liễu Thập Tuế rời nhai động, len lén đi tìm Tinh Cửu, kết quả phát hiện Tinh Cửu không có ở đây.

Ngày hôm sau, hắn biết được, người giết chết vị Tả sư thúc kia chính là Tinh Cửu, bởi vì đây là Tinh Cửu thừa nhận.

"Bởi vì luyện kiếm không thông thuận, tâm tính có chút không tốt, cho nên ta đi ra ngoài đi dạo."

Liễu Thập Tuế nhìn băng sương trên dải đá xanh nói.

Đoạn Liên Điền quan sát ánh mắt của hắn, nói: "Có người chứng nhận hay không?"

Liễu Thập Tuế ngẩng đầu lên, nói: "Không biết, hẳn là có người đã từng gặp ta."

Đoạn Liên Điền khẽ híp mắt, nói: "Ngươi đi nơi nào?"

Liễu Thập Tuế nói: "Tùy tiện đi một chút, không có phương hướng."

Đoạn Liên Điền nói: "Ngươi cũng biết, như vậy không cách nào rửa bỏ hiềm nghi?"

Liễu Thập Tuế quát cường nói: "Vốn không có quan hệ gì với ta, vì sao ta phải rửa bỏ hiềm nghi?"

"Đừng tưởng rằng ngươi là thân truyền đệ tử của Thiên Quang phong, ta sẽ không dám dụng hình đối với ngươi."

Đoạn Liên Điền cười lạnh một tiếng, nói: "Cảnh giới của ngươi mặc dù thấp kém, không cách nào giết chết Tả sư đệ, nhưng loại chuyện như mật báo không cần cảnh giới."

Liễu Thập Tuế không nói gì thêm.

"Vài ngày nữa, ta sẽ hỏi lại ngươi thêm một lần nữa."

Đoạn Liên Điền ý bảo hắn đi ra ngoài, sau cùng nói: "Hi vọng đến lúc đó, ngươi có thể có một câu trả lời chuẩn xác hơn chút ít."

Đi ra nhai động, Liễu Thập Tuế ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mặt trời chói chan nhô lên cao, cảm thấy ấm áp chút ít.

Mã Hoa đang chờ hắn.

Thời điểm ở tuổi tảo kiếm suất, Liễu Thập Tuế cùng các bạn cùng học giáp khóa ăn ở, đều do Mã Hoa chịu trách nhiệm quản lý.

Đêm đó, người phát hiện Liễu Thập Tuế len lén rời đi, hẳn là hắn.

Liễu Thập Tuế từ bên cạnh hắn đi qua, không có ngừng lại, cũng không nói gì.

Tay Mã Hoa chuẩn bị vỗ bả vai hắn dừng ở không trung, trên gương mặt mập lộ ra một tia nụ cười lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Một tiếng thở dài

Cố Hàn cũng đang ở dưới núi chờ hấn.

"Trong thời gian ngắn Thượng Đức phong có lẽ không tìm được người để chất vấn đâu, nếu không Bạch sư thúc sẽ rất tức giận. Ta cũng sẽ không hỏi đêm đó người đã đi nơi nào."

Hấn nói với Liễu Thập Tuế: "Bởi vì chúng ta đều biết, chuyện này không có quan hệ gì tới người."

Liễu Thập Tuế chưa nói với bất cứ ai chuyện Tinh Cửu giết người, cũng không nói đêm đó hấn đi tìm Tinh Cửu.

Nhưng Cố Hàn cùng Mã Hoa tự nhiên có thể đoán được đêm đó hấn đã đi tìm Tinh Cửu, nhưng nguyên nhân hiểu lầm thì hấn không chịu nói.

Cố Hàn nói: "Qua một thời gian ngắn, còn sẽ có chuyện nữa, đến lúc đó người sẽ chịu chút ít ủy khuất, người chuẩn bị tâm lý thật tốt là được."

"Hiểu được."

Liễu Thập Tuế chẳng qua không biết đoạn thời gian kia sẽ dài bao nhiêu, một năm vẫn là hai năm ba năm?

"Thanh Sơn Cửu Phong sư trưởng cùng các đệ tử, có thể không để ý tới thế sự, có thể đoạn tình tuyệt tính, đem toàn bộ thời gian cùng tinh lực đều đặt trên việc tu hành, nhưng không nên quên, bảo đảm cho bọn họ có thể an tĩnh tu đạo, là bởi vì Lưỡng Vong phong chúng ta ở ngoài Thanh Sơn cùng đám địch nhân nhiều năm liên tục chinh chiến chém giết, dùng hết thủ đoạn."

Cố Hàn nhìn hấn nói: "Các đồng môn này bị trọng thương, con đường tu đạo lúc đó dừng lại, có người thậm chí chết thảm, cùng bọn họ so sánh, chúng ta chịu chút ít ủy khuất có đáng là gì?"

Hấn rất kiêu ngạo, đối xử với các đệ tử vô cùng nghiêm nghị, thậm chí gần như nghiêm khắc, nhưng đối với Liễu Thập Tuế thật sự vô cùng không sai.

Bởi vì hấn cùng Quá Nam Sơn ký thác kỳ vọng vô cùng cao đối với Liễu Thập Tuế.

Liễu Thập Tuế nói: "Ta hiểu, ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì Thanh Sơn."

Cố Hàn vỗ vỗ bờ vai của hấn, nói: "Ồ Thiên Quang phong đi theo Bạch sư thúc học cho tốt, qua ít ngày nữa sẽ gặp lại ở Lưỡng Vong phong."

Những lời này rõ ràng có thâm ý, không biết qua ít ngày, rốt cuộc là muốn bao lâu.

...

...

"Thượng Đức phong đang tra xét Liễu Thập Tuế, nghe nói đêm hôm đó, hấn rời động phủ của mình, nhưng không ai biết hấn đi nơi nào."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn Tinh Cửu, không có từ trên mặt của hấn thấy tâm tình ví dụ như lo lắng...

Tinh Cửu nghĩ thầm quả nhiên tiểu cô nương này có trợ thủ ở Cửu Phong, chẳng qua không biết là người trên ngọn núi nào.

Hấn nói: "Đêm đó hấn đi tìm ta."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Người không lo lắng ư?"

Tinh Cửu nói: "Ta nói với hấn rồi, người kia do ta giết."

Triệu Tịch Nguyệt theo dõi mặt hấn, tựa như muốn tìm được một thứ gì từ trên mặt của hấn.

"Người không lo lắng ư?"

Hai câu hỏi giống nhau, lời giống nhau như đúc, nhưng ý tứ nàng muốn biểu đạt cũng không hoàn toàn giống nhau.

Tinh Cửu không trả lời thẳng vào vấn đề của nàng, nói: "Bạch Như Kính rất bệnh vực, Lưỡng Vong phong càng thêm bệnh vực, hấn giống như người đều là trời sanh đạo chủng, Chương môn sẽ không để cho Thượng Đức phong làm loạn."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Mục tiêu của Thượng Đức phong chính là Lưỡng Vong phong, thậm chí Chương môn, cho dù không thể tra ra cái gì, có thể mất chút ít mặt mũi cũng tốt."

Tinh Cửu không nói tiếp, rõ ràng không hứng thú thảo luận chuyện này.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Người thật sự không có hứng thú đối với những chuyện này, hay là đã nắm bắt hết trong tay rồi?"

Tĩnh Cửu có chút bất đắc dĩ, nói: "Ta hiện tại muốn biết chính là, tại sao đến Thần Mạt phong rồi, lời của ngươi càng ngày càng nhiều?"

"Bởi vì trong lòng của ta có quá nhiều vấn đề."

Triệu Tịch Nguyệt chưa đáp lại vấn đề này, nói: "Tỷ như, ta vẫn cho rằng ngươi sẽ hỏi ta vấn đề kia, nhưng ngươi thủy chung không làm như thế."

Nguyên Kỵ Kinh nói trong lòng của mỗi người đều có quỷ.

Tĩnh Cửu không biết trong lòng Triệu Tịch Nguyệt có quỷ hay không, nhưng biết trên người của nàng quả thật có rất nhiều vấn đề.

Tỷ như: tại sao Bích Hồ phong Tả mỗ muốn giết nàng?

Bởi vì nàng đang tra một việc.

Tại sao nàng nhất định phải lên Thần Mạt phong?

Bởi vì nàng đang tra một việc.

"Được rồi."

Tĩnh Cửu nhìn nàng thật tình hỏi: "Tại sao ngươi cho rằng Cảnh Dương chân nhân không phi thăng thành công?"

...

...

Không biết là sương mù sâu nặng như mây, hay là mây mỏng như sương mù.

nước chảy xiết màu trắng từ trong quần phong chảy ra, theo địa thế đi tới trong trấn, tụ tập nơi này.

Đối với cảnh đẹp này, đám người bên trên trấn cùng du khách có cảm khái khác nhau, trên lầu lầu bên nội lầu, vẫn tiếng người ồn ào.

Không có ai có thể thấy, ở mây mù chỗ cao, có một đạo kiếm quang tốc độ cao xẹt qua.

Vân Tập trấn có phiến rừng hoang, cây cối cũng không quá dày đặc, nhưng sinh trưởng vô cùng tốt, ở tiết thâm xuân, lá xanh như chuối chuối đồng tiền, dao động đầy trong mắt.

Gió phất cây xanh, bụi mù khẽ dâng lên, hồng quang đột nhiên tan biến.

Triệu Tịch Nguyệt đem Phát Tư Kiếm thu vào trong tay áo, buông tay ra, nói với Tĩnh Cửu: "Chính là trong chỗ này."

Bọn họ lúc này đang ở trước một cây đại thụ, diện tích đầy lá rụng tích lũy mấy năm, nhìn rất tầm thường, không có bất kỳ khác biệt.

"Tên Minh Bộ đệ tử kia cảnh giới rất thấp, khi đó còn ở lại Vân Tập trấn không đi, vốn đã có chút kỳ quái."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn mặt đất nói: "Tuy nói lúc ấy đã ban xuống ba nghìn dặm cấm, nhưng Mạnh sư hoi cũng không hỏi đã một kiếm giết hán, chuyện này cũng có chút kỳ quái. Nhưng ta lúc ấy cũng không quá mức để ý, cảm thi thể của hán đến nơi này, sau đó ở thời khắc sư thúc tổ phi thăng, bỗng nhiên xảy ra một việc."

Tĩnh Cửu hỏi: "Chuyện gì?"

Triệu Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn về quần phong trong mây mù, nói: "Ta nghe được một tiếng thờ dài."

Tĩnh Cửu nhíu mày nói: "Thờ dài?"

"Đúng vậy, tiếng thờ dài này tràn đầy buồn bã, tựa như đối với thế gian có vô cùng lưu luyến, cũng có thể là tiếc nuối, nhưng mà... lại có một loại cảm giác vô cùng thỏa mãn."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta dám chắc tên Minh Bộ đệ tử kia đã chết, bốn phía không người nào, như vậy tiếng thờ dài này từ đâu mà đến?"

Tĩnh Cửu nói: "Ngươi xác nhận là mình nghe được ư?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Tiếng thờ dài trực tiếp vang lên trong đầu ta."

Tĩnh Cửu trầm mặc.

"Lúc ấy ta đang nhìn nơi đó."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn phương xa nói.

Mây mù rất dày đặc, không cách nào thấy rõ bộ dáng quần phong, nhưng Tinh Cửu biết nàng nói chính là Thần Mạt phong.

Hắn chấp hai tay, lặng lẽ nhìn nơi đó.

"Có đôi khi ta đang suy nghĩ, tiếng thờ dài này có phải là sự thúc tổ phát ra hay không."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Lúc đầu ta căn bản không thể tin được, nhưng hiện tại càng ngày càng xác định, nếu như ta là thừa kế đệ tử do sự thúc tổ tuyên định, nếu hắn đem Phát Tử Kiếm vẫn đặt ở bên cạnh ta, như vậy thời điểm rời khỏi thế giới này, có thể tựa như đem kiếm phó để lại cho người, cũng để lại cho ta chút tin tức hay không?"

"Ta cảm thấy người đã suy nghĩ nhiều rồi."

Tinh Cửu nói: "Ta muốn nhìn Minh Bộ đệ tử kia một chút."

Kiếm quang như máu, chiếu sáng khắp rừng rậm, Phát Tử Kiếm vô cùng phong duệ, rất nhanh đã đem mặt đất đào ra một cái hố, lộ ra thi thể của tên Minh Bộ đệ tử kia.

Mấy năm thời gian trôi qua, chẳng biết tại sao cỗ thi thể này không hề rửa nát, vẫn duy trì bộ dáng nguyên sơ, chỉ có chút héo rút, nhìn giống như lá cây mất nước.

Tinh Cửu cúi xuống thiết kiếm, đẩy đẩy cỗ thi thể kia, hỏi: "Tại sao không dùng kiếm hỏa mà đốt?"

Thanh Sơn đệ tử tiến vào Tri Thông cảnh giới, có thể đốt kiếm hỏa.

Triệu Tịch Nguyệt lúc ấy là ngoại môn đệ tử, vốn dĩ thiên phú của nàng vẫn có thể làm được.

Mạnh sư để cho nàng xử lý cỗ thi thể này, chính là căn cứ vào suy nghĩ như vậy.

"Bởi vì ta lúc ấy cảm thấy có vấn đề, cho nên đem cỗ thi thể này lưu lại, còn đặt chút ít trần hồn thạch vào."

Tinh Cửu dùng thiết kiếm đem mấy hòn đá như hắc ngọc bên cạnh thi thể hất ra, nhìn gương mặt đã biến hình, giống như tịch hóa, trầm mặc thời gian rất lâu.

Gương mặt này đối với hắn mà nói rất xa lạ.

Hắn dùng kiếm thức đem thi thể Minh Bộ đệ tử, chút nào không lọt tra xét vài lần.

Sau đó, hắn phát hiện một vấn đề.

Sâu trong mi tâm tên Minh Bộ đệ tử này có một lỗ hồng.

Lỗ hồng kia rất nhỏ, cũng không phải là nơi người trong Minh Bộ thu trữ hồn hỏa, như vậy dùng để làm gì?

Tinh Cửu chú ý tới, cái lỗ kia bóng loáng, hơn nữa từ hình dáng nhìn lại, tựa như là một cái nhân sâm.

Xem ra, có người đã ở bên trong một đoạn thời gian rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Âm Tam là một cái tên rất hay

Tinh Cửu không nói ra phát hiện của mình với Triệu Tịch Nguyệt, nói: "Chỉ bằng một tiếng thờ dài, không đủ để người phải làm nhiều chuyện như vậy."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Lúc đầu ta cũng chỉ cho đó là ảo giác, nhưng sau này ngẫm lại thấy điều gì đó không đúng, kiếm tâm không yên, nửa năm sau, ta không nhận được thông qua quan hệ trong nhà tra xét tra tên Minh Bộ đệ tử này, nghĩ thầm nếu như không có chuyện gì, sau này sẽ không nghĩ tới nữa."

Nhân tộc cùng Minh Bộ tạm thời ngưng chiến tới nay, song phương âm thầm có nhiều trao đổi, Triệu gia có địa vị khá cao tại Triều Ca thành, ở quân đội cũng có sức ảnh hưởng, quả thật là có cách thức để tra xét.

"Kết quả tra ra có vấn đề ư?" Tĩnh Cửu hỏi.

"Không phải tra ra vấn đề, mà là không tra ra được người này."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn thi thể trong hồ nói: "Minh Bộ tựa như chưa từng có sự tồn tại của kẻ này."

Tĩnh Cửu nói: "Hắn tên là gì?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ở trên tửu lâu, hắn từng nói tên của hắn, là Âm Tam."

Minh Bộ rất coi trọng việc hôn hỏa hồi hương, bất kỳ ai chết bên ngoài cũng sẽ được cẩn thận ghi chép lên trên Minh Thư.

Nếu như ở trên Minh Thư không tìm được cái tên Âm Tam, chỉ có thể nói rõ đó là một cái tên giả, hoặc là ẩn giấu rất nhiều bí mật.

"Mạnh sư." Tĩnh Cửu bỗng nhiên nói.

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc chốc lát, nói: "Đúng vậy, sau đó ta bắt đầu âm thầm tra xét Mạnh sư."

Mạnh sư là tiên sư giảng bài cho nàng ở ngoại môn, đối với nàng trông nom yêu thương vô cùng, giống như Lữ sư đối với Liễu Thập Tuế cùng Tĩnh Cửu vậy.

Hiện tại Mạnh sư đang bế quan tĩnh tu ở Thượng Đức phong, được sư trưởng ban thuốc, đang trùng kích vào Du Đà cảnh.

"Chỉ bằng công lao chăm lo cho người, hắn cũng sẽ nhận được rất nhiều trọng thưởng."

"Đúng vậy, nên ta chỉ có thể hoài nghi Thượng Đức phong."

Tĩnh Cửu nhìn nàng một cái, nói: "Trừ hắn xuất thân Thượng Đức phong ra, còn có lý do nào khác sao?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Thanh Sơn Cửu Phong đều biết, kiểm luật sư bá không thích Cảnh Dương sư thúc tổ, quan hệ giữa hai người vẫn luôn không tốt."

Tĩnh Cửu không phát biểu ý kiến gì đối với điều này.

Triệu Tịch Nguyệt tiếp tục nói: "Từ đầu mối về Mạnh sư cùng Âm Tam, Quyền Liêm Nhân tra được trước lúc cấm ba nghìn dặm Bích Hồ phong thiếu mất hai cây lõi hồn mộc. Có trấn thủ tồn tại, hai cây lõi hồn mộc khẳng định không thể nào đưa ra ngoài Cửu Phong, vậy hôm nay nó ở nơi đâu? Lúc ta đang chuẩn bị tiếp tục điều tra chuyện này thì đã kinh động tới Bích Hồ phong, chuyện về sau người cũng biết rồi."

Lõi hồn mộc là chí bảo của Bích Hồ phong, vô luận dùng để tu hành chí thượng kiếm đạo, hay là cảm ngộ thiên địa uy thế, đều có vô thượng công hiệu.

Nghe nói nếu như người tu đạo có thể vượt qua Thông Thiên cảnh, thậm chí có thể thông qua lõi hồn mộc dời hồn chuyển phách, giống như có thêm một lần sinh mệnh nữa.

Kỳ bảo như thế, tự nhiên sẽ bị Thanh Sơn Tông trọng điểm trông coi, lại vô cớ thiếu hai cây, nghĩ như thế nào cũng biết nơi này đã có vấn đề.

Tiền nhiệm Bích Hồ phong chủ Lô Phá Vân, bỗng nhiên tẩu hỏa nhập ma, sau đó bị Nguyên Kỳ Kinh một kiếm đánh chết ở sơn dã, có lẽ có liên quan đến chuyện này.

Tĩnh Cửu không quan tâm đến những chuyện này, chẳng qua chỉ nhìn Triệu Tịch Nguyệt.

Triệu Tịch Nguyệt không nói gì, từ chỗ Mạnh sư cùng Âm Tam nơi đó tìm được đầu mối gì, nhưng hắn biết, nếu như muốn mời được Quyền Liêm Nhân, tới tra sự vụ nội bộ thiên hạ đệ nhất kiếm tông như Thanh Sơn Tông, cần trả giá lớn đến cỡ nào, còn nghĩ những năm qua, tiểu cô nương này tu hành khó nhọc ở Kiếm Phong, chính là vì muốn lên Thần Mật phong xem một chút...

Hắn bỗng nhiên đưa tay, vuốt vuốt đầu của nàng.

Triệu Tịch Nguyệt mở to hai mắt, nhìn hắn.

Tĩnh Cửu nhìn nàng bình tĩnh mà nghiêm túc nói: "Không cần tra chuyện này nữa."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Tại sao?"

Tĩnh Cửu ở trong lòng nói, bởi vì lo lắng ta sẽ không bảo vệ được người.

Hắn lặng yên vận kiếm nguyên, thiết kiếm lấy tốc độ mắt thường không cách nào nhìn thấy chấn động lên, phát ra vù vù tương tự bầy ong.

Triệu Tịch Nguyệt vẻ mặt khế biến, chuẩn bị ngăn cản hắn, cũng đã không còn kịp nữa.

Mấy đóa kiếm hóa theo thiết kiếm mà rơi, phiêu lên trên thi thể tên Minh Bộ đệ tử kia.

Thi thể mảnh liệt bốc cháy lên, chỉ trong nháy mắt, đã hóa thành một đoàn tro bụi.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hấn, muốn nhận được một lời giải thích.

Tĩnh Cửu không giải thích.

Triệu Tịch Nguyệt ngự kiếm mà lên, hóa thành một đạo lệ quang, biến mất trong bầu trời.

Tĩnh Cửu nhìn bầu trời, nghĩ thâm xem ra tiểu cô nương này đã thật sự tức giận a, lại để cho mình tự đi bộ trở về...

Theo lý mà nói, hấn hiện tại đã Thủ Nhất cảnh giới viên mãn, có thể tự nhiên ngự kiếm phi hành, nhưng chẳng biết tại sao, hấn chưa từng ngự kiếm mà bay.

Hấn liếc nhìn thiết kiếm, lắc đầu.

Sau đó, tầm mắt của hấn theo thiết kiếm, rơi vào phiến tro bụi nơi đáy hồ.

"Âm Tam... Cái tên này không tồi."

...

...

Vân Tập trấn, trên tử lâu, cạnh lan can, một nồi lẩu đang sôi.

Tĩnh Cửu ngồi bên cạnh bàn, nhìn chút ít nguyên liệu nấu ăn chìm nổi trong nồi lẩu, không có ý tứ giờ đây.

Thân làm một người tu đạo, hấn không có quá nhiều dục vọng thế tục, đối với loại thức ăn ngon nguyên bản đến từ Ích Châu, thịnh hành khắp Minh Giới này cũng không có chút hứng thú gì.

Rất nhiều năm trước, có người từng nói với hấn, người tu đạo theo đuổi trường sinh, càng cần phải thấu hiểu sinh mệnh tươi đẹp thế nào, như thế mới giữ được động lực nguyên vẹn như lúc ban đầu.

Hấn không hiểu rõ những lời này, tựa như không rõ câu nói không thể bước hai lần vào cùng một dòng sông.

Hiện tại, hấn rút cuộc đã hiểu rõ ý tứ của người này, cũng hiểu đại khái cả câu chuyện.

Thịt vịt đã chìm đến đáy nồi, chết đuối.

Hoa tiêu còn đang chìm nổi, không ngừng kêu cứu.

Mao đồ cùng hoàng hầu như ẩn như hiện, không biết sinh tử.

"Dám dùng cái tên này quả thật rất tự tin, chết giả thật quá mức thô lậu, bất quá nguoi cũng không ngờ tới việc ta có thể trở lại."

Tĩnh Cửu nhìn chỗ ngồi trống không đối diện nói: "Hy vọng có thể mau sớm gặp lại nguoi."

Nói xong câu đó, hấn đứng dậy rời tử lâu.

Nồi lẩu tiếp tục sôi trào, tỏa ra mùi thơm mê người, không biết khi nào mới có thể cạn nồi.

...

...

Ban đêm, Tĩnh Cửu trở lại Thần Mạt phong.

Theo sơn đạo nhỏ bé, hấn hướng đỉnh núi đi tới.

Một đường bóng cây lay động, viên hầu tha thiết đi theo, thỉnh thoảng dâng ra các loại sơn quả, nhìn xem hấn có muốn ăn hay không, ý lấy lòng vô cùng nồng nặc.

"Không ăn." Tĩnh Cửu nói.

Thần Mạt phong ở sâu trong Thanh Sơn, là ngọn núi xa nhất trong Cửu Phong.

Chỉ sợ Vân Tập trần ngay dọc theo Thanh Sơn, từ bên kia về tới cũng cần mấy trăm dặm đường.

Tĩnh Cửu dùng nửa ngày thời gian đi về tới, hơi mệt chút, hơn nữa bước đi là động tác mà hắn không thích tái diễn nhất, cho nên tâm tình có chút không tốt.

Dĩ nhiên, cũng không ai biết tâm tình của hắn không tốt cùng cỡ thi thể bên ngoài Vân Tập trần có quan hệ gì không.

Viên hầu cảm giác được tâm tình của hắn, không dám om sòm nhiều hơn, chẳng qua lẳng lặng đi theo hắn, thỉnh thoảng nghe được mấy tiếng khê gọi.

Tĩnh Cửu dừng bước, phát hiện có hai con viên hầu bị thương, nghĩ đến là kết quả vài ngày trước cùng Thích Việt phong bày hầu đại chiến.

Hắn đem một viên đan dược ném vào rừng, nói: "Phân ra ăn."

Viên đan dược kia là bí dược của Thích Việt phong, tên là Nhất Tâm đan, đối với tu hành không có trợ giúp quá lớn, nhưng phương diện trị thương bổ huyết có hiệu quả cực cao, vô cùng trân quý.

Nếu để cho Thích Việt phong sư trưởng biết hắn đem Nhất Tâm đan dùng để cho hầu tử, chỉ sợ sẽ tức chết.

Tĩnh Cửu tiếp tục đi về phía trước, đi tới sườn núi, chạm mặt đoạn nhai, thấy mười mấy cây khô đang nằm rải rác.

Cổ Thanh ở trong đó bận rộn không ngừng, thật sự đang xây phòng ốc.

Tĩnh Cửu không ngừng lại, cũng không nói chuyện với hắn, lướt qua đoạn nhai, rất nhanh đã đến đỉnh núi.

Triệu Tịch Nguyệt đứng bên vách đá, tay áo lướt nhẹ, phảng phất tiên tử, nếu như bỏ qua mái tóc ngắn xốc xếch kia mà nói.

Nàng xoay người nhìn Tĩnh Cửu, nói: "Ta nhất định sẽ tiếp tục tra."

Tĩnh Cửu nói: "Không phải ngươi đã xác nhận người kia trước đó đã có chuẩn bị, sẽ không có chuyện ư?"

Triệu Tịch Nguyệt nhìn ánh mắt của hắn nói: "Nhưng mà, hắn vẫn không xuất hiện."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 58: Biết sai chưa chắc cần sửa

Tĩnh Cửu nói: "Nếu như Cảnh Dương còn sống, hắn sẽ nói với ngươi điều gì?"

Triệu Tịch Nguyệt dĩ nhiên hiểu được, sự thúc tổ lựa chọn chính mình thừa kế, tự nhiên hi vọng chính mình cuối cùng có thể bước lên thông thiên đại đạo, nhưng mà... Nếu như sự thúc tổ thật sự xảy ra chuyện, nàng làm thừa kế đệ tử, có thể nào không quan tâm đến chứ?

Tĩnh Cửu nói: "Mới vừa rồi ta theo ngươi ngự kiếm mà đi, quan sát đại địa, con sông phảng phất như cánh nhỏ, thao thao nước chảy ở trong mắt ta tựa như dừng lại, tại sao lại như thế? Bởi vì chúng ta bay đủ cao, cách đại địa đủ xa, người tu đạo muốn cùng nhân thế giữ một khoảng cách chính là đạo lý này."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Nếu như không cách nào đáp xuống mặt đất, bay cao hơn nữa có ý nghĩa gì?"

Tĩnh Cửu nói: "Mục đích tu đạo, không phải tranh cường hảo thắng, cũng không phải theo đuổi ý nghĩa, vốn dĩ chỉ là vì bay cao hơn mà thôi."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Vì sao?"

Tĩnh Cửu nói: "Đại đạo cầu trường sinh, chính là muốn có thời gian nhìn bầu trời nhiều hơn, bay cao hơn, là muốn thấy xa hơn, hết thấy vì thế, đều nói người tu đạo vô tình, lời ấy không sai, bởi vì người tu đạo cũng không để ý trước mắt, chỉ nhìn ngoài nghìn vạn dặm, trong lồng ngực có thể không có hoài bão, bởi vì muốn đặt cả thiên địa bên trong."

Triệu Tịch Nguyệt không đáp lại những lời nói này của hắn, nói: "Ta biết ngươi đã từng bay."

Chỉ có người từng tự do bay lượn trên thiên không, mới có thể ở lần đầu tiên ngự kiếm phi hành biểu hiện bình tĩnh giống như Tĩnh Cửu, không hề hưng phấn chút nào.

Tĩnh Cửu không nói gì. Hắn dĩ nhiên đã từng bay, hắn đã đi qua những địa phương chưa ai từng đến, xem những phong cảnh chưa ai từng xem. Cho nên hắn hiểu hơn so với bất luận kẻ nào, sinh mệnh nên dùng vào việc gì, không phải âm mưu tính toán, cũng không phải báo thù —— đây chẳng qua là thủ

đoạn giải quyết vấn đề, cũng không phải vấn đề thật sự.

Bất quá, đó cũng không phải dụng ý hấn nói lời nói này với Triệu Tịch Nguyệt, hấn chẳng qua là lo lắng cho nàng, muốn khuyên nàng từ bỏ.

Nếu như tiểu cô nương này thật sự tra được cái gì, hấn lo lắng mình không bảo vệ được nàng.

Cho dù hấn có là Tinh Cửu.

...

...

Sáng sớm hôm sau, hầu tử kêu mấy tiếng, Tinh Cửu ở trên ghế trúc tỉnh lại.

Than ở trong lò thiêu đốt, trong ấm trà nước mới sôi trào, tiếng nước sôi vang lên, Cố Thanh cầm cây quạt nhỏ, đứng ở trước lò, động tác lộ vẻ vô cùng thuần thực.

"Thập Tuế nói với người ư?" Tinh Cửu hỏi.

Cố Thanh có chút ngượng ngùng, nói: "Đúng vậy."

Tinh Cửu nói: "Người không cần làm những chuyện này."

Cố Thanh nói: "Lúc ở Lưỡng Vong phong, ta vẫn thường xuyên làm những chuyện này."

Ở trước lúc chứng minh kiếm đạo thiên phú của mình, hấn chỉ là kiếm đồng Cổ gia đưa đến Lưỡng Vong phong để hầu hạ Quá Nam Sơn.

Trải giường xếp chăn, đun trà rót nước, loại chuyện này hấn đã làm rất nhiều lần.

Triệu Tịch Nguyệt đi ra động phủ, thấy hình ảnh này, trực tiếp nói với hấn: "Cố Hàn sẽ tức giận."

Cố Thanh không nói gì, đợi đun sôi nước. Sau đó, đổ vào bình trà, liền cáo từ rời đi.

Nhìn đạo thân ảnh kia trên sơn đạo, Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Người đánh giá sao?"

Tinh Cửu nói: "Thiên phú không tồi, mặc dù không bằng người cùng Thập Tuế, nhưng tâm tính ổn hơn các người."

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Hấn thu nhỏ lớn lên ở Lưỡng Vong phong, cùng Cố Hàn là thân huynh đệ, vì sao người lại nguyện ý chữa chấp hấn?"

Có rất nhiều chuyện Tinh Cửu có thể không hỏi, nhưng nàng không thể vậy.

Nàng là Phong chủ, nên vì ngọn núi mới vừa thấy lại ánh mặt trời này, hai người còn có... đám hầu tử trên núi chịu trách nhiệm.

Tinh Cửu suy nghĩ một chút, nói: "Dù sao tới cũng đã tới."

...

...

Cố Thanh trở lại trên núi tiếp tục sửa phòng ốc.

Hấn từ nhỏ đã làm rất nhiều chuyện, nhưng chưa bao giờ xây phòng ốc, tự nhiên vô cùng ngốc, xem tình hình chỉ sợ qua hơn mười ngày nữa cũng chưa chắc hy vọng có thể xong xuôi.

Cũng may hấn là một người tu đạo, tuy nói vẫn không thể ăn gió uống sương mà sống, nhưng thân thể khoẻ mạnh, lộ tức son đã cũng không lo lắng bị gió đêm làm cảm lạnh.

Hấn cầm kiếm không ngừng cắt gọt cành nhỏ trên cây khô, lại từ trên núi chém tới rất nhiều sợi dây leo, chuẩn bị sau này đem gỗ buộc lại.

Hấn làm những chuyện này, chẳng biết tại sao càng ngày càng khó chịu.

Hấn không phải trời sanh đạo chủng như Triệu Tịch Nguyệt cùng Liễu Thập Tuế, nhưng thiên phú cũng vô cùng xuất sắc, tuổi rất nhỏ đã tiến vào Thừa Ý cảnh giới, so với Tinh Cửu còn cao hơn.

Hiện tại Tinh Cửu đã thành Thần Mạt phong thừa kiếm đệ tử, mỗi ngày ở đỉnh núi nằm phơi nắng, nhưng hấn lại ở chỗ này chặt cây, sửa phòng ốc.

Mấy ngày trước hấn không biết mình nên đi nơi nào, hiện tại vừa phát hiện không biết tại sao mình phải làm những chuyện này.

Hắn không phải là đang oán trách, cũng không ghen ghét, chỉ là có chút thương tâm.

Hắn là thân đệ đệ của Cố Hàn, lại không phải cùng mẹ sinh ra, trên thực tế hắn vốn chỉ là một gã con vợ kế rất tầm thường ở Cố gia.

Ban đầu Cố gia muốn lấy lòng Quá Nam Sơn, mới đem hắn đưa vào Lưỡng Vong phong làm kiếm đồng.

Cho đến vô tình, Quá Nam Sơn phát hiện kiếm đạo thiên phú của hắn, vận mạng của hắn mới xảy ra thay đổi.

Vài ngày trước hắn ở thừa kiếm đại hội bại trong tay Tinh Cửu, Quá Nam Sơn không nói gì, Cố Hàn đem hắn nghiêm nghị khiển trách một hồi.

Sau đó, chính là hy sinh.

Hắn đứng ra thừa nhận chính mình học trộm kiếm pháp, như thế Thượng Đức phong sẽ không cách nào thông qua chuyện này để công kích các sư huynh trên Lưỡng Vong phong, thậm chí là Thiên Quang phong trưởng bối. Chẳng qua tại sao nhất định là chính mình phải hy sinh? Hắn quả thật không nên ở trước mặt nhiều người như vậy đánh ra Lục Long Kiếm quyết, nhưng là... Không phải các người yêu cầu ta phải thắng Tinh Cửu hay sao?

Hắn dùng ống tay áo lau nước mắt trên mặt, nắm kiếm tiếp tục chém gọt cành cây.

Thời gian trôi qua, Cửu Phong đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp, hắn buông kiếm, lau mồ hôi, chuẩn bị nghỉ ngơi chút.

Hắn khoanh chân ngồi bên cạnh đồng cây cối, nhắm mắt lại, bắt đầu thu nạp thiên địa nguyên khí, nước mắt vương trên mặt bị gió dần dần thổi khô.

Không biết qua thời gian bao lâu, một thanh âm lạnh lùng để cho hắn tỉnh lại.

"Người quả nhiên ở chỗ này."

Cố Thanh xoay người nhìn lại.

Cố Hàn đứng bên cạnh sơn đạo lạnh lùng nhìn hắn.

Cố Thanh rất khẩn trương, vội vàng đứng lên, há mồm muốn giải thích mấy câu.

Cố Hàn vẻ mặt vô cùng lãnh đạm, giống như chân chính băng sương.

Cảm thụ được đạo áp lực trầm trọng kia, đôi môi Cố Thanh khẽ rung động.

Nhưng sau một khắc, không biết nghĩ tới điều gì, đôi môi của hắn dần dần không rung động nữa, trở lại bình tĩnh, ánh mắt cũng trở nên bình tĩnh.

Hắn trầm mặc không nói, nhìn lại Cố Hàn.

Bên trên vách núi, vô cùng an tĩnh.

Ở trong mắt Cố Thanh, Cố Hàn không nhìn thấy sợ hãi, điều này làm cho hắn có chút bất ngờ.

Mặc dù kể từ khi đi theo Nam Sơn sư huynh học kiếm tới nay, nghiệt chủng này đối với hắn đã giảm bớt rất nhiều sợ hãi.

Càng làm hắn tức giận chính là, ở trong mắt Cố Thanh, ngay cả vẻ xin lỗi cũng không thấy.

"Người quá nóng nảy, dùng kiếm quyết sư huynh tư truyền cho người mới có kết quả này."

Cố Hàn nhìn hắn lớn tiếng nói: "Chẳng lẽ người còn cảm thấy hết thấy cũng là lỗi của ta, chính mình một chút sai cũng không có ư?"

Cố Thanh trầm mặc một lát, nói: "Ta biết mình sai rồi."

Cố Hàn vẻ mặt khẽ hòa hoãn.

Cố Thanh nói tiếp: "Cho nên tự ta đã thừa nhận học trộm kiếm pháp, bị trục xuất khỏi Lưỡng Vong phong, ba năm không thể thừa kiếm, đây chính là trả giá."

Cố Hàn ngơ ngẩn, không biết mình nên nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Ngu ngốc và quỷ

An tĩnh trên núi kéo dài trong chốc lát.

"Không cần phải nổi giận quá mức, chỉ cần ngươi chăm chỉ tu hành, ba năm sau tự nhiên còn có cơ hội."

Cố Hàn dùng giọng huynh trưởng nói mấy lời an ủi, nhưng nhìn Cố Thanh đứng bên cạnh mấy cái cây gãy, tâm tình của hắn lại trở nên tồi tệ.

"Có người nói người đã đến Thần Mạt phong, ta còn không tin, không ngờ lại là thật sự."

Hắn nhìn Cố Thanh lạnh giọng nói: "Sau đó theo ta xuống núi, chuẩn bị tiếp nhận trừng phạt."

Cố Thanh bình tĩnh nói: "Ta không phải đệ tử Lưỡng Vong phong, hiện tại cũng không ở giáp khóa, ngươi không có quyền trừng phạt ta."

Cố Hàn giận dữ, vẻ mặt càng thêm âm lãnh, quát lên: "Phong quy không được, ta sẽ dùng gia pháp thay phụ thân để giáo dục ngươi!"

Cố Thanh nhìn hắn khẽ mỉm cười, nói: "Các ngươi không ngừng nói với Thập Tuế, vừa vào sơn môn, đủ loại thể tục đều nên chém bỏ, chính là muốn chặt đứt lui tới giữa hắn cùng với Tinh Cửu, làm sao đến nơi này của ta lại bất đồng rồi? Nơi đó có nhà ư? Thanh Sơn chính là nhà ta, như vậy gia quy là thứ gì vậy... Cố sư huynh?"

Thời điểm nói xong ba chữ cuối cùng, hắn tăng thêm giọng nói.

Cố Hàn lạnh lùng nhìn hắn một cái, bỗng nhiên xoay người rời đi, không nói thêm gì nữa.

Đi tới đỉnh núi, hắn thấy được ghế trúc, kiểm mi chau lên, có chút ý vị đùa cợt.

Tinh Cửu biết có người đến, không mở mắt.

"Chuyện này do ngươi kích bác sao?"

Cố Hàn nhìn Tinh Cửu nói: "Cho dù một vài vị sư trưởng trên chư phong thường thức ngươi, nhưng ngươi dám chắc mình có thể gánh vác được kết quả cùng Cố gia ta, cùng Lưỡng Vong phong là địch ư?"

Tinh Cửu vẫn không mở mắt, cũng không để ý đến hắn, chẳng qua giờ tay phải lên.

Một con viên hầu từ trong rừng cây nhảy ra, từ trên mặt đất nhặt một tảng đá, hướng trong động phủ ném tới.

Ba một tiếng vang nhỏ, rất nhanh, Triệu Tịch Nguyệt từ bên trong đi ra.

Nhìn nàng, Cố Hàn tâm tình có chút phức tạp, miễn cưỡng hành lễ, nói: "Bái kiến Phong chủ."

Triệu Tịch Nguyệt một đêm không ngủ, tập trung suy ngẫm bản kiểm phổ này, cũng không có quá nhiều tâm tư để ý lễ tiết, nói thẳng: "Miễn lễ, chuyện gì?"

Bởi vì ngữ khí của nàng, Cố Hàn giật mình trong chốc lát, sau đó mới lên tiếng: "Ta muốn mang Cố Thanh đi."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn Tinh Cửu một cái.

Tinh Cửu vẫn không nói lời nào.

Triệu Tịch Nguyệt xoay người nhìn Cố Hàn, nói: "Cố Thanh đã không phải là đệ tử của Lưỡng Vong phong nữa."

"Nhưng hắn cũng không phải người của Thần Mạt phong." Cố Hàn vẻ mặt nghiêm túc nói: "Y theo môn quy, hắn không thể ở lại Cửu Phong."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Hắn chẳng qua chỉ ở tạm chỗ này, tựa như ban đầu ở Lưỡng Vong phong mà thôi."

Cố Hàn trầm mặc chốc lát, không nói gì nữa, hành lễ rồi đi.

Đi tới trên sơn đạo, nghĩ tới lúc trước trước khi Triệu Tịch Nguyệt trả lời câu hỏi của mình đã nhìn Tinh Cửu một cái, hắn có chút không vui, không nhìn được quay đầu lại nhìn đỉnh núi, vừa hay nhìn thấy một màn hình ảnh, Triệu Tịch Nguyệt đi tới bên cạnh ghế trúc, cúi đầu đang cùng Tinh Cửu nói gì đó, hai người đứng cách nhau quá gần...

Cố Hàn cũng không cách nào khống chế được tâm tình của mình nữa, tâm thần kích động, kiểm ý ly thể bay ra.

Xuy lạp một tiếng rách, một gốc đại thụ bên đường đi rơi xuống vô số lá cây, một đạo liệt ngân xâm nhập sâu vào thân cây, chỉ cần nhẹ nhàng đẩy, sẽ gãy làm hai khúc.

Trong rừng cây đám viên hầu bị kinh hãi, quái khiêu bu lại, nhìn cái cây xem sắp gãy hay chưa, lại nhìn sang Cổ Hàn, ánh mắt kinh ngạc, tựa như đang nhìn một kẻ ngu ngốc.

Cổ Hàn tức giận, muốn giáo huấn đám súc sinh này một phen, nhưng nghĩ tới thiết luật của Thanh Sơn Tông, đành phải hừ lạnh một tiếng mà thôi.

Thân ảnh của hắn biến mất trên sơn đạo.

Viên hầu đem cái cây kia dễ dàng đẩy ngã, hưởng đoạn nhai mang đi, chuẩn bị cho tên ngu ngốc không biết xây phòng ốc kia, một đường ô ô kêu loạn, rất náo nhiệt.

...

...

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Nghe nói Cổ Thanh là thứ đệ của Cổ Hàn, lúc còn ở nhà cũng chịu ức hiếp."

Tĩnh Cửu mở mắt, nói: "Ta không biết."

Những lời này còn có một ý tứ khác chính là ta không quan tâm.

Đối với những loại tình tiết thường gặp trong các đại gia tộc này, Triệu Tịch Nguyệt cũng không quan tâm, nàng quan tâm hơn chính là một chuyện khác.

"Có khả năng Cổ Thanh là gian tế Lưỡng Vong phong phái tới hay không?"

"Người lại suy nghĩ nhiều."

"Ta đã nói với người hay chưa nhỉ? Ta cảm giác mình rất am hiểu âm mưu."

"Người vẫn suy nghĩ nhiều rồi."

Tĩnh Cửu nói: "Thanh Sơn Cửu Phong, nếu như giữa chư phong còn phải cảnh giác những chuyện này, vì sao không dứt khoát ở riêng cho xong?"

Cửu Phong ở riêng tự nhiên là chuyện không thể nào, nhưng Thanh Sơn Tông có thể đã có vấn đề.

Ở đỉnh Vân Hành phong, Bích Hồ phong Tả Dịch muốn giết Triệu Tịch Nguyệt diệt khẩu, chính là biết nàng đang tra xét những vấn đề này.

Tỷ như nguyên nhân Bích Hồ phong chủ tẩu hỏa nhập ma, tỷ như năm đó Mạnh sư tại sao nhất định phải giết chết Âm Tam.

Những vấn đề này đã được chứng minh quả thật là đang tồn tại, chỉ xem lúc nào sẽ chân chính bộc phát mà thôi.

...

...

Đến giữa hè, sinh mệnh trên Thần Mạt phong càng ngày càng phong phú, thanh âm cũng càng ngày càng nhiều, ve kêu thay thế vượn tiếu, trở thành giọng chính ở nơi này.

Đêm nào đó, chợt có mưa sa tầm tã, vô số lôi điện từ trong mây đen sinh ra, hướng mặt đất chém xuống.

Vô luận lôi điện hay là mưa sa, tự nhiên đều không thể xuyên qua bình chương của Thanh Sơn đại trận, chỉ có thể rơi vào bốn phía quần phong.

Thời khắc tia chớp tạm nghỉ, bầu trời tái nhập hắc ám, bỗng nhiên bị hơn mười đạo kiếm quang chiếu sáng.

Chư phong đệ tử ngự kiếm mà ra, hướng ngoài đại trận bay đi.

Đối với cường giả Vô Chương cảnh thậm chí Du Dã cảnh mà nói, mục đích chủ yếu của bọn họ là mượn lôi bạo tẩy kiếm.

Vô luận phi kiếm hay là kiếm hoàn của bọn hắn, cũng cần loại năng lượng tinh thuần nhất này tới tẩy rửa.

Đối với đệ tử Thừa Ý cảnh giới mà nói, lại là muốn nhờ trận lôi bạo này, mau chóng thích ứng thiên địa.

—— bị ý tự nhiên, cố thừa nhi dụng chi, tắc phu vạn vật các toàn kỳ ngã.

Tiến vào Thừa Ý cảnh giới, các đệ tử có thể cảm giác được thiên địa càng thêm rộng lớn, cũng càng thêm chi tiết.

Cho dù là côn trùng kêu bên ngoài hơn mười trượng, cũng có thể nghe được rõ ràng.

Nếu như không thể thích ứng tình hình như thế, các đệ tử rất dễ dàng bị hành hạ không cách nào ngủ được, thậm chí tẩu hỏa nhập ma.

Trận mưa sa hiệp thiên địa uy thế mà tới này, tự nhiên là hoàn cảnh tốt nhất để tu hành.

Không ai biết Tinh Cửu cũng đã tiến vào Thừa Ý cảnh giới, ngay ở mấy ngày hôm trước.

Hắn không đi tới ngoài Thanh Sơn đại trận, tự nhiên không phải bởi vì nguyên nhân không thể ngự kiếm.

Hắn lặng lẽ đứng bên vách đá, nghe phương xa lời mình.

Hắn có kiếm nhãn hiếm thấy, thính lực cũng vượt xa thường nhân, cộng thêm Thừa Ý cảnh giới tăng lên, mặc dù cách xa như vậy, cũng có thể bị tiếng sấm trực tiếp chấn cho bất tỉnh.

Không biết hắn dùng phương pháp gì, lại không bị lôi vũ ảnh hưởng.

Thanh Sơn đại trận ngoài phương xa, một đạo thiểm điện bổ trúng một cây đại thụ nào đó trên sơn phong vô danh nào đó.

Răng rắc một tiếng, cây đại thụ kia từ giữa nứt toác ra, phát lên ngọn lửa hùng hực, sau đó lại bị mưa sa dần dần tưới tắt.

Nhìn hình ảnh này, hắn rất tự nhiên nhớ tới lời hồn mộc, nhìn sang ngọn núi nào đó.

Nơi đó bầu trời đêm phẳng phát phát vỡ một đường vết rách, tia chớp không ngừng rơi xuống, mưa sa như rót, tạo thành một đạo thác nước, phẳng phát không có ngọn nguồn, rất xinh đẹp.

Đó là Bích Hồ phong.

Triệu Tịch Nguyệt tra ra, Bích Hồ phong thiếu mất hai cây lời hồn mộc, như vậy còn có một cây là bị ai dùng?

Ở sơn thôn hắn suy nghĩ một năm, đã suy tính gặp được mấy vấn đề trọng yếu nhất, đây cũng là một trong số đó.

Lôi Phá Vân tham dự chuyện này, thừa nhận tinh thần áp lực thật lớn, cuối cùng dĩ nhiên là nổi điên rồi, cho nên bị diệt khẩu.

Tinh Cửu đưa ra một cái quyết định.

Hắn muốn đi Bích Hồ phong xem một chút.

Chỉ sợ đã đoán được rất nhiều, nhưng không có được đáp án chắc chắn, hắn vẫn không cách nào xác định động tác kế tiếp.

Không người nào có thể hỏi, vậy thì đi hỏi quý đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 60: Đêm dò Bích Hồ Phong

Đêm mưa chính là đêm thâm trầm nhất, tầng mây thật dày thật tối, không có nửa điểm tinh quang, khắp nơi chỉ bao trùm một mảnh hắc ám.

Tinh Cửu đứng ở đỉnh Bích Hồ phong, lặng yên không một tiếng động, gió đêm phát động bạch y, cũng không phát ra nửa điểm thanh âm.

Không giống chư phong còn lại, địa thế trên đỉnh Bích Hồ phong rất bằng phẳng, hơn nữa diện tích thật lớn, ở giữa lại có một mảnh bích hồ.

Cái tên Bích Hồ phong chính bởi vậy mà có.

Giữa bích hồ có một cái đảo, trên đảo có cung điện, ở trong mưa sa lộ vẻ hơi âm lãnh.

Tòa cung điện này cũng không phải chỗ ở của Bích Hồ phong chủ, mà có chủ nhân khác.

Tinh Cửu lặng lẽ nhìn tòa cung điện này, không biết đang suy nghĩ gì.

Thanh Sơn Cửu Phong phòng ngự cực nghiêm, Bích Hồ phong bởi vì có tòa cung điện này lại càng thâm nghiêm vô cùng, trên ngọn núi khắp nơi đều là kiếm trận.

Chẳng biết tại sao, kiếm trận đối với Tinh Cửu mà nói phẳng phát như không tồn tại, để cho hắn dễ dàng đi tới đỉnh núi, không làm kinh động đến bất luận kẻ nào.

Nếu như hắn là cường giả Phá Hải cảnh, có lẽ còn có khả năng làm được, nhưng hắn chỉ là đệ tử trẻ tuổi mới vừa vào Thừa Ý, vì sao có thể làm được những chuyện này?

Thanh Sơn đại trận ở bầu trời đêm trên đỉnh Bích Hồ phong, chuyên môn để lại một cái lối đi, giống như mở ra một đường vết rách.

Mưa sa từ trong bầu trời đêm không ngừng rơi xuống, vô số tia chớp thỉnh thoảng chiếu sáng bầu trời, rơi vào hòn đảo trong bích hồ, dường như muốn đem cung điện kia chém thành mảnh vụn.

Tiếng mưa rơi dày đặc, bích hồ cuộn cuộn nổi lên sóng tuyết, lôi điện lại lặng yên không một tiếng động mà biến mất, phảng phất như bị cung điện cản nuốt, hình ảnh nhìn cực kỳ quý dị.

Nhìn hòn đảo giữa mưa sa, vẻ mặt Tinh Cửu có chút ngưng trọng.

Từ sơn thôn đến Nam Tùng đình đến suối tẩy kiếm rồi đến Thần Mạt phong, vô luận gặp hạng người thế nào, chuyện thế nào, hắn cũng rất bình tĩnh.

Nhưng rõ ràng tối nay không hề bình thường.

Hắn biết, tòa cung điện này chính là bí xứ Thanh Sơn Tông lấy sấm sét uy dưỡng hồn mộc.

Tòa cung điện này không hề có bất kỳ đệ tử Thanh Sơn nào trông chừng, bởi vì một trong tứ đại trấn thủ của Thanh Sơn bạch quý... ở nơi này.

Mưa sa càng lúc càng lớn, tia chớp lại dần dần giảm đi, Tinh Cửu hướng bích hồ đi vào.

Lấy cảnh giới bây giờ của hắn, đã có thể đạp hồ mà đi, nhưng hắn không thể làm như vậy.

Như vậy có thể có khả năng bị đệ tử ngự kiếm trở về Bích Hồ phong thấy được.

Nguyên nhân trọng yếu hơn là hắn không muốn kinh động đối phương.

Năm đó hắn theo nước suối rời khỏi thạch bích, rơi vào trong hồ, học xong một chiêu, có chút ngốc, nhưng quả thật rất tác dụng.

Bất quá bây giờ hắn không cần ôm một tảng đá nặng nữa.

Hắn như tảng đá từ từ chìm vào đáy hồ, hướng phía trước đi tới.

Nước hồ càng ngày càng sâu, cước bộ của hắn vẫn ổn định như vậy, hơn nữa không phát ra bất kỳ thanh âm gì, ngay cả nước chảy bên cạnh cũng không có quá nhiều biến hóa.

Đàn cá bị mưa sa quấy nhiễu không ngừng du động, tựa như cũng không hề phát hiện sự hiện hữu của hắn.

Theo thời gian dần trôi, tốc độ của hắn trở nên càng ngày càng chậm, vẻ mặt càng ngày càng ngưng trọng.

Hắn tinh tường cảm giác được, phía trước có uy áp, tựa như thần minh tồn tại.

Càng đến gần hòn đảo kia, đạo uy áp đó càng lúc càng đáng sợ.

Nước bắt đầu ít đi, thỉnh thoảng có thể thấy phía trên lôi điện mang đến bạch quang.

Hắn đi lên hòn đảo giữa hồ, phía trên bầu trời đêm chính là lối đi Thanh Sơn đại trận mở ra.

Nơi này mưa sa càng thêm đột nhiên, bóng đêm càng thêm u ám, cũng có thể càng chân thiết cảm nhận được uy lực kinh khủng của lôi điện thỉnh thoảng rơi xuống.

Đạo uy áp kia, cũng không phải đến từ bầu trời.

Tinh Cửu cùng mưa sa hòa thành một thể.

Hắn lặng lẽ nhìn tòa cung điện cách đó không xa.

Nơi này là chỗ ở của trấn thủ, Bích Hồ phong đệ tử không thể tự ý ra vào, cho nên trên đảo có rất nhiều dã vật.

Ở trong mưa sa, mơ hồ còn có thể nghe được một chút thanh âm, trên cây có rất nhiều u quang màu xanh biếc.

Tinh Cửu biết, đó không phải là sơn quý, mà là mèo hoang.

Đám mèo hoang bị nước mưa làm ướt bộ lông, đang chật vật mà phí công liếm thân thể của mình, cũng không phát hiện hắn đã đến.

Nhìn tòa cung điện trong mưa, Tinh Cửu đi về phía trước một bước.

Hắn xác nhận chính mình không phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Hắn không hô hấp, hơn nữa một bước này vừa vặn trong khoảng thời gian giãn cách khi tim đập.

Nhưng mà, một đạo tầm mắt rơi vào trên người của hắn.

Lại bị phát hiện sớm như vậy sao?

Xem ra trong trận đàm phán này, chính mình nhất định sẽ rơi vào hạ phong.

Tinh Cửu nghĩ như vậy, nhìn sang chỗ kia.

Vừa đúng lúc này, trong bầu trời đêm truyền đến một tiếng ầm vang.

Một tia chớp vô cùng to rơi xuống, chiếu sáng cả tòa cung điện.

Trong một góc có một cái cửa sổ.

Một con mèo trắng nằm ở trên bệ cửa sổ.

Nơi đó không mưa, nhưng lông của nó vẫn bị ướt.

Lông mèo trắng rất dài, bị mưa làm ướt, quần quýt thành nhiều bó, có chút khó coi.

Nhưng nếu như nhìn lâu một chút, có đôi khi sẽ sinh ra ảo giác nào đó, những bó lông này, sẽ là một thanh kiếm.

Con mèo trắng này hí mắt, nhìn có chút lười biếng, vô cùng vô hại.

Nhưng đồng tử của nó tỏa ra quang mang cực kỳ đẹp đẽ, giống như là ảo mộng không thành thật nhất, hoặc như là vực sâu không đáy, làm người ta chỉ muốn rơi vào bên trong.

Nếu như là Thanh Sơn đệ tử bình thường, bị đôi đồng tử yêu dị này quan sát, chỉ sợ sẽ trực tiếp hù dọa bất tỉnh.

Tinh Cửu không như vậy, nhưng vẻ mặt rất ngưng trọng.

Ban đầu ở đỉnh Vân Hành phong, Tà Dịch là cao thủ Vô Chương cảnh giới, vẫn không cách nào phát hiện sự hiện hữu của hắn, trực tiếp bị hắn đánh lên giết chết.

Nhưng con mèo trắng này lại dễ dàng phát hiện ra hắn.

"Đã lâu không gặp."

Tinh Cửu nhìn con mèo trắng này nói.

Bên trong mưa sa, chợt có tiếng sấm, thanh âm của hắn rất nhỏ, hoàn toàn bị che giấu, nhưng hắn biết, đối phương nghe được.

Bạch miêu hé mắt, vận vẹo uốn éo đầu, điều chỉnh tư thế một chút, bảo đảm nằm úp sấp thoải mái hơn chút ít, tựa như không nghe được lời của Tinh Cửu.

Tinh Cửu tiếp tục nói: "Cây lòi hồn mộc kia được Lôi Phá Vân cho ai?"

Bạch miêu không tiếng động ngáp một cái, nhìn rất mệt mỏi.

Tinh Cửu biết đây là giả tượng, đối phương đã động tâm tư, có thể xuất thủ bất cứ lúc nào.

Lấy cảnh giới bây giờ của hắn, căn bản không thể nào là đối thủ của con bạch miêu này, thậm chí ngay cả dư âm hoàn thủ cũng không có.

Tia chớp thỉnh thoảng chiếu sáng cung điện.

Nguy hiểm ngay ở trước mắt.

Mưa sa từ trước mắt rơi xuống.

Cách nước mưa như thác nước, Tinh Cửu lẳng lặng nhìn nó trên bệ cửa sổ nói: "Ngươi không bắt ngờ với sự xuất hiện của ta, xem ra ngươi đã biết chuyện này từ trước. Cũng đúng, trong bốn các ngươi thì ngươi cảnh giác tinh tế nhạy cảm nhất, ba người bọn hắn có thể không phát hiện, nhưng ngươi làm sao có thể không phát hiện ra loại đại sự này chứ."

Bạch miêu chậm rãi quay đầu, tầm mắt rơi vào trên người của hắn.

"Ta đã có đáp án, tối nay chỉ muốn tìm người xác nhận một chút mà thôi."

Tinh Cửu nói: "Ta thừa nhận, ta quả thật có chút không cam lòng."

Bạch miêu trong mắt toát ra đũa cọt cùng lãnh khốc, phảng phất như đang nói: Người cũng có hôm nay ư?

"Bốn năm trước, người thấy ta gặp chuyện không may, chẳng lẽ không nghĩ tới vạn nhất ta không chết thì sẽ làm sao ư?"

Tinh Cửu nói: "Dùng xương của người để mài kiếm, cái kết cục này như thế nào?"

Bạch miêu theo dõi hắn, đuôi chậm rãi giơ lên, hướng bốn phía rung động, giống như cây lau trong đồng ruộng, rất dễ nhìn, cũng rất đáng sợ.

Trong bầu trời đêm lờ mờ ánh sáng xuống gấp gấp hơn, mưa sa càng thêm dày đặc, thiên địa khí tức vô cùng hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 61: Lưu A Đại

Ở phía tây trên đỉnh Bích Hồ phong, trước vách đá còn có một loạt đỉnh điện, nơi đó mới là chỗ để thầy trò Bích Hồ phong tu hành.

Phong chủ Thành Do Thiên đứng trước đỉnh điện, nhìn hòn đảo giữa hồ phương xa, khe cau mày, có chút sầu lo.

Hắn là thân truyền đệ tử của Bích Hồ phong chủ đời trước, cùng Lôi Phá Vân cũng không phải cùng mạch.

Những năm gần đây, hắn một mực tinh tu ở ẩn phong sâu trong Thanh Sơn, chỉ mơ hồ biết Cửu Phong xảy ra một số chuyện, căn bản không muốn đối mặt với loại áp lực này, nếu như không phải nghĩ tới không thể để cho Bích Hồ phong nhất mạch truyền thừa đoạn tuyệt, càng không muốn để cho lão quái Thượng Đức phong kia cướp đi, hắn căn bản sẽ không từ ẩn phong trở về trước thừa kế đại hội để đánh bại Trì Yến.

Tối nay lời báo so với dự đoán mãnh liệt hơn quá nhiều, không biết đến tột cùng ý vị thế nào.

Bích Hồ phong đã chết mất hai nhân vật rất trọng yếu, hơn nữa cũng không phải cùng tà ma chiến đấu mà chết, mà là đột tử.

Rất nhiều đệ tử Bích Hồ phong bởi vì tức giận bất bình, muốn tìm Chương môn đòi đáp án, lại bị hắn mạnh mẽ áp chế.

Chẳng lẽ đây chính là thiên phạt ư? Bởi vì Bích Hồ phong đã làm chuyện ác?

Hắn nhìn mấy trăm đạo lôi điện trong bầu trời đêm giống như mạng nhện, mang lòng kính sợ thâm nghiêm.

Cửu Phong có rất nhiều người cũng đang nhìn Bích Hồ phong, thương thức cảnh đẹp hiếm thấy.

Chỉ có rất ít người có thể mơ hồ cảm giác được tình huống dị thường của thiên uy.

Ở bên vách núi trên Thiên Quang phong, ở lan can trên Thượng Đức phong, hai đạo thân ảnh cao lớn nhất Thanh Sơn, nhìn về phương hướng Bích Hồ phong, trầm mặc không nói.

Vô số tia chớp từ trong bầu trời đêm rải xuống, bị mưa sa tẩy thành bộ dáng như mộng ảo.

Nhìn cảnh đẹp như vậy, bọn họ đang suy nghĩ gì đây?

...

...

Nếu như bạch miêu thật sự ra tay, chỉ sợ chính mình khác với người tu đạo bình thường, cũng có thể có khả năng sẽ chết.

Tinh Cửu lặng yên suy nghĩ.

Đối với hắn bây giờ mà nói, con mèo trắng này quá mức đáng sợ.

"Ta biết ngươi không tham dự vào chuyện kia, bởi vì ngươi không có lá gan như thế."

Không biết tại sao, hấn càng cảnh giác đối với con mèo trắng này, thái độ biểu hiện ra lại càng thêm tùy ý, lộ vẻ đặc biệt tự tin.

"Nhưng nếu như lần này ngươi vẫn không lựa chọn đứng về phía của ta, như vậy ngươi rất rõ ta sẽ làm như thế nào rồi đấy."

Nói xong câu đó, hấn xoay người chuẩn bị rời đi.

Từ ngoài mặt đến xem, lời nói của hấn vẫn đủ cường ngạnh, động tác rời đi tựa như cũng rất tùy ý, không đem con mèo trắng kia để vào trong mắt.

Nhưng ngay sau một khắc, hấn biết mình đã sai rồi, hấn đã quên mất con mèo trắng kia quan sát tỉ mỉ cẩn thận đến như thế nào, bước chuyển biến này tựa như quá mức đột nhiên.

Quả nhiên, bạch miêu bỗng nhiên giơ lên vuốt bên phải, cách chừng mười trượng cự ly, hướng hấn vung một cái.

Nó vẫn rất cảnh giác, rất cẩn thận, móng vuốt cũng không duỗi thẳng ra, tựa như chuẩn bị thu hồi.

Cho nên động tác này của nó nhìn rất khả ái, giống như muốn gãi ngứa cho Tinh Cửu.

Trên thực tế, động tác này lại vô cùng đáng sợ.

...

...

Trong bầu trời đêm hơn mười dặm phương viên trùng điệp, tám lưới lớn dệt từ mấy trăm tia chớp kia, trong lúc bỗng nhiên bị méo mó biến hình.

Tựa như có một bàn tay vô hình khổng lồ, ở trong bầu trời đêm trào xuống.

Rất nhiều tia chớp bị xé đứt lìa, trong thời gian cực ngắn dung hợp lẫn nhau, biến thành một đạo cột sáng vô cùng lớn, hướng bích hồ rơi xuống.

Vuốt mèo kéo ra hàn quang, dễ dàng xé rách nước mưa dày đặc, đi tới trước người hấn.

Cũng ngay lúc đó, đạo tia chớp vô cùng lớn kia, cùng đạo hàn quang kia cùng nhau phủ xuống.

Nhất thanh muện hưởng, tia chớp cùng hàn quang chính xác đánh trúng ngực Tinh Cửu, chẳng phân biệt trước sau.

Không có tiếng kêu đau, cũng không có kêu thảm thiết, Tinh Cửu tựa như một tảng đá vô tri, trực tiếp bị chấn bay đến ngoài mấy trăm trượng.

Hấn rơi vào trong hồ, bắn lên bọt nước cũng không lớn, thanh âm càng không có khả năng vượt qua mưa sa.

Nước hồ dần dần bình tĩnh.

Nơi này bình tĩnh chỉ chính là hình ảnh bộ dáng mưa sa, cuộn sóng đều đều về loạn.

Bạch miêu rời khỏi cung điện, chậm rãi đi tới bên hồ.

Bộ lông dài bị mưa sa ướt nhẹp rũ sụp xuống, nhưng hình dạng của nó cũng không chặt vật, ngược lại lộ vẻ rất hùng tráng.

Nó giống như thú vương thị sát lãnh địa của mình, lẳng lặng nhìn hồ nước, chuyên chú cùng với cảnh giác.

Không biết qua thời gian bao lâu, trong hồ vẫn không có động tĩnh.

Ý tứ cảnh giác trong mắt nó dần dần nhạt đi, sinh ra cảm xúc đặc ý cùng tàn nhẫn.

Bỗng nhiên, con ngươi của nó co lại, thân thể cũng khẽ nghiêng, tùy thời chuẩn bị xoay người chạy trốn.

Bích hồ dưới mưa sa phảng phất vẫn như lúc trước.

Dần dần, mặt nước sinh ra một đạo cuộn sóng, Tinh Cửu đi ra.

...

...

Trong mưa, một người một mèo giằng co.

Tinh Cửu biết, bạch miêu vung một trào này cũng không phải thật sự muốn giết chính mình, chẳng qua là thử dò xét mà thôi.

Đĩ nhiên nếu mình chết ngay lập tức, bạch miêu cũng sẽ rất vui vẻ.

Hay hoặc là, nó chần chần chính mình rất yếu, tùy thời có thể giết chết, như vậy... Nó có thể thật sự giết chết mình.

Mèo, chính là một loại động vật như vậy.

Lúc cần chủ nhân cho ăn, nó có thể biểu hiện vô cùng ôn nhu, vô cùng hèn mọn.

Lúc chủ nhân không còn khả năng cung cấp thức ăn, nó sẽ không chút do dự nhảy cửa sổ rời đi, tuyệt đối sẽ không có nửa điểm lưu luyến.

Đáng sợ hơn chính là, nếu như người chết, nó không có đồ ăn, như vậy người sẽ trở thành thức ăn của nó.

Đáng sợ nhất chính là, thời khắc đó, nó thường thường cắn xé đầu người mặt người, lông trắng nhuộm máu, hình ảnh thật là thảm thiết.

Tinh Cửu hướng về phía con mèo trắng kia đi tới.

Hô hấp của hắn rất vững vàng, cước bộ cũng rất vững vàng, trừ áo vỡ vụn, không nhận ra có điểm gì khác thường.

Đạo tia chớp kinh khủng cùng vuốt mèo tạo thành hàn quang kia, tựa hồ không thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng đối với hắn.

Nhìn hình ảnh này, đồng tử đang co rút nhanh chóng của bạch miêu toát ra sự khó hiểu mãnh liệt, sau đó hóa thành bất an.

Tại sao như vậy người còn không chết? Tại sao người không có chuyện gì?

Tinh Cửu đi tới trước người bạch miêu ngồi xổm xuống, gờ tay phải lên.

Bạch miêu theo dõi hắn tay, muốn xoay người chạy trốn, nhưng chẳng biết tại sao lại không động đậy.

Lông của nó đã giương lên toàn bộ, lộ vẻ phá lệ cảnh giác, bởi vì nó cảm thấy nguy hiểm.

Loại nguy hiểm này không phải vì Tinh Cửu cường đại, mà đến từ bản năng của nó, hoặc là nói ẩn ký trong linh hồn ghi khắc vô số năm qua.

"Luru A Đại."

Tinh Cửu nhìn bạch miêu nói: "Nuôi người nhiều năm như vậy, kết quả vẫn không quen được nuôi sao?"

Không nghĩ tới, con mèo trắng này lại có một cái tên cổ quái như vậy.

Tay của Tinh Cửu rơi xuống.

Bạch miêu quay đầu làm bộ không nhìn thấy động tác của hắn, thân thể lại đang khẽ run, rõ ràng cho thấy nó đang cố nén vọng động chạy trốn.

Tinh Cửu nghĩ thầm người quả nhiên vẫn chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, nhất gan nhảy cảm như năm đó, trước lúc chưa rõ ràng lai lịch của đối phương, tuyệt đối không dám tự ý động.

Nghĩ tới những chuyện này, tay của hắn đã rơi vào trên đầu bạch miêu, nhẹ nhàng mà xoa.

Động tác vuốt ve mèo của Tinh Cửu vô cùng thuần thực.

Tay của hắn từ đỉnh đầu bạch miêu lướt qua cổ cho đến phía sau lưng, cho đến ở trước đuôi như thanh như gió xẹt qua.

Tiếp theo, hắn đem động tác như vậy lặp lại một lần.

Vòng đi vòng lại, phảng phất vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Nếu để cho Trì Yên hoặc Mai Lý đám người thấy được cảnh này, chắc chắn sẽ không hoài nghi hắn xuất thân từ Quả Thành Tự nữa.

Hắn vuốt đầu Liễu Thập Tuế cùng Triệu Tịch Nguyệt, cũng chính là tương tự như vậy.

Đây chỉ là thói quen của hắn, cùng quán đỉnh các thứ không có bất cứ quan hệ nào cả.

Theo hắn vuốt ve, bạch miêu dần dần không run rẩy nữa, tâm tình trở nên ổn định rất nhiều.

Tinh Cửu nhìn bạch miêu hỏi: "Người có phải lo lắng là hắn còn sống, nếu như người đứng về phía ta, tương lai hắn sẽ tới gây sự với người hay không?"

Bạch miêu gục trong sân cỏ ẩm ướt trong mưa, cũng không cảm thấy không thoải mái, nghe câu hỏi này, vẫn nhìn nơi khác, nhưng lỗ tai giật giật.

Tĩnh Cửu hiểu được ý của nó.

—— người đã biết rõ còn có hỏi.

"Như vậy, ở giữa chúng ta, người quyết định tiếp tục giữ vững trung lập ư?"

Tĩnh Cửu tiếp tục hỏi.

Bạch miêu quay đầu u ám nhìn hấn một cái.

—— một đôi sư huynh đệ biến thái đáng sợ như các người, ta dám đắc tội với ai chứ?

"Ta biết rồi, thì ra quả nhiên là vậy."

Thanh âm của Tĩnh Cửu tựa như bạch y rách nát trên người của hấn, bị nước mưa ướt nhẹp, trở nên có chút đậm đặc.

Hấn đứng dậy nhìn về đình điện dưới vách phía tây, nói: "Lôi Phá Vân đứa bé kia chỉ sợ cái gì cũng không biết, nhưng kết quả bởi vì hấn mà chết, thật là đáng tiếc."

Bạch miêu nghĩ thầm cái loại ngu ngốc chết này chết thì cứ chết, có cái gì mà đáng tiếc.

"Sau này sẽ trở lại thăm người."

Tĩnh Cửu nhìn bạch miêu nói.

Bạch miêu lạnh lùng nhìn hấn một cái, ý là, người có thể còn sống rồi hãy nói.

Tĩnh Cửu hướng bích hồ đi vào, rất nhanh đã biến mất ở trong nước, cũng không cách nào nhìn thấy nữa.

Bạch miêu xoay người quay về, đi tới trước một cây đại thụ.

Đám mèo hoang trên cây đã sớm tránh xa xa.

Bạch miêu khinh thân nhảy lên, tựa như u linh, nhảy tới ngọn cây cao hơn mười trượng.

Nó miễn cưỡng gục trên chân trước, căn bản không thèm để ý mưa sa không ngừng.

Nhìn mặt hồ, xác nhận Tĩnh Cửu đã thật sự rời đi, hung tàn trong lòng vừa hiện tức ảm.

Mưa gió dần dần ngừng lại, trong điện hồn mộc tự động trầm xuống, tiến vào linh mạch tự hành tắm rửa, hòn đảo nhỏ trở lại bình tĩnh.

Mây đen tan biến, mảnh thiên tinh thần xuất hiện lần nữa.

Tĩnh quang rơi trên bích hồ, bích hồ phẳng phát biến thành một cái gương.

Bạch miêu lẳng lặng nằm úp sấp trên tàng cây, nhìn bích hồ, cảm xúc trong mắt trở nên âm áp hơn chút ít, còn có chút hoài niệm.

Vỏ cây quả nhiên không thoải mái bằng bàn tay của hấn, đó là âm áp, hơn nữa còn mềm mại.

Nó đột nhiên cảm thấy có chút mỗi một.

Cảnh giới bây giờ của Tĩnh Cửu quả thật rất thấp, nhưng mang đến cảm giác tinh thần bị áp bách quá mạnh mẽ.

Nó ngáp một cái, miệng há vô cùng lớn.

Bầu trời đêm u ám, hồ bạc lóe lên, tĩnh quang tựa như trong nháy mắt giảm bớt rất nhiều.

Giống như bị ai đó nuốt mất vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 62: Chuyện về Thái Bình chân nhân

Mây đen đêm qua đã tản đi.

Ánh sáng mặt trời ở bên kia quần phong vẽ thành một đường màu đỏ quanh co mà xinh đẹp.

Nắng sớm rơi vào Thanh Dung phong cách đó không xa, chậm rãi phát động mây mù trên núi.

Tĩnh Cửu đứng bên vách đá, nhìn một ngọn núi xa hơn, trầm mặc không nói.

Triệu Tịch Nguyệt từ trong động phủ đi ra.

Lại thêm một đêm nàng không ngủ.

Gần nhất toàn bộ tinh thần của nàng đều đặt trên cuốn kiếm phổ kia, tầm mắt rất ít rời đi, đói bụng sẽ ăn một gốc địa tỉnh, gặm một cái son quả, khát thì uống mấy ngụm son tuyết, cho đến mệt mỏi không chịu nổi, mới có thể khoan khoái chân tình tọa mình tưởng chốc lát, tinh thần chỉ cần khôi phục đôi chút, sẽ lần nữa bắt đầu luyện kiếm.

Trước bình minh nàng bỗng nhiên nghĩ thông suốt một điểm vô cùng máu chốt, ngoài vui sướng cũng biết đã đến lúc cần phải nghỉ ngơi, vậy nên mới xuất động tán giải sầu tư.

Nhìn Tĩnh Cửu, nàng có chút bất ngờ.

Bạch y rất sạch sẽ, giống như mới thay vậy, nhưng đầu tóc có chút ẩm ướt, giống như đêm qua dính mưa vậy.

Cho dù gặp mưa, vì sao không dùng kiếm nguyên để hong khô? Phải biết rằng Tĩnh Cửu không giống nàng, cho tới bây giờ luôn không biết quý trọng kiếm nguyên.

Nàng theo tầm mắt của Tĩnh Cửu nhìn lại, phát hiện hắn đang nhìn Thượng Đức phong.

Thượng Đức phong cách nơi đây vô cùng xa xôi, mặc dù mây mù giữa Cửu Phong rất mỏng, còn không cách nào thấy được rõ ràng.

Nàng nói: "Người mới nói với ta, Cửu Phong không nên cảnh giác lẫn nhau."

Tĩnh Cửu không nói gì, vẫn lẳng lặng nhìn Thượng Đức phong.

Ánh mắt của hắn không lạnh nhạt giống bình thời nữa, ngược lại sắc bén như kiếm.

Hắn dường như muốn nhìn thấu đỉnh núi này, cho đến khi thấy được hình ảnh bí ẩn nhất bên trong.

Bỗng nhiên hắn ho lên, ho càng ngày càng lợi hại, cho đến sắc mặt tái nhợt, thân thể có chút run rẩy.

Triệu Tịch Nguyệt quan sát ánh mắt của hắn nói: "Người bị thương ư?"

Tĩnh Cửu bình tĩnh đôi chút, chậm chạp nói: "Đúng vậy."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn sắc mặt của hắn, nói: "Thương thể của người vô cùng nặng."

Tĩnh Cửu dĩ nhiên bị thương rất nặng.

Một gã đệ tử Thừa Ý cảnh, bị Thanh Sơn tứ đại trấn thủ thần bí nhất, đáng sợ nhất bạch quý chính diện một trào, lại còn không chết, chỉ sợ chỉ có hắn.

Lúc ấy hắn vì trấn trụ bạch quý, biểu hiện vô cùng bình tĩnh, trên thực tế chẳng qua cưỡng ép trấn áp lại thương thể mà thôi.

"Là những người đó ư?"

Triệu Tịch Nguyệt trầm giọng hỏi: "Chẳng lẽ bọn họ cũng biết người đang tra chuyện này? Hay là nói bọn họ tra được quan hệ giữa người cùng sự thúc tổ?"

Tĩnh Cửu lắc đầu nói: "Ta nói rồi, chuyện này không cần tra nữa."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta cũng đã nói rồi, chuyện này ta nhất định sẽ tra được."

Tĩnh Cửu trầm mặc một lát, nói: "Cho dù Cảnh Dương chân nhân thật sự xảy ra chuyện, bằng cảnh giới bây giờ của ta và người cũng không cách nào thay đổi điều gì, bởi vì đối thủ của chúng ta không những rất mạnh, hơn nữa rất tàn nhẫn, cho nên đối với ta và người mà nói, chuyện khẩn yếu nhất hiện tại chính là an tĩnh tu hành, mau sớm tăng lên cảnh giới của mình."

Triệu Tịch Nguyệt thật tình nói: "Người có thể không biết, ta không phải người tốt, ta rất hung ác."

Tĩnh Cửu có chút mệt mỏi nói: "Đúng vậy, ta rất sợ đó."

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc, nói: "Không nhìn ra ư."

Đây chính là hàn huyền sao?

Tĩnh Cửu đột nhiên hỏi: "Ngươi biết Thái Bình chân nhân sao?"

Làm đệ tử Thanh Sơn, Triệu Tịch Nguyệt làm sao có thể không biết Thái Bình chân nhân.

Thái Bình chân nhân là chương môn đời trước của Thanh Sơn Tông, Thanh Sơn Chương môn hiện tại, kiếm luật Nguyên Kỳ Kinh, cùng với phần lớn Phong chủ đều là thân truyền đệ tử của hắn.

Hắn là sư huynh của Cảnh Dương chân nhân, thậm chí nghe nói Cảnh Dương chân nhân cũng do hắn một tay dạy dỗ.

Thái Bình chân nhân cảnh giới sâu như thương hải, đạo pháp cao sâu vô cùng, hơn nữa đệ tử cũng tài giỏi, đạo thống phát dương quang đại, có thể nói là nhân vật rất giỏi trong lịch sử của Thanh Sơn, cho dù đặt ở cả tu hành giới đến xem, cũng là một trong mấy vị đại vật có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhiều năm trước, Thanh Sơn Tông ban ra cấm lệnh tám trăm dặm, Thái Bình chân nhân bế tử quan, sau đó không còn xuất hiện nữa.

Hiện tại, toàn bộ tu hành giới đều cho rằng Thái Bình chân nhân đã chết, bởi vì đã qua quá nhiều năm rồi.

Dẫu là người tu đạo rất giỏi, chỉ cần không thể phi thăng, cuối cùng vẫn đánh không lại hai chữ thời gian.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn sâu trong dãy núi, hơi cảm thấy ngơ ngẩn.

Mấy ngàn dặm Thanh Sơn, trừ Cửu Phong còn có rất nhiều nơi thần bí, tỷ như sâu trong dãy núi có rất nhiều ngọn núi quanh năm không cách nào nhìn thấy được.

Những ngọn núi này bình thường cũng là chỗ ở của các trưởng lão lánh đời, được gọi là Ẩn Phong.

Đại đạo triêu thiên, dễ như vậy hay sao? Các trưởng lão kia không cách nào phi thăng, hẳn là tất cả đều giống như Thái Bình chân nhân, lặng yên cáo biệt với thế giới này.

Những Ẩn Phong đó, cứ như vậy vĩnh viễn ẩn mình trong con sông thời gian, không cách nào được phát hiện nữa sao?

Tĩnh Cửu không có những cảm khái như vậy, bởi vì rất nhiều năm trước, hắn đã cảm khái như Triệu Tịch Nguyệt, từ đó lòng hướng về đạo càng thêm kiên định.

"Hắn trước lúc tiếp nhận Chương môn, một mực ở nơi đó tu hành, hiện tại Chương môn, Nguyên Kỳ Kinh còn có rất nhiều người, lúc ấy cũng ở nơi đó."

Hắn nhìn đỉnh núi phía xa nói.

Thanh Sơn đệ tam phong.

Thượng Đức phong.

Triệu Tịch Nguyệt thật không biết chuyện này, nghĩ đến một vấn đề, nói: "Cảnh Dương sư thúc tổ cùng Thái Bình chân nhân là sư huynh đệ, vậy hắn cũng xuất thân Thượng Đức phong ư?"

Tĩnh Cửu nghĩ thầm, đúng vậy.

Cho nên hắn đối với Thượng Đức phong rất quen thuộc, hắn biết Thượng Đức phong có một thạch động rất lạnh, chỗ sâu nhất trong động có miệng giếng, miệng giếng này thông tới đáy của Thượng Đức phong.

Đáy núi chính là Kiếm Ngục, trấn áp một chút đại yêu rất khó giết chết, còn có một chút tà phái cường giả, Minh Bộ cùng Tuyết Quốc gian tế.

Trừ miệng giếng này ra, Kiếm Ngục không còn cửa ra vào khác, như vậy Lôi Phá Vân làm sao có thể thoát ra? Hắn làm thế nào có thể thoát ra ngoài?

Ở sơn thôn nhỏ nhỏ kia, thật ra hắn cũng đã suy tính ra kết quả này, chỉ là không nghĩ đến, đối phương cùng mình dùng dĩ nhiên là thủ đoạn giống nhau.

Như vậy ngươi bây giờ ở nơi đâu?

Chẳng lẽ ta phải đi ăn lẩu khắp trong thiên hạ, mới có thể tìm được ngươi ư?

Cho dù tìm được ngươi, lại có thể thế nào?

Tĩnh Cửu nghĩ tới những vấn đề này, nghĩ tới có chút xuất thần, có chút khổ sở, vừa ho lên, sắc mặt càng tái nhợt.

...

...

Trên đỉnh Thượng Đức phong, băng sương trên thạch bích càng ngày càng dày.

Nguyên Kỳ Kinh đứng bên miệng giếng, lẳng lặng nhìn bên trong, hai đạo lông mày cũng đã bị sương ý nhuộm trắng.

Trì Yên đứng đằng xa, nhìn bóng lưng của sư huynh, tâm tình có chút phức tạp.

Mấy năm qua, sư huynh thường xuyên đứng bên miệng giếng nhìn xuống phía dưới, vừa nhìn chính là nửa ngày.

Hắn biết trong lòng sư huynh có chuyện, nhưng không biết là chuyện gì.

...

...

Tĩnh Cửu bị bệnh.

Tu đạo bước đầu tiên chính là luyện thể, chút ít quyền phong cùng khí tráng ở ngoài Nam Tùng đỉnh chính là chứng minh cho điều đó.

Thanh Sơn Tông, chưa từng nghe nói việc ai có bệnh.

Thích Việt phong được thảo là dùng để trị thương, trợ giúp tu hành, không phải dùng để chữa bệnh.

Chỉ sợ bệnh của Tĩnh Cửu càng lợi hại, cũng không tìm được thuốc để chữa.

Cho nên hắn bệnh, bị bệnh thời gian rất lâu, cho đến đầu thu, vẫn còn có chút ho khan.

Trong khoảng thời gian này, hắn một mực dưỡng bệnh, không hề để ý tu hành.

Triệu Tịch Nguyệt dĩ nhiên biết hắn bị thương, cũng không phải ngã bệnh, bất quá theo nàng, cho dù Tĩnh Cửu không bị thương chỉ sợ cũng sẽ không tu hành.

Tĩnh Cửu cũng không lo lắng, hắn đầu hè mới vừa vào Thừa Ý, cảnh giới vốn có chút không yên, bị một kích của bạch quý, kiếm hoàn tổn hại nghiêm trọng, chữa trị sau ngược lại càng thêm hòa hợp.

Hắn nghĩ đến cuộc sống của mình, có lẽ đây chính là ý tứ phá rồi lại lập ư?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 63: Một nải chuối tiêu

Từ cuối xuân đến đầu thu, Cố Thanh cứ cách hơn mười ngày sẽ tới đỉnh núi một lần.

Hắn không biết chuyện Tĩnh Cửu bị thương.

Mỗi lần tới đỉnh núi, hắn cũng sẽ nhìn thấy Tĩnh Cửu nằm ở trên ghế trúc, trừ cái ngày trận mưa đầu thu ra —— theo thỉnh cầu của Thanh Dung phong, Thanh Sơn đại trận mở ra, mưa thu rơi vào giữa quần phong, có cảm giác thật u sầu mỹ lệ, nhưng Tĩnh Cửu bởi vì phải về trong động phủ, lại có chút không vui.

Hôm đó Cố Thanh cầm một nải chuối tiêu đi tới đỉnh núi.

Tĩnh Cửu nằm ở trên ghế, liếc nhìn chuối tiêu, nói: "Hầu tử cho ư?"

Cố Thanh gật đầu, hỏi: "Lần trước mang tới mấy cây trúc kia là dùng để sửa chân ghế dựa ư?"

Lúc Liễu Thập Tuế từ sơn thôn trở về, thật sự mang theo mười mấy cây trúc, bảo Cố Thanh đưa tới.

Nghe nói ngoài động phủ của Thiên Quang phong Bạch Như Kính trưởng lão, hiện tại cũng đang trồng mấy bụi trúc mới.

Tĩnh Cửu nói: "Lưng ghế cũng sửa."

Cố Thanh lúc này mới chú ý tới, trên lưng ghế trúc có nhiều chỗ mới thêm cành trúc mới.

"Trước kia đã từng nghe tin đồn về ngươi, nhưng không nghĩ tới, ngươi lại... Thật sự lười như vậy."

Hắn nhìn Tĩnh Cửu thật tình nói, mang theo vài phần tông phục rất chân thành.

Lười đến mức như Tĩnh Cửu, còn có thể trên đại hội thừa kiếm dễ dàng vượt biên chiến thắng chính mình.

Hắn từ trước đến giờ rất bội phục, hoặc là nói rất hâm mộ loại thiên tài chân chính như vậy.

Tĩnh Cửu nói: "Tu hành không phải phạm phu luyện võ, khoanh chân ngồi, nằm, đứng dưới thác nước mặt hoặc là bờ biển, thật ra cũng không có gì khác biệt cả."

Cố Thanh cẩn thận suy nghĩ, phát hiện đúng là đạo lý như vậy, nhưng đây chẳng qua là thời điểm mình tưởng tĩnh tư, thu nạp thiên địa nguyên khí, chẳng lẽ ngươi không cần tu hành kiếm quyết ư?

Tĩnh Cửu nói: "Uống trà."

Nghe đây là ý tứ hắn muốn mời Cố Thanh uống trà, sự thật lại không phải như thế.

Cố Thanh đem nải chuối tiêu đặt lên trên bàn, bắt đầu nổi lửa pha trà.

Tĩnh Cửu vẫn rất nguyên ý nếu có người pha trà cho mình uống, chẳng qua Cố Thanh không phải là Liễu Thập Tuế, hắn không tiện sai sử, đám viên hầu lại quá đần...

Một bình trà rót ra hai chén, Cố Thanh rất tự nhiên cầm lấy một chén, ở trên tảng đá lớn bên vách núi ngồi xuống.

Hai tảng đá lớn này là viên hầu từ trên núi đem tới.

Cố Thanh nhìn mặt của Tĩnh Cửu, phát hiện mình hiện tại đã có thể giữ vững bình tĩnh.

Dù là khuôn mặt dễ nhìn như thế nào, chỉ cần nhìn nhiều lần... Được rồi, vẫn thật sự rất dễ nhìn, chỉ là sẽ không chói mắt như lúc ban đầu nữa thôi.

Chân chính để cho Cố Thanh cảm thấy chói mắt, vẫn là kiếm đạo thiên phú của Tĩnh Cửu.

Mặc dù là ở Lăng Vong phong, Quả Nam Sơn cùng các sư trưởng đối với kiếm đạo thiên phú của hắn cũng tán thưởng có thừa.

Cố Thanh nói: "Ban đầu lúc ta quyết tâm tu đạo, nghĩ tới Thanh Sơn đệ tử thế hệ này vốn không thể nào là toàn bộ các đệ tử đều là thiên tài được, như vậy chỉ cần ta cố gắng đến mức các đệ tử khác không theo kịp, nhất định có thể tiến vào nội môn, trở thành một thành viên trong Thanh Sơn đệ tử, bây giờ nhìn lại có vẻ đúng, bởi vì người giống như ngươi cuối cùng là rất ít."

Tĩnh Cửu nói: "Ta thường thức ý nghĩ của ngươi, hơn nữa vừa hay đệ tử thế hệ này không có thiên tài chân chính, chúc mừng ngươi."

Cố Thanh giật mình, nghĩ thầm chẳng lẽ Triệu Tịch Nguyệt cùng Thập Tuế trời sanh đạo chủng như vậy còn không coi là thiên tài ư? Chỉ còn ngươi thôi ư?

Tĩnh Cửu nhìn nải chuối tiêu, hỏi: "Ngươi đã từng đi dạo trong động phủ chưa?"

Cố Thanh lắc đầu.

Hắn hiện tại không có tư cách thừa kiếm, cũng không phải chấp sự của Thần Mạt phong, chỉ coi là khách ở tạm nơi này, cho nên hắn rất chú ý chi tiết, tuyệt đại đa số thời điểm, cũng là ở trong nhà gỗ nhỏ trên vách núi mình tu hành, thỉnh thoảng tới đỉnh núi cũng chỉ ngồi một chút bên vách núi, nấu ấm trà cho Tĩnh Cửu, chưa bao giờ vào động phủ liếc mắt nhìn.

Tĩnh Cửu nói: "Đi xem một chút."

Cố Thanh thần sắc giật mình, hỏi: "Có thể không?"

Tĩnh Cửu nói: "Khách ở tạm cũng là khách nhân, xem một chút cũng không sao."

Động phủ của Cảnh Dương sư thúc tổ, Cố Thanh làm sao có thể không hiếu kỳ cho được.

Hắn suy nghĩ một chút, đứng dậy hướng trong tiểu lâu đi tới.

Nhưng không bao lâu, hắn giống như chạy trốn từ bên trong chạy ra.

Hắn nhìn Tinh Cửu tâm tình phức tạp nói: "Ta... Ta cũng bởi vì học trộm kiếm pháp, mới biến thành như bây giờ."

Bản kiếm phổ đang mở đặt ở trên bàn, rõ ràng cho thấy Tinh Cửu có ý để cho hắn nhìn.

"Ta cảm thấy ngại như bây giờ rất tốt."

Tinh Cửu nhắc tới chuỗi tiêu trên bàn, ném trả lại cho viên hầu trong rừng cây.

Tiếp theo, hắn trở về trong động, lấy ra bản kiếm phổ này, đặt vào trong tay Cố Thanh, nói: "Đây cũng không phải là trộm."

Cố Thanh trầm mặc thời gian rất lâu, nói: "Cảm ơn."

Tinh Cửu nói: "Không cần."

Cố Thanh nói: "Thật ra ta vẫn cảm thấy, ngại không thích ta cho lắm."

Tinh Cửu nói: "Tâm cơ của ngại có chút sâu, nhưng ta đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì."

Cố Thanh có chút không rõ, hỏi: "Vậy vì sao ngại nguyện ý giúp ta?"

Tinh Cửu nói: "Ta không thích ca ca của ngại."

Cố Thanh nở nụ cười, nói: "Ta cũng vậy."

Trở lại bên vách đá, đi vào nhà gỗ đã bắt đầu sinh ra rêu xanh, Cố Thanh đi tới bên cửa sổ gõ vào cây chắn gió xuống, mượn ánh sáng bên ngoài để xem bản kiếm phổ trong tay.

Hắn từng học Lục Long kiếm quyết của Thích Việt phong, nhưng thời điểm bị trục xuất khỏi Lưỡng Vong phong, đã bị thu về, sau này không thể dùng được nữa.

Hắn có chút kích động, bởi vì... đây có thể là Thần Mạt phong Cửu Tử kiếm quyết —— đây chính là bất truyền chân kiếm của Cảnh Dương sư thúc tổ.

Nhưng hắn đã nhầm rồi.

Cố Thanh nhìn trang đầu trong kiếm phổ, ngây người thời gian rất lâu.

Đây không phải Cửu Tử kiếm phổ.

Tay của hắn khẽ run lên.

Trang đầu quyển sách kia viết hai chữ rất rõ ràng.

—— Thừa Thiên.

...

...

Một trận mưa thu một trận hàn.

Thanh Sơn Cửu Phong ngăn cách, hơi lạnh không rõ, nhưng vẫn bốn mùa rõ ràng.

Bệnh của Tinh Cửu rốt cục đã khỏi.

Ve kêu, vượn hót, tiếng ho, ba loại thanh âm chủ yếu nhất trên Thần Mạt phong đã thiếu mất hai cái, nhất thời an tĩnh rất nhiều.

Thế sự cũng không biến hóa quá nhiều, các đệ tử riêng mình tu hành, rất ít rời khỏi động phủ ở chư phong, quần phong tầng tầng lớp lớp rừng rậm, cảnh đẹp rất tịch mịch.

Ngày nào đó ngoài núi truyền tới một tin tức, ngoài Triều Nam thành phía bắc Trọc Hà xuất hiện một đại yêu quái rất đáng sợ.

Tin đồn đại yêu kia tính tình tàn bạo, thích ăn thịt người, nhất là đồng tử đồng nữ.

Tiết Trung thu, con đại yêu này bỗng nhiên xuất hiện, đốt cháy một mảnh vách núi ngoài Triều Nam thành, trong thôn trên núi có mấy trăm dân chúng từ thương thảm trọng.

Thanh Sơn Tông tự nhiên không thể không để ý chuyện này, Lưỡng Vong phong đệ tử màn đêm buông xuống đã ngự kiếm lên đường, đi qua đó trừ yêu.

Có một điểm để người chú ý chính là, trời sanh đạo chủng Liễu Thập Tuế, lần này cũng trong đội ngũ trừ yêu.

Liễu Thập Tuế hiện tại trên danh nghĩa vẫn là Thiên Quang phong đệ tử, thừa kế không quá nửa năm, lại có thể xuất ngoại trừ yêu, có thể thấy được, Lương Vong phong đối với hắn coi trọng đến cỡ nào.

Chuyện rất khẩn cấp, Lương Vong phong đệ tử rời đi vô cùng vội vàng, trong Cửu Phong không có quá nhiều người biết được.

Liễu Thập Tuế không đi Thần Mạt phong, chẳng qua chỉ để Cổ Thanh chuyển cáo Tinh Cửu một tiếng.

"Thập Tuế cố ý dẫn dò ta, nói cho người biết, không muốn nói cho người khác biết."

Cổ Thanh ở trong lòng tổ chức ngôn ngữ một chút, tiếp tục nói: "... Chính là hắn nói cho người biết chuyện hắn muốn rời đi, không nên nói cho người khác biết."

Hai câu này giấu rất nhiều ý tứ, nhưng Tinh Cửu không có phản ứng gì, ngồi trên ghế trúc, nhìn dãy núi phía ngoài, lộ ra vẻ cũng không thêm để ý.

Mấy ngày sau, Cổ Thanh lại đi tới đỉnh núi, lần này hắn vẫn truyền lời hộ người ta.

"Tây Kiếm Các có vị gọi Ngọc Sơn sư muội, còn có một Nhạc Lăng quận..."

Cổ Thanh không nhớ nổi tên vị sư đệ kia.

Tinh Cửu nói: "Hắn họ Nguyên."

"... Đúng vậy, vị thiếu niên họ Nguyên kia muốn hỏi, ba năm sau thừa kế đại hội Thần Mạt phong có thu thêm người hay không."

Triệu Tịch Nguyệt cũng bên vách đá, nghe lời này, nhìn Tinh Cửu một cái, phát hiện mình lại đã quên vấn đề này.

"Thu."

"Không thu."

Thanh âm của nàng cùng Tinh Cửu cơ hồ đồng thời vang lên.

Cổ Thanh dang tay, tỏ vẻ chính mình chỉ là người truyền lời vô tội.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn Tinh Cửu hỏi: "Tại sao không thu?"

Tinh Cửu nói: "Àm ĩ"

Triệu Tịch Nguyệt không phải Cổ Hàn, cũng không phải Mã Hoa, không bị lời của hắn đánh bại.

"Ta là Phong chủ."

Nàng lưu lại những lời này, sau đó trở về động phủ.

...

...

Mới vừa bắt đầu đông, tuyết đầu mùa đã rơi xuống, vài ngày sau, Thanh Sơn nghênh đón một cuộc phong tuyết lớn hơn nữa.

Vẫn là yêu cầu của Thanh Dung phong, Thanh Sơn đại trận mở ra, bông tuyết từ thiên không rơi rớt rơi xuống.

Bất quá một đêm thời gian, quần phong đã bạc đầu, đôi mắt nhìn lại, chỉ thấy bạc trắng một mảnh đẹp mắt.

Một đạo phi kiếm xé gió tuyết mà tới, đáp xuống đỉnh Thần Mạt phong.

Cổ Thanh cả người là tuyết, sắc mặt trắng nhợt.

Kể từ khi bị trục xuất khỏi Lương Vong phong, hắn rất ít khi ngự kiếm, ở Thần Mạt phong cho tới bây giờ chỉ chịu đi bộ.

Xem ra hắn là xảy ra chuyện gấp gáp.

Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt từ trong động phủ đi ra.

Cổ Thanh nhìn bọn hắn nói: "Thập Tuế bị thương."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 64: Trăm ngàn năm qua đều như thế

Trọc Hà Triều Nam thành phát sinh một cuộc đại chiến trừ yêu.

Trận đại chiến kia kéo dài từ lúc hoàng hôn đến tận sáng sớm, triều đình cũng phái ra Thần Vệ quân tiến hành dọn dẹp, Triều Nam thành dân chúng không nhìn thấy tình huống cụ thể, chỉ có thể nhìn thấy hơn mười đạo kiếm quang thỉnh thoảng chiếu sáng bầu trời đêm, cho đến ngày hôm sau, vẫn có thể thấy trên đá ngầm bờ bên kia còn vương chút ít vết máu.

Đầu đại yêu trốn dưới đáy Trọc Hà đã bị trọng thương, hoặc là lặng yên không một tiếng động chết đi, hoặc là đã trốn đi, có lẽ sẽ không trở lại gây sóng gió.

Lưỡng Vong phong trừ yêu lần này tiến hành vô cùng thuận lợi, nhưng không ai nghĩ tới, cuối cùng lại xuất hiện một việc ngoài ý muốn.

Liễu Thập Tuế bị trọng thương, cho đến khi đưa về Thanh Sơn, vẫn hôn mê không tỉnh.

"Lúc trở về núi, rất nhiều đệ tử cũng thấy được, nghe nói hấn cả người đỏ bừng, nóng hổi vô cùng, tuyết rơi trên mặt của hấn, còn không kịp hòa tan, đã trực tiếp biến thành sương trắng."

Cố Thanh nhìn Tinh Cừ, do dự một chút rồi nói ra: "Ta có chút bận tâm... Hấn không giống bị thương, mà giống trúng độc hơn."

Theo lý mà nói, đệ tử trẻ tuổi lần đầu tiên đi theo Lưỡng Vong phong xuất ngoại trừ yêu, phần lớn là thể nghiệm, thời điểm tình hình chiến đấu nguy cấp, nhất định bị ở lại phía sau các sư huynh cảnh giới cao thâm, cho đến thời điểm chắc chắn, mới có thể để cho hấn xuất chiến.

Lưỡng Vong phong đối với đệ tử yêu cầu nghiêm khắc, coi trọng lấy chiến nuôi kiếm, cũng sẽ không làm việc lỗ mãng, huống chi Liễu Thập Tuế chính là trời sanh đạo chủng, cực kỳ được tông phái coi trọng.

Tinh Cừ lắng lắng nghe, đối với phán đoán của Cố Thanh cũng không đồng ý.

Người tu đạo coi trọng luyện thể, lại có đạo chủng cung cấp chân nguyên cuộn cuộn không dứt, bình thường độc vật căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì.

Lưỡng Vong phong quả thật là đem Liễu Thập Tuế bảo vệ vô cùng tốt, nhưng nếu như suy đoán của hấn không sai, có lẽ đây chính là mở đầu cho câu chuyện xưa kia.

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Bây giờ tình hình thế nào?"

"Thích Việt phong các sư thúc đang tra tìm nguyên nhân, Bạch Như Kính trưởng lão nổi giận vô cùng."

Cố Thanh nói: "Dẫn đội Giản sư huynh, bị Thượng Đức phong phạt giam vào thạch thất, tư quá nửa năm."

Hấn nói Giản sư huynh tên là Giản Như Vân, chính là Lưỡng Vong phong Tứ sư huynh, xuất thân Văn Hành phong, kiếm đạo tu vi cực cao, ở trong lòng đồng môn địa vị cũng cực cao.

Triệu Tịch Nguyệt cảm thấy có chút không đúng, hiện tại ngay cả nguyên nhân Liễu Thập Tuế bị thương cũng không tra rõ ràng, đã trọng phạt Giản Như Vân như thế, ai phục được? Bọn họ không lo lắng xử trí như vậy sẽ gây nên oán trách hay sao? Hơn nữa làm vậy rất dễ để cho đệ tử bình thường đối với Liễu Thập Tuế sinh ra chán ghét.

Tinh Cừ đi tới vách đá, nhìn quần phong trong gió tuyết, trầm mặc không nói.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn bóng lưng của hấn, hỏi: "Người lúc nào sẽ đi?"

Lời này tự nhiên nói chính là đi Thiên Quang phong thăm Liễu Thập Tuế.

Tinh Cừ trầm mặc đôi chút, nói: "Không đi."

Cố Thanh có chút giật mình, Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Vì sao?"

Tinh Cừ nói: "Đây là lựa chọn của hấn."

Cố Thanh không rõ ý tứ của những lời này.

Triệu Tịch Nguyệt mơ hồ cảm giác được điều gì.

Nàng biết Tĩnh Cửu không phải một người lãnh huyết vô tình, cũng chưa bao giờ có ý muốn theo đuổi Thái Thượng vọng tình.

Cổ Thanh rời đi, trên núi chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Người rốt cuộc đang hoài nghi cái gì?"

"Chỉ là chuyện nhỏ."

Tĩnh Cửu nhìn quần phong trong gió tuyết, đột nhiên cảm giác có chút chán ngán, nói: "Ta dự định đi ra ngoài một chút."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn bóng lưng của hắn hỏi: "Người muốn đi đâu? Triều Nam thành?"

Tĩnh Cửu nói: "Không, chẳng qua chỉ tùy tiện đi một chút."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Người không phải Lương Vong phong đệ tử, không thể tùy ý rời núi."

Tĩnh Cửu nói: "Trảm yêu trừ ma... Là một lý do tốt, phải... Mặc dù loại chuyện này, ta trước kia chưa bao giờ làm."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Loại chuyện như vậy ta đã làm rất nhiều."

Ban đầu ở Nam Tùng đình, nàng thường xuyên mang theo các sư đệ sư muội ngoại môn, ở bốn phía Thanh Sơn tuần tra.

Nhưng những lời này ẩn giấu ý tứ chính là, nếu như người muốn rời đi, ta sẽ đi cùng với người.

Tĩnh Cửu xoay người nhìn nàng, không nói gì.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Không cần nghĩ quá nhiều, chỉ là ta có chuyện muốn làm, vừa dịp đồng hành thôi."

Tĩnh Cửu nói: "Tu hành kiếm đạo của người đang trong thời khắc mấu chốt, không thể phân tâm."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Đêm qua ta đã phá cảnh."

Tĩnh Cửu sử dụng kiếm thức quét qua, phát hiện nàng thật sự đã đến Vô Chương cảnh giới, có chút bất ngờ.

Vào Vô Chương cảnh, thọ nguyên tăng nhiều, phi kiếm như thần, chân chính được xưng tụng là kiếm tiên, đối với Thanh Sơn đệ tử mà nói đó là một bước ngoặt trọng yếu nhất.

Đối với Triệu Tịch Nguyệt mà nói, lại giống như đêm qua ăn mấy cái trái cây vậy.

"Không hổ là trời sanh đạo chủng. Ta còn tưởng rằng người phải mất hai năm, không nghĩ; aok nhanh như vậy."

Tĩnh Cửu nhìn nàng mỉm cười nói: "Ta không nhìn lầm, quả nhiên người rất thích hợp với bộ kiếm pháp kia."

Lời này nói tự nhiên là Cảnh Dương chân nhân lưu lại Cửu Tử kiếm quyết.

Triệu Tịch Nguyệt thiên phú dù kinh người như thế nào, nếu như không có bộ chân kiếm vô cùng thích hợp với nàng như thế, cũng rất khó trong thời gian ngắn ngủi như thế mà phá cảnh.

"Người cảm thấy ta thích hợp hơn người ư?"

Triệu Tịch Nguyệt nhìn vào mắt của hắn hỏi, không chút nào che dấu ý tứ thử dò xét của mình.

"Đúng vậy, bởi vì ta không thích Cửu Tử kiếm quyết."

Tĩnh Cửu giọng nói rất tự nhiên, rất bình tĩnh.

Sau đó hắn trầm mặc một lát.

"Nhưng có người rất thích."

...

...

Đêm khuya, Tĩnh Cửu đội gió tuyết xuống núi.

Hắn không đi Thiên Quang phong thăm Liễu Thập Tuế.

Nếu như hắn muốn đi, hắn là không có ai ngăn cản, hắn bây giờ là Thần Mạt phong sư thúc, so với Quá Nam Sơn cầm đầu tam đại đệ tử còn có bối phận cao hơn.

Nơi hắn đi là Bích Hồ phong.

Bích Hồ phong kiểm trận, vẫn không thể phát hiện hắn đến, hắn tựa như tản bộ đi tới đỉnh núi, đứng bên cạnh Bích Hồ.

Bông tuyết từ trong bầu trời đêm rơi xuống, vào hồ rồi biến mất, không có nửa điểm bóng dáng.

Hắn lặng lẽ đứng ở ven hồ, không biết đợi bao lâu, gió tuyết rất cực nhỏ bớt, trong bầu trời đêm bỗng nhiên sinh ra mấy đạo thiểm điện.

Lần này hắn không giấu diếm hành tung, trực tiếp từ mặt hồ đạp sóng mà đi.

Tia chớp rơi xuống, hắn trên mặt hồ nhẹ lướt, bạch y bỗng bành, phảng phất tiên nhân.

Bị sét làm chấn động, mèo hoang trên đảo không biết đã tránh đi nơi nào.

Tia chớp rơi vào sâu trong điện, bị hòn ngọc cắn nuốt tằm bở, không có nửa điểm thanh âm.

Tòa điện này càng lộ ra vẻ tịch thanh, hơn nữa quỷ dị.

Con bạch miêu gục trên bệ cửa sổ, híp mắt, lông mèo thật dài rũ cụp, nhìn rất buồn ngủ.

Chỉ nhìn bộ dáng, ai có thể nghĩ đến nó chính là bạch quý lãnh khốc nhất, đáng sợ nhất trong Thanh Sơn tứ đại trấn thủ?

Tĩnh Cửu ở trên bệ cửa sổ ngồi xuống, tay phải tự nhiên rơi vào trên người bạch miêu, bắt đầu từ trước tới sau vuốt ve, động tác rất thuần thực, phảng phất đã làm trăm ngàn năm.

Bạch miêu ban đầu thân thể có chút cứng ngắc, dần dần mềm mại, phảng phất đã chịu chấp nhận.

"Bất kể ngươi hay là Tịch Nguyệt đều không thích bị người ta vuốt đầu, chỉ có Thập Tuế thích."

Tĩnh Cửu xoa đầu bạch miêu, trầm mặc một lát nói: "Được rồi, có lẽ hắn cũng không thích, chẳng qua không biết làm sao phản đối ta."

Bạch miêu không để ý tới hắn.

"Thập Tuế là một đứa bé ta biết, vài ngày trước đi Trọc Hà trừ yêu, xảy ra chút ít vấn đề."

Tĩnh Cửu nói tiếp: "Lưỡng Vong phong đám hải tử kia cảm giác mình làm chuyện này rất kín đáo, xảo diệu, tiền kỳ chuẩn bị đủ lâu, cho nên nhất định có thể thành công, nhưng bọn hắn vẫn quá trẻ tuổi, không giống ta và ngươi đều biết, mấy trăm năm trước từng phát sinh chuyện cơ hồ giống nhau như đúc."

Bạch miêu nhớ tới chuyện hắn nói là chuyện gì, ánh mắt lạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 65: Ta sẽ vì ai phát tâm thi

Tĩnh Cửu suy nghĩ một chút, nói: "Có lẽ cuối cùng bọn hắn sẽ thành công, nhưng bọn hắn không biết như vậy có thể sẽ mang đến một chút hậu quả không tưởng được. Năm đó sư huynh không phải cũng thành công ư? Nhưng hắn chưa từng ngờ tới, sau này sẽ biến thành như vậy? Bất quá... Thập Tuế so với sư huynh cùng ta còn mạnh hơn, có lẽ có thể chịu đựng qua được cửa ải này sao."

Bạch miêu đối với tên đệ tử gọi Thập Tuế kia không có hứng thú, nhưng nghe ra Tĩnh Cửu đối với đệ tử kia vẫn còn có chút quan tâm, không khỏi có chút bất ngờ, nhìn hắn một cái, nghĩ thầm từ trước đến giờ ngươi một lòng tu đạo, chưa bao giờ quản người hay mèo chết sống, làm sao hiện tại thay đổi nhiều như vậy?

"Ta chuẩn bị đi ra ngoài một chút." Tĩnh Cửu nói.

Bạch miêu lại càng khiếp sợ, ngay cả lông đuôi cũng dựng lên, nghĩ thầm ngươi mà cũng chịu rời núi ư?

"Mắt không thấy thì lòng không vương bận."

Tĩnh Cửu nhắc lên ngón trỏ, đặt vào trước mắt Bạch Miêu.

Bạch Miêu rất tự nhiên đi về phía trước, dùng mắt cọ cọ.

Đội thoải mái mà cọ xát vài lần, nó mới sợ hãi thức tỉnh, vội vàng lui về, tiếp tục nằm ở trên bệ cửa sổ giả chết.

Nó bây giờ không nhìn ra Tĩnh Cửu sâu cạn thế nào, cho nên sẽ không xuất thủ, nhưng cũng sẽ không thân cận với Tĩnh Cửu, bởi vì như vậy có thể sẽ bị Tĩnh Cửu làm liên lụy.

Thanh Sơn trấn thủ bạch quỷ, có lực lượng so với Thần Ma cùng cảnh giới cực kỳ khủng bố, bối phận cũng cực cao.

Vô số năm qua, Thanh Sơn Cửu Phong chỉ có hai người có thể làm cho nó cảm thấy cảnh giác thậm chí sợ hãi.

Nó sợ Tĩnh Cửu, nhưng càng sợ người mà Tĩnh Cửu đối đầu.

Tĩnh Cửu vô tình, người kia lại quá đa tình.

Vô tình không phải là lãnh khốc, chẳng qua là ý tứ trên mặt chữ.

Đa tình chưa chắc đã là tốt.

"A Đại, muốn theo ta ra ngoài không?"

Tĩnh Cửu hỏi.

Bạch Miêu khinh bỉ nhìn hấn một cái.

Tĩnh Cửu nói: "Ngươi cũng biết, ta không hiểu nhân tình thế sự, cũng không biết quan tâm người khác."

Bạch Miêu u oán nhìn hấn một cái, nghĩ thầm ngươi cũng biết thế sao?

Tĩnh Cửu không nói gì nữa.

Bạch Miêu hiểu được ý tứ của hấn, vươn ra chân mèo mềm mại, làm dấu một chút.

Vuốt mèo sắc bén từ kẽ chân nó lộ ra, so sánh với thanh kiếm sang ngời nhất còn muốn làm người ta sợ hãi hơn.

"Cảm ơn."

Tĩnh Cửu sờ sờ đầu của nó.

Bạch Miêu vô cùng không hài lòng cắn hấn một cái, dĩ nhiên không dám dùng sức.

...

...

Lúc trở lại Thần Mạt phong, bóng đêm vẫn thâm trầm.

Nhìn nhà gỗ nhỏ, Tĩnh Cửu suy nghĩ một chút, đi tới, đẩy cửa vào.

Cố Thanh không ngủ, mượn ngọn đèn, còn đang nghiên tập kiếm phổ, nhìn thấy hấn, rất giật mình.

Hấn đi tới Thần Mạt phong đã nửa năm, cũng không thấy Tĩnh Cửu rời khỏi đỉnh núi, chớ đừng nói chi là đến chỗ của mình.

"Sau đó chúng ta sẽ rời đi."

Tĩnh Cửu nói: "Ngươi định ở lại trong núi, hay đi phía ngoài?"

Cố Thanh càng thêm giật mình, nghĩ thầm vì sao bỗng nhiên muốn rời đi? Hấn trầm mặc một lát, hỏi: "Các ngươi sẽ đi bao lâu?"

Đây là vấn đề vô cùng trọng yếu.

Tĩnh Cửu biết hấn quan tâm nhất là chuyện gì, nói: "Trước lúc thừa kiếm sẽ trở về."

Cố Thanh suy nghĩ một chút, nói: "Ta sẽ ở lại đây vậy, chuyên tâm tu kiếm, cũng thuận tiện giữ nhà."

Tĩnh Cửu không khuyên hấn, nói: "Vạn nhất có việc, nói với hầu tử."

Cố Thanh không rõ lắm ý tứ của hấn, nghĩ thầm hầu tử trên núi quả thật rất thông minh, nhưng nếu quả thật có việc, có thể hỗ trợ gì chứ? Hay là nói hầu tử này có thể đi tìm ai?

Hấn không hỏi Tĩnh Cửu, chẳng qua đem những lời này ghi tạc trong lòng.

...

...

Lúc sáng sớm, Thanh Sơn nghị sự.

Không biết là trùng hợp, hay bởi nguyên nhân gì, kể từ khi Thần Mạt phong xoá bỏ cấm lệnh, Triệu Tịch Nguyệt trở thành Phong chủ, Thanh Sơn nghị sự quy củ thay đổi lại rất nhiều.

Ngày thường cũng là các phong chủ kiểm tề tụ Thiên Quang phong, Phong chủ lấy kiểm truyền âm, hiện tại còn lại là do chư phong đại biểu ở trong đại điện Tích Lai phong đối diện nghị sự.

Rất nhiều người suy đoán, các Phong chủ cảm thấy cùng Triệu Tịch Nguyệt đệ tử đời thứ ba ngang hàng nghị sự, thật sự là có chút khó xử.

Cái suy đoán này còn có bằng chứng phụ, đó chính là Thanh Sơn nghị sự lần này, vẫn vô tình hay cố ý quên báo cho Thần Mạt phong.

Hôm nay nội dung nghị sự chủ yếu, là Lưỡng Vong phong đệ tử lần này tại Triều Nam thành trừ yêu gấp vấn đề.

Thiên Quang phong Bạch Như Kính trưởng lão, căn bản không che giấu vẻ giận dữ của mình, lớn tiếng yêu cầu mau sớm phái ra nhị đại cường giả đi Trọc Hà, nếu như đầu đại yêu này còn sống, mau mau bắt lại, nếu như đã chết, cũng phải đem thi thể kéo về, điều tra rõ đêm đó, đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Nghe rống giận quanh quẩn trong điện, Mai Lý đám người không nói gì, bọn họ biết Bạch Như Kính vì sao tức giận như thế, bởi vì cho tới bây giờ, Liễu Thập Tuế còn không tỉnh.

"Thích Việt phong các sư đệ đã xem, trong cơ thể Liễu Thập Tuế quả thật có rất nhiều hóa độc, nhưng mà... Rõ ràng lại khác thường."

Đến từ Vân Hành phong Thi Minh Hiền trưởng lão âm dương quái khí nói: "Ta rất hoài nghi có phải hấn ăn thứ gì hay không, chờ hấn tỉnh lại hỏi sẽ biết."

Trong điện mọi người biết hấn hoài nghi cái gì, trên thực tế sau khi Thích Việt phong tra xét, đây là suy đoán của rất nhiều người.

Bạch Như Kính tự nhiên muốn che chở đồ đệ của mình, lớn tiếng nói: "Chân tướng không rõ, đừng vội ngậm máu phun người!"

Thi Minh Hiền cười lạnh nói: "Hay cho một câu chân tướng không rõ, ta đây cũng muốn xin hỏi một câu, nếu chân tướng không rõ, vì sao Giản Như Vân đã bị nhốt vào u thất!"

Mọi người đều biết, Giản Như Vân trước lúc đi Lưỡng Vong phong chính là đồ đệ của Thi Minh Hiền.

"Giản Như Vân bảo vệ bất lực, dĩ nhiên chịu phạt!"

"Trảm yêu trừ ma, vốn là chuyện hung hiểm, chẳng lẽ còn muốn làm bảo mẫu ư?"

"Thi Minh Hiền, ngươi chớ có cho là mình có chỗ dựa, có thể đối với Thiên Quang phong ta vô lễ như thế!"

"Ô ô, không hồ là Thanh Sơn đệ nhất phong, quả nhiên khí phách mười phần, chẳng lẽ Vân Hành phong ta là thuộc hạ của ngươi ư?"

Trong lúc nhất thời, Tích Lai phong đại diện chỉ có thể nghe được tiếng gầm nổi giận của Bạch Như Kính cùng thanh âm âm dương quái khí của Thi Minh Hiền.

Tích Lai phong chủ lắc đầu, chuẩn bị khuyên giải mấy câu, bỗng nhiên không biết cảm ứng được cái gì, khề cau mày, không có mở miệng.

Mai Lý nhìn về ngoài điện, vẻ mặt kinh ngạc, nghĩ thầm xảy ra chuyện gì, vì sao kiểm tâm của mình có chút không yên?

Rất nhanh, một tin tức từ Nam Tùng đình truyền tới nội môn, vừa nhanh chóng truyền khắp Cửu Phong.

Triệu Tịch Nguyệt cùng Tĩnh Cửu đã đi.

Đi? Cứ như vậy đi?

Bạch Như Kính vẻ mặt kinh ngạc, nói: "Triệu... Nàng là Thần Mạt phong chủ, làm sao có thể tùy ý rời đi?"

Tịch Lai phong đại diện một mảnh an tĩnh, Thanh Sơn nhị đại cường giả nhìn nhau im lặng.

Chính bởi vì Triệu Tịch Nguyệt là Thần Mạt phong chủ, cho nên nàng rời đi không cần bất luận kẻ nào đồng ý.

Dựa theo môn quy của Thanh Sơn, nàng chỉ cần báo cho Tịch Lai phong một tiếng, đem kiểm bài ghi danh, là có thể muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó.

Đây cũng là đặc quyền của Cửu Phong Phong chủ.

Cho dù nàng không thông báo Tịch Lai phong, cũng không có ai có thể làm gì nàng.

Dĩ nhiên, nếu như Chương môn không đồng ý, tự nhiên cần phải bàn thêm.

Vấn đề là, Chương môn chuyên tâm tu đạo, đã nhiều năm không để ý tới những chuyện này.

Tịch Lai phong chủ bất đắc dĩ cười cười, nói: "Sau đó ta sẽ đi Thiên Quang phong cùng Chương môn sư huynh báo chuyện này."

Mai Lý nhìn Lâm Vô Tri tới báo tin, hỏi: "Bọn họ có nói muốn đi đâu hay không? Khi nào trở lại?"

Lâm Vô Tri cười khò nói: "Không nói gì."

Mai Lý tâm nghĩ không phải sẽ thật lâu chứ?

Đối với người tu đạo mà nói vân du tứ hải mấy chục năm là chuyện rất bình thường, mọi người trong điện cũng từng có tương tự trải qua, nhưng thời điểm bọn hắn đưa ra loại quyết định này, thường thường đã tu tới Du Dã cảnh giới, trên đại đạo tiếp tục đi tới trở nên vô cùng khó khăn, Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cửu còn trẻ như vậy, tại sao vội vã như thế?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 1: Thanh Sơn hổ thẹn ngày đầu tiên

Lúc sáng sớm, Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt rời khỏi Thần Mạt phong.

Bọn họ liên tục đi tám trăm dặm đường, ra khỏi Nam Tùng đình, đến Vân Tập trấn ăn một bữa lẩu.

Triệu Tịch Nguyệt ăn bảy đĩa thịt, uống ba bình rượu trái cây, Tinh Cửu gấp vài miếng rau, còn dùng nước lẩu.

Sau giờ ngo, bọn họ tiếp tục lên đường, vừa đi mấy trăm dặm đường, đi tới ngoài Thương Châu châu thành.

Thương Châu thành không tính đặc biệt lớn, nhưng có năm con quan đạo giao hội ở chỗ này, vị trí địa lý cực kỳ trọng yếu, cho nên triều đình quản trị cực nghiêm.

Ngoài cửa thành có vệ binh canh gác, tuy nói chỉ thu chút ít tiền, mau chóng cho đi, nhưng mà kiểm tra đối với người đi đường cũng sẽ không buông lỏng.

Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt đứng dưới đình ở ngoài thành, nhìn phương hướng cửa thành rất lâu.

Bọn họ có một vấn đề rất phiền toái không cách nào giải quyết.

Làm sao vào thành?

Tinh Cửu lần nữa hồi tưởng năm đó xem những du ký cùng hoàng triều tương quan điều lệ, phát hiện vẫn không có biện pháp nào khác.

"Trực tiếp ngự kiếm mà vào, trong thành hẳn là có tiên tại chuyên môn tiếp đãi người tu hành." Hắn nói với Triệu Tịch Nguyệt.

Triệu Tịch Nguyệt có chút tức giận.

Bắt đầu, nàng muốn ngự kiếm mà đi, hết lần này tới lần khác Tinh Cửu không đồng ý, nói nếu muốn du lịch, cần gì vội vàng như vậy, hơn nữa không cần hiển lộ thân phận cho thỏa đáng.

Tinh Cửu nói: "Bằng không nhất định phải có lộ dẫn do quan phủ phát."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hấn hỏi: "Người có sao?"

Tĩnh Cửu nói: "Lúc chúng ta rời đi, có thể đi Tích Lai phong lấy mấy phân."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Đó chính là hiện tại không có ư?"

Tĩnh Cửu nhìn về chút ít xe ngựa trên quan đạo, lầm bầm nói: "Cũng không biết phía trên lộ dẫn có bức họa hay không."

Triệu Tịch Nguyệt dò dẫn nói: "Thanh Sơn hồ thẹn."

Đúng vậy, Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt là hai người hoàn toàn không có kỹ năng sống thường thức.

Ở Thanh Sơn, nhìn bọn họ không có bất kỳ khác thường, nhưng khi bọn hấn đi tới nhân thể chân chính, vấn đề này sẽ triển lộ không bỏ sót.

Bọn họ nhất tâm hướng đạo, toàn bộ thời gian cùng tinh lực cũng đặt ở tu hành, cảm ngộ thiên địa... các vấn đề thâm thúy, căn bản không để ý chút ít việc vặt trong sinh hoạt.

Ban đầu ở sơn thôn, Tĩnh Cửu dùng chín ngày thời gian học xong việc nhà nông, việc nhà cùng các môn thủ công, thứ khác vẫn không học được, tỷ như cùng người giao thiệp.

Vô luận là ở Liễu gia, ở Nam Tùng đình cùng tuổi tảo kiếm, ở Thần Mạt phong, hấn chỉ ở một mình, cũng không cần cùng người giao thiệp.

Tình huống của Triệu Tịch Nguyệt so với hấn tốt hơn một chút, nhưng vẫn có hạn. Lúc nàng còn chưa ra đời, chính là tương lai Thanh Sơn Tông trọng điểm trông chừng, đi tới nhân thể, nâng một mực chuẩn bị tu đạo, học tập các loại kiến thức thâm thúy, chỉ ở lại trong phủ, chưa bao giờ gặp người ngoài, cho đến đi tới Thanh Sơn, phần lớn thời gian cũng là ở một chỗ, tỷ như Kiếm Phong.

Ở trong thế giới tu đạo, bọn họ là nhân tài thiên phú kinh người, ở trong thế giới bình thường, bọn họ có vẻ rất ngốc.

Không có biện pháp khác, vậy chỉ có thể lựa chọn phương pháp trực tiếp nhất.

Dĩ nhiên, biện pháp kia không phải là đoạt lộ dẫn mà Tĩnh Cửu từng nghĩ tới.

Hoàng hôn dần sâu, tầm mắt mờ hồ, hấn cùng với Triệu Tịch Nguyệt vây quanh một đoạn tường thành heo lánh nhất trước Thương Châu thành, kiếm quang lóe lên nhanh chóng, biến mất khỏi chỗ này.

Phi kiếm rơi vào trong một cái ngõ hẻm vắng vẻ.

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Đi nơi nào?"

Tĩnh Cửu nói: "Ta chưa từng ở tiên cư, nghe nói không sai."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Nếu là du lịch, tựa như Quả Thành Tự đạo hồng trần, cứ ở khách sạn cho thỏa đáng."

Tĩnh Cửu nghĩ tới trong sách viết chút ít, có chút sầu lo, nói: "Nghe nói khách sạn tương đối dơ bẩn, hơn nữa mùi chân hôi rất nồng."

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ thâm thật sự không có kiến thức, tìm khách sạn thật đất không phải được rồi sao, người phạm chẳng lẽ cũng không rửa chân ư?

Tĩnh Cửu còn muốn nói điều gì, Triệu Tịch Nguyệt nói thẳng: "Ta là sư tỷ, nghe ta."

"Được rồi."

Hai người rời hẻm nhỏ, hướng đường lớn phía ngoài đầy ngọn đèn dầu đi tới.

Triệu Tịch Nguyệt bỗng nhiên dừng bước, nói: "Người chờ ta một chút."

Một lát sau, nàng từ phía ngoài hẻm trở về, cầm trong tay hai cái nón lá.

Tĩnh Cửu nhận lấy nón lá, hỏi: "Vì sao?"

Triệu Tịch Nguyệt không nói gì, lấy tay ở trên mặt mình làm dấu một chút.

Đây đã biến thành động tác thường gặp của Thanh Sơn Cửu Phong, chỉ cần nhìn thấy động tác này, đã biết là đang nói Tĩnh Cửu.

Tĩnh Cửu chính mình cũng chưa từng thấy động tác này, nhưng hấn rất nhanh đã hiểu ý tứ của Triệu Tịch Nguyệt.

Hấn đem nón lá đeo lên, thấp giọng hỏi: "Còn có thể thấy sao?"

P phía ngoài ánh đèn xuyên vào hẻm, chiếu vào trên người của hấn, nón lá che hơn phân nửa khuôn mặt, nhưng cho dù lộ ra một bộ phận cũng quá mức

kinh diễm.

Triệu Tịch Nguyệt đưa tay đem nón lá đè ép xuống dưới, đánh giá một phen mới hài lòng gật gật đầu.

...

...

Trích Tiên cư là từ lâu cùng với khách sạn tốt nhất Thương Châu.

Đây là Triệu Tịch Nguyệt đứng cảm hỏi thăm mấy người đi đường đưa ra kết quả.

Khách sạn đèn dầu rực rỡ, sáng sủa sạch sẽ, tuy có chút huyền ảo, nhìn cũng không tệ lắm.

Triệu Tịch Nguyệt tương đối hài lòng, Tinh Cửu nhìn ba chữ trên biển, tương đối không hài lòng.

Đi vào khách sạn, đi tới trước người chủ quầy, Triệu Tịch Nguyệt bỗng nhiên trầm mặc.

Tinh Cửu có chút không giải thích được, sau đó nghĩ đến, nàng hẳn là đã quên mang tiền.

Loại chuyện này hẳn sẽ không quên, hẳn vẫn nhớ, tiền là thứ trọng yếu nhất, hẳn ở trong son thôn địa vị rất lớn trình độ là từ thứ này.

Hắn lấy một mảnh vàng lá đưa cho chủ quầy, thật tình nói: "Lấy gian phòng tốt nhất."

Không có ai sẽ mang nón lá vào khách sạn thuê phòng, cũng không có ai dùng vàng lá trả tiền phòng, nhưng... đây dù sao cũng là vàng lá.

Quản các người là quái nhân gì, chỉ cần có tiền là tốt rồi.

"Thiên tự giáp hào phòng! Nhìn danh tự này, chính là chuẩn bị cho hai ngài."

Chủ quầy trên mặt nổi lên nụ cười chân thành, gọi tiểu nhị, dẫn dò hắn mang khách nhân đi tới.

Đi tới cửa phòng, nhìn một bài quả nhiên viết thiên tự giáp hào, Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt cũng cảm thấy tương đối hài lòng.

Vào tới phòng, Triệu Tịch Nguyệt nhìn chung quanh, phát hiện quả thật không tệ, cùng Triều Ca thành trong nhà so sánh, cũng kém không mấy.

Tinh Cửu nghĩ tới một việc, hỏi: "Người không có tiền làm sao mua nón lá?"

Triệu Tịch Nguyệt ngây người, không trả lời vấn đề này, tìm chỗ sàn nhà sạch sẽ khoanh chân ngồi lên, nhắm mắt lại bắt đầu điều tức nghỉ ngơi.

"Thanh Sơn hồ thẹn a."

Tinh Cửu lắc đầu, cười nói.

Triệu Tịch Nguyệt vẫn không để ý tới hắn.

Một đạo sương trắng từ đỉnh đầu của nàng phát lên, thẳng tắp như tuyến, cũng như kiếm.

Tinh Cửu cúi xuống thiết kiếm phía sau, tâm ý hơi đổi, trên thân kiếm ngưng đen phát lên một đạo u lam ngọn lửa.

Hắn tự tay bắt hỏa diễm thả vào trên mặt, chà xát mấy cái, tro bụi ngàn dặm lửa trình toàn bộ biến mất không thấy gì nữa, lộ ra làn da sạch sẽ như ngọc.

Chốc lát thời gian, Triệu Tịch Nguyệt điều tức kết thúc, mở mắt, hắc bạch phân minh, rất đẹp mắt.

Nàng nhìn Tinh Cửu một cái, suy nghĩ một chút, đưa tay đến không trung dùng đạo pháp ngưng nước, đem mặt rửa.

Tiếng gõ cửa vang lên, tiểu nhị bụng nước nóng đi đến, khều tay đang cầm hai cái khăn lông tuyết trắng.

"Khách quan ngài..."

Tiểu nhị nhìn mặt Triệu Tịch Nguyệt, ngây ngẩn cả người.

Hắn đem chậu nước đặt vào trên mặt đất, nhìn về Tinh Cửu, nói: "Nếu không ngài..."

Thanh âm lần nữa đột nhiên ngừng lại.

Hắn dụi dụi con mắt, có chút không dám tin tưởng thứ mình nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Nghe một mảnh ếch kêu

Trở lại phòng bếp phía sau khách sạn, tiểu nhị đặt mông ngồi vào trên ghế, thất hồn lạc phách, một hồi lâu sau nói không ra lời.

Đồng bạn cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Sao thế?"

Tiểu nhị chà xát mặt, thanh tỉnh chút ít, nói: "Ngươi biết không? Ta vừa mới nhìn thấy gương mặt xinh đẹp nhất mình từng gặp đời này."

Đồng bạn ngẩn ra, sau đó cười nói: "Có thể đẹp đến mức nào chứ? Chẳng lẽ còn có nữ tử đẹp hơn Lục Ý cô nương ư?"

Lục Ý cô nương là người nổi danh nhất Thương Châu thành, là đối tượng mà những người trẻ tuổi cùng khổ bọn hắn trong ngày thường nghị luận nhiều nhất, dĩ nhiên, bọn họ khẳng định không có cơ hội tận mắt nhìn Lục Ý cô nương bộ dáng như nào, nhưng đối với bọn họ mà nói, Lục Ý cô nương nhất định là nữ tử dễ nhìn nhất thế gian, thậm chí nói là tiên nhân cũng không quá đáng.

Nói xong câu đó, tên đồng bạn kia bụng mơn ớn đi.

Tiểu nhị vẫn có chút đần độn, nghĩ thầm Lục Ý cô nương khẳng định không đẹp bằng người kia, bất quá người kia là một nam nhân.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, mắt sáng rực lên, hai tay nâng trước ngực, yên lặng cầu nguyện.

"Tiên sư ở trên cao, van cầu ngươi mang ta đi sao."

...

...

Thiên tự giáp hào phòng.

"Hắn làm sao phát hiện thân phận chúng ta?"

Triệu Tịch Nguyệt nhìn Tinh Cửu rất chân thành hỏi.

Nàng thật sự nghĩ mãi mà không rõ, tên tiểu nhị kia rõ ràng là người phạm.

Tinh Cửu do dự một chút, giọng tay phải lên ở trên mặt mình làm dấu một chút.

Triệu Tịch Nguyệt hiểu, lắc đầu, nói: "Sau này ngươi đem gương mặt che kín vào."

Tinh Cửu nghĩ thầm điều này cũng không thể trách ta.

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ đến một việc, nói: "Người kia nói Lục Ý cô nương là ai?"

Tinh Cửu suy nghĩ một chút, nói: "Hắn là kỹ nữ trong thanh lâu."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta biết, thanh lâu chính là nơi mà nữ tử uống rượu mua vui chọn am nhân."

Tinh Cửu gật đầu, nói: "Không sai, ta xem ở trong sách."

Triệu Tịch Nguyệt an tĩnh một lát, nói: "Thật ra có đôi khi ta không rõ người phạm rốt cuộc nghĩ như thế nào, chuyện kia có ý tứ như vậy hay sao?"

Tinh Cửu nói: "Ta cũng cảm thấy thế."

Triệu Tịch Nguyệt chuyển đề tài, nói: "Ta có một vấn đề, vì sao ngươi nhất định phải kiên trì đi bộ?"

Nàng có thể ngự kiếm phi hành đã ba năm, mỗi lần ngự kiếm vẫn cảm thấy thần thanh khí爽, rất sướng khoái.

Tinh Cửu biết nàng vẫn còn cảm giác mới mẻ, vấn đề là hắn đã phát ngán rồi, hơn nữa hắn vẫn là Thừa Ý cảnh, tuy nói không sợ gió rét, nhưng vẫn còn có chút không thoải mái.

"Rất lạnh." Hắn nhìn Triệu Tịch Nguyệt thật tình nói: "Cho dù có kiếm nguyên hộ thể, vẫn rất lạnh, gió quá lớn."

Trước kia bởi vì chút chuyện, hắn từng rời Thanh Sơn mấy lần, ngự kiếm du lịch thế gian.

Không có khách sạn, không có xe ngựa, không có lữ nhân, chỉ có gió vịnh không ngừng nghỉ, còn có mây ùn ùn kéo tới.

Thỉnh thoảng chân trời sẽ xuất hiện mấy đạo kiếm quang, nhưng đôi phương nhìn kiếm quang của hắn, căn bản không dám nhích tới gần, chỉ dám xa xa thỉnh an hành lễ sau đó rút đi.

Năm ấy từ sơn thôn đi Thanh Sơn, Lữ Sư không lựa chọn ngự kiếm mà đi bộ, ở sau thời điểm ban đầu không thích ứng hắn ngược lại cảm giác không sai.

Đi lại trên đường, có thể thấy phong cảnh bất đồng.

Cây hồ cùng cỏ liễu sẽ khác nhau, sơn tuyến cùng dòng suối nhỏ cũng sẽ bất đồng.

Ở trong núi cũng có thể thấy được những phong cảnh này, nhưng biến hóa không nhanh như vậy.

Trời mây mặc dù cũng hay thay đổi, tùy thời có hình dáng bất đồng, cuối cùng vẫn chỉ là mây.

Ở trên đường đi lại, còn có thể nghe một mảnh ech kêu, không giống ngự kiếm, chỉ có thể nghe được gió rỗng.

"Ta cũng có một vấn đề."

Tĩnh Cửu nhìn nàng hỏi: "Tại sao chúng ta phải đi Triều Nam Thành?"

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Ai là sư tỷ?"

Tĩnh Cửu nói: "Người."

Triệu Tịch Nguyệt lại hỏi: "Ai là Phong chủ?"

Tĩnh Cửu bỗng nhiên có chút hối hận sắp xếp ban đầu.

"Cho nên nghe ta an bài là tốt rồi, không cần có nhiều vấn đề như vậy."

Triệu Tịch Nguyệt nói xong câu đó, ngồi lại sàn nhà bắt đầu tiếp tục tu hành.

Nàng nhắm mắt, đôi môi hé mở, một thanh tiểu kiếm màu đỏ bay ra.

Tiểu kiếm gặp gió mà sinh, biến thành bộ dáng ban đầu, chính là Phát Tư Kiếm.

Phát Tư Kiếm lẳng lặng lơ lửng trên không trung, tán xuất một đạo khí tức như có như không, rơi vào trên người của nàng.

Tĩnh Cửu lên giường, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Một lúc lâu sau, hắn tỉnh lại, nghỉ ngơi đã đủ.

Hắn đi tới bên cửa sổ, nhìn Thương Châu thành dưới bóng đêm.

Đêm đã khuya, Thương Châu thành rất an tĩnh, nơi xa chỗ nào đó truyền đến thanh âm ti trúc, cho nên trở nên càng thêm rõ ràng.

Triệu Tịch Nguyệt mở mắt, nhìn hắn một cái, nói: "Nếu không có việc gì, vì sao không tu hành?"

Lúc ở Thanh Sơn, nàng cũng rất muốn hỏi vấn đề này, hiện tại đi tới thành thị xa lạ, nàng rốt cục hỏi ra.

Tĩnh Cửu không nói gì, bởi vì không biết giải thích thế nào.

Thời điểm mùa hè, hắn cũng đã phá cảnh vào Thừa Ý, kiếm hoàn mới thành lập, bên trong trăm trọng ngự kiếm tự nhiên, một kích toàn lực, kiếm như tia chớp, có thể giết người trong lúc vô hình.

Kế tiếp hắn cần dùng kiếm nguyên tiếp tục thói luyện kiếm hoàn, cho đến hai thứ hợp nguyên, có thể giống như Triệu Tịch Nguyệt, có thể tùy ý hợp kiếm vào hoàn, mới xem như tiến vào Vô Chương cảnh giới.

Triệu Tịch Nguyệt ở Kiếm Phong khổ tu hai năm, dùng kiếm ý thổi thẽ cực kỳ hung hiểm, rút ngắn quá trình này cực kỳ kinh người, hơn nữa đi tới Thần Mạt phong, nàng bắt đầu tu hành Cửu Tử kiếm quyết cùng bản tính khí chất của mình hoàn mỹ thống nhất, như thế mới có thể trong thời gian ngắn như vậy, phá cảnh vào Vô Chương.

Tĩnh Cửu không thể nào tái diễn quá trình của nàng, bởi vì thân thể của hắn tương đối đặc thù, hơn nữa ở mấu chốt tiết điểm tiến vào Vô Chương cảnh

giới, phải vô cùng cẩn thận. Cho nên tu hành giống như trước, hấn chỉ có thể dựa vào thời gian —— đạo lực lượng lớn nhất, cũng là bé nhất trong thiên địa này từ từ hướng thượng tăng cảnh giới mà đi. Dĩ nhiên, linh đan diệu dược hấn đã ăn thật nhiều, ăn nữa cũng không có bất kỳ tác dụng, như vậy còn dư lại vẫn là một chữ kia: Đợi.

Vấn đề lần này đi ra có chút vội vàng, hấn lại muốn đi gặp bạch quý, dặn dò Cố Thanh, đã quên đem đĩa sứ cùng hạt cát mang theo trên người, không khỏi có chút nhàm chán.

Triệu Tịch Nguyệt nhận ra hấn có chút nhàm chán, có chút giật mình.

Đối với người tu đạo mà nói, loại tâm tình như nhàm chán theo đạo lý là không thể nào tồn tại.

Chỉ cần người có thời gian, hấn là tu hành, luyện kiếm, hoặc là cảm ngộ thiên địa cũng tốt, làm sao có thể nhàm chán chứ?

Nàng không biết, những chuyện này Tinh Cửu đã không cần phải làm nữa.

...

...

Trích Tinh lâu là chỗ cao nhất Thương Châu thành, cũng là điểm mà du khách bên ngoài sẽ đến ngắm cảnh.

Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt không đến để xem tòa danh lâu này.

Bọn họ mang nón lá, đứng chỗ cao nhất Trích Tinh lâu, nhìn về một tòa mộc lâu đèn dầu sáng rõ cách đó không xa.

Tinh Cửu nhìn mộc lâu này, nói: "Đây chính là thanh lâu a?"

Triệu Tịch Nguyệt nhìn thanh lâu, cũng có chút ngạc nhiên.

Nàng tự nhiên biết thanh lâu làm gì, còn nghe người trong nhà đã nói, chỉ là không có cơ hội tận mắt nhìn thôi.

Trích Tinh lâu cách tòa thanh lâu này ít cũng trăm trượng xa, vốn dĩ với nhãn lực thánh lực của bọn họ, tự nhiên đem hình ảnh trong lầu nhìn rõ ràng, nghe vô cùng rõ ràng.

Trong tiếng ti trúc xen lẫn, sau cửa sổ trên giường hồng chăn đệm màu trắng quay cuồng không ngừng.

Triệu Tịch Nguyệt mở to hai mắt nhìn bên kia, mang theo một tia kinh ngạc nói: "Nguyên lai là như vậy a."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Sát chi nhất kiếm

Tinh Cửu không hứng thú đối với hình ảnh cụ thể.

Hấn từng xem sách.

Những cuốn sách kia có bức vẽ minh họa.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn một lát, lắc đầu nói: "Ta vẫn không hiểu, loại chuyện này thì có ý nghĩa gì."

Tinh Cửu nói: "Chuyện tự nhiên, tự nhiên có cái thú của tự nhiên, nếu thật sự không thú vị, Nhân tộc sinh sôi như thế nào được?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Đạo lý thì ta hiểu, người phạm tội nguyên có hạn, ham hưởng lạc cũng có thể hiểu được, chỉ là vì sao có rất nhiều người tu đạo cũng đắm chìm vào đạo này? Còn có cường giả tà phái, cảnh giới cao có thể so với sư thúc Du Dã cảnh phái ta, lại như cũ đối với chuyện này nhớ mãi không quên, thậm chí còn hái hoa khắp nơi."

"Âm dương đạo cũng là đạo, thủ đoạn của tà đạo tự nhiên không đề cập tới, theo ta được biết, đông dịch đạo tăng nhân nói song tu thật ra rất có giảng cứu, có lẽ có thể dòm tới một góc đại đạo."

Tinh Cửu nói: "Thanh Sơn không tu đạo này, nhưng như Tích Lai phong cùng Thượng Đức phong, cũng có rất nhiều đạo lữ."

Triệu Tịch Nguyệt tự nhiên biết, thậm chí biết ý nghĩ của Cố Hàn, chỉ bất quá nàng chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Tĩnh Cửu nói: "Đi thôi."

Triệu Tịch Nguyệt gật đầu, nhìn như bình tĩnh, nhưng lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Gió đêm khẽ lay động, đem mái tóc ngắn thổi càng thêm xốc xếch, nhưng không cách nào làm giảm bớt nhiệt độ trên mặt nàng.

Vừa mới nhìn thấy hình ảnh, để cho kiếm tâm của nàng có chút không yên.

Nàng nhìn Tĩnh Cửu, phát hiện hắn thật sự vẻ mặt như thường, không khỏi có chút bội phục, nghĩ thầm không hổ là truyền nhân mà sư thúc tổ tín nhiệm nhất, đạo hạnh quả thật rất sâu đậm.

Ngay khi bọn hắn xoay người chuẩn bị rời đi, chợt nghe cách đó không xa truyền đến một tiếng hét thảm.

Ngay sau đó, bọn họ nghe thấy thanh âm gậy gộc rơi vào trên thân người, tiếng khóc thê thảm của nữ tử còn có bên tai không dứt tiếng nhục mạ.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn Tĩnh Cửu một cái, hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Tĩnh Cửu nói: "Người tu đạo bình thường sẽ không can thiệp vào chuyện thế gian."

Triệu Tịch Nguyệt chú ý tới hai chữ bình thường trong những lời này của hắn.

Tĩnh Cửu lại nói: "Thâm sự vô số, kẻ ác vô số, giết cũng không sạch."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Cho nên nhắm mắt làm ngơ ư?"

Tĩnh Cửu nói: "Đúng."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Nếu như đã thấy thì sao?"

Tĩnh Cửu nói: "Xem tâm tình."

"Ta không nghĩ như vậy."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta muốn làm gì thì làm cái đó, nếu như chuyện này cũng làm không được, vậy ta còn tu đạo làm gì?"

Tĩnh Cửu nói: "Tùy ngươi."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ngươi tới?"

Nơi xa tiếng gậy gộc đã ngừng lại, chỉ có tiếng khóc của nữ tử cùng tiếng nhục mạ còn đang kéo dài.

Tĩnh Cửu nhìn một chút cự ly, nói: "Ta không với tới."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn bên kia, bấm một cái kiếm quyết.

Phát Tư Kiếm phá không mà đi, ở trên bầu trời của Thương Châu thành vẽ ra một đạo màu đỏ đáng sợ.

Nơi xa trong ngõ truyền đến mấy thanh âm vật nặng rơi xuống đất, sau đó là một tiếng hét thảm.

Sau một khắc, Phát Tư Kiếm phá không quay về.

Tĩnh Cửu không ngờ Triệu Tịch Nguyệt xuất kiếm gọn gàng linh hoạt như thế.

Nghĩ tới nàng ở trên Thần Mạt phong từng nói nàng rất hung dữ, hắn nở nụ cười.

Ở thời điểm tuần sát bên ngoài Thanh Sơn, Triệu Tịch Nguyệt từng giết một chút yêu quái.

Âm Tam chết ở trước mặt nàng, đó là Mạnh sư giết.

Tả Dịch chết ở trước mặt nàng, đó là Tĩnh Cửu giết.

Hôm nay, là lần đầu tiên nàng giết người.

Tay phải của nàng có một chút run rẩy.

Ngay lúc này, nàng thấy được nụ cười ảm áp của Tĩnh Cửu, cảm thấy bình tĩnh hơn chút ít.

Tinh Cửu đưa tay vuốt vuốt đầu của nàng, trong ánh mắt tràn đầy vui mừng.

Triệu Tịch Nguyệt thấy chuyện này thật sự có chút ít cổ quái, không nhận được nói: "Người có bệnh sao?"

Tinh Cửu không nói gì, đem nón lá đưa cho nàng, đồng thời đội kín cho chính mình.

Năm đó lúc hấn lựa chọn nàng, cũng không nghĩ quá nhiều.

Bây giờ nhìn lại, quyết định này thật là chính xác.

Tiểu cô nương rất có phong phạm một kiếm mà giết của chính mình năm đó.

Thương Châu thành thức dậy.

Có ánh đèn chiếu sáng con hẻm nhỏ kia, tiếng bước chân vang lên, còn kèm theo binh sĩ quát lớn.

Một tiểu cô nương gầy yếu nằm ở góc tường, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt rời rạc, áo xốc xéch, đôi môi bởi vì khô mà tróc cả da không ngừng mấp máy, không biết đang nói điều gì.

Ở quanh người nàng, bốn cổ thi thể không đầu nằm lăn ra, máu tươi tuôn đầy đất, cái đầu lăn ra chỗ rất xa, trên mặt vẫn mang theo vẻ mặt dâm tục cùng thô bạo, tựa như thời khắc trước khi chết, căn bản không biết chuyện gì xảy ra, cũng không cảm nhận được bất kỳ nguy hiểm nào.

Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt đã rời đi, bọn họ không biết tiểu cô nương gầy yếu kia là từ thanh lâu trốn ra, cũng không biết tiểu cô nương kia cuối cùng có thoát khỏi kết quả thể thảm hay không, gian thanh lâu này rất có bối cảnh ở Thương Châu thành, ai biết chuyện xưa này kết cục sẽ thế nào.

Nếu như từ góc độ hành thiện mà nói, bọn họ làm như vậy cũng không thỏa đáng, ít nhất là không hoàn thiện.

Nhưng tựa như Tinh Cửu đã nói, thảm sự vô số, kẻ ác vô số, giết cũng không sạch, cho dù người là thần tiên thật sự cũng không quản nổi.

Thái Thượng vô tình, là một việc mà mỗi người tu đạo trở lại nhân gian đều phải học được.

Quả Thành Tự tăng nhân đạo hồng trần, lại lựa chọn chính là một con đường hoàn toàn bất đồng khác.

Đối với chuyện này, Tinh Cửu rất tôn kính, nhưng sẽ không tiếp nhận.

Bởi vì tăng nhân Quả Thành Tự sống quá khổ, bất kể là bây giờ hay là quá khứ, thậm chí bao gồm cả những người đã rời đi, tỷ như Đạo Thánh.

...

...

Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt đi lại trong bóng đêm ngoài Thương Châu thành, nhìn như không nhanh, nhưng tùy ý đã lướt đi trăm trượng.

Đạo lý cũng đã hiểu, nhưng tiếp nhận cần có chút thời gian.

Bọn họ lặng yên đi một canh giờ, cho đến luồng nắng sớm đầu tiên xuất hiện tại bên kia đường chân trời, Triệu Tịch Nguyệt mới bắt đầu nói chuyện.

"Ta muốn ngự kiếm"

"Có gió."

"Ta muốn hóng gió."

"Lòng yên tĩnh cần gì phải có gió."

"Người biết không? Thanh Sơn có người hoài nghi người là hòa thượng Quả Thành Tự."

"Cái suy đoán này cũng có mấy phần ý tứ."

Triệu Tịch Nguyệt hiếm thấy toát ra bộ dáng tiểu nữ nhi, nhìn hấn nói: "Ta muốn bay."

Tinh Cửu nhìn nàng nói: "Ta nhớ người từng nói, nếu như không cách nào đáp xuống mặt đất, bay cao hơn nữa có ý nghĩa gì?"

Ban đầu ở ngoài Vân Tập trấn nhìn xong thi thể Âm Tam, hấn khuyên nàng từ bỏ tra xét chuyện này, Triệu Tịch Nguyệt đã nói những lời này.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn ánh mắt của hấn, nói: "Nhưng người cũng đã nói mục đích tu đạo không phải là tranh cường hão thắng, không phải là theo đuổi ý nghĩa, mà chỉ là bay cao hơn."

Tĩnh Cửu nói: "Ta tùy tiện nói thôi."

...

...

Ánh sáng mặt trời mới lên, cả vùng đất phía trước bỗng nhiên xuất hiện một dải lụa hồng.

Cẩn thận quan sát, thì ra đó là một con sông vô cùng rộng lớn, phản chiếu ánh sáng mặt trời.

Nước sông chảy xuôi, dải lụa hồng phảng phất đang không ngừng rung động, như chân thật.

Đây chính là con sông lớn nhất phía nam Triều Thiên đại lục—— Trọc Thủy.

Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt hướng bên kia đi tới, qua một mảnh vách núi, men theo tiếng nước chảy thao thao, đã đi tới bờ nam Trọc Thủy.

Trọc Thủy rộng hơn ngàn trượng, bờ bên kia có một tòa đại thành, mặc dù cách xa như vậy, cũng có thể thấy kiến trúc cao vút trong mây bên trong.

Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt lại càng cảm nhận được rất nhiều trận pháp khí tức.

Đó chính là Triều Nam thành, trọng trấn tối trọng yếu của Nhân tộc hoàng triều ở phía nam.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4: Kiểm vào Triều Nam thành

Triều Nam thành còn chưa hoàn toàn tỉnh giấc, vô số làn khói bếp lượn lờ bay lên, có thể suy đoán được nếu ban ngày, tòa thành thị này sẽ phồn hoa cùng náo nhiệt đến cỡ nào.

Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt sóng vai đứng bên bờ, nón lá cũng đã bỏ đi.

Lúc trước thời điểm đi đường bọn họ mới phát hiện, bởi vì đi quá nhanh, gió cũng không nhỏ, nón lá rất dễ dàng bị thổi đi.

Lúc này bọn họ dùng hai mảnh vải màu xám che kín diện mạo, nhìn có chút giống các y tang Quả Thành Tự khổ tu nơi Bắc Địa.

Nước Trọc Thủy quả thật rất đục, thủy thể vô cùng mãnh liệt, trong sông khắp nơi đều là loạn lưu cùng lốc xoáy, nhìn vô cùng hung hiểm, hơn nữa ai biết bên trong ẩn giấu dạng quái thú nào chứ?

Rất nhiều năm trước, dân chúng hai bờ sông căn bản không dám đi thuyền qua sông, chẳng khác gì giao thông đoạn tuyệt, cho đến khi Thanh Sơn Tông thành lập, khai phái tổ sư lệnh cho Tích Lai phong đệ tử ở chỗ này dùng vô thượng tiên pháp đi dời đất đá, xây dựng một chiếc cầu, lại dùng kiểm trận ẩn vào trần áp yêu thú, như thế mới xem như giải quyết vấn đề trên căn bản.

Bởi vì Trọc Thủy quá rộng, cho nên cây cầu hình vòm này ở giữa cực cao, nhất là mây mù dày đặc, từ hai bờ sông trông qua, cây cầu kia phảng phất muốn thông tới thiên không, vô cùng tráng lệ, cho nên có một cái tên là cầu Thông Thiên, nhưng cùng cái tên Triều Thiên đại lục không có bất cứ điểm nào liên hệ.

Đứng ở bên bờ nhìn cây cầu Thông Thiên vô cùng tráng quan kia, Tĩnh Cửu tâm tình có chút khác thường.

Học vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường, lời của tiên hiền quả nhiên có đạo lý.

Hắn từ lúc còn rất nhỏ, cũng đã đọc xong vạn quyển sách, sau đó đã từng ngự kiếm đi qua rất nhiều nơi, nhưng năm đó một lòng hướng đạo, thời gian cùng tinh lực đều đặt ở tu hành, những nơi đi qua vẫn còn quá ít, xem phong cảnh cũng không nhiều, hơn nữa mặc dù xuất hành cũng là bay ở trên không, cũng không có loại cảm thụ như hiện tại.

Khi đó hắn bay cao nhất, quan sát đại địa, tất cả phong cảnh trong mắt hắn chỉ như một bức địa đồ.

Hiện tại hắn không cao như vậy nữa, ngắm phong cảnh còn cần phải ngẩng đầu, có chút bất tiện, nhưng bức họa này đã thành lập thể, sinh động hơn nhiều.

"Ta hôm nay còn chưa làm xong công khóa."

Triệu Tịch Nguyệt theo hắn đứng ở vách đá, cảm thấy lãng phí rất nhiều thời gian, lên tiếng nhắc nhở.

Nhìn nàng, Tinh Cửu phảng phất thấy được chính mình năm đó, mỉm cười nói: "Đi."

Một lòng hướng đạo dĩ nhiên không sai, vô luận là hấn năm đó hay là nàng bây giờ.

Chỉ bất quá hấn bây giờ và hấn năm đó so sánh, có tư cách cũng có thời gian rồi rồi để xem một chút phong cảnh mà mình từng bỏ qua.

Chẳng qua để đạt được loại tư cách này, mỗi lần nhớ tới, vẫn làm hấn cảm thấy không vui, thậm chí là thống khổ.

...

...

Cầu Thông Thiên đã rất cũ rồi, trên mặt cầu khắp nơi đều là vết rách, có nhiều chỗ thậm chí xuất hiện lỗ thủng cỡ nửa nắm tay, có thể thấy mặt nước phía dưới, nhìn có chút dọa người, nhưng cảm thụ được dưới chân truyền đến chắc chắn như mặt đất, hơn nữa khi tức kiểm trận ẩn mà không phát, Tinh Cửu tin tưởng cho dù có bị mưa gió xâm nhập mấy ngàn năm nữa, cây cầu đá nhìn như cũ rách cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì, coi như là Trọc Thủy hà yêu tập thể tới tấn công, cũng không cách nào rung chuyển cây cầu này một chút nào.

Càng đi giữa sông mặt cầu lại càng cao, dần dần cách mặt nước đã hơn trăm trượng, nơi có thể nhìn thấy cũng càng ngày càng xa.

Triệu Tịch Nguyệt chỉ vào một dãy núi trắng đầu nguồn, nói: "Cái lỗ hồng kia chính là bị quỷ mục lãng phá ra ư."

Tinh Cửu vô cùng rõ ràng con yêu quái này, quỷ mục lãng là một loại yêu thú đặc biệt tàn nhẫn đáng sợ, tính thích ăn thịt người, nam nữ già trẻ không tha, về phần trong truyền thuyết nói nó thích ăn thịt đồng tử, phần lớn là dân gian truyền thuyết tăng thêm cho nó một tấm màn tà ác mà thôi.

Vấn đề là năm đó quỷ mục lãng ở Trọc Thủy bắt đầu làm ác không lâu, đã kinh động Thanh Sơn Tông, cũng sớm đã bị Lưỡng Vong phong đệ tử đòi trước giết sạch rồi, hấn nhớ năm đó Lôi Phá Vân còn trẻ đã từng tham gia cuộc chiến này, vì sao đã cách nhiều năm, con yêu quái này lại lần nữa sống lại?

Bất quá vẫn luôn có lời đồn, Trọc Thủy đại yêu cũng là từ Tây Hải bơi tới. Về phần trước khi tới Tây Hải, đại yêu này có thể là đến từ một trong ba đại lốc xoáy Hải Thiên nhất tuyến. Vẫn đều có tin đồn, Hải Thiên nhất tuyến sâu trong huyền vực, có thể trực tiếp thông tới Minh Giới.

Nếu nói như thế, những đại yêu này rất có khả năng là Minh Giới khu sử tới, như vậy cứ cách mấy chục trên trăm năm xuất hiện một đám cũng coi như bình thường.

Tinh Cửu chưa từng đi Minh Giới, cũng không biết những suy luận này là thật hay giả, nghĩ tới sau này nếu có cơ hội, có lẽ sẽ đi đại lục kia tìm bằng hữu hỏi một chút.

...

...

Triều Nam thành phía tây có một tràng kiến trúc chín tầng cao, tường ngoài màu xám, rất tầm thường, lại là một nơi vô cùng nổi danh.

Nơi này chính là khu bán đấu giá lớn nhất Nam Hà châu——Bảo Thụ cư.

Lúc sáng sớm, trước tường xám của Bảo Thụ cư xuất hiện hai người dùng vải xám che kín diện mạo, nhìn có chút kỳ quái, đưa tới một chút tầm mắt.

Phương xa trên bầu trời có mấy đạo kiếm quang xẹt qua, mơ hồ có thể nghe được báo động.

Tinh Cửu nói: "Quả nhiên không ổn."

Trước đó không lâu, Triệu Tịch Nguyệt trực tiếp ngự kiếm mang theo hấn từ tường thành phía tây xông vào, tự nhiên kinh động Triều Nam thành quan phủ cùng với người tu đạo.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hấn một cái, nói: "Chẳng lẽ còn phải chờ tới trời tối? Chúng ta không có nhiều thời gian như vậy."

Tinh Cửu nghĩ thầm vậy làm sao bây giờ? Mất thấy Triều Nam thành người tu đạo đã ngự kiếm đuổi tới, chẳng lẽ muốn biểu lộ thân phận ư?

Năm đó thời điểm hấn ngự kiếm đi xa rất ít dừng lại trong thành thị, mấy lần đi Triều Ca thành cũng là Hoàng Đế tiếp đãi, nơi nào gặp phải loại chuyện này.

"Chỉ cần đi vào là được."

Triệu Tịch Nguyệt mang theo hấn hướng Bảo Thụ cư đi tới.

"Đây là địa phương nào?"

"Nơi bán đấu giá, người chủ sự là một người phàm, nhưng hậu thuẫn phía sau rất cứng. Triều Nam thành không ai dám đắc tội hắn."

Tinh Cửu hỏi: "Hậu thuẫn của hắn?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Chính là chúng ta."

Tinh Cửu thế mới biết thì ra là khu bán đấu giá này lại là sản nghiệp bên ngoài của Thanh Sơn Tông.

Thông qua ân môn trên tường xám, hai người đi vào Bảo Thụ cư.

Vị quản sự tiếp đãi bọn hắn chừng bốn mươi tuổi, để một đôi chòm râu rất nhỏ, ánh mắt rất có thần, nhìn tựa như con chuột, nhưng làm cho người ta cảm giác cũng không gian hoạt.

Vị quản sự kia nhìn hai người dùng vải xám che kín diện mạo, mỉm cười nói: "Có thể phiền hai vị lộ diện hay không?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Không thể."

Vị quản sự kia cũng không kiên trì, chỉ vào bên ngoài lầu mỉm cười nói: "Vậy phiếm kia?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Không sai, là tới tìm chúng ta."

"Vậy ngài hẳn là rõ ràng quy củ, Bảo Thụ cư chỉ có thể bảo đảm an toàn cho khách nhân trong lầu, nếu như sau khi ngài rời đi, chúng ta cũng sẽ không quản."

Vị quản sự kia nhìn nàng mỉm cười nói: "Dĩ nhiên, đầu tiên cần xác định chính là, ngài chính là khách nhân của chúng ta."

Muốn trở thành khách nhân của Bảo Thụ cư vô cùng đơn giản, cũng có thể nói vô cùng khó khăn.

Sở dĩ nói đơn giản, là bởi vì người chỉ cần giao ra một khoản tiền tài, liền có thể đổi lấy một tấm mộc bài của Bảo Thụ cư.

Bằng mộc bài này, bất luận kẻ nào cũng có thể mua trân bảo trong lầu, Bảo Thụ cư sẽ từ đó thu hai thành phí dụng.

Về phần nói khó khăn, đó là bởi vì mấy chữ tài phú này, đối với dân thường là khó có thể tưởng tượng, cho dù có chút người tu hành cũng không chắc cầm được ra.

Có kinh nghiệm ở khách sạn, Triệu Tịch Nguyệt trực tiếp nhìn về Tinh Cửu.

Tinh Cửu suy nghĩ một chút, lấy ra một xấp vàng lá dày đặt vào trước mặt quản sự.

Đồng vàng lá này, đầy đủ ở Triều Nam thành mua một mảnh trạch viện thật to.

Vị quản sự kia lại lộ ra thần sắc châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Bất ngờ trong buổi đấu giá

Trong thế tục, vàng tự nhiên là thứ đẹp nhất tốt nhất, đáng giá nhất, nhưng Bảo Thụ Cư giao thiệp với người tu đạo, tự nhiên đã quen với phong cách của tu hành giới.

Tiền bạc thường thấy nhất trong tu hành giới không phải là vàng bạc, mà là tinh thạch so với vàng bạc càng thêm trân quý, hiếm thấy.

Tinh Cửu biết tinh thạch, lại chưa từng tiếp xúc, bởi vì tinh thạch đối với người tu hành Vô Chương cảnh trở xuống hữu dụng, hơn nữa từ hiệu quả mà nói xa xa không bằng đan dược mà ngày thường hắn vẫn dùng.

Về phần Triệu Tịch Nguyệt, nàng từ lúc ra đời đã có đan dược do Thanh Sơn cung cấp cuộn cuộn không dứt, cũng không quan tâm đến loại chuyện này, nhìn Tinh Cửu hỏi: "Người có sao?"

Tinh Cửu lắc đầu.

Vị quản sự kia thần thái vẫn duy trì mỉm cười, chẳng qua ánh mắt càng thêm lãnh đạm.

Tinh Cửu từ trong tay áo lấy ra một viên đan dược đặt lên trên bàn.

Viên đan dược này màu đỏ sậm, nhìn không đặc biệt cho lắm, cần thận ngữi, có một loại mùi tương tự lá ngải cứu.

Vị quân sự kia làm việc ở Bảo Thụ Cư, tự nhiên kiến thức rộng rãi, hơi ngây ra, đợi xác nhận thứ này là gì, ánh mắt nhất thời sáng lên.

Không còn kịp đóng hộp, hắn lấy tốc độ nhanh nhất tìm ra hai cái chén trà, đem viên đan dược màu đỏ sậm đặt vào, lại dùng giấy bọc quanh vài lần cho chắc chắn.

Cho đến khi làm xong những chuyện này, ánh mắt của hắn mới hơi buông lỏng chút ít.

Triệu Tịch Nguyệt về mặt hơi kinh ngạc, viên đan dược kia hẳn là huyền thảo đan, không phải do Thanh Sơn Tông Thích Việt phong sản xuất, mà là xuất từ Trung Châu Tuyên Hoá sơn.

Vị quân sự kia nhìn Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cửu, trở nên cung kính rất nhiều.

Bất kể là quái nhân từ nơi nào đến, bất kể Triệu Nam thành có truy nã các người hay không, chỉ cần người có thể lấy ra một viên huyền thảo đan, vậy đã có tư cách nhận được sự tôn kính của Bảo Thụ Cư.

Quân sự tự mình dẫn hai người bọn họ tới ngoài một cái nhà gian trên lầu bảy, thấp giọng dặn dò mấy câu chú ý về quy củ đầu giá, âm thầm lặng lẽ rời đi.

Cái nhà gian này ở Bảo Thụ Cư cũng là gian phòng vô cùng tốt, tu hành tông phái bình thường nếu như không phải là nhân vật cấp bậc trưởng lão tới, tuyệt đối sẽ không được an bài ở chỗ này.

Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt không biết những điều này, đẩy cửa đi vào, sử dụng kiếm thức lan tỏa ra bốn phía, xác nhận không có khí tức của trận pháp, cũng không có người theo dõi, mới coi vài xăm xuống.

Trong gian phòng cảnh trí trang nhã chưa nói tới xa hoa, nhưng tuyệt đối tinh xảo, trên bàn đặt một bình trà, vẫn tỏa hơi nóng, nghĩ đến là thời điểm bọn hắn rời lầu một vừa pha, bên cạnh bình trà mấy loại hoa quả cùng đồ ăn vặt, khăn nóng khăn lạnh đều đủ, hai khối mộc bài lẳng lẳng đặt tại hai bên.

Từ chi tiết mà nói, Bảo Thụ Cư quả thật không tệ.

Nhưng Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt đều không vừa ý, bởi vì nhà gian là huyền tự át hào phòng.

Phải biết rằng đêm qua bọn họ ở khách sạn Thương Châu ở thiên tự giáp hào phòng.

"Tại sao chúng ta lại muốn tới nơi này?" Tinh Cửu hỏi.

Triệu Tịch Nguyệt dĩ nhiên không phải vì tránh né quân phòng vệ Triệu Nam thành truy tung mới trốn vào nơi này.

Nàng nói: "Người chủ sự của Bảo Thụ Cư hiện tại, là cháu trai Lô Phá Vân."

Thì ra chỗ dựa sau lưng nơi này là Bích Hồ phong.

Tinh Cửu nói: "Sau đó?"

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ thầm người đây biết rõ còn có hỏi ư?

"Bích Hồ phong thiếu mất hai cây lõi hồn mộc, Lô Phá Vân tẩu hỏa nhập ma mà chết, những chuyện này khẳng định có liên quan tới việc sư thúc tổ phi thăng."

Nàng nói: "Người đã chết, giống nhau sẽ có đầu mối lưu lại, một mình Lô Phá Vân khẳng định không dám có ý đồ xấu đối với sư thúc tổ, tất nhiên là bị chút ít đại ma đầu ngoài Thanh Sơn dụ dỗ, Bảo Thụ Cư là một trong các con đường Thanh Sơn cùng ngoại giới trao đổi, người chủ sự vừa là cháu trai của hắn, ta cảm thấy nơi này hẳn là có vấn đề."

Tinh Cửu nghĩ thầm ma đầu chưa chắc đã là ma đầu, ngoài núi có khi còn là trong núi.

Lại hỏi: "Tại sao chúng ta không trực tiếp tìm người chủ sự?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Bởi vì hắn sẽ không nói, thậm chí thấy chúng ta sẽ tự sát, cho nên chúng ta chỉ có thể quan sát, nhìn xem có thể tìm được chút ít dấu vết hay không."

Tinh Cửu cảm thấy rất phiền toái.

Hắn thật sự cảm thấy chuyện này không có gì đáng để tra xét cả.

Ở sơn thôn hắn thôi diễn tính toán suốt một năm, rất nhiều chuyện đã suy nghĩ rõ ràng rồi, chỉ là không có chứng cứ mà thôi.

Mà loại chuyện này không có chứng cứ gì, chỉ có người.

Lôi Phá Văn chẳng qua là cảnh giới trì trệ không tiến, muốn dựa vào thanh kiếm kia khôi phục lực lượng, do đó bị người kia thuyết phục.

Nếu muốn hỏi, không bằng trực tiếp hỏi người kia. Tựa như đêm hè, hắt đi Bích Hồ phong hỏi bạch quý.

Vấn đề là làm thế nào mới có thể tìm được người kia? Cũng không thể đi ăn quán lẩu khắp thiên hạ được.

Nhưng Tinh Cửu tin tưởng, chỉ cần đối phương phát hiện mình còn sống, như vậy nhất định sẽ tìm đến mình.

Đến lúc đó, hẳn có thể trực tiếp hỏi tại sao đối phương phải làm như vậy.

Chẳng qua không biết ngày đó khi nào sẽ đến.

Ngày mai, hay là phải vô số năm nữa?

...

...

Người tu hành bình thường ban đêm sẽ mình tưởng, cho nên buổi đầu giá của Bảo Thụ Cư đều cử hành vào ban ngày, chẳng qua là nơi này không có cửa sổ, nhìn giống như ban đêm vậy. Quân sự chủ trì đầu giá đứng ở lầu một, thanh âm thông qua truyền âm trận pháp chính xác truyền tới mỗi gian phòng, hình ảnh vật phẩm đầu giá cũng sẽ thông qua hư kính đồng thời hiện ra ở mỗi gian phòng.

Khách nhân lần đầu tiên tới Bảo Thụ Cư khó tránh khỏi có chút giật mình, Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt lại không có bất cứ hứng thú gì, bất quá bọn hắn chưa từng tham gia buổi đầu giá, đối với những thứ sẽ xuất hiện có chút ngạc nhiên, nhưng khi bọn hắn phát hiện vật phẩm đầu giá chỉ là một chút sơn tinh, đan dược rất bình thường, lại càng cảm thấy chán ngán vô cùng.

Nguyện ý bỏ trọng kim mua những thứ này, hẳn là chút ít phú thương hoặc là quan viên bình thường, đối với người tu đạo mà nói bình thường không có gì lạ, đối với bọn họ mà nói lại là tiền được kéo dài tuổi thọ.

Đầu giá tiến hành vòng thứ bảy, Bảo Thụ Cư rốt cục trở nên náo nhiệt, Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt vẫn không có chút quan tâm nào.

Vật phẩm vòng đầu giá này là một hộp định thần băng phiến.

Định thần băng phiến sinh từ bắc quận, số lượng không nhiều, hơn nửa phần lớn cũng bị Trần Bắc quân cùng Phong Dao Giáo đối địch khống chế, có thể đưa vào tu hành giới số lượng rất ít.

Thời điểm các khách nhân chuẩn bị bắt đầu đầu giá, một đạo thanh âm già nua mà ôn hòa vang lên.

"Chư vị đồng đạo, chúng ta là y tăng đến từ Mặc Khâu, hôm nay mạo muội muốn nhờ một chuyện..."

Không ai ngờ tới sẽ ở một buổi đầu giá bình thường không có gì lạ như vậy thấy được Quả Thành Tự cao tăng.

Trong lầu dòn dập vang lên thanh âm mở cửa sổ, sau đó truyền đến vô số thanh âm thỉnh an vãn an.

Triệu Tịch Nguyệt có chút bất ngờ, đi tới phía trước cửa sổ nhìn xuống, chỉ thấy dưới lầu hai vị tăng nhân một già một trẻ đang đứng, tăng y rất cũ kỹ, giặt sạch sẽ, không giống rất nhiều người tu đạo tự nhiên toát ra trần ý, nhưng làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ an ổn, đáng giá tín nhiệm.

Một lát sau, mọi người tham gia buổi đầu giá mới biết được, hai vị Quả Thành Tự y tăng này là nhận lời mời của Thanh Sơn Tông, lúc trước để đối phó đầu đại yêu trong Trục Thủy, hôm nay đại yêu đã đền tội, Thanh Sơn tiên sư cũng trở về, nhưng chút ít dân chúng bị quý mục lãng kinh nhiếp hồn phách còn không chữa trị hoàn toàn.

Định thần băng phiến chính là một vị trân dược cần có để trị liệu cho dân chúng.

Quả Thành Tự tăng nhân mở miệng cầu trợ cũng là hành động bất đắc dĩ, bởi vì trên đời đều biết, bọn họ... Rất nghèo.

Rất nhiều đạo thanh âm phía sau tiếp trước vang lên.

"Cao tăng xin yên tâm, Huyền Thiên Tông ta tuyệt không tham dự đầu giá vật này."

"Không sai, Từ Hạo Môn cũng hưởng ứng đề nghị này."

Vị quân sự bán đầu giá, giơ hai tay lên, ý bảo các khách nhân bình tĩnh chớ vội, sau đó nhìn về vị lão tăng kia, về mặt trình trọng nói: "Cao tăng đại đức, Bảo Thụ Cư ta có thể nào khoanh tay đứng nhìn, chủ đồ vật cùng ông chủ mới vừa truyền lời, phân định thần băng phiến này sẽ để Bảo Thụ Cư ta tặng cho Quả Thành Tự."

Nghe được như thế, trong lầu vang lên một mảnh trầm trồ khen ngợi.

Bỗng nhiên có một đạo thanh âm âm lãnh cùng không khí hoàn toàn trái ngược vang lên.

"Nếu là bán đấu giá, sẽ phải nói quy củ, ta còn không ra giá, người đã bán ra ngoài, Bảo Thụ Cự còn có muốn chiêu bài của mình nữa hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 6: Các người muốn chết phải không?

Vị quân sự kia ngẩng đầu nhìn về nơi thanh âm phát ra, phát hiện là một gian phòng nào đó ở lầu tám, hơi chút hồi tưởng, đã biết là tông phái gì.

Dựa theo quy củ của Bảo Thụ Cự, hẳn không thể công khai thân phận của đối phương, mỉm cười nói: "Bằng hữu có gì nói ra lời ấy?"

Đạo thanh âm âm lãnh kia nói: "Chớ nhiều lời, định thần băng phiến, chúng ta nhất định phải có, mau mua bắt đầu đấu giá đi."

Vị quân sự kia nghe vậy hơi giận, cố gắng bình tĩnh tâm tình, ôn hòa nói: "Đều là đồng đạo, cần gì bức bách như thế?"

Người này cười lạnh một tiếng, nói: "Theo quy củ làm việc, có vấn đề gì?"

Vị quân sự kia khẽ hí mắt, nghĩ thầm chẳng lẽ muốn tới gây chuyện, về mặt lạnh lùng nói: "Các hạ nên biết, nơi này là Triều Nam thành."

"Ta dĩ nhiên biết là Triều Nam thành."

Người trong phòng trên lầu tám đưa cột nói: "Làm sao người không dứt khoát đem đại danh của Thanh Sơn Tông nói ra luôn?"

Vị quân sự kia lạnh giọng nói: "Nói thì đã sao? Chẳng lẽ người còn dám bắt kính đối với Thanh Sơn ư!"

"Dĩ nhiên không dám, chẳng qua người cảm thấy Thanh Sơn Tông hiện tại sẽ để ý đến các người ư? Ta rất muốn biết, Bảo Thụ Cự các người bây giờ còn lớn lối như vậy, đến tột cùng từ đâu mà có胆 khí như vậy!"

Người này cười lạnh nói.

Quân sự nghe vậy biến sắc, rốt cuộc biết vì sao đối phương dám lớn lối đến như thế.

Hai năm trước, Thanh Sơn Bích Hồ phong biến thiên... Bảo Thụ Cự mất đi chỗ dựa lớn nhất, chỉ là đối phương làm sao mà biết được?

"Nói đến lớn lối, làm sao qua được Tam Đô Phái các người, đi tới Nam Hà châu chúng ta, lại còn dám tranh đoạt đồ với Quả Thành Tự."

Quân sự nữa cũng bắt chập quy củ, cười lạnh một tiếng đem lai lịch của đối phương chỉ ra.

Nếu như người của Tam Đô Phái vẫn cố ý muốn định thần băng phiến, vậy để cho bọn họ đi cùng Quả Thành Tự tranh giành đi.

Nghe tên Tam Đô Phái, trong lầu vang lên một trận nghị luận.

Tam Đô Phái là một kiếm phái phương tây, danh tiếng cũng không vang dội cho lắm, nhưng bởi vì phụ thuộc vào Côn Luân Phái, cũng không có ai nguyện ý trêu chọc vào.

Cửa sổ gian phòng kia được mở ra, một trung niên nhân về mặt âm lãnh đứng phía trước cửa sổ, nhìn quân sự dưới lầu cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn về vị lão tăng Quả Thành Tự nói: "Bầm bầm đại sư, cũng không phải bốn phái muốn đối nghịch với quý tự, chỉ là tiêu chủ của phái ta thân mang bệnh nặng, cần định thần băng phiến cứu trị, thật sự không thể nào nhường được."

Vị trung niên nhân này không chút khách khí với Bảo Thụ Cự, nhưng đối với Quả Thành Tự lại có chút cung kính.

Nghe lời này, rất nhiều người có chút khó hiểu. Định thần băng phiến cũng không phải là thần dược hiếm thấy gì, chỉ là đúng dịp gần nhất Triều Nam thành xuất hiện quý mục lăng, dân chúng bị nhiếp hồn ngã bệnh, Quả Thành Tự mới đích thân ra mặt. Tam Đô Phái phụ thuộc vào Côn Luân Phái, Côn Luân Phái lại cùng Trần Bắc thần quân quan hệ mật thiết, nếu như công tử của Chương môn Tam Đô Phái bệnh nặng, làm sao có thể không lấy được thuốc này?

Trung niên nhân biết mọi người đang suy nghĩ điều gì, nói: "Tiêu chủ tới Nam Hà châu du ngoạn, bắt hạnh ở Ứng thành... Trúng hoa độc."

Tiếng huyền não tái khởi, xem ra tất cả mọi người biết hoa độc kia có lai lịch gì.

Nếu quả thật là vị nữ tu lòng dạ độc ác kia gây ra, Tam Đô Phái tiểu chủ cũng quả thật đáng thương.

Hoa độc sẽ không dễ cho nhân thân chết, nhưng sẽ cho người ta ngứa ngáy khó chịu, cực kỳ khó chịu, chẳng qua nếu như thật sự có nghị lực, chịu khổ mười ngày có thể chuyển biến tốt đẹp.

Vấn đề là, người của Tam Đô Phái làm sao có thể trợ mắt nhìn tiểu chủ nhà mình chịu đựng hành hạ đến thế?

"Định thần băng phiến, chúng ta nhất định phải mang đi, về phần những người phạm ở Triều Nam thành... Chỉ có thể coi là bọn họ vận khí không tốt."

Vị trung niên nhân kia nói.

Nghe lời này, trong lầu lại không có quá nhiều thanh âm phản đối. Lòng nhân ái thì ai cũng có, nhưng ở trong mắt người tu hành, tánh mạng người phạm thực sự không đáng là gì, nhất là khi đối tượng đem ra so sánh chính là bọn hắn.

Vị lão tăng Quả Thành Tự kia tự nhiên không đồng ý với cách nói này, nhưng cũng không giỏi biện luận, chẳng qua là lắc đầu, thở dài.

Trong gian phòng trên lầu bảy, Triệu Tịch Nguyệt có chút không hiểu, hỏi: "Loại tiểu tông phái này, làm sao lại không sợ Quả Thành Tự chứ?"

Tĩnh Cửu nói: "Hòa thượng tính tình rất tốt."

Lời này nói chính là phong cách hành sự của Quả Thành Tự, hoặc là nói danh tiếng tạo thành vô số năm qua ở tu hành giới.

Dĩ nhiên một phần cũng vì đây là Triều Nam thành, thuộc lãnh thổ của vương triều, đặt ở Bắc Địa, có ai dám bất kính đối với Quả Thành Tự chứ? Tam Đô Phái nếu như dám cùng Quả Thành Tự đoạt thuộc, chỉ sợ đã bị dân chúng nổi giận xé thành mảnh nhỏ, Phong Dao Giáo càng không thể nào buông tha, có lẽ sẽ trực tiếp tìm tới Côn Luân.

Tuy nói người tu hành trong lầu chấp nhận cách nói của trung niên nhân Tam Đô Phái, nhưng nơi này dù sao cũng là Triều Nam thành, Quả Thành Tự cao tăng cần thuốc cứu trị bệnh nhân, bọn họ làm sao chịu trợ mắt nhìn kiếm tu từ phương tây tới dễ dàng đem thuốc lấy đi, cạnh tranh từ bắt đầu đã có rất nhiều ra giá, rất nhanh định thần băng phiến đã vượt qua giá trị vốn có.

Tam Đô Phái không yếu thế chút nào, vô luận ra bao nhiêu, bọn họ cũng sẽ tiếp tục tăng giá.

Côn Luân Sơn có rất nhiều tinh quái, Tam Đô Phái mặc dù không giàu có giống Côn Luân Phái, nhưng tinh thạch cũng sẽ có không ít.

Theo thời gian trôi đi, giá cả của định thần băng phiến được nâng lên càng ngày càng cao, những tông phái kia bắt đầu dần dần rút lui.

Cho dù bọn họ muốn dùng định thần băng phiến để kết thân với Quả Thành Tự, cũng phải suy nghĩ một chút giá tiền.

Mắt thấy định thần băng phiến sẽ thuộc về Tam Đô Phái, bỗng nhiên vị quản sự kia khuôn mặt tươi cười, nói một câu.

"Huyền tự ắt hào phòng, ra giá một viên huyền thảo đan."

Nghe lời này, trong lầu đầu tiên là yên tĩnh, sau đó một mảnh xôn xao.

Huyền thảo đan chính là đan dược ở Trung Châu Tuyên Hoá sơn, đồn đãi nhất định phải do tiểu thiên địa đồng lô tự mình ngao luyện mới có thể chế thành.

Vô luận là công hiệu hay là giá trị, huyền thảo đan cũng muốn so với định thần băng phiến trân quý gấp trăm lần.

Vì sao người trong gian phòng kia nguyện ý ra một viên huyền thảo đan đến mua định thần băng phiến? Chẳng lẽ bọn họ cũng muốn kết thân với Quả Thành Tự cao tăng? Nhưng trả giá như thế không khỏi quá mức hay sao.

Tam Đô Phái cũng rất khiếp sợ, nhìn nhau im lặng, không biết nên làm như thế nào.

Vị trung niên nhân kia cười lạnh một tiếng, ý bảo không cần tăng giá nữa, ngồi trở về, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Gió đột nhiên đổi chiều, chẳng ai ngờ rằng, định thần băng phiến có thể định ra chủ nhân như vậy.

Ngoài dự tính chính là, cửa sổ gian phòng lầu bảy thủy chung chưa mở, người này tựa như không có ý tứ cùng Quả Thành Tự tăng nhân gặp mặt.

...

...

Quản sự chủ trì đầu giá tự mình đem định thần băng phiến đưa đến huyền tự ắt hào phòng, hơn nữa phi thường cẩn thận cúi đầu, không có liếc mắt nhìn Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt.

Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Vị quân sự kia cung kính vô cùng hai tay đưa lên một hộp gỗ nhỏ.

Tinh Cửu nhận hộp gỗ mở ra.

Triệu Tịch Nguyệt liếc nhìn, phát hiện là viên huyền thảo đan này, hơi chút nghĩ ngợi đã hiểu ý tứ của Bảo Thụ Cư, tương đối hài lòng.

Vị quân sự kia thấp giọng nhắc nhở mấy câu, đề nghị bọn họ có thể ngồi thêm một chút, chờ ông chủ tới gặp mặt rồi hãy nói.

Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt biết ý tứ của hắn, nhưng không để ý đến, buổi đầu giá này thật sự có chút không thú vị, rõ ràng tra không được đầu mối gì, còn lâm vào mấy chuyện vô bổ.

Nhìn hai đạo thân ảnh hướng phía dưới đi tới, vị quân sự kia nghĩ thầm không biết là quái nhân nơi nào đến, được vội vàng báo cho ông chủ một tiếng.

Hôm nay vốn chính là một tuồng kịch Bảo Thụ Cư an bài, khi bọn hắn biết y tặng Quả Thành Tự cần định thần bằng phiến, nội dung vở kịch này đã được sắp đặt xong, bọn họ vốn muốn thông qua chuyện này giúp Bảo Thụ Cư đạt được danh tiếng tốt hơn, cũng để vài ngày nữa tiền sư tử Thanh Sơn tới có được kết quả tốt, nào ngờ Tam Đô Phái bỗng nhiên nhảy ra ngoài, suýt nữa diễn thành tiết mục khác.

Quân sự lại nghĩ tới, hai người kia không thông qua mình đem bằng phiến chuyển giao cho Quả Thành Tự y tặng, chẳng lẽ tính toán lên đi tìm đối phương ư?

...

...

Rời đi Bảo Thụ Cư không xa, Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt đã bị người của Tam Đô Phái ngăn cản.

Tinh Cửu đã rất nhiều năm chưa bao giờ gặp chuyện như vậy, Triệu Tịch Nguyệt chỉ ở trong sách từng gặp chuyện xưa như vậy, cảm thấy không có chút mới mẻ nào, rất không thú vị.

Nàng nhìn bọn họ thật tình hỏi: "Các ngươi muốn chết phải không?"

Tam Đô Phái đám người còn chưa kịp mở miệng uy hiếp đối phương, kết quả đã nghe được câu hỏi như vậy, không khỏi giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Vậy thì chết đi

Nhìn hai quái nhân che vãi xám gương mặt mờ hồ, vị trung niên nhân kia vẻ mặt hơi run lên, tán xuất thần thức dò xét một phen.

Hắn phát hiện người cao hơn một chút chính là người bình thường, nữ tử lúc trước nói chuyện cảnh giới có chút phán đoán không được, nhưng nghe thanh âm trẻ tuổi như vậy, có thể cao được bao nhiêu chứ?

"Chẳng qua là bọn chuột nhắt không dám lộ mặt ra thôi."

Một gã Tam Đô Phái đệ tử ở bên nói: "Sáng nay thành thủ cảnh báo, người muốn bắt chỉ sợ là các ngươi."

Vị trung niên nhân kia nhìn phản ứng của Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt, càng thêm xác định phán đoán này là đúng, không khỏi tâm tình khẽ buông lỏng, ngay sau đó sát tâm dâng lên.

Ở loại địa phương như Triều Nam thành, cho dù là người tu đạo cũng không thể tùy ý giết người, nhưng nếu như người bị giết vốn không thể lộ ra ngoài ánh sáng, người nào sẽ để ý chuyện này?

Trung niên nhân bỏ qua ý nghĩ dùng độc, nhìn Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt mỉm cười nói: "Sai lầm lớn nhất của các ngươi chính là không đem thuốc cho hai tên hòa thượng ở Bảo Thụ Cư."

Sau đó hắn đối với các đệ tử thật tình phân phó nói: "Giết bọn họ, chú ý không được làm hỏng thuốc."

...

...

Mấy đạo phi kiếm phá không mà lên, hướng đầu kia hém nhỏ bay tới, nhắm thẳng vào Triệu Tịch Nguyệt.

Phi kiếm đi tới trước người của nàng, bỗng nhiên sinh ra mấy đạo tàn ảnh, tựa như hoa nở, rất khó phân rõ thanh kiếm nào mới là thật.

Đây cũng là Tam Hoa kiếm quyết Tam Đô Phái, lấy quỷ dị khó lường nổi danh, bình thường người tu đạo nếu như không chuẩn bị, thường thường vừa chạm mặt sẽ trúng kiếm.

Triệu Tịch Nguyệt phát tay, Phát Tur Kiếm lao ra, vòng quanh thân thể của nàng tốc độ cao phi hành, căn bản không thấy rõ thân kiếm, chỉ có thể nhìn đến một mảnh tơ hồng.

Mấy tiếng giòn vang, phi kiếm trực tiếp biến thành mảnh nhỏ, rơi trên mặt đất, phát ra tiếng leng keng thanh thúy.

Tam Đô Phái đệ tử phi kiếm bị hủy, kiếm tâm bị hao tổn nghiêm trọng, làm sao còn chịu đựng được, miệng phun máu tươi, cứ như vậy ngã xuống.

Phát Tur Kiếm lẳng lẳng lơ lơ trước người Triệu Tịch Nguyệt.

Nàng căn bản không cần phân rõ đạo bóng kiếm nào mới là thật, trực tiếp chém toàn bộ là được.

Vị trung niên nhân kia cảm thụ được hồng sắc phi kiếm truyền đến khí tức, sắc mặt tái nhợt, chấn động vô cùng.

Loại uy áp này mặc dù hấn ở trên phi kiếm của Chương môn cũng chưa từng cảm thụ được!

Chẳng lẽ đây là thần binh trong truyền thuyết? Đối phương rốt cuộc là ai?

...

...

Triệu Tịch Nguyệt nhìn Tinh Cừ một cái.

Lúc này, bọn họ cùng mọi người trong Tam Đô Phái đứng cách nhau không tới mười trượng.

Ở trong khoảng cách như vậy, Thừa Ý cảnh giới cũng có thể ngự kiếm hướng đối phương phát động công kích.

Tinh Cừ nói: "Ta đã rất nhiều năm chưa từng giết người."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, ngươi đang làm cái gì?"

Tinh Cừ biết lời này nói tự nhiên không phải là lần mình nhảy đến trước người của nàng, mà là lần sau đó.

Khi đó hấn vừa đem đầu của Bích Hồ phong Tả Dịch cắt đi.

Khi bọn hấn nói chuyện với nhau trên đường, vị trung niên nhân Tam Đô Phái kia rốt cục tỉnh táo lại, triệu ra phi kiếm chuẩn bị ngự kiếm chạy trốn.

Xác nhận Tinh Cừ không có ý tứ xuất kiếm, Triệu Tịch Nguyệt lắc đầu, tay phải hướng không trung một chỉ.

Phát Tur Kiếm phá không mà đi.

Một đạo kiếm quang đỏ tươi chiếu sáng cây xanh bên hẻm.

Trung niên nhân kia từ phía trên không rơi xuống, nặng nề té trong ngõ hẻm, đầu thân chia lìa, tóe ra một vũng máu tươi lớn.

Kiếm quang đỏ tươi lần nữa vòng về, như tia chớp bình thường, đi tới trước người Triệu Tịch Nguyệt.

Trong ngõ vang lên sát sát mấy tiếng nhẹ vang, Tam Đô Phái đệ tử lúc trước đang thống khổ phún huyết, đã không cảm thụ được bất kỳ thống khổ nào nữa, bởi vì đầu của bọn hấn cũng từ trên thân thể rớt xuống.

Triệu Tịch Nguyệt đi tới trước thi thể, trước sử dụng kiếm thức quét một lần, sau đó ngồi xổm xuống từ trên thi thể lục soát vài thứ.

Nhìn hình ảnh này, Tinh Cừ rất thương thức, cảm thấy tiểu cô nương này so với mình năm đó mạnh hơn rất nhiều.

Kiểm hóa rời khỏi Phát Tur Kiếm, rơi vào trên thi thể không trọn vẹn, trong nháy mắt đã đem thi thể đốt thành tro bụi.

Tinh Cừ bỗng nhiên muốn biết, nếu chút ít đồng môn Thanh Sơn coi Triệu Tịch Nguyệt làm tiên nữ, thấy hình ảnh này, sẽ nghĩ như thế nào.

Triệu Tịch Nguyệt tựa như biết hấn đang suy nghĩ gì, nói: "Người khác nghĩ làm sao, không có quan hệ gì với ta."

Tinh Cừ không tiếp tục đề tài này, ngược lại nói: "Kiểm hóa cũng không thể hoàn toàn tiêu trừ dấu vết."

Thi thể hóa thành tro bụi vẫn tồn tại, hơn nữa tu hành giới có rất nhiều phương pháp có thể tìm được đầu mối, tỷ như chút ít vết máu trên tường, có chút môn phái am hiểu thông thạo hai giới, thậm chí có thể thông qua những dấu vết này, trực tiếp dùng đạo pháp suy đoán ra cảnh tượng lúc đầu, như Thủy Nguyệt Am vô cùng am hiểu chuyện này.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta cũng không nghĩ tới việc hủy thi diệt tích, chỉ là nghĩ trong ngõ hẻm nhiều người chết như vậy, nếu làm các tiểu bằng hữu đi ngang qua sợ hãi thì làm sao bây giờ?"

Giết người không chớp mắt, có thể xưng là lãnh khốc, nhưng không quên những chi tiết nhỏ này, nói rõ nàng thật sự rất yêu thế giới này ư?

Tĩnh Cửu nghĩ thầm cùng sư huynh năm đó thật sự có chút giống nhau, trong vô thức hỏi: "Triều Nam thành có quán lẩu nào nổi danh không?"

Nói đến lẩu, nổi danh nhất tự nhiên đều ở Ích Châu.

Phương bác cũng có lẩu, mùi vị cùng phong cách cay cay của Ích Châu hoàn toàn trái ngược, đa dụng gia vị tương vùng, tỷ như Triều Ca thành Tây Lai Cư.

Nhưng đối với cư dân Triều Nam thành mà nói, quán lẩu ngon nhất, dĩ nhiên chỉ có thể là Hồng Mậu Trai.

Hồng Mậu Trai phong cách thiên bắc, không chuộng tô nhục, Triệu Tịch Nguyệt có chút mất hứng, cho nên gọi bảy đĩa thịt dê mới thái khi còn bé thích ăn nhất để ăn.

Tĩnh Cửu vẫn chỉ nhúng vài miếng rau cỏ để ăn, nơi này dùng nhiều nước lẩu, cũng rất phù hợp hần yêu thích.

Cách Hồng Mậu Trai không xa, trên một đường phố vắng vẻ, có tòa thổ miếu rất tầm thường.

Hai gã y tăng đến từ Quả Thành Tự, ở chỗ này đã thời gian rất lâu.

Lão tăng lúc này đang nhìn một cái hộp trong tay ngẩn người.

Không cần đem hộp mở ra, chỉ bằng mùi vị, hần đã biết bên trong chính là định thần băng phiến hần hiện tại đang cần nhất.

Trẻ tuổi tăng nhân nghĩ tới đạo kiếm quang mới vừa rồi đưa hộp vào miếu, cảm thấy không rét mà run, nói: "Sư bá, có phải báo cho quan phủ không?"

Lão tăng lắc đầu, nói: "Là người trong đồng đạo."

Trẻ tuổi tăng nhân nghe vậy giật mình, một lát sau mới tỉnh hồn, có chút không xác định hỏi: "Là Thanh Sơn Tông đạo hữu?"

Lão tăng gật đầu.

Trẻ tuổi tăng nhân nghĩ tới chuyện đã xảy ra lúc trước ở Bảo Thụ Cư, nghĩ thầm khó trách người trong phòng ở lầu bảy có thể dễ dàng lấy ra một viên huyền thảo đan, cao hứng nói: "Triều Nam thành cách Thanh Sơn gần như thế, Tam Đô Phái kia lại còn dám lớn lối như vậy, thật là không biết sống chết."

Lão tăng từ đạo kiếm quang này đoán được người đưa tới là ai, nghe lời này của sư đệ không nhịn được lắc đầu, nghĩ thầm Thanh Sơn Tông làm việc từ trước đến giờ rất khiêm tốn, lời này của người có thể nói là không đúng rồi.

"Cũng không biết Liễu Thập Tuế hiện tại thế nào."

Trẻ tuổi tăng nhân nghĩ tới cảnh tượng vài ngày trước ở Trục Thủy cùng Thanh Sơn Tông đệ tử kè vai chiến đấu, cảm khái nói: "Niên kỷ tuy nhỏ, nhưng không hổ là trời sanh đạo chủng, so với ta mạnh hơn quá nhiều, hơn nữa đối mặt với đầu yêu quái kia, lại có thể tỉnh táo như vậy, thật sự khiến người bội phục."

Lão tăng lạnh nhạt nói: "Tỉnh táo thường thường đến từ dũng khí, Thanh Sơn đạo hữu từ trước đến giờ không thiếu thứ này."

Trẻ tuổi tăng nhân có chút bận tâm nói: "Cuối cùng hần làm sao lại bất tỉnh chứ? Ta tra xét nửa ngày cũng không phát hiện thương thế của hần rốt cuộc từ đâu mà đến."

Ngoài miếu bỗng nhiên truyền đến một trận âm thanh ồn ào.

Cửa bị đẩy ra, một trung niên nhân người mặc quan phục đi đến, sau lưng hần có hơn mười tên quân sĩ đem bảy người xem náo nhiệt ngăn cách ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Yêu đan biến mất

Tăng nhân trẻ tuổi nhận ra người này, biết hẳn là một vị đại nhân Thanh Thiên trụ tại Triều Nam thành, đứng dậy hợp thập hành lễ.

Vị trung niên nhân này họ Thi tên Phong Thần, chính là nhân vật trọng yếu của Thanh Thiên ty, hôm nay chủ quản tất cả sự vụ tương quan tới tu hành giới ở Triều Nam thành.

Thi Phong Thần hướng về phía tăng nhân trẻ tuổi đáp lễ, sau đó chuyển sang lão tăng, kính cẩn nói: "Gặp qua đại sư."

Thanh Thiên ty quan viên phần lớn đều là người tu hành, hoặc là có bối cảnh tu hành tông phái, Thi Phong Thần cũng không ngoại lệ.

Dựa theo bối phận tông phái, hẳn cần xưng vị lão tăng này là sư thúc tổ, chẳng qua dù sao có chức tước trong người, có chút bất tiện, xưng đối phương một tiếng đại sư thì thích hợp hơn.

Lão tăng ôn hòa nói: "Không biết Thi đại nhân tới có chuyện gì?"

Thi Phong Thần cười khổ nói: "Chắc đại sư cũng biết, hôm nay Triều Nam thành liên tục phát sinh hai chuyện, một chuyện là xông thành, một chuyện là giết người, đều là người tu hành làm ra."

Lão tăng không giải thích được hỏi: "Chuyện này chẳng lẽ có quan hệ tới chúng ta?"

Cửa miếu đã đóng, nói chuyện với nhau không lo để người ngoài nghe thấy, Thi Phong Thần nói thẳng: "Người của Tam Đồ Phái đã chết."

Tăng nhân trẻ tuổi nghe vậy kinh hãi, nhìn lão tăng một cái.

Thi Phong Thần tiếp tục nói: "Chính là những người muốn có định thần băng phiến ở Bảo Thụ Cư."

Lão tăng trên mặt toát ra vẻ thương xót, nói: "Không biết di thể các đạo hữu đó ở đâu? Lão tăng muốn tới niệm đoạn vãng sinh kinh để tiễn đưa."

Thi Phong Thần cười khổ nói: "Di thể đều đã bị đốt thành tro tàn, người hạ thủ rất lạnh khốc."

Lão tăng nói: "Chẳng lẽ đại nhân hoài nghi ta cùng với sư diệt?"

"Làm sao có thể."

Thi Phong Thần ra vẻ không vui nói: "Thế gian có ai dám hoài nghi đại đức của Quả Thành Tự chứ?"

Tăng nhân trẻ tuổi nghĩ thầm, nếu không phải bởi vì chuyện định thần băng phiến, người của Tam Đồ Phái đã chết, người tìm đến chúng ta làm chi?

"Định thần băng phiến cuối cùng đã bị hai người ở huyền tự át hào phòng lấy được."

Thi Phong Thần nhìn về tăng nhân trẻ tuổi, vô cùng thành khẩn hỏi: "Không biết tiểu sư phụ người có thể biết lai lịch hai người kia hay không?"

Tăng nhân trẻ tuổi vẻ mặt khẽ run, nghĩ tới đạo kiếm quang lúc trước đưa vào miếu ẩn giấu sát ý, đã đoán được chân tướng sự tình.

Vừa lúc đó, lão tăng bỗng nhiên mở miệng nói: "Là hai người sao?"

"Không sai, hai người kia dùng vải xám che mặt, Bảo Thụ Cư quản sự cũng không thể nhìn thấy diện mục thật của bọn hắn."

Thi Phong Thần vẫn nhìn vị tăng nhân trẻ tuổi kia, mỉm cười nói: "Không biết tiểu sư phụ có từng gặp bọn họ hay không."

Tăng nhân trẻ tuổi lúc này đã kết luận, giết người hẳn là Thanh Sơn Tông đạo hữu, hẳn dĩ nhiên không muốn nói, chẳng qua thân là người xuất gia...

"Không thể nói." Lão tăng bỗng nhiên nói.

Thi Phong Thần nghe vậy giật mình, nghĩ thầm chẳng lẽ đây là đang dùng lời nói sắc bén (dùng trong đạo Phật).

Tăng nhân trẻ tuổi đem lời đã sắp ra khỏi miệng nuốt trở vào, có chút bất an nhìn về sư bá.

Hắn chợt phát hiện chiếc hộp chứa định thần băng phiến đã không thấy đâu nữa, không biết bị sư bá dấu ở nơi nào.

"Lỗi, lỗi."

Lão tăng nhìn tăng nhân trẻ tuổi một cái, sau đó quay đầu nhìn về Thi Phong Thần, nói: "Sư diệt của ta đang tu Bế Khẩu Thiền."

Thi Phong Thần làm ra vẻ mặt bưng tỉnh đại ngộ.

"Chúng ta quả thật không biết hai người kia là ai."

Lão tăng nói: "Xin lỗi không cách nào cung cấp đầu mối cho đại nhân."

Thi Phong Thần cười khò một tiếng, biết rõ có vấn đề, cũng không dám hỏi tiếp nữa, lạy dài chấm đất, sau đó ra khỏi cửa miếu.

Đội thanh âm ngoài miếu dần dần ngừng lại, tăng nhân trẻ tuổi mới thờ phào nhẹ nhõm, ngồi xuống trên mặt đất.

Lão tăng thờ dài nói: "Hi vọng chuyện này không mang đến phiền toái cho đạo hữu."

Tăng nhân trẻ tuổi muốn nói chuyện, lại nghĩ tới sư bá mới vừa rồi dặn dò, ngậm miệng ngó ngó kêu lên, lộ ra vẻ rất gấp gáp.

Lão tăng hiểu được ý tứ của hắn, nói: "Người trước tạm tu Bế Khẩu Thiền, khi nào rời khỏi Triều Nam thành rồi hãy nói."

...

...

Đêm khuya, Hồng Mậu Trai đã đóng cửa.

Trong khách sạn cách đó không xa, thiên tự giáp hảo phòng, Triệu Tịch Nguyệt khoanh chân ngồi dưới đất, đang tĩnh tư dưỡng khí, Phát Tư Kiếm treo trên đỉnh đầu của nàng, từ từ chuyển động.

Tĩnh Cửu đã tới ngoài Triều Nam thành, đi tới giữa Thông Thiên cầu, cũng chính là địa phương cao nhất.

Tĩnh quang chiếu sáng nước sông, xu thế thao thao chưa giảm, càng thêm hiển lộ hung hiểm.

Tĩnh Cửu thu hồi kiếm thức, trực tiếp nhảy xuống, mặt sông tóe lên một chùm bọt nước, rất nhanh đã biến mất, không đưa tới bất kỳ tầm mắt nào.

Nước sông vô cùng đục, vừa lúc đêm khuya, căn bản không cách nào thấy được gì, nhưng không thể nào ngăn được ánh mắt của Tĩnh Cửu.

Ở trong dòng nước hàn lãnh chảy xiết tiềm hành thời gian rất lâu, hắn đi tới một góc vắng vẻ trong sông.

Nơi này nước sông đã trở nên tĩnh lặng rất nhiều, nhưng áp lực thật lớn, hơn nữa cực kỳ hàn lãnh. Cho dù là Vô Chương cánh kiếm đạo cường giả, cũng không cách nào ở chỗ này dừng lại thời gian quá dài, nếu như không nhờ thân thể của hắn đặc thù, căn bản không có biện pháp nào lặn xuống sâu như vậy, tìm được con quý mục lăng kia.

Con quý mục lăng kia đã chết.

Quý mục lăng thật lớn, thân thể cao chừng ba tầng lầu, chân trước như cột cờ, da bóng loáng, sáng màu u ám, vây quanh ở sâu dưới đoạn nhai, cùng hoàn cảnh chung quanh hợp làm một thể, giống như nham thạch bình thường nhất, quả thật cực kỳ khó phát hiện, khó trách Thanh Sơn Tông đệ tử thủy chung không thể tìm ra cỗ thi thể này.

Tĩnh Cửu bơi tới trước người quý mục lăng, phát hiện phần cổ cùng đầu của nó khắp nơi đều là kiếm thương, hai mắt nhắm nghiền, vương vết máu màu xanh, không bị nước sông cuốn đi, xem ra hẳn là bị phi kiếm của Thanh Sơn đệ tử gây thương tích, thương thế trong đôi mắt thì càng giống lăng không đạo pháp nào đó.

"Quả nhiên được người nuôi."

Tĩnh Cửu tầm mắt rơi vào trên hai sợi xích sắt, lặng yên suy nghĩ.

Hai sợi xích sắt gắt gao buộc phần sau quý mục lăng, một đầu khác hẳn là chỗ sâu nhất trong nhai động.

Ở trong nước sông hắc ám phiêu du, Tĩnh Cửu vòng quanh thân thể khổng lồ của quý mục lăng nhìn một vòng, trừ kiếm thương không có phát hiện gì mới.

Hắn cời xuống thiết kiếm, hướng đỉnh đầu quý mục lăng đâm tới, không ngờ mũi kiếm trượt đi, hẳn là lệch khỏi quỹ đạo.

Không hổ là đại yêu trong truyền thuyết đến từ thâm uyên, bơi qua Tây Hải, mặc dù đã chết, da thịt vẫn kiên hơn sắt cứng, tuyệt không phải phi kiếm bình thường có thể cắt được.

Thiết kiếm của Tĩnh Cửu đến từ Thích Việt phong Mạc tiên sư, mặc dù không phải là danh kiếm, cũng có chỗ bất phàm, nhưng quả thật không đủ sắc bén.

Hắc ám nước sông khê chấn động, nếu có người có thể ở đáy nước nghe thấy thanh âm, sẽ có thể nghe được tiếng ong ong như bầy ong, đó là vòng tay bạc trên tay hắn đang rung động.

Tĩnh Cửu không để ý đến, bay tới trước người quý mục lẳng, tay phải rơi xuống.

Một đạo vết rách thẳng tắp mà rõ ràng, ở trên da quý mục lẳng bên bì vô cùng xuất hiện, sau đó càng ngày càng to, cho đến khi thấy bên trong màng cùng xương sụn.

Ba một tiếng vang nhỏ, Tĩnh Cửu dùng hai tay đem xương sụn trong đầu quý mục lẳng xé mở.

Nhìn đan thất trong đầu quý mục lẳng trống trơn, hần nghĩ thâm yêu đan quả nhiên không có.

Như vậy, Liễu Thập Tuế cả người nóng hổi, tuyết rơi vào thì hòa tan, thời gian dài hôn mê bất tỉnh... Dù loại dị tượng, đều đã có đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Có lẽ từ đầu đã là sai

Tĩnh Cửu đi tới bên bờ, nước sông như thác nước từ trên bạch y chảy xuống.

Bọn quân sĩ trên tường Triều Nam thành đang chạy trốn, không biết chuyện gì xảy ra.

Tĩnh Cửu nhìn bên kia một cái, sử dụng kiếm nguyên đem nước trên người bốc hơi, cả người bao phủ một tầng sương trắng.

"Hiện tại ngươi còn hỏi tại sao ta lại muốn tới Triều Nam thành chứ?"

Thanh âm của Triệu Tịch Nguyệt ở ngoài sương mù vang lên.

Tĩnh Cửu biết được vì sao Triều Nam thành quân sĩ khẩn trương như vậy, nghĩ đến chắc là nàng ngự kiếm ra khỏi thành đã kinh động không ít người.

Hắn không trả lời vấn đề này, bởi vì nàng nói không sai.

Toàn bộ chuyện phát sinh ở trên người Liễu Thập Tuế giống như hắn đã đoán trước, nhưng đúng là vẫn muốn tới tận mắt nhìn mới có thể yên tâm.

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Tìm được thứ ngươi muốn tìm chứ?"

Tĩnh Cửu đáp phải.

Triệu Tịch Nguyệt không hỏi thêm gì nữa.

Tĩnh Cửu nhìn nàng nói: "Ngươi vẫn muốn tra tiếp ư?"

Triệu Tịch Nguyệt cũng đáp phải.

"Chuyện này thật ra không có quan hệ gì tới lời hờn mọc."

Tĩnh Cửu nhìn nàng nói: "Nếu như phi thăng thất bại, nguyên nhân chỉ là trận pháp có vấn đề."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Lôi Phá Văn dám trộm lời hờn mọc dưới Bích Hồ phong, cũng sẽ dám động tay chân ở trên tài liệu trận pháp."

Hai chuyện cũng không quan hệ, nhưng suy luận này quả thật có lý.

Tĩnh Cửu nói: "Trận trên đỉnh Thần Mạt phong, hắn không động tay chân được."

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ thâm mình ở đỉnh núi cũng không thấy bất kỳ dấu vết trận pháp nào, ngay cả một tia khí tức còn sót lại cũng không có.

"Tan thành mây khói, chính là tên tòa trận pháp này."

Tĩnh Cửu nói: "Sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết gì."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Tan thành mây khói... cái tên này thật xấu."

Tĩnh Cửu nói: "Người tu đạo phi thăng đối với người lưu lại thế giới này mà nói chính là tử vong, vốn không phải chuyện gì vui vẻ."

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc một lát, nói: "Khó trách sư thúc tổ phi thăng, Thanh Sơn Cửu Phong không có mấy người cao hứng."

Tĩnh Cửu không nói gì.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Nếu như tài liệu không có vấn đề, trận pháp làm sao có thể xảy ra vấn đề?"

"Có thể... trận pháp Cảnh Dương chân nhân năm đó học được vốn đã sai."

Tĩnh Cửu mỉm cười nói.

Nụ cười của hắn có chút nhạt.

...

...

Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt rời khỏi Triều Nam thành, vượt qua sơn lĩnh mà đi, không biết thân ở phương nào.

Thanh Sơn bên kia, Liễu Thập Tuế cuối cùng tỉnh lại, làn da nóng hổi khôi phục nhiệt độ bình thường, thần trí không bị ảnh hưởng, nhìn không có thay đổi gì, không ai biết, khi hắn nhìn chính mình trong gương đồng, thỉnh thoảng có thể ở chỗ sâu nhất của con ngươi, thấy một vết màu đỏ đẹp đẽ.

Ngày hôm sau, Liễu Thập Tuế bị nhốt vào Kiếm Ngục, Bạch Như Kính trưởng lão dù tức giận như thế nào, cũng không cách nào thay đổi quyết định của Thượng Đức phong.

Bởi vì Thượng Đức phong hoài nghi, trận đại chiến trừ yêu ở Trục Thủy, Liễu Thập Tuế trộm nuốt yêu đan của quý tộc lãng.

Nuốt yêu đan có thể trợ giúp người tu đạo nhanh chóng tăng cao cảnh giới, nhưng rất có thể ô nhiễm đạo tâm, để cho người tu đạo tẩu hỏa nhập ma.

Đối với huyền môn chính tông mà nói, đây là hành động tuyệt đối không cách nào tiếp nhận, đối với Thanh Sơn Tông mà nói, càng là trọng tội trái nghịch với kiếm luật.

Mặc dù Liễu Thập Tuế là trời sanh đạo chủng thâm thụ tông phái kỳ vọng, nếu quả thật làm ra loại chuyện này, chỉ sợ trừng phạt nhẹ nhất cũng sẽ là phế bỏ tu vi, trục xuất Thanh Sơn.

Thời gian kế tiếp, Thượng Đức phong đối với Liễu Thập Tuế tiến hành tra hỏi cực kỳ nghiêm nghị, cuối cùng thậm chí còn động hình.

Kết quả tra hỏi lại có chút ngoài dự đoán của mọi người.

Ở bờ Trục Thủy Liễu Thập Tuế bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh, cùng với thân thể nóng hổi, đạo mạch đột nhiên có nhiều dị tượng, cũng cho thấy quả thật là hắn đã nuốt chửng yêu đan.

Nhưng vô luận Thích Việt phong sư trưởng kiểm tra, hay là Trì Yến sử dụng kiếm tâm nghe mạch, cũng không thể tìm được căn cứ chính xác trong thân thể của hắn.

Theo đạo lý mà nói, nếu không có chứng cứ, nên thả người, nhưng chuyện này quý dị như vậy, Thượng Đức phong làm sao chịu kết án ngay lúc đó.

Nguyên Kỳ Kinh tự mình hạ lệnh, vẫn đem Liễu Thập Tuế nhốt tại Kiếm Ngục, hơn nữa cấm bắt luận kẻ nào tới thăm.

Cho tới bây giờ, bất kể là Bạch Như Kính trưởng lão hay là đệ tử trẻ tuổi của Lưỡng Vong phong, thật ra cũng đã tin phán đoán của Thượng Đức phong.

Cho nên cũng không có ai đi thăm Liễu Thập Tuế.

Vô luận Thượng Đức phong dụng hình như thế nào, Liễu Thập Tuế cũng vẫn duy trì trầm mặc, dù thống khổ như thế nào, ngay cả một câu thô tục cũng không chịu nói.

Hắn lặng lẽ ngồi trong nhà tù không thấy mặt trời, gương mặt tràn đầy vết thương tràn ngập quật cường, rồi lại cô đơn như vậy.

...

...

Thanh Sơn Cửu Phong khiếp sợ.

Khe suối tây kiếm, thường xuyên có thể nghe được nghị luận có liên quan chuyện này, hoặc là không tin, hoặc là đồng tình, nhưng tuyệt đại đa số là hờ hững cùng khinh miệt.

Loại hờ hững cùng khinh miệt này, đến từ thất vọng đối với Liễu Thập Tuế, nếu thâm thụ tông phái coi trọng, vì sao cần vội vàng như thế, tự mình làm rồi

loạn đạo tâm.

Cố Thanh ở Thần Mạt phong luyện kiếm, tin tức tới chậm hơn chút ít, thời điểm hắn biết chuyện này, Liễu Thập Tuế đã bị giam hơn mười ngày.

Hắn cảm thấy chuyện này có vấn đề, bởi vì hắn cùng Liễu Thập Tuế từng tiếp xúc mấy lần, căn bản không tin tưởng Liễu Thập Tuế sẽ ăn trộm yêu đan.

Nếu như Liễu Thập Tuế tiếp tục bị giam trong Kiếm Ngục âm u, thời gian dài, con đường tu đạo sẽ gặp bị tổn thất vô cùng nặng nề, thậm chí từ đó đoạn tuyệt.

Nhưng hắn hiện tại chẳng qua là thừa kiếm đệ tử tạm trú tại Thần Mạt phong, làm sao có thể đến giúp Liễu Thập Tuế?

Lúc này, hắn nhớ tới câu nói của Tinh Cửu trước khi rời đi nói với mình: Nếu như có chuyện, tìm hầu tử.

Cố Thanh là người rất thông minh, cũng đã sớm suy nghĩ cẩn thận ý tứ của những lời này.

Ở rất nhiều người xem ra, đôi chủ tớ Tinh Cửu cùng Liễu Thập Tuế đã càng lúc càng xa cách, chỉ có Cố Thanh biết quan hệ chân chính giữa Tinh Cửu cùng Liễu Thập Tuế, tỷ như những cây trúc kia, vừa tỷ như lời dăn dò này, hắn rất chắc chắn, đối với Tinh Cửu mà nói, Thanh Sơn Cửu Phong chỉ có chuyện của Liễu Thập Tuế mới là chuyện.

Như vậy ý tứ của những lời này chính là: Nếu như Liễu Thập Tuế xảy ra chuyện, phải đi tìm hầu tử.

...

...

Cố Thanh đi tới ngoài nhà gỗ, dùng quyền đập nát mấy thân cây, sau đó ô ô kêu hai tiếng.

Trong rừng cây vang lên thanh âm cành lá loạn gãy, còn có tiếng kêu của viên hầu.

Mười mấy con viên hầu đi tới bốn phía nhà gỗ, vây quanh hắn.

Cố Thanh hiện tại đã học cách hầu tử kêu, nhưng không có nghĩa là hắn có thể dùng những tiếng kêu này để kể lại mình bạch chuyện này.

Hắn nhìn viên hầu, dùng tốc độ chậm chạp, phát âm tiêu chuẩn, đem chuyện này trước sau nói một lần.

Viên hầu nhanh chóng vỗ đầu bứt tai, chỉ vào hắn không ngừng thét chói tai.

Cố Thanh biết bọn họ đang chửi mình, mở hai tay, rất vô tội, nghĩ thầm ta đây có thể làm sao?

Một con hầu tử nhỏ từ cửa sổ bò vào nhà gỗ, lấy một trang giấy, càng không ngừng huy vũ.

Cố Thanh vỗ trán một cái, nghĩ thầm tại sao mình dần như vậy?

Viên hầu mở hai cánh tay, cũng vỗ mặt vô tội, nghĩ thầm nguoi giờ mới biết ư?

Mãi nước xong, mở ra giấy trắng, nghĩ viết những nội dung gì, Cố Thanh lại cảm thấy khó khăn.

Bởi vì hắn căn bản không biết phong thư này sau đó sẽ đưa đến trong tay ai.

Mấy phen châm chước, hắn cuối cùng viết mấy câu rất đơn giản, không quên dùng tay trái chấp bút.

"Ta không biết ngài là ai, tóm lại, chuyện của Liễu Thập Tuế xin nhờ cậy."

...

...

Ngày hôm sau.

Liễu Thập Tuế được thả ra.

Vô luận là đệ tử bình thường bên khe suối tẩy kiếm, hay là mọi người trong Cửu Phong, cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Thượng Đức phong không đưa ra giải thích.

Không ai đi đón Liễu Thập Tuế.

Thời điểm Liễu Thập Tuế trở lại Thiên Quang phong, cũng không thấy sự phụ của mình Bạch Như Kính, ngênh đón hắn chính là vô số ánh mắt có chút

xa lạ.

Đêm khuya, Cổ Hàn tới.

"Vì thiên hạ chánh đạo, có chút hy sinh là đáng giá."

Tay Cổ Hàn rơi vào trên bả vai của hắn, an ủi nói: "Đại sư huynh vốn định tự mình tới đây, nhưng lo lắng rơi vào trong mắt người khác."

Liễu Thập Tuế hỏi: "Vì sao Thượng Đức phong lại thả ta? So với kế hoạch sớm hơn quá nhiều."

Cổ Hàn nói: "Tự nhiên là sư phụ lão nhân gia lên tiếng."

Nghĩ đến chuyện này do Chương môn đại nhân tự mình an bài, Liễu Thập Tuế cảm giác gánh nặng trên vai càng thêm trầm trọng.

Sau khi Cổ Hàn đi, hắn ngồi ở phía trước cửa sổ, nhìn chén đèn dầu trầm mặc thật lâu.

Hắn bỗng nhiên rất nhớ Tĩnh Cừ, hoặc là nhớ ban đầu ở sơn thôn, bên hồ nước, dưới đại thụ, cuộc sống đơn giản ngày ngày nghe tiếng ve kêu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Thanh Sơn hai năm sau

Thời gian thấm thoát trôi đi, đảo mắt đã là hai năm.

Thế gian vẫn bộ dáng như xưa, chưa kịp phát sinh quá nhiều thay đổi.

Minh Giới rất an tĩnh, dưới ánh mặt trời đã thật lâu không nhìn thấy tung tích của hồn hỏa nữa rồi.

Tuyết Quốc cũng rất trầm mặc, xem ra sau mấy vòng đại chiến, cho dù là băng tuyết quái vật tàn bạo thị huyết cũng cần cơ hội lấy hơi một chút.

Bắc Quận quân dân cùng vị phong tuyết nam tử ở Cô Dao trấn kia, cuối cùng cũng nghênh đón một cái niên kỉ đầy đủ không có chiến sự.

Hải ngoại cũng không có đại sự gì, chẳng qua là nghe nói một chiếc thần thuyền của Bồng Lai đảo lúc dò xét một trong tam đại lốc xoáy Minh Tuyên bí cảnh, bỗng nhiên gặp được cuồng phong mà chìm xuống, mặc dù cuối cùng may mắn tránh thoát đại lốc xoáy cắn nuốt, nhưng lại cùng một tòa băng sơn va chạm vào nhau.

Nếu như không phải một vị anh hùng trên dị đại lục vượt qua biển rộng đi cứu viện, chỉ sợ chiếc thần thuyền này sẽ chìm xuống đáy biển lạnh như băng.

Câu chuyện này truyền tới Triều Thiên đại lục, bị rất nhiều người mắng là lời nói dối hoang đường, bởi vì trừ chút ít tu đạo cường giả Phá Hải cảnh trở lên, không có ai có thể hiểu được rất nhiều chi tiết trong câu chuyện ấy, tỷ như vị anh hùng vượt qua biển rộng là có ý gì, một người làm sao có thể cứu được thần thuyền nặng như ngọn núi?

Đây chỉ là chuyện tầm thường, mọi người thường thường chỉ tin tưởng những thứ mà mình nguyện ý tin tưởng mà thôi.

Cho tới bây giờ, vẫn có chút người phàm kiên trì cho rằng thế gian không có người tu đạo tồn tại, chính là đạo lý giống như vậy.

Bất kể mọi người tin hoặc là không tin, có một số chuyện cuối cùng sẽ phát sinh.

Tỷ như Hải Châu thành, sắp nghênh đón một lần tứ hải thịnh yến do Tây Vương Tôn cử hành.

Đồng thời, ở trong một nha môn bí ẩn trong thành có một cuộc hội nghị đang triệu khai.

Năm nay mùa đông đã gần kết thúc, Triều Ca thành cũng không có tuyết rơi, Hải Châu ở bờ Tây Hải, khí hậu ấm áp, lại như mùa xuân làm người ta phải say mê.

Nhìn khuôn mặt hồ hững của người tu đạo, Thi Phong Thần bỗng nhiên rất muốn say một trận, không suy nghĩ những chuyện này thêm nữa, chẳng qua sau khi điều nhiệm hắn đã hai năm không uống rượu rồi.

Hắn rất rõ ràng, nếu như không phải Hải Châu thành muốn cử hành tứ hải thịnh yến, chỉ bằng Thanh Thiên ty cùng mặt mũi của hắn căn bản không mời được nhiều người tu hành như vậy, chớ đừng nói chi đến các đại tông phái đệ tử.

"Ta thăng quan đã hai năm "

Thi Phong Thần nhìn một đám người tu đạo nói, trên mặt lại không có thần thái vui mừng.

Trừ có hai người tu đạo ở tiểu phái không biết nội tình nói mấy tiếng chúc mừng, đám người tu đạo khác cũng không có phản ứng.

Người tu đạo tôn kính Hoàng thất, nhưng trong mắt không có quan viên triều đình, cho dù Thi Phong Thần cũng không phải là quan viên bình thường.

Huống chi Thi Phong Thần từ chủ quản Triều Nam thành thăng nhiệm Thanh Thiên ty phó tuần tra, nhìn như thăng quan, nhưng rất nhiều người cũng biết nguyên nhân tại sao.

"Ta làm phó tuần tra, tra đúng là vụ án này, nếu như lần này còn không bắt được hai cái ma đầu kia, ta sẽ xong đời."

Tầm mắt Thi Phong Thần quét qua trên thân mọi người, nói: "Ta đối với chức vị tông phái quả thật không có ảnh hưởng gì, nhưng nếu như xác định chính mình xong đời, có lẽ cũng muốn dùng khí lực cuối cùng, đi ảnh hưởng một chút hạn ngạch cung ứng của triều đình."

Nghe nói như thế, người tu đạo các đại tông phái về mặt không thay đổi, người tu đạo tiểu tông phái lại có chút gấp gáp.

Vô luận là tinh thạch hay là các loại tu đạo tài nguyên, cũng là do triều đình cùng Trung Châu phái, Thanh Sơn Tông, Đại Trạch, Tây Hải các đại tông phái liên hợp quyết định phân phối định mức.

Đại tông phái tự nhiên không lo lắng triều đình sẽ thiếu cung phụng của mình nhưng bọn hắn chỉ là tiểu tông phái thì làm sao bây giờ?

Thi Phong Thần thật muốn trước lúc hạ đài làm bảy một lần, chỉ sợ chẳng qua giảm bớt một thành tinh thạch cung ứng, cũng sẽ mang đến ảnh hưởng thật lớn cho tiểu tông phái.

Có một người tu đạo tiểu tông phái về mặt đau khổ nói: "Đại nhân, ngài có gì phân phó cứ trực tiếp nói, cần gì như thế."

Thi Phong Thần nói: "Ý của ta đã vô cùng rõ ràng, cường giả triều đình hoặc là tại Triều Ca thành trấn thủ, hoặc là ở Trấn Bắc quân cùng Tuyết Quốc cường giả đối kháng, hôm nay Thanh Thiên ty chỉ còn lại có một cái xác không, thật sự đối với hai cái ma đầu kia không có cách nào, không thể làm gì khác đành mặt dày mời chức vị xuất thủ tương trợ."

Người tu đạo kia thất kinh hỏi: "Hai cái ma đầu này đến tột cùng là lai lịch ra sao?"

"Không có ai biết."

Thi Phong Thần phát phát tay, một đạo thanh quang rơi vào trên tường, phảng phất một tờ giấy trắng, phía trên xuất hiện hơn mười chữ viết chi chít.

"Sớm nhất là ở Thương Châu, hai tên ma đầu giết chết bốn người, sau điều tra, bọn họ cùng bốn người kia ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy, hẳn là tùy ý hành hung, sau đó chính là Triều Nam thành, bọn họ giết chết bốn gã đệ tử Tam Đồ Phái, đã lại một chút đầu mối."

Thi Phong Thần tiếp tục nói: "Sau đó trong hai năm, hai ma đầu này liên tục gây án, tổng cộng sát hại hơn bảy mươi người, trong đó có dân thường vô tội, cũng có người tu hành, phần lớn hành hung cũng không có chút lý do nào, tựa như lần đầu tiên hành hung vậy, làm như tùy ý, bởi vậy có thể thấy được tâm tính rất tàn bạo."

Rất nhiều người chú ý tới vụ án ở Triều Nam thành, trong vô thức nhìn về một vị lão giả ngồi ở chính giữa.

Vị lão giả này tóc trắng xoá, khí tức thâm hậu, chính là Côn Luân Phái trưởng lão Hà Chi Trùng.

Côn Luân Phái chẳng bao giờ tham gia tứ hải yến, lại có một vị trưởng lão tới đây, nghĩ đến hẳn là cùng vụ án ở Triều Nam thành đặc biệt có liên quan.

Hà Chi Trùng không nói gì. Tam Đồ Phái chính là phụ thuộc vào Côn Luân Phái, nếu như chẳng qua là mấy tên đệ tử cấp thấp bị giết, hẳn căn bản sẽ không ra mặt. Chẳng qua vị Thiếu chủ Tam Đồ Phái kia bởi vì chuyện này mà chịu chút ít đau khổ, sau ghi hận trong lòng, thuyết phục Tam Đồ Phái Chuông môn hướng Côn Luân cầu viện, hẳn mới không thể không đi một lần này.

Có người hỏi: "Vậy hai gã ma đầu này cảnh giới ra sao?"

Thi Phong Thần nói: "Đầu thu năm ngoái, Hắc Long tự chủ trì Trúc Quý đại sư bị ma đầu cách một tòa thanh sơn chém chết, chỉ sợ đối phương đã là Vô Chương trung cảnh."

Nghe lời này, mọi người về mặt khác nhau.

Hắc Long tự chủ trì Trúc Quý danh tiếng vô cùng bốc mùi, không biết lừa bao nhiêu phú thương táng gia bại sản, ngay cả tiền bạc chữa bệnh của dân chúng nghèo khổ cũng không buông tha, còn có tin đồn nói hắn còn qua lại với phụ nữ, không chuyện ác nào không làm, chỉ bất quá vị đại sư này cùng một vị quý phi nương nương trong cung từng có giao hảo, các tông phái không nhiều chuyện, vẫn không có để ý tới.

Lúc này nghe Thi Phong Thần nói, mới biết được vị Trúc Quý đại sư năm ngoái chết bất đắc kỳ tử nguyên lai vì nguyên nhân này.

Thi Phong Thần biết mọi người đang suy nghĩ gì, khề cau mày, không tiếp tục đàm luận chuyện này, nói: "Hai gã ma đầu hạ thủ chưa từng có người sống,

cho nên cũng không quá nhiều đầu mối, chỉ biết bọn họ một cao một thấp, một nam một nữ, lấy vải xám che mặt, dùng phi kiếm, không biết chư vị có ý kiến gì không?"

Chẳng qua chỉ có những đầu mối này, có thể có ý kiến gì?

Một mảnh an tĩnh.

"Tóm lại không quan hệ gì tới chúng ta."

Nói chuyện là một trung niên nhân màu da ngăm đen, là một người tu đạo đến từ Đại Trạch, đạo hiệu Tả Vũ Sư.

Mọi người nghĩ thầm thật là nói nhảm, Đại Trạch tu chính là phong vũ đạo pháp, dĩ nhiên không có quan hệ gì tới các người.

Tả Vũ Sư tiếp tục nói: "Đã dùng kiếm, còn chơi giỏi như vậy, không có chỗ nào ngoài Bát Lão Lâm, Vô Ân Môn, Tây Hải mấy nhà."

Thi Phong Thần lắc đầu nói: "Bát Lão Lâm thích khách mặc dù âm hiểm sắc bén, nhưng làm việc không cần rở như thế, về phần Vô Ân Môn..."

Hắn không nói cho hết lời, mọi người cũng hiểu được ý tứ của hắn.

Gần nhất mấy năm Vô Ân Môn bị Tây Hải chèn ép vô cùng cực khổ, nào có tâm tư hô phong hoán vũ trên thế gian này.

Theo đạo lý mà nói, Vô Ân Môn cùng Tây Hải kiếm phái thực lực vốn không kém bao nhiêu, Vô Ân Môn nội tình lại càng hơn xa Tây Hải, tiếc là ai bảo Tây Hải có vị Kiếm Thần, không có biện pháp nào. Về phần Tây Hải... nơi này mặc dù không có Tây Hải kiếm tu, nhưng nơi này là Hải Châu, Tây Hải thế lớn, ai dám dễ dàng chỉ trích?

Có người bỗng nhiên nói: "Tại sao không ai hoài nghi Thanh Sơn Tông? Hung án phát sinh sớm nhất ở Thương Châu, sau đó là Triều Nam thành, chính là khu vực của Thanh Sơn Tông."

Mọi người rất giật mình, nghĩ thầm người này thật là can đảm, lại dám hoài nghi cả Thanh Sơn Tông.

Đội thấy rõ người này là ai, mọi người mới hiểu được nguyên nhân.

Người này tên là Trúc Giới, chính là tặc gia đệ đệ của vị Hắc Long tự chủ trì Trúc Quý bị giết chết kia, cũng là tán tu nổi danh Trung Châu, nghe nói cùng Tây Hải kiếm phái giao hảo.

Nghĩ tới những chuyện này, chúng tầm mắt rất tự nhiên rơi vào trong một góc tầm thường.

Nơi đó có hai người trẻ tuổi đang ngồi.

Hai người người mặc kiếm bào màu xanh, từ đầu tới cuối cũng không nói chuyện nhiều, rất khiêm tốn.

Người về mặt trầm ổn cái tên là Yêu Tùng Sam, chính là Thanh Sơn Tông Lương Vong phong đệ tử đứng hàng thứ mười một.

Đệ tử trẻ tuổi tên là Lâm Anh Lương, hôm nay ở Thích Việt phong học kiếm, lần này được Yêu Tùng Sam mang theo đi ra ngoài lịch lãm.

Yêu Tùng Sam nhìn sang bên kia, không nói gì, nhưng ánh mắt vô cùng sắc bén, phảng phất kiếm thật.

Lâm Anh Lương lại không nhận được, quan sát Trúc Giới nói: "Người muốn chết phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Hải châu cách xa vạn dặm

Mọi người thấy rõ, vị đệ tử trẻ tuổi Thanh Sơn Tông kia chỉ có cảnh giới Thừa Ý, hẳn là theo sư huynh rời núi lịch lãm, theo lý mà nói hẳn cũng không phải đối thủ của Trúc Giới, nhưng chẳng biết tại sao, khi hắn nói ra những lời này, lại làm cho người ta cảm thấy chỉ cần hắn xuất kiếm, Trúc Giới sẽ lập tức phải đổ máu tươi.

Đây là kiếm uy của Thanh Sơn Tông ư?

Trúc Giới sắc mặt trắng nhợt, bởi vì vội vã đã thông quan tiết, muốn làm quen với một vị thị giả bên cạnh Tây Vương Tôn, hắn hôm nay tới chậm hơn đôi chút, căn bản không biết Thanh Sơn Tông cũng tới.

Nghe lời này, hấn không khỏi rất hối hận, vừa sinh ra rất nhiều oán niệm.

—— đường đường Thanh Sơn Tông, vì sao phải ngồi trong góc mờ mờ, hơn nữa từ đầu tới cuối cũng không nói lời nào, giả bộ khiêm tốn gì cơ chứ?

"Ta chỉ thuận miệng nói mà thôi, hai vị đạo hữu chớ trách."

Hấn vội vàng nói.

Đại Trạch Tả Vũ Sư đối với Yêu Tùng Sam cười nói: "Câu cửa miệng của các ngươi cũng phải sửa đi một chút, nghe thật có chút dọa người."

Thanh Sơn Tông cùng Đại Trạch giao hảo, Yêu Tùng Sam gật đầu thăm hỏi, không nói thêm gì nữa.

Nhìn hình ảnh này, Thi Phong Thần thờ dài trong lòng, nhẹ phất ống tay áo, đem hình ảnh trên tường đổi sang tấm khác.

Đó là một bức bản đồ phóng lớn gấp nhiều lần, phía trên dùng điểm đỏ ghi rõ mỗi địa điểm án mạng phát sinh, sau đó nối thành một đường.

Có người tu đạo không giải thích được hỏi: "Hai ma đầu này từ Thương Châu chuyển hướng Triều Nam thành, sau đó một đường Bắc thượng, ở Dự châu lại ngoặt sang hướng tây, chẳng khác gì bắt đầu từ Nam Hà châu, vòng quanh đại lục Trung Nam bộ vòng một vòng lớn, bọn họ rốt cuộc đang muốn đi đâu? Rốt cuộc muốn làm gì?"

Có người phát hiện một vấn đề càng khó hiểu hơn.

"Vì sao bọn họ không ngưng kiếm?"

"Hai vấn đề này chúng ta cũng cảm thấy thật kỳ quái, nhưng không có đáp án. Ta chỉ biết nếu như bọn họ dựa theo lộ tuyến này để đi, như vậy sau mấy ngày nữa sẽ xuất hiện ở trong Hải Châu thành."

Thi Phong Thần nói: "Nếu bọn họ còn dám hành hung, chẳng lẽ nhiều vị tiên sư như vậy còn không bắt được bọn họ ư?"

Thanh Thiên ty lựa chọn địa điểm tiêu trừ đặt ở Hải Châu, chính là bởi vì Hải Châu sắp triệu khai tứ hải yến, sẽ có rất nhiều người tu hành chính phái trình diện ở nơi này.

"Nếu như bọn họ tới Hải Châu, nhưng không ra tay thì sao?" Có người hỏi.

Thi Phong Thần trầm mặc chốc lát, nói: "Vậy không thể làm gì khác đành mời Tây Hải Toán Thiên Các cao nhân xuất thủ tương trợ."

Chung quanh lần nữa lâm vào an tĩnh, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên.

"Chuyện này... Chư vị đạo hữu có chú ý hay không, hai người kia... Một đường đi tới, cũng giết chết rất nhiều yêu quái, hơn nữa những người đã chết..."

Câu này còn chưa dứt, nhưng tất cả mọi người hiểu được người này muốn nói điều gì.

—— người bị giết chết đều không phải là người tốt, tỷ như vị Hắc Long tự chủ trì Trúc Quý đại sư.

Tất cả mọi người biết chuyện này, nhưng không ai nói ra.

Khi bọn hấn phát hiện người nói chuyện là vị y tăng trẻ tuổi đến từ Quả Thành Tự, nhất thời sinh ra cảm giác đương nhiên.

Côn Luân Phái trưởng lão Hà Chi Trùng nhìn vị y tăng trẻ tuổi kia một cái.

Trúc Giới cười lạnh một tiếng, nói: "Vu án ở Triều Nam thành, lúc đầu chính là Tam Đô Phái cùng quý tự tranh giành thuốc, người của Tam Đô Phái đã chết, thuốc lại rơi vào trong tay quý tự, dĩ nhiên không người nào dám hoài nghi Quả Thành Tự sẽ cấu kết với hung đồ, nhưng tiểu đại sư hiện tại nói lời như vậy, không khỏi có chút không ổn đâu?"

Tăng nhân trẻ tuổi có chút tức giận, muốn cãi cọ mấy câu, lại không biết nên nói như thế nào, mặt đỏ lên.

Loại chuyện này cũng không có quá nhiều kế hoạch cần bàn luận, chỉ đợi Thanh Thiên ty phát hiện hai ma đầu này, người tu đạo các tông phái được báo cho là được.

Về phần có thể lâm vào một cuộc huyết chiến hay không, mọi người cũng không lo lắng, cho dù ma đầu kia đã Vô Chương trung cảnh, bọn họ bên này có Côn Luân trưởng lão Hà Chi Trùng, Thanh Sơn tiên sư Yêu Tùng Sam hai vị cao thủ Vô Chương cảnh, huống chi nơi này là Hải Châu, cường giả Tây Hải kiếm phái một khi xuất thủ, đối phương có thể trốn đến chỗ nào?

Rời khỏi Thanh Thiên ty nha môn, người tu đạo riêng mình tản đi, phần lớn đều đi tiên cư.

Lâm Anh Lương lần đầu tiên rời núi lịch lãm đã gặp chuyện như vậy, khó tránh khỏi có chút khẩn trương, lại có chút hưng phấn, nói: "Nhất định phải bắt được hai ma đầu này."

Yêu Túng Sam cảm thấy điểm nào đó có chút không đúng, lại nghĩ mãi mà không rõ.

Nhìn thân ảnh hai đạo hữu Thanh Sơn đi xa phía trước, vị tăng nhân tuổi trẻ Quả Thành Tự có chút vội vã, đối với lão tăng bên cạnh nói: " Sư bá, vì sao ngươi không nói lời nào? Chúng ta biết rất rõ rằng người bọn họ muốn đối phó là ai, cho dù không nói gì rõ rệt, cũng có thể nói cho hai vị phía trước a."

Lão tăng không để ý đến, nghĩ thâm quan hệ trong Thanh Sơn Cửu Phong cũng có chút phức tạp, ai biết hai vị đạo hữu năm trước ở Triều Nam thành giúp mình thoát về ngọn núi nào, hai vị Thanh Sơn đạo hữu phía trước đến từ Lưỡng Vong phong, nghe nói vô luận đối với mình hay đối với đồng môn cũng cực kỳ nghiêm nghị, nói sau vạn nhất mang đến phiền toái cho hai vị đạo hữu này phải làm sao bây giờ?

Tăng nhân trẻ tuổi còn đang không ngừng nói: "Tây Hải Toán Thiên Các mệnh sư am hiểu nhất thôi diễn thuật, thật bị vây chặt thì làm sao bây giờ? Sư bá, chúng ta mau mau nghĩ biện pháp liên..."

Lão tăng nói: "Hai vị đạo hữu này cần gì chúng ta lo lắng, ngươi chớ thêm phiền, tiếp tục tu Bế Khẩu Thiên sao."

Tăng nhân trẻ tuổi a một tiếng, có chút ủy khuất ngậm miệng lại, ô ô hô hai tiếng.

Lão tăng nói: "Tu tới khi nào? Tự nhiên là tu đến chúng ta rời khỏi Hải Châu, hoặc là hai vị đạo hữu này rời Hải Châu mới thôi."

...

...

Ngoài thành Hải Châu, hàn sơn không người, rất trong trẻo lạnh lùng.

Gió từ phương xa, Triệu Tịch Nguyệt đứng bên vách đá, quần áo bông bành.

Trên mặt của nàng ngây thơ đã tan biến, ánh mắt càng thêm bình tĩnh, hoặc là nói kiên định.

Nàng vẫn giữ mái tóc ngắn, tựa như bé trai, chẳng qua là không còn xốc xếch như vậy nữa.

Nhìn bóng lưng của nàng, nghĩ tới chuyện đã xảy ra trên đường đi tới, Tinh Cửu có chút cảm khái.

Hắn không nói với nàng muốn đi đâu, muốn làm gì, cũng không nói cho nàng biết mình là ai.

Năm đó ở Triều Ca thành hắn chọn trúng nàng, sau đó không hề để ý đến nàng.

Nhưng nàng vẫn chưa quên hắn, hắn nên vì vậy mà có quà đáp lễ.

Hai năm qua, hắn đang dùng phương pháp của mình để dạy dỗ nàng.

Mấy vạn dặm đường, trăm yêu trừ ma.

Đi đường ngồi nghỉ, cũng là tu hành.

...

...

Triệu Tịch Nguyệt lặng lẽ nhìn một tòa cô sơn phương xa.

Bỗng nhiên, một đạo kiếm quang ở trong con ngươi hắc bạch phân minh của nàng xuất hiện.

Bầu trời bị trời chiều chiếu rọi một mảnh hồng ấm áp, bỗng nhiên nhiều thêm một đạo màu đỏ càng thêm nồng nặc.

Phương xa cô sơn vang lên nhất thanh muện hưởng.

Đạo hồng quang phá không mà về, biến mất ở lòng bàn tay của nàng.

Trong bầu trời vệt màu đỏ kia, lại như cũ tồn tại.

Phát Từ Kiếm nhiễm máu tươi đã hai năm, tự nhiên hồng hơn ánh nắng chiều.

"Cách Hải Châu thành gần như thế, lại còn có yêu quái ăn người, thật không biết đám phế vật Tây Hải đang làm cái gì."

Triệu Tịch Nguyệt đi trở về bên cạnh Tinh Cửu nói.

Thanh Sơn Tông tự nhận là thiên hạ đệ nhất kiếm đạo chính tông, từ trước đến giờ rất xem thường Tây Hải kiếm phái.

Cho dù Tây Hải có vị Kiếm Thần, cũng chỉ dễ cho Thanh Sơn đệ tử đối với Tây Hải kiếm phái ấn tượng càng kém.

Tinh Cửu nói: "Con yêu quái này một năm ăn người cũng không chết nhiều bằng số người hàng năm mò châu mà chết trên biển."

Tây Hải có đặc sản nguyên khí châu, so với tinh thạch bình thường càng thêm trân quý, hàng năm do Tây Hải kiếm phái cùng triều đình cùng chung tiến hành phân phối.

Vì vớt nguyên khí châu, hàng năm không biết có bao nhiêu người đánh cá táng thân nơi đáy biển.

Nói một cách khác, người đánh cá vì người tu đạo phá cảnh mà chết, nếu so với người bị con yêu quái này ăn thịt nhiều hơn rất nhiều.

Triệu Tịch Nguyệt hiểu được ý tứ của hắn.

Hai năm trước ở Thương Châu thành, Tinh Cửu từng nói, người tu đạo tất nhiên vô tình.

"Kế tiếp, chúng ta muốn đi đâu?" Nàng hỏi.

Rời Thanh Sơn, ban đầu là nàng quyết định đi nơi nào, tỷ như Bảo Thụ Cư cùng Bích Hồ phong quan hệ mật thiết, tỷ như quê quán Mạnh sư. Ban đầu nàng bại lộ thân phận, đưa đến Tà Dịch quyết ý giết nàng diệt khẩu Quyển Liêm Nhân kia cũng là một đầu mối, chẳng qua người này đã sớm mai danh ẩn tích. Nhưng dần dần, nàng phát hiện lựa chọn của mình thật ra đều là ý tứ của Tinh Cửu.

Chỉ sợ phát hiện điểm này, nàng cũng không lấy thân phận sư tỷ yêu cầu thay đổi, bởi vì trong quá trình đi, nàng dần dần cảm giác được, vô luận bản thân đi lại, hay là nhìn như đơn điệu giết chóc, hay hoặc giả là thỉnh thoảng một câu nói, một ánh mắt, Tinh Cửu thật ra cũng đang dạy nàng.

Nàng không xác định Tinh Cửu dạy chính mình những thứ gì, nàng không biết Tinh Cửu muốn đi đâu, muốn làm cái gì.

Nhưng nàng biết hắn có một mục đích, hoặc là nói có một cái mục đích.

"Chính là chỗ này."

Tinh Cửu nhìn phương xa trời chiều chiếu rọi xuống Hải Châu thành, nói: "Ta tới nơi này là muốn thấy một người."

Rời Thanh Sơn, ở đại lục đi hai năm, giết hơn bảy mươi người cùng với rất nhiều yêu quái, hắn chỉ muốn đi thấy một người.

Thời điểm hai người tiến vào Hải Châu thành không gặp phải bất cứ phiền phức gì.

Lúc ở Dự Châu, Triệu Tịch Nguyệt hắn là thông qua quan hệ trong nhà, lấy được hai phần lộ dẫn.

Bữa ăn đầu tiên ở Hải Châu thành, vẫn là lẩu.

Nơi này sát Tây Hải, nguyên liệu nấu lẩu tự nhiên lấy hải sản làm chủ, hợp với rượu mạch nha mới mẻ, mùi vị không tệ.

Nhìn rau quả trong nồi sắp nát vụn, Triệu Tịch Nguyệt rốt cục không nhịn được hỏi một câu.

"Người thật sự cảm thấy Âm Tam còn sống ư?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Tiểu hà tài lộ tiêm tiêm giác

Đã hai năm rồi.

Mỗi lần Tinh Cửu tới một thành, đều sẽ ăn lẩu một bữa.

Triệu Tịch Nguyệt không hỏi, không có nghĩa là nàng không nghĩ tới.

Tinh Cửu không trả lời câu hỏi của nàng.

Bởi vì cho tới bây giờ, hắn cũng không biết là muốn gặp người kia trong quán lẩu, hay đó đã biến thành một loại tập quán.

Bỗng nhiên có khúc nhạc vang lên, dễ nghe phảng phất như nước suối, rơi vào trong tai, vang ở trong lòng, trong suốt vô cùng.

Khúc đàn cực đẹp, nhưng nơi này là quán lâu, thế nào cũng cảm thấy không hợp, cho dù Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt ngồi ở một phòng riêng. Tinh Cửu đeo nón lá lên.

Triệu Tịch Nguyệt cũng lấy ra nón lá mang vào.

Qua Dục Châu, bọn họ đi càng ngày càng chậm, cho nên để che kín diện mạo lần nữa từ vài xóm biển về nón lá.

Sau đó những người gặp mặt bọn họ đều chết hết, cho nên cho tới bây giờ, bức họa của Thanh Thiên ty vẫn là bộ dáng của bọn hắn ở Bảo Thụ Cư.

Cửa phòng mở ra, tùy theo mà lên còn có một tiếng kinh hô nhẹ nhẹ.

Một thiếu nữ ôm tỷ bà đứng ở ngoài phòng, rất nhỏ nhắn, trên người tấm áo màu trắng lộ vẻ hơi lớn, thái dương gài một đóa hoa cài màu trắng, nhìn rất trắng trong thuần khiết.

Triệu Tịch Nguyệt nhớ tới hình ảnh chính mình ban đầu ở đình Thần Mạt phong, mặc thử áo của Cảnh Dương sư thúc tổ, để xuống mấy đồng tiền ở trên bàn.

Cô gái kia có chút do dự, đi tới trước bàn, thu tiền, thấp giọng nhanh chóng nói: "Có người muốn bắt lợi cho hai vị, xin cẩn thận."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ngẩng đầu lên."

Cô gái kia gạt mình, theo lời ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, ánh mắt nhu nhược, rất chọc người thương yêu.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Hồ ly tinh."

Thiếu nữ khuôn mặt nhỏ nhắn ứng đỏ, trong mắt rung rung nói: "Vì sao ngươi lại mắng người ta?"

Tinh Cửu nói: "Đúng là hồ ly tinh."

Hắn cùng với Triệu Tịch Nguyệt tự nhiên không phải đang mắng người.

Thiếu nữ lúc này mới xác định thân phận chân thật của mình đã bị nhìn thấu.

"Hai vị tiên sư rốt cuộc đến từ nơi nào? Vì sao có thể nhìn ra chân thân của ta?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ ra vẻ sợ hãi, hoa cài khẽ rung động, ánh mắt càng thêm nhu nhược.

Phải biết rằng nàng tu bí pháp, coi như là cường giả Du Dã cảnh cũng chưa chắc có thể nhìn ra chân thực diện mục, ai ngờ hôm nay lại bị Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt nhìn thấu ngay lập tức.

Nàng nào đâu biết, Triệu Tịch Nguyệt tu chính là kiếm ý thối thể, nhãn lực so với người tu hành cùng cảnh sắc bén hơn vô số lần, Tinh Cửu lại càng không cần nhắc tới.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Không ngờ Ứng thành Tiểu Hà lại là yêu tu."

Nàng cùng Tinh Cửu du lịch hai năm, cho dù ít cùng người giao thiệp, cũng sẽ biết chút ít tình hình trong tu hành giới.

Vị thiếu nữ này tên là Tiểu Hà, chính là nữ tu nổi danh Ứng thành, lấy lòng dạ độc ác mà nổi danh.

Hai năm trước, Tam Đô Phái Thiếu chủ bởi vì trong lời nói khinh bạc nàng, bị nàng gieo hoa độc.

Tiểu Hà thấy bọn họ ngay cả tên của mình cũng kêu ra, cũng không dám che giấu nữa, hướng về phía hai người chân thành quỳ gối.

"Ban đầu nếu không nhờ hai vị tiên sư giết Tam Đô Phái tặc nhân, tên dâm tặc kia tất nhiên còn muốn bám dính lấy ta. Ta là yêu tu, vừa không có tông phái che chở, bất kể là Tam Đô Phái Chương môn đích thân đến hay là Côn Luân Phái tới đệ tử, ta cũng ứng phó không nổi, cho nên ta là thật tâm cảm tạ hai vị tiên sư, mới đặc biệt tới cảnh báo."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ai?"

Tiểu Hà nói: "Thanh Thiên ty. Nhân dịp tứ hải yến, người tu đạo tham dự chuyện này rất đông đảo, có Côn Luân trưởng lão, Đại Trạch cường giả, Quả Thành Tự cao tăng, còn có Thanh Sơn tiên sư."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Vì sao ngươi biết là chúng ta?"

Tiểu Hà có chút bất an nói: "Không tiện báo, kính xin tiên sư không nên hỏi."

Gian phòng an tĩnh lại.

Nước lâu sôi sục, phát ra thanh âm cô lỗ.

Tiểu Hà lo lắng nói: "Hai vị tiên sư pháp lực cao cường, nhưng địch nhân đông đảo, hay là rời khỏi Hải Châu cho thỏa đáng."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn về Tinh Cửu hỏi: "Giết?"

Tinh Cửu nói: "Tùy ngươi."

Tiểu Hà mở to hai mắt, lộ vẻ rất vô tội.

Một lát sau nàng mới hiểu được ý tứ nói chuyện của hai người, nhất thời kinh hoảng lên, vừa vội lại sợ, trong mắt phù kín một tầng vụ khí, rất đáng thương.

"Ta thấy hơi tiếc." Triệu Tịch Nguyệt nói: "Bằng không mang về cho trấn thủ làm bạn?"

Tinh Cửu nói: "Sẽ bị cắn chết."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Vậy coi như xong, ngươi đi đi."

Tiểu Hà kiến thức cực kỳ rộng lớn, nhưng chưa từng thấy quái nhân như vậy, nơi nào còn dám dừng lại, ôm tỷ bà vội vàng rời đi.

Một đĩa thanh khẩu cộng thêm một đĩa loa phiến, để cho nồi lẩu sôi trào tạm thời trở lại bình tĩnh.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh nắng chiều càng ngày càng hồng, bỗng nhiên có một bóng đen cực lớn, từ phương hướng bên kia biển xâm nhập tới đây.

Trong bầu trời bóng đen khổng lồ, là phi kinh xuyên mây.

Cùng với một tiếng kêu trầm thấp mà du dương, phi kinh phun ra vô số nước biển, hóa thành hạt mưa rơi xuống.

Hải Châu thành cuối đông nghênh đón một cuộc mưa xuân.

Trong ánh nắng chiều xuất hiện một đạo cầu vồng, vô cùng xinh đẹp.

Hải Châu thành vang lên một mảnh hoan hô.

Đây là Tây Hải long trọng nghi thức, hoan nghênh người tu đạo đường xa mà tới tham gia tứ hải yến.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn mưa rơi trên bầu trời, nói: "Bộc lộ thân phận?"

Dùng hai năm mới tới đây, nàng biết Tinh Cửu trước lúc nhìn thấy người kia chắc chắn sẽ không rời đi.

Như vậy bộc lộ thân phận như thế nào? Dù sao qua vài ngày nữa chính là thừa kiểm đại hội, bọn họ cũng sẽ trở lại Thanh Sơn.

Tinh Cửu nói: "Không vội."

Triệu Tịch Nguyệt thu hồi tầm mắt, nhìn hấn thật tình hỏi: "Vậy làm sao đánh?"

Một đường đi tới, bọn họ chém yêu giết người, nhìn như lớn lối, kì thực vô cùng có chừng mực.

Triệu Tịch Nguyệt gặp phải yêu quái cùng đối thủ, hoặc là nói yêu quái cùng đối thủ Tinh Cửu giúp nàng lựa chọn, phần lớn cảnh giới thực lực cũng không bằng nàng.

Nói một cách khác chính là: Bọn họ chỉ chọn đối thủ giết được để đi giết.

Triệu Tịch Nguyệt từng có nghi vấn, cường giả chẳng lẽ không nên hướng cường giả xuất kiếm, mới có thể càng ngày càng mạnh ư?

Tinh Cửu trả lời là: Nếu như xuất kiếm một lần đã chết, không người nào có thể trở nên mạnh hơn.

Hiện tại Hải Châu thành, bởi vì tứ hải yến tụ tập rất nhiều tu đạo cường giả.

Hai người dù thiên tài như thế nào nữa, tu đạo thời gian có hạn, đánh nhất định là đánh không lại, như vậy làm như thế nào đây?

Tinh Cửu nhìn nàng hỏi: "Ngươi có nghe nói qua một chiêu kiếm pháp từ trên trời giáng xuống hay không?"

Triệu Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút, nói: "Không có."

...

...

Khi người biết có rất nhiều người đang tìm người, lúc đó nên làm như thế nào?

Tĩnh Cừ làm việc từ trước đến giờ rất đơn giản, tựa như phong cách ăn uống của hắn vậy.

Hắn trực tiếp tìm tới cửa.

Tìm tới đồng môn.

Từ hải tịnh yến sắp triệu khai, có rất nhiều người tu hành các tông phái đến, tiên cư đã trụ đầy, nhưng tự nhiên không thiếu chỗ ở cho Thanh Sơn Tông tiên sư.

Thanh Sơn Tông cùng Đại Trạch, Quả Thành Tự đòi đòi giao hảo, ở tại một cái tiểu viện.

Tiểu viện rất an tĩnh, nhưng chưa nói tới yên lặng.

Bởi vì chuyện kia, Hải Châu thành nhìn như náo nhiệt vui mừng, ầm ầm bên trong có chút cảm giác như mưa gió sắp đến.

Thật ra bất kể là Yêu Tùng Sam hay là Đại Trạch Tả Vũ Sư, cũng đối với chuyện vây giết hai ma đầu không có bất kỳ hứng thú.

Theo bọn họ, yêu quái hoặc là người hai người kia giết tự có lý do đáng chết. Hơn nữa người tu đạo vốn là tranh đoạt với thiên mệnh, nhìn đạm sinh tử, giết người quá mức thường gặp, nếu như không phải vài ngày trước Hắc Long tự chủ trì vừa bị hai người kia giết chết cùng vị quý phi nương nương kia trong cung có quan hệ, Thanh Thiên ty sao lại trịnh trọng như thế?

Lúc này, cửa viện bỗng nhiên được mở, hai người mang nón lá đi đến.

Tả Vũ Sư khẽ hí mắt, nói: "Các người là ai?"

Lúc nói chuyện, hắn đã chuẩn bị đạo pháp tùy thời có thể phát động công kích.

Nón lá không phải vải xám, nhưng giống như trước có thể che kín mặt.

Yêu Tùng Sam hai hàng lông mày chau lên, tựa như kiếm, phảng phất tùy thời chuẩn bị bay lên.

Cảm nhận được trên người sư huynh truyền đến kiếm ý ba động, Lâm Anh Lương đã tỉnh hồn, nhìn hai người đi vào tiểu viện, có chút giật mình, nhưng cũng không hoảng hốt, càng không có sợ hãi, tay phải lặng lẽ cầm chuôi kiếm, tùy thời chuẩn bị cời xuống, mặc nhiên nghĩ tới, hai ma đầu này lại dám tìm tới tận cửa rồi, thật là muốn chết.

Một nam một nữ? Một cao một thấp? Nhìn hai người mang nón lá, loại cảm giác quái dị trong lòng Yêu Tùng Sam càng ngày càng mãnh liệt.

Hắn không xuất kiếm, quan sát đối phương hỏi: "Các người rốt cuộc là ai?"

Cô gái thân hình thấp hơn không gỡ xuống nón lá, chẳng qua là đưa tay ở trước mặt trên dưới huy động hai cái.

Yêu Tùng Sam vẻ mặt nhất thời trở nên cực kỳ quái dị.

Quả Thành Tự lão tăng hiểu rõ, biết không cần lo lắng gì nữa, mỉm cười gật đầu thăm hỏi, sau đó lôi kéo sư đệ mặt lộ vẻ kích động trở về gian phòng của mình.

Tả Vũ Sư cũng không rõ ràng tình hình cụ thể, nhưng hiểu ra thứ gì, cười khoát khoát tay, cũng trở về gian phòng của mình.

Yêu Tùng Sam mang theo hai người kia trở lại phòng mình, Lâm Anh Lương vẻ mặt mờ mịt đi vào theo, nghĩ thầm rốt cuộc tại sao?

Cửa phòng đóng lại, Yêu Tùng Sam nhìn hai người kia, hành lễ nói: "Bái kiến hai vị sư thúc."

Lâm Anh Lương ngăn người sau đó mới kịp phản ứng, suýt nữa kêu ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Tảo hữu thập tuế tại thượng đầu

Những người kia do chúng ta giết."

Triệu Tịch Nguyệt gỡ xuống nón lá, nói với Yêu Tùng Sam

Tĩnh Cửu cũng lấy xuống nón lá.

Nhìn gương mặt đã mấy năm không gặp, nhưng vẫn tuyệt mỹ vô cùng, Lâm Anh Lương rốt cục xác nhận đối phương... Quả thật là sự thúc của mình.

Triệu Tịch Nguyệt thân là Thần Mặt phong chủ, thái độ của Yêu Tùng Sam đối với nàng tự nhiên kính cẩn, nhưng nghe lời này, trên mặt vẫn không nhìn được hiện ra một nụ cười khổ, bất đắc dĩ nói: "Sự thúc rồi núi du lịch, thỉnh thoảng thấy bất bình, xuất thủ tru diệt tất nhiên phải làm, chẳng qua là... Thật sự là giết nhiều lắm."

"Người đáng chết có nhiều như vậy, không thể làm gì khác đành giết nhiều thêm mấy cái."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn Tĩnh Cửu một cái, thời điểm ban đầu ở Thương Châu hẳn đã nói, trừ ác không thể nào sạch sẽ, ác nhân giết cũng không hết.

Yêu Tùng Sam suy nghĩ một chút, thật tình nói: "Sự thúc nói thật có lý, giết hay lắm."

Không phải là xu nịnh, cũng không phải giễu cợt, hẳn thật sự cho là như thế.

Triệu Tịch Nguyệt đột nhiên cảm giác được Lưỡng Vong phong không tồi, ít nhất là ở phương diện này.

"Người tên là gì?"

"Yêu Tùng Sam, xuất thân Thượng Đức phong, đứng thứ mười một trên Lưỡng Vong phong."

"Thanh Sơn như thế nào?"

Trên thế gian đi lại hai năm, chưa từng liên lạc cùng tông phái, nàng cùng Tĩnh Cửu cũng không rõ ràng hiện tại Thanh Sơn tình hình ra sao.

Yêu Tùng Sam nói sơ lược chuyện đã xảy ra ở Thanh Sơn hai năm qua, thật sự cũng không có quá nhiều chuyện để nói.

Nhi đại cường giả phần lớn đều đang bế quan, các đệ tử riêng mình chăm chỉ luyện kiếm, cùng mấy trăm mấy ngàn năm quá khứ không có gì khác nhau.

Đối với người tu đạo mà nói, hai năm quả thật quá ngắn, rất khó xuất hiện quá nhiều biến hóa.

"Liễu Thập Tuế gần nhất như thế nào?"

Triệu Tịch Nguyệt biết đây là chuyện Tĩnh Cửu muốn biết, mặc dù trong hai năm qua, hẳn một lần cũng không đề cập tới cái tên Liễu Thập Tuế này.

Yêu Tùng Sam có chút do dự, Lâm Anh Lương càng có chút bất an.

Triệu Tịch Nguyệt tin chắc, tất nhiên là Liễu Thập Tuế đã xảy ra chuyện, nói: "Nói."

...

...

Thông qua Yêu Tùng Sam kể lại, Triệu Tịch Nguyệt mới biết được trong hai năm này trên người Liễu Thập Tuế xảy ra quá nhiều chuyện.

Hai năm trước, hẳn từ Trọc Thủy bị đuổi về Thanh Sơn, vẫn hôn mê bất tỉnh, sốt cao không giảm, sau khi tỉnh lại, đã bị nhốt vào Kiếm Ngục trên Thượng Đức phong.

Thượng Đức phong hoài nghi hẳn ăn trộm yêu đan của quý mục lã.

Trải qua tra hỏi cực kỳ nghiêm nghị, bởi vì không có chứng cứ trực tiếp, Liễu Thập Tuế được thả ra.

Nhưng hẳn không thể trở lại tu hành bình thường ngay lúc đó.

Bởi vì mọi người trong Thanh Sơn Cửu Phong, cũng tin tưởng hẳn quả thật ăn trộm viên yêu đan này.

Bao gồm sư phụ của hẳn Bạch Như Kính trưởng lão.

Bạch Như Kính đối với hẳn thất vọng chí cực, mặc dù không đem hẳn trực xuất môn hạ, nhưng từ sau đó không còn chỉ điểm cho hẳn tu hành.

Có thể là không muốn nghe những lời nghị luận này, không muốn thấy những ánh mắt khác thường. Liễu Thập Tuế trở nên càng thêm trầm mặc ít nói, trong ngày lưu ở động phủ của mình, rất ít lộ diện.

Nghe nói có người từng thấy hấn một đêm nào đó đi Lưỡng Vong phong, nhưng mà rất nhanh hấn đã xuống núi.

Rất rõ ràng, Lưỡng Vong phong từng đối với hấn kỳ thác kỳ vọng, cũng không có ý tứ muốn chứa chấp hấn.

...

...

"Nếu như tiếp tục như vậy, có thể hấn sẽ bị người quên lãng, nhưng một năm trước..."

Yêu Tùng Sam dừng một chút, tiếp tục nói: "Thượng Đức phong bỗng nhiên một lần nữa điều tra cái chết của Bích Hồ phong Tả Dịch sư thúc, nghe nói Liễu Thập Tuế cũng có hiềm nghi, mặc dù không thể nào là hấn tự thân động thủ, cụ thể tình hình cũng không rõ ràng lắm, nhưng Đoàn sư thúc tự mình chịu trách nhiệm thăm vấn, chẳng qua chẳng biết tại sao không đem hấn nhốt vào Kiếm Ngục."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn Tinh Cửu một cái, không rõ vì sao hấn có thể bình tĩnh như thế.

Nàng nói với Yêu Tùng Sam: "Người cũng cảm thấy hấn ăn trộm yêu đan ư?"

"Đúng vậy."

Yêu Tùng Sam nghĩ tới chút ít tin đồn ban đầu, cũng nhìn Tinh Cửu một cái, nói: "Ta tin chắc sư trưởng sẽ không phạm sai lầm, đại đạo hấp dẫn đối với đệ tử trưởng thành quá nhanh như hấn mà nói, quả thật rất khó thừa nhận, không chỉ một mình ta nghĩ như vậy, Cửu Phong đồng môn cũng nghĩ như vậy."

Lâm Anh Lương không nhịn được nói: "Còn có người không tin Thập Tuế sẽ phạm sai lầm, Cố Thanh vì chuyện này trở về Lưỡng Vong phong một chuyến, cùng Cố Hàn sư huynh gây lộn một hồi."

Cố Thanh đã bị trục xuất Lưỡng Vong phong, hấn nguyên ý trở về, còn cùng huynh trưởng của mình cãi vã, tự nhiên vì cho rằng Lưỡng Vong phong quá mức vô tình.

"Cố Thanh a... Hấn có khỏe không?"

Tinh Cửu rốt cục mở miệng nói chuyện.

"Không rõ ràng lắm, hấn cả ngày đều ở trên Thần Mạt phong, không ai biết hấn đang làm gì."

Lâm Anh Lương nhìn Tinh Cửu nói, nghĩ thầm Cố Thanh hiện tại cùng người trước kia ở bên khe suối tẩy kiếm rất giống.

Yêu Tùng Sam không muốn bàn lại về vấn đề này, nhìn Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Sư thúc ngài lần này cũng tới tham gia tứ hải yến sao?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Chúng ta đi gặp một người."

Hải Châu là phạm vi thế lực Tây Hải kiếm phái, nổi danh nhất tự nhiên là Tây Hải Kiếm Thần.

Đây chính là một vị Thông Thiên cảnh đại vật cùng Thanh Sơn Chương môn nổi danh.

Ở Yêu Tùng Sam nghĩ đến, lấy thân phận hiện tại của Triệu Tịch Nguyệt đặc biệt đến gặp người dĩ nhiên chỉ có thể là vị này.

Hấn lắc đầu nói: "Chủ trì tứ hải yến cũng không phải Tây Hải Kiếm Thần, là Tây Vương Tôn."

Bốn năm trước, Hải Châu bỗng nhiên xuất hiện một nhân vật thần bí, cảnh giới bí hiểm, tự hiệu Tây Vương Tôn, có quyền thế thật lớn trong Tây Hải kiếm phái.

Nghe nói hấn là con tư sanh của Kiếm Thần, cũng có người nói là quan môn đệ tử của Kiếm Thần, còn có một lời đồn nói người này là sư đệ của Kiếm Thần.

Bất kể là loại đồn đại nào, Kiếm Thần đều không thừa nhận, nhưng cũng không có phủ nhận.

Chính là từ sau khi Tây Vương Tôn xuất hiện, Hải Châu thành mới bắt đầu cử hành tứ hải yến.

Người sáng suốt cũng nhìn ra được, đây là Tây Hải không phục triều đình, muốn đưa ra một cuộc thịnh hội cùng Triều Ca thành Mai hội đối kháng.

Bởi vì vừa mới bắt đầu, tứ hải yến tự nhiên còn lâu mới có thể cùng Mai hội đánh đồng. Vì hấp dẫn người tu đạo tham gia, Tây Hải kiếm phái mỗi lần cũng sẽ chuẩn bị bốn món bảo vật cực kỳ hiếm thấy, chia ra tặng cho bốn người thắng, dù là như thế, tiền bối cường giả cùng với thiên tài thanh danh lan xa nguyên ý tới tham gia tứ hải yến vẫn rất ít.

Nhân vật thiên tài như Đồng Nhan căn bản sẽ không xuất hiện, Trác Như Tuế cho dù không có ở Thiên Quang phong bế quan, hẳn là cũng sẽ không đi.

Lần này Thanh Sơn Tông chỉ phái Yêu Tùng Sam cùng Lâm Anh Lương hai người tam đại đệ tử, Đại Trạch, Quả Thành Tự cũng chỉ là phái người vừa lúc ở phụ cận làm đại biểu mà thôi.

Bất quá nghe nói lần này Trung Châu phái cùng Thủy Nguyệt Am phái hai vị đệ tử không sai, cũng không biết Tây Hải đã trả giá bằng thứ gì.

Nếu như nói Thanh Sơn Tông là thiên hạ đệ nhất kiếm đạo chính tông thế nhân công nhận, Trung Châu phái chính là thiên hạ huyền môn chính tông đệ nhất trong lòng đại đa số người tu đạo, hay bởi vì cùng Triều Ca thành tương cận, tư chất đệ tử thật tốt, lớp lớp thiên tài xuất hiện, bằng gần mấy chục năm thanh thế bản vẻ, thậm chí hơn cả Thanh Sơn Tông.

Triệu Tịch Nguyệt quan tâm lại là vấn đề khác, tứ hải yền so đấu cái gì?

Nếu như so sánh cảnh giới thực lực, năng tự tin không thua toàn bộ bạn cùng lứa tuổi.

Nếu như so sánh giết người, năng tự tin có thể thắng toàn bộ bạn cùng lứa tuổi.

Vài ngày trước, nàng một kiếm bay qua thanh sơn giết chết Hắc Long tự chủ trì, lại càng tin chắc coi như là Đồng Nhan bảy năm trước cùng mình cùng tuổi cũng không phải đối thủ của mình.

Yêu Tùng Sam nói: "So đấu chính là cảm kỳ thư họa."

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc một lát, nói: "Rồi lại nói Tây Vương Tôn người này đi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Trong ngôi miếu đồ nát Bất Lão Lâm

Yêu Tùng Sam nói: "Người này rất thần bí, không có mấy người gặp qua hắn, tứ hải yền cũng sẽ không hiện thân, chỉ có thời điểm bốn người thắng được tặng bảo vật, ở Vân Thai cùng hắn gặp mặt, mấy vị đạo hữu mấy lần trước gặp hắn, đánh giá đối với hắn đều rất cao."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn Tinh Cửu một cái, đoán được hắn muốn gặp hắn là người này.

Yêu Tùng Sam nói: "Nếu sư thúc không muốn bị người ta quấy rầy, có muốn ta ra mặt đi Thanh Thiên ty đem chuyện này bình tức hay không."

Chuyện này chỉ tự nhiên là chuyện Thanh Thiên ty triệu tập người tu đạo chuẩn bị vây công Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cửu.

Yêu Tùng Sam chẳng qua là Lương Vong phong đệ tử, nói đến chuyện ra mặt bình tức này, lại phi thường bình tĩnh, lộ vẻ cực kỳ tự tin thông dong.

"Không cần, ngươi coi như không biết chuyện này đi."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Đến thời điểm phải bộc lộ thân phận rồi hãy nói."

Yêu Tùng Sam nói: "Đệ tử tuân lệnh."

...

...

Trở lại khách sạn, Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Ngươi vì sao phải gặp Tây Vương Tôn?"

Tinh Cửu nói: "Ta hoài nghi hắn là một người."

Triệu Tịch Nguyệt khẽ nhún mày, nói: "Âm Tam?"

Từ thời gian mà nói, Âm Tam từ vong cùng Tây Vương Tôn bỗng nhiên xuất hiện tại Tây Hải, quả thật rất tương cận.

Tinh Cửu trầm mặc một lát, nói: "Không xác định."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Âm Tam rốt cuộc là ai? Ngươi tại sao kiên trì cho là hắn còn sống?"

Tĩnh Cửu vẫn không trả lời vấn đề này.

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc đôi chút, nói: "Vậy chúng ta muốn đi tham gia tứ hải yến ư?"

Tĩnh Cửu nói: "Ta không biết cảm kỳ thư họa."

Triệu Tịch Nguyệt thật sự có chút ngoài ý muốn, hỏi: "Lại còn có thứ người không biết ư?"

Tĩnh Cửu tâm nhớ năm đó không có thời gian, cũng không có hứng thú học thứ này, mà tiểu sơn thôn cũng không có ai biết cái này.

Hắn hỏi: "Người biết sao?"

Triệu Tịch Nguyệt lần nữa trầm mặc, nói: "Khi còn bé có học mấy ngày, không có hứng thú."

Lúc nói chuyện, bọn họ cũng không biết hành tung của mình đã bị Thanh Thiên ty phát hiện.

Hải Châu thành có ít nhất mấy trăm ánh mắt, quan sát khách sạn cùng Hải Thần miếu các nơi, sẽ không bỏ qua bất kỳ đối tượng có hiểm nghị nào cả.

Bọn họ mang nón lá, tự nhiên gây ra chú ý thật lớn, sau đó rất nhanh đã bị Thanh Thiên ty xác định làm mục tiêu.

Đêm khuya, bốn phía khách sạn xuất hiện hơn mười đạo khí tức như ẩn như hiện, đây cũng là người tu hành đến từ các nơi trên đại lục.

Khoảng cách giữa mỗi người tu hành chừng mười trượng cự ly, tạo thành một tấm lưới nhìn như lỏng lẻo, lại đem khách sạn vây vào chính giữa.

Một đạo phi kiếm ở dạ vân không tiếng động mà lơ lửng.

Trên hồ sơ vụ án viết rất rõ ràng, hai người kia chu du đại lục, chẳng bao giờ ngưng kiếm, nhưng Thanh Thiên ty tin chắc đối phương nhất định có năng lực ngưng kiếm, vì phòng ngừa đối phương phá không chạy trốn, để Côn Luân trưởng lão Hà Chi Trùng cảnh giới thâm hậu ở bầu trời đêm coi chừng, thỏa đáng nhất, Thanh Sơn Tông Yêu Tùng Sam, còn lại được an bài ở địa phương cách khách sạn gần nhất.

Tây Hải kiếm phái cùng Triều Ca thành thế hệ từ trước đến giờ quan hệ không tốt, không phải ra cường giả tham dự Thanh Thiên ty tổ chức vây giết lần này, nhưng ở trong bầu trời đêm bên kia, một đạo uy áp theo gió mà tới, rõ ràng có vị cường giả cảnh giới cực cao ở nơi đó, có thể là lo lắng Thanh Thiên ty hành động sẽ dẫn phát Hải Châu thành hỗn loạn, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

Làm xong những bố trí này, theo một đạo pháo hoa phát lên, mấy trăm tên Thần vệ quân hướng khách sạn đẩy mạnh, tiếng bước chân dày đặc như mưa, căn bản không sợ kinh động người trong khách sạn.

...

...

Cho dù là Phá Hải cảnh cường giả, cũng không cách nào từ trong ánh mắt đám người phạm kia đoán được ý đồ của đối phương, trừ phi chỉ dừng lại ở hàn sơn hoang dã, chỉ cần đi vào thành thị hoặc là nông thôn, không có ai có thể đủ chân chính che giấu hành tung của mình, Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Nhưng khi người tu hành đầu tiên đi tới ngoài khách sạn, Triệu Tịch Nguyệt đã tỉnh lại.

Nàng mang nón lá, đi tới bên cửa sổ, cùng Tĩnh Cửu sóng vai mà đứng, nhìn về đường phố dưới bóng đêm nhìn như an tĩnh, thực tế vô cùng hung hiểm.

Tĩnh Cửu vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhìn không thấy bất kỳ lo lắng.

Nếu như hắn và Triệu Tịch Nguyệt bộc lộ thân phận, tự nhiên không người nào dám hướng bọn họ phát động công kích, Thanh Thiên ty chỉ sợ hao phí vô số tinh lực thời gian cùng tài nguyên mới tổ chức thành lần vây giết này, cũng chỉ có thể tro mắt nhìn bọn hắn rời đi, nhưng nếu như thực như thế, ban đêm ở tiên cư hẳn là để cho Yêu Tùng Sam làm chuyện này rồi.

Triệu Tịch Nguyệt không biết hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Sàn nhà bỗng nhiên hướng góc tường lún xuống, lộ ra một cái lối đi.

Một đóa hoa lải màu trắng từ trong bóng đen xuất hiện.

Chính là Ứng thành Tiểu Hà ban ngày ở trong quán lẩu gầy một khúc đàn.

Tiểu Hà hướng của bọn hắn vậy vậy, nhẹ nói: "Đi theo ta."

Khách sạn lại có thông đạo ư? Chuyện này làm sao giấu diếm được Thanh Thiên ty?

Phải biết rằng Thanh Thiên ty cường giả số lượng quả thật không nhiều, nhưng rất ít khi bỏ qua những chi tiết này.

Tĩnh Cửu không do dự, hướng thông đạo đi tới.

Triệu Tịch Nguyệt bỗng nhiên hiểu, thì ra hẳn một mực chờ nữ tử này xuất hiện.

Thông đạo hơi dài, không có bất kỳ chiếu sáng, hắc ám phẳng phất thâm uyên.

Nếu như không phải là Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt mục lực kinh người, có thể nói là nửa bước khó đi.

Tiểu Hà là yêu tu, nhìn chưa ra chân thật cảnh giới, tại phía trước dẫn đường lại đi lại tự nhiên, cũng không biết có gì cô quái.

Không biết đi thời gian bao lâu, Tiểu Hà rốt cục dừng bước lại.

Triệu Tịch Nguyệt dừng thời gian cùng tốc độ suy tính, hẳn là đã ra khỏi Hải Châu thành.

"Ta không phải đã nói, mau mau rời Hải Châu thành sao? Các ngươi tại sao không nghe lời chứ?"

Tiểu Hà nhìn của bọn hắn nói: "Các ngươi cần phải rõ ràng, tiến vào, thật có thể không đi được nữa."

Tĩnh Cửu lẳng lặng nhìn nàng, xác nhận nàng nói chính là lời thật.

Câu lời thật này vốn chính là hai ý nghĩa, có hai trọng ý tứ.

Cửa đá trầm trọng bị đẩy ra, không phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt theo Tiểu Hà đi ra khỏi thông đạo.

Gió đêm đập vào mặt, trong đó xen lẫn vị mặn cùng mùi mặn.

Tiếng sóng rõ ràng vô cùng, hẳn là đang bên cạnh biển.

Nơi này là một chỗ đoạn nhai bên bờ biển, trên núi có một tòa Hải Thần miếu cũ rách đã sớm chật đút hương hỏa.

Bọn họ lúc này, đang ở trước cửa ngôi miếu đổ nát.

Nơi xa mơ hồ có kiếm quang, thỉnh thoảng sáng lên, chiếu sáng mặt biển.

Buổi tối Tây Hải, phảng phất một hồ mực mênh mông bát ngát.

Bầu trời đêm cao cao có một đạo khí tức như có như không, đang nhìn chăm chú vào Hải Thần miếu.

"Đi vào."

Tiểu Hà thanh âm nghe có chút xa xôi, tựa hồ có chút bất đắc dĩ.

Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt xoay người vào Hải Thần miếu.

Vượt qua cánh cửa bị gió biển làm mục nát, đi qua vách tường trần đầy muối, bọn họ đi tới chỗ sâu nhất của Hải Thần miếu.

Nơi đó có một bức tượng Hải Thần, hủy hoại cực nghiêm trọng, đầu chỉ còn lại có nửa đoạn.

Một người áo đen từ sau tượng đi ra.

"Khi ngươi đối mặt với địch ý của toàn bộ thế giới, nên làm như thế nào?"

Hắc y nhân nhìn Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ngươi cần đến trợ giúp từ một thế giới khác, hoặc là, trở thành một phần thế giới kia."

Thanh âm của hắn trầm thấp mà khàn khàn, phảng phất có ma lực nào đó.

Triệu Tịch Nguyệt nhíu mày, như hai đạo đoan kiếm, nói: "Bất Lão Lâm?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Không hề bận tâm cũng vô tình

Nếu như hỏi tổ chức thần bí nhất Triều Thiên đại lục là gì, rất nhiều người sẽ nói là Quyển Liêm Nhân.

Nếu như hỏi địa phương đáng sợ nhất Triều Thiên đại lục là nơi nào, rất nhiều người sẽ nói là Minh Giới.

Nhưng nếu như muốn hỏi đáng sợ nhất vừa thần bí nhất Triều Thiên đại lục là cái gì? Như vậy chỉ có một đáp án.

—— Bất Lão Lâm

Bất Lão Lâm là một tổ chức thích khách. Vô luận người buôn bán nhỏ hay là hoàng thân quốc thích, vô luận là Thái Sư gian tướng bán nước vẫn là trung thần Nhân tộc anh hùng, chỉ cần người chịu bỏ tiền, Bất Lão Lâm sẽ dám giết. Cho dù người muốn giết một vị Phá Hải cảnh chí cường giả, Bất Lão Lâm cũng sẽ thử đi làm, hơn nữa truyền thuyết quả thật có án lệ thành công.

Không ai biết Bất Lão Lâm do ai sáng chế, địa phương ở nơi đâu, có bao nhiêu thành viên.

Mọi người chỉ biết là, chỉ cần là đối tượng bị Bất Lão Lâm tập trung sẽ rất nhanh mất đi sinh mệnh, cứ như vậy dừng lại ở tuổi thọ ban đầu, không bao giờ... già đi được nữa.

Vị hắc y nhân kia không phủ nhận.

Đối với chánh đạo tông phái như Thanh Sơn Tông mà nói, Bất Lão Lâm đương nhiên rất tà ác, là tà ma ngoại đạo phải bị diệt trừ.

Triệu Tịch Nguyệt khẽ cúi đầu, nón lá che kín càng nhiều mặt mũi.

Hắc y nhân cũng không cảm thấy bất ngờ, hắn gặp qua rất nhiều thứ gọi là ác nhân, ác nhân này ở lần đầu tiên biết hắn đến từ Bất Lão Lâm, cũng sẽ biểu hiện có chút mất tự nhiên.

Cái loại mất tự nhiên này đến từ nhìn thấy chân chính tà ác mà sợ hãi, hoặc là tự ti.

"Chỉ cần người nguyện ý gia nhập Bất Lão Lâm, cái gì cũng có thể có."

Hắn nhìn Triệu Tịch Nguyệt cười nói, thanh âm càng thêm khàn khàn, cũng càng thêm hấp dẫn.

"Tĩnh thạch? Có. Trân dược? Cũng có thể có. Cho dù người muốn có tu hành giới danh tiếng cùng địa vị, chúng ta cũng có thể trợ giúp cho người."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Cái ta muốn, các người cho không được."

Hắc y nhân không bật cười nữa, lạnh lùng nói: "Ta rất thương thức thủ đoạn của người trong hai năm qua, cho nên mới đi ra ngoài gặp mặt, bây giờ nhìn lại, người vẫn thiếu sót dừng khí chân chính để bước vào chân thật thế giới không phải ai cũng có tư cách nhìn, hoặc là, ta hắn là ở thời điểm các người bị Thanh Thiên ty bắt được, chịu không được cực hình, lại đến cùng người gặp mặt."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta không chấp nhận uy hiếp."

Hắc y nhân nói: "Quả nhiên có phong phạm đại phái đệ tử, nhưng không quản các người là đệ tử tông phái gì trốn ra, lần này đắc tội vị quý phi nương nương kia trong cung, muốn trở lại sơn môn đã là chuyện không thể nào, lại càng không cần hy vọng xa vời còn có thể một lần nữa trở lại tu hành giới, có tiền đồ gì tốt."

Tĩnh Cửu một mực bên cạnh trầm mặc nghe, xác định đối phương chẳng qua là một chấp sự bình thường của Bất Lão Lâm, không muốn nghe tiếp nữa, nói với Triệu Tịch Nguyệt: "Nhanh chút."

Trong hai năm qua, hắn thường xuyên phụng bồi Triệu Tịch Nguyệt chém yêu giết người, ban đầu còn có chút mới mẻ, sau lại cảm thấy rất không thú vị, thường xuyên lên tiếng thúc giục nàng.

Khi đó, hắn nói thường thường chính là hai chữ này.

Chuyện như vậy đã phát sinh nhiều lần lắm, hai chữ này nghe đã quá nhiều lần, Triệu Tịch Nguyệt không hề nghĩ ngợi, trong vô thức đã có động tác.

Gió biển rót vào ngôi miếu đỏ nát, phát động tóc đen, kiếm ý bén nhọn mà sinh, đang muốn ly thể rời đi.

Hắc y nhân là thích khách của Bất Lão Lâm, cuộc đời này cũng là hắn ám sát đánh lén đối phương, có bao giờ bị người khác đánh lén?

Ngoài kinh sợ, hắn dùng tốc độ nhanh nhất triệu ra mười bảy mặt cò nhỏ màu đen, bố trí ở quanh người.

Cờ nhỏ màu đen khí tức âm lãnh, phảng phất bên trong có vô số oan hồn, tuyệt không tầm thường, chính là bảo vật Huyền Âm Tông sở trường dùng để đối phó kiếm đạo tông phái—— lạc kiếm phiến.

Lạc kiếm phiên dùng mười bảy loại tài liệu hiếm thấy chế thành, đối với kiếm tiên cảm ứng cực kỳ nhạy cảm, bất kể đối thủ tu kiếm quyết cao thâm như thế nào, chỉ cần phi kiếm rời tay, nhất định sẽ bị lạc kiếm phiên xác định phương vị, gây ảnh hưởng, trong thời gian ngắn nhất nhiễu loạn phi kiếm vận hành.

Nếu như song phương cảnh giới xê xích trọng đại, người cảm phiên thậm chí có thể trực tiếp đoạn tuyệt liên lạc giữa phi kiếm cùng chủ nhân.

Hắc y nhân tin chắc coi như lạc kiếm phiên của mình không thể đánh rơi phi kiếm của đối phương, cũng nhất định có thể đem phi kiếm đối phương ngăn trở, hẳn sẽ thừa cơ hội này, lên vào dưới Hải Thần miếu, khởi động trận pháp đã sớm chuẩn bị xong, đem đối phương một kích phản giết.

Không hổ là Bát Lão Lâm thích khách, đột nhiên gặp đánh bất ngờ, trong thời gian ngắn ngủi như thể nghĩ ra phương thức ứng đối có thể nói là không có chút nào sơ hở.

Nhưng hẳn vẫn đánh giá thấp đối thủ của mình.

Hắn không biết mình đối mặt với Phong chủ trẻ tuổi nhất Thanh Sơn Tông mấy chục năm qua.

Càng máu chó chính là, trong hai năm qua Triệu Tịch Nguyệt luân phiên thử kiếm, kiếm chiến ý thức đang ở đỉnh phong.

Nàng không xuất kiếm, mà đem mình biến thành một thanh kiếm.

Tóc ngắn theo gió mà động, lần nữa trở nên xóc xếch, nàng biến mất.

Tái xuất hiện, nàng đã đi tới trước người hắc y nhân.

Trong nháy mắt, nàng lướt qua mấy trượng cự ly, xuyên qua chút ít cờ nhỏ màu đen.

Ở bên hai vai của nàng, xuất hiện hai vết thương rõ ràng, máu đen đang rỉ ra.

Đối với chuyện này nàng không thêm để ý chút nào, trực tiếp một chiêu phách về phía ngực hắc y nhân.

Hắc y nhân không còn kịp triệu hồi hắc kỳ, hú lên quái dị, tay phải vung lên, nghênh đón bàn tay nàng.

Bàn tay của hắn cực kỳ khô gầy, nhìn không giống của người sống, rìa ngoài tăn ra đen nhánh, không biết bao hàm ma công như thế nào.

Ba một tiếng vang nhỏ.

Hai chiêu gấp nhau.

Một thanh kiếm đỏ tươi, từ lòng bàn tay Triệu Tịch Nguyệt sinh ra.

Sát!

Thanh kiếm kia dễ dàng đâm xuyên tay người mặc áo đen, ngay sau đó tiếp tục tiến về phía trước, đâm thủng lồng ngực của hắn.

Một đoạn mũi kiếm đỏ tươi từ sau lưng hắc y nhân xuất hiện.

Không biết vốn dĩ màu sắc như thế, hay bị máu hắc y nhân nhuộm thành như vậy.

Tí tách.

Huyết thủy rơi vào mặt đất của ngôi miếu đổ nát.

Hắc y nhân chậm rãi quỳ rạp xuống đất, lúc đó chết đi.

Trong mắt của hắn tràn đầy không thể tin cùng tuyệt vọng.

Gió biển bỗng nhiên trở nên cuồng bạo.

Trong ngôi miếu đổ nát tường tróc ra biến thành thành phần, khiêu vũ khắp nơi.

Bầu trời đêm chỗ cao đạo cường đại uy áp kia, cảm giác cách mặt đất càng ngày càng gần.

Triệu Tịch Nguyệt ngẩng đầu hướng bầu trời trên ngôi miếu đổ nát nhìn lên.

Dưới nón lá trong đôi mắt hắc bạch phân minh, tràn đầy kiếm ý lạnh thấu xương cùng chiến ý vô cùng.

"Đánh không lại."

Tĩnh Cửu nói với nàng: "Mười năm sau có lẽ có thể."

Tiểu Hà vô tội tròn tròn mắt, vẻ mặt mờ mịt.

Nàng không cách nào hiểu hình ảnh chính mình nhìn thấy.

Rõ ràng đang đàm phán, vì sao Triệu Tịch Nguyệt bỗng nhiên giết người?

Chuyện này thật là vô lý.

Đang suy nghĩ chuyện này, nàng đột nhiên cảm giác được thân thể của mình thoáng lạnh.

Nàng cúi đầu nhìn lại, phát hiện một thanh thiết kiếm đâm xuyên qua vai phải của mình.

Chuôi thiết kiếm này xuyên qua thân thể của nàng, đâm nàng dính tại trên tường của ngôi miếu đồ nát.

Máu từ thân thể xông ra, theo thiết kiếm chảy xuôi.

Tiểu Hà cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh, sau đó mới cảm giác được cực hạn thống khổ, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên vô cùng tái nhợt.

Nàng ngẩng đầu nhìn Tĩnh Cửu, khiếp sợ im lặng.

Thiết kiếm giữ tại trong tay Tĩnh Cửu.

Nàng vẫn đề phòng Triệu Tịch Nguyệt, bởi vì kiêng kỵ.

Trong hai năm qua, Triệu Tịch Nguyệt giết bao nhiêu người, giết thế nào, Bất Lão Lâm so với Thanh Thiên ty còn rõ ràng hơn.

Ở trong quán lâu gặp nhau, nàng cũng không thể nhìn thấu lai lịch của Triệu Tịch Nguyệt.

Nhưng nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới, Tĩnh Cửu lại đáng sợ như thế.

Cho đến thiết kiếm xuyên thấu vai phải, nàng cũng không thể phát hiện Tĩnh Cửu đã xuất kiếm!

Thiết kiếm rất rộng, Tiểu Hà rất kiều tiểu, nhìn càng thêm đáng thương.

Tĩnh Cửu ánh mắt rất bình tĩnh, không có chút thương hại nào, cũng không phải là cố ý lạnh lùng.

Hắn nhìn nàng tựa như đang nhìn một tảng đá bình thường, một đóa bọt sóng thoáng qua rồi biến mất giữa Tây Hải.

Tiểu Hà biết chân thực cảnh giới của hắn cũng không cao bằng mình, nếu như không phải là đánh lên không chắc có thể chế trụ chính mình.

Nhưng nhìn ánh mắt của hắn, trong lòng của nàng sinh ra cực độ sợ hãi, cũng không sinh ra ý niệm phản kháng trong đầu.

Bởi vì nàng biết, đây mới thực sự là vô tình.

Thái thượng vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Tứ hải yển

Tĩnh Cửu nói: "Giải được."

Tiểu Hà biết, cùng người như vậy tuyệt đối không thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào.

Mang theo hối hận, nàng dùng tay trái từ trong dây lưng lấy ra một túi thuốc đưa tới.

Tĩnh Cửu nhận lấy túi thuốc ném cho Triệu Tịch Nguyệt, tiếp tục hỏi: "Người ở Bất Lão Lâm có địa vị như thế nào?"

Tiểu Hà là một thiếu nữ vô cùng thông minh, không dám có bất kỳ chần chừ, nói: "Trung tầng, nhưng khá được coi trọng."

Từ một vài chi tiết Tinh Cửu xác định nàng là cấp trên của người áo đen kia, duy nhất nghi ngờ là ở cảnh giới thực lực của nàng rõ ràng không bằng người áo đen kia.

"Vì sao?"

"Bởi vì bất luận kẻ nào cũng có thể bị ta lừa gạt... Trừ bọn ngươi ra."

Tiểu Hà đối với hán thật tình nói: "Ta thật không rõ, vì sao các ngươi có thể nhìn thấu ta."

"Ứng thành Tiểu Hà là nữ tu tính tình sắc bén, đây là một tầng nguy trang, trên thực tế là một hồ ly tinh trời sanh mỹ cốt, đây cũng là một tầng nguy trang, xé rách hai tầng nguy trang này, đại khái mới có thể phát hiện ngươi là một thiếu nữ tính tình nhu nhược, ngây thơ thuần khiết, chẳng qua ai có thể ngờ tới đây vẫn là một tầng nguy trang chứ?"

Triệu Tịch Nguyệt ăn vào giải độc, nói: "Nhưng chỉ cần không bị ngoại vật mê hoặc, những thứ này thì làm sao lừa được kiếm tâm thông minh chứ?"

Tiểu Hà chảy nước mắt, nói: "Các ngươi rốt cuộc là người phương nào?"

Tinh Cửu không trả lời câu hỏi của nàng, nói thẳng: "Ta muốn ngươi giúp ta làm một chuyện."

Tiểu Hà lông mi khẽ run, hán là đang do dự, một lát sau rốt cục ngẩng đầu lên, run giọng nói: "Chuyện gì?"

"Sang năm hoặc là lâu hơn, ngươi sẽ gặp một người, vô luận hán muốn làm gì, ta muốn ngươi giúp hán."

Tinh Cửu nói: "Hoàn thành chuyện này, ta sẽ giúp ngươi rời khỏi Bất Lão Lâm."

Nghe lời này, Tiểu Hà ánh mắt sáng lên, rồi lại nhanh chóng ảm đạm.

Nàng quả thật muốn rời khỏi Bất Lão Lâm, nhưng Bất Lão Lâm là một địa phương đáng sợ đến cỡ nào, như thế nào mới có thể rời đi chứ?

Nhất là Bất Lão Lâm bối cảnh thần bí, mặc dù nàng cũng không rõ ràng, nhưng cũng biết, tuyệt không phải một cường giả kiếm đạo có thể đối kháng được.

Nàng có chút thương cảm nói: "Ta không thể nào tin được ngươi."

Tinh Cửu nói: "Ngươi chỉ có thể tin tưởng ta."

Tiểu Hà nói: "Vậy ngươi tin tưởng ta như thế nào?"

Tinh Cửu nói: "Ta tự có năng lực để tin tưởng ngươi."

Nói xong câu đó, hán cầm tay trái của nàng.

Chiếc vòng tay màu bạc từ trên cổ tay của hán lặng yên không một tiếng động đi tới cổ tay nàng, cũng không cách nào bóc ra được nữa.

Triệu Tịch Nguyệt tầm mắt rơi vào trên vòng tay.

Nàng vẫn thật tò mò đối với vòng tay của Tinh Cửu.

Chính nàng cũng từng có một chiếc vòng tay làm bạn nhiều năm.

Đi tới Thần Mạt phong, nàng mới biết được thì ra đó là Phát Từ Kiếm mà Cảnh Dương sư thúc tổ lưu lại cho mình.

Như vậy vòng tay của Tinh Cửu thì sao? Có thể cũng là một thanh tuyệt thế danh kiếm hay không?

Hán vì sao lại đem vòng tay đặt ở trên tay của hồ yêu?

...

...

Cảm nhận được trên cổ tay truyền đến xúc cảm lạnh như băng, Tiểu Hà lần nữa cảm giác được cực độ sợ hãi.

Cái vòng tay so với ánh mắt của đối phương càng thêm đáng sợ, còn vượt xa Bất Lão Lâm mang đến sợ hãi cho nàng.

Nàng không biết vòng tay này là cái gì, nàng chẳng qua có một loại cảm giác mãnh liệt, chỉ cần mình hơi chút động niệm, đối ý ước định cùng đối phương, như vậy vòng tay này sẽ đem mình chặt đứt thành hai khúc —— không chỉ riêng tay cùng cổ tay, mà là mỗi một chỗ trên thân thể, thậm chí là cả linh hồn.

Tiểu Hà sắc mặt rất yếu ớt, mang theo vẻ sợ hãi nói: "Ta làm sao mới có thể biết... người ngài nói là ai?"

"Lúc nhìn thấy hân, ngươi tự nhiên sẽ biết."

Tinh Cửu giờ tay hái đoá hoa lài bên thái dương nàng thu vào trong tay áo.

...

...

Tiểu Hà sau khi rời đi không lâu, đạo uy áp trên bầu trời đêm cũng dần dần biến mất.

Gió biển rót vào ngôi miếu đồ nát, phát ra tiếng vang ô ô.

Tinh Cửu đi tới bên vách đá, nhìn Tây Hải tối sầm, trầm mặc thời gian rất lâu.

Hân không suy nghĩ gì, chỉ muốn xem phiên biển này một chút, bởi vì qua mấy ngày nữa muốn rời đi, có thể sẽ rất nhiều năm sau, sẽ không trở về.

Triệu Tịch Nguyệt đi tới phía sau hân, hỏi: "Hai năm, một đường giết người, ngươi chính là vì để cho Bất Lão Lâm chú ý tới chúng ta ư?"

"Không sai, bởi vì ta muốn tìm bọn hân."

Tinh Cửu không quay đầu lại, nói: "Dĩ nhiên, hai năm qua cũng là đang tu hành."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ngươi hoài nghi Bất Lão Lâm cùng sự thúc tở phi thăng thất bại có liên quan?"

Tinh Cửu nói: "Đầu tiên, không chắc là thất bại, tiếp theo, hiện tại không cách nào phán đoán quan hệ."

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Ngươi nói người sẽ tìm đến nàng là ai?"

Tinh Cửu nói: "Ta hi vọng nàng sẽ không thấy người kia."

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Làm xong chuyện rồi?"

Tinh Cửu nhìn Tây Hải dưới bóng đêm, nghĩ tới Bất Lão Lâm, Lưỡng Vong phong, Liễu Thập Tuế, nói: "Ta còn không gặp được người kia."

Triệu Tịch Nguyệt có chút ngoài ý muốn, nói: "Người ngươi muốn gặp không phải là nàng? Thật sự là Tây Vương Tôn?"

Đúng vậy, người Tinh Cửu muốn gặp chính là kẻ chủ trì tứ hải yến Tây Vương Tôn.

Vấn đề là chỉ có tham gia tứ hải yến, lấy được cảm kỳ thư họa trong đó hạng nhất, mới có thể nhìn thấy người này.

Tinh Cửu nhìn Tây Hải chỗ sâu, đột nhiên hỏi: "Học đánh cờ có khó không?"

...

...

Ngày tứ hải yến triệu khai, Hải Châu thành cử hành nhiều loại hoạt động, có hoa khôi tuần nhai, có từ dương quận mời tới ảo thuật gánh hát, tự nhiên cũng không thiếu hát tuồng, cư dân Hải Châu rí rít đi ra khỏi nhà, tham gia náo nhiệt, bán hàng rong tự nhiên cười vui vẻ, chịu trách nhiệm trị an quân sĩ lại cười không nổi.

Đây là phạm nhân thế giới, chân chính tứ hải yến còn lại là cử hành ở cô sơn ngoài Hải Châu, từ sáng sớm bắt đầu, thỉnh thoảng có kiếm quang cùng bảo vật lưu quang chiếu sáng bầu trời, lục tục có người tu hành đã tới, đương nhiên bộ phận lớn người tu hành cảnh giới chưa đủ, chỉ có thể từ trong thành ngồi xe tới.

Ấm áp gió biển thổi phát cây xanh trên cô sơn, nếu như không có phiên mây trắng trên bầu trời xanh, hôm nay sẽ có chút nóng, thần kỳ chính là, vô luận gió biển thổi thế nào, phiên mây trắng này vẫn không di động vị trí, chính xác đem bóng của mình che chở cô sơn, mang đến mát mẻ cho mọi người.

Cô sơn lâm hải bên kia, hơn mười chỗ lầu các phân bộ.

Người tu hành trong lúc dạo chơi, thường thức cảnh biển, thấp giọng nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng ngẩng đầu ngắm đám mây trên trời.

Đám mây này rất dày, nhìn giống như một đoàn sương trắng nhiều năm không tan, trong mây mờ hồ có thể thấy được kiếm quang cùng khói xanh, còn có mái cong như ẩn như hiện.

Đây cũng là Tây Hải kiếm phái trọng địa —— Vân Thai.

Các tông phái nhân vật trọng yếu đã được đón vào nơi này, sau đó các tân khách tứ hải yển cũng sẽ được đón vào trong mây, nhưng người có thể tận mắt thấy Tây Vương Tôn nghĩ đến sẽ không quá nhiều.

Cô sơn ban công, có dùng để ngắm cảnh, có dùng để nghe đào, có dùng để người tu hành tĩnh tư, còn có vài chỗ ban công diện tích rõ ràng lớn chút, giăng vải trắng chung quanh, theo gió biển nhẹ động, rất nhiều người tu hành ở nơi đó, hoặc là thở nhẹ, hoặc là than thở, thậm chí còn có thể nghe được trầm trồ khen ngợi.

Nơi này chính đang tiến hành hoạt động chủ yếu của tứ hải yển—— lấy cảm kỳ thư họa trực bảo.

Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt cách ban công còn rất xa, đã bị có chút hữu tâm nhân phát hiện thân phận.

Bọn họ không dùng vải xám che mặt, nhưng trên đầu nón lá vẫn rất bắt mắt.

Thanh Thiên ty rất nhanh chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Chuyện đơn giản nhất ta có thể nghĩ đến

Đứng ở bên cạnh đường lớn, nhìn hai đạo thân ảnh phía xa hướng lầu các đi tới, ánh mắt Thi Phong Thần trở nên bén nhọn.

Gió biển phát động chồm râu có chút khô vàng của hắn, nhưng không phát nổi nếp nhăn trên mặt, nếp nhăn đại biểu hắn tại triều đình giao ra tâm lực, phảng phất đúc bằng sắt vậy.

Thuộc hạ xin chỉ thị: "Đại nhân, bọn họ sắp vào lầu, có động thủ hay không?"

Thi Phong Thần khẽ híp mắt, nói: "Chậm đã, tứ hải yển tân khách đông đảo, lúc này động thủ, dễ dàng sai lầm."

Thuộc hạ hiểu được chân thực ý tứ của hắn. Tây Hải kiếm phái đồng ý thỉnh cầu Thanh Thiên ty phái người quan sát tứ hải yển, đã là cho triều đình mặt mũi lắm rồi, nếu như sau đó vì truy bắt hai tên ma đầu này, để cho tứ hải yển cử hành qua loa, thậm chí tạo thành hỗn loạn lớn hơn nữa... Ai tới thừa nhận lỗi gien của Tây Vương Tôn chứ?

Thi Phong Thần nói: "Lúc này có ai ở trong lầu?"

Một gã thuộc hạ khác nói: "Phản lớn tiên sư đều đã đi Vân Thai."

Thi Phong Thần có chút không vui, nghĩ thầm đêm trước để cho đối phương chạy trốn khỏi khách sạn cũng không sao, hôm nay biết rõ đối phương sẽ tới tham gia tứ hải yển, nhưng đám người tu đạo này vẫn không xem ra gì.

"Thanh Sơn Tông đâu?"

"Cũng đi."

"Vậy bây giờ có ai ở đó?"

"Trúc Giới tiên bối vừa rời ở cầm lâu."

"Là hắn? Rất tốt, phái người báo cho hắn, để cho hắn ở bên trong quan sát hai người mang nón lá này."

"Những người còn lại đều đợi ở bên ngoài."

"Báo cho Tây Hải kiếm phái, để cho bọn họ hỗ trợ đem kiếm thư truyền vào Vân Thai, chuyện khác trước không cần lo."

Thi Phong Thần ra lệnh rõ ràng hơn nữa rất minh xác.

Hắn tin tưởng chỉ cần đối phương rời khỏi cô sơn, nhất định sẽ bị sa lưới.

Thanh Thiên ty thuộc hạ cũng tin chắc đối phương hôm nay không cách nào chạy trốn được nữa, không khỏi sinh ra rất nhiều không giải thích được.

Vì sao bọn họ lại dám đến tứ hải yển? Như thế rêu rao cùng muốn chết có cái gì khác biệt?

"Nếu như bốn quan đoán không sai, bọn họ thật là khí đồ của danh môn đại phái, tất nhiên tu hành tiên trình vô vọng, mới vội vã ly khai sơn môn, luân lạc

tới bộ dáng hôm nay. Đối với người như bọn họ mà nói, tôi trọng yếu chính là tu hành, nếu như có thể được Tây Vương Tôn ban thưởng trọng bảo, nói không chừng thật sự có thể tìm ra hi vọng, cho nên bọn họ tất nhiên sẽ đến."

Thi Phong Thần cười lạnh nói: "Người vì tài mà chết, chim vì mồi mà vong, người tu hành nhìn như cao cao tại thượng, thật ra có cái gì khác biệt chứ?"

...

...

Cô sơn không cô, dãy núi chấp chùng, duyên hải mà sinh, đoạn nhai hướng tây, trong đó tự nhiên tạo mấy lam vịnh bích thủy.

Có tiếng đàn từ bờ bên kia thủy vịnh truyền đến, rất là động thính, lại không thể làm cho những người ở nơi này phân thần. Mọi người quan sát bàn cờ lớn từ lầu hai treo xuống, cùng đồng bạn bên cạnh chuyên tâm thảo luận, thỉnh thoảng phát ra cảm khái khen ngợi, dĩ nhiên có đôi lúc khó tránh khỏi cũng sẽ nghe được phê bình tức giận chỉ cực.

Tĩnh Cửu không quen với hoàn cảnh huyên náo náo nhiệt như này, vẫn kiên trì nhìn một thời gian ngắn. Ngày hôm qua Triệu Tịch Nguyệt mua cho hắn một quyển sách nhỏ về đánh cờ, hắn nhìn một lần, nhớ lấy quy tắc cùng phương pháp phán đoán thắng bại, nhưng vẫn tự thứ này cuối cùng là chết, chỉ có tận mắt thấy đấu cờ mới có thể có được hiểu biết chân chính.

"Đã hiểu bao nhiêu?" Triệu Tịch Nguyệt nói.

Tĩnh Cửu nói: "Cảm giác không quá khó khăn, có thể thử một chút."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Hôm đó ở Hải Thần miếu ta cũng đã nói, loại chuyện này đối với ngươi mà nói thật là đơn giản."

Tĩnh Cửu cười cười, nói: "Ta đi đây."

Triệu Tịch Nguyệt gật đầu, nói: "Chiến thắng."

...

...

Trình tự ghi danh rất đơn giản, Tĩnh Cửu được dẫn tới trong một góc an tĩnh, đối thủ của hắn đã ngồi sẵn sàng tại bàn đối diện.

Trừ hắn mang nón lá ra, chiếc bàn này không có bất kỳ điểm nào để người ta chú ý, tự nhiên cũng không có ai chú ý, chỉ có thể nghe được thanh âm thanh thúy của quân cờ rơi xuống trên bàn.

Không bao lâu, đánh cờ đã kết thúc, Tĩnh Cửu đứng dậy, gật đầu.

Đối thủ của hắn là một người trẻ tuổi, không biết là đệ tử tông phái nhà ai, sắc mặt đỏ hồng, trong mắt tràn đầy không phục cùng thần sắc căm tức.

Cũng là người tu hành, chỉ cần trông qua có thể biết thắng bại trên bàn cờ, không cần quá lâu, tên đệ tử trẻ tuổi này đã biết mình thua ba mục.

Thắng bại chênh lệch rất nhỏ, hoặc là thời điểm giữa trận hắn không phân tâm chút ít đã có thể thắng rồi. Chân chính để hắn cảm thấy không cam lòng chính là, rõ ràng Tĩnh Cửu hạ cờ rất trúc trắc, tựa như một người mới học đánh cờ, thậm chí thật giống như ngay cả hình thái đơn giản nhất cũng đều không hiểu, thời điểm ban đầu hắn cho rằng mình sẽ vô cùng thoải mái mà thắng một ván đại thắng, bởi vì không muốn quá mức đã kích lòng tin của đối phương, hắn còn cố ý đánh mấy nước trì hoãn, ai có thể nghĩ đến cục diện cuối cùng lại xảy ra nghịch chuyển lớn như thế, hắn thua một cách thật là khó hiểu!

Cho đến cuối cùng ván cờ khép lại, hắn vẫn nghĩ mãi mà không rõ chính mình rốt cuộc tại sao lại thua.

Một gã chấp sự Tây Hải kiểm phái tới đây ghi chép, dẫn Tĩnh Cửu đi chỗ khác.

Cùng lúc trước giống nhau, đối thủ của hắn cũng đã ngồi phía bên kia bàn chờ hắn, là một vị trung niên nhân thần tình lạnh nhạt.

Trung niên nhân nhìn hắn mỉm cười nói: "Vận khí của ngươi không tệ."

Tĩnh Cửu nhìn hắn một cái, có chút bất ngờ.

"Thứ tự đánh cờ đã sớm lập, đáng tiếc vận khí của ngươi cũng chỉ tới đây thôi."

Trung niên nhân chỉ chỉ một trang giấy dán trong hành lang, nói: "Ta là một người rất cẩn thận, sẽ không phạm lỗi như tên tiểu tử mới vừa rồi."

Có thể thông qua nhân thủ như cầm kỳ thư họa nhận được Tây Hải kiểm phái chỉ bảo, đối với rất nhiều người tu hành thiên phú bình thường, nhưng am hiểu việc này mà nói là cơ hội không thể bỏ qua. Trung niên nhân là người như vậy, hắn đã tra rất rõ ràng, vị thiếu niên thiên tài của Trung Châu phái kia căn bản không ghi danh, hôm nay đánh cờ không có đối thủ gì nổi bật, đối với chuyện lấy được bảo vật tràn đầy lòng tin, đồng thời như hắn nói, hắn cũng vô cùng cẩn thận, lúc trước hắn đánh cờ kết thúc sớm, nghiêm túc quan sát Tĩnh Cửu cùng người tuổi trẻ kia, xác nhận kỹ nghệ của Tĩnh Cửu cùng mình

có chênh lệch thật lớn, chỉ cần mình không sai lầm, sẽ không có khả năng thất bại.

Tĩnh Cửu không nói gì, trực tiếp cầm một viên cờ đen đặt vào trên bàn cờ.

Đối với hắn mà nói đây là cử động rất tự nhiên, đánh cờ không phải nói chuyện phiếm, nhưng đối với kỳ thủ hàng năm chìm đắm đạo này mà nói, lộ ra vẻ có chút không lễ phép.

Trung niên nhân cau mày, có chút không vui.

...

...

Gió biển nhẹ nhẹ, mang theo mạn sa màu trắng, đưa tới khí tức thanh tân.

Thanh âm con cờ rơi xuống bàn dừng lại.

Tĩnh Cửu để xuống chén trà trong tay, cũng không phát ra bất kỳ thanh âm gì cả.

Một mảnh an tĩnh.

Trung niên nhân đem cờ trong tay nặng nề đặt xuống, đứng dậy, phẩy tay áo bỏ đi.

Tĩnh Cửu thắng, cả quá trình rất tương tự như ván đầu tiên.

Hắn đánh cờ thật ra cùng người mới học không sai biệt lắm, thậm chí so với người mới học còn kém hơn, rõ ràng không hiểu bất kỳ hình thái, thậm chí nhìn không hề có đạo lý, nhưng theo ván cờ phát triển, hắn lại có thể ở những chỗ rất nhỏ đạt được từng điểm từng điểm chỗ tốt, dần tạo thành ưu thế, cho đến thắng lợi cuối cùng, cho dù chỉ thắng hai ba con cờ.

Tựa như người trẻ tuổi kia, vị trung niên nhân này cho đến kết thúc cũng không hiểu được chính mình phạm vào sai lầm ở chỗ nào.

Tây Hải kiếm phái chấp sự tới đây, ghi chép xong, rốt cục không nhìn được nhìn Tĩnh Cửu một cái —— tên trung niên nhân phẩy tay áo bỏ đi kia, là một tán tu rất bình thường, nhưng trong giới đánh cờ có chút danh khí, Tây Hải kiếm phái sớm có chú ý, không nghĩ lại bại bởi người mang nón lá này.

Tĩnh Cửu đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Vị chấp sự kia ý bảo hắn ngồi xuống, sau đó đổi chén trà mới cho hắn.

Lần này hắn chỉ cần ngồi bên cạnh bàn chờ đối thủ đến.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Thiếu niên thiên tài của Trung Châu phái

Gió biển tiếp tục thổi, trà xanh trong chén lại đổi thêm chén khác, Tĩnh Cửu liên tục thắng hai ván.

Lúc này, hắn rốt cục làm cho rất nhiều người chú ý.

Bởi vì nón lá của hắn ở trong lầu các thực sự là bắt mắt, cũng bởi vì hắn thắng liền vài ván.

Làm người ta giật mình nhất chính là tốc độ của hắn, mặc dù tứ hải yển có quy định hạn mức, nhưng hắn chiến thắng thật sự quá nhanh.

Nhất là ván cờ gần nhất, đối thủ của hắn là kỳ thủ trứ danh Hải Châu, cũng không phải là người tu đạo, bởi vì nhất tâm hướng đạo, mới có thể được Tây Hải kiếm phái mời tới tham gia tứ hải yển, ai ngờ vẫn thua... Hơn nữa thua vẫn là khó hiểu như vậy.

Vị chấp sự Tây Hải kiếm phái kia là một người hiểu đánh cờ, cũng là người duy nhất từ đầu tới cuối quan sát Tĩnh Cửu đánh cờ, lại càng âm thầm kinh ngạc.

Ban đầu, Tĩnh Cửu hạ cờ trúc trắc, so với người mới đánh cờ cũng không bằng, theo tiến hành đấu cờ, cũng rất mau trở nên quen thuộc, có chút đánh ra thế cờ được xưng tụng đặc sắc, tựa như trong thời gian ngắn như vậy, cờ lực tăng trưởng rất nhiều, cũng không biết hắn làm sao làm được.

"Tính toán lực."

Mọi người từng đọc một số sách dạy đánh cờ, rốt cục có người nhìn thấu một chút môn đạo, hít một hơi lãnh khí, nói: "Lực tính toán của người này quá mạnh mẽ."

Rõ ràng người này là tân thủ, ban đầu có chút quân cờ thậm chí có chút hoang đường, cuối cùng luôn có thể thắng, tại sao?

Bởi vì khả năng thôi diễn tính toán của hắn quá mạnh mẽ, chỉ cần thời điểm ban đầu không vướng phải sai lầm trí mạng, từ đó bắt đầu đánh giết, từ trong chiến đấu rất nhỏ không ngừng được chỗ tốt, cho đến cuối cùng đẩy đối thủ vào hoàn cảnh xấu, không cho đối thủ bất cứ cơ hội nào.

Nhưng coi như là người tu hành, năng lực khắp mọi mặt hơn xa thường nhân, lực tính toán cuối cùng vẫn sẽ có hạn, ai có thể hoàn toàn tính toán rõ ràng cục diện phức tạp trên một bàn cờ?

Chỉ bằng lực tính toán để thắng cờ, thật là chuyện chưa từng nghe nói tới.

Không ai tin tưởng Tinh Cửu có thể thắng tiếp được, hơn nữa đánh cờ như thế, cho dù có thể thắng, vừa có ý gì?

...

...

Cầm kỳ thư họa, vô luận thời hạn của tứ hải yển nghiêm khác như thế nào, cờ, luôn là chậm nhất.

Cầm chỉ cần gây một khúc, thư chỉ cần viết mấy chữ, họa có lẽ phiền toái hơn chút ít, nhưng cũng chỉ cần một chút là xong.

Ba hạng mục còn lại trừ đánh cờ ra, rất nhanh đã có kết quả.

Thủy Nguyệt Am Mạc Tích, cầm kỳ tốt nhất.

Nàng là đệ tử của Am Chủ, tới tham gia tứ hải yển, đã là cho Tây Hải kiếm phái mặt mũi, tự mình tấu một khúc nhạc, lại càng đem mặt mũi cho vô cùng thật.

Nếu như nàng còn không đạt được thứ nhất, đó mới là có vấn đề.

Di nhiên, tiếng đàn của nàng quả thật rất đẹp, tất cả người trong lầu các trên cô sơn nghe được một khúc này cũng có thể chứng minh.

Trung Châu phái được rất nhiều người tu hành cho rằng là đệ nhất đại phái đương thời, lần này đệ tử tới tham gia tứ hải yển tên là Hường Văn Thư.

Hường Văn Thư là vị thiếu niên thiên tài rất nổi danh, nghe nói một thân đạo pháp là do sư huynh của hắn Đồng Nhan tự mình truyền thụ.

Trung Châu đưa cho Tây Hải kiếm phái mặt mũi coi như đã đủ, Tây Hải kiếm phái tự nhiên biết nên làm như thế nào.

"Đây mới thực là thư họa song tuyệt a."

Người tu đạo đứng ở trước lầu, nhìn bức phòng chính cùng bên cạnh bức hoa điều lối vẽ tỉ mỉ, than thở không dứt.

Hường Văn Thư từ trong lầu đi ra.

Mọi người ríu rít tiến lên biểu đạt sự ngưỡng mộ của mình.

Hường Văn Thư ánh mắt yên tĩnh, mỉm cười đáp lại, như gió xuân, phong độ thật tốt.

Hiện tại cũng chỉ còn lại bên kia còn không phân ra kết quả.

Nơi xa lầu các truyền đến rất nhiều tiếng nghị luận, thậm chí còn có tiếng cãi vã.

Ở tu hành giới tụ hội, náo nhiệt như vậy thật sự là rất hiếm thấy.

Hường Văn Thư có chút ngạc nhiên, dưới vòng vây của mọi người hướng về bên kia đi tới.

Đi tới trước lầu các, sớm có người báo thân phận của hắn, đám người như thủy triều tách ra, để cho hắn đi tới phía trước nhất.

Một bàn cờ rất lớn đặt trên cao, phía trên đã đặt rất nhiều con cờ, cục diện nhìn có chút giằng co.

Hường Văn Thư nhìn bàn cờ này, khẽ nhíu mày, sau đó lắc đầu, tựa như có chút không hiểu.

"Văn Thư tiên sư vì sao lắc đầu?" Có người hứng thú hỏi.

Hường Văn Thư khẽ mỉm cười, không nói gì.

Trung Châu phái đệ tử, giăng cứu công chính bình thân, làm sao có thể dễ dàng lên tiếng nghị luận người khác.

Hắn ở trong lòng suy nghĩ, Hải Châu đúng là tiểu quận xa xôi, tứ hải yển thanh thế tuy lớn, nhưng không có nhân vật xuất sắc chân chính. Tỷ như lúc trước, hắn tùy ý vẽ bức hoa điều, viết mấy chữ, đã được rất nhiều ca ngợi, như để đám người này thấy thư pháp cùng họa tác những năm trước đây của Nhất Mao Trai thư sinh ở trên Mai hội, không biết sẽ nghĩ thế nào?

Lại tỷ như lúc này, cờ đạo chi tranh đã tới một ván cuối cùng, hai người đánh cờ trong lầu hắc là người có cờ lực mạnh nhất tứ hải yển, nhưng ván cờ lại rối loạn như vậy, thậm chí có thể nói thô lậu, nếu là ở Mai hội chỉ sợ vòng thứ nhất đã bị loại rồi, chớ nói sư huynh hoặc là chính mình, coi như là tiểu sư đệ tới cũng sẽ thắng.

Hắn đang suy nghĩ những chuyện này, trong lầu truyền đến thanh âm, một ván cờ cuối cùng đã phân ra thắng bại.

...

...

Tĩnh Cửu đứng dậy, hướng sau tấm bình phong đi tới, chuẩn bị rửa tay.

Trong lầu Tây Hải kiếm phái chấp sự, còn có một số người khác, nhìn bóng lưng của hắn, không biết nên nói cái gì.

Mọi người tâm tình có chút quái dị, vô luận nhìn như thế nào, người này tiếp xúc cờ đạo thời gian cũng rất ngắn, cuối cùng làm sao lại thắng?

Bởi vì... loại tâm tình này, không khí có chút cổ quái, không có ai nói chuyện, cũng không có tiếng chúc mừng, trong lúc nhất thời lại có chút trống trải.

Trong đám người ngoài lầu bỗng nhiên truyền ra một giọng nói.

"Văn Thư tiên sư cảm thấy kỳ nghệ của người này như thế nào?"

Hướng Văn Thư mục quang khẽ động, đã tìm được người nói chuyện.

Đó là một lão giả cao gầy, chẳng biết tại sao, trên mặt tràn ngập không cam lòng cùng tức giận.

Hướng Văn Thư nói: "Tài đánh cờ của ta rất bình thường, làm sao có tư cách phê bình vị đạo huynh này."

Vị lão giả cao gầy kia chính là kỳ thủ Hải Châu bại bởi Tĩnh Cửu, cho đến lúc này, hắn vẫn không thể tin được chính mình lại thật sự thua.

Lão giả cao gầy cũng không phải là người tu hành, nhưng bởi vì chút chuyện đối với Trung Châu phái có chút hiểu rõ.

Hoặc là bởi vì thật nghĩ mãi mà không rõ đến nỗi quá mức căm tức, hoặc giả là mang theo ác ý nào đó, hắn đưa ra vấn đề này.

Hắn cũng không có ý tứ che dấu, gạt mở đám người, đi tới trước người Hướng Văn Thư nói: "Tiên sư cần gì khiêm tốn? Nghe nói ngay cả Đồng Nhan công tử cùng người đánh cờ cũng chỉ có thể thắng ba quân."

Nghe lời này, đám người xôn xao.

Nếu nói thiên tài nổi danh nhất tu hành giới những năm qua là ai, trước tiên nghĩ đến ba người, nhất định là có cái tên Đồng Nhan.

Ngay cả Thanh Sơn Tông Chứng môn quan môn đệ tử Trác Như Tuế, ở phương diện khác cũng không sánh nổi với hắn.

Đồng Nhan tu đạo thiên phú có một không hai Trung Châu, cho tới bây giờ vẫn là thần tượng của vô số người.

Trừ chuyện đó ra, Đồng Nhan còn có chuyện vô cùng nổi danh, đó chính là kỳ đạo của hắn.

Những năm trước đây, hắn từng tại trên Mai hội liên tiếp đứng đầu ba lần, ngay cả Nhất Mao Trai thư sinh đối với chuyện này cũng cực kỳ tôn phục.

Còn có một lời đồn, Đồng Nhan những năm qua một mực thử lấy kỳ đạo cảm ngộ thiên đạo.

Vô luận từ góc độ nào đến xem, Đồng Nhan cũng là người đứng đầu kỳ đạo trong thiên hạ không có chút nào tranh cãi.

Hắn cùng với Hướng Văn Thư đánh cờ, lại chỉ thắng được ba quân?

Trong ánh mắt mọi người nhìn về Hướng Văn Thư có càng nhiều kính sợ.

Hắn nói kỳ nghệ mình bình thường, đây cũng quá khiêm tốn.

Có người đệm vào nói: "Văn Thư tiên sư hôm nay nếu tham gia đánh cờ, vậy cũng không phải là thư họa song tuyệt, mà là kỳ thư họa tam tuyệt."

Hương Văn Thư cười khỏ nói: "Kỳ đạo của ta cùng sư huynh so sánh như đom đóm so với minh châu, thư họa chỉ đạo cũng là như thế, khen như thế, thật sự không dám nhận."

Vị lão giả cao gầy kia lại không chịu bỏ qua, kiên trì nói: "Nhưng ngài tuyệt đối có tư cách phê bình vấn đề hôm nay, ngài đã nói... Vấn đề này rốt cuộc là sao, người này rốt cuộc là sao, hẳn đánh cờ khó nhìn như vậy, làm sao lại có thể thắng?"

Đối với người yêu cờ mà nói, hình dạng cờ đúng là chuyện vô cùng trọng yếu, ngoài thắng bại cũng muốn giành cứu một cái mỹ cảm.

Tình Cừu đánh cờ hoàn toàn không có kết cấu, tự nhiên không có mỹ cảm.

Hương Văn Thư đối với chuyện này cũng có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn không chịu nói ác ngữ, nói: "Vị đạo hữu này lực tính toán có chút kinh người, chẳng qua là... đánh cờ có chút không đẹp mắt."

"Có lẽ? Ta nói khó coi cực kỳ! Giống như cắt cỏ dọn phân, nào có đánh cờ như vậy!"

Vị lão giả cao gầy kia nhất thời tinh thần tỉnh táo, cao giọng hô: "Như vậy đánh cờ, cho dù có thể thắng nhất thời, chẳng lẽ còn có thể thắng mãi sao?"

Bởi vì bị Đồng Nhan ảnh hưởng, Trung Châu phái đệ tử đối với kỳ đạo vô cùng tôn trọng, này cũng chính là nguyên nhân vì sao Hương Văn Thư hôm nay nguyện ý hành thư vẽ tranh, lại không chịu tham gia đánh cờ.

Theo hẳn, tứ hải yển bố trí thật sự đối với chữ kỳ có chút bất kính.

Hương Văn Thư cảm thấy lời của lão giả cao gầy quá mức kịch liệt, nhưng cũng có chút thừa nhận.

Hắn cười nói: "Nếu ta đánh cờ như vậy, nhất định sẽ bị sư huynh đánh."

Chung quanh vang lên một trận tiếng cười đón ý nói đùa.

Ngoài đám người bỗng nhiên truyền đến một thanh âm trong trẻo lạnh lùng.

"Trung Châu phái quả nhiên như trong truyền thuyết, khách sáo đối trá, làm người ta sinh chán ghét."

Nghe lời này, mọi người rất khiếp sợ, nghĩ thầm rốt cuộc là ai, lại dám ngay trước mặt đệ tử thiên tài của Trung Châu phái nói lời như vậy?

Đôi mắt Triệu Thiên đại lục, Nhất Mao Trai khiêm tốn, Quả Thành Tự không tranh giành, Tây Hải kiếm phái hôm nay là chủ nhân chắc chắn sẽ không gây chuyện, chẳng lẽ là người của Phong Dao Giáo hay là khách từ Thanh Sơn Tông tới?

Mọi người xoay người nhìn lại, chỉ thấy bên vách đá đứng một người, nón lá che mặt, áo vải màu xanh, nhìn thân hình hẳn là vị thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triệu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 19: Thì ra không phải là người

Nghĩ đến người thắng cờ cùng đội nón lá, mọi người chợt hiểu ra, nghĩ thầm thì ra thiếu nữ này là đồng bạn của người kia, khó trách lại nói lời như vậy.

Hương Văn Thư nói: "Xin chỉ giáo, ta đây nói đối trá chỗ nào?"

Ánh mắt của hắn rất bình tĩnh, không có tức giận, tự có một loại cảm giác bị áp bách.

Hắn tính tình ôn hòa, không muốn gây chuyện, nhưng có người lên tiếng làm nhục sư môn, có thể nào không lên tiếng?

Chung quanh nhất thời trở nên an tĩnh, không khí có chút khẩn trương.

Thiếu nữ đứng bên vách đá tự nhiên là Triệu Tịch Nguyệt.

Nàng nhìn Hương Văn Thư hồ hững nói: "Người nói nếu người đánh cờ như vậy, sư huynh của người sẽ đánh người, chẳng phải muốn nói nếu hắn đánh cờ như vậy cũng có thể bị đánh ư?"

Cách nói này tựa như có chút miễn cưỡng, nhưng nếu như đem câu nói lúc trước của Hương Văn Thư đánh giá kỹ càng, cũng chính là ý tứ này.

Hương Văn Thư khẽ nhủ mày, nói: "Hai chữ đối trá rốt cuộc giải thích thế nào?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ngươi cảm thấy ván cờ của hần đánh vô cùng kém, nhưng lại không chịu nói rõ, ngươi thậm chí rất muốn đánh hần, nhưng không dám làm, đây chính là dối trá."

Hương Văn Thụ lắc đầu nói: "Đây không phải dối trá, mà là ta muốn lưu cho đồng bạn của ngươi chút thể diện mà thôi."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ngươi cảm thấy ngươi có tư cách để đánh giá hần ư?"

Đám người hơi có xôn xao, nghĩ thầm lời này hoang đường đến cỡ nào, người cùng Đồng Nhan đánh cờ chỉ thua ba quân dĩ nhiên có tư cách đánh giá đồng bạn của ngươi.

Hương Văn Thụ khẽ nhủ mảy, nói: "Không sai, ta muốn nói cho hần biết, đánh cờ không phải chuyện đơn giản như vậy."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Tin tưởng ta, đối với hần mà nói, đánh cờ chính là chuyện đơn giản nhất thế gian."

Lúc nói những lời này, nàng nghĩ tới, nếu như ngươi nhìn thấy cái đĩa sứ bên ghế trúc của hần, thấy được bố trí những hạt cát trong đĩa sứ, sẽ minh bạch đây là ý gì.

Hương Văn Thụ nói: "Phải không? Hi vọng sau này sẽ có cơ hội lãnh giáo một phen."

"Ngươi không được, để cho sư huynh của ngươi đến đây đi."

Triệu Tịch Nguyệt giọng nói rất tự nhiên, tựa như nói một chuyện tầm thường.

Đám người xôn xao một mảnh.

Tây Hải kiếm phái tổ chức tứ hải yến muốn đoạt danh tiếng cùng Mai hội, nhưng ai cũng biết, vô luận nội tình hay là phương diện khác, tứ hải yến cùng Mai hội đều có cự ly khó có thể vượt qua.

Ngươi nghĩ đồng bạn của mình đứng đầu thi cờ trong tứ hải yến, đã có tư cách cùng Đồng Nhan đánh cờ ư?

Đồng Nhan là ai? Là người tu đạo bình thường muốn thấy là thấy được sao?

Hương Văn Thụ cười khò im lặng, nghĩ thầm thì ra là một cô bé không hiểu chuyện, tức giận cũng tự biến mất, không hề để ý tới nữa.

...

...

Sau nửa canh giờ, Hương Văn Thụ lần nữa thấy được cô bé không hiểu chuyện kia.

Người thắng cuộc trong tứ hải yến cùng với được tân khách chính thức được mời, sau đó sẽ từ cô sơn ngòi hải thuyền tiến vào Vân Thai trên trời cao.

Hương Văn Thụ tự nhiên có thể dùng đạo pháp đạp không mà lên, nhưng căn cứ vào tôn trọng đối với Tây Hải kiếm phái, vẫn lựa chọn ở chỗ này chờ đợi.

Hần nhìn sang vách đá, tầm mắt rơi vào hai người đội nón lá, lắc đầu, nghĩ thầm không biết là đệ tử tông phái nào bị dạy thành hư như vậy.

"Cảm giác như thế nào? Có ý tứ hay không?" Triệu Tịch Nguyệt hỏi.

Tĩnh Cửu nói: "Không nhiều."

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Nói như thế nào?"

"Đánh cờ không phải tự mình tu hành, mà dựa vào sai lầm của đối phương để chiến thắng, điểm này tương đối không thú vị."

Hần suy nghĩ một chút lại nói: "Hơn nữa quá đơn giản."

...

...

Hải thuyền không có buồm, theo gió mà lên, rất nhanh đã xa cách mặt đất, đi vào trong mây mù.

Trong mây mù lượn lờ bốn phía, mờ hồ có thể thấy nhai thạch lồi chồm, còn có đình tạ ban công gần trong gang tấc.

Có chút người tu hành lần đầu tiên đến tìm hiểu Tây Hải kiếm phái, thế mới biết nói Vân Thai dĩ nhiên cũng là một ngọn núi trong mây lơ lửng trên bầu trời.

Hải thuyền dừng trên đỉnh núi, Tây Hải kiếm phái đệ tử tiến lên, đem mọi người nghênh đón vào trong một tòa cung điện nguy nga tráng quan.

Tân khách các tông phái được mời tới đã tại trong điện riêng mình yên vị, thưởng thức Giao nhân ca múa, lẫn nhau thấp giọng trò chuyện với nhau.

Hương Văn Thư, Mạc Tích cùng Tinh Cửu, là người thắng tứ hải yến lần này đi vào trong điện.

Rất nhiều người đứng dậy đón chào, đây là tôn kính đối với tứ hải yến, tự nhiên càng là tôn kính đối với sư môn của Hương Văn Thư cùng Mạc Tích.

Có một phản tằm mắt rơi vào trên người Tinh Cửu, bởi vì đi tới trong điện, hắn vẫn mang nón lá, lộ vẻ có chút quái dị.

Trong những ánh mắt này có một đạo đang âm thầm, tà ác hơn nửa tràn đầy cừu hận.

Còn có hai ánh mắt lại là tràn đầy khiếp sợ cùng không giải thích được.

Thanh Sơn Tông Yêu Tùng Sam cùng Lâm Anh Lương về mặt khế biến, nghĩ thầm làm hắn sao tới rồi? Chẳng lẽ hắn không biết Thanh Thiên ty một mực tìm bọn hắn ư? Đây là muốn làm gì?

...

...

Tới sâu trong đại điện, một thân ảnh từ trong mây mù dần dần hiển hiện.

Đây là một vị nam tử cao lớn, khí chất uy nghiêm, đang mặc y sam minh hoàng, trước miện buông xuống hơn mười đạo bức rèm che, thấy không rõ mặt mũi.

Hắn từ trên cao nhìn xuống nhìn Tinh Cửu, như một vị đế vương chân chính.

Đây chính là Tây Vương Tôn, đại nhân vật thần bí nhất tu hành giới mấy năm gần nhất.

Tinh Cửu lẳng lặng nhìn đối phương.

Hương Văn Thư cùng Mạc Tích đã trở lại tiền điện, không biết Tây Hải kiếm phái đưa ra trấn bảo như thế nào.

Hiện tại chỉ còn một mình hắn, chuyện này có chút quái dị.

"Đại đạo vô ngần, cho nên ánh mắt của chúng ta muốn đặt ở nơi rộng lớn chút ít, không thể bởi vì một thân cây mà từ bỏ cả một rừng cây."

Tây Vương Tôn thanh âm rất nhu hòa, giống như nam hải minh châu rất tròn rất hoàn mỹ trên bức rèm che.

Nửa trước đoạn những lời này rất giống đề điểm của sư trưởng đối với hậu bối bình thường, nửa câu sau lại rất cổ quái.

Tinh Cửu mặc nhiên nghĩ tới thì ra người không phải là hắn.

Lúc này, hắn biết Tây Vương Tôn là ai, tự nhiên cũng sẽ biết hắn không phải là ai.

Tây Vương Tôn tự tiểu phi tiểu nhìn Tinh Cửu.

Có ý tứ chính là, hắn cũng cho rằng mình biết người trẻ tuổi mang nón lá này là ai.

Tại hắn nghĩ đến, đối phương hắn là bị triều đình truy đuổi gấp gáp, mới nghĩ tới tham gia tứ hải yến, tới dựa vào chính mình.

Hắn biết chuyện đã xảy ra đêm đó ở Hải Thần miếu, nhưng hắn không có bất kỳ tức giận, ngược lại, hắn rất thưởng thức dũng khí cùng năng lực của đối phương, càng cảm thấy hai người trẻ tuổi này có tiềm chất bồi dưỡng, mặc dù người đeo thiết kiếm trước mắt, rõ ràng vẫn không thể tiến vào Vô Chương cảnh giới, xa xa không bằng người còn lại.

Bất quá hắn sẽ không để cho Tây Hải kiếm phái tiếp thu bọn họ, mà sẽ lấy danh nghĩa khác.

Cho nên hắn mới có thể nói ra nửa câu sau.

Rất an tĩnh, Tinh Cửu không trả lời.

Tây Vương Tôn ánh mắt dần dần nheo lại, lộ ra thần sắc lãnh khốc, nói: "Nếu như người không muốn đầu nhập vào cô (cách xưng của vương hầu thời phong kiến), vì sao lại tới tham gia tứ hải yến của cô?"

Tinh Cửu nói: "Ta chỉ nghĩ tới thăm người một chút."

Đây thật là một câu trả lời ngoài lòng trước.

Tây Vương Tôn lẳng lẳng nhìn hấn, bỗng nhiên nói: "Vậy ngươi còn muốn bảo bối của cô sao?"

Tinh Cừ lắc đầu.

Nghe nói như thế, Tây Vương Tôn cho rằng hấn chẳng qua còn không có quyết định, muốn dùng cái này lấy lòng, trầm mặc một lát sau phát phát tay, ý bảo hấn đi ra ngoài.

...

...

Tây Hải kiếm phái đại điện vô cùng rộng lớn, phương viên chừng ngàn trượng, sương mù rải rác trên đất, tân khách ngồi ở trong đó.

Nếu không phải người tu hành mục lực nhạy cảm, chỉ sợ ngay cả mặt của nhau đều không thể thấy rõ.

Tinh Cừ trở lại trong điện, đi tới trước án Triệu Tịch Nguyệt đang ngồi, chuẩn bị cùng nàng cùng rời đi.

Một đạo âm thanh âm u ám vang lên.

"Trên tiệc, lại còn mang nón lá, các ngươi không dám gặp người đến thế sao? Hay là nói làm quá nhiều chuyện thương thiên hại lý, không dám gặp người?"

Các tân khách có chút bất ngờ, hướng nơi thanh âm phát ra nhìn lại, phát hiện nói chuyện là một người tu đạo trung niên thon gầy, đang mặc đạo y màu đen, dung nhan hèn mọn.

Những người nhận biết thân phận người này thấp giọng nói mấy câu, các tân khách mới biết được, thì ra người tu đạo trung niên này chính là tán tu Trúc Giới.

Nghe nói người này cùng Tây Hải kiếm phái giao hảo, hôm nay xuất hiện tại tứ hải yến cũng không làm người ta bất ngờ.

Trúc Giới cùng huynh trưởng đã chết của hấn —— Hắc Long tự chủ trì Trúc Quý giống nhau danh tiếng cực kém, tự nhiên không có ai nguyện ý phản ứng. Đặt ở bình thời hấn nhất định sẽ dâng hoàng ăn xong tiệc rượu, sau tuyên dương Tây Hải kiếm phái đối với mình rất nhiều lễ ngộ một phen, mình cùng Trung Châu phái thiên tài đệ tử đàm tiếu vô ngại cũng không sao.

Hôm nay không giống.

Hai người mang nón lá này, là cừu nhân giết huynh trưởng của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Không nói một lời đã giết người

Trúc Giới đứng ra khiêu khích đối phương, là đề nghị của Thanh Thiên ty.

Thanh Thiên ty đã an bài để Thần vệ quân bảo vệ cho bốn phía cô sơn, nhưng lo lắng đối phương sẽ ngự kiếm chạy trốn, cho nên quyết định động thủ trên Vân Thai. Nơi này có rất nhiều tu đạo cường giả, cường giả Tây Hải kiếm phái số lượng càng nhiều. Duy nhất để cho Thanh Thiên ty có chỗ cố kỵ chính là Tây Hải kiếm phái có thể sẽ vì tứ hải yến bị ảnh hưởng mà không thích, cho nên phương pháp tốt nhất chính là nghĩ biện pháp chọc giận đối phương, chỉ cần đối phương xuất thủ trước, Tây Hải kiếm phái sau đó tự nhiên không tiện trách tội triều đình, thậm chí có thể trở thành trợ lực lớn nhất.

Về phản ứng viên tốt nhất dĩ nhiên chính là Trúc Giới, bởi vì hấn cùng Tây Hải kiếm phái quan hệ không tệ, có thể ở trên điện tùy ý nói chuyện, hơn nữa hấn nói chuyện thật sự rất khó nghe.

"Hay là nói đáng về ngươi quá khó nhìn? Khi còn bé đã bị ai dùng dao găm cắt mấy nhát, hủy dung ư?"

"Dĩ nhiên cũng có thể là ngươi rất đẹp, không nỡ để cho người khác nhìn?"

"Mau mau đem nón lá gỡ xuống, đại gia ta rất thích cô nương xinh đẹp, nếu như ngươi thật có thể vào mắt của ta, ta nhất định sẽ hảo hảo thương yêu ngươi."

Trúc Giới không ngừng nói chuyện, ngôn ngữ cực kỳ khinh bạc, ra sức nhục nhả.

Người tu hành trong đại điện cảm thấy có chút kỳ quái, nghĩ thầm ngôn ngữ bức này sao mà thô tục, cho dù người cùng Tây Hải kiếm phái giao hảo, gây chuyện như vậy chẳng lẽ không sợ làm cho chủ nhân không thích ư? Nếu nói có gì hậu thuẫn... huynh trưởng của người đã chết, quý phi nương nương cùng người không có giao tình.

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc không nói, vô luận đối phương si nhục như thế nào, cũng không mở miệng phản bác.

Không ai chú ý tới, hai vị đệ tử Thanh Sơn Tông về mặt rất khó coi, Yêu Tunnel xuất thân Lương Vong phong lại càng hí mắt, kiểm mi chau lên, chuẩn bị giết người.

Trung Châu phái Hưởng Văn Thư cùng Thủy Nguyệt Am Mạc Tích ngồi lân cận với Thanh Sơn Tông, chú ý tới khí tức của Yêu Tunnel biến hóa, vẻ mặt khẽ run.

"Tiểu cô nương..."

Trúc Giới mang theo cực độ ác ý cùng đùa cợt, càng không ngừng lên tiếng nhục nhã Triệu Tịch Nguyệt.

Bỗng nhiên, thanh âm của hắn đột nhiên dừng lại.

Đại điện thanh khoáng bỗng nhiên sinh ra một đạo quang mang đỏ tươi.

Trong không khí tràn đầy mùi thơm ngát mơ hồ có mùi máu tươi tán xuất.

Trúc Giới cổ họng phá khai một cái lỗ, máu tươi như thác nước lấp bắp trào ra.

Phi kiếm phá không mà quay về, đi tới trước người Triệu Tịch Nguyệt, biến mất trong lòng bàn tay của nàng.

Cho đến lúc này, Trúc Giới mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì, trong mắt toát ra khiếp sợ cùng tuyệt vọng, dùng hai tay ôm chặt lấy cổ họng.

Huyết thủy từ ngón tay hắn rò rỉ chảy ra, hình ảnh nhìn dị thường thảm thiết.

Không người nào có thể cứu vãn tánh mạng của hắn, Trúc Giới sắc mặt trắng bệch, chậm rãi quỳ rạp xuống đất, phát ra mấy tiếng kêu rên, cứ như vậy không còn hô hấp.

Trong điện hiện lên vẻ kinh sợ, rất nhiều người tu đạo đứng dậy nhìn xem, muốn xem rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vô số tầm mắt rơi vào trên người Triệu Tịch Nguyệt, ngoài khiếp sợ còn có rất nhiều kiêng kỵ.

Nàng cùng Trúc Giới cách nhau hơn trăm trượng, có thể một kiếm giết người, hơn nữa thu kiếm ẩn vào lòng bàn tay.

Dựa theo phía nam đại lục lưu hành nhất Thanh Sơn Tông cảnh giới phân chia, chẳng phải là nàng đã tấn nhập Vô Chương trung cảnh?

Hưởng Văn Thư cùng Mạc Tích liếc mắt nhìn nhau, cũng nhìn thấu khiếp sợ trong lòng nhau.

Thiếu nữ mang nón lá hẳn là tuổi tác cùng mình không sai biệt lắm, cảnh giới lại còn cao hơn mình ư?

Nàng rốt cuộc là ai? Còn có đạo phi kiếm kia của nàng rốt cuộc là kiếm gì? Vậy mà có sát ý kinh khủng như thế?

"Dưới ban ngày ban mặt, người dám hành hung trước mặt mọi người ư!"

Một đạo thanh âm tức giận ở ngoài điện vang lên.

Các quan viên Thanh Thiên ty rốt cuộc xuất hiện.

Nhìn Trúc Giới trong vũng máu, Thi Phong Thần sắc mặt xanh mét, tâm tình trầm trọng dị thường.

Trúc Giới làm theo yêu cầu của hắn, thành công chọc giận đối phương, nhưng mà... Hắn lại không thể ngăn cản đối phương đột nhiên giết người.

Điều này làm cho hắn cảm nhận được thất bại trước nay chưa từng có, sinh ra thật lớn tức giận.

Thi Phong Thần hít sâu một hơi, trấn định tâm thần, hướng về phía người tu đạo trong điện nói: "Thông báo để chư vị tiên sư biết được, tên hung đồ mang nón lá này chính là tội phạm quan trọng triều đình lung bắt, hai năm qua sát hại gần trăm người, làm nhiều việc ác, đừng nên để cho nàng chạy trốn!"

Vài ngày trước người tu đạo ở Hải Châu thành đã tham gia Thanh Thiên ty hội nghị phản ứng nhanh nhất.

Bọn họ rời tiệc mà lên, triệu ra tùy thân kiếm cùng pháp bảo, trong đại điện thanh quang khắp nơi, sát ý mười phần.

Hưởng Văn Thư nhìn về Triệu Tịch Nguyệt, khẽ nhíu mày, tựa như không ngờ thiếu nữ này hẳn là cái ác nhân.

Mạc Tích tầm mắt cũng rơi vào trên người của nàng, chân mày cau lại, lộ ra cảm xúc ghét cay ghét đắng.

Đề Thanh Thiên ty quan viên cùng người tu đạo bắt ngờ chính là, Quả Thành Tự hai vị y tăng vẫn không nhúc nhích, Đại Trạch Tả Vũ Sư lại cũng không động, càng kỳ lạ chính là Yêu Tùng Sam lại cũng không động, người này chẳng lẽ không phải Thanh Sơn Tông Lưỡng Vong phong tiên sư lấy nhiệt huyết háo chiến, ghét ác như cừu nổi tiếng hay sao?

Cách hơn trăm trượng cự ly một kiếm thuận sát Trúc Giới, Triệu Tịch Nguyệt thể hiện ra thực lực cảnh giới quả thật cực mạnh, nhưng lúc này cường giả trong điện số lượng rất nhiều, tỷ như Côn Luân trưởng lão Hà Chi Trùng, vừa tỷ như Hương Văn Thư đám người, chớ đừng nói chi nơi này Tây Hải kiếm phái chủ tràng, vị trưởng lão ngồi ở thủ tịch là một vị cao thủ Du Dã cảnh!

Theo lý mà nói, Triệu Tịch Nguyệt căn bản không thể ở dưới tình huống như thế giết chết Trúc Giới.

Nàng xuất kiếm thật sự quá đột ngột.

Người khác là không hợp một lời giết người, nàng lại là không nói một lời đã giết người.

Mấu chốt nhất chính là, căn bản không ai có thể nghĩ đến, nàng dám xuất kiếm giết người ở địa phương này.

Nơi này là trọng địa của Tây Hải kiếm phái Vân Thai, tuy nói bởi vì tứ hải yển, tạm dừng trận pháp, nhưng ở chỗ này giết người, giống như khời xương khiêu khích Tây Hải kiếm phái.

Tây Hải kiếm phái trưởng lão lạnh lùng nhìn Triệu Tịch Nguyệt, kiếm thức mang theo cực mạnh uy áp đã rơi xuống, đem nàng bao phủ.

Cho đến lúc này, Tây Vương Tôn vẫn không lộ diện, cũng không lên tiếng.

Cũng không ai biết, vị Tây Hải cường giả thần bí quật khởi này, đang ở sâu trong đại điện lẳng lặng chú ý hết thảy.

Hết thảy đều trong an bài của hắn.

Hắn muốn nhìn một chút hai thanh niên đội nón lá sẽ ứng đối tình huống trước mặt như thế nào, sau đó lại để bọn họ chạy thoát.

"Nợ máu của mấy vị sư diệt Tam Đô Phái, hôm nay ngươi trả nợ đi."

Côn Luân Phái trưởng lão Hà Chi Trùng chậm rãi đứng dậy, nhìn Triệu Tịch Nguyệt nói.

Hắn vừa dứt lời, một đạo viên nguyệt vô cùng sắc bén, gào thét phá không mà đi, mang theo bén nhọn chí cực sát ý, chém về phía Triệu Tịch Nguyệt.

Bỗng nhiên, một đạo phi kiếm từ phía dưới đón tới.

Đạo phi kiếm kia tinh quang trầm tĩnh, tốc độ cực nhanh, tựa như một đường thẳng tắp.

Đương một tiếng vang thật lớn!

Viên nguyệt bị đạo phi kiếm này từ phía dưới chém trúng, tà tà bay trở về trước người Côn Luân trưởng lão, treo trên bầu trời mà chuyển, phát ra ô ô thanh âm.

Côn Luân trưởng lão sắc mặt hồng nhuận, râu tóc đều trương, khoe môi tràn ra một đạo máu tươi, có chút chật vật.

Đạo phi kiếm kia quả thật rất mạnh mẽ, nhưng cảnh giới người ngự kiếm cũng không cao hơn hắn, chẳng qua là hắn không có chút nào chuẩn bị, hắn là ăn một cái thiệt thòi.

Hắn nhìn Thanh Sơn Tông chỗ ngồi, kinh phần nộ quát: "Yêu Tùng Sam, ngươi điên rồi sao!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Thì ra nàng là Triệu Tịch Nguyệt

Đệ tử Thanh Sơn Tông Lưỡng Vong phong, không xuất kiếm chém về phía yêu nữ kia đầu tiên, đã làm người ta cảm thấy rất bất ngờ.

Ai có thể ngờ được, thời điểm Côn Luân trưởng lão ý đồ chém đối phương, hắn lại còn xuất kiếm tương trợ yêu nữ kia!

Đây tốt cùng là tại sao?

Ánh mắt Thi Phong Thần nhìn về Yêu Tùng Sam tràn đầy khiếp sợ cùng tức giận, đang chuẩn bị lên tiếng muốn hỏi, bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, về mặt đột biến.

Thanh Thiên ty thuộc hạ quan viên không nghĩ tới chuyện mà hắn nghĩ tới, quá sợ hãi, nói: "Yêu tiên sư, ngài đang làm gì vậy?"

Côn Luân trưởng lão trì hất một hơi, lớn tiếng nói: "Ta biết mấy vị sư diệt của Tam Đô Phái ở Triều Nam thành làm việc có chút không ổn, đặc tội với Thanh Sơn Tông ngài, nhưng nay mọi người tận mắt thấy yêu nữ này giết Trúc Giới tiên sư, chẳng lẽ Thanh Sơn Tông còn muốn bao che nàng sao!"

"Trúc Giới vô lễ đối với sư thúc ta, tự nhiên đáng chết."

Yêu Tùng Sam chậm rãi tiến lên, nhìn Côn Luân trưởng lão về mặt hồ hững nói: "Về phần ngài, lại dám xuất thủ đối với sư thúc ta, đó cũng là muốn chết."

Trong đại điện một mảnh tĩnh mịch.

Gió biển phát động áo xanh trên người Yêu Tùng Sam, phiêu phiêu tựa như tiên.

Mọi người có chút hoài nghi mình không nghe rõ hắn nói cái gì.

Vô lễ đối với sư thúc ta? Dám xuất thủ đối với sư thúc ta? Sư thúc... Cái gì sư thúc?

Yêu Tùng Sam chính là đệ tử đứng thứ mười một trên Lương Vong phong, vậy sư thúc của hắn là ai?

Vô số tầm mắt rơi vào trên người Triệu Tịch Nguyệt.

Triệu Tịch Nguyệt gỡ nón lá ra.

Đề một số người tiếc nuối chính là, bọn họ không thể thấy một đầu tóc dài đen nhánh xinh đẹp như thác nước tuôn rơi.

Vị thiếu nữ này một đầu tóc ngắn, còn có hai hàng lông mày ngắn mà mạnh mẽ.

Sở dĩ nói mạnh mẽ, là bởi vì lông mày nàng rất dày, giống như dùng mực nồng nhất vẽ lên.

Càng ngày càng nhiều người đoán được thân phận của nàng, khiếp sợ không cách nào nói thành lời, rồi rít đứng dậy.

Trong đại điện khắp nơi đều là thanh âm án kỷ bị xô đổ.

...

...

Ở tu hành giới Triệu Tịch Nguyệt vô cùng nổi danh, thậm chí sắp sửa sánh bằng Lạc Hoài Nam, Đồng Nhan, Bạch Tảo, Trác Như Tuế đám người.

Nàng là trời sanh đạo chủng, chưa ra đời cũng đã là đối tượng Thanh Sơn Tông trọng điểm bảo vệ.

Ba năm trước đây trên Thanh Sơn thừa kế đại hội, nàng ngoài dự liệu của mọi người, để cho Thần Mạt phong nói lại truyền thừa, trở thành tái thế đệ tử của Cảnh Dương chân nhân, lại càng kinh hãi cả tu hành giới.

Về dung nhan cùng với tính tình của nàng, ở các đại tông phái đã sớm không biết bị thảo luận qua bao nhiêu lần.

Vị thiếu nữ tóc ngắn này, hai hàng lông mày như vẽ, trông mắt hắc bạch phân minh, được Lương Vong phong đệ tử xưng là sư thúc, không phải là Triệu Tịch Nguyệt, còn có thể là ai?

...

...

Tất cả mọi người đứng lên, không quản bọn hắn đối với Thanh Sơn Tông cùng Triệu Tịch Nguyệt có quan cảm như thế nào, lúc này có tâm tình như thế nào.

Mạc Tích xuất thân Thủy Nguyệt Am, cũng là danh môn đại phái, lúc này cũng đứng lên.

Nàng phát hiện Triệu Tịch Nguyệt nhìn chính là thiếu nữ dung nhan thanh tú, cũng không có bất kỳ điểm gì khác biệt, không bằng tin đồn, không khỏi có chút khinh thị. Nhưng sau một khắc, nàng nghĩ đến đạo huyết kiểm soát ngang qua đại điện, không khỏi về mặt hơi run sợ, sinh ra cảm giác mặc cảm.

Hướng Văn Thư thật bất ngờ, hắn chẳng thể ngờ tới thiếu nữ lúc trước ở cô sơn từng có gặp mặt một lần lại chính là Triệu Tịch Nguyệt trong truyền thuyết.

Ở trong lòng đệ tử Trung Châu phái, Triệu Tịch Nguyệt cùng những đệ tử thiên tài tông phái khác có chút không giống. Triệu Tịch Nguyệt là người Triều Ca, dựa theo tiền lệ Triều Ca tuần ngạn vào hết Trung Châu, nàng vốn cũng có thể gia nhập Trung Châu phái, nói như vậy, hôm nay sẽ trở thành sư tỷ hoặc là sư muội của hắn.

Trung Châu phái sư trưởng từng nỗ lực mười năm, muốn tranh thủ thay đổi chủ ý của Triệu gia, chẳng qua là Thanh Sơn Tông trông coi chừng thật sự quá nghiêm.

Những chuyện xưa này ở trong Trung Châu phái truyền lưu thời gian rất lâu, cho nên vô cùng nhiều đệ tử bao gồm Hường Văn Thư ở bên trong cũng thật tò mò về Triệu Tịch Nguyệt, bên cạnh đó còn có một loại cảm xúc rất khó nói rõ ràng, trong đó có thân cận, cũng có chút mâu thuẫn, càng nhiều đệ tử trẻ tuổi lại coi nàng thành quân địch giả.

Trong đại điện vẫn an tĩnh, mọi người rất khó bình tĩnh tâm tình.

Có ít người chú ý tới người đứng bên cạnh Triệu Tịch Nguyệt.

Nếu như vị thiếu nữ này chính là Triệu Tịch Nguyệt, vậy người đội nón lá còn lại là ai?

Từ đạo thiết kiếm kia có thể nhìn ra người này cảnh giới còn chưa Vô Chương, so với Triệu Tịch Nguyệt kém rất nhiều.

Chẳng lẽ hắn chính là Tinh Cửu?

Sau thừa kiếm Thần Mạt phong, ngay cả Tinh Cửu ở tu hành giới cũng có chút ít danh khí, mặc dù xa xa không bằng Triệu Tịch Nguyệt.

Nhưng ở phương diện khác, trong lòng những người khác, hắn thậm chí còn nổi danh hơn so với Triệu Tịch Nguyệt, bởi vì trong truyền thuyết hắn là một tuyệt thế mỹ nam tử.

Tinh Cửu không có ý tứ gỡ nón lá xuống, người tu đạo phái nữ bao gồm Mạc Tích ở bên trong cũng cảm thấy có chút tiếc nuối.

"Nguyên lai là Thanh Sơn Thần Mạt phong chủ đại giá quang lâm, bốn vương không tiếp đón từ xa, còn mong kiến lượng."

Theo một đạo thanh âm nhu hòa vang lên, sâu trong đại điện tuôn ra một trận mây mù, một thân ảnh cao lớn từ trong sương mù chậm rãi đi ra.

Tây Vương Tôn thần bí, rốt cục xuất hiện ở trước mắt người đời.

...

...

Tây Vương Tôn cũng là bị buộc phải hiện thân.

Triệu Tịch Nguyệt hôm nay là Thần Mạt phong chủ, là đại nhân vật của Thanh Sơn Tông.

Chớ đừng nói chi là nàng còn có một thân phận là đệ tử đích truyền của Cảnh Dương chân nhân.

Vô luận bối phận hay là địa vị, nàng cũng là người cao nhất trong điện hôm nay.

Tây Hải kiếm phái trưởng lão cùng Côn Luân trưởng lão bối phận cùng nàng ngang hàng, nhưng địa vị ở tu hành giới lại xa xa không bằng nàng.

Đôi mắt khắp Vân Thai, chỉ có thân phận địa vị của Tây Vương Tôn được cho là ngang bằng, như vậy dĩ nhiên muốn đích thân ra mặt đón chào, như thế mới có thể cho thấy tôn trọng đối với Thanh Sơn Tông.

...

...

Tây Vương Tôn trước lúc ra ngoài, Tây Hải kiếm phái Du Dã cảnh trưởng lão cũng đã thu hồi kiếm thức, ngày ở thời điểm Triệu Tịch Nguyệt vừa bộc lộ thân phận.

Chỉ sợ tốc độ thu hồi kiếm thức của hắn chậm một khắc, cũng sẽ bị cho rằng vô lễ đối với Thanh Sơn Tông, có lẽ sẽ đưa tới một cuộc phân tranh.

Tây Vương Tôn cùng Triệu Tịch Nguyệt mỉm cười làm lễ ra mắt, sau đó nhìn về Tinh Cửu bên cạnh nàng.

Nghĩ tới lúc trước gặp mặt lúc Tinh Cửu đã nói, sâu trong đáy mắt của hắn có vệt quang mang vô cùng bén nhọn chợt lóe rồi biến mất.

Lúc này, hắn dĩ nhiên đã xác định, đối phương không thể nào đến đầu nhập vào Tây Hải kiếm phái.

Lúc ấy Tinh Cửu nói với hắn: Ta chỉ muốn tới thăm ngươi một chút.

Thăm cái gì?

Chẳng lẽ Thanh Sơn Tông biết chuyện quý mục lã, phái đệ tử tới tra ư?

Nghĩ đến chỗ này, cho dù là hán cũng có chút cảnh giác.

Nhưng hán không quá lo lắng, bởi vì hán tin tưởng, bất kể Thanh Sơn Tông tra làm sao, cho dù thông qua quý mục lã tra ra Tây Hải, vẫn không cách nào tìm được bất cứ chứng cứ gì.

Quý mục lã kết quả, căn bản không có gì cố ý bỏ trí, nhằm vào chẳng qua là dã tâm của người tu đạo.

Nghĩ đến vị trời sanh đạo chúng Thanh Sơn Tông hai năm trước đã ăn yêu đan, khóe môi Tây Vương Tôn hiện ra vẻ mỉm cười khó nắm bắt.

Một viên yêu đan có thể trợ giúp người tu đạo tăng lên cảnh giới, cộng thêm một thiên công pháp có thể xóa đi dấu vết ăn yêu đan, là hấp dẫn không có người tu đạo nào có thể chống cự.

Càng thiên tài, thừa nhận kỳ vọng cùng áp lực càng lớn, càng không thể chống cự loại hấp dẫn này.

Tây Vương Tôn nhìn Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt mỉm cười nghĩ tới, tra đi, tra càng thật tình càng tốt, tốt nhất nhanh tra ra được vị đồng môn thiên tài của các ngươi, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Tinh Cửu đang suy nghĩ.

Triệu Tịch Nguyệt bộc lộ thân phận, Tây Vương Tôn tự mình hiện thân đón chào...

Nếu sớm biết dễ dàng như vậy, lúc trước hán cần gì ở cô sơn đánh cờ?

Xem ra tu đạo vô số năm, chỉ đi du lịch mấy năm, kinh nghiệm phương diện này vẫn chưa đủ.

Như vậy ngươi thì sao? Ngươi không phải nói chính mình rất am hiểu âm mưu sao?

Hán nhìn về Triệu Tịch Nguyệt bên cạnh, lắc đầu, nghĩ thầm không hổ là Thần Mạt phong nhất mạch, phương diện này thật là ngu ngốc.

Lúc này, một giọng nói vang lên.

Thanh âm của người này mới bắt đầu có một chút run rẩy, không biết là tức giận hay là bất an, nhưng rất nhanh đã trở nên vững vàng, kiên định như sắt, không thể chém gãy.

"Chẳng lẽ là đại nhân vật Thanh Sơn Tông, có thể tùy tiện giết người sao?"

Thi Phong Thần bước về phía trước một bước, quan sát Triệu Tịch Nguyệt nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Phong hỏa liên tam nguyệt

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hán một cái, không nói gì, rơi vào trong mắt mọi người, lộ ra vẻ cực kỳ hồ hững.

"Không sai!"

Côn Luân trưởng lão tức giận nói: "Ngày đó ở Triều Nam thành, Tam Đô Phái đệ tử nóng lòng thương thế của đồng môn mà cầu thuốc, chẳng qua là vì chuyện nhỏ này nổi lên chút ít tranh chấp, vì sao đáng chết?"

Nghe lời này, rất nhiều tầm mắt nhìn về Triệu Tịch Nguyệt tăng thêm vài phần kiêng kỵ, mặc dù người đứng đầu Thanh Sơn Tông Cửu Phong, xuất thủ có thể nào tàn nhẫn như thế? Còn nghĩ hình ảnh lúc trước Triệu Tịch Nguyệt không nói một lời giết chết Trúc Giới, mọi người càng cảm thấy vị thiên tài thiếu nữ trong truyền thuyết này tâm tính thật sự là đáng sợ.

"Chỉ là chuyện nhỏ?" Lâm Anh Lương đi về phía trước, nhìn vị Côn Luân trưởng lão kia cười lạnh nói: "Ngày đó hai vị cao tăng Quả Thành Tự muốn dùng thuốc cứu trị dân chúng Triều Nam thành bị quý mục lã nhiếp hồn, tu hành đồng đạo cùng phú thương ở Bảo Thụ Cư cũng từ bỏ không tranh, nguyện ý tương trợ việc thiện này, kết quả Tam Đô Phái đệ tử cũng bởi vì vị Thiếu chủ kia trúng chút ít hoa độc, có chút ngứa ngáy liền làm càn, ý vào Côn Luân hào phú, một đường tăng giá, Triệu sư thúc làm sao có thể chứng kiến cảnh này, dùng một viên huyền thảo đan đổi được bằng phiến, sau

muốn tặng cho hai vị cao tăng Quả Thành Tự, lại bị Tam Đồ Phái đệ tử ngăn cản đường đi muốn đoạt thuốc, bọn họ không biết thân phận sư thúc ta, còn muốn giết người, người như thế dĩ nhiên đáng chết!"

Trước đó vài ngày ở Hải Châu tiên cư, hần cùng với sư huynh Yêu Tùng Sam đã biết được chuyện này, cùng Thanh Thiên ty hồ sơ vụ án đối chiếu, đã suy tính ra tình hình lúc ấy, lúc này để hần nói ra, lại cùng tình huống thật không kém bao nhiêu, nhất thời đưa tới trong đại điện nghị luận rồi rít.

Vị Quả Thành Tự lão tăng kia tuyên một tiếng thiên hiệu, nói với mọi người: "Bần tăng lúc ấy đang ở Bảo Thụ Cư, còn có rất nhiều đồng đạo cũng có thể chứng minh."

Nghe lời này, mọi người trong điện tự nhiên tin tưởng đến chín thành, Quả Thành Tự trên thế gian danh tiếng vô hạ vô trần, ai cũng tin tưởng lão tăng sẽ không nói dối.

Côn Luân trưởng lão muốn nói Triệu Tịch Nguyệt ở trong hẻm giết người không người nào nhìn thấy, ai biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng nhìn không khí trong điện biết nói cũng vô dụng, không khỏi chán nản.

"Vậy những người còn lại thì sao?"

Thi Phong Thần lần nữa đi về phía trước mấy bước, cách Triệu Tịch Nguyệt gần thêm chút ít.

Hần quan sát Triệu Tịch Nguyệt nói: "Thương Châu thành chết ở dưới kiếm của ngươi chính là bốn người đi đường! Thiên Kinh thành bị ngươi bẻ tay chính là hai vị Thần vệ quân! Dự Châu thành bị ngươi chém thành khối vụn lại là vị lão phụ! Bốn quan muốn biết bọn họ đắc tội Phong chủ như thế nào? Bọn họ làm sao có thể đắc tội Phong chủ được!"

Triệu Tịch Nguyệt nhú mày chuẩn bị nói chuyện.

Tinh Cửu nhìn nàng một cái.

Thanh Sơn Phong chủ cư nhiên bị một gã quan viên triều đình nói cho á khẩu không trả lời được?

Không ai tin tưởng.

Ở rất nhiều người nghĩ đến, Triệu Tịch Nguyệt không chịu lên tiếng giải thích, là bởi vì cùng quan viên triều đình tranh chấp sẽ mất thân phận, nhưng không biết chỉ là bởi vì Tinh Cửu cảm thấy phiền toái.

"Những người đó không đắc tội với sư thúc, nhưng khẳng định đắc tội với kiếm của Thanh Sơn."

Yêu Tùng Sam nhìn Thi Phong Thần lạnh giọng nói: "Kiếm gấp bất bình tất phải kêu vang, những vì sao người đó chết ở dưới kiếm của sư thúc, ta nghĩ ngươi rõ ràng hơn ai hết."

Thi Phong Thần cười lạnh nói: "Hai năm qua, Phong chủ vân du khắp nơi, hơn bảy mươi tánh mạng, chẳng lẽ không cần một lời lý giải ư?"

Yêu Tùng Sam nhìn vị quan viên triều đình này, tựa như nhìn một tảng đá.

"Thanh Sơn kiếm tông ta giết mấy tặc nhân, còn muốn giải thích ư? Ai có tư cách đòi chúng ta giải thích?"

...

...

Lời nói thật là khí phách.

Kiếm thật là sắc bén.

Trong điện một mảnh tĩnh mịch.

Thanh Sơn Tông cũng đã nói ra lời như vậy, còn ai dám chính diện đón đỡ phong mang?

"Sư huynh lời ấy không ổn, mặc dù gấp bất bình mà rút kiếm, chuyện liên quan đến tánh mạng, vốn cần phải thận trọng chút ít."

Người nói chuyện là Hường Văn Thư.

Mạc Tích cũng lắc đầu, nói: "Làm vậy không khỏi quá mức lạm sát."

Trong điện không khí sinh ra biến hóa vi diệu.

Trung Châu phái cùng Thủy Nguyệt Am đệ tử đồng thời lên tiếng, liền có chút ý tứ.

Đương kim thế gian chư đại tông phái tu hành, Nhất Mao Trai khiêm tốn, Quả Thành Tự không tranh giành, Phong Dao Giáo cùng Tây Hải kiếm phái

nội tình chưa đủ, lấy Trung Châu phái cùng Thanh Sơn Tông làm chánh đạo đứng đầu, mà bởi vì Trung Châu phái gần Triều Ca thành, mấy chục năm qua thiên tài đệ tử lớp lớp, thanh thế thậm chí đã mơ hồ vượt quá Thanh Sơn một đường. Thủy Nguyệt Am đệ tử số lượng không nhiều, nhưng có Am Chủ cùng mấy vị trưởng lão Phái Hải cảnh trấn giữ, nghe nói một vị nhân vật trong truyền thuyết lại càng có hi vọng Thông Thiên cảnh, cũng không thể khinh thị.

Yêu Tùng Sam có chút không vui.

Hắn không vui phần nhiều là nhắm vào Mạc Tích.

Trung Châu phái lên tiếng, hắn đại khái có thể trực tiếp mắng lại, nhưng Thủy Nguyệt Am cùng Thanh Sơn Tông từ trước đến giờ giao hảo, hắn không biết nên nể tới trình độ nào, không khỏi cảm thấy có chút phiền phức.

Lúc này, Tinh Cửu đã nói chuyện.

Đây là lần đầu tiên mọi người trong điện nghe được thanh âm của hắn.

Thanh âm của hắn rất đều rất nhạt, giống như nước trong chảy qua thân kiếm, phân không rõ ràng là nước hay là kiếm.

"Liên Tam Nguyệt là sư thúc của ngươi ư?"

Nghe lời này, chung quanh có chút ồ lên, Mạc Tích càng lông mày dựng đứng, tức giận phi thường.

Liên Tam Nguyệt là sư muội của Thủy Nguyệt Am chủ, lấy cảnh giới bàn về lại là người đứng đầu Thủy Nguyệt Am không có chút nào tranh cãi, trong truyền thuyết có hi vọng Thông Thiên chỉ chính là nàng.

Vô luận bồi phạt hay là tư lịch, nàng là một trong mấy người cao nhất tu hành giới, nghe nói nàng cùng Thanh Sơn Chương môn gặp nhau cũng chỉ chấp bình lễ.

Từ sư thừa Cảnh Dương chân nhân bàn về, Tinh Cửu quả thật cùng đối phương cùng thế hệ, nhưng tu hành giới người nào không biết hắn là theo chân Triệu Tịch Nguyệt đi lên Thần Mạt phong? Hơn nữa cho dù cùng thế hệ, ngươi lại gọi thẳng tên họ một vị tu hành đại tiên bối như vậy, sao mà vô lễ?

Mạc Tích nhìn Tinh Cửu, ánh mắt cực kỳ bất thiện, như muốn đem nón lá của hắn nhìn thấu, nhìn xem da mặt hắn đến tột cùng dày đến cỡ nào.

"Ngươi có biết sư thúc ngươi vì sao mà gọi Liên Tam Nguyệt chứ?"

Tinh Cửu tựa như không hề có cảm giác gì, tiếp tục nói: "Năm đó Tuyết Quốc xuôi nam, hoàng triều chánh thống gián đoạn, thế gian đại loạn, dân chúng trời giạt khắp nơi, sanh linh đồ thán, còn có phi binh cướp bóc, lấy dân chạy nạn làm quân lương, sư thúc ngươi vừa lúc xuống núi, trong vòng ba tháng giết bốn vạn người, đốt mười bảy cái phi trại, thế gian xưng là Phong Hỏa Liên Tam Nguyệt, sau đó nàng mới có cái tên này."

Nghe đoạn chuyện cũ này, trong đại điện yên lặng như tờ, mọi người khiếp sợ nghĩ tới... chuyện này có thật không?

Những chuyện cũ này đã qua lâu lắm rồi, cũng sớm đã thành bí mật không người biết được, tỷ như Mạc Tích chưa từng nghe nói tới, trong vô thức phản bác: "Ngươi nói bảy cái gì? Sư thúc ta tính tình ôn hòa, như thế nào làm việc như thế... Như thế..."

Nàng chợt phát hiện không biết nên dùng từ gì để hình dung sư thúc trong chuyện này. Giải cứu vạn dân làm than, tự nhiên là truyền kỳ, nhưng ba tháng thời gian đã giết bốn vạn phi binh, phi binh này chỉ sợ còn có rất nhiều dân chạy nạn bị bức ép thậm chí là phụ nữ và trẻ em, đánh giá như thế nào đây?

Người tu đạo trẻ tuổi không biết những chuyện cũ này, cũng không có nghĩa là người tu đạo thế hệ trước cũng không biết.

Côn Luân trưởng lão trăm mặc không nói, căn bản không muốn nhớ lại niên đại hỗn loạn kia.

Tây Hải kiếm phái trưởng lão nghĩ tới phiến huyết hải năm đó, không khỏi khẽ biến sắc.

Quả Thành Tự lão tăng bất đắc dĩ lắc đầu, ý bảo Mạc Tích những chuyện này đều là thật, chớ nên làm quá nữa.

Mạc Tích nóng nảy, nói: "Dù sao sư thúc ta giết đều là ác nhân!"

Yêu Tùng Sam cười lạnh nói: "Chẳng lẽ sư thúc ta giết đều là người tốt?"

...

...

Thanh Sơn giết người, chính là trừ ác.

Đây là nhận thức chung của rất nhiều người tu đạo cùng phần lớn dân chúng bình thường.

Đây chính là sức mạnh hoặc là nói nội tình của chánh đạo đại phái, chỉ có vô số năm công đức tích lũy mới có thể xây dựng ra hình tượng không thể nào

rung chuyển như thế.

Thi Phong Thần biết mình không còn biện pháp nào để đuổi bắt đối phương quy án.

Cho dù hấn muốn mạo phạm cả thiên hạ, điều động Thần vệ quân cùng cường giả triều đình tới phá án, cũng không có chút nào nắm chắc.

Tây Hải kiếm phái nhất định sẽ giữ vững trung lập, Quả Thành Tự, Đại Trạch những tông phái này nhất định sẽ đứng về phía Thanh Sơn Tông.

Trung Châu phái cùng Thủy Nguyệt Am không nên xem bọn họ từng lên tiếng, nhưng thật thấy triều đình cùng Thanh Sơn Tông tranh chấp, cũng tuyệt đối sẽ không đứng về phía triều đình bên này.

Hướng chỉ quan viên tăng cấp như hấn có tư cách gì đại biểu triều đình?

"Chuyện này ta sẽ báo với hoàng cung."

Hấn nhìn Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta nhất định sẽ hướng người đòi một câu trả lời thỏa đáng, cho dù là một tiếng xin lỗi."

—— chỉ sợ phải trả giá bằng cả tính mạng.

Hấn lặng yên suy nghĩ.

Triệu Tịch Nguyệt cũng không rõ suy nghĩ trong lòng vị quan viên triều đình này cùng với loại cảm giác phong tiêu tiêu bi tráng này, cũng không thêm để ý.

"Người gặp được rồi?" Nàng đối với Tinh Cửu hỏi.

Tinh Cửu gật đầu.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Vậy thì đi thôi."

Hương Văn Thư bỗng nhiên nói: "Hy vọng có thể gặp mặt ở trên Mai Hội."

Lúc nói những lời này, hấn nhìn Tinh Cửu.

Mai Hội giống như trước có cảm kỳ thư họa.

Sang năm, Tinh Cửu hấn sẽ đại biểu đệ tử trẻ tuổi Thanh Sơn Tông tham gia Mai Hội.

Hấn nếu có thể ở tứ hải yến đứng đầu đánh cờ, nói vậy cũng sẽ tiếp tục tham gia đánh cờ.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta nói rồi, người không được, để cho sư huynh của người tới."

Hương Văn Thư vẻ mặt khẽ run, không nói gì.

Ở cô sơn ngoại lâu các, Triệu Tịch Nguyệt đã từng nói những lời này.

Lúc ấy hấn cho rằng nàng là tiểu cô nương được nuông chiều sinh hư, làm việc hoang đường, cho nên không để ý.

Nhưng nàng là Triệu Tịch Nguyệt, như vậy những lời này cùng hoang đường không có quan hệ gì, mà là nàng thật sự cho là như thế.

Trong điện một mảnh yên lặng.

Ở Trung Châu phái, Hương Văn Thư có rất nhiều sư huynh, nhưng nếu như không thêm bất kỳ tên họ, nói đến sư huynh, dĩ nhiên phải là.. Đồng Nhan.

Những lời này của Triệu Tịch Nguyệt là có ý gì? Đại biểu Tinh Cửu hướng Đồng Nhan khiêu chiến?

Thanh Sơn Tông cùng Trung Châu phái rốt cục muốn chính diện đối chiến sao?

Nghĩ đến điểm này, mọi người không khỏi sinh ra vô hạn mong đợi.

Tin tưởng sau khi những lời này truyền ra khỏi Vân Thai, toàn bộ đại lục cũng sẽ chấn động.

Sang năm Mai Hội sẽ phát sinh chuyện như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Thừa Thiên không phải là kiếm

Triệu Tịch Nguyệt đưa tay phải ra.

Tĩnh Cửu vươn tay trái ra.

Nắm lấy.

Gió nổi lên.

Phi kiếm phá không.

Trong mây mù xuất hiện một nơi trống rỗng, sau đó dần dần khép lại.

Một đạo tơ hồng như có như không vẽ trên không trung, tản ra vị đạo huyết tinh nhàn nhạt.

Hai người không nói gì với chúng nhân, thậm chí không nói gì với Tây Vương Tôn, lộ vẻ có chút vô lễ. Chẳng qua hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, rung động trong lòng mọi người còn không tiêu tan, căn bản không nghĩ tới chuyện này, thỉnh thoảng có người nghĩ đến, thậm chí cảm thấy phong cách làm việc như vậy, mới phù hợp ấn tượng Thần Mạt phong thiếu nữ lưu lại cho mọi người.

Nhìn vệt màu hồng dần dần biến mất trong gió biển, Hường Văn Thư lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ đây chính là Phát Tư Kiếm mà chân nhân lưu lại ư?"

Lúc nói những lời này, hắc có chút cảm khái, trên gương mặt sạch sẽ mang theo thần thái ngưỡng mộ cùng hướng tới.

Trung Châu phái số lượng đệ tử thiên tài rất nhiều, hắc chỉ là một người trong số đó, biết chắc thiên tài trên thế gian số lượng còn nhiều hơn nữa.

Nhân vật như thế nào mới có thể được xưng tụng thiên tài chân chính? Chỉ có thời gian có thể chứng minh.

Vô số nhân vật thiên tài trong quá khứ, bởi vì bị tu hành quan khẩu ngăn cản liền dừng bước, cho đến tiêu thanh biệt tích, chuyện như vậy phát sinh nhiều lắm ở tu hành giới.

Mấy trăm năm qua, tuyệt thế thiên tài chân chính là ai? Dĩ nhiên chính là người đi xa nhất.

Ngàn năm qua, Triều Thiên đại lục chỉ có một người phi thăng, đó chính là Cảnh Dương.

Càng là thiên tài như Hường Văn Thư, càng biết Cảnh Dương chân nhân giỏi đến cỡ nào.

Mỗi lần nhắc tới Triệu Tịch Nguyệt kế thừa truyền thừa của Cảnh Dương chân nhân, đừng bảo là là hắc, ngay cả sư huynh của hắc Đồng Nhan cũng có mấy phần hâm mộ.

Lúc này, vị tăng nhân trẻ tuổi của Quả Thành Tự đi tới bên cạnh lão tăng, chỉ vào miệng mình, ô ô hô hai tiếng, lộ vẻ có chút vội vàng.

Có ít người cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm người này chẳng lẽ bị câm, người tu đạo cùng Quả Thành Tự quen biết thì suy đoán tăng nhân trẻ tuổi đang tu hành bế khẩu thiên.

Tăng nhân trẻ tuổi đang muốn hỏi: Hai vị đạo hữu Thanh Sơn đã đi rồi, ta còn phải tu bế khẩu thiên sao?

Lão tăng nói: "Được rồi."

Tăng nhân trẻ tuổi như trút được gánh nặng, nhìn đạo tơ hồng sắp biến mất trong bầu trời, lớn tiếng nói một câu.

Thanh âm của hắc vô cùng vang, giống như chuông muện trong chùa cổ, vang dội Vân Thai.

"Nhân khi cao hứng mà đến, hết hứng mà đi, quả nhiên phong phạm tiên gia..."

...

...

"Phong phạm tiên gia? Chỉ sợ là thủ đoạn ma đạo, đại lục lại muốn nghênh đón một cái tai họa mà thôi..."

Đứng ở trong Hải Châu thành, nhìn thanh quang kiếm quang cùng pháp bảo hướng lên không trung tản đi, Thi Phong Thần mặt không chút thay đổi nói một câu.

Thuộc hạ không rõ ý tứ của những lời này, nghĩ thầm hôm nay tập nã hung đồ lại bắt được đại nhân vật Thanh Sơn Tông, Thanh Thiên ty thật sự đã mất mặt rồi, đại nhân nguoi cho dù nói nhiều hơn nữa cũng không có ý tứ gì, chẳng lẽ vì thế có thể làm cho lễ dân thế gian cho là Thanh Sơn tiên sư là ma đầu ư?

Thi Phong Thần không có giải thích. Hấn nói những lời này bởi vì theo hấn, Triệu Tịch Nguyệt rất giống một vị đại vật tu hành giới nhiều năm trước.

Vị đại vật kia đã từng du lịch thế gian, tôn sùng việc giết kẻ ác, người chết ở dưới kiếm của hấn chỉ sợ còn nhiều hơn so với Liên Tam Nguyệt giết người.

Nhưng cuối cùng, vị đại vật kia dọa nhập ma đạo, thành một cái tai họa lớn nhất tu hành giới.

Chuyện này là một bí mật thực sự, tu hành giới cơ bản không người biết được, ngay cả người trong nội bộ Thanh Sơn Tông biết chuyện này cũng không nhiều.

Hấn lại là cơ duyên xảo hợp từ Thanh Thiên ty tiền nhiệm tổng quản biết được điều bí mật này.

Hấn đã quyết tâm, trở lại Triều Ca thành sẽ đem nửa đời trước nhân mạch cùng tài nguyên cũng vận dụng, tranh thủ nhận được cơ hội tiến cung bái kiến vua.

Nếu như có thể nhìn thấy thiên nhan, hấn nhất định phải nghĩ biện pháp để cho Bộ Hạ đem Triệu Tịch Nguyệt cùng tai họa năm đó liên hệ tới.

...

...

Thanh Sơn Cửu Phong, Thượng Đức phong lạnh nhất, Vân Hành phong hiểm nhất, Thần Mạt phong cô nhất, Thiên Quang phong cao nhất.

Đầu xuân, vạn vật hồi phục, cây cối trên Thiên Quang phong đã sớm xanh um tươi tốt, hướng bốn phía nhìn lại, một mảnh xanh biếc khả quan, rất là dưỡng nhãn.

Một thân ảnh cao lớn đứng bên vách đá, nhìn phong cảnh như vậy, phát ra khí tức lại có chút lạnh thấu xương.

"Hấn lại thật còn sống, còn tìm nguoi ư?"

Đối tượng mà hấn nói chuyện không phải là người, mà là một con mèo trắng lông dài.

Một trong tứ đại trấn thủ Bạch Quỷ, hôm nay không biết vì sao rời khỏi Bích Hồ phong, đến nơi này.

Đỉnh Thiên Quang phong có tòa bia, do một con thạch quy chờ đi.

Thạch quy rất lớn, có mùi hương phương viên.

Bạch Quỷ đứng ở đỉnh đầu thạch quy, so sánh ra nhìn có chút nhỏ bé.

Nó không để ý đến lời của người này, càng không ngừng liếm lông, sau đó rửa mặt, vô cùng thật tình.

—— lời muốn truyền đạt ta đã truyền rồi, về phần thúc cháu hai người các nguoi vì có gì làm bộ như không nhận ra nhau, không liên quan tới ta.

Bạch Quỷ đối với rất nhiều chuyện đều có lòng hiếu kỳ cực mạnh, Thanh Sơn có câu ngôn ngữ nói chính là chuyện này.

Vấn đề là có một câu ngôn ngữ khác, nó nhớ càng thêm khác sâu —— lòng hiếu kỳ sẽ giết chết con mèo.

"Chuyện này không phải do ta sắp đặt, nhưng ta biết rõ, hơn nữa ủng hộ. Thanh Sơn tu kiếm, vậy thì phải xuất kiếm, Lưỡng Vong phong chính vì vậy mà tồn tại. Thế hệ trẻ nhiệt huyết không thể vì chúng ta mà nguội lạnh. Ta biết hấn đang lo lắng điều gì, nhưng ta tin tưởng đời sau sẽ mạnh hơn đời trước, chuyện mà sư phụ cùng hấn làm không được, không chắc các hài tử hiện tại cũng làm không được."

Bạch Quỷ không dừng lại động tác rửa mặt, nhưng tầm mắt xuyên qua nhanh như tia chớp huy động chân trước rơi vào trên đạo thân ảnh kia.

Nhìn bóng lưng đối phương, nó sinh ra một loại vọng động mãnh liệt, có muốn thử đánh lén một chút hay không?

Tựa như đêm đó hai năm trước ở Bích Hồ phong, loại hấp dẫn này thật sự quá cường liệt.

Cuối cùng Bạch Quỷ cũng từ bỏ ý nghĩ này, bởi vì nó biết mình đánh không lại đối phương.

Điều này làm cho Bạch Quỷ có chút căm tức, không rửa mặt nữa, móng vuốt hướng đỉnh đầu thạch quy đánh tới.

Làm Thanh Sơn trấn thủ, thực lực của nó kinh khủng làm sao, móng vuốt sắc bén so với phần lớn phi kiếm cũng cường đại hơn vô số lần.

Ban đầu ở đỉnh Bích Hồ phong, nó chỉ một trào, trực tiếp đem Tinh Cửu đánh bay đến ngoài mấy trăm trượng, để cho hấn phải dưỡng thương nửa năm.

Một cào này của nó rõ ràng không lưu lực, chẳng phải thạch quy sẽ trực tiếp vỡ vụn thành bụi phấn ư?

Hình ảnh như vậy không có phát sinh.

Thạch quy không vỡ, cũng không nứt, không có dấu vết, thậm chí ngay cả một vết mờ cũng không có.

Một đạo khí tức cổ xưa mà nhẹ xuất hiện trên đỉnh núi.

Thạch quy chậm rãi mở mắt, ánh mắt có chút mờ mịt, tựa như không biết chuyện gì xảy ra.

Nó dĩ nhiên là vật sống.

Người này xoay người lại, thân hình cao lớn, ánh mắt thanh tĩnh bình thản, khí tức sâu không lường được, chính là Thanh Sơn Chương môn.

"Nguyên Quy đắc tội với người chỗ nào chứ? Rõ ràng đang ngủ ngon giấc, người không nên đánh thức nó."

Bạch Quỷ một trào có thể khai sơn đoạn hồ, để cho Thần Mạt phong nghe tiếng ho của Tinh Cửu nửa năm, lúc này lại chỉ có thể làm cho con thạch quy này tỉnh lại.

Nhưng nó cũng không xấu hổ.

Làm đồng bạn sinh sống mấy ngàn năm cùng nhau ở Thanh Sơn, Bạch Quỷ dĩ nhiên biết đối phương da dày thịt béo, căn bản sẽ không bị thương.

Bởi vì đối phương cũng là Thanh Sơn trấn thủ —— Nguyên Quy.

"Người không xấu hổ, nhưng Thanh Sơn Chương môn như ta ngay cả một thanh kiếm cũng không có, có phải có chút lúng túng hay không?"

Chương môn nhìn tòa thạch bi thạch quy chở đi, nói: "Dù sao hấn sắp trở về rồi, nếu quả thật muốn ngăn cản chuyện này, mượn gần nhất đổi sao."

Tòa thạch bi rất rộng rất thẳng rất lớn, giống như một tòa núi nhỏ bị người chém ra, bề mặt sáng bóng trơn trượt vô cùng, không có bất kỳ vân tự.

Chỗ cao nhất của tám bia đá cắm một thanh kiếm, tựa như trên đỉnh đầu thiếu nữ ghim một cái tiểu thu thu.

Chẳng lẽ đó chính là Thừa Thiên Kiếm trong truyền thuyết ư?

Nhưng nếu như cẩn thận quan sát, sẽ có thể phát hiện, thanh kiếm kia... Không có chuôi kiếm, hơn nữa trung gian là trống không.

Thừa Thiên Kiếm lại không phải một thanh kiếm, mà là vô kiếm!

Một đạo vô kiếm lại tên là Thừa Thiên, vậy bên trong nó từng đặt một thanh kiếm như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Cách ba năm lại thừa kiếm

Thiên Quang phong chủ kiếm chính là trấn phái chi kiếm của Thanh Sơn Tông.

Thanh kiếm này đã sớm mất đi, nếu nói Thừa Thiên Kiếm chỉ là một cái vô kiếm.

Không nghi ngờ chút nào đây là bí mật lớn nhất của Thanh Sơn Tông, trừ đứng đầu Cửu Phong không có bất kỳ ai biết được.

Triệu Tịch Nguyệt đến bây giờ còn không biết, bởi vì nàng đi quá đột ngột, cũng có thể là cố ý gây ra, rất nhiều bí mật của Thanh Sơn nàng còn không biết được.

Thanh Sơn đệ tử dĩ nhiên càng không biết chuyện này.

Nam Tùng đình, Bắc Hạc môn ngoại môn đệ tử, quan tâm nhất vẫn là khi nào có thể Bảo Thần cảnh giới viên mãn, trở thành nội môn đệ tử.

Các đệ tử bên khe suối tẩy kiếm quan tâm nhất chính là, thừa kiếm đại hội sắp đến chính mình sẽ được sư trưởng ngọn núi nào nhìn trúng.

Thừa kiếm đệ tử thì quan tâm nhất đương nhiên là thử kiếm đại bi mấy năm một lần, chính rốt cuộc có thể đạt được hạng như thế nào, có thể nhận được

tư cách tham gia Mai Hội hay không.

Nội môn đệ tử tham gia thừa kế đại hội có hơn bốn mươi người, trong đó hơn mười tên đệ tử xuất thân Nam Tùng đình nhận được nhiều chú ý nhất.

Triệu Tịch Nguyệt xuất thân Nam Tùng đình, Liễu Thập Tuế cũng giống như thế.

Không tới mười năm thời gian, Nam Tùng đình trước sau xuất hiện hai vị trời sanh đạo chủng, chẳng qua đánh giá cùng đãi ngộ của hai người hôm nay ở Thanh Sơn Cửu Phong lại hoàn toàn bất đồng.

Thanh Sơn đệ tử nhắc tới cái tên Liễu Thập Tuế này không hề như ban đầu tràn đầy bội phục nữa, mà đầy coi thường cùng thất vọng, thỉnh thoảng sẽ có chút đồng tình, nhưng phần nhiều lại là tức giận.

Mà lúc nhắc tới cái tên Triệu Tịch Nguyệt, bọn họ so với dĩ vãng càng thêm hưng phấn, ngưỡng mộ càng tăng lên.

Yêu Tùng Sam cùng Lâm Anh Lương rốt cục mang về tin tức của Thần Mạt phong chủ vân du hai năm không về.

Cho đến lúc này, Thanh Sơn Cửu Phong mọi người mới biết được trong hai năm qua Triệu Tịch Nguyệt đi đâu, làm chuyện gì.

Một đường trăm yêu trừ ma!

Quản ngại là nghiệt súc tông phái nhà ai nuôi dưỡng, hay là ân nhân của quý phi nương nương, chỉ cần làm ác sẽ một kiếm giết!

Nghe những câu chuyện này, Thanh Sơn đệ tử có thể nào không sinh lòng tự hào, cùng có vinh yên.

Mà để cho Thanh Sơn đệ tử cảm thấy khoái ý, vẫn là chuyện đã xảy ra trên tứ hải yến.

Tây Hải kiếm phái những năm qua ỷ vào Kiếm Thần làm việc có chút lớn lối, để cho Thanh Sơn đệ tử không thích chút nào.

Triệu Tịch Nguyệt ngay trên điện ở tứ hải yến giết người, ở trong mắt Thanh Sơn đệ tử chính là đánh vào thể diện của Tây Hải kiếm phái, rất thống khoái.

Tin tức Tinh Cửu cùng Trung Châu Phái ước chiến Mai Hội cũng truyền cực kỳ rộng rãi, bất quá cho dù là Thanh Sơn đồng môn, đối với hắn... Cũng hoàn toàn không đánh giá cao.

Bởi vì đối thủ của hắn có thể là Trung Châu Phái Đồng Nhan, thế nhân công nhận là người đứng đầu kỳ đạo.

Có chút đệ tử không biết tình hình lúc ấy thậm chí sinh ra chút ít bất mãn, nghĩ thầm đến lúc đó nếu hắn bại trong tay đối phương, chẳng phải ý nghĩa Thanh Sơn bị Trung Châu Phái đè ép hay sao?

Một ngày sau giờ Ngọ, các đệ tử tẩy kiết kết thúc công khóa nửa ngày đi tới bên khe suối nghỉ ngơi, thừa dịp ngày xuân đẹp đẽ, nghị luận gì đó.

Thừa kế đại hội sắp tới, chủ đề các đệ tử nghị luận nhiều nhất, tự nhiên là Triệu Tịch Nguyệt khi nào trở về cùng với lần này nàng có chiêu thu đệ tử hay không.

Trên bầu trời xanh lam bỗng nhiên bay tới một đóa mây trắng, khí tức trong thiên địa khê biến, quang ảnh trên quần phong lần lượt thay đổi, Thanh Sơn đại trận mở ra một lối đi.

Một đạo phi kiếm từ phía trên tạt tốc lướt đến, vẽ ra một đạo tơ hồng trắng tấp.

Bên khe suối chợt an tĩnh, sau đó trở nên huyền ảo.

Mai Lý cùng Lâm Vô Tri, Cố Hàn đám người nghe tiếng rời khỏi Tẩy Kiếm Các, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vẻ mặt khác nhau.

Có người vui mừng hô: "Tịch Nguyệt sư tỷ đã trở về!"

"Là Tịch Nguyệt sư thúc!" Có đệ tử vội vàng cải chính.

"Phát Từ Kiếm đồ rực, thật giống như máu a."

"Sợ cái gì? Thanh Sơn xuất kiếm, tất nhiên nhuộm máu, Tịch Nguyệt sư thúc một đường trăm yêu trừ ma, tiên kiếm dĩ nhiên càng thêm đỏ."

...

...

Kiếm quang màu đỏ như máu biến mất trên đỉnh núi, trong rừng cây trên núi vang lên một trận vượn kêu, sau đó có tiếng ma sát vang lên, nghĩ đến là đám viên hầu đang chạy tới đón chào.

Đối với chủ nhân trở về, đám viên hầu biểu hiện rất nhiệt tình, lộ vẻ hết sức tưởng niệm.

Tĩnh Cửu cảm thấy có chút không thích, lòng nghĩ đám hầu tử này làm sao càng lúc càng giống chút ít thân thích trên Thích Việt phong.

Triệu Tịch Nguyệt đi trong động phủ tắm rửa thay quần áo.

Chuyện đầu tiên mà Tĩnh Cửu làm chính là kéo ghế trúc ra, nằm xuống.

Hai năm qua không có cái ghế này, hẳn ngay cả thời gian ngủ cũng giảm bớt rất nhiều.

Trừ ghế trúc hẳn còn đĩa sứ, lúc này cũng đã lấy ra.

Triệu Tịch Nguyệt lau chùi tóc ướt đi ra động phủ, thấy Tĩnh Cửu nằm trên ghế, trong tay nhặt một viên cát, nhìn đĩa sứ ngẩn người.

Hình ảnh này thật đã rất lâu không nhìn thấy.

Trong con người nàng hiện lên vẻ nụ cười.

Cát trên đĩa sứ đã phủ kín gần một nửa diện tích.

Nàng nhớ rất rõ ràng, thời điểm ban đầu ở bên vách đá tẩy kiếm, hẳn là một phần ba.

Từ thời gian suy tính, chuyện Tĩnh Cửu làm hẳn là càng về sau càng khó.

Chính bởi vì đĩa sứ cùng hạt cát, nàng mới tin chắc đối với Tĩnh Cửu mà nói đánh cờ là chuyện đơn giản nhất thế gian.

Cho dù Đồng Nhan cũng không thể nào là đối thủ của hắn.

Đang suy nghĩ chuyện này, trên núi truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Cố Thanh lấy tốc độ nhanh nhất đi tới đỉnh núi, không còn kịp hành lễ, trực tiếp nhìn Tĩnh Cửu nói: "Mai Hội?"

Tĩnh Cửu ừ.

Cố Thanh vẻ mặt khẽ biến, lại hỏi: "Đồng Nhan?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Nếu như hắn đi mà nói."

Cố Thanh đứng bên vách đá rất chân thành mà nghĩ một chút, nói với Tĩnh Cửu: "Có thể thắng."

Bị Tĩnh Cửu ảnh hưởng, lời của hắn hiện tại cũng càng ngày càng ít, chẳng biết tại sao chút ít hầu tử trên núi kia lại hoàn toàn không thay đổi.

Tĩnh Cửu quay đầu nói với Triệu Tịch Nguyệt: "Nhìn, tâm cảnh của hắn quả thật bình thản, so với người cùng Thập Tuế còn mạnh hơn."

Cố Thanh nghe hắn khen ngợi chính mình mạnh hơn Triệu Tịch Nguyệt, có chút không được tự nhiên, nghĩ tới trong lời nói của hắn nhắc tới Liễu Thập Tuế, thật tình nói: "Hắn hiện tại cuộc sống thật không tốt, ta đi thăm một lần, sau đó hẳn không chịu gặp ta, ta cảm thấy tâm tình của hắn thật có vấn đề, người nên đi xem một chút."

Tĩnh Cửu không đáp.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Người xác định hắn sẽ không có chuyện?"

Tĩnh Cửu đặt xuống hạt cát, nói: "Ta chỉ có thể xác định đó là do tự hắn lựa chọn."

...

...

Ngày thứ tư sau khi hai người trở về Thanh Sơn, thừa kiếm đại hội bắt đầu.

Tẩy kiếm suốt ba năm trước đây không có bất kỳ khác biệt, nguyên nhân hẳn là các tông phái cũng đang chuẩn bị Mai Hội, tân khách tiến đến xem lễ giảm đi rất nhiều, Quả Thành Tự chưa có tới, Đại Trạch cũng không có ai tới, vị tiểu cô nương Huyền Linh Tông kia cũng không tới.

Kỳ quái chính là Phong Dao Giáo cùng Thanh Sơn Tông quan hệ bình thường kể lần trước vừa phái ra một gã sứ giả tiến đến.

Triệu Tịch Nguyệt cùng Tĩnh Cửu xuất hiện, đưa tới vô số tầm mắt.

Ba năm trước đây bọn họ cũng từng tham gia thừa kiếm đại hội, chỉ bất quá lúc ấy là bên khe suối, hôm nay lại là ở trên núi.

Lúc ấy bọn họ là đệ tử chuẩn bị thừa kiếm, bọn hấn bây giờ lại chuẩn bị chọn lựa thừa kiếm đệ tử.

Nói đến địa vị tăng lên cực nhanh, đổi mất Thanh Sơn vài ngàn năm, tình hình như vậy thật sự vô cùng ít phát sinh.

Chuyện này dĩ nhiên cùng Cảnh Dương chân nhân phi thăng có quan hệ trực tiếp.

Nhìn Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cửu, rất nhiều Thanh Sơn đệ tử thậm chí là nhị đại sư trưởng, khó tránh khỏi có chút hâm mộ, thậm chí là ghen tỵ, nhưng bọn hấn rõ ràng chính mình cũng không có khí phách như Triệu Tịch Nguyệt ba năm trước đây, càng không có năng lực đi lên đỉnh Thần Mạt phong, cho nên toàn bộ ghen tỵ cùng không cam lòng rơi vào trên người Tinh Cửu.

Trừ một số người, không có ai biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì.

Tinh Cửu cũng không giao thiệp với bất luận kẻ nào, tự nhiên không có cơ hội giải thích, hơn nữa hấn cũng vui vẻ chấp nhận chuyện này.

Triệu Tịch Nguyệt hiểu được dụng ý của hấn, tự nhiên cũng sẽ không nói gì, hơn nữa nàng giống như Tinh Cửu trên căn bản cũng không gặp người.

Bên khe suối bỗng nhiên có đệ tử nói: "Mau nhìn, có phải hấn còn đeo thanh thiết kiếm kia hay không?"

"Chính là thanh kiếm Mặc sư thúc lưu lại, vừa rộng vừa thẳng, ta sẽ không nhìn lầm."

"Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ hấn còn không tiến vào Vô Chương cảnh giới ư?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Phảng phất năm đó

Đối với Thanh Sơn kiếm tu mà nói, Vô Chương cảnh giới là một cánh cửa quan trọng nhất, tiến vào Vô Chương cảnh giới, có thể có tuổi thọ gấp mấy lần của phàm nhân, có thể sử dụng đạo pháp hoàn toàn che dấu khí tức của mình, trọng yếu hơn nữa, phi kiếm có thể ẩn vào trong kiếm hoàn, lúc cần sẽ theo kiếm thức mà ra, nhanh như tia chớp, giết người vô hình.

Năm đó Mạnh Sư cùng Lữ Sư bởi vì thủy chung không cách nào tiến vào Vô Chương cảnh giới, không nhìn thấy tiền đồ tu đạo, mới bị phái đi Nam Tùng đỉnh làm tiên sư thụ nghiệp cho ngoại môn đệ tử, cho đến bởi vì dẫn dắt được Triệu Tịch Nguyệt cùng Liễu Thập Tuế, Tinh Cửu, mới đặc biệt được triệu hồi về núi, được ban thưởng linh dược, tiếp tục trùng kích vào cảnh giới cao hơn.

Tinh Cửu đeo thiết kiếm, đồng nghĩa với việc hấn còn không tiến vào Vô Chương cảnh giới.

Lấy số tuổi của hấn, đây vốn là chuyện rất bình thường, vấn đề là ba năm trước đây biểu hiện của hấn ở thừa kiếm đại hội đã làm khiếp sợ rất nhiều người, mọi người tự nhiên cảm thấy du lịch ba năm, hấn phải có đột phá mới phải, dĩ nhiên loại kỳ vọng này khó tránh khỏi có liên quan tới cảm xúc ghen tỵ hoặc là hâm mộ.

"Có rất nhiều người sớm tỏa sáng, ban đầu tốc độ tu hành cực nhanh, nhưng theo đạo pháp ngày càng thâm thúy, dần dần chậm lại, thậm chí từ đó trì trệ không tiến."

Tiết Vĩnh Ca nhìn trên núi, cười lạnh nói: "Trong ba năm không có chút tiến bộ nào, ta thấy hấn cũng chính là người như thế."

Đã cách ba năm, Tiết Vĩnh Ca đã Thủ Nhất cảnh giới viên mãn, vài ngày trước được Thích Việt phong thúc tổ trợ giúp, lại càng nhất cử tiến vào Thừa Ý cảnh giới, hấn biết hôm nay mình nhất định sẽ được Lưỡng Vong phong chọn trúng, được truyền chân kiếm, như vậy sắp tới mình nhất định sẽ vượt qua thậm chí vượt xa Tinh Cửu.

Đây đều là ý nghĩ của đệ tử bình thường, mà phần lớn người cũng không nghĩ như vậy.

Đệ tử tuổi tác như vậy phần lớn đều từ Thừa Ý cảnh giới trở xuống, đối với Tinh Cửu đưa ra yêu cầu cao như vậy, trừ ghen tỵ không có giải thích nào khác.

Ba năm trước đây trên thừa kiếm đại hội, hình ảnh Tinh Cửu chiến thắng Cố Thanh vẫn rõ mồn một trước mắt, kiếm đạo dĩ nhiên dùng cảnh giới làm trụ cột, nhưng tuyệt không phải là chỗ dựa hoàn toàn, từ Nam Tùng đỉnh đi vào nội môn, Tinh Cửu đã mang đến quá nhiều vui mừng cho Thanh Sơn, không ai dám dễ dàng đưa ra phán đoán.

Những người đó rất hiểu kỳ chính là vì sao hấn lại xuất hiện, phải biết rằng ban đầu lúc còn ở Thanh Sơn, nhưng hấn chưa từng rời khỏi Thần Mạt phong.

Lâm Vô Tri có chút bất ngờ nhìn hấn hỏi: "Người không ở đỉnh núi, lại cũng tới xem nào nhiệt ư?"

Tĩnh Cửu nói: "Ta cũng muốn thu đồ."

Mới vừa thừa kiếm ba năm, đã muốn thu đồ sao? Lâm Vô Tri cảm thấy những lời này của hắn rất hoang đường, đang muốn bật cười, lại bỗng nhiên nghĩ đến, Tĩnh Cửu bây giờ là nhị đại sư trưởng của Thần Mạt phong, dĩ nhiên có tư cách thu đồ, chẳng qua là... vì sao hắn vẫn cảm thấy rất hoang đường chứ?

"Thừa Ý cảnh cũng có thể thu đồ sao?" Hắn có chút không xác định hỏi.

Tĩnh Cửu rất xác định nói: "Nếu như môn quy không sửa đổi, vậy thì có thể."

...

...

Thừa kiếm đại hội bắt đầu.

Các đệ tử trẻ tuổi ở bên khe suối tẩy kiếm khổ tu ba năm, dựa theo thứ tự ghi trên danh sách, lần lượt đi tới trên tảng đá bên suối, biểu diễn kiếm đạo tu vi của mình.

Năm nay thừa kiếm đại hội vẫn bình thường như năm trước, giống như trước cũng là võ đài lựa chọn cùng được lựa chọn, rất nhiều chuyện ngay từ trước khi bắt đầu cũng đã được định đoạt sẵn, mọi người của chư phong cầm lấy quyển sách nhỏ thấp giọng nói gì đó, các đệ tử tham gia thừa kiếm đại hội, dùng ánh mắt chờ đợi nhìn trên núi, hy vọng có thể nghe được tên của mình.

Lưỡng Vong phong cùng Thiên Quang phong vẫn là nơi mà các đệ tử muốn đi nhất.

Có chút bất ngờ chính là, trên núi một góc vắng vẻ an tĩnh khác cũng nghênh đón rất nhiều ánh mắt nóng bỏng.

Triệu Tịch Nguyệt cùng Tĩnh Cửu ngồi ở chỗ đó.

Bọn họ vừa trở lại Thanh Sơn, tự nhiên không có thời gian cùng đệ tử trẻ tuổi bên khe suối tiếp xúc, cũng không biết nhiệt tình của các đệ tử trẻ tuổi từ đâu mà đến.

Đề những đệ tử kia có chút thất vọng chính là, góc vắng vẻ an tĩnh kia thủy chung không có tiếng động nào vang lên, bọn họ cuối cùng không có cơ hội trở thành Thần Mạt phong thừa kiếm đệ tử, nhưng ngoài thất vọng cũng yên lòng, vạn nhất nói chuyện chính là Tĩnh Cửu làm sao bây giờ? Chẳng lẽ mình sẽ trở thành đệ tử của hắn?

Mặt suối phản chiếu ra một đạo thân ảnh.

Hai bên hạp cốc an tĩnh ba năm, bỗng nhiên lần nữa vang lên tiếng kêu của đám viên hầu.

Thanh Sơn đệ tử có chút giật mình cũng không giải thích được.

Chỉ có Tĩnh Cửu biết, đây là đám hầu tử vội tới trợ uy cho hàng xóm.

Đi tới bên suối chính là Cố Thanh.

Ba năm thời gian trôi qua, hắn đã trở thành thanh niên chân chính, ánh mắt yên tĩnh, khí tức thông dong, có sự trầm ổn không hợp cùng số tuổi.

Nhìn đạo thân ảnh trên suối kia, vách núi nhất thời trở nên an tĩnh, một lát sau lại vang lên thấp giọng nghị luận.

Chuyện đã xảy ra ba năm trước đây, rất nhiều người cũng không quên.

Cố Thanh thua dưới kiếm của Tĩnh Cửu, sau đó bởi vì học trộm kiếm pháp bị trục xuất khỏi Lưỡng Vong phong.

Chẳng ai ngờ rằng, hắn không trải qua ba năm bên khe suối, cũng không nghĩ quay về Lưỡng Vong phong, mà trực tiếp đi Thần Mạt phong.

Sau đó, hắn cũng rất ít xuất hiện, phảng phất như biến mất.

Không ai biết, ở Thần Mạt phong ba năm, Cố Thanh đã làm những chuyện gì.

Mọi người chỉ có thể xác định hắn đã cùng Lưỡng Vong phong, chính xác hơn là cùng vị huynh trưởng Cố Hàn của hắn hoàn toàn trở mặt.

Ở rất nhiều đệ tử xem ra, lựa chọn của Cố Thanh vô cùng không khôn ngoan.

Lưỡng Vong phong không cần phải nói, Cố gia ở Cửu Phong cũng rất có nội tình, cho dù người là con vợ kế bị ức hiếp, cho dù cần ở tẩy kiếm suối cố gắng chịu đựng ba năm, vì sao lại quyết liệt đến vậy?

Bất quá không ai cảm thấy Cố Thanh không thể thông qua thừa kiếm, ba năm trước đây hắn cũng đã Thừa Ý cảnh giới, chỉ sợ trong thời gian ba năm

này không có nửa điểm bỏ ích, còn bị cấm chỉ sử dụng Lục Long kiếm quyết, cảnh giới thực lực khẳng định cũng sẽ vượt xa những đệ tử tẩy kiếm bên khe suối khác.

Mọi người thậm chí đã đoán được hần sẽ chọn Thần Mạt phong, chẳng qua không biết kể từ đó, Lưỡng Vong phong cùng Cố Hàn sư huynh sẽ có phản ứng gì.

Ai cũng biết nguyên nhân thực sự Cố Thanh bị trục xuất khỏi Lưỡng Vong phong, cũng biết quan hệ giữa Tinh Cửu cùng Cố Hàn vô cùng tồi tệ.

Rất nhiều tầm mắt tự động rơi vào chỗ ở của Lưỡng Vong phong đệ tử trên núi.

Cố Hàn đứng dưới một thân cây, vẻ mặt hồ hững, nhìn không ra đang suy nghĩ gì.

Tầm mắt của Tiết Vịnh Ca cũng rơi vào chỗ này.

Có rất nhiều đạo mục quang che chở, không ai phát hiện ở trong nháy mắt, hần cùng với Cố Hàn liếc nhau một cái.

Tiết Vịnh Ca hiểu được ý tứ của Cố Hàn, hít sâu một hơi, hướng đá xanh bên suối đi tới.

...

...

Tiết Vịnh Ca không có lòng tin chiến thắng Cố Thanh.

Hần đã Thừa Ý cảnh, đối phương ba năm trước đây cũng đã là Thừa Ý cảnh.

Nhưng hần tin tưởng mình có thể cùng đối phương tranh đấu một phen, để cho sư trưởng trên núi thấy sự tiến bộ của mình, đồng thời chứng minh ba năm qua cảnh giới tu hành của Cố Thanh trì trệ không tiến.

Huống chi hần còn có thủ đoạn giấu diếm, nếu như Cố Thanh khinh địch, nói không chừng hần còn thật sự có thể thắng, chẳng phải là hôm nay sẽ tạo thành danh tiếng hay sao?

Tiết Vịnh Ca gọi ra phi kiếm, quan sát Cố Thanh bên kia suối, nói: "Mời."

Thanh âm vừa dứt, phi kiếm phá không đi, vẽ ra một đạo tàn ảnh, đánh thẳng mặt Cố Thanh.

Hần đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu như Cố Thanh ngự kiếm né tránh, hoặc xuất kiếm phản giết, chính mình nên ứng đối như thế nào.

Nhưng hình ảnh mà hần thiết tưởng cũng không hề phát sinh.

Một đạo thanh âm thanh thúy vang dội cả khe núi.

Phi kiếm của Tiết Vịnh Ca tựa như tảng đá, nặng nề rơi vào suối, tóe lên một chùm nước suối.

Cố Thanh giờ kiếm trong tay nhìn một chút, xác nhận thân kiếm không hề tổn hại, yên lòng.

Vách núi một mảnh an tĩnh.

Khe nước chảy tràn, không ngừng tràn qua kiếm của Tiết Vịnh Ca.

Không biết tại sao, rất nhiều người cũng cảm thấy hình ảnh này giống như đã từng nhìn thấy.

Lâm Vô Tri cũng cảm thấy có chút quen mắt.

Mẫn cảm đối với hình tượng này nhất chính là các đệ tử Lưỡng Vong phong.

Cố Hàn sắc mặt vô cùng khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Thu đồ

Điều này sao có thể?

Tiết Vịnh Ca đứng bên suối, hai tay trống trơn, khiếp sợ không nói thành lời.

Hắn không nghĩ có thể dễ dàng chiến thắng Cố Thanh, nhưng bên trong tưởng tượng của hắn, trận đấu kiếm này tất nhiên sẽ cực kỳ kịch liệt, đặc sắc, cho đến cuối cùng mới phân ra thắng bại.

Chính mình chỉ sợ thua cũng là tuy bại nhưng vinh, sẽ nhận được bạn bè trong tẩy kiếm các hâm mộ cùng với sư trưởng tán thành.

Ai có thể ngờ được là kết cục như vậy?

Cố Thanh không nhân cơ hội hướng hắn phát động công kích, cầm kiếm đứng bên kia suối lẳng lặng chờ.

Tiết Vịnh Ca rốt cục tỉnh hồn.

Hắn cảm thấy trên mặt nóng bỏng.

Nhục nhả mãnh liệt làm cho hắn hoàn toàn quên mất chuyện phát sinh ba năm trước.

Hắn phát ra một tiếng hô to.

Đạo phi kiếm trong nước suối, bỗng nhiên lần nữa bay lên, nước suối trong nháy mắt biến thành sương trắng, có hơn mười ngọn lửa như bụi rậm từ trên thân kiếm dấy lên!

Phi kiếm thiêu đốt mang theo sóng nhiệt đốt người chém về phía Cố Thanh!

Lục Long kiếm quyết!

Thúc tử của Tiết Vịnh Ca là Thích Việt phong trường lão, hắn hắn là đã âm thầm học xong bộ chân kiếm này!

Lục Long Kiếm quyết mặc dù thanh thế xa xa không bằng Cố Thanh thi triển ra ba năm trước, nhưng Cố Thanh không thể sử dụng chư phong chân kiếm thì làm sao ứng đối?

Không ai chú ý tới, tay trái Cố Thanh chẳng biết lúc nào cũng đã rơi vào trên chuôi kiếm.

Thanh kiếm thiêu đốt đã tới!

Cố Thanh đầu gối trái hơi khụy xuống, thân thể hơi đổi, ngực căng lên, giờ kiếm trên không, dùng sức một kích.

Hắn dùng thủ pháp không phải là chém, không phải là đâm, cũng không phải là cắt.

Là vung.

Kiếm của hắn chính xác đánh trúng phi kiếm của Tiết Vịnh Ca.

Oanh một tiếng nổ vang.

Phi kiếm của Tiết Vịnh Ca vẽ ra một vết đuôi lửa thật dài, hướng về hạp cốc rừng hoang cách mấy trăm trượng mà bay.

Rừng hoang tóe lên một đoàn ngọn lửa, chẳng biết tại sao nhanh chóng dập tắt.

Trên núi bên khe suối vang lên vô số thanh kinh hô.

Cố Hàn trực tiếp xoay người rời đi.

Tất cả mọi người nghĩ tới làm sao lại quen mắt như thế.

Ba năm trước, nơi này từng phát sinh hình ảnh tương tự.

Lâm Vô Tri nhìn về góc hẻm lánh trên núi, cười lắc đầu.

Hắn cho rằng đây là sắp đặt của Tinh Cửu, nhưng không biết đó là quyết định của Cố Thanh.

Từ nơi nào ngã xuống, sẽ từ nơi đó bò dậy.

Như thế nào ngã xuống, sẽ như thế đó bò dậy.

Trong hạp cốc vang lên tiếng kêu hoan khoái của đám viên hầu.

Thì ra lửa trong rừng do bọn họ dập tắt, lúc này hẳn là tranh nhau lấy kiếm.

...

...

Tiết Vịnh Ca đứng trong nước suối, sắc mặt tái nhợt, thất hồn lạc phách, căn bản không nghĩ tới kiếm của mình, cũng bất chấp thất bại của mình.

Hắn hiện tại rốt cục đã tỉnh táo lại, nhớ lại chuyện ba năm trước, bắt đầu lo lắng xem mình có giống như Cố Thanh bởi vì học trộm kiếm pháp mất đi tư cách thừa kiếm hay không.

Trên núi thủy chung không có thanh âm vang lên.

Thanh Sơn Cửu Phong sư trưởng đem chân kiếm truyền cho nội môn đệ tử trước, những năm gần đây đã là chuyện rất thường gặp, không có ai muốn quản.

Ba năm trước nếu như không phải là Thượng Đức phong cùng Thiên Quang phong đối chọi gay gắt, Cố Thanh cũng sẽ không trở thành vật hy sinh.

Tiết Vịnh Ca nơi nào còn dám đứng, vội vàng lui về bên khe suối, cả người ướt đẫm, cũng không biết là nước suối hay là mồ hôi lạnh.

Cố Thanh đứng bên suối.

Mấy trăm người ở trên núi nhìn hắn.

"Cố Thanh, ngươi có bằng lòng theo ta học kiếm hay không?"

Một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

Hắn là Vân Hành phong chủ tự mình ra mặt!

Càng làm người khiếp sợ chính là, ngay sau đó Thiên Quang phong Bạch Như Kính trưởng lão lại cũng đứng dậy, muốn thu Cố Thanh làm đồ đệ.

Không ai phát hiện, lúc Bạch Như Kính đứng ra, trong một góc khác trên núi, ánh mắt của Tinh Cửu lạnh hơn mấy phần.

Cố Thanh không do dự, nói: "Đệ tử nguyện thừa kế Thần Mạt phong."

Vô số tầm mắt rơi vào góc kia trên núi, chính xác hơn là rơi vào trên người Triệu Tịch Nguyệt.

Đây là chuyện rất nhiều người cũng đã đoán được, chẳng qua không nghĩ tới Cố Thanh trong tình huống được hai vị Phá Hải cảnh trưởng bối ưu ái, vẫn kiên trì với lựa chọn này.

Phải biết rằng, Triệu Tịch Nguyệt so với hắn còn nhỏ hơn một tuổi.

Tất cả mọi người cho là sau một khắc Cố Thanh sẽ trở thành đệ tử của Triệu Tịch Nguyệt, lại có tình huống ngoài ý muốn phát sinh.

...

...

Tinh Cửu nói: "Ta tới."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Tốt."

Tinh Cửu đi tới vách đá, nói: "Ngươi có nguyện theo ta học kiếm?"

Nghe lời này, trên núi một mảnh xôn xao.

Nếu như thu Cố Thanh làm đồ đệ chính là Triệu Tịch Nguyệt cũng thôi, bởi vì nàng đã là Vô Chương cảnh giới, trọng yếu hơn nàng là Thần Mạt phong chủ.

Tinh Cửu kiếm đạo thiên phú tự nhiên cũng cực cao, nhưng trong ba năm không có chút nào tiến bộ, bây giờ còn là Thừa Ý cảnh giới... Cùng Cố Thanh ba năm trước so sánh cũng có vẻ không bằng.

Cố Thanh làm sao có thể nguyện ý bái hắn làm thầy?

Mọi người đang nghĩ như vậy, liền nghe được Cố Thanh trả lời.

"Ta nguyện ý."

Cố Thanh vẻ mặt rất bình tĩnh, không có nửa điểm miễn cưỡng.

Bốn phía yên lặng như tờ.

...

...

Thừa kiếm đại hội tiếp tục tiến hành.

Các đệ tử biểu hiện cũng cực kỳ không tồi, nhất là vị thiếu niên họ Nguyên Nhạc Lăng quận trong ngày thường cực kỳ khiêm tốn, hôm nay hẳn là bỗng nhiên nổi tiếng, sư trưởng thế mới biết hẳn thế đã tiến vào Thừa Ý cảnh, đưa tới rất nhiều nghị luận, nhiều mặt tranh đoạt, ngay cả Lưỡng Vong phong cũng tỏ vẻ hứng thú đối với hắn.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn về Tinh Cửu, nói: "Chính là hắn?"

Tinh Cửu gật đầu.

Ba năm trước thiếu niên họ Nguyên đã mời Cố Thanh tới hỏi Thần Mạt phong có muốn chiêu thừa kiếm đệ tử hay không.

Triệu Tịch Nguyệt đi tới bên vách đá.

Trên núi tiếng cãi vã nhất thời biến mất.

Thiếu niên họ Nguyên trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

...

...

Bên khe suối bỗng nhiên truyền đến tiếng nước nổ.

Các đệ tử nhìn lại, phát hiện là Ngọc Sơn sư muội.

Nhìn nước mắt trên mặt thiếu nữ, đồng môn rất đau lòng, vội vàng an ủi hỏi: "Sao thế?"

Ngọc Sơn sư muội lắc đầu, dùng ống tay áo lau đi nước mắt, miễn cưỡng vui mừng cười nói: "Không có chuyện gì."

Nhìn mũi nàng ửng đỏ, các đệ tử cảm thấy rất khó hiểu, nghĩ thầm ở nơi này không có chuyện gì, rốt cuộc là thế nào.

Có ít người nhìn vị thiếu niên họ Nguyên đã đứng ở trên núi, cho là đoán được cái gì, cười mà không nói.

Bọn họ nào biết đâu, Ngọc Sơn sư muội căn bản không phải vì chuyện này mà thương tâm.

Nàng thương tâm chính là, Cố sư huynh cùng Nguyên Sư huynh thành Thần Mạt phong thừa kiếm đệ tử, vậy... Thần Mạt phong chẳng phải đã chiêu đủ người sao?

Thần Mạt phong chỉ có Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cửu hai người, chỉ có thể chiêu hai gã thừa kiếm đệ tử.

Nhưng nàng còn chưa tham dự, nàng nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ còn muốn ở suối tẩy kiếm đạo ba năm nữa sao?

Hiện tại đến phiên nàng.

Nàng nắm kiếm đi tới trên tảng đá, hướng sư trưởng trên núi hành lễ.

Khi tầm mắt của nàng rơi vào nơi hẻo lánh kia, không nhận được vừa kéo ra lỗ mũi, nhìn thật đáng thương, thật đáng yêu.

...

...

Mặc dù tâm tình không đúng, Ngọc Sơn biểu hiện cảnh giới không có gì lạ, kỳ lạ chính là ngự kiếm cùng phi kiếm toát cảm giác khổng lồ tuyệt đối, chỉ sợ chi tiết nhỏ bé cũng làm hoàn toàn đúng chỗ, tinh chuẩn thậm chí có thể nói là hoàn mỹ.

Nhìn lệ trên mặt thiếu nữ, Mai Lý vừa thương vừa vui, đi tới bên vách đá nói: "Tới Thanh Dung phong ta sao."

Thanh Dung phong trên căn bản cũng là nữ đệ tử, tại người nào xem ra cũng là chỗ đi tốt nhất cho Ngọc Sơn sư muội.

Ai có thể nghĩ đến, Ngọc Sơn sư muội không trực tiếp đáp ứng, mà là nhìn về góc kia.

Trong bóng cây, Tinh Cửu rất khó phát hiện lác đầu.

Ngọc Sơn ngây ra, một lần nữa nhìn về Mai Lý sư thúc, mang theo xin lỗi lác đầu.

Trên núi lại là một mảnh xôn xao.

Tinh Cửu đối với thiếu niên họ Nguyên nói: "Nói với nàng, chọn Thượng Đức phong."

Cố Thanh có chút không giải thích được, nghĩ thầm người làm sao có thể kết luận Thượng Đức phong sẽ chọn Ngọc Sơn sư muội?

Phải biết rằng Thượng Đức phong vô cùng âm hàn, cộng thêm vấn đề Kiếm Ngục cùng với bản thân khí chất, đã rất nhiều năm không có nữ đệ tử.

Thiếu niên họ Nguyên trở lại bên dòng suối, thấp giọng nói mấy câu đối với Ngọc Sơn sư muội.

Ngay tại lúc này, Thượng Đức phong Trì Yên đứng dậy, nói: "Người có nguyện theo ta học kiếm?"

Ngọc Sơn sư muội do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

Mai Lý rất là tức, quay đầu lại trợn mắt nhìn Tinh Cửu một cái.

Thanh Dung phong nữ đệ tử cùng Mai Lý sư thúc giống nhau, đối với Tinh Cửu cũng rất có hảo cảm, nhưng lúc này cũng rất tức giận.

Ai nấy đều thấy được, Ngọc Sơn sư muội là dựa theo ý tứ của Tinh Cửu mà lựa chọn Thượng Đức phong, mặc dù không rõ nàng vì sao phải nghe Tinh Cửu.

Tinh Cửu không có để ý những ánh mắt này, nhìn vách núi, trầm mặc không nói.

Bất kể là địa phương Lưỡng Vong phong đệ tử vẫn là Thiên Quang phong đệ tử, cũng không có tên kia.

Mới vừa rồi Bạch Như Kính vừa thu một gã thừa kiếm đệ tử, xem ra Liễu Thập Tuế thật đã bị bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Đặt tên không phải chuyện tầm thường

Ban đêm, suối tẩy kiếm phản chiếu ánh nắng chiều, như một đạo băng gấm màu hồng.

Vách núi rất náo nhiệt, đám viên hầu đã sớm đem kiếm của Tiết Vịnh Ca trả về, tự nhiên không phải là bọn họ đang huyền não.

Rất nhiều đệ tử thu thập hành lý, sau đó sẽ tới Cửu Phong bắt đầu cuộc sống mới.

Trong thạch động bố trí có chút ấm áp, thiếu niên họ Nguyên thu thập xong hành lý, liếc nhìn Ngọc Sơn sư muội vẫn có chút rầu rĩ không vui, không nhận được thờ dài.

"Đi Thượng Đức phong, hãy nghe sư trưởng nói, chớ nên gây chuyện."

"Cũng không phải ta muốn đi."

Ngọc Sơn sư muội về mặt ủy khuất nói.

Tiếp theo nàng nhớ tới tin đồn kia, lại có chút ít sợ, nói: "Kiếm luật sư bá có phải thật sự rất đáng sợ hay không?"

Thiếu niên họ Nguyên an ủi nói: "Tinh sư huynh bảo người đi, chẳng lẽ còn để người thiệt thòi ư?"

"Chuyện này cũng đúng." Ngọc Sơn sư muội nghĩ tới một chuyện, nói: "Phải xưng Tinh sư thúc... Người đừng quên mất."

Thiếu niên họ Nguyên nói: "Biết rồi."

Từ Nam Tùng đình đến suối tẩy kiếm, hai người được Tinh Cửu chỉ điểm mấy lần.

Thân phận của Tinh Cửu cũng từ ban đầu là Tinh sư đệ biến thành Tinh sư huynh, cho đến hiện tại thành Tinh sư thúc.

Ngọc Sơn sư muội không thể đi Thần Mạt phong, tự nhiên vẫn còn có chút không vui, nhưng nghĩ tới Tinh Cửu cuối cùng vẫn sẽ chỉ điểm chính mình, lại có chút cao hứng, hỏi: "Ta có thể đi chơi hay không?"

Thiếu niên họ Nguyên biết ý của nàng, không dám trực tiếp đồng ý, nói: "Ta phải xin phép sư tôn trước đã."

...

...

Thần Mạt phong dưới trời chiều tựa như một thanh kiếm đang thiêu đốt.

Tinh Cửu đứng bên vách đá, nhìn phương xa Thượng Đức phong, không biết đang suy nghĩ gì.

Trước lúc rời khỏi Thanh Sơn, hắn cũng thường xuyên nhìn nơi đó.

Triệu Tịch Nguyệt đi tới bên cạnh hắn, hỏi: "Tại sao không để cho nàng đi Thanh Dung phong?"

Tinh Cửu không đáp, nghĩ thầm nguyên nhân xung đột của mình cùng Thanh Dung phong thật sự không tiện để người khác biết.

Triệu Tịch Nguyệt lại hỏi: "Vì sao ngươi không tự mình thu vị thiếu niên họ Nguyên kia?"

Tinh Cửu nói: "Ta chưa từng thu đồ đệ, nhưng nghe nói phải thường xuyên hung hăng mà đánh, bởi vì một vài nguyên nhân, ta không tiện xuống tay với hắn."

Cho nên hắn để cho Triệu Tịch Nguyệt ra mặt, chính là vì dễ dàng đánh thiếu niên họ Nguyên ư?

Thiếu niên họ Nguyên vừa tới đến đình núi đã nghe được câu này, đôi mắt lo lắng nhìn Tinh Cửu, nghĩ thầm mình làm sai cái gì ư?

Đám viên hầu ở trong rừng cây không ngừng ồn ào, đem Cổ Thanh đưa lên.

Thiếu niên họ Nguyên đem lời nói của Ngọc Sơn sư muội nói ra.

Cổ Thanh cười nói: "Dĩ nhiên có thể, ta ở ba năm cũng không có người quản."

Thiếu niên họ Nguyên vẻ mặt mờ mịt, nghĩ thầm chúng ta có thể định đoạt loại chuyện này ư?

Cổ Thanh nghĩ thầm sau này ngươi sẽ biết.

"Nói ra, ngươi rốt cuộc gọi Nguyên cái gì?"

Nghe được vấn đề này, ngay cả Triệu Tịch Nguyệt cũng hứng thú.

Thẳng cho tới hôm nay mọi người cũng chỉ biết là hắn là thiếu niên họ Nguyên đến từ Nhạc Lăng quận, nhưng không biết tên của hắn.

Thiếu niên họ Nguyên thành thật nói: "Nguyên Cẩm Hồ."

Cổ Thanh cảm thấy cái tên này có chút quen, bỗng nhiên nghĩ đến một việc, nói: "Kiếm luật sư bá cũng họ Nguyên."

Thiếu niên họ Nguyên ngẩn người, nói: "Đúng vậy, rất đúng dịp."

Cổ Thanh nói: "Cái tên này cùng tục danh của kiếm luật sư bá cũng có chút giống... Chẳng qua là khí phách kém quá xa."

Một người kỳ kinh, một người cảm hồ, tự nhiên bất đồng.

Thiếu niên họ Nguyên suy nghĩ một chút, nói với Triệu Tịch Nguyệt: "Đệ tử có thể mời sư tôn ban tên cho hay không?"

Đệ tử được sư trưởng ban tên, ở Thanh Sơn Tông cùng những tông phái khác, loại chuyện này cũng rất thường gặp.

Cổ Thanh nói: "Bằng không gọi Nguyên Phá Hải?"

Lấy Phá Hải cảnh làm tên, quả thật vô cùng có khí thế, nhưng cũng có chút...

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hắn một cái, nói: "Không bằng gọi Nguyên Thông Thiên?"

Cố Thanh biết hôm nay mình thật rất vui, nói có chút nhiều, vỗ vỗ bả vai của thiếu niên họ Nguyên, ý bảo hắn theo mình hướng tiểu lâu ngoài động đi tới.

Sau này chỗ ở của bọn hắn sẽ ở chỗ này, nhà gỗ dưới vách đá dĩ nhiên là để lại cho hầu tử.

"Bằng không ngươi lấy cái tên cho hắn?"

Triệu Tịch Nguyệt nói với Tinh Cửu.

Trước lúc trở lại Thanh Sơn, Tinh Cửu cùng nàng đi tiểu sơn thôn một chuyến.

Nàng biết chút chuyện xưa phát sinh trong một năm kia, cũng biết tên Liễu Thập Tuế là hắn đặt.

Tinh Cửu lắc đầu.

...

...

Thừa kế đại hội rất nhanh đã bị quên đi, bởi vì năm nay Thanh Sơn sẽ nghênh đón một việc trọng đại chân chính.

Thanh Sơn thừa kế trên danh nghĩa là tuyển đệ tử trẻ tuổi ưu tú tham gia Mai Hội sang năm, trên thực tế là chư phong tư đấu.

Đối với loại cạnh tranh này, Thanh Sơn từ trước đến giờ mang thái độ khinh lệ, mặc dù ở thừa kế đại hội thất bại, chỉ cần đệ tử biểu hiện xuất sắc, cũng có cơ hội tiến vào Lưỡng Vong phong có thể tùy ý lựa chọn Cửu Phong kiếm pháp tu hành, đối với đệ tử trẻ tuổi mà nói đương nhiên là cơ hội vô cùng hiếm thấy, tự nhiên rồi rất ghi danh.

Nhìn phía xa trong bầu trời Thiên Quang phong rơi xuống chút ít kiếm quang, thiếu niên họ Nguyên trên mặt toát ra vẻ hâm mộ.

Hắn vừa trở thành Thần Mạt phong đệ tử, tự nhiên không có tư cách tham gia Thanh Sơn thừa kế, ít nhất còn cần nhiều năm thời gian.

Cố Thanh nhìn hắn nói: "Ngươi rất muốn đi ư?"

Thiếu niên họ Nguyên nói: "Mai Hội không dám suy nghĩ, nhưng nếu có thể đi Lưỡng Vong phong học tập kiếm pháp, dĩ nhiên vô cùng tốt."

Cố Thanh nói: "Chẳng lẽ ngươi quên quan hệ giữa chúng ta cùng Lưỡng Vong phong?"

Thiếu niên họ Nguyên thức tỉnh, năm đó ở tẩy kiếm suối Tinh Cửu cùng Cố Hàn xung đột hắn tận mắt thấy, vội vàng nói: "Ta đây dĩ nhiên không đi."

Cố Thanh nói: "Tin tưởng ta, Thần Mạt phong là lựa chọn tốt nhất của ngươi, thứ mà Lưỡng Vong phong có nơi này đều có."

Thiếu niên họ Nguyên có chút không rõ ý tứ lời này, nghĩ thầm Lưỡng Vong phong sư huynh sư tỷ có thể tùy ý học tập Cửu Phong kiếm pháp, chẳng lẽ Thần Mạt phong cũng có thể ư?

Giống nhau sự vật từ trong động nhẹ nhàng đi ra ngoài, chậm chạp bay tới trước người thiếu niên họ Nguyên, hắn trong vô thức đưa tay tiếp lấy, phát hiện là bản sách rất mỏng.

Cố Thanh nhìn hắn mỉm cười nói: "Chúc mừng."

Thiếu niên họ Nguyên không hiểu ra sao, đem sách mỏng mở ra, sợ hết hồn.

Bản sách tờ thứ nhất viết tám chữ.

"Ngạo lập tuyệt sương, thất mai bất bại."

Cố Thanh cùng Nguyên họ thiếu niên đều là người có lai lịch, tự nhiên biết đây là gì.

Tích Lai phong bất truyền chân kiếm Thất Mai Kiếm quyết.

Thiếu niên họ Nguyên ngoài khiếp sợ, nghĩ đến truyền thuyết loại kiếm pháp này mơ hồ khắc chế Thượng Đức phong Tuyệt Lưu kiếm pháp, lại càng sắc mặt trắng nhợt.

Cố Thanh biết hắn suy nghĩ nhiều, nói: "Sư trưởng làm việc, không có nhiều thâm ý như vậy."

Nguyên họ thiếu niên có chút khẩn trương nói: "Vậy vì sao phải... Muốn... Muốn truyền ta bộ kiếm pháp kia?"

"Ai biết? Có lẽ chỉ là nghĩ ngươi sau này đối mặt Ngọc Sơn sư muội sẽ không bị nàng khi dễ quá thảm?"

Hai người nói chuyện, chợt có hồng quang chiếu sáng đỉnh núi, lại đem hào quang đầy trời cũng đè ép xuống.

Gió đột nhiên đi, một đạo kiếm quang rời núi đi, hướng phương xa cực nhanh mà đến.

Thanh Sơn thử kiếm sắp bắt đầu.

Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt cũng sẽ đi Thiên Quang phong.

Nhìn Phát Tư Kiếm ở trong bầu trời lưu lại huyết tuyến, Cổ Thanh trong lòng bỗng nhiên sinh ra chút ít dự cảm không tốt.

Hắn âm thầm cầu nguyện, hi vọng hôm nay không xảy ra đại sự gì.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 28: Thanh Sơn thử kiếm

Địa điểm Thanh Sơn thử kiếm ở Thiên Quang phong, chính xác hơn là ở kiếm lâm.

Kiếm lâm là một mảnh thạch lâm, do mấy trăm đạo cột đá tạo thành, cột đá này lớn hơn một trượng, nhưng cao hơn trăm trượng, tựa như vô số thanh cự kiếm hướng về phía thiên không, nhìn đi thường tráng quan.

Rất nhiều đệ tử lần đầu tiên tham gia Thanh Sơn thử kiếm, cũng là lần đầu tiên ở khoảng cách gần như vậy chứng kiến phiến thạch lâm này, rất rung động, nghĩ tới sau đó chính mình sẽ đứng ở đỉnh cột đá cùng đồng môn tiến hành chiến đấu, vừa không khỏi vô cùng khẩn trương.

Không giống thừa kiếm đại hội, Thanh Sơn thử kiếm càng giống chân thật chiến đấu, sẽ nguy hiểm rất nhiều, mỗi lần cũng sẽ xuất hiện rất nhiều đệ tử bị thương, không thiếu người trọng thương, nghe nói nhiều năm trước Thanh Sơn thử kiếm, thậm chí sẽ có đệ tử chết trận tại chỗ. Bởi vì... chút ít duyên cớ như vậy, cộng thêm không muốn để ngoại giới biết được thực lực chân chánh, Thanh Sơn Tông chưa bao giờ mời những tông phái khác tới xem, cho dù là Quả Thành Tự cùng Thủy Nguyệt Am, Đại Trạch các tông phái cùng mình giao hảo mấy ngàn năm.

Mấy trăm tên đệ tử đi tới bốn phía kiếm lâm, không phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Một đạo hắc kiếm rộng mà thẳng, lẳng lẳng treo trên bầu trời của thạch đài, hướng bốn phía tỏa ra lạnh lẽo thấu xương vô cùng.

Đây chính là Thượng Đức phong chủ kiếm Tam Xích.

Hôm nay Nguyên Kỳ Kinh tự mình trấn giữ đại hội.

Nghĩ đến nơi này, các đệ tử hô hấp cũng phảng phất bị đông lại, nơi nào còn dám lớn tiếng huyên náo.

Suru suru suru suru!

Tiếng xé gió không ngừng vang lên.

Mấy đạo kiếm quang chiếu sáng mấy trăm cột đá, tỏa ra vô số ánh sáng.

Sáu đạo phi kiếm chậm rãi rơi xuống, đứng sau Tam Xích Kiếm.

Có kiếm phong cách cổ xưa u lãnh, có kiếm phong mang tỏa ra bốn phía, có kiếm uy thế như lời đình.

Tam Xích Kiếm!

Giai Không Kiếm!

Cầm Sát Kiếm!

Hồi Nhật Kiếm!

Như Tuế Kiếm!

Triều Lai Kiếm!

Còn có... Phát Tư Kiếm!

Nhìn hình ảnh này, mấy trăm đệ tử rốt cục cũng không chế không được nữa, thấp giọng nghị luận, vẻ mặt có chút kích động.

Thanh Sơn chư phong chủ kiếm, chín đã tới bảy!

Hình ảnh như vậy đã rất nhiều năm không xuất hiện.

Vô số ánh mắt rơi vào trên các thanh tuyệt thế danh kiếm.

Xếp hạng cuối cùng là đạo phi kiếm màu đỏ như máu, chiếm được nhiều chú ý nhất, cũng làm cho rất nhiều người sinh ra cảm khái mãnh liệt.

Có chút trường lão tóc trắng xóa thậm chí sinh ra cảm giác như cách một thế hệ.

Cảnh Dương chân nhân chưa bao giờ tham dự sự vụ môn phái, Phát Tử Kiếm tự nhiên cũng rất ít khi xuất hiện.

Lần trước Phát Tử Kiếm xuất hiện trong trường hợp tương tự như thế, Thanh Sơn Tông Chương môn vẫn là Thái Bình chân nhân, Nguyên Kỳ Kinh vừa mới tiếp nhận Thượng Đức phong chủ.

Đó là chuyện diễn ra bao nhiêu năm trước?

...

...

Vách đá cùng kiếm lâm đối diện có chín cái thạch đài.

Chín cái thạch đài chính là chỗ ngồi của các trưởng lão Cửu Phong, chỉ có trên thạch đài thứ hai là Quá Nam Sơn cầm đầu Lưỡng Vong phong đệ tử.

Để tỏ lòng tôn kính đối với sư trưởng, Lưỡng Vong phong đệ tử không ngồi, mà vẫn đứng.

Rất nhiều tầm mắt rơi vào trên thạch đài thứ chín.

Triệu Tịch Nguyệt tới.

Vô luận là Phong chủ các phong vẫn là các trưởng lão lấy ngang hàng làm lễ ra mắt, vẫn là tiếp nhận các đệ tử thỉnh an, ánh mắt của nàng cũng rất bình tĩnh, không có bất kỳ không thích ứng, hoặc là nói lúng túng.

Thanh Dung phong chủ trong lòng nghĩ, khí độ bức này hơn xa đệ tử bình thường, cùng Tiểu sư thúc năm đó thật là có chút tương tự, xem ra thật sự nên do nàng gánh vác.

Khi nàng nhìn về Tinh Cửu bên cạnh Triệu Tịch Nguyệt, ánh mắt trở nên có chút phức tạp.

Rất nhiều trưởng lão đối với Tinh Cửu cũng có ý nghĩ rất phức tạp, mặc dù cùng Thanh Dung phong chủ phức tạp cũng không hề tương tự.

Ở ít người xem ra, Tinh Cửu còn rất trẻ tuổi, không thể đi vào Vô Chương cảnh coi như bình thường, nhưng cùng Triệu Tịch Nguyệt cùng với Trác Như Tuế còn đang bế quan so sánh vẫn là kém hơn đôi chút.

Nghe nói Trác Như Tuế hiện tại đã là Vô Chương thượng cảnh, thời điểm xuất quan rất có khả năng đã bước qua cánh cửa Du Dã cảnh, đến lúc đó chắc chắn sẽ làm khiếp sợ toàn bộ đại lục.

Càng nhiều trưởng lão Cửu Phong lại cũng không nghĩ như vậy.

Tinh Cửu chỉ xuất thủ một lần, đó chính là ở ba năm trước trên thừa kiếm đại hội chiến thắng Cổ Thanh.

Chính là lần xuất thủ này, để cho rất nhiều trưởng lão nhận định, đệ tử trẻ tuổi này tuyệt đối là kiếm đạo kỳ tài.

Năm nay thừa kiếm đại hội, Cổ Thanh dùng kiếm pháp rõ ràng đến từ Tinh Cửu, Vân Hành phong chủ muốn thu hấn làm đồ đệ, chính là nhìn trúng điểm này.

Cho tới bây giờ, những trưởng lão kia vẫn duy trì trầm mặc, không đối với Tinh Cửu đưa ra đánh giá gì cả, chẳng qua là không muốn khiến cho những tông phái khác coi trọng, nhất là Trung Châu Phái.

Bọn họ hi vọng tương lai Tinh Cửu có thể trở thành kì binh của Thanh Sơn Tông.

Biết ước định trên tứ hải yến cùng Trung Châu Phái, bọn họ đối với biểu hiện của Tinh Cửu trên Mai Hội sang năm càng phi thường mong đợi.

Không cách nào chiến thắng Đồng Nhan trong kỳ đạo? Bọn họ căn bản không cần để ý.

Tinh Cửu có thể chiến thắng đối thủ cùng lứa của Trung Châu Phái hay không, mới là trọng điểm bọn họ quan tâm.

...

...

Thử kiếm đại hội an bài đối chiến hoàn toàn do rút thăm quyết định, cho đến chọn lựa mười người thắng cuối cùng, đại biểu Thanh Sơn Tông tham gia Mai Hội sang năm.

Nếu như vòng thứ nhất người đã gặp Lương Vong phong sư huynh, cũng chỉ có thể nói người vận khí không tốt.

Kiểm đạo chỉ tranh, giảng cứu đúng là vận vật đều uẩn trong một kiếm, vận khí vốn là một khâu trong đó.

Cũng không ai dám gian lận rút thăm, Thượng Đức phong Kiếm Ngục mặc dù đang giam vô số yêu ma quỷ quái, nhưng cũng không ai biết bên trong rốt cuộc còn có bao nhiêu phòng trống.

Kỷ Nguyên Lương vận khí thật không tốt.

Ba năm trước đây hắn mới thừa kiếm thành công, hôm nay lần đầu tiên tham gia Thanh Sơn thử kiếm đã xếp hạng thứ nhất.

Bết bát hơn chính là đối thủ của hắn là Yêu Tùng Sam..

Hai đạo kiếm quang rời mặt đất.

Yêu Tùng Sam cùng Kỷ Nguyên Lương rơi vào trên hai cây cột đá, cách hơn trăm trượng, tương đối mà đứng.

Đỉnh cột đá cách mặt đất ít cũng trăm trượng, phía dưới có mây mù lượn lờ, nếu là người bình thường, chỉ sợ đứng ở chỗ này đã hai chân như nhũn ra, trực tiếp ngã chết.

Kỷ Nguyên Lương dĩ nhiên biết mình không thể nào là đối thủ của sư huynh thứ mười một trên Lương Vong phong, nhưng Thanh Sơn đệ tử có thể nào tránh chiến.

Hắn cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, dừng cảm nói: "Mời!"

...

...

Không có ngoài ý muốn phát sinh, Yêu Tùng Sam thắng, sau đó có đệ tử lần lượt bay lên kiếm lâm, bắt đầu kiếm tranh.

Cùng thừa kiếm đại hội so sánh, Thanh Sơn thử kiếm không biết đặc sắc gấp bao nhiêu lần, dĩ nhiên cũng hung hiểm hơn vô số lần.

Hoặc là cuồng bạo hoặc là dày đặc kiếm quang, ở cột đá cao vút trong mây tốc độ cao xuyên qua, thỉnh thoảng chém rơi mấy mảnh đá.

Mặc dù có trận pháp bình chương, vẫn có thể nghe được thanh âm phi kiếm phá không thê lương chói tai, có thể cảm nhận được kiếm ý bén nhọn.

Chiến tới kịch liệt, song phương càng ngự kiếm rời cột đá ban đầu, ngự kiếm mà đấu, thỉnh thoảng có lôi điện sinh ra, lại có lửa cháy bắn ra.

Các đệ tử quan sát chút ít kiếm quang cùng thân ảnh xuyên qua thạch lâm, không chớp mắt, không chịu bỏ qua bất kỳ hình ảnh.

Sư trưởng các phong cũng vẻ mặt ngưng trọng nhìn chăm chú vào các đệ tử chiến đấu, tùy thời chuẩn bị ra tay cứu viện.

Phải biết rằng hình thức kiếm tranh như vậy, song phương cũng không thể có nửa điểm lưu lực, đến thời khắc mấu chốt, cho dù muốn thu tay lại cũng rất khó làm được.

Tầm mắt của Tinh Cửu cũng không ở thạch lâm.

Hắn một mực nhìn một cái sơn đạo phía xa.

Cái sơn đạo kia rất hẹp, tan biến trong sương mù, không biết thông tới đâu.

Hắn biết, từ vách đá này vòng qua, chính là chỗ ở của các đệ tử Thiên Quang phong.

Liễu Thập Tuế sẽ ở nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Nhìn một con quỷ đi tới trên sơn đạo

Hai tên đệ tử đứng trên cột đá, cách hơn trăm trượng mà đứng.

Người trẻ hơn đến từ Bích Hồ phong, Thừa Ý thượng cảnh.

Trung niên đệ tử đến từ Thiên Quang phong, chính là đồ đệ thứ hai của Mặc trưởng lão, đã sớm phá cảnh vào Vô Chưong.

Cảnh giới chênh lệch rất khó đền bù, ba năm trước đây Tinh Cửu ở tuổi tảo kiếp đánh bại Cố Thanh, vốn là chuyện rất ít xuất hiện.

Đệ tử Thừa Ý cảnh giới phi kiếm có thể ở bên trong chừng mười trượng qua lại tự nhiên, Vô Chưong cảnh đệ tử phi kiếm sát thương cự ly lại là gấp mấy lần như thế.

Theo lý mà nói, vị đệ tử Bích Hồ phong kia không có bất kỳ cơ hội nào chiến thắng, nhưng hắn làm sao có thể nhận thua?

Một đạo kiếm quang sáng ngời xuyên qua hơn trăm trượng cự ly, đi tới trước người của hắn.

Bích Hồ phong đệ tử không cách nào phản kích, chỉ có thể ngự kiếm mà lên, hiềm lại càng hiềm tránh né, kiếm nguyên đi chuyển, dùng tốc độ nhanh nhất hướng tiền phương bay tới.

Hắn phải thu ngắn khoảng cách với đối phương, mới có thể phát huy ra uy lực bản thân phi kiếm.

Đạo kiếm quang sáng ngời kia vòng trở lại, lần nữa chém tới.

Bích Hồ phong đệ tử ngự kiếm hướng trong mây mù phía dưới thạch lâm bỏ chạy, lần nữa cực kỳ nguy hiểm né qua một kích kia.

Đạo kiếm quang sáng ngời kia lướt qua cột đá mà qua, mang ra mảnh đá tựa như một con mura nhỏ.

Nhìn hình ảnh này, phía dưới thạch lâm vang lên một trận kinh hô.

Mọi người rất thương thức dũng khí của Bích Hồ phong đệ tử, nhưng cũng rất lo lắng an toàn của hắn.

Phải biết rằng mây mù che kín tầm mắt, ngự kiếm trong đó xuyên qua, rất nguy hiểm, tùy thời có thể có đụng vào cột đá.

"Tới!" Bỗng nhiên có người quát lên.

Trong mây mù nơi nào đó bỗng nhiên nhô ra.

Bích Hồ phong đệ tử ngự kiếm lao ra, cự ly Thiên Quang phong sư huynh chỉ có hơn mười trượng cự ly, quanh người mây mù lượn lờ, trong đó ẩn có điện quang.

Hắn ở trong mây mù cũng đã chuẩn bị xong, gắn kết toàn thân kiếm nguyên, chính là vì một kích cuối cùng!

Thiên Quang phong đệ tử nhìn hình ảnh này, trong mắt lộ ra thần sắc thương thức, chút nào không khản trương, hai ngón tay khép lại, kiếm quyết bắn ra.

Đạo kiếm quang sáng ngời bỗng nhiên mù xuất hiện phía trên mây, phảng phất vẫn chờ ở nơi đó.

Bích Hồ phong đệ tử phản ứng không kịp nữa, mạnh mẽ ngự kiếm vừa chuyển, nặng nề đụng vào trên một cây cột đá.

Nhất thanh muện hưởng, cột đá đồ sộ bất động, vị đệ tử này khuôn mặt đầy máu, hôn mê bất tỉnh, hướng mặt đất rơi xuống.

Không đợi sư trưởng tới cứu viện, Thiên Quang phong đệ tử đạp kiếm xuống, trước lúc hắn rơi vào mây mù đã tiếp được hắn.

Ngon núi vang lên một trận hoan hô.

...

...

Vòng thử kiếm thứ nhất đã tiến vào trung đoạn. Trong vòng thử kiếm đã qua, Thiên Quang phong cùng Bích Hồ phong đệ tử biểu hiện ưu dị nhất, cùng tình hình năm trước xấp xỉ, Vân Hành phong chiến tích không tồi, Tích Lai phong cùng Thích Việt phong vẫn không am hiểu kiếm tranh, các đệ tử hai phong cộng chung lại cũng chỉ thắng ba trận, có chút để người bất ngờ chính là, năm nay Thanh Dung phong biểu hiện vô cùng kém, bảy nữ đệ tử được phái ra hẳn là toàn bộ đều thua.

Tự có Thích Việt phong sư trưởng chữa trị cho các đệ tử thua, những đệ tử kia tuy có chút thất vọng, nhưng trên mặt không thấy quá nhiều cảm xúc tiêu cực. đệ tử chiến thắng cũng không lộ ra kiêu ngạo, dù sao cũng là đồng môn chi tranh, hơn nữa phải biết rằng trừ Yêu Tùng Sam, Lưỡng Vong phong các đệ tử cũng còn không tham dự.

Kế tiếp đi tới chính là một thân ảnh cao lớn, dẫn phát một chút nghị luận.

Tên đệ tử vóc người cực kỳ cao lớn này tên là Giản Nhược Sơn, Lưỡng Vong phong xếp hạng bốn mươi sáu, nổi danh hơn chính là hắn là đệ đệ của Giản Nhược Vân.

Giản Nhược Vân, đứng hàng thứ tư trên Lưỡng Vong phong, là trong cường giả đời thứ ba không thể nghi ngờ, kiếm đạo tu vi cực cao, cũng rất được đồng môn tôn kính.

Hai năm trước, Liễu Thập Tuế ở Trọc Thủy hôn mê bất tỉnh bị đưa về Thanh Sơn, Giản Nhược Vân dẫn đội bởi vì trông coi bất lực bị Thượng Đức phong phạt vào thạch thất giam cầm nửa năm. Lúc ấy có rất nhiều người cảm thấy không có đạo lý, sau đó theo Liễu Thập Tuế tỉnh lại, bị hoài nghi ăn trộm quỹ mục lãng yêu đan, các đệ tử lại càng cảm thấy Giản Nhược Vân bị ủy khuất, có chút bất bình thay cho hắn.

Giản Nhược Sơn cảnh giới thực lực không bằng huynh trưởng của hắn, nhưng có thể ở Lưỡng Vong phong có một chỗ ngồi, dĩ nhiên cũng không thể khinh thường.

Rất nhiều đệ tử đều đang nghĩ, không biết là ai xui xẻo như vậy rút trúng Lưỡng Vong phong đệ tử thứ hai.

Giản Nhược Sơn bỗng nhiên nói: "Ta muốn chỉ tên."

Nghe lời này, các đệ tử có chút giật mình.

Thanh Sơn thử kiểm dựa theo thứ tự rút thăm để tiến hành, cũng có ngoại lệ, đó chính là chỉ tên khiêu chiến.

Nếu là chỉ tên khiêu chiến, tự nhiên không có ai không biết xấu hổ lựa chọn đồng môn yếu hơn mình, sẽ chỉ chọn đối thủ công nhận cảnh giới thực lực trên mình.

Giản Nhược Sơn chuẩn bị chỉ tên khiêu chiến ai?

Mọi người chú ý tới, tầm mắt của hắn đã rơi vào chín thạch đài trên núi, nghĩ thầm chẳng lẽ hắn muốn khiêu chiến sư huynh cùng phong ư?

Trên thạch đài ngồi đều là sư trưởng các phong, chỉ có Lưỡng Vong phong đệ tử có thể bị lựa chọn.

Giản Nhược Sơn nhìn tòa thạch đài xa nhất, mặt không chút thay đổi nói: "Ta chỉ tên Tinh Cửu... Sư thúc."

Đám người ồ lên.

Ở giữa hai từ Tinh Cửu cùng sư thúc, Giản Nhược Sơn cố ý ngừng thời gian rất lâu, ai cũng nghe được ra địch ý của hắn.

Rất nhiều đệ tử nhớ tới tin đồn kia, nghe nói Tinh Cửu cùng Liễu Thập Tuế đã từng là một đôi chủ tớ, chẳng lẽ Giản Nhược Sơn là muốn trút giận thay cho huynh trưởng?

Vô số tầm mắt rơi vào trên người Tinh Cửu.

Tinh Cửu không hề phản ứng, vẫn nhìn sơn đạo phía xa.

Giản Nhược Sơn cười lạnh nói: "Làm sao? Tinh sư thúc không dám ứng chiến sao?"

Tri Yến đi ra, trầm giọng nói: "Ngươi muốn phạm thượng ư?"

Làm Thượng Đức phong trưởng lão, hắn có tư cách y theo môn quy phủ quyết lần chỉ tên khiêu chiến này.

Các đệ tử lại có chút không phục.

Hiện tại không ai biết Tinh Cửu chân thực cảnh giới rốt cuộc là gì, nhưng hắn cuối cùng được công nhận kiếm đạo kỳ tài, hơn nữa là trọng yếu hơn là, hắn là... Sư thúc.

Dùng cái này đến xem, Giản Nhược Sơn khiêu chiến hắn có vấn đề gì?

Tinh Cửu vẫn không để ý tới, chẳng qua chỉ nhìn sơn đạo phía xa.

Giản Nhược Sơn không được để ý tới rất tức giận, cho là hắn muốn giả ngây qua chuyện, lại càng trơ trẽn, nói: "Ngươi..."

Lời của hắn còn chưa dứt đã bị cắt đứt.

Nơi xa trên sơn đạo truyền đến một đạo thanh âm quý dị.

Thanh âm kia vô cùng chói tai, giống như hai cây kiếm đang không ngừng va chạm ma sát.

Các đệ tử men theo thanh âm nhìn lại.

Một đạo thân ảnh xuất hiện trên sơn đạo.

Người kia rất gầy, kiếm bào cũ rách, mặc trên người theo gió phiêu lãng.

Theo hắn đi lại, các đệ tử thấy rõ ràng mặt của hắn.

Người này sắc mặt tái nhợt, hốc mắt hãm sâu, tóc như cỏ dại.

Kỳ quái chính là, trên hai chân của hắn rõ ràng không có xiềng xích, nhưng khi hắn đi lại, đáy giày cùng đá xanh sẽ có thanh âm kim khí ma sát vang lên.

Bốn phía thạch lâm vang lên một trận kinh hô.

"Liễu Thập Tuế!"

"Hắn làm sao tới rồi!"

Đã hai năm.

Hắn một mực trong thạch thất sau Thiên Quang phong, cho tới bây giờ đều không ra.

Từng trời sanh đạo chúng, dần dần bị người quên lãng.

Hôm nay, hắn bỗng nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Tựa như một con quỷ.

Triệu Tịch Nguyệt vẻ mặt hơi run.

Các trưởng lão vẻ mặt khẽ biến.

Bọn họ từ trong thanh âm kia nghe ra một việc.

Trong lúc đi lại, tự có kiếm âm.

Đây là dấu hiệu kiếm ý thôi thể mới thành lập!

Triệu Tịch Nguyệt ở Kiếm Phong khổ tu nhiều năm, mới tu thành kiếm ý thôi thể.

Liễu Thập Tuế ở Thiên Quang phong tự giam mình trong thạch thất, làm thế nào luyện thành?

Triệu Tịch Nguyệt nhìn về Tinh Cửu, muốn biết phản ứng của hắn, cũng muốn lấy được một cái đáp án.

Tinh Cửu quan tâm lại là việc khác, lẩm bẩm nói: "Gương mặt đen thui lại trắng thành như vậy, là bao nhiêu ngày không phơi nắng rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 30: Dĩ hỏa không thiêu hết được hận này

Ở dưới vô số đạo ánh mắt khiếp sợ, Liễu Thập Tuế đi tới nơi này.

Hắn cúi đầu, tóc như cỏ dại che đi ánh mắt, nhìn tựa như một phạm nhân.

"Người tới làm gì?"

Bạch Như Kính trưởng lão nhìn hắn lớn tiếng quát, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Thân là Thiên Quang phong Phá Hải cảnh trưởng lão, lại dạy dỗ ra nghiệt đồ ăn trộm yêu đan, có thể nói là nhục nhã lớn nhất cuộc đời này của hắn.

Liễu Thập Tuế không có ngần ngại, thanh âm hơi nghẹn nói: "Đệ tử muốn tham gia thử kiếm."

Bạch Như Kính vẻ mặt càng thêm rét lạnh, quát lên: "Người có tư cách gì tham gia thử kiếm? Còn không mau mau lui ra!"

"Sư phụ... Ta cũng là đệ tử Thanh Sơn, tại sao không thể tham gia?"

Liễu Thập Tuế vẫn cúi đầu, thanh âm vẫn khàn khàn như vậy.

Nhìn bộ dáng hiện tại của hắn, nghe thanh âm của hắn, rất nhiều đệ tử sinh ra đồng tình.

Thanh Dung phong chút ít nữ đệ tử càng có chút thương cảm.

Giản Nhược Sơn nhìn Liễu Thập Tuế cười lạnh nói: "Năm đó người ăn trộm yêu đan, hại huynh trưởng ta vô tội bị giam cầm, còn từng phạm phải sai lầm lớn khác, nếu không phải sư trưởng không tìm được chứng cứ, người bây giờ cũng sớm đã bị phế tu vi, trục xuất sơn môn, hiện tại người còn có thể diện đi ra ngoài, còn có mặt mũi hỏi tại sao ư!"

Liễu Thập Tuế trầm mặc không nói, không để ý tới hắn, chờ Bạch Như Kính trả lời.

Giản Nhược Sơn bỗng nhiên nở nụ cười, đùa cợt nói: "Người đã nhất định muốn tham gia thử kiếm, vừa lúc ta ở chỗ này, bằng không chúng ta đánh một cuộc?"

Nói xong câu đó, hắn gọi ra phi kiếm của mình.

Đó là một đạo phi kiếm dùng ô kim luyện thành, dài chừng hai thước rưỡi, phát ra ô ô thanh âm, đang lấy tốc độ nhìn bằng mắt thường không rõ chấn động.

Liễu Thập Tuế bỗng nhiên phát tay.

Ông tay áo cũ rách phất ra tàn ảnh.

Cuồng phong đột khởi.

Mấy đạo thanh quang rời ông tay áo, hướng Giản Nhược Sơn phất qua.

Chỉ nghe một tiếng kiếm kêu thanh thúy.

Ô kim kiếm tà tà bay đi.

Ba ba ba ba mấy tiếng muộn hươg.

Giản Nhược Sơn bị đánh bay chừng mười trượng, đụng vào trên vách đá dựng đứng, phun ra một ngụm tiên huyết, cũng không cách nào đứng lên được nữa.

Trên người của hắn xuất hiện mấy đạo vết rách, vô cùng rõ ràng.

"Kiếm cương!"

"Ly kiếm!"

Chung quanh vang lên một trận kinh hô.

Có chút sư trưởng khiếp sợ đứng lên.

Chính là đại nhân vật như Thanh Dung phong chủ, vẻ mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Bất kể là kiếm cương hay là ly kiếm cũng cực kỳ khó tu luyện, bởi vì thứ này cần một điều kiện tiên quyết.

Đúng vậy, Liễu Thập Tuế kiếm ý thoắt thể không phải mới thành lập, mà là đã đại thành.

Thiên Quang phong gian nhà đá u tĩnh không người nào tới dò nhìn, cũng không có đỉnh Vân Hành phong nhiều đạo kiếm ý bén nhọn như vậy.

Nhưng trong lòng của hắn có một ngọn lửa tên là không cam lòng.

Đám dã hỏa kia đã thiêu suốt hai năm, thiêu đốt hắn hàng đêm khó ngủ.

"Người lại dám hành hung đánh lên ư!"

Bạch Như Kính nổi giận chí cực, quát lên: "Hôm nay ta muốn phế ngươi!"

Mất thấy chính là một vở kịch thầy trò tương tàn, lại bị người ngăn trở.

"Bạch Trường lão chậm đã."

Tri Yên mặt không chút thay đổi nói: "Ta thấy rất rõ ràng, lên tiếng khiêu chiến chính là Giản Nhược Sơn, xuất kiếm trước cũng là Giản Nhược Sơn, làm sao có thể nói là Liễu Thập Tuế hành hung đánh lén?"

Y theo quy củ Thanh Sơn thử kiếm, khi một phương triệu ra phi kiếm, tương đương tỏ vẻ có thể bắt đầu.

Tri Yên là Thượng Đức phong trường lão, lý giải môn quy tự nhiên sẽ không sai.

Vấn đề là tại sao hần muốn giúp Liễu Thập Tuế nói chuyện?

Các đệ tử qua một hồi mới suy nghĩ cẩn thận, đây liên quan đến đến hai đỉnh núi tranh giành.

Thiên Quang phong xuất hiện một cái nghị đồ như Liễu Thập Tuế, Thượng Đức phong hần là cao hứng nhất.

Tại Thanh Sơn, Thiên Quang phong cùng Thượng Đức phong quan hệ từ trước đến giờ phức tạp.

Tất cả mọi người biết nguyên nhân, chỉ là không có ai dám nói.

Trên thạch đài Phong chủ cùng các trưởng lão cũng vẫn duy trì trầm mặc, các đệ tử làm sao còn dám lên tiếng.

"Ngươi nói không sai, chỉ cần một ngày ngươi không bị trục xuất sơn môn, chính là Thanh Sơn đệ tử, có tư cách tham gia thử kiếm."

Tri Yên nhìn Liễu Thập Tuế mặt không chút thay đổi nói: "Nhưng ngươi nên biết, rút thăm cũng đã sớm kết thúc."

Liễu Thập Tuế cúi đầu nói: "Ta muốn chỉ tên."

Giản Nhược Sơn có thể chỉ tên khiêu chiến, như vậy dĩ nhiên hần cũng có thể.

Tri Yên trầm mặc một chút, hỏi: "Ngươi muốn chỉ tên ai?"

Liễu Thập Tuế ngẩng đầu lên, nhìn về nơi nào đó trên núi.

Ánh mắt của hần rất sáng, tóc rối bời như cỏ dại căn bản không che hết.

"Giản Nhược Vân... Sư huynh."

Lại là một mảnh xôn xao.

Thạch lâm bốn phía các đệ tử khiếp sợ chí cực.

Hai năm trước, là bởi vì Liễu Thập Tuế ăn trộm yêu đan, hôn mê bất tỉnh, Giản Nhược Vân bị liên lụy, bị giam vào thạch thất nửa năm. Hiện tại Liễu Thập Tuế không biết mình sai, lại còn muốn chỉ tên khiêu chiến đối phương, thật là quá hoang đường, chẳng lẽ hần cho rằng mình rơi vào kết quả như vậy thật là sai lầm của đối phương ư?

...

...

Kiểm quang khẽ động, Giản Nhược Vân đi tới, nhìn Liễu Thập Tuế cảm khái nói: "Liễu sư đệ, cần gì như thế? Chẳng lẽ ngươi còn cho là đó là lỗi của ta ư? Không sai, ta quả thật không để ý tới ngươi, làm cho ngươi phạm phải sai lầm lớn, nhưng mà... Phạm sai lầm cuối cùng là bản thân ngươi."

Liễu Thập Tuế tức giận nói: "Phải không? Phạm sai lầm thật sự là ta ư?"

Giản Nhược Vân về mặt khẽ biến.

Liễu Thập Tuế quan sát ánh mắt của hần nói: "Ngươi rõ ràng lúc ấy xảy ra chuyện gì nhất, nhưng ngươi chưa từng nói, lúc ấy rõ ràng là..."

"Nhiều lời vô ích, ngươi đã cảm thấy là lỗi của ta, vậy thì tới đi, nhưng ta muốn nói cho ngươi, cho dù ngươi ăn yêu đan, cũng không thể nào là đối thủ của ta."

Giản Nhược Vân bỗng nhiên đoạt cắt đứt lời của hần, chẳng biết tại sao sắc mặt có chút tái nhợt.

Liễu Thập Tuế trầm mặc một chút, nói: "Đúng vậy a, trong hai năm qua những lời này ta đã nói nhiều lần như vậy, nhưng thủy chung không ai tin ta, như vậy xong rồi hãy nói."

Nói xong câu đó, hắn không nhiều lời nữa, đập kiếm mà lên, rơi vào trên cột đá phía tây.

Giản Nhưộc Vân khẽ nhủ mầy, cũng không có nói gì, ngửa kiếm mà lên đập vào một cây cột đá phía đông.

Hai cây cột đá cách xa nhau hơn ba trăm trượng.

Giản Nhưộc Vân ở Lưỡng Vong phong đứng hàng thứ thứ tư, kiếm đạo tu vi vốn cực kỳ thâm hậu, nghe nói trong vòng nửa năm bị giam trong thạch thất còn có đột phá, đây là Vô Chương thượng cảnh.

Cho thêm hắn mấy năm, không chừng thật có thể thấy cánh cửa Du Dã cảnh.

Trừ Quá Nam Sơn mấy người cùng với Trác Như Tuế còn đang bế quan ở Thiên Quang phong, trong tam đại đệ tử có ai có thể là đối thủ của hắn?

Thạch lâm bốn phía yên lặng như tờ.

Không ai cảm thấy Liễu Thập Tuế có bất cứ cơ hội nào, chỉ sợ hắn kiếm ý thôi thế đại thành, lại càng tu thành kiếm cương.

Sau một khắc yên tĩnh bị đánh phá, ngọn núi khắp nơi đều là tiếng kinh hô, nhất là thạch đài của Cửu Phong sư trưởng.

Bởi vì Liễu Thập Tuế xuất kiếm.

Không phải bởi vì kiếm của hắn kinh khủng như thế nào, ngược lại, kiếm của hắn vô cùng an tĩnh.

An tĩnh loại từ ngữ này dùng để hình dung phi kiếm, vốn là chuyện vô cùng quái lạ.

Kiếm của Liễu Thập Tuế hướng phía trước bay đi.

Rất chậm chạp.

Tựa như chất chứa rất nhiều sức nặng.

Nặng như gánh cả bầu trời.

...

...

Bạch Như Kính vẻ mặt khẽ biến.

Đây tự nhiên là hắn dạy cho Liễu Thập Tuế.

Vấn đề là hắn chỉ dạy Liễu Thập Tuế nửa năm, không ngờ Liễu Thập Tuế lại đã nắm giữ chân nghĩa của Thừa Thiên Kiếm quyết.

Hắn bỗng nhiên sinh ra chút ít hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Kiếm hành vô chương

Vô số tầm mắt rơi vào phía trên thạch lâm.

Liễu Thập Tuế đứng ở trên cột đá áo cũ rách, tóc ngắn như cò, nhìn tựa như dã quỳ.

Kiếm của hắn lại công chính bình thản như vậy.

Tựa như tam thế vương công, Trụ quốc đại tướng, đầu bạc thư sinh.

Giản Như Vân còn không xuất kiếm.

Hắn lẳng lặng nhìn Liễu Thập Tuế kiếm.

Rất nhiều người giống như hắn, cũng đang đợi kiếm của Liễu Thập Tuế bay qua cột đá.

Khi đó, hắn mới có tư cách để cho Giản Như Vân xuất kiếm.

Thời gian trôi đi.

Kiếm của Liễu Thập Tuế bay qua cột đá.

Nơi đó vừa lúc ở giữa hai cây cột đá hắn cùng với Giản Như Vân đang đứng.

Qua trăm trượng, kiếm ý của hắn vẫn không tan biết, vô cùng tinh khiết.

Không có tiếng kinh hô vang lên, bởi vì mọi người đã chấn kinh thành im lặng.

Hình ảnh nhìn như vô nghĩa này, đã công bố một cái chân tướng để cho Thanh Sơn chấn động.

Liễu Thập Tuế đã tấn nhập cảnh giới Vô Chương.

...

...

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Rất giỏi."

Bất kể chuyện này có ẩn tình gì, trong hai năm qua Liễu Thập Tuế tương đương bị giam cầm, lại có thể phá cảnh vào Vô Chương, dĩ nhiên có tư cách nhận được lời khen ngợi như vậy.

...

...

Thanh Dung phong chủ hỏi: "Bao tuổi?"

Có đệ tử không xác định nói: "Mười bảy hoặc là mười tám?"

Thanh Dung phong chủ nhìn Triệu Tịch Nguyệt cách đó không xa một cái, không nói gì.

...

...

Cửu Phong sư trưởng cũng rất khiếp sợ.

Sau Cảnh Dương chân nhân, Vô Chương cảnh trẻ tuổi nhất của Thanh Sơn chính là Triệu Tịch Nguyệt cùng Trác Như Tuế, Liễu Thập Tuế xếp thứ ba.

Nếu như hai năm qua hắn có thể tu hành bình thường, có thể nhanh hơn hay không?

Nếu không phải do hắn làm chuyện như vậy, còn có hiềm nghi về một kiện án mạng khác, thiên tài như thế, Thanh Sơn sẽ đối đãi thế nào?

Có sư trưởng thậm chí đang suy nghĩ, nếu như Liễu Thập Tuế mới vừa nói là thật, thật là tốt biết bao.

...

...

Có gió từ bên kia núi thổi qua, không có động tĩnh ầm ập, chạm vào mặt thật là lạnh lẽo.

Gió rơi vào trên thân kiếm của Liễu Thập Tuế, thân kiếm hơi chấn động, bỗng nhiên tán xuất bốn đạo thanh quang.

Bốn đạo thanh quang cũng không phải là ảo ảnh, mà là chân thật tồn tại, đây chính là kiếm cương.

Phi kiếm chợt tiến lên, mang theo bốn đạo kiếm cương, hướng Giản Như Vân ngoài trăm trượng đánh tới.

Liễu Thập Tuế rút cục chân chính xuất thủ, xuất thủ chính là thủ đoạn mạnh nhất.

Nhìn đạo kiếm quang sáng ngời kia còn có bốn đạo kiếm cương, Giản Như Vân vẻ mặt không thay đổi, khẽ phát ông tay áo.

Một đạo phi kiếm màu xám phá không lao ra, trong nháy mắt đi tới trước kiếm của Liễu Thập Tuế.

Nhanh như tia chớp, chỉ là một loại hình dung.

Kiếm của Giản Như Vân thật giống như là một đạo thiểm điện, nhanh đến mức căn bản không cách nào thấy rõ.

Liễu Thập Tuế một kiếm tụ thế đã lâu chưa kịp triển lộ phong mang, đã bị ngăn cản.

Hai đạo phi kiếm ở bầu trời của thạch lâm gặp gỡ.

Một tiếng kiếm minh vang dội cả sơn cốc.

Hai đạo phi kiếm tách ra, gặp nhau lần nữa.

Sau đó liền gặp nhau vô số lần.

Chỉ trong nháy mắt, hai thanh kiếm ở trong bầu trời giao kích vô số lần.

Kiếm ngân thanh thúy liên miên không dứt, tựa như mưa rào.

Vô số tia lửa tóe lên, như cây bạc nở rộ ngay trước núi, chiếu thạch lâm vô cùng sáng ngời.

Trong bầu trời vàng mặt trời cũng trở nên ảm đạm mấy phần.

Hai đạo phi kiếm ở trong bầu trời giao chiến.

Liễu Thập Tuế cùng Giản Như Vân đứng trên cột đá của riêng mình, hai tay chấp ở phía sau, cách hơn ba trăm trượng cự ly bình tĩnh nhìn nhau.

Không biết qua bao lâu, kiếm quang xám mình đột nhiên biến mất.

Hai đạo phi kiếm chia ra trở lại trước người Liễu Thập Tuế cùng Giản Như Vân.

Phía dưới thạch lâm các đệ tử Thanh Sơn rất khiếp sợ.

Rõ ràng Giản Như Vân sư huynh kiếm đạo tu vi so với Liễu Thập Tuế thâm hậu rất nhiều, vì sao song phương có thể chiến cân sức ngang tài?

Hai đạo phi kiếm khê rung động, trên thân kiếm cũng xuất hiện mấy trăm vết nứt rất nhỏ, xem ra chất liệu cũng vô cùng tương tự.

Giản Như Vân nhìn kiếm của mình một cái.

Liễu Thập Tuế nhìn cũng không nhìn, trực tiếp hướng bước về phía trước một bước.

Cột đá chỉ có chỗ đứng cho một người.

Hắn bước một bước chính là rơi vào khoảng không.

Phi kiếm đã sớm chờ ở nơi này.

...

...

Từ đầu tới cuối, thạch đài của Lưỡng Vong phong đệ tử rất an tĩnh.

Vô luận là Giản Nhược Sơn chỉ tên khiêu chiến Tỉnh Cửu, bị Liễu Thập Tuế lấy kiếm cương trọng thương, hay là Liễu Thập Tuế chỉ tên Giản Như Vân.

Nhất là Quá Nam Sơn, Cố Hân cùng Mã Hoa, vẫn duy trì tuyệt đối trầm mặc.

Nhìn hình ảnh trên bầu trời thạch lâm lúc này, Cố Hân nghĩ đến năm đó ở trên Kiếm Phong Liễu Thập Tuế hướng lên không trung bước ra một bước kia, có chút vui mừng, vừa có chút áy náy.

...

...

Hai đạo kiếm quang lần nữa chiếu sáng thạch lâm.

Lúc này Liễu Thập Tuế cùng Giản Như Vân ngự kiếm mà chiến, so với lúc trước hung hiểm không biết bao nhiêu lần.

Hai đạo kiếm quang thỉnh thoảng rơi vào mây mù, thỉnh thoảng bay lên trời cao, lúc cao nhất thậm chí sắp nhích tới gần đỉnh Thiên Quang phong.

Mây mù bị khuấy động, phảng phất nước sôi, trên vách đá dựng đứng xuất hiện từng đạo vết kiếm, trên cột đá thỉnh thoảng có mảnh đá rơi xuống.

Hai đạo kiếm quang quá nhanh, bình thường đệ tử căn bản không cách nào thấy rõ được hình ảnh.

Chỉ có những đệ tử cảnh giới cao hơn cùng Cửu Phong sư trưởng, mới biết được trận đấu kiếm này tiến hành kịch liệt, hơn nữa hung hiểm như thế nào.

...

...

Suru suru hai tiếng.

Hai đạo kiếm quang lần nữa tách ra.

Hai người đáp xuống riêng mình cột đá.

Liễu Thập Tuế khóc môi tràn ra một đạo huyết thủy.

Giản Như Vân ống tay áo có một vết rách.

Ngự kiếm mà chiến, cho tới bây giờ cũng không phải là đơn giản ngự kiếm.

Ngự kiếm rời cột đá nguyên nhân là muốn biến hóa phương vị, để ngừa bị phi kiếm của đối phương thoát khỏi phi kiếm của mình dây dưa sau lưng, nhiên công kích bản thân. Như thế tự thân phòng ngự tương đối tốt hơn chút ít, nhưng bởi vì muốn đạp kiếm mà đi, phi kiếm công kích tự nhiên sẽ giảm yếu rất nhiều.

Theo lý mà nói, ở nơi này chiến cuộc Liễu Thập Tuế hẳn là chiếm ưu thế hơn, hẳn đã tu thành kiếm cương, mặc dù đạp kiếm mà đi, vẫn có thể lảng không công kích đối thủ. Chẳng qua không nghĩ tới Giản Như Vân ngự kiếm thuật vô cùng cao, ở thời khắc quan trọng nhất tránh né được kiếm cương của hắn, sau đó dùng kiếm thế chèn ép hắn.

"Vì sao bốn môn đệ tử có rất ít người tu hành kiếm cương? Bởi vì đó vốn chính là bằng môn ngoại đạo."

Giản Như Vân đứng trên cột đá nhìn Liễu Thập Tuế ngoài mấy trăm trượng nói: "Xem ra yêu đan lực cũng chỉ có thể giúp người làm đến mức này."

Có gió nổi lên, cuộn lên mây mù phía dưới thạch lâm, phát động áo xanh trên người hắn.

Từ trên người của hắn phát ra một đạo khí tức cường đại, phi kiếm sinh ra cảm ứng, xuyên mây mà qua, mang theo một đạo khói trắng, như ẩn như hiện.

Có người kinh hô nói: "Thương Điều kiếm pháp thức thứ bảy! Tá Vân!"

Trước lúc tới Lương Vong phong, Giản Như Vân vốn là Vân Hành phong đệ tử, lại được Phong chủ thân truyền.

Vân Hành phong chủ kiếm tên là Giai Không, kiếm quyết tên là Thương Điều, tổng cộng phân mười ba thức.

Vô Chương cảnh đệ tử nếu có thể học được thức thứ năm, cũng đã có thể được xưng tụng thiên phú khá tốt.

Giản Như Vân vậy mà học xong thức thứ bảy Tá Vân!

Nghe nói hai năm trước hắn bị Thượng Đức phong giam cầm trong thạch thất nửa năm lại có đột phá, bây giờ nhìn lại hắn hẳn là nắm giữ Thương Điều kiếm quyết chân ý!

Nhìn đạo phi kiếm xuyên qua trong mây mù, lúc ẩn lúc hiện, đồng môn bội phục không dứt.

Vân Hành phong đệ tử lại càng cao giọng ủng hộ, các trưởng lão gật đầu lia lịa.

Nhìn đạo phi kiếm mang theo mây mà tới, Liễu Thập Tuế vẻ mặt khê biến, lần nữa xuất kiếm.

Tinh Cửu từng nói hai hàng lông mày của hắn quá thẳng, thật ra kiếm của hắn càng thẳng hơn.

Phi kiếm sáng ngời chiếu sáng thạch lâm, thẳng tắp một đường bay về phía trước.

Ngay ở thời điểm hai đạo phi kiếm sắp gặp nhau, thạch lâm bỗng nhiên vang lên một tiếng vang thật lớn.

Mây mù màu trắng bốc hơi mà lên, khí thế bàng bạc, như thương hải tràn khắp chung quanh, nhất thời đem hai thanh kiếm cũng chôn vùi.

Liễu Thập Tuế cảm giác được liên lạc giữa mình cùng phi kiếm bỗng nhiên yếu đi.

Bỗng nhiên, kiếm của Giản Như Vân xuất hiện, đã đến trước người Liễu Thập Tuế!

Thanh kiếm màu xám phảng phất có thể không để ý cự ly không gian.

Phía dưới thạch lâm vang lên một trận kinh hô.

Mượn mây mù biến hóa, khuy thiên địa chỉ đạo!

Giản Như Vân chứng minh mình đã có tư cách đi xem một chút phong cảnh Du Dã cảnh.

Thanh kiếm màu xám đâm thẳng vào mặt Liễu Thập Tuế, tựa như không có ý tứ ngừng lại.

Tất cả mọi người cho rằng Giản Như Vân cuối cùng sẽ thu kiếm, cũng không lo lắng.

Chỉ có Liễu Thập Tuế tự mình thể nghiệm mới có thể cảm ứng được sát ý của Giản Như Vân.

Hắn sắc mặt tái nhợt, trong mắt toát ra cảm xúc không cam lòng, còn có một vết kiên quyết!

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Tẩu hỏa, sau đó nhập ma

Rất nhiều người cảm giác mình nghe được một tiếng tru lên của dã thú sau khi bị thương, nhưng không biết thanh âm này từ đâu tới.

Rừng cây sau ngọn núi, vách đá sau mây cũng một mảnh an tĩnh.

Thanh âm này phảng phất trực tiếp vang lên trong óc của bọn hắn.

Giản Như Vân cũng nghe được tiếng tru lên này.

Hắn biết thanh âm này đến từ nơi đâu, mặc dù Liễu Thập Tuế không hề mở miệng.

Cách ba trăm trượng cự ly, hắn cũng có thể thấy trên mặt Liễu Thập Tuế tức giận cùng trong mắt kiên quyết.

Vết kiên quyết rất nhanh biến thành một ngọn lửa nho nhỏ, đỏ tươi vô cùng, u dị vô cùng.

Liễu Thập Tuế thân thể tỏa ra một đạo khí tức cực kỳ cường đại mà tràn đầy hoang dã.

Giờ khắc này, hắn phảng phất biến thành một con viên cổ yêu thú.

Không khí quanh người Liễu Thập Tuế lưu chuyển với tốc độ cao, quanh mình một mảnh nóng bỏng, phảng phất có vô số ngọn lửa vô hình đang dâng lên.

Cùng với thanh âm khúc khích, mây mù theo phi kiếm tới, căn bản không cách nào chạm đến thân thể của hắn, đã bị đốt sạch sẽ.

Phi kiếm của Giản Như Vân cảm ứng được nguy hiểm, chuẩn bị chênh chếch rời đi, lại bị một loại lực lượng vô hình vây khốn, không ngừng chấn động, phát ra tiếng rít thê lương, liều mạng giãy dụa, nhưng không thể ly khai, dừng lại không trung ở trước cột đá, giống như một con bướm bướm bị mạng nhện vây khốn.

"Yêu hóa!" Có người kinh thanh hô.

Thượng Đức phong sư trưởng duy trì thủ kiếm đại hội trật tự, về mặt trở nên ngưng trọng, thời khắc chuẩn bị ngự kiếm mà lên, mở ra trận pháp bao quanh thạch lâm.

Oanh một tiếng nổ, cột đá dưới chân Liễu Thập Tuế cũng không cách nào thừa nhận loại nhiệt độ này cùng kiếm ý xé rách, tóe ra vô số hòn đá cùng bụi mù.

Hòn đá cùng bụi mù quay cuồng tiến tới, đem mây mù theo phi kiếm của Giản Như Vân tới đánh tan, giống như vô số ngọn núi rơi vào trong biển rộng.

Giản Nhưộc Vân nuốt máu tươi trào lên cổ họng, kiếm nguyên dung toàn bộ, mạnh mẽ triệu hồi đạo phi kiếm bị ngọn lửa vô hình vây khốn.

Kiếm quang chớp động, hần đã đáp xuống trên thân kiếm, theo kiếm xé gió đi, giết tới trước người Liễu Thập Tuế, chuẩn bị lần nữa ngự kiếm cường sát!

Đang ở giờ khắc máu chốt nhất, cách ngọn lửa vô hình, hần cùng với tầm mắt của Liễu Thập Tuế đối chọi.

Hần thấy rõ ánh mắt của Liễu Thập Tuế.

Đôi mắt từng trong suốt mà không có tạp chất, hiện tại chỉ còn lại một mảnh sáng ngời, đó là bởi vì ở sâu trong đáy mắt có đoàn dã hỏa chân chính.

Ngọn lửa dã tính khó thuần phục, nhìn như nhỏ bé, nhưng làm cho người ta cảm giác muôn đời không thay đổi, quý dị tới cực điểm.

Giản Như Vân đã từng thấy một đôi mắt như.

Hai năm trước đêm đó ở Trọc Thủy, hần mang theo Liễu Thập Tuế mạo hiểm lên xuống đáy sông, đuổi giết quỷ mục lãng đã bị thương nặng.

Quỷ mục lãng trước khi chết nhìn hần một cái.

Hần nhớ rất rõ ràng, chính là một đôi mắt như vậy, chính là dã hỏa như vậy.

Giản Như Vân về mặt kinh hãi, mắt lộ vẻ hối hận, hô to một tiếng, muốn ngự kiếm chạy trốn.

Không còn kịp nữa.

Tựa như đêm hôm đó.

Bỗng nhiên, hần ngưng động tác.

Ánh mắt của hần trở nên có chút ngưng ngẫn, phảng phất không biết tại sao mình ở nơi này.

Phi kiếm vang lên một tiếng thanh minh, hần lần nữa thanh tĩnh.

Trước sau bất quá chỉ là trong nháy mắt.

Phi kiếm tranh nhau, tranh giành chính là nháy mắt.

Một đạo kiếm quang sáng ngời trực tiếp xuyên qua ngực của hần.

Máu tươi tóe ra.

Giản Nhưộc Vân từ trên thân kiếm hướng mặt đất rơi xuống.

Liễu Thập Tuế về mặt hồ hững, căn bản không định cho đối phương giữ lại đường sống.

Kiếm quang sáng ngời đột nhiên vòng lại, chém về phía cổ của Giản Như Vân.

Giản Như Vân lúc này đã hoàn toàn không có sức hoàn thù, mắt thấy chính là kết quả đầu thân hai nơi.

Thạch lâm bốn phía vang lên một trận kinh hô!

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang trầm tĩnh như cầu vồng trực tiếp phá vỡ trận pháp phòng hộ thạch lâm, đi tới trước người Giản Như Vân.

Sát sát mấy tiếng vang!

Đạo kiếm quang trầm tĩnh kia trực tiếp đem kiếm của Liễu Thập Tuế đánh văng tới trời cao, xoắn thành mảnh nhỏ!

Người ngự kiếm kia kiếm đạo tu vi thật cường đại!

Thanh Sơn đệ tử nghĩ thầm hần là vị sư thúc Du Dã cảnh tự mình xuất thủ, nhất thời yên lòng.

Phi kiếm bị hủy, Liễu Thập Tuế phun ra một ngụm máu tươi!

Ai cũng không nghĩ tới hần còn không chịu bỏ qua!

Hần lao đảo muốn ngã từ trên cột đá xuống, như một viên đá hướng Giản Như Vân đuổi theo, tựa như phát điên lên.

Một đạo thân ảnh rời khỏi trên núi, lãng không đi, đi tới trước người Liễu Thập Tuế, bàn tay đánh trúng lồng ngực của hần.

Ba ba ba ba!

Vô số thanh âm liên tục vang lên, ở thời gian cực ngắn, Liễu Thập Tuế thân thể đã nhận lấy mấy chục đòn nghiêm trọng.

Người này xuất thủ vô cùng sạch sẽ, nhìn như đơn giản, nhưng Liễu Thập Tuế căn bản không cách nào tránh né.

Hắn càng không ngừng phun máu, ở trong bầu trời tạo thành một mảnh huyết vũ.

Cuối cùng, hắn thê thảm rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Người này rơi vào bên cạnh hắn, ống tay áo nhẹ phẩy, mang theo mấy đạo khí lưu, chậm rãi tiếp được Giản Như Vân sau đó mới rơi xuống.

Thích Việt phong đệ tử vội vàng tới đây, bắt đầu cứu trị Giản Như Vân.

Mây mù dần tan, bụi mù rơi xuống, đạo kiếm quang trầm tĩnh kia từ trên cao vòng lại, yên lặng dừng trước người người này.

Phi kiếm hắn là màu lam, giống như là biển rộng.

Ở kiếm quang chiếu rọi, y phục người này phảng phất cũng là màu lam.

Người này vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như ngày thường, chẳng qua trong mắt mơ hồ có chút tiếc hận.

Cho đến lúc này, các đệ tử mới nhìn rõ ràng, thì ra xuất thủ không phải vị sư thúc nào, mà là Quá Nam Sơn!

Quá Nam Sơn chính là Chương môn thủ đồ, lại càng là Lưỡng Vong phong thủ tịch, được đồng môn kính yêu, nhưng cảnh giới tu vi của hắn cũng không kinh người, ít nhất không nổi danh giống Trác Như Tuế.

Ai có thể nghĩ đến, hắn đã là một vị Du Dã cảnh cường giả!

...

...

Triệu Tịch Nguyệt vẫn dùng dư quang chú ý đến Tinh Cửu.

Tinh Cửu vẻ mặt thủy chung không có biến hóa, thật giống như thạch lâm phát sinh những chuyện này không cách nào làm cho hắn sinh ra bất cứ hứng thú gì.

Nàng biết đây không phải là thật.

Bởi vì nàng tin chắc, ở mới vừa rồi, Quá Nam Sơn tự mình xuất kiếm, đem Liễu Thập Tuế đánh cho liên tục học máu, cho đến rơi xuống mặt đất... Tinh Cửu động.

Người bình thường căn bản cũng không nhìn ra Tinh Cửu đã động.

Nếu như không phải nàng vô cùng cẩn thận quan sát, cũng rất khó phát hiện.

Một khắc kia, Tinh Cửu vẻ mặt không thay đổi, ngón trỏ tay phải hơi động một chút.

...

...

"Ngươi quả nhiên đã ăn yêu đan quý mực lãg."

Quá Nam Sơn nhìn Liễu Thập Tuế, mang theo tiếc hận cùng thất vọng nói: "Hơn nữa lại còn học tà công của Huyết Ma Giáo."

Vô số ánh mắt phẫn nộ theo những lời này của hắn rơi vào trên người Liễu Thập Tuế.

Liễu Thập Tuế ăn trộm yêu đan, mặc dù không có chứng cứ, nhưng sớm bị mọi người trong Thanh Sơn lặng yên nhận thức, nhưng còn Huyết Ma Giáo?

Rất nhiều năm trước, Triệu Thiên đại lục có một tà phái tên là Huyết Ma Giáo, tu hành công pháp vô cùng tà ác, độc hại vô số thương sinh.

Bị chánh đạo tông phái công kích, Huyết Ma Giáo thậm chí âm thầm cùng Minh Giới cấu kết, thật có thể nói là không chuyện ác nào không làm.

Sau cùng, Huyết Ma Giáo rốt cục bị Thanh Sơn Tông, Trung Châu Phái, Vô Ân Môn, Đại Trạch cùng với hoàng tộc cường giả liên thủ tiêu diệt.

Khi đó, Phong Dao Giáo cùng Tây Hải kiếm phái còn chưa xuất hiện.

Tu hành giới vẫn có tin đồn, Huyết Ma Giáo tàn lưu lại rất nhiều tà công bí tịch, không nghĩ tới, truyền thuyết lại là thật.

Vấn đề là Liễu Thập Tuế một mực ở Thanh Sơn Cửu Phong, hần từ chỗ nào lấy được tà phái công pháp?

Chẳng lẽ hần thật cùng ma đầu ngoài núi cầu kết ư?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 33: Nguyên nhân một vị khách qua đường đứng ở chỗ này

Liễu Thập Tuế dựa vào cột đá, ngồi bệt xuống đất, cả người là máu.

Bị vô số ánh mắt phần nộ quan sát, hần không thèm để ý chút nào, dờ dẫm nói: "Vậy thì thế nào? Chỉ cần có thể giết hần, ta nguyện ý làm mọi thứ."

Quá Nam Sơn nhìn về Giản Như Vân đang được cứu chữa, nói: "Nếu không phải hần chưa từng nghi ngờ người học tà công, người hôm nay cũng không thể gây thương tổn cho hần được."

"Hần dĩ nhiên sẽ không nghi ngờ ta, bởi vì hần biết ta không phải người như vậy."

Liễu Thập Tuế có chút khó nhọc quay đầu, nhìn Giản Như Vân bên kia hôn mê bất tỉnh, nói: "Năm đó người muốn ăn yêu đan, vốn chính là hần."

Quá Nam Sơn lắc đầu, nói: "Đã đến lúc này, cần gì phải bôi nhọ sự trong sạch của người khác nữa?"

Liễu Thập Tuế nói: "Hai năm trước ở đáy Trọc Thủy hần muốn trộm yêu đan bị ta phát hiện, ta muốn ngăn cản lại bị hần đánh lén, đây chính là sự thật, tại sao có thể là bôi nhọ sự trong sạch của hần?"

Quá Nam Sơn nhìn về Trì Yên.

Trong hai năm qua, tra hỏi đối với Liễu Thập Tuế vẫn luôn do Thượng Đức phong chịu trách nhiệm, Thanh Sơn đệ tử căn bản không biết tình hình cụ thể.

Trì Yên mặt không chút thay đổi nói: "Lời nói dối, không đáng tin, cho nên các người không cần biết."

Liễu Thập Tuế về mặt hồ hững nói: "Hai năm trước, các người dùng hình với ta, bất kể đau đớn thế nào, ta cũng không nói một câu, bởi vì ta biết các người sẽ không tin. Năm ngoái các người lại tới thăm vấn ta, ta đã nói ra, nhưng các người vẫn không tin, các người đã nhận định ta là người như thế, cần gì tới hỏi ta?"

Trì Yên bình tĩnh nói: "Bởi vì chuyện đã xảy ra hôm nay đã chứng minh, viên yêu đan này đã bị người ăn."

Chuyện đã xảy ra dưới đáy Trọc Thủy, chỉ có Liễu Thập Tuế cùng Giản Như Vân hai người biết được, không còn bất kỳ chứng nhân nào khác, yêu đan chính là căn cứ chính xác duy nhất.

Hai năm trôi qua, bởi vì bí pháp khắc ở trong linh hồn Liễu Thập Tuế che dấu, tất cả mọi người của Thượng Đức phong bao gồm Trì Yên ở bên trong đều không tìm được chứng cứ trực tiếp chứng minh hần ăn yêu đan.

Hôm nay, chứng cứ cuối cùng đã xuất hiện.

Liễu Thập Tuế bỗng nhiên cười lớn tiếng, tâm tình có chút điên cuồng.

"Ta đi đoạt viên yêu đan này... Yêu đan tự mình... đi vào thân thể của ta... Chính nó tiến vào... Ta có thể làm sao?"

Hần nhìn Quá Nam Sơn một cái, lại nhìn hướng Trì Yên cùng đồng môn dùng ánh mắt chán ghét nhìn mình, mở hai tay hỏi: "Đổi thành các người, các người có thể làm sao?"

Lúc hỏi những lời này, hần còn đang lớn tiếng cười, nhưng chẳng biết lúc nào, trên mặt của hần đã tràn đầy nước mắt, tro bụi cùng vết máu hòa cùng với nhau, nhìn thật là nhếch nhác.

Chung quanh một mảnh an tĩnh, nếu như hần nói là thật, nếu như đem mình đổi lại thành hần, vậy nên làm cái gì bây giờ?

Các đệ tử Thanh Sơn ở trong lòng hỏi câu hỏi mà hấn đưa ra, không cách nào đưa ra đáp án, liền tương đương đã có đáp án.

Nhìn Liễu Thập Tuế khuôn mặt đầy nước mắt, rất nhiều người sinh ra đồng tình, nhưng vẫn không chịu tin tưởng lời của hấn.

"Ngậm máu phun người!"

"Giản sư huynh đã bị người hại thành như vậy, người còn muốn hủy thanh danh của hấn ư!"

"Vô sỉ tiểu nhân, thừa dịp sư huynh ngất đi, không cách nào nói chuyện, muốn dùng thủ đoạn bỉ ổi để vu khống sao!"

Lưỡng Vong phong cùng Vân Hành phong đệ tử không cách nào nhìn được nữa, lên tiếng mắng lên.

Lúc này Thích Việt phong cứu trợ kết thúc, xác nhận thương thế của Giản Như Vân tuy nặng, nhưng hấn là không nguy hiểm tánh mạng.

Nghe lời này, Quái Nam Sơn cùng rất nhiều người cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Liễu Thập Tuế cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Một hơi giữ cho hấn chịu đựng cho tới hôm nay, rốt cục tiết ra ngoài.

Hấn yên lặng chuẩn bị hai năm, không tiếc bại lộ chính mình ăn trộm yêu đan, chính là vì giết chết Giản Như Vân.

Nhưng mà, hấn vẫn không thể thành công.

Hấn dựa vào cột đá không nói thêm gì nữa, trên mặt tràn ngập cảm xúc tuyệt vọng.

...

...

Trì Yến trước mặt mọi người tuyên bố tội danh Liễu Thập Tuế, ngoài ăn trộm yêu đan cùng với tu luyện tà môn công pháp ra, còn có một tội danh là có liên quan đến cái chết của Bích Hồ phong Tả Dịch.

Bích Hồ phong có chút đệ tử tính tình táo bạo, hướng Liễu Thập Tuế nhổ vài ngụm nước bọt, mắng vài câu.

Cuối cùng tự nhiên chính là tuyên cáo kết cục của Liễu Thập Tuế.

Kiểm hình xử chết.

Tinh Cừ lẳng lặng nhìn người tuổi trẻ dưới cột đá kia.

Cùng mấy năm trước ở tiểu sơn thôn so sánh, Liễu Thập Tuế đã trưởng thành rất nhiều, ba năm không gặp, hấn cảm thấy gương mặt kia có chút xa lạ.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hấn một cái, nói: "Ta phản đối."

Các đệ tử rất giật mình.

Trong Thanh Sơn kiểm luật, đệ tử lấy kiểm hình xử tử vốn là cực hình, cho dù là Chương môn hoặc là Thượng Đức phong cũng không thể tự mình quyết định, phải được tất cả các Phong chủ đồng ý.

Có một vị Phong chủ không đồng ý sẽ không thể thông qua, chỉ có thể đem tên đệ tử kia nhốt vào Kiểm Ngục, chỉ sợ không còn có ngày ra.

Kiểm Ngục dưới đây Thượng Đức phong hiện tại đang giam kẻ tù tội, trừ yêu ma tà đồ khó giết chết, có chút đã từng là đệ tử Thanh Sơn Tông.

Trì Yến khẽ cau mày, hỏi: "Xin hỏi vì cái gì?"

Thượng Đức phong quyền uy gấp phải khiêu chiến, nhưng hấn phải tôn trọng thân phận Thần Mạt Phong chủ của Triệu Tịch Nguyệt.

"Giản Như Vân không chết, từ đầu tới cuối, cũng không có Thanh Sơn đệ tử nào vì hấn mà chết, như vậy tại sao hấn nhất định phải chết?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Hơn nữa các người không nghe được lời hấn mới nói sao? Nếu còn có ả tình, vì sao không đợi Giản Như Vân tỉnh lại hỏi một câu?"

Nàng nói lời này rõ ràng cho thấy có điều hoài nghi đối với Giản Như Vân, đứng về phía Liễu Thập Tuế.

Nghe lời này, Lưỡng Vong phong cùng Vân Hành phong đệ tử không nhìn được trọn mắt nhìn nàng.

Triệu Tịch Nguyệt ánh mắt yên tĩnh, nhìn bọn hấn nói: "Các người nhìn cái gì?"

Các đệ tử hai phong lúc này mới kịp phản ứng, biết hành vi của mình cực kỳ vô lễ, phần nộ thu hồi tầm mắt.

"Còn có cái gì để hỏi? Ai cũng có mắt, yêu đan đang ở trong bụng Liễu Thập Tuế!"

Vân Hành phong chủ nhìn Giản Như Vân vẫn hôn mê không tỉnh, cũng sớm tức giận dâng lên, lớn tiếng quát lên.

Triệu Tịch Nguyệt vẫn bình tĩnh, nói: "Vậy thì thế nào? Ta vẫn không đồng ý."

Không đồng ý chính là không đồng ý.

Nàng không đồng ý, Liễu Thập Tuế sẽ không phải chết.

Thạch lâm bốn phía một phiên an tĩnh.

Tất cả mọi người biết Liễu Thập Tuế hẳn sẽ còn sống sót.

Vấn đề là bị giam vào Kiếm Ngục cả đời không thấy mặt trời, cùng tử vong so sánh thật sự tốt đẹp hơn sao?

Tinh Cửu vẫn không nói chuyện, bởi vì hắn biết đó cũng không phải kết cục chân chính.

Quả không sai.

Đỉnh núi truyền đến thanh âm xa xưa của Chương môn đại nhân.

"Trăm năm qua, Đệ Cửu Phong lần đầu tiên tham dự Thanh Sơn nghị sự... Kính xin Thượng Đức phong châm chúc."

Tam Xích Kiếm bỗng nhiên chấn động, tản mát ra một đạo khí tức cực kỳ lạnh lẽo.

Thanh âm của Nguyên Kỳ Kinh truyền khắp quần phong, rơi vào trong tai các đệ tử, phảng phất băng trùy, rất khó chịu.

"Đoạt kiếm hoàn, đoạn kinh mạch, xóa đan độc, phế tu vi, trục xuất Thanh Sơn, Thiên Quang phong tự mình xử lý."

Đây cũng là kết cục cuối cùng của Liễu Thập Tuế.

Thượng Đức phong nguyện ý lùi một bước, ai cũng biết đó là bởi vì lời nói của Chương môn.

Chương môn nói chuyện, là cho các đệ tử đích truyền của Cảnh Dương chân nhân mặt mũi.

Vậy tại sao Triệu Tịch Nguyệt lại ra mặt bảo vệ Liễu Thập Tuế một mạng?

Đã có rất nhiều người nghĩ đến hẳn là có liên quan tới Tinh Cửu.

Rất nhiều người cũng còn nhớ rõ quan hệ giữa hắn cùng với Liễu Thập Tuế năm đó.

Có chấp sự Thượng Đức phong tiến lên đem Liễu Thập Tuế đỡ dậy, sử dụng kiếm tác trói hai cánh tay của hắn.

Liễu Thập Tuế nhìn Tinh Cửu trên núi, trầm mặc một chút, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Ta không cần người già từ bí!"

Tinh Cửu vẻ mặt hồ hững, vẫn không nói chuyện.

"Lúc ta cần trợ giúp nhất... Người đang ở đâu!"

"Lúc ta thảm nhất, người đang ở nơi nào? Người đi! Người rời Thanh Sơn đi dạo chơi!"

"Ta biết người cố ý né tránh, tại sao? Bởi vì người sợ đắc tội với bọn họ sao? Hay là sợ nhìn thấy thảm trạng của ta có chút không được tự nhiên?"

Liễu Thập Tuế khổ sở nói: "Đúng vậy, người là kiếm đạo kỳ tài có tiền đồ nhất Thanh Sơn Tông, ta chỉ là một khí đồ, hơn nữa giữa chúng ta nào có phân tình gì chứ? Người chẳng qua chỉ ở nhà ta một năm mà thôi, ban đầu ở Nam Tùng đình, ở suối tẩy kiếm, bọn họ dùng ta để cười nhạo người, người khi đó chỉ sợ đã thấy ta phiền phức sao?"

Một mảnh an tĩnh.

Liễu Thập Tuế dần dần bình tĩnh lại, nhìn Tinh Cửu trên núi thật tình nói: "Nhưng mà, ta thật sự không nghĩ người như vậy..."

Rất rõ ràng lời của hắn còn chưa nói hết, nhưng dừng ở nơi này.

Bởi vì Tinh Cửu giờ tay lên.

Giống như năm đó ở tiểu sơn thôn, ở Nam Tùng đình, ở suối tẩy kiếm vậy.

Chỉ cần một thủ thế, một cái ánh mắt, Liễu Thập Tuế đã có thể hiểu được ý tứ của hắn.

Tĩnh Cửu cảm thấy hắn nói quá nhiều, rất âm ỉ.

Liễu Thập Tuế cười thâm một tiếng, không nhiều lời thêm nữa.

...

...

Liễu Thập Tuế bị Thượng Đức phong chấp sự giải đi, sau đó sẽ do Thiên Quang phong sư trưởng tự mình xuất thủ, thi hành hình phạt tàn khốc này, sau đó bị trục xuất khỏi Thanh Sơn.

Tĩnh Cửu lặng lẽ nhìn thân ảnh của hắn biến mất trên sơn đạo, vẫn không nói chuyện.

Vô số tầm mắt rơi vào trên người của hắn, vô luận là các sư trưởng hay là các đệ tử, cũng ở trong lòng lặng yên suy nghĩ người này thật sự vô tình.

Triệu Tịch Nguyệt đột nhiên hỏi: "Hắn nói chính là lời thật lòng ư?"

Tĩnh Cửu trầm mặc một chút, nói: "Người nằm mơ lúc tỉnh vẫn tin là thật, cô tình giả bộ thì giả cũng thành thật, ta không xác định."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Vì sao ngươi không giải thích cho hắn mấy câu?"

Tĩnh Cửu nói: "Ngươi biết, ta chỉ là khách nhân tá túc ở nhà hắn một năm, đã trả đủ tiền bạc rồi."

...

...

Mặc dù xảy ra đại sự như vậy, thử kiếm đại hội vẫn muốn tiếp tục, tựa như cuộc sống này vậy.

Giản Nhục Sơn bị Liễu Thập Tuế trọng thương, tự nhiên không cách nào chiến nữa, đối thủ mà hắn rút thăm phải may mắn bắt chiến mà thắng, tiến vào vòng hai.

Ngay khi đệ tử tiếp theo chuẩn bị tiến lên, Tĩnh Cửu bỗng nhiên đứng dậy.

Đám người hơi có xôn xao.

Rất nhiều người cho rằng hắn không còn mặt mũi nào ngồi ở chỗ này, chuẩn bị rời đi.

Triệu Tịch Nguyệt tự nhiên biết không phải như vậy, mỉm cười nghĩ tới, không phải nói chính mình chỉ là khách qua đường sao?

Tĩnh Cửu từ con đường trên núi đi xuống thạch đài, đi tới bên trong.

Hắn ngẩng đầu nhìn kiếm lâm, phát hiện cột đá quả thật rất cao, trung đoạn mây mù lượn lờ, lại có chút thấy không rõ tình hình phía trên.

Các đệ tử không biết hắn muốn làm gì, vì sao đứng ở chỗ này ngẩng đầu nhìn trời.

Tên đệ tử đang chuẩn bị xuống tham gia cũng không biết mình phải làm như thế nào, chẳng lẽ đi tới bảo hắn tránh ra?

Trì Yến nhú mày hỏi: "Tĩnh... Sư đệ, vì sao ngươi đứng ở chỗ này?"

Tĩnh Cửu thu hồi tầm mắt, nói: "Ta cùng Trung Châu Phái hẹn sang năm đi Mai Hội đánh cờ với Đồng Nhan."

Chuyện nổi danh như thế tự nhiên không người nào không biết, rất nhiều đệ tử cảm thấy hắn tự rước lấy nhục, thậm chí sẽ làm nhục sư môn.

Hơn nữa sang năm ngươi muốn đi Mai Hội, cùng đứng ở chỗ này có quan hệ gì?

"Ta mới vừa rồi chợt nhớ ra, muốn đi Mai Hội đầu tiên cần có tư cách đi Mai Hội, cần phải tham gia Thanh Sơn thử kiếm."

Tĩnh Cửu thật tình nói: "Cho nên ta đứng ở chỗ này."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Chỉ tên Lưỡng Vong phong

Trì Yên giật mình.

Hắn không thể nào ngờ tới, Tinh Cửu nhắc tới Mai Hội, kế tiếp lại nói muốn tham gia thử kiếm.

Những người còn lại giống như trước không ngờ tới, bốn phía thạch lâm lâm vào một mảnh an tĩnh quý dị.

Trì Yên phục hồi tinh thần, cảm thấy chuyện này rất hoang đường, nói: "Người bây giờ đã không phải tam đại đệ tử, tự nhiên không thể tham gia thử kiếm."

Tinh Cửu nói: "Vậy ta làm sao tham gia Mai Hội được?"

Trì Yên nghĩ thầm người đã là nhị đại sư trưởng, nếu thật muốn đi Mai Hội để Đồng Nhan làm nhục, tự nhiên có biện pháp, tỷ như có thể làm nhân vật dẫn đội.

Tinh Cửu nói: "Không tham gia thử kiếm, đã có được tư cách đi Mai Hội, rất nhiều người sẽ không phục."

Mọi người nghĩ thầm, thì ra người cũng biết điều này ư.

Đĩ nhiên không có ai phục Tinh Cửu, nhất là những đệ tử kiếm đạo tu vi không sai, muốn ở trên thử kiếm đại hội biểu diễn thân thủ. Bọn họ thừa nhận kiếm đạo thiên phú của Tinh Cửu quả thật rất cao, vấn đề là tuổi của hắn còn rất trẻ, cảnh giới còn thấp, nếu không phải vận khí tốt đi theo Triệu Tịch Nguyệt đi lên đỉnh Thần Mạt phong, làm sao có thể thành sư thúc của bọn hắn?

"Cho nên ta vẫn muốn tham gia."

Tinh Cửu nhìn về phương hướng Lưỡng Vong phong đệ tử, nói: "Chỉ cần ta thắng, dĩ nhiên không có ai không phục."

Nghe lời này, Thanh Sơn đệ tử một mảnh xôn xao, cảm thấy người này thực sự là lớn lối.

Trì Yên suy nghĩ một chút, nói: "Rút thăm đã kết thúc, hiện tại sắp xếp cũng không còn kịp nữa."

Tinh Cửu nói: "Chỉ tên là được."

Giản Nhược Sơn có thể chỉ tên khiêu chiến hắn, hắn tự nhiên có thể chỉ tên khiêu chiến người khác.

Rất nhiều tầm mắt theo ánh mắt của hắn rơi vào tòa thạch đài thứ hai trên núi.

"Xin chỉ giáo."

Tinh Cửu nhìn một người trong hàng đệ tử Lưỡng Vong phong nói.

Người kia thân hình hơi mập, nhìn có cảm giác rất vô hại.

Tên mập kia tên là Mã Hoa, tên rất tầm thường, ở Lưỡng Vong phong xếp thứ ba mươi bảy, cũng rất tầm thường.

Lưỡng Vong phong đệ tử vô cùng nổi danh, rất nhiều người lại không nhận ra hắn, đã có thể biết người này làm việc ắt đặt cỡ nào, hoặc là nói dễ dàng bị người bỏ qua.

Tiếng nghị luận vang lên, các đệ tử không rõ vì sao Tinh Cửu phải chỉ tên khiêu chiến người này.

Về phần thắng bại... Tinh Cửu bây giờ chỉ là Thừa Ý cảnh giới, theo lý mà nói, tùy ý một đệ tử Lưỡng Vong phong cũng có thể dễ dàng chiến thắng hắn. Nhưng ở không lâu trước, xếp hạng bốn mươi sáu trên Lưỡng Vong phong Giản Nhược Sơn bị Liễu Thập Tuế dễ dàng đánh bại, ai biết Tinh Cửu có thể lần nữa làm mạng đến ngạc nhiên cho người khác hay không.

Kiểm quang khẽ động, Mã Hoa đi tới, cười híp mắt nhìn Tinh Cửu, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được nói: "Làm sao người biết Liễu Thập Tuế do ta tổ cáo?"

Tinh Cửu nói: "Ta không biết."

Mã Hoa về mặt kinh ngạc, nói: "Vậy vì sao người phải chỉ tên khiêu chiến ta?"

Hắn vốn tưởng rằng Tinh Cửu đoán được chân tướng sự tình muốn báo thù cho Liễu Thập Tuế.

Tinh Cửu không biết Thượng Đức phong hoài nghi Liễu Thập Tuế liên quan đến cái chết của Bích Hồ phong Tà Dịch, là bởi vì Mã Hoa phát hiện Liễu Thập Tuế đêm đó không có ở đây.

Hắn càng không biết, Mã Hoa cùng Cổ Hàn cũng biết đêm đó hắn cũng không ở đó, Liễu Thập Tuế vì che dấu cho hắn, mới kiên trì không chịu nói mình đi nơi nào.

Hắn chỉ biết là, tên mập mạp tầm thường này là quân sư của Lưỡng Vong phong, Liễu Thập Tuế rơi vào kết quả này chính là do một tay của hắn.

Quan trọng nhất là, bắt đầu từ buổi tẩy kiếm, hắn đã không thích tên mập này.

Mã Hoa thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn hắn.

Bốn năm rồi, hắn phát hiện mình vẫn không nhìn thấu người trẻ tuổi này, nguyên nhân chính là như thế, hắn vẫn duy trì cảnh giác thậm chí là địch ý.

"Ta khẳng định ngươi có ẩn giấu thực lực, tỷ như chưa từng có ai nhìn thấy ngươi ngự kiếm, nhưng ta tin chắc ngươi sớm có thể..."

Hắn nói với Tinh Cửu: "Như vậy hôm nay bất luận thắng bại cuối cùng thế nào, ta cuối cùng có thể thấy một chút bí mật của ngươi, cũng xem là tốt."

Nói xong câu đó, hắn ngự kiếm mà lên, phá vỡ mây mù, đáp vào trên một cây cột đá chỗ cao.

Từ kiếm quang đến xem, Mã Hoa hiện tại hắn là Vô Chương sơ cảnh, lấy tiêu chuẩn của Lưỡng Vong phong đến xem quả thật có chút bình thường.

Vô số tầm mắt rơi vào trên người Tinh Cửu, tràn đầy tò mò.

Rất nhiều đệ tử tẩy kiếm cũng có thể ngự kiếm, đệ tử tham gia thử kiếm đại hội hôm nay càng không cần phải nói.

Theo lý mà nói, Tinh Cửu sớm có thể ngự kiếm, nhưng chưa từng có ai nhìn thấy hắn làm vậy.

Có người thậm chí cho rằng hắn tu hành kiếm đạo gặp phải chứng ngại cổ quái gì.

Mọi người rất muốn biết, hắn chuẩn bị làm sao đi lên cột đá cao hơn trăm trượng.

Nếu như ngay cả cột đá cũng không thể đi lên, làm sao thử kiếm?

Tri Yến giờ tay phải lên, ý bảo mời.

Tinh Cửu cúi xuống thiết kiếm phía sau giờ hướng không trung.

Tư thế này nhìn có chút cổ quái, giống như là một thợ săn đi vào rừng cây u ám giờ lên cây đuốc trong tay.

Nhìn hình ảnh này, các đệ tử vẻ mặt kinh ngạc, nghĩ thầm đây là muốn làm gì?

Tri Yến nghĩ đến một loại khả năng, khẽ nhún mày.

Trên thạch đài có chút trường lão tóc trắng xóa cũng cảm giác đã gặp ở nơi nào đó, có chút không xác định mà nghĩ chẳng lẽ đây là Cửu Tử kiếm quyết liệu thiên thức ư?

Thời kỳ viễn cổ, kiếm tu ngự kiếm có rất nhiều phương pháp, sau đó càng ngày càng ít, cho đến biến thành hiện tại đều là đạp kiếm mà đi, sở dĩ như vậy tự nhiên có đạo lý riêng.

Đạp kiếm mà đi, có thể lui tới tự nhiên, tương đối dễ dàng, trọng yếu hơn là người tu đạo đứng trên thân kiếm, hai tay trống không có thể thi triển kiếm quyết, dễ dàng công kích.

Nếu như dùng phương pháp ngự kiếm khác, cần dùng tay nắm chặt chuôi kiếm, tự nhiên sẽ thiếu hụt biến hóa.

Phía dưới thạch lâm bỗng nhiên vang lên ông một tiếng.

Khí lạnh mãnh liệt, thạch đá蠢 động, Tinh Cửu biến mất.

Căn bản không có ai kịp phản ứng.

Mọi người trong vô thức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong đám mây xuất hiện một cái hố, mơ hồ có thể thấy một điểm đen nhỏ?

Hắn sợ chiến mà chạy hay là sao?

Vô số tầm mắt rơi vào trong bầu trời, một mảnh an tĩnh.

Cùng với một thanh âm kiếm rít, Tinh Cửu lần nữa trở lại trong tầm mắt của mọi người, đáp vào trên một cây cột đá.

Bất kể người khác nhìn chính mình thế nào, hắn cũng rất bình tĩnh.

Triệu Tịch Nguyệt lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, cúi đầu uống trà.

Nàng đoán được hắn bởi vì thật lâu không ngự kiếm phi hành, có chút mới lạ, không khống chế được, cho nên... bay hơi cao một chút.

Quả thật rất cao.

Thanh Sơn sư trưởng đã thấy rõ ràng, Tinh Cửu bay đến chỗ cao nhất của Thanh Sơn đại trận mới vừa đáp xuống, không khỏi âm thầm sợ hãi than.

Còn đang Thừa Ý cảnh, đã có thể trong thời gian ngắn ngủi như thế ngự kiếm bay đến loại độ cao này, tên đệ tử trẻ tuổi này quả nhiên là đáng giá kiếm đạo kỳ tài mà Thanh Sơn mong đợi.

Bên ngoài hơn mười trượng trên một cây cột đá, trên mặt Mã Hoa lần đầu tiên toát ra vẻ ngưng trọng, nói: "Không ngờ ngự kiếm thuật của ngươi tốt như thế, nghĩ đến là chuẩn bị thời khắc tương lai bỗng nhiên nổi tiếng, hôm nay bị buộc dùng ra, ta có chút cảm thấy tiếc nuối thay ngươi."

Tinh Cửu không nói gì, dĩ vãng hắn chưa bao giờ ngự kiếm, cùng muốn ẩn dấu thực lực, để bỗng nhiên nổi tiếng không có bất cứ quan hệ nào, tự có đạo lý của hắn.

Mã Hoa cười cười, bỗng nhiên đáp kiếm tái khởi, đáp xuống một cây cột đá xa hơn.

Hiện tại hai cây cột đá cách nhau hơn một trăm ba mươi trượng.

Thừa Ý cảnh giới đệ tử phi kiếm sát thương cự ly xa nhất không cách nào vượt qua trăm trượng.

Cho dù Tinh Cửu thiên phú dị bẩm, kiếm đạo tu vi vượt xa Thừa Ý đệ tử bình thường, phi kiếm đến trước người Mã Hoa cũng tất nhiên là hết sức, không còn uy lực.

Nhìn hình ảnh này, đệ tử Thượng Đức phong cùng với mấy ngọn núi khác cũng nhú mào, chỉ có Lưỡng Vong phong đệ tử về mặt không thay đổi.

Bọn họ rất quen thuộc đối với phong cách hành sự của Mã Hoa, biết hắn sẽ không tính sót bất kỳ chi tiết nào cả, không sẽ để ý bất kỳ đánh giá, chỉ là một lòng theo đuổi thắng lợi.

Hôm nay cũng sẽ không có bất kỳ ngoại lệ nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Kiếm đi

Không đợi Tinh Cửu kịp phản ứng, Mã Hoa đã xuất kiếm trước.

Thanh âm kiếm rít xuyên qua thạch lâm dày đặc.

Một đạo kiếm quang hướng Tinh Cửu đánh tới.

Ở khoảng cách như vậy, Tinh Cửu không cách nào dùng phi kiếm phản công, chỉ có thể lựa chọn né tránh.

Phương pháp duy nhất để hắn có thể chiến thắng Mã Hoa, chính là ngự kiếm mà lên, mạo hiểm thu hẹp khoảng cách cùng với đối phương, sau đó đến cường công.

Một cuộc thử kiếm trước đó, vị đệ tử Bích Hồ phong kia nghiêng chiến Thiên Quang phong sư huynh cảnh giới hơn xa mình, chính là làm như vậy.

Mã Hoa tính thông mưu tính, đem những chuyện này tính toán rõ ràng, hắn đã chuẩn bị nếu như Tinh Cửu thật có thể tránh phi kiếm của mình, lại gần mình, như vậy hắn sẽ thu hồi phi kiếm lần nữa lui về phía sau, tóm lại nhất định phải bao đảm cự ly với đối phương, như thế sẽ có thể giữ vững cục diện.

Về phần làm như vậy sẽ có chút mất thể diện, hoàn toàn không có trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Dĩ nhiên, hình ảnh như vậy có thể không xuất hiện sẽ tốt hơn.

Cho nên hắn xuất kiếm vô cùng thật tình, muốn tranh thủ chỉ dùng một kiếm để đánh bại Tinh Cửu.

...

...

Trên thạch đài.

Vân Hành phong chủ bỗng nhiên giờ giờ tay áo.

Một đạo khí tức cực kỳ cường đại, hướng bốn phía dũng mãnh lao tới.

Thạch lâm mây mù lượn lờ, bị đạo khí này tức ảnh hưởng, chậm rãi chìm xuống phía dưới, cho đến rơi trên mặt đất, biến thành một tầng biển mây dày hai thước.

Hình ảnh thật sự rất đẹp, nhưng mọi người biết được, Vân Hành phong chủ cũng không phải là muốn tạo cảnh, là muốn để cho các đệ tử trên mặt đất thấy rõ ràng cuộc chiến kế tiếp này.

Các sư trưởng bao gồm Vân Hành phong chủ ở bên trong đối với Tinh Cửu thì phá giải cục diện Mã Hoa doanh tạo nên như thế nào thật sự tò mò, đồng thời muốn để cho các đệ tử từ trong đó học được một số thứ.

Nhìn từ điểm này, bọn họ rất rõ ràng càng thêm coi trọng Tinh Cửu trong trận chiến này.

...

...

"Đi."

Tinh Cửu phá giải cục diện của Mã Hoa, vẫn chọn dùng phương pháp chính hấn quen thuộc nhất, vẫn chỉ nói một chữ.

Thiết kiếm phá không đi, bay về phía cột đá cách hơn một trăm trượng.

Dùng chữ bay có chút không xác thực, bởi vì thiết kiếm quá nhanh, nhanh đến mức không có tàn ảnh, ngay cả kiếm quang cũng không kịp biến thành một đường.

Mọi người đang xem cuộc chiến chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, tựa như vừa rồi Tinh Cửu rời khỏi mặt đất, đạo thiết kiếm kia đã đi tới giữa hai cây cột đá.

Lúc này phi kiếm của Mã Hoa mới rời cột đá không tới hai mươi trượng cự ly.

Nhìn đạo thiết kiếm kia, Mã Hoa vừa sợ lại lo, kiếm nguyên xông ra, mạnh mẽ triệu hồi phi kiếm cản trước người.

Tóe một tiếng giòn vang!

Phía trên thạch lâm cuồng phong gào thét, sóng âm hướng bốn phía phát đi.

Ở giai đoạn khản yếu nhất, kiếm của hấn hiềm lại càng hiềm chặn được thiết kiếm của Tinh Cửu.

Hấn ngã ngòi trên cột đá, thất kinh, thức hải chấn động sinh sóng, kiếm hoàn càng không cách nào bình tĩnh.

Kiếm của Tinh Cửu thật là mạnh!

Điểm này không chỉ nói trên thân kiếm mang theo lực lượng khổng lồ, lại càng chỉ tốc độ.

Suốt một tiếng, thiết kiếm của Tinh Cửu lần nữa vòng lại, vẫn không có tàn ảnh, chỉ có một đạo kiếm quang rất ngắn.

Mã Hoa biết mình tuyệt đối không đỡ được một kiếm này, muộn hanh nhất thanh, đập kiếm mà lên, không chút do dự hướng chỗ xa hơn bỏ chạy.

Một lát sau, hấn đáp vào trên một cột đá khác cách hơn mười trượng, quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy cột đá ban đầu mình đứng, đã bị thiết kiếm của Tinh Cửu chém ra một cái lỗ thủng, vô số mảnh đá đang hướng mặt đất rơi xuống, nhìn giống như bão tuyết bay mưa đầy trời.

Mã Hoa sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh ướt đầm áo.

Cái gì mưu lược cái gì tính toán, ở trước mặt tốc độ cùng lực lượng tuyệt đối, cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào cả.

Khi thiết kiếm bay tới hấn, hấn thậm chí cảm thấy khí tức từ vong.

Hấn không dám nghĩ nếu như mình phản ứng hơi chậm một chút, sẽ là kết quả như thế nào.

Trên thực tế hắn cũng không có thời gian đi nghĩ những chuyện này, bởi vì kiếm của Tinh Cửu lại tới.

Thiết kiếm gào thét phá không, khí thế mười phần.

Mã Hoa biết mình căn bản không đỡ được một kiếm này, cũng không cách nào tránh né được một kiếm này.

Hắn tự tay cầm kiếm cản ở trước người, la lớn: "Ta nhận..."

Oanh một tiếng nổ!

Tinh Cửu không cho hắn cơ hội nhận thua.

Thiết kiếm chém xuống, đem chữ hắn còn chưa kịp nói ra miệng, trực tiếp chặt đứt.

Mã Hoa phun ra một ngụm máu.

Hắn cũng không chịu nổi nữa, trực tiếp từ trên cột đá rơi xuống.

Ngon núi khắp nơi đều là tiếng kinh hô.

Tinh Cửu không ngừng tay.

Thiết kiếm hướng Mã Hoa truy kích, tiếp tục chém.

Có chút kỳ quái chính là, Mã Hoa hướng mặt đất rơi xuống, miễn cưỡng vẫn duy trì tư thế cầm kiếm, chặn lại phần lớn công kích.

Thiết kiếm càng không ngừng chém vào trên kiếm của hắn, tựa như một cái trọng chùy không ngừng oanh kích, phát ra thanh âm cực kỳ vang dội.

Ba ba ba ba!

Thiên Quang phong quanh quần thanh âm kinh khủng.

Oanh một tiếng, Mã Hoa nặng nề rơi trên mặt đất, đập tan cả biển mây.

Thiết kiếm bay trở về.

Thích Việt phong đệ tử đi tới.

Mã Hoa được đỡ lên, sắc mặt tái nhợt, cả người đầy máu, chặt vật tới cực điểm.

Người tu hành thân thể cường độ vượt xa người phàm, hắn không bị kiếm của Tinh Cửu chân chính chém trúng, kiếm hoàn toàn có tổn hại, bị thương rất nặng, nhưng tánh mạng hắn là không ngại.

Hắn nhìn đạo thân ảnh phía trên cột đá, trong mắt chảy ra sợ hãi, run giọng nói: "Ngươi phá cảnh khi nào!"

Ở phía trên thạch lâm đầu kiếm, phi kiếm của Tinh Cửu có thể cách một trăm ba mươi trượng hơn còn có thể có uy lực mạnh như vậy, có thể nói là thiên phú dị bẩm của hắn.

Vấn đề là, độ cao của những cột đá này cũng vượt qua trăm trượng, cự ly cuối cùng của hắn cùng với Mã Hoa, chỉ sợ đã tiếp cận hơn hai trăm trượng.

Kiếm của hắn vẫn có thể đuổi theo Mã Hoa, đem người này từ phía trên không chém đến mặt đất, mới vừa rồi tự nhiên bay về, điều này chứng minh cái gì?

Chỉ có đệ tử Vô Chương cảnh giới mới có thể làm được chuyện này!

Giống như Mã Hoa, còn có rất nhiều người nghĩ đến vấn đề này.

Vô số tâm mắt rơi vào đạo thân ảnh phía trên thạch lâm.

"Mới vừa rồi."

Thanh âm Tinh Cửu từ phía trên thạch lâm truyền đến.

Một mảnh xôn xao.

Nhưng Tinh Cửu nói chính là thật.

Trong quá trình cùng Triệu Tịch Nguyệt du lịch đại lục, hắn một mực chuẩn bị phá cảnh vào Vô Chương, mùa thu năm ngoái đã có cảm ứng.

Bởi vì một vài nguyên nhân, nói đúng ra, bởi vì thân thể của hắn, hắn vẫn có chút do dự.

Cho đến vừa rồi, thấy Liễu Thập Tuế bị Quá Nam Sơn đánh xuống bụi bậm, hắn mới rốt cục đưa ra quyết định.

Mã Hoa tự nhiên không tin lời của hắn, trên mặt tràn đầy máu đen nặn ra vẻ cười thảm, nói: "Cùng đồng môn giao thủ, có cần tới mức như vậy không?"

Vừa mới dứt lời, hắn lại phun ra một ngụm máu, bên trong còn mang theo mấy cái răng gãy, đây đều là mới vừa rồi bị kiếm của Tinh Cửu chấn xuống.

Có ít người cảm thấy hình ảnh Mã Hoa bị thiết kiếm từ trên cột đá nện vào mặt đất có chút quen mắt.

Sau đó bọn họ mới nhớ ra, trước đó không lâu cảnh tượng Liễu Thập Tuế bị Quá Nam Sơn phế bỏ, cũng có thể nói là hoàn toàn giống nhau như đúc.

"Người này thù dai như thế sao."

Lâm Vô Tri nghĩ tới ba năm trước đây thừa kiếm đại hội Tinh Cửu gỡ Cổ Thanh ba cái, cười khò lắc đầu.

Ở trước người của hắn, Bạch Như Kính trưởng lão khẽ cau mày, không biết đang suy nghĩ gì, Mặc trưởng lão lại là cười ha ha mấy tiếng, lộ ra vẻ rất thường thức.

Ở trận đấu kiếm này, không có ai xuất thủ cứu giúp Mã Hoa, cũng không ai hô ngừng, bởi vì ai nấy đều thấy được Tinh Cửu không dùng toàn lực.

Nếu không tại sao thiết kiếm mỗi lần cũng sẽ chính xác chém vào trên thân kiếm của Mã Hoa?

Dĩ nhiên đó cũng không phải Tinh Cửu hạ thủ lưu tình.

Ngược lại, hắn chính là muốn ngay trước mặt Thanh Sơn đệ tử đem Mã Hoa đánh gục, muốn cho Lưỡng Vong phong mất thể diện.

Mã Hoa ứng đối thật ra không có vấn đề gì, đối với cục diện chiến đấu thô diễn cũng tương đối chính xác, chẳng qua là ở trước kiếm của Tinh Cửu hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Hiện tại vấn đề duy nhất là, Tinh Cửu đi tới Thanh Sơn mới sáu năm, làm sao lại có thể có kiếm nguyên dư thừa như thế?

Tri Yến ngừng đầu nhìn phía trên thạch lâm, hỏi: "Tiếp tục?"

Tinh Cửu biết vị Thượng Đức phong trưởng lão này hẳn là đoán được dụng ý của mình, lần nữa nhìn về thạch đài của Lưỡng Vong phong đệ tử.

"Xin chỉ giáo."

Lần này, người mà hắn nhìn là Cổ Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Thiết kiếm vẫn còn

Một mảnh xôn xao, các đệ tử Thanh Sơn đã đoán được ý tứ của Tinh Cửu.

Hắn muốn khiêu chiến cả tòa Lưỡng Vong phong ư? Bởi vì hắn muốn báo thù cho Liễu Thập Tuế sao?

Dĩ nhiên cũng không chắc đã là nguyên nhân này, bởi vì Tinh Cửu cùng Lưỡng Vong phong sớm có mối hận cũ.

Thanh Sơn đệ tử phần lớn thời gian đều dung để bề quan tu hành, nhưng rất nhiều người cũng biết chuyện đã xảy ra năm đó bên khe suối tẩy kiếm.

Lưỡng Vong phong đệ tử cư nhiên bị một gã tẩy kiếm đệ tử bình thường làm cho không lời nào để nói, thật sự quá hiếm thấy.

Cổ Hàn sẽ không tiếp nhận khiêu chiến của hắn?

Câu hỏi này không thể nào có đáp án khác.

Kiếm quang khẽ động.

Cổ Hàn đáp xuống trên cột đá, nhìn Tinh Cửu nói: "Ta vẫn luôn không thích người, hôm nay rốt cục đối với người đã phải đổi cách nhìn."

Chuyện này nói chính là Tinh Cửu nguyện ý vì Liễu Thập Tuế mà đứng ra, hướng Lưỡng Vong phong khỏi xướng khiêu chiến.

Tinh Cửu hiểu được ý tứ của hắn, nói: "Cách nhìn của ta đối với ngươi vẫn không thay đổi."

Rất nhiều năm trước, Lưỡng Vong phong bắt đầu có địa vị đặc thù ở Thanh Sơn, hắn lại bắt đầu không thích nơi đó.

Rất nhiều năm sau, hắn vẫn không thích Lưỡng Vong phong, tỷ như tên mập mập kia cùng với Quả Nam Sơn.

Nhưng hắn không thích nhất chính là Cố Hàn, điểm này cùng đồ đệ hiện tại của hắn Cố Thanh có một chút quan hệ, mà phần nhiều đương nhiên là bởi vì Liễu Thập Tuế.

Hoặc là bởi vì bốn năm trước đêm đó ở trong động phủ bên khe suối, số lần Liễu Thập Tuế nhắc tới Cố Hàn quá nhiều, gọi Cố Hàn sư huynh quá tự nhiên, còn khen ngợi Cố Hàn là người tốt.

"Cho dù ngươi phá cảnh vào Vô Chương, cũng không thể là đối thủ của ta."

Cố Hàn nhìn hắn mặt không chút thay đổi nói: "Ta biết tính tình của ta có chút không ổn, nhưng kiếm đạo của ta không có vấn đề."

Tinh Cửu nói: "Ta từng nói với các ngươi, trong mắt của ta, đạo của các ngươi đều sai."

Đến đạo cũng sai, như vậy kiếm đạo tự nhiên sẽ có vấn đề.

Cố Hàn nhớ rất rõ ràng, ba năm trước đây ở Tích Lai phong Tinh Cửu từng nói với Quả Nam Sơn như vậy.

"Chứng minh cho chúng ta xem."

Cố Hàn vung khê tay áo.

Một đạo kiếm quang màu trắng phá không đi.

Tầng mây trên trời cao bỗng nhiên xoắn động.

Kiếm quang lướt qua, ầm có tiếng sấm, mang theo vô số tia sáng rất nhỏ, giống như tia chớp thu nhỏ vô số lần.

Hắn xuất thủ chính là Bích Hồ phong Bát Phương kiếm pháp!

Làm người ta hơi kinh ngạc chính là, kiếm của Tinh Cửu thật rất nhanh, thế nhưng đi sau mà tới trước!

Ở giữa hai cây cột đá, hai đạo phi kiếm gặp nhau, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Cùng với khí lãng, thiết kiếm chênh chếch quay về.

Kiếm nguyên của Tinh Cửu dù dư thừa như thế nào, vẫn không cách nào dựa vào tốc độ thuần túy đền bù chênh lệch cảnh giới.

Cố Hàn lặng lẽ nhìn hắn.

Kiếm quang màu trắng tiếp tục tiến tới.

Tinh Cửu vẻ mặt không thay đổi, đưa tay nắm chặt chuôi kiếm, xoay người rồi đi.

Ông một tiếng, thân hình của hắn biến mất trên cột đá.

Sau một khắc, hắn xuất hiện tại trên một cây cột đá khác bên ngoài hơn mười trượng.

Nhưng cùng lúc đó, kiếm của Cố Hàn lại đến.

Tinh Cửu phảng phất có thể thấy được tình hình phía sau, ngự kiếm mà đi, tránh né một kiếm này, đi tới vách đá phía bắc thạch lâm.

Thiết kiếm ở trước vách đá xuyên qua, không có mây mù che dấu, thấy vô cùng rõ ràng, đưa tới trận trận kinh hô trên mặt đất.

Mọi người không nghĩ tới, kiếm của Tinh Cửu nhanh, tốc độ ngự kiếm lại cũng kinh người như thế.

Phi kiếm của Cố Hàn sau lưng hắn như phụ cốt chi thụ, từ từ tới gần, nhưng tạm thời không thể đuổi kịp.

Ngự kiếm có thể sánh ngang với phi kiếm, đây là tốc độ thể nào?

Tình hình lúc này cùng trận chiến lúc trước hoàn toàn xoay chiều.

Tinh Cửu tựa hồ lâm vào bị động hoàn toàn giống Mã Hoa.

Hiện tại Cổ Hàn chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, tự nhiên sẽ không bỏ qua, ánh mắt lạnh lùng, tay phải bấm một cái kiếm quyết.

Đạo kiếm quang màu trắng chợt biến dài, hướng vách đá chém vào.

Thiết kiếm đột nhiên vừa chuyển, mang theo Tinh Cửu tránh né.

Kiểm quang màu trắng lần nữa đột kích.

Thiết kiếm lại tránh.

Vách đá xuất hiện mấy đạo vết kiếm khắc sâu, đá vụn tuôn rơi rơi xuống.

Tinh Cửu ngự kiếm hướng xa hơn mà đi, kiếm quang màu trắng theo sát không nghỉ, mấy tức thời gian, đã đi tới cực tây của thạch lâm.

Nơi này cột đá so với trước ngon núi thưa thớt rất nhiều, mỗi cột đá cách hơn trăm trượng cự ly.

Kiểm quang biến mất, Tinh Cửu dừng trên một cây cột đá.

Lúc này, hắn cùng với thạch đài trước núi đang xem cuộc chiến đã có cự ly mấy dặm, ở trong mắt mọi người biến thành một điểm đen nhỏ.

Cổ Hàn là kiếm đạo cao thủ Vô Chương thượng cảnh, cũng không cách nào phát động công kích từ khoảng cách xa như vậy.

Hắn cười lạnh một tiếng, bước lên phi kiếm sớm bị triệu hồi, hướng nơi mà Tinh Cửu đang đứng bay đi.

Một lát sau, phía tây thạch lâm sáng lên vô số đạo kiếm quang, mảnh đá bay khắp, bụi mù mịt liệt, che kín tầm mắt rất nhiều đệ tử cảnh giới hơi thấp.

Các đệ tử biết tình hình chiến đấu bên kia tiến hành vô cùng kịch liệt, nhưng không thấy rõ tình hình cụ thể, không khỏi rất gấp gáp.

Có chút đệ tử gan lớn không để ý tới quy củ, vội vàng ngự kiếm mà lên, đi tới phía trên thạch lâm.

Trên thạch đài cũng có rất nhiều sư trưởng đứng dậy, hướng bên kia nhìn lại.

...

...

"Vô Đoan kiếm pháp quả nhiên dày đặc như tuyết, ta cảm thấy so với Thất Mai kiếm pháp thích hợp ngăn cản đường đi hơn, Cổ Hàn dùng quen thuộc như thế, xem ra đã phải khổ công mấy năm."

"Mau nhìn, Cổ sư huynh vẫn dùng Bát Phương kiếm pháp? Chỉ sợ Bích Hồ phong sư huynh cũng không thuần thục bằng hắn."

"Cổ sư huynh quả nhiên đối với Lục Long kiếm quyết thành tựu sâu nhất, khó trách năm đó Cổ Thanh cũng học loại này."

"Chân kiếm của ba phong, hạ bút thành văn, Cổ sư huynh quả nhiên không hổ là kiếm đạo cao thủ trong ba hạng đầu của Lưỡng Vong phong, thật sự khiến cho người ta kính nể."

"Không nên quên, Cổ sư huynh xuất thân từ Thiên Quang phong, đến lúc này hắn còn chưa dùng tới Thừa Thiên Kiếm pháp."

"Lưỡng Vong phong tuyệt kiếm thì sao? Đó mới là Cổ sư huynh chân chính trình độ, chỉ cần thi triển ra, Tinh Cửu tất nhiên thảm bại."

Trong một mảnh tiếng ca ngợi, tự nhiên cũng có rất nhiều người nghĩ tới một sự thật khác.

Cổ Hàn kiếm đạo tu vi dĩ nhiên cực cao, kiếm pháp lại càng tuyệt diệu.

Nhưng,

Thiết kiếm của Tinh Cửu vẫn còn.

Bất kể kiếm của hắn bị áp chế cực khổ như thế nào, cách một thời gian ngắn, sẽ có thể thấy kiếm quang của hắn, xuất hiện trước mắt mọi người.

Đây thật là chuyện khiến người ta khiếp sợ.

Nếu như hắn thật sự vừa mới tấn nhập Vô Chương cảnh giới, làm sao có thể ở trước mặt cao thủ như Cổ Hàn chống đỡ lâu như vậy?

Các vị Phong chủ cùng các trưởng lão đem hình ảnh chiến đấu thấy rất rõ ràng.

Bọn họ đã xác định, Tinh Cửu dùng Thần Mạt phong Cửu Tử kiếm pháp.

Trong truyền thuyết, trước lúc Cảnh Dương sư thúc phi thăng, đem kiếm phổ của Cửu Tử kiếm pháp cùng Phát Tử Kiếm cùng nhau giấu trên đỉnh Thần Mạt phong, đem đó bị Triệu Tịch Nguyệt tìm được.

Bây giờ nhìn lại, cái tin đồn này là thật.

Làm bọn hắn cảm giác kinh dị chính là, Tinh Cửu kiếm pháp vô cùng thuần thực, nơi nào giống chỉ luyện ba năm, mà giống như đã luyện ba trăm năm. Hơn nữa Cửu Tử kiếm pháp dưới tay hắn thi triển ra, cùng Cửu Tử kiếm pháp trong truyền thuyết khí chất rõ ràng bất đồng.

Có chút lão nhân ở trong lòng suy nghĩ, Tiểu sư thúc năm đó kiếm pháp sao mà trong trẻo lạnh lùng cô tuyệt, nơi nào bình thân giống như người.

Đúng vậy, Cửu Tử kiếm pháp trong tay Tinh Cửu vô cùng bình thân, không có chút tử ý nào, mà giống như một loại lạnh nhạt sau khi nhìn thấu sinh tử vậy.

Vô luận kiếm quang của Cố Hàn cường thịnh như thế nào, đạo thiết kiếm kia thủy chung bình tĩnh như vậy, căn bản nhìn không ra là nó bị vây trong trạng thái yếu thế.

Kiểm quang tung hoành, chỉ bắt đầu mười mấy tức thời gian, còn rất ngắn.

Nhưng theo Cố Hàn, dùng thời gian dài như vậy vẫn không thể đánh bại Tinh Cửu là chuyện phi thường mất mặt, căn bản không cách nào nhịn được.

Hắn quyết định mau chóng kết thúc cuộc chiến đấu này.

Từng tiếng tiếu từ khóe môi của hắn tỏa ra.

Phi kiếm của hắn không hề nữa để ý tới thiết kiếm của Tinh Cửu, chợt gia tốc, hóa thành một đạo bạch quang chói mắt, đánh trực diện Tinh Cửu.

Thiết kiếm không ngăn cản nữa, xé gió lao tới, cơ hồ đồng thời chém về phía thân thể của hắn.

Cố Hàn vẻ mặt không thay đổi, hai tay trước người xê dịch, một đạo khí tức mạnh mẽ đột nhiên sinh ra.

Nhìn hình ảnh này, Trì Yên khẽ nhủ mảy, đoán được hắn chuẩn bị làm gì.

Một vị trưởng lão kinh thanh hô lên: "Hàn tinh tòa thanh thu!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Đoạn kiếm

Hàn tinh tòa thanh thu, Thượng Đức phong Tuyệt Lưu kiếm pháp thức thứ chín.

Một thức này không phải kiếm pháp chân chánh, mà là Phong chủ đời thứ nhất của Thượng Đức phong tại bên giếng lạnh ngọ ra được bí pháp, chuyên môn dùng để đối phó với phi kiếm.

Cố Hàn hiện tại chuẩn bị dùng thức bí pháp này trực tiếp khóa lấy phi kiếm của Tinh Cửu.

Mặc dù thân có bí pháp, muốn dùng hai tay đối phó phi kiếm bay như điện, đồng dạng là chuyện vô cùng mạo hiểm.

Dĩ vãng Thanh Sơn đệ tử biết Tuyệt Lưu kiếm pháp, chỉ trong tình hình cực đoan nhất mới lựa chọn dùng loại thủ pháp này.

Hiện tại Cố Hàn rõ ràng đang không chế chiến cuộc mà lại làm như thế, thật sự có thể nói cường thế tới cực điểm, căn bản không đem Tinh Cửu để vào trong mắt.

Ông một tiếng minh hưởng!

Cố Hàn hai ngón tay trên tay phải khép lại, như một đạo tiểu kiếm chỉ tới trước người, tay trái mở ra, năm ngón tay như hình tròn.

Thiết kiếm lơ lửng không trung, không ngừng chấn động, nhưng không thể ly khai.

Hàn tinh tòa thanh thu!

Hắn đã thành công khóa chặt phi kiếm của Tinh Cửu.

Kế tiếp sẽ phải xem Tinh Cửu đối mặt kiếm của hắn như thế nào.

Ở mọi người xem ra cũng không thể có bất kỳ bất ngờ nào, bởi vì Tinh Cửu lúc này đã không còn kiếm.

Không còn kiếm, hắn tự nhiên cũng không cách nào như lúc trước ngự kiếm chạy quanh vách đá không ngừng né tránh, chỉ có thể dựa vào thân thể để đón đỡ.

Thân thể người tu hành kiếm đạo dù mạnh hơn nữa, chỉ sợ giống như Triệu Tịch Nguyệt cùng Liễu Thập Tuế kiếm ý thôi thế đại thành, cứng hơn nam thạch, làm sao có thể trực diện phi kiếm được?

Đã có chút ít trường lão chuẩn bị xuất kiếm cứu giúp.

Hai nơi cách nhau khá xa, nhưng nơi này còn có mấy vị Phá Hải cảnh đại năng, ít nhất có thể giữ được tánh mạng cho Tinh Cửu.

Triệu Tịch Nguyệt đứng dậy, về mặt chuyên chú nhìn bên kia.

Sơn phong chợt nổi lên, đem tóc của nàng thổi có chút xốc xếch.

Trước thạch đài, Phát Tư Kiếm lơ lửng không trung khẽ chấn động, phát ra ong ong kêu thấp, tựa như tùy thời có thể phá không mà lên.

Không ai chú ý tới, phía trước Phát Tư Kiếm, Tam Xích Kiếm hàn lãnh cũng khẽ rung động một tia.

Cuối cùng, Phát Tư Kiếm không bay lên, Tam Xích Kiếm cũng không hề động.

Vô số tiếng kinh hô liên tiếp vang lên.

Bởi vì kiếm của Cổ Hàn rơi vào khoảng không!

...

...

Phía trên thạch lâm cũng có gió.

Thân thể Tinh Cửu tựa như tạo thành từ hạt cát nhẹ nhất, theo gió biến mất.

Sau một khắc, hắn xuất hiện trong bầu trời, mang theo hơn mười đạo kiếm quang.

Kiếm quang này đến từ thân thể của hắn.

Bị gió phát lên sợi tóc, áo phiêu động, như tơ như sợi, mỗi sợi cũng tựa như một thanh kiếm.

...

...

Thanh Dung phong chủ đứng dậy, quan sát bên kia, trong mắt hiện lên vẻ kinh dị, ống tay áo khẽ run.

Lăng không vượt qua chừng mười trượng cự ly, đây là đạo pháp gì?

Cho dù không có kiếm, kiếm tu cảnh giới cao siêu giống như trước có thể bằng vào kiếm tức đập không mà lên, tỷ như Quá Nam Sơn lúc trước từng thi triển.

Vấn đề là Tinh Cửu mới vừa tiến vào Vô Chương cảnh giới, đã nắm giữ loại đạo pháp độ khó vô cùng cao như thế ư?

Mà để cho người khiếp sợ chính là, tốc độ của hắn nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù đạo pháp, thậm chí làm cho người ta liên tưởng tới Trung Châu Phái thiên địa độn pháp!

...

...

Tinh Cửu xuất hiện trước người Cổ Hàn.

Cổ Hàn đang dùng hàn tinh tỏa thanh thu không chế kiếm của Tinh Cửu, hoàn toàn không nghĩ tới.

Tay Tinh Cửu rơi vào trên chuôi kiếm, nhìn như đơn giản hoành kiếm về một cái.

Cổ Hàn hai tay cũng không cách nào khóa được kiếm của Tinh Cửu.

Xuy lạp một tiếng.

Thiết kiếm trực tiếp xuyên thấu thân thể Cổ Hàn.

Máu tươi theo mũi kiếm xông ra, từ phía trên không nhỏ xuống mặt đất.

...

...

Nhìn hình ảnh cách xa mấy dặm, Quá Nam Sơn vẻ mặt rất ngưng trọng.

Hắn biết, bất kể là Trì Yến sư thúc hay là các sư thúc khác lúc này cũng sẽ không xuất thủ.

Các sư thúc cũng thấy rất rõ ràng, thiết kiếm của Tinh Cửu xuyên qua địa phương là ngực phải Cổ Hàn, Cổ Hàn thương thể tuy nặng, cũng không nguy hiểm đến tánh mạng.

Các sư thúc nhất định sẽ cho là Tinh Cửu đã thắng lợi tự nhiên sẽ thu kiếm.

Quá Nam Sơn không nghĩ như vậy, trong lòng mơ hồ có một loại cảm giác rất xấu.

Cách mấy dặm cự ly, hắn cũng có thể cảm giác được sát ý của Tinh Cửu.

Hắn biết quan hệ giữa Tinh Cửu cùng Liễu Thập Tuế.

Chỉ sợ đôi chủ tớ này đã ba năm chưa từng thấy mặt, chỉ sợ ở không lâu trước, biểu hiện của Liễu Thập Tuế đối với Tinh Cửu thất vọng chí cực.

Liễu Thập Tuế bị Thượng Đức phong dụng hình, cũng không chịu nói ra đêm đó hắn đi tìm Tinh Cửu.

Hiện tại Liễu Thập Tuế rơi vào kết quả như vậy, Tinh Cửu sẽ làm đến một bước nào?

Đừng bảo là vô tình.

Nếu như hắn thật vô tình, như thế nào đứng ra chỉ tên khiêu chiến Mã Hoa cùng Cổ Hàn.

Quá Nam Sơn biết mình phải xuất thủ, chỉ sợ sau sẽ bị chỉ trích, bởi vì nếu không ra tay, hắn lo lắng Cổ Hàn thật sự sẽ chết.

Lúc này, cũng tốt cực có người phát hiện vấn đề.

Tinh Cửu không thu kiếm, đem Cổ Hàn hướng phiến vách đá phía bắc mà đi.

Cổ Hàn đã bị thương nặng, chẳng lẽ hắn muốn giết người!

"Dừng tay!"

Thiên Quang phong cùng Lưỡng Vong phong đệ tử kinh thanh hô vang, nhưng bọn hắn đã không kịp tới ngăn cản thảm kịch này phát sinh.

Đúng vào lúc này, một đạo kiếm quang trầm tĩnh trực tiếp xuyên qua thạch lâm, đi tới trước vách đá ngoài mấy dặm.

Nhìn đạo kiếm quang như cầu vồng này, các đệ tử thờ phào nhẹ nhõm.

Trước đó không lâu, thời điểm Liễu Thập Tuế vận dụng tà công yêu hóa muốn giết chết Giản Như Vân, chính là bị đạo kiếm quang này ngăn cản.

Đã là Du Dã cảnh đại sư huynh xuất kiếm, còn có gì phải lo lắng chứ?

Đạo kiếm quang cường đại trực kia tiếp chém về phía phía sau lưng Tinh Cửu.

Tinh Cửu muốn ngăn trở một kiếm này, sẽ phải xoay người, hơn nữa đem thiết kiếm từ trên người Cổ Hàn rút ra.

Nhưng chuyện phát sinh kế tiếp ngoài dự liệu của mọi người, nhất là Quá Nam Sơn.

Tinh Cửu không làm gì cả.

Hắn không rút kiếm, không xoay người, giống như căn bản không biết có một đạo kiếm quang đã đi tới phía sau, sau một khắc sẽ bị mình chém thành hai đoạn.

"Không tốt!"

Quá Nam Sơn thầm nghĩ một tiếng.

Hắn thấy tay Tinh Cửu đã rời chuôi kiếm, ngưng công kích.

Nhưng vì sao người không trốn cũng không cản?

Quá Nam Sơn không còn kịp suy tư những thứ này, hắn chỉ biết nếu như phi kiếm của mình rơi xuống, Tinh Cửu hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Hắn biết rõ, Tinh Cửu là kiếm đạo kỳ tài rất nhiều sư trưởng âm thầm kỳ thác kỳ vọng.

Nếu như người này tiếp tục xuất thủ với Cổ Hàn, hắn sẽ không tiếc một kiếm chém giết.

Nhưng dưới tình hình như hiện tại, hắn dĩ nhiên không thể, cũng không muốn giết chết đối phương.

Chẳng qua hắn mới vào Du Dã cảnh, mấy dặm cự ly đã là cực hạn, đối với phi kiếm không chế vô cùng miễn cưỡng, rất khó qua lại tự nhiên.

Hắn hô một tiếng, kiếm hoàn đột nhiên lui, mạnh mẽ thu liễm kiếm nguyên, cố gắng để cho phi kiếm cách xa mấy dặm dừng lại.

...

...

Kiếm quang như cầu vòng biến mất.

Đạo phi kiếm kia rốt cục dừng lại.

Mũi kiếm cùng phía sau lưng Tinh Cửu chỉ có cự ly không tới hai thước.

Hình ảnh vô cùng hung hiểm.

Bỗng nhiên, Tinh Cửu xoay người, hai tay hợp lại, kẹp lấy đạo phi kiếm kia!

Từ từ thể đến xem, rất giống Thiên tông hợp thập làm lễ.

Quá Nam Sơn vẻ mặt khẽ biến, muốn gọi phi kiếm trở về, lại phát hiện không cách nào hiệu quả.

Hắn đã là Du Dã cảnh cường giả, cao hơn Tinh Cửu quá nhiều, nhưng thanh kiếm kia bây giờ đang ở trong tay Tinh Cửu, cùng hắn cách mấy dặm.

Hơn nữa hai tay Tinh Cửu nếu so với Cổ Hàn hàn tinh tỏa thanh thu lúc trước càng thêm cường ngạnh!

"Đại bi thủ!"

Vân Hành phong chủ đứng dậy, khiếp sợ nghĩ tới Tinh Cửu làm sao lại biết tuyệt học của Quả Thành Tự?

Phong chủ cùng các trưởng lão nhận ra thủ đoạn của Tinh Cửu đều có được ý nghĩ giống nhau, nhưng kỳ quái cùng lúc vẫn duy trì trầm mặc.

Thanh Dung phong chủ lẳng lặng nhìn bên kia, đối với Tinh Cửu kế tiếp sẽ làm sao, cảm thấy rất hứng thú.

Tích Lai phong chủ rốt cục buông xuống chén trà đã bùng nửa ngày, híp mắt nhìn bên kia, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

...

...

Tinh Cửu hai tay xê dịch, cầm hai đầu phi kiếm.

"Dừng!"

Không biết là ai hô vang.

Tinh Cửu không để ý đến, hai tay dùng sức.

Đạo phi kiếm kia ở trong tay của hắn dần dần cong đi, phát ra thanh âm cực kỳ khó nghe.

Máu tươi từ hai tay hấn cùng kiếm phong tràn ra.

"Hạ thủ lưu tình."

Không biết là thanh âm của ai ở trong quần phong quanh quần.

Cách mấy dặm, Tinh Cừ lẳng lẳng nhìn Quá Nam Sơn.

Ba một tiếng.

Phi kiếm gãy thành hai khúc.

Quá Nam Sơn phun ra một ngụm tiên huyết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Tiên thiên kiếm thể?

Quá Nam Sơn mới vào Du Dã cảnh, đối với phi kiếm cách mấy dặm không chế có chút không tự nhiên.

Phi kiếm bị hủy, hấn bị thương cũng không vì vậy mà nhẹ mấy phần.

"Vô sỉ!"

Lưỡng Vong phong đệ tử tức giận chí cực, vội vàng ngự kiếm mà lên.

Hon mười đạo kiếm quang chiếu sáng thạch lâm, muốn hướng phương tây giết tới.

Trì Yến đập kiếm đi tới không trung, phát ổng tay áo một cái.

Du Dã thượng cảnh cường giả xuất thủ, làm sao đám đệ tử tuổi trẻ có thể thừa nhận được.

Cuồng phong đột khởi, hon mười đạo kiếm quang hơi loạn, bị buộc lui về trên núi.

Trì Yến trầm giọng quát lên: "Các ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn ép ta dùng môn quy xử phạt các ngươi ư?"

Lưỡng Vong phong đệ tử đầy tràn tức giận, làm sao có thể nén được.

Quá Nam Sơn lau đi huyết thủy trên khóe môi, nhìn các sư đệ cùng sư muội nói: "Chính mình vô ý, không liên quan đến người khác."

...

...

Ngon núi an tĩnh dị thường.

Vô số tầm mắt rơi vào trên người Tinh Cừ.

Những tầm mắt này rất phức tạp, có mang theo hận ý, có mang theo tức giận, nhiều nhất đương nhiên là khiếp sợ.

Tinh Cừ hoàn thành một chuyện khó có thể tưởng tượng.

Hấn chỉ tên khiêu chiến Lưỡng Vong phong, ngoài ý muốn thể hiện ra thực lực cảnh giới Vô Chương, dễ dàng chiến thắng Mã Hoa.

Nếu như chuyện này coi như bình thường, Lưỡng Vong phong xếp hạng thứ ba Cố Hàn lại cũng thua dưới kiếm của hấn.

Mà để cho người ta khiếp sợ nhất chính là, hấn bẻ gãy kiếm của Quá Nam Sơn!

Quyết thắng bại, là hai tay Tinh Cừ.

Hai tay hấn hợp lại, kẹp lấy kiếm của Quá Nam Sơn.

Cố Hàn dám dùng hàn tinh tỏa thanh thu là bởi vì cảnh giới của hắn hơn xa Tinh Cửu, dùng loại chiến pháp cường thế này tự có đạo lý.

Cảnh giới của Tinh Cửu so với Quả Nam Sơn thấp hơn nhiều như vậy, vì sao hắn dám làm như thế?

Chuyện này cũng không thể dùng dũng khí có thể giải thích được.

Bất kể hàn tinh tỏa thanh thu hay là Quả Thành Tự đại bi thủ, muốn dùng hai tay khóa chặt một đạo phi kiếm, cũng cần phải vận chuyển kiếm nguyên từ trước.

Tinh Cửu đã sớm tính ra Quả Nam Sơn sẽ xuất kiếm, thậm chí tính đến thời khắc cụ thể hắn xuất kiếm, một mực đang chờ đợi!

Loại chiến pháp này thật sự không thể tưởng tượng nổi, các đệ tử tinh táo lại cẩn thận hồi tưởng, không khỏi cảm thấy có chút đáng sợ, nhưng nói không rõ ràng rốt cuộc đáng sợ ở chỗ nào.

Các vị Phong chủ cùng với Trì Yến đám người lại nhận thức rất rõ ràng, Tinh Cửu đánh bại Cố Hàn đồng dạng dựa vào tính toán đối với cục diện chiến đấu.

Hắn đem tính tình của Cố Hàn, phương pháp ứng đối, cự ly giữa các cột đá, phương vị vách đá, toàn bộ đều tính toán vào, thậm chí đem phản ứng của Quả Nam Sơn cũng tính vào.

Cho nên, Quả Nam Sơn còn chưa chân chính xuất kiếm đã thua.

Lực tính toán như vậy...

Sơn phong nhẹ nhẹ, Tích Lai phong chủ lông mi trắng phiêu động, như có điều suy nghĩ, nghĩ thầm sang năm trên Mai Hội, chỉ sợ Tinh Cửu thật sự có thể cùng Đồng Nhan đánh một ván cờ.

Người chứng kiến hai trận đấu kiếm này, đều phải thừa nhận Tinh Cửu thể hiện ra kiếm đạo tu vi cùng thực lực, nhưng vẫn có rất nhiều người không phục.

Nhất là đệ tử Thiên Quang phong cùng Lưỡng Vong phong.

Bọn họ không phục thay Quả Nam Sơn.

Quả Nam Sơn là Thanh Sơn Chương môn thủ đồ, cũng là Lưỡng Vong phong thủ tịch đệ tử, trong đồng môn có danh vọng cực cao.

Hôm nay, là lần đầu tiên hắn triển hiện Du Dã cảnh thực lực.

Cho dù Tinh Cửu là kiếm đạo kỳ tài hiếm thấy, làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Ở rất nhiều đệ tử xem ra, cuối cùng nếu như không phải đại sư huynh không đành lòng xuất thủ, mạnh mẽ thu kiếm, Tinh Cửu đã chết.

Tinh Cửu không cảm kích, ngược lại nhân cơ hội xuất thủ, thật sự vô sỉ cực kỳ.

Bọn họ lại chưa từng nghĩ tới, Quả Nam Sơn xuất kiếm mặc dù là muốn cứu Cố Hàn, trên thực tế đã tạo thành cục diện lấy hai đánh một.

"Ta không hề ngừng, bất luận kẻ nào cũng không thể xuất kiếm, nếu không chính là không tuân theo quy định, huống chi hắn là xuất kiếm đánh lên sư trưởng."

Trì Yến nhìn các đệ tử vẫn đang căm phẫn, trầm giọng nói: "Nể tình hắn lo lắng cho đồng môn, Thượng Đức phong sẽ không truy cứu tội danh phạm thượng của hắn."

Nghe được câu này, rất nhiều đệ tử mới tỉnh ra, vừa buồn bực vừa tức giận.

Tinh Cửu cũng không phải một đệ tử tham gia thử kiếm bình thường.

Hắn là sư thúc.

Cố Hàn thương thế tuy nặng, nhưng tánh mạng không lo, đơn giản chữa trị, được các sư đệ đỡ về.

"Có bản lĩnh, thời điểm Liễu Thập Tuế gặp chuyện không may, người đứng ra đi."

Hắn nhìn Tinh Cửu oán hận nói.

Tinh Cửu nói: "Ta lúc này đứng ra, nhưng xem ra người không chuẩn bị sẵn sàng để thừa nhận hậu quả."

Những lời này của hắn mang tới nhiều ánh mắt phẫn nộ hơn.

Triệu Tịch Nguyệt đứng dậy.

Một viên bảo châu màu lam nhạt tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt từ trên trời rơi xuống, từ Thanh Sơn đại trận chỗ sâu nhất rơi vào trước người của nàng, bị nàng thu vào trong tay áo.

"Thần Mạt phong muốn một cái danh ngạch."

Nói xong câu đó, nàng mang theo Tinh Cửu ngự kiếm mà lên.

Kiểm quang màu đỏ vẽ ra một đường thẳng tắp, thông tới Thần Mạt phong.

...

...

Ban đêm, Thanh Sơn thử kiếm đại bị kết thúc.

Yêu Tùng Sam chín gã đệ tử đạt được tư cách tham gia Mai Hội sang năm.

Cuối cùng còn dư lại một vị trí đương nhiên là của Tinh Cửu, mặc dù hắn không có ở lại đến cuối cùng.

Triệu Tịch Nguyệt lấy thân phận Phong chủ Thần Mạt đưa ra yêu cầu minh xác, hơn nữa hắn quang minh chính đại chiến thắng Cổ Hàn, ai nấy đều phải thừa nhận hắn tuyệt đối có tư cách.

Sự trường cùng các đệ tử các phong lần lượt tản đi, trong lúc nhất thời trong bầu trời hiện đầy kiếm quang, ánh nắng chiều phảng phất bị xé rách thành vô số sợi tơ hồng.

Mấy vị Phong chủ lại chưa rời đi.

Trời chiều chiếu vào thạch đài trên núi, một mảnh an tĩnh.

Làm Chương môn thủ đồ, Lưỡng Vong phong thủ tịch, địa vị của Quá Nam Sơn ở Thanh Sơn thật ra rất cao, trường lão bình thường còn xa xa không bằng hắn.

Theo lý mà nói, chỉ sợ Tinh Cửu có thân phận sư thúc, dùng loại thủ đoạn này để đã thương hắn, cũng phải trả giá một chút.

Hiện tại Thần Mạt phong chỉ có bốn người trẻ tuổi cùng một đám viên hầu, ở Thanh Sơn cũng không có lực lượng gì.

Nhưng mấy vị Phong chủ không phát biểu bất cứ ý kiến gì, thậm chí ẩn có ý che chở, lúc trước ngay cả Thiên Quang phong cũng vẫn duy trì trầm mặc, đừng bảo là vẫn rất thương thức Tinh Cửu Mặc trường lão, Bạch Như Kính cũng không nói gì.

Vậy chỉ có thể có một lời giải thích.

Bọn họ cho là, đối với Thanh Sơn Tông mà nói Tinh Cửu so với Cổ Hàn thậm chí là Quá Nam Sơn càng thêm trọng yếu.

Bất kể Tinh Cửu đối với kiếm nhảy cảm cỡ nào, lực tính toán mạnh mẽ đến đâu, muốn làm được chuyện không thể tưởng tượng như hôm nay, đầu tiên cần có năng lực thực hiện.

Cho tới bây giờ, mấy vị Phong chủ vẫn không cách nào quên được hai hình ảnh trong cuộc chiến vừa rồi.

Tinh Cửu hai tay kẹp lấy thanh kiếm kia.

Còn một hình ảnh khác chính là: Cổ Hàn khóa chặt kiếm của Tinh Cửu, Tinh Cửu bỗng nhiên từ cột đá trên biển mắt, sau một khắc đã xuất hiện tại trước người Cổ Hàn.

Mấy vị Phong chủ là đại nhân vật của Thanh Sơn Tông, ở trên đường tu đạo dài dòng không biết xem qua bao nhiêu thiên tài cùng chuyện khó có thể tưởng tượng, tại sao lại đối với hình ảnh này ấn tượng khắc sâu như vậy, biểu hiện ra thái độ thận trọng như thế? Bởi vì chỉ có bọn họ mới chú ý tới một chi tiết trong tám hình kia.

Thời điểm Tinh Cửu đạp không đi, xuất hiện tại trước người Cổ Hàn, áo thậm chí là sợi tóc phiêu động, cũng mang theo đạo đạo kiếm quang.

"Thật sự là... Tiên thiên kiếm thể sao?"

Vân Hành phong chủ thanh âm có chút do dự, bởi vì hắn không thể tin vào phán đoán của mình.

Tu hành giới vẫn có phỏng đoán, nếu như kiếm hoàn trong cơ thể người tu hành không cùng phi kiếm tương hợp, mà cùng bản thân người tu hành tương hợp, sẽ phát sinh chuyện như thế nào?

Cái vấn đề không có đáp án chỉ có suy đoán này, đó chính là tiên thiên kiếm thể.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Đại sư huynh môn hạ Tỉnh Cửu

Người cuối cùng không phải là kiếm, không cách nào chứng thực ý nghĩ chỉ có thể là một cái phỏng đoán mà thôi.

Bởi vậy tiên thiên kiếm thể cũng chỉ có thể là một loại giả thuyết.

"Nếu như đây không phải là tiên thiên kiếm thể, vậy có thể là gì?"

Bích Hồ phong chủ Thành Do Thiên một mực trầm mặc mở miệng nói ra.

Thời khắc kia có thể đệ tử phổ thông nhìn không hiểu, nhưng bọn hắn những đại ca thủ tu kiếm văn đạo nhiều năm, có thể nào không sinh lòng rung động được?

"Hai tay của hắn rốt cuộc là sao?"

Thích Việt phong chủ nhú mày nói ra: "Kiếm của Nam Sơn cũng không phải phi kiếm bình thường."

Thân là Thanh Sơn chủng môn thủ đồ, kiếm của Quả Nam Sơn đương nhiên nhất định không phải phẩm vật, tên là Lam Hải, chính là đệ nhị phẩm tiên kiếm.

Liên quan tới thanh kiếm đó, còn có một đoạn cổ sự hoặc là nói công án.

Nghe nói vì để cho Quả Nam Sơn lúc ấy vẫn là tây kiếm đệ tử đạt được thanh kiếm này, Cô gia có vị trưởng lão sớm.. Kiếm quy Thanh Sơn.

Quả Nam Sơn vì đạt được Lam Hải kiếm tán thành, dùng thời gian ròng rã hai năm, so với Trác Như Tuế cùng Triệu Tịch Nguyệt chậm hơn rất nhiều.

Một thanh danh kiếm cứ như vậy mà gãy mất, một lần nữa luyện lại không biết còn cần bao nhiêu năm, các phong chủ cũng cảm thấy có chút đáng tiếc.

"Coi như Tỉnh Cửu thật sự biết Quả Thành Tự Đại Bi Thủ, cũng không có khả năng nắm được lấy thanh kiếm này."

Dựa theo lý lẽ bình thường, bất kỳ người nào ý đồ giống như Tỉnh Cửu đi nắm lấy thanh kiếm tên là Lam Hải kia, đầu tiên chính là mười ngón tay đứt đoạn, sau đó là đến bàn tay.

Thích Việt phong chủ khẽ nhú mày nói ra: "Trừ phi... Tên kia còn luyện cả Kim Cương Bất Hoại."

Tích Lai phong chủ nói ra: "Ba năm trước đây Thượng Đức phong đã hoài nghi chuyện này."

Ba năm trước đây Thần Mạt phong tái hiện nhân gian, lúc ấy Tri Yên đã nói, Tỉnh Cửu có khả năng luyện Kim Cương Bất Hoại.

Lúc đó Văn Hành phong trưởng lão còn từng góp vui nói Tỉnh Cửu thích sờ đầu người khác, chẳng lẽ hòa thượng quán đỉnh thành quen.

Thanh Sơn Tông không có người nào tin tưởng cái suy luận này, đem chuyện này xem như một chuyện cười, chỉ là không rõ vì sao Thượng Đức phong từ trước đến nay nghiêm túc, tại sao lại nói chuyện cười kiểu này.

Hiện tại xem ra, Thượng Đức phong quả nhiên không nói đùa.

Mấy đạo ánh mắt rơi trên Tam Xích Kiếm.

Các phong chủ biết, vị lão nhân tính tình lãnh khốc kia ngay tại đó nghe nơi này nói chuyện.

Tích Lai phong chủ chậm rãi nói: "Kim Cương Bất Hoại quả thân, tặng thêm Thanh Sơn ta kiếm đạo gia tri, nói không chừng thật có khả năng thành tiên thiên kiếm thể."

Thanh Dung phong chủ nói: "Đám tăng nhân kia rốt cuộc muốn làm cái gì? Nếu như trước lúc rời chùa cũng đã thành quả thân, tất nhiên là thiên tài chân chính, loại đệ tử này sao có thể dễ dàng rời đi? Bất quá Tỉnh Cửu đã bại tại môn hạ Thanh Sơn ta, coi như hắn là tăng nhân Quả Thành Tự thể nghiệm đạo hồng trần, cũng chỉ có chỗ tốt."

Nếu như việc này là thật, theo đạo hồng trần quy củ, coi như tương lai Tinh Cửu muốn về Quả Thành Tự, Thanh Sơn có việc cũng nhất định phải trở về tương trợ.

"Không đủ." Tích Lai phong chủ trầm ngâm một lát sau nói: "Nếu hấn tại Quả Thành Tự mười năm, cũng muốn tại Thanh Sơn mười năm, ít nhất phải cam đoan song phương thời gian tương đối. Ta sẽ cùng với chưong môn sư huynh thương lượng việc này, còn xin chư vị sư đệ muội chờ truyền ra ngoài, cũng chờ có đến hỏi Quả Thành Tự, chúng ta coi như cái gì cũng không biết."

Đây cũng là ý tứ đem Tinh Cửu một phân thành hai.

Các vị phong chủ nhao nhao đồng ý.

Tinh Cửu cảnh giới bây giờ còn rất bình thường, bề kiếm của Quả Nam Sơn chỉ là mưu lợi, nhưng ai cũng có thể nhìn ra tương lai tiền đồ của ủa.

Nếu như phỏng đoán là thật, như vậy Quả Thành Tự giúp Phong Đạo Giáo dạy ra cái Đạo Thánh, nói không chừng trăm năm sau Thanh Sơn Tông cũng sẽ có vị Kiếm Thánh.

...

...

Trở lại Thần Mạt phong, Triệu Tịch Nguyệt từ trong tay áo lấy ra viên hạt châu tản ra nhàn nhạt huỳnh quang, giao cho Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên.

Cố Thanh thận trọng tiếp nhận, mang theo thiếu niên họ Nguyên trở lại trong động phủ, thả ra một đạo kiếm ý rơi vào bên trên hạt châu.

Hạt châu kia tỏa ra vô số đạo tia sáng, rơi vào trên vách đá dựng đứng, hình thành một bức ảnh có chút mơ hồ, nhưng đủ để có thể thấy rõ ràng chính là tràng cảnh hôm nay Thanh Sơn thử kiếm.

Đây cũng là ngược dòng lưu châu, có thể đại khái ghi chép một chút quang ảnh hình tượng, nghe đồn Trung Châu Phái còn có một loại gọi Hoàn Thiên Châu pháp bảo còn có thể đem hình ảnh đã từng phát sinh tái hiện sinh động như thật, thậm chí còn có thể đem lúc đó thanh âm đều thu vào, chỉ là Hoàn Thiên Châu quá mức trân trọng, bị thâm tọa tại bên trong Trung Châu Bồ Thiên Các, chưa từng có ai thấy.

Hoàng hôn đã lui, bóng đêm dần dần dày đặc, tinh thần lấp lánh, ẩm trà rất là yên tĩnh.

Tinh Cửu ngồi tại sườn núi, nhìn phương xa tòa sơn phong nào đó, trầm mặc không nói, không biết đang suy nghĩ gì.

Triệu Tịch Nguyệt đi đến bên cạnh hấn, nhẹ giọng hỏi: "Muốn nói một lát sao?"

Tinh Cửu trầm mặc một lát, nói: "Ta trước kia rất ít nói, hiện tại nhiều hơn, thế gian vạn vật đều biến đổi, bất kỳ sự tình gì đều có đạo lý riêng, nhưng ta vẫn không hiểu vì sao bọn hấn sống thật tình như thế, nguyện ý vì người khác mà sống, đạo lý ta hiểu, nhưng không thể nào tiếp thu được."

Triệu Tịch Nguyệt biết hấn nói là Lương Vong phong, hoặc cụ thể hơn chính là Liễu Thập Tuế, không biết nên nói tiếp như thế nào.

Tinh Cửu nói tiếp: "Ta tu hành quá chậm."

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ thầm câu nói này thật sự không phù hợp tính tình của người, đây là bị cái gì kích thích ư?

"Biết phía trước là cái gì, còn muốn không ngừng hướng bên kia đi tới, nhìn chút phong cảnh đã từng nhìn qua, xác thực không thú vị, cho nên ta không vội."

Tinh Cửu nói ra: "Nhưng hôm nay lần đầu tiên ta có cảm giác cấp bách."

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Vì sao?"

Tinh Cửu nhìn nàng chăm chú nói: "Nếu như ta hiện tại đã là Phá Hải cảnh, vậy có thể đem Bạch Như Kính đánh một trận."

Triệu Tịch Nguyệt im lặng, nghĩ thầm hôm nay người đã đánh ba người đệ tử trọng yếu nhất Lương Vong phong, thế mà còn không vừa lòng.

Liễu Thập Tuế sự tình, xem ra sẽ không kết thúc như vậy.

...

...

Hơn mười chùm tia sáng dần dần thu quay lại bên trong lưu châu

Dạ minh châu lại bắt đầu từ đầu phát ra sáng ngời, trong động phủ bị chiếu như ban ngày.

Cố Thanh thần sắc ngưng trọng, thiếu niên họ Nguyên sắc mặt tái nhợt.

Ngược dòng lưu châu hình tượng phi thường mơ hồ, cũng không có âm thanh, nhưng bọn hắn hiểu chuyện gì xảy ra hôm nay.

Liễu Thập Tuế bị phế tu vi, trục xuất Thanh Sơn.

Tinh Cừ liên tục khiêu chiến Lưỡng Vong phong đệ tử, thậm chí để chương môn thủ đồ thổ huyết.

Hai người đối mặt nhau, nhìn thấy chân kinh trong mắt lẫn nhau.

Cố Thanh vỗ vỗ bả vai của thiếu niên họ Nguyên, an ủi nói ra: "Không có việc gì."

Hôm nay trước thử kiếm đại hội, hắn đã cảm giác khẳng định sẽ xảy ra chuyện, chỉ là không nghĩ tới sự tình sẽ huyền ảo như thế.

Cũng may Liễu Thập Tuế vẫn bảo vệ tính mạng của mình, hai vị sư trưởng cũng không có chịu thiệt thòi.

Thiếu niên họ Nguyên có chút hâm mộ, nghĩ thầm không hổ là tại Thần Mạt phong ba năm, gặp đại sự như thế y nguyên không hoảng chút nào, nói: "Sư huynh thật sự là trấn định."

Cố Thanh nói ra: "Sư cô là phong chủ, người chính là Thần Mạt phong thủ đồ, ta hẳn phải xưng ngươi là sư huynh."

Thiếu niên họ Nguyên làm sao chịu đồng ý, nói ra: "Đương nhiên muốn theo nhập môn trình tự."

Cố Thanh lắc đầu, nói: "Nếu như muốn theo nhập môn trình tự tính toán, ta cũng không phải sư huynh."

Thiếu niên họ Nguyên có chút không hiểu, hỏi: "Đó là ai?"

Cố Thanh nhìn về phía bên ngoài phong bầu trời đêm, trầm mặc thời gian rất lâu, nói: "Chúng ta vị đại sư huynh kia... Không biết còn có thể trở lại hay không."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Phế nhân hồi hương

Bóng đêm thâm trầm, trong vách núi bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu của viên hầu, một lát sau lại hồi phục yên tĩnh, dường như bị thứ gì đó làm kinh hãi.

Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên đi ra động phủ, nhìn đạo thân ảnh trên đường núi đi tới, rất giật mình, nhất là Cố Thanh.

Người kia mặc kiếm y vải xanh, ở trong màn đêm tựa như là mực, lại không để cho người ta cảm thấy bẩn, mà phi thường sạch sẽ.

Quá Nam Sơn đêm hôm khuya khoắt đến Thần Mạt phong làm gì? Chẳng lẽ là bởi vì ban ngày thụ thương không phục, đến đây gây phiền toái?

Cố Thanh làm kiếm đồng cho Quá Nam Sơn nhiều năm, bây giờ tại Thần Mạt phong thấy chủ cũ, khó tránh khỏi thần sắc có chút mất tự nhiên, chấp tay hành lễ, không nói gì.

Tinh Cừ ngồi bên trong ghế trúc, không để ý đến, càng không đứng dậy.

Từ bối phận mà nói, hẳn là sư thúc của Quá Nam Sơn, làm như vậy rất bình thường.

Nhưng Quá Nam Sơn là chương môn thủ đồ, thân phận đặc thù, quá khứ mặc kệ đi ngọn núi nào, đều sẽ đạt được phong chủ ban thưởng ghế ngồi, khi nào từng có đãi ngộ như vậy.

Bất quá hẳn không có phản ứng gì, tự ở bên sườn núi ngồi xuống trên tảng đá lớn.

Thiếu niên họ Nguyên có chút khần trương nhìn Cố Thanh một chút, dùng ánh mắt hỏi thăm có phải đi pha trà đãi khách hay không?

Cố Thanh đứng tại chỗ, không hề động.

Trước một khắc nhìn thấy Quá Nam Sơn, hắn rất tự nhiên chuẩn bị đi đến sườn núi pha trà.

Quá khứ thời điểm ở Lưỡng Vong phong loại chuyện này hắn làm đã rất quen.

Hắn biết Quá Nam Sơn thích nhất uống trà hoa nhài giả rẻ, trước khi ngủ thì càng ưa thích dùng sắt ấm Tây Hải nấu một bình hồng trà.

Nhưng rất nhanh hắn đã tỉnh ra.

Hiện tại hắn đã không phải Lương Vong phong kiếm đồng, mà là Thần Mạt phong đệ tử, chỉ cần nghe sư trưởng phân phó là được.

Nếu như Tinh Cửu bảo hắn pha trà hắn sẽ đi, Tinh Cửu không nói gì, hắn sẽ không đi, chỉ đơn giản như vậy.

Quá Nam Sơn không nhìn Cố Thanh, đưa tay lên trên bàn cầm lấy ấm trà rót chén nước lạnh uống, nói ra: "Phế kinh thụ thương, dễ dàng khát nước."

Thương thế của hắn nguồn gốc từ Tinh Cửu, nhưng thanh âm của hắn rất bình tĩnh, không hề có ý gì khác, chỉ là giải thích.

"Chuyện này không liên quan gì tới ngươi, là chính ta phạm sai lầm."

Quá Nam Sơn nhìn Tinh Cửu nói ra: "Vài ngày trước phá cảnh nhập Du Dã, ta có chút kiêu ngạo, hôm nay ý đồ xuất kiếm vượt qua năng lực bản thân, mới có thể chịu giáo huấn như vậy."

Tinh Cửu nhìn hắn một cái.

Quá Nam Sơn tiếp tục nói: "Ba năm trước đây ta đã nói với ngươi, khả năng ngươi có chỗ hiểu lầm đối với Lương Vong phong, hiện tại xem ra, hiểu lầm rất sâu."

Tinh Cửu nói ra: "Ngươi muốn giải trừ hiểu lầm?"

Quá Nam Sơn lắc đầu nói ra: "Mắt thấy chưa hắn là thật, hướng chỉ là lời nói, ngươi lúc đó nói đạo giữa chúng ta khác biệt, vậy thì không muốn cưỡng cầu."

Tinh Cửu nói ra: "Vậy vì sao ngươi đến Thần Mạt phong?"

Quá Nam Sơn nói ra: "Ta tới là muốn nói với ngươi, ngày sau nếu lại có chuyện như vậy, hi vọng ngươi không muốn làm quá tuyệt tình như hôm nay."

Tinh Cửu không nói gì.

Quá Nam Sơn nói tiếp: "Đây là thỉnh cầu, không phải ép buộc, Cố Hàn sư đệ đã biết phong cách kiếm chiến của ngươi, không có khả năng lần nữa bị ngươi đánh bại."

Hắn nói câu này không hề nhắc tới Tinh Cửu ngay cả Cố Hàn đều không thể chiến thắng, hướng chỉ là hắn.

Tinh Cửu nói với hắn: "Nếu như chỉ nói những lời vô nghĩa như thế, về sau đừng tới nơi này."

Đây cũng là ý tứ tiễn khách.

Hoặc là nói đuổi khách.

Cố Thanh tiến lên giờ tay phải lên, ra hiệu mời.

Quá Nam Sơn nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, không nói gì thêm.

...

...

Đêm tới Thần Mạt phong là bá chủ kiến sư trưởng, mà kiếm lại gãy, cho nên Quá Nam Sơn lựa chọn đi bộ.

Rời đỉnh núi, đi vào vách núi, nhìn tòa nhà gỗ bị viên hầu chiếm cứ, hắn nhận không được lắc đầu.

Quay đầu nhìn lại, phía dưới khắp trời đầy sao, cô phong như kiếm.

Thanh Sơn Cửu Phong, ngọn núi này cô nhất, tự nhiên tuyệt nhất.

Hắn tới nay tới đây, tự nhiên có ý nghĩ.

Tiền kiếm bị gãy, thụ thương không nhẹ, trong đêm tới chơi, không có chỉ trích, chỉ có đề nghị.

Hắn cảm thấy đã đưa ra đầy đủ thiện ý, cho thấy đầy đủ phong độ.

Không ngờ tới, Tinh Cửu càng lạnh lùng như thế.

Hắn tiếp theo nghĩ đến Cố Thanh, vị kiếm đồng đồ đã từng phục thị mình nhiều năm, nhìn không được mây kiếm chau lên.

Chẳng lẽ toà cô phong này có ma lực gì đó, tất cả những ứng tới đây, đều sẽ biến thành giống như sự thúc tổ?

...

...

"Nếu như ngươi lại cùng Cố Hàn chiến một trận, có cơ hội không?"

Triệu Tịch Nguyệt đi ra khỏi động phủ, đối Tĩnh Cửu hỏi.

Nàng đã nghe được mấy câu của Quá Nam Sơn.

Tĩnh Cửu nói: "Ta từng nói với ngươi, kiếm đạo thiên phú của ta có một không hai Thanh Sơn."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Dù là hấn thích ứng chiến kiếm phong cách của ngươi ư?"

Tĩnh Cửu nói ra: "Ngươi phải nhớ kỹ một việc."

Triệu Tịch Nguyệt chăm chú nghe.

Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên thần sắc chuyên chú.

Tĩnh Cửu nói: "Vạn vật đều là một kiếm, làm sao có thể chỉ có một loại phong cách chứ?"

...

...

Từ Thiên Quang Phong đến Nam Tùng đình, sáu trăm dặm.

Từ Nam Tùng đình đến tiểu sơn thôn, ba trăm dặm.

Nếu như ngự kiếm, chỉ cần hơn một canh giờ, coi như kiếm nguyên không tốt, cần thỉnh thoảng dừng lại nghỉ ngơi, mình tưởng hồi phục, tới đa cũng chỉ cần nửa ngày.

Nếu như đi bộ, thì cần tám chín ngày.

Nếu như là một người vừa bị phế đi tu vi, hủy đi kiếm hoàn, thì cần cả một tháng.

Trở lại tiểu sơn thôn, nhìn rừng trúc cùng hồ nước ba năm không thấy, Liễu Thập Tuế phảng phất một lần nữa thu được lực lượng nào đó, bước chân hư nhược trở nên ổn định.

Đi đến trước tiểu viện, nhìn cửa gỗ nửa khép, hấn do dự thời gian rất lâu mới kêu lên: "Cha, ta đã trở về."

Lúc ban đêm

Liễu Thập Tuế nằm trên giường, trần trọc, từ đầu đến cuối không cách nào ngủ được.

Cách tường đất thật mỏng, thanh âm trong căn phòng cách vách rất rõ ràng, tiếng mắng mắng theo thất vọng cùng phần nộ đã bị thờ dài thờ ngắn thay thế.

Nếu như không phải Liễu mẫu cản trở, hơn nữa nhìn thân thể của hấn xác thực suy yếu, Liễu phụ nhất định sẽ đem cây gậy trong tay đánh gãy.

Căn phòng cách vách an tĩnh một lát, lại vang lên tiếng khóc của Liễu mẫu.

Liễu Thập Tuế nhìn nóc nhà, cảm thấy tim có chút đau nhức.

Kiểm hoàn hủy, kinh mạch đứt, dù là qua ròng rã một tháng, hấn vẫn rất đau.

Duy nhất làm hấn an ủi, tựa như lần trước trở về, phụ mẫu thân thể đều rất tốt, tóc đen nhánh không có một sợi màu trắng, trên mặt cũng không có nếp nhăn.

Ngày hôm sau, rất nhiều thôn dân biết tin tức, đi tới Liễu gia.

Thôn trưởng đã già nua hỏi tình huống, cộc cộc gõ đầu gối nửa ngày, cuối cùng cũng không thể nói ra lời an ủi gì, chỉ là vỗ vỗ bả vai Liễu Thập Tuế.

Ngày thứ ba, Liễu Thập Tuế cảm thấy nghỉ ngơi không sai biệt lắm, đi ra khỏi nhà.

Bây giờ đang là vụ xuân cày bừa, việc nông rất nặng, hắn muốn đi giúp đỡ chút.

Từ trong nhà đến ruộng nhà mình có đoạn khoảng cách.

Hắn trên đường thấy được rất nhiều thôn dân, có thức bá cùng huynh đệ quen thuộc, cũng có một chút hài đồng không quen biết.

Những hài đồng kia hắn là sinh ra trong bảy năm hắn tại Thanh Sơn.

Mặc kệ là thôn dân quen biết vẫn là hài đồng không quen biết, nhìn thấy hắn, đều sẽ trong vô thức quay mặt đi.

Khi hắn đi qua, tầm mắt của mọi người mới có thể một lần nữa rơi vào trên người hắn, nói chính xác là trên lưng hắn.

Những tầm mắt kia cảm xúc rất phức tạp, có đùa cợt, có xem thường, còn có sợ hãi.

Liễu Thập Tuế có thể cảm nhận được những thứ này, không quay đầu lại.

Đi vào trong ruộng nhà mình, hắn mới phát hiện đã tưới nước, mặt nước rất yên tĩnh, chiếu đến trời xanh mây trắng, lại có chút đẹp mắt.

Liễu Phụ đang gieo mạ, Liễu mẫu vừa gánh hai hũ nước suối, chuẩn bị trở về nhà nấu cơm, nhìn hắn tới, cũng chưa hề nói gì.

Từ trong tay phụ thân tiếp nhận mạ, Liễu Thập Tuế bước vào ruộng nước.

Chân của hắn lấm vào bùn nhão, không thể đứng vững, tăng thêm suy yếu bất lực, lại đặt mông ngồi xuống.

Cách đó không xa bên trong ruộng nước vang lên tiếng cười, cũng không biết vì sao rất nhanh biến mất, sau đó vang lên âm thanh đánh chửi cùng tiếng khóc.

Mặt nước chiếu đến trời xanh mây trắng tán thành mảnh vỡ.

Liễu Thập Tuế tại bên trong ruộng nước ngồi một hồi, mới nhớ ra mình đã là một phế nhân.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 41: Chín ngày cùng một năm của Liễu Thập Tuế

Một tên phế nhân cho dù muốn một lần nữa thành người bình thường, cũng cần trả giá bằng cố gắng rất lớn.

Liễu Thập Tuế ngồi trong ruộng nước, lặng yên suy nghĩ.

Liễu phụ không để ý tới hắn, trầm mặc cày mạ, lưng vô cùng cong.

"Còn ngồi đó làm gì!"

Liễu mẫu đem hắn từ bên trong ruộng kéo ra, đánh hắn hai cái, trong mắt còn chứa nước mắt.

Ngày thứ tư, Liễu Thập Tuế không ra khỏi nhà.

Trời còn chưa sáng hắn đã tỉnh giấc, rửa mặt đơn giản bắt đầu ngồi xổm xuống mà bước.

Đây là Thanh Sơn Tông nhập môn công pháp.

Hắn biết mình không thể dựa vào thứ này lần nữa bước lên con đường tu hành, nhưng hắn cảm thấy nó có thể trợ giúp chính mình mau sớm khôi phục khí lực.

Không bao lâu, trên trán của hắn toát ra mồ hôi to như hạt đậu nành.

Hắn biết mình còn rất yếu, không thể cưỡng ép kiên trì, quyết định nghỉ ngơi một lát.

Ở trong thời gian nghỉ ngơi, hấn thuận tiện vẩy nước quét nhà một lần.

Ngày thứ năm, Liễu Thập Tuế tiếp tục tập luyện, đợi y phục bị mồ hôi ướt nhẹp, lại cảm thấy có chút thống khoái.

Ở giữa lúc nghỉ ngơi, hấn đi sau viện dặm hái chút ít ớt cùng cải thìa, sau đó cẩn thận rửa sạch.

Liễu mẫu trở về chuẩn bị nấu cơm, nhìn phòng bếp sạch sẽ cùng các món ăn, dụi dụi con ngươi.

Ngày thứ sáu, Liễu Thập Tuế trừ luyện công pháp, cũng bắt đầu luyện quyền, bất quá không giống với lúc ở Nam Tùng đình, thời điểm hấn xuất quyền không có bất kỳ thanh âm, rất là an tĩnh.

Hấn đi vườn rau bầm vài mớ rau cúc vàng non, trở lại phòng bếp, thấy một miếng thịt heo, suy nghĩ một chút thuận tay thái ra.

Ở Thanh Sơn mấy năm, hấn rất ít trở về, nhưng nhớ lời Tinh Cửu nói, gửi không ít tiền bạc về nhà, Liễu gia hiện tại cuộc sống thật ra cũng không vất vả.

Liễu mẫu về nhà nhìn nồi nấu tỏa hương, ngăn người hướng về phía ngoài cửa sổ hô: "Ngày mai ngươi nấu nướng đi, ta giúp lão hấn ngươi làm nhiều thêm chút rồi mới về."

Ngày thứ bảy, trừ luyện công pháp, luyện quyền, Liễu Thập Tuế bắt đầu chạy bộ, thấy trên mái hiên nhà sau viện bị mưa dột.

Làm cơm xong, nướng một con cá trắm cỏ, lấy chút ít dưa muối, hấn dõng thang đi tới sau viện, đình đình đương đương suốt cả buổi trưa.

Ngày thứ tám, trừ những chuyện này, Liễu Thập Tuế còn chặt một đồng cũi, giống như khi còn bé, sắp xếp lại rất gọn gàng.

Ngày thứ chín, hấn đi ra ruộng, cấy mạ sắp kết thúc, nếu không đi sẽ không còn kịp nữa.

Liễu phụ không nói gì, đưa tới một cái khăn lông, ý bảo hấn quàng ở cổ, cũng không biết vì phòng ngừa trúng gió hay là sâu bọ trong ruộng.

Liễu Thập Tuế cúi đầu bắt đầu làm việc, hết sức chuyên chú.

Trời xanh mây trắng trên mặt nước biến thành ánh nắng chiều, hấn ngẩng đầu lên, cảm thấy đau lưng, hướng bên cạnh vừa nhìn, phát hiện mình chỉ làm bằng một phần năm của phụ thân.

Hấn không nóng nảy, nghĩ thầm từ từ sẽ tốt, hơn nữa hấn rất hài lòng vì mình gieo mạ vô cùng thẳng, vô luận nhìn hướng nào cũng đều thẳng tắp.

"Gieo thẳng làm gì? Đẹp mắt không thể có cơm ăn."

Liễu phụ từ bên cạnh hấn đi qua.

Liễu Thập Tuế cười, nghĩ thầm chẳng lẽ tên kia cũng bởi vì đáng vẻ quá dễ nhìn, cho nên mới theo đuổi đẹp mắt ư?

Hấn trong vô thức nhìn về sơn đạo ngoài cửa thôn, không có ai.

Những ngày kế tiếp, Liễu Thập Tuế giống như những người lao động cường tráng trong thôn, làm việc nhà nông cực khổ, thân thể dần dần tốt hơn, mặt cũng một lần nữa biến thành màu đen.

Mấy ngày đầu, hấn thỉnh thoảng sẽ từ bên trong ruộng đứng dậy nhìn về cửa thôn, vẫn không có ai xuất hiện.

Sau đó, hấn không nhìn cửa thôn một lần nào nữa.

Sau cây bừa vụ xuân là cây trồng vụ hè, sau vụ thu kết thúc chính là mùa đông gian nan, ở trong thôn cũng nhàm chán, vậy thì kết bạn đi vào núi tìm kiếm con mồi.

Liễu phụ Liễu mẫu đã tiếp nhận thực tế, trong nhà một lần nữa có thanh âm cười vui, bọn họ cũng một lần nữa tiếp nạp hấn, thậm chí có người chuẩn bị làm mai, bị hấn từ chối nhã nhặn.

Chuyện quá khứ, hấn tựa như có lẽ đã quên toàn bộ, Thanh Sơn tu tiên, giống như một giấc mộng không hề tồn tại.

Ở thời điểm xuyên qua sơn lĩnh, thiên không thỉnh thoảng sẽ xuất hiện mấy đạo kiếm quang.

Hấn dừng bước, lặng lẽ nhìn trời, cho đến khi kiếm quang biến mất, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Mùa đông đi qua, lại là mùa xuân, một năm cứ như vậy trôi đi.

Ruộng nước lần nữa đầy nước, trời xanh mây trắng lần nữa đi tới bờ ruộng, thôn dân lại muốn nghênh đón một đoạn cuộc sống khổ cực nhất trong năm.

Ban đêm, Liễu Thập Tuế dùng cuốc đem bùn đất cuốc ra, tùy thời chuẩn bị gieo hạt.

Hắn nhìn nước trong ruộng, vuốt vuốt eo, đã tâm dần sinh ra.

Hắn nghĩ, ngày mai mình nhất định làm nhiều hơn so với phụ thân, hơn nữa nhất định phải thắng hơn tên kia.

"Quá khứ là trời sanh đạo chúng, hiện tại lại muốn cố gắng trở thành nông phu, thật là khiến người thương xót."

Một thanh âm âm lãnh mà tràn đầy ác ý từ phía sau truyền đến.

Liễu Thập Tuế quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy trên cây xanh đang đứng một người.

Người kia mặc áo đen, mang cái mũi hình dáng rất kỳ quái, dung mạo tầm thường, nhưng phát ra khí tức cực kỳ âm trầm.

Liễu Thập Tuế không để ý tới hắn, quay đầu tiếp tục.

"Không hổ là đồ đệ Thanh Sơn Tông dạy dỗ, rơi vào hoàn cảnh như vậy, lại còn ngạo khí như thế, ngay cả lai lịch của ta cũng không hỏi một chút?"

Người áo đen kia nói: "Ta đến từ Huyền Âm Tông."

Nghe những lời này, tay Liễu Thập Tuế đang nắm cái cuốc khẽ chặt hơn.

Huyền Âm Tông là tà đạo tông phái trừu danh, cùng Thanh Sơn Tông đại biểu chánh đạo môn phái từ trước đến giờ thủy hỏa bất dung.

Nếu là trước kia, một đệ tử Huyền Âm Tông bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, Liễu Thập Tuế dĩ nhiên không chút do dự rút kiếm mà chiến một phen.

Vấn đề là, hiện tại trong tay của hắn không có kiếm, chỉ có một cái cuốc, cho nên hắn không làm gì cả, tiếp tục công việc.

Huyền Âm Tông sư giả cảm thấy có chút ý tứ.

Tên Thanh Sơn khí đồ này không có cố gắng chạy trốn một cách đáng thương, cũng không dừng cảm nhào lên, như chuyện gì cũng không phát sinh.

"Ta thích ngươi, cho nên ta quyết định giúp ngươi."

Huyền Âm Tông sư giả từ cây trên đáp xuống, nói với hắn: "Mặc dù kinh mạch của ngươi bị đứt, kiếm hoàn bị hủy, nhưng chỉ cần ngươi còn sống, cũng không phải lo gì, chỉ cần ngươi nguyện ý đi theo ta, ta có thể giúp ngươi một lần nữa khôi phục thực lực, đồ vật cũng đừng thu thập, trong Lãnh Sơn cái gì cũng có, nơi này cách Thanh Sơn quá gần, ta cũng không muốn bị đồng môn trước kia của ngươi phát hiện."

Lãnh Sơn là gọi chung cho dãy núi cao phía tây bắc cánh đồng tuyết Triều Thiên đại lục, Côn Luân Sơn, Thiên Sơn, Nha Sơn cũng trong đó, Huyền Âm Tông tổng đàn cũng ở bên kia.

Liễu Thập Tuế vẫn không để ý đến hắn.

Huyền Âm Tông sư giả vẻ mặt lạnh lùng, nói: "Nếu như ngươi còn như vậy, ta sẽ giết ngươi."

Liễu Thập Tuế biết hắn nói thật, đối với tà phái đệ tử mà nói, giết người là chuyện rất tùy ý.

"Ta biết đạo lý yêu hòa bất diệt."

Liễu Thập Tuế để cuốc xuống, nhìn hắn nói: "Nếu như ta muốn thông qua phương pháp này tiếp tục tu hành, chính mình cũng có biện pháp."

Huyền Âm Tông sư giả rất giật mình.

Hắn rất chắc chắn có thể trợ giúp Liễu Thập Tuế chữa trị thương thế, tiếp tục tu hành, nếu không tông phái cũng sẽ không âm thầm quan sát suốt một năm.

Nhưng hắn không ngờ Liễu Thập Tuế chính mình lại cũng biết bốn chữ yêu hòa bất diệt, chính là mấu chốt của phương pháp này.

"Ngươi đã biết có thể, tại sao không làm như vậy?"

Hắn cảm thấy chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Đối với một vị tu đạo thiên tài bị phế bỏ mà nói, có thể một lần nữa bước lên con đường tu hành, chẳng lẽ không phải chuyện trọng yếu nhất ư? Đối thành người tu hành khác, nếu như tình trạng đồng dạng như Liễu Thập Tuế, thấy cơ hội như vậy, tất nhiên sẽ không tiếc bất cứ giá nào nắm lấy, cho dù để cho bọn họ giết cha thí mẹ, sợ cũng có rất nhiều người làm thế.

Vì sao Liễu Thập Tuế biểu hiện bình tĩnh như thế, ở tiểu sơn thôn nơi này đang hoang vắng một năm, căn bản không hề thử qua?

"Bởi vì đó là tà phái công pháp."

Liễu Thập Tuế giọng nói vô cùng tự nhiên, tựa như đang nói chuyện đương nhiên theo lý thường nhất thế gian.

Chánh đạo đệ tử, có thể nào tu hành tà phái công pháp?

Được rồi, hần hiện tại đã không phải Thanh Sơn đệ tử, thậm chí không phải người tu đạo, nhưng hần vẫn có thể làm như vậy.

Nông phu, cũng có thể đi chánh đạo.

Huyền Âm Tông sư giả theo dõi hần thời gian rất lâu, hỏi: "Ngươi ngu sao?"

Liễu Thập Tuế suy nghĩ một chút, nói: "Có lẽ có chút?"

"Ta đời này sợ nhất đúng là loại người như ngươi, thật phiền toái quá mức."

Lưu lại những lời này, Huyền Âm Tông sư giả xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Ba chủ ý

Ban đêm, Liễu Thập Tuế nằm trên giường, nhìn ánh sao ngoài cửa sổ ngáy người.

Hần đã thật lâu không mất ngủ, cho đến hôm qua người của Huyền Âm Tông vừa tới, cuộc sống bình tĩnh ở sơn thôn rốt cục bị phá.

Một năm qua, hần dần dần hiểu được tại sao Tinh Cửu rất ít khi nói chuyện, thích ngáy người.

Đó là bởi vì quá nhiều chuyện trong lòng.

Sáng sớm rời giường, hần cùng cha mẹ nói rõ có việc, tạm thời không đi tới ruộng.

Không bao lâu, cửa viện bị gõ vang.

Đẩy cửa viện vừa nhìn, người đến là vị thư sinh lớn tuổi, trường sam màu lam bị giặt tới trắng bạch, râu mép cũng bạc trắng, làm cho người ta cảm giác đức cao vọng trọng.

Liễu Thập Tuế có chút bất ngờ, hỏi: "Đổi người rồi?"

Lão thư sinh nói: "Đúng vậy."

Liễu Thập Tuế nói: "Thỉnh giáo?"

Lão thư sinh nói: "Nhất Mao Trai."

Liễu Thập Tuế khiếp sợ, sau đó bắt đầu nghiêm nghị kính nể.

Nói đến Triều Thiên đại lực chánh đạo tu hành môn phái, mấy chục năm gần đây Tây Hải kiếm phái cùng Phong Dao Giáo danh tiếng chính thịnh, nhưng nói nội tình cùng địa vị, vẫn là Trung Châu Phái, Thanh Sơn Tông, Quả Thành Tự cùng với Nhất Mao Trai, trong Nhất Mao Trai đều là thư sinh, làm việc từ trước đến giờ khiêm tốn, nhưng thực lực thì không người dám hoài nghi.

Lão thư sinh nói: "Ngày hôm qua người kia chỉ nhìn ngươi ba ngày, ta xem ngươi ba tháng, ta xác nhận mình rất thích đứa bé này, cho nên ta tới rồi."

Liễu Thập Tuế nói: "Ta cũng thích Nhất Mao Trai."

Hần nói chính là lời thật. Ở rất nhiều người xem ra, Nhất Mao Trai thư sinh ý khí, thanh đàm ngộ quốc, nhưng phải biết rằng khi Tuyết Quốc xâm nhập phía nam, hoàng thống đoạn tuyệt kia, Nhất Mao Trai thư sinh người trước ngã xuống, người sau tiến lên, hi sinh cho tổ quốc so với Thanh Sơn Tông cùng Trung Châu Phái cộng lại còn nhiều hơn, có tư cách nhận được tôn trọng.

"Mời ngồi." Liễu Thập Tuế đem ghế ra ngoài.

Lão thư sinh ngồi xuống, nói: "Các ngươi hôm qua đối thoại, ta đã biết."

Nhất Mao Trai thư sinh, biết Huyền Âm Tông đệ tử đang ở phụ cận, không đi trăm yêu trừ ma, vốn có chút vấn đề.

Từ những lời này, còn có thể nghe ra bọn họ tựa hồ quen biết.

Liễu Thập Tuế có chút giật mình, sau đó không biết nghĩ đến điều gì, trầm mặc một chút, hỏi: "Ngài tìm ta làm gì?"

Lão thư sinh nói: "Đương nhiên là dẫn ngươi đi."

Liễu Thập Tuế nhìn ánh mắt của hắn hỏi: "Đi Nhất Mao Trai?"

Lão thư sinh trầm mặc một chút, nói: "Nếu như ngươi kiên trì, cũng không phải không thể an bài."

Liễu Thập Tuế đã hiểu, nói: "Ta không muốn bái nhập nơi khác."

Lão thư sinh nói: "Ngươi đã bị trục xuất Thanh Sơn, bái nhập môn phái khác, không có bất cứ vấn đề gì, hơn nữa... Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn từ bỏ ư?"

Liễu Thập Tuế nói: "Nếu như ta muốn khôi phục tu hành, cần tiếp tục tu luyện tà công."

Lão thư sinh nói: "Công pháp chỉ là một thanh đao, thanh đao này dùng để giết người hay là cứu người, tất cả đều dựa theo một ý niệm của chúng ta. Tựa như lúc ấy Thanh Sơn thử kiếm, ngươi dùng yêu đan chi hóa cùng Huyết Ma Giáo bí pháp chiến thắng Giản Như Vân, không phải bởi vì ngươi cho rằng hắn là người xấu ư? Dùng tà phái công pháp làm chuyện chánh đạo, đó chính là chính đạo công pháp."

Lời này rất có đạo lý, hướng chỉ ví dụ hắn đưa ra hoàn toàn nói đến nội tâm của Liễu Thập Tuế, nhưng Liễu Thập Tuế vẫn không đồng ý.

"Chính hôm đó, ta phát hiện mình chưa biết có thể cầm được thanh đao này hay không."

Hắn nói: "Đã như vậy, ta đây không thể nhặt thanh đao này lên lần nữa."

Lão thư sinh hiểu ý tứ của hắn, cảm khái nói: "Rất giỏi, năm đó nếu như ngươi trực tiếp tới Nhất Mao Trai thì thật tốt, đâu cần phiền toái như hiện tại."

...

...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra cũng không ngủ.

Liễu Thập Tuế, đẩy ra cửa viện.

Một người trung niên đi đến, không để ý tới hắn, chấp hai tay, đánh giá một chút tiểu viện, lộ ra vẻ cực kỳ cao ngạo.

Dĩ nhiên, hắn cũng có tư cách cao ngạo, khí tức sâu không lường được, khí độ cũng không tầm thường.

Liễu Thập Tuế có chút buồn ngủ, ngáp dài hỏi: "Lại thay đổi người rồi?"

"Trung Châu Phái, Nguyên Anh Ngự Thành Tử."

Trung niên nhân nói.

Liễu Thập Tuế đột nhiên không còn buồn ngủ, khiếp sợ im lặng.

Triều Ca tu hành thể hệ lấy Trung Châu Phái cầm đầu Nguyên Anh cảnh đồng đẳng với Thanh Sơn thể hệ Du Dã thượng cảnh, đây là tiền bối cao thủ chân chính.

Ngự Thành Tử nhìn Liễu Thập Tuế một cái, nói: "Thanh Sơn Tông quả nhiên vẫn không phóng khoáng như vậy, một tài liệu tốt như ngươi, ăn viên yêu đan có đáng gì, lại còn muốn trục xuất môn?"

Liễu Thập Tuế vốn định nói chớ sĩ nhục sư môn ta, nhưng cuối cùng giữ vững trầm mặc.

Ngự Thành Tử không đi vòng vèo, nói thẳng: "Ngươi không dám chắc có thể cầm cây đao này hay không, sợ tà công cản trở, xem ra kỳ ngộ của ngươi không đủ, nếu theo ta đi, ta truyền cho ngươi công pháp giúp ngươi thủ thân, cho dù không được, đến lúc đó tự sát là được, nếu ngươi có dũng khí chết, lo gì không thể chiến thắng chính mình?"

Liễu Thập Tuế trầm mặc, nói: "Các ngươi rốt cuộc là ai?"

Huyền Âm Tông, Nhất Mao Trai, Trung Châu Phái không thể nào đồng thời xuất hiện tại một tiểu sơn thôn.

Hơn nữa người trước là tà phái trứ danh, Trung Châu Phái Nguyên Anh cảnh cường giả, làm sao có thể để cho Huyền Âm Tông đệ tử sống sót, hơn nữa còn trao đổi tin tức được.

Điểm này chỉ có thể nói rõ, bọn họ là đồng bạn.

Tổ chức gì có khả năng để cho cao thủ ba tông phái lớn làm việc cho họ?

Cửa viện bị đẩy ra, Nhất Mao Trai lão thư sinh cùng vị Huyền Âm Tông đệ tử về mặt âm lãnh đi đến.

"Người từng nghe nói một địa phương tên là Bất Lão Lâm hay không?"

Liễu Thập Tuế nghĩ thâm quả nhiên đã tới, lẩm bẩm nói: "Thật không nghĩ tới... Các vị tiền bối mời ngồi, ta đi rót chén trà cho các người."

Nói xong câu đó, hắn xoay người vào phòng bếp, cầm thái đao lên, không chút do dự hướng cổ của mình chém tới.

Một đạo âm phong từ trong viện rót vào phòng bếp, đem hắn đánh bay ra ngoài, nặng nề đụng vào trên tường, thái đao rơi trên mặt đất, phát ra đương một tiếng.

Huyền Âm Tông đệ tử cười lạnh nói: "Phản ứng cũng rất nhanh."

Lão thư sinh lấy ra một chiếc khăn đưa cho hắn, ý bảo hắn lau khô môi tràn ra huyết thủy.

Ngụy Thành Từ nói: "Thanh Sơn đệ tử đều bị sư trưởng dạy rất bảo thủ, Bất Lão Lâm không chắc đều là người xấu."

Liễu Thập Tuế cự tuyệt chiếc khăn kia, vịn tường đứng dậy, dùng ống tay áo lau máu, quan sát Ngụy Thành Từ nói: "Không, các người đều là người xấu."

"Công pháp chẳng phân biệt chánh tà đều là đao, Bất Lão Lâm cũng là một thanh đao." Lão thư sinh nhìn hắn ôn hòa nói: "Người có thể dùng cây đao này để làm chuyện tốt, tỷ như gian thần trong Triều Ca thành, vừa tỷ như đại tướng chuẩn bị đầu hàng, người như vậy giết mấy cái, thiên hạ thương sinh đều sẽ cảm tạ người."

Liễu Thập Tuế lắc đầu nói: "Ta không tin Bất Lão Lâm sẽ có người tốt."

"Chẳng lẽ Thanh Sơn Tông đều là người tốt? Nếu như đều là người tốt, làm sao người lại rơi vào kết quả như vậy? Trung Châu Phái ta, giống như trước cũng có ác nhân."

Ngụy Thành Từ nói: "Bất Lão Lâm cũng giống như thế, có người tốt cũng có người xấu, cho nên mấu chốt là người muốn làm hạng người gì."

Liễu Thập Tuế trầm mặc, nói: "Nhưng các người chứng minh như thế nào?"

Huyền Âm Tông đệ tử nghe vậy có chút không nhịn được, nhìn hắn nói: "Nếu như người không chịu theo chúng ta, ta sẽ đem người cả thôn các người đều giết sạch."

Liễu Thập Tuế nhìn vị lão thư sinh kia nói: "Ta cảm thấy được người như vậy ngay cả tư cách làm chuyện tốt cũng không có."

Lão thư sinh khẽ mỉm cười, không nói gì.

Ba một tiếng vang nhỏ.

Tay của Ngụy Thành Từ đánh vào đỉnh đầu Huyền Âm Tông đệ tử.

Đầu Huyền Âm Tông đệ tử tựa như dưa hấu chín mọng nứt ra, quỷ dị chính là, không có máu chảy ra.

Một đạo hắc vụ từ đỉnh đầu Huyền Âm Tông đệ tử bay ra, mơ hồ có thể thấy diện mục mơ hồ, dữ tợn hơn nữa sợ hãi, liều mạng chạy ra ngoài phòng.

Lão thư sinh chẳng biết lúc nào đã lấy ra chiết phiến, soạt một tiếng mở ra, hướng đạo hắc vụ kia quạt một cái.

Cùng với một tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng, đạo hắc vụ kia bốc cháy, rất nhanh đã biến thành vài tia khói xanh.

Ngay sau đó, thi thể Huyền Âm Tông đệ tử cũng trở thành khói xanh, biến mất không thấy gì nữa.

Chuyện diễn ra rất đột nhiên, Liễu Thập Tuế hoàn toàn không kịp phản ứng, ngơ ngác đứng tại nguyên chỗ, không hiểu được chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Thật là một đóa hoa nhài xinh đẹp

Ngươi không phải muốn chứng minh sao? Ta chứng minh cho ngươi xem, Bất Lão Lâm có rất nhiều người, cũng có rất nhiều lưu phái, có tốt có xấu."

Ngụy Thành Từ nhìn hần mặt không chút thay đổi nói: "Ngươi có thể đứng về phía chúng ta, hoặc là chết đi."

Bọn họ ngay trước mặt Liễu Thập Tuế, biểu lộ thân phận của mình.

Trung Châu Phái Nguyên Anh trưởng lão cùng với Nhất Mao Trai tiền bối, lại đều là người của Bất Lão Lâm

Nếu như Liễu Thập Tuế không đi cùng, vậy chỉ có thể chết.

Chỉ có người chết mới không để lộ bí mật này.

Liễu Thập Tuế vẫn không hiểu được, bọn họ làm sao bỗng nhiên hướng Huyền Âm Tông đệ tử kia hạ thủ, chỉ vì chứng minh Bất Lão Lâm cũng có người tốt ư?

"Chúng ta nhận được nhiệm vụ là đem ngươi mang về, hơn nữa phải là ngươi tự nguyện, cho nên chúng ta chỉ có thể dùng phương pháp này để thuyết phục ngươi."

Ngụy Thành Từ nói: "Rồi lại nói Trung Châu Phái ta giết một ma đầu, có vấn đề gì?"

Liễu Thập Tuế nói: "Ta không cảm thấy mình trọng yếu như vậy."

Ngụy Thành Từ nói: "Ngươi có tiềm lực rất tốt, bằng chừng ấy tuổi đã có thể đi vào Kim Đan trung kỳ, đôi mắt cả Triều Thiên đại lục cũng có thể xếp vào mười hạng đầu, Thanh Sơn Tông không quý trọng, tự có nhà khác quý trọng, nếu không phải là những tông phái kia không muốn đắc tội với Thanh Sơn Tông, chỉ sợ đều tới xem ngươi một chút."

Liễu Thập Tuế trầm mặc, nói: "Ta muốn suy nghĩ, ngày mai các ngươi lại đến."

Ngụy Thành Từ nói: "Ta biết ngươi không sợ chết, nhưng không phải cố gắng tự sát, nếu không cả thôn các ngươi đều có thể sẽ vì ngươi mà chôn cùng, còn có cả cha mẹ của ngươi."

Liễu Thập Tuế quan sát ánh mắt của hần, nói: "Mới vừa rồi nói người tốt người xấu, thật ra đều là nói dối?"

"Đó là những lý do mà ngươi muốn nghe, những cái cớ ngươi cần, bất kể thiệt giả, ngươi chỉ cần hỏi mình một câu thật cam tâm sao?"

Nói xong câu đó, Ngụy Thành Từ cùng lão thư sinh xoay người rời đi.

...

...

Đêm khuya, sao sáng.

Liễu Thập Tuế lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, không biết có phải ở trong lòng hỏi mình vấn đề kia hay không.

Bỗng nhiên, hần dậy, đi tới phòng bên cạnh.

...

...

Liễu mẩu nắm tay của hần, không biết nên nói cái gì.

Liễu phụ thở dài, từ chỗ sâu nhất trong tủ lấy ra một cái hộp nhỏ, đưa cho hần.

Liễu Thập Tuế nhận lấy chiếc hộp, mở ra vừa nhìn, phát hiện bên trong là một đóa hoa nhài.

Đóa hoa nhài này hần là dùng đạo pháp niệm phong cát vào, vẫn trắng noãn như lúc ban đầu.

"Đây là Cửu công tử hơn một năm trước đưa cho."

Liễu phụ nói với hần: "Hần từng dặn dò, nếu như ngươi vẫn muốn đi, nhớ đem cái này cho ngươi."

Liễu Thập Tuế không biết đây là ý gì.

Liều mẫu cầm lấy đóa hoa nhài, dùng kim chỉ khâu lên trước vạt áo của hấn, rất dễ nhìn.

...

...

Liều Thập Tuế biến mất khỏi sơn thôn, người trong thôn tự nhiên biết, nhưng ngoại giới không ai để ý.

Hiện tại chuyện trọng yếu nhất của Triều Thiên đại lục là qua ít ngày nữa sẽ tới Mai Hội, rất nhiều người tu hành đã đi hướng Triều Ca thành.

Hơn mười đạo kiếm quang xuất hiện trên bầu trời xanh lam, hình ảnh Thanh Sơn tiên sư tập thể xuất hành sớm đã trở thành một cảnh cực kỳ tráng quan phía nam đại lục, nếu như khí trời đủ tốt, luôn luôn chút ít dân chúng vận khí không tệ có thể thấy hình ảnh như vậy, sẽ thành đề tài câu chuyện cho bọn họ sau này.

Triều Nam thành nhận được thông báo, dùng tốc độ nhanh nhất điều chỉnh trận pháp, chờ một mạch hơn mười đạo kiếm quang đáp xuống trong thành mới một lần nữa bắt đầu bố trí.

Nam Hà châu là Thanh Sơn kiếm tông truyền thống lĩnh vực, Thanh Sơn thầy trò xuất hành tự nhiên không cần như người tu hành khác vào ở tiên cư.

Làm khu bán đấu giá lớn nhất Nam Hà châu, Bảo Thụ Cự mỗi ngày cũng sẽ tranh thủ số lượng rất nhiều tinh thạch cùng kim ngân, nhưng từ hôm trước bắt đầu ngừng kinh doanh, ông chủ tự mình chỉ huy mười mấy tên chấp sự cùng người ở đem chín tầng lầu lau dọn sạch sẽ, phải bảo đảm không có một chút bụi bặm.

Tầng thứ chín bị chia thành hai gian phòng, một cái thuộc về Thanh Dung phong chủ lần này dẫn đội, một cái khác đang thì thuộc về Triệu Tịch Nguyệt.

Bảo Thụ Cự ông chủ căn bản không có tư cách nhìn thấy hai vị Phong chủ, hấn chỉ hy vọng một vị trong đó không cần nhớ ban đầu ở nơi này bị lạnh nhạt xếp vào tầng bảy huyền tự bính hào phòng, vô luận nhìn như thế nào cũng không tính là lạnh nhạt, nhưng lúc ấy chấp sự nào biết thiếu nữ dùng vải xám che mặt chính là Triệu Tịch Nguyệt trong truyền thuyết?

Bảo Thụ Cự đối với Thanh Dung phong chủ hầu hạ tự nhiên không dám có bất kỳ chậm trễ, nhưng Thanh Sơn đệ tử lần này tham gia Mai Hội cùng với đi theo xem lễ vẫn cảm nhận được thái độ của Bảo Thụ Cự đối với Triệu Tịch Nguyệt càng thêm kính cẩn, trừ mơ hồ lộ ra sợ hãi, lại còn có ý xu nịnh vô cùng minh xác.

Yêu Tùng Sam là một trong mười vị đệ trẻ tuổi chọn ra từ thử kiếm, trước lúc hấn đi Lưỡng Vong phong một mực ở Thượng Đức phong tu kiếm, không rõ nguyên do trong đó, nghe được Tích Lai phong cùng Thích Việt phong hai vị đệ tử giải thích, mới biết được đạo lý gì.

Bảo Thụ Cự là sản nghiệp bên ngoài của Thanh Sơn Tông, dựa vào đấu giá đoạt được tinh thạch cùng tiền bạc số lượng rất lớn, đối với Thanh Sơn Tông mà nói không coi là gì, Thanh Sơn Tông chân chính để ý chính là, triều đình cùng tông phái liên minh hàng năm phân phát đan dược nguyên tài cùng với tu hành cần thiết tư nguyên, hiện tại do Bảo Thụ Cự chịu trách nhiệm vận chuyển tới Thanh Sơn.

Bích Hồ phong tiền nhiệm Phong chủ Lôi Phá Vân đã chết mấy năm, nếu nói di trạch hoặc là nói phân tinh sớm đã biến mất hầu như không còn, Bảo Thụ Cự tự nhiên lo lắng bị hủy đi tư cách.

Yêu Tùng Sam không giải thích được nói: "Thần Mạt phong vừa lập, Thanh Sơn nghị sự cũng không tham gia, làm sao lại đi quản những chuyện nhỏ nhặt này, Bảo Thụ Cự vì sao không đi van cầu sư trưởng ngọn núi khác?"

Vị Tích Lai phong đệ tử kia nói: "Người cũng biết Thần Mạt phong vừa lập, trừ Thần Mạt phong, chư phong còn lại ai không có sản nghiệp nhà mình? Tại sao phải đem miếng ngon để cho Bảo Thụ Cự tiếp tục nhấm nháp? Bảo Thụ Cự ý tứ rất rõ ràng, chính là muốn thay đổi địa vị, trực tiếp đầu nhập vào môn hạ Thần Mạt phong."

Yêu Tùng Sam khẽ nhui mày, nói: "Ta thấy vẫn là phí công, tiểu sư cô làm sao lại để ý đến bọn hấn."

Thích Việt phong đệ tử nở nụ cười, nói: "Tiểu sư cô dĩ nhiên sẽ không để ý, Bảo Thụ Cự cũng không trèo tới được Thần Mạt phong, nhưng người không được quên, nhà tiểu sư cô tại Triều Ca thành, muốn tìm tới cửa không phải việc khó, nghe nói mùa đông năm ngoái, Bảo Thụ Cự hướng Triều Ca thành tặng mấy chục xe đồ tốt."

Yêu Tùng Sam im lặng một hồi lâu, nói: "Đừng hán huyền những thứ này, tranh thủ thời gian tu tu sao."

Mai Hội cách không xa, chỉ cần trên đường cảnh giới tiến thêm một phân, cũng không sai.

Thích Việt phong đệ tử cùng Tích Lai phong đệ tử liếc mắt nhìn nhau, cười khổ lắc đầu, hoàn toàn không có tự tin.

Năm nay Thanh Sơn Tông đệ tử tham gia Mai Hội, rất nhiều người xem ra là một lần yếu nhất mấy trăm năm qua.

Trác Như Tuế còn đang bế quan, Thanh Sơn đệ tử tham gia Mai Hội dĩ nhiên cần do Quá Nam Sơn cầm đầu.

Vị Chương môn thủ đồ này đúng là trong Thanh Sơn thử kiếm biểu hiện ra cảnh giới thực lực vượt xa bạn cùng lứa tuổi, hậu tích bạc phát, vậy mà đã tiến vào Du Dã cảnh giới. Dựa theo rất nhiều người suy tính, nếu như Đổng Nhan mấy năm qua không có kỳ ngộ gì, Quá Nam Sơn nhất định có thể

chiến thắng đôi phương, thậm chí có khả năng khiêu chiến Lạc Hoài Nam.

Kết quả... Kiếm của hắn đã gãy.

Hắn hiện tại chỉ có thể ở lại Vân Hành phong tiếp tục luyện kiếm, không biết năm nào tháng nào mới có thể rời núi.

Trừ Quá Nam Sơn, Cổ Hàn còn đang dưỡng thương, Giản Như Vân cũng đang dưỡng thương.

Cẩn thận tính toán, mấy tên đệ tử mạnh nhất Lưỡng Vong phong lần này đều không thể tham gia Mai Hội.

Đều bởi vì người kia.

Tích Lai phong đệ tử nói: "Tại sao hắn không cùng đi với chúng ta?"

Thích Việt phong đệ tử châm chọc nói: "Bởi vì hắn là sư thúc a."

...

...

Tĩnh Cửu không ngờ kiếm, cho đến trời tối mới rời Thanh Sơn, đi tới Vân Tập trấn.

Như lần trước rời Thanh Sơn, hắn đi lên tửu lâu, gọi nồi lẩu.

Lần này hắn không gọi uyên ương oa, trực tiếp gọi một nồi nước lẩu, sau đó đun một mảnh rau cỏ lá cây.

Không có tửu lâu nào hoan nghênh khách nhân như vậy, nhưng khách nhân đã lấy ra một mảnh vàng lá, tự nhiên ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Cảnh Dương chân nhân biệt phủ?

Đem một nồi nước lẩu đun cạn, Tĩnh Cửu đeo nón lá, buộc lại thắt lưng, xuống tửu lâu, đi vào xe ngựa.

Chiếc xe này là Cổ gia chuẩn bị trước.

Cổ gia là Nam Hà châu đại tộc, có không ít đệ tử tu hành ở Thanh Sơn, đến bây giờ cũng còn có hai vị trưởng lão chia ra thanh tu ở Thiên Quang phong cùng Thích Việt phong.

Làm đệ tử, Cổ Thanh có thể nào để cho Tĩnh Cửu phí công vì chuyện nhỏ nhặt này, đã sớm an bài.

Một năm, địa vị của Cổ Thanh trong gia tộc mơ hồ xảy ra rất nhiều biến hóa. Bất kể nhìn thế nào, Thần Mạt phong thủ đồ cũng rất có tiền đồ, mặc dù không bằng địa vị của Cổ Hàn ở Thanh Sơn, nhưng ai biết tương lai như thế nào, đại gia tộc tự nhiên sẽ không phạm sai lầm trong những chuyện này.

Buồng xe rất lớn, bên trong bố trí rất xa hoa, Cổ gia vì chiếc xe này hẳn là đã dùng chút ít tâm tư.

Tĩnh Cửu không hiểu những thứ này, nhưng rất hài lòng.

Bởi vì trong xe có giường, đỉnh còn mở ra một cái cửa sổ, phía trên khám khối ngọc lưu ly, có thể nhìn xuyên qua thấy bầu trời.

Hắn cởi thiết kiếm dùng vải buộc xuống, nằm dài trên giường, gõ buồng xe.

Tiếng vó ngựa vang lên, xe hướng bên ngoài Vân Tập trấn đi tới.

Mây mù từ bốn phía hội tụ tới, ở ngoài cửa sổ thổi qua.

Hắn nhìn phong cảnh trên cửa, trầm mặc im lặng.

Hắn không theo Thanh Sơn đại đội cùng đi, trừ không muốn cùng Thanh Dung phong vị kia ở quá gần, còn có một nguyên nhân.

Nam Hà châu bắc bộ Mạnh sơn, đoạn thời gian trước bỗng nhiên có bảo quang tỏa ra, chiếu sáng bầu trời đêm, đó là dấu hiệu có tuyệt thế pháp bảo hiện thế.

Còn có người tu hành nói, nơi đó có một tòa động phủ chân nhân đời trước lưu lại, bởi vì theo thiên địa khí tức biến hóa, sắp mở ra một lần nữa.

Loại tin đồn này cách đoạn thời gian sẽ xuất hiện một lần trên đại lục, không khiến cho quá nhiều tông phái coi trọng, những tông phái có tư cách tham gia Mai Hội cũng không có đệ tử nào đi, Thanh Sơn Tông cũng không để ý đến, cho dù là ở Nam Hà châu.

Tĩnh Cửu dĩ nhiên biết tin đồn này là giả.

Bởi vì trong truyền thuyết vị chân nhân kia tên là Cảnh Dương.

Bất quá hắn vẫn sẽ đi, bởi vì có rất nhiều đệ tử tiểu tông phái cùng tán tu sẽ đi, hắn muốn xem xem tên kia có xuất hiện không.

Tên kia rất thích xem náo nhiệt.

Năm đó sư huynh đệ bọn họ làm cái động phủ giả này, không phải vì tên kia ham chơi, thích xem náo nhiệt sao?

...

...

Một đêm nào đó, xe ngựa dừng lại ở phía nam Manh Sơn.

Tĩnh Cửu đeo thiết kiếm xuống xe, quay đầu nhìn xe ngựa một cái.

Hắn cảm thấy chiếc xe này thật sự rất thoải mái, người tu hành không say xe, theo buồng xe chấp chùng, ngược lại có thể giúp hắn ngủ.

Từ Nam Tùng đình đến suối tẩy kiếm con đường rất bằng phẳng, hắn là càng dễ ngủ.

Hắn nghĩ như vậy, nói với phu xe: "Đưa đến Nam Tùng đình."

Vị phu xe kia không dám thờ ơ, liều mạng gật đầu.

Hoàng hôn dần sâu, dãy núi mênh mông dần tối, thỉnh thoảng có thể thấy một đạo kiếm quang sáng lên, phía trước tầm bảo đúng là không có người tu hành cảnh giới cao.

Tĩnh Cửu dọc theo sơn đạo đi về phía trước, đêm khuya, đi tới trước một ngôi miếu đồ nát.

Nơi này cự ly động phủ còn hơn hai mươi dặm, vừa lúc ở ngoài cấm chế.

Nơi này nói cấm chế không phải là trận pháp, mà là lệ cũ của tu hành giới phía nam đại lục, trước khi đi hắn đã hỏi Cố Thanh rất rõ ràng.

Người tu hành lúc tầm bảo, nếu như có ý đối với bảo tàng, muốn ở trước lúc động phủ mở ra tiến vào hai mươi dặm cự ly, nếu không người không có tư cách tham gia phân bảo.

Quy củ này rõ ràng cho thấy mô phỏng theo Thanh Sơn Tông, chỉ là có chút bất luân bất bại.

Tĩnh Cửu đi vào ngôi miếu đồ nát.

Trong miếu đốt một đồng lửa.

Hơn mười người tu hành vây quanh đồng lửa mà ngồi.

Người tu hành không sợ lạnh, nhãn lực hơn xa thường nhân, đi lại ban đêm cũng không cần ánh sáng, nhưng bọn hắn vẫn đốt một đồng lửa.

Không ai thích cô độc, đồng lửa là dấu hiệu để kêu gọi đồng bạn, tụ chung một chỗ thường thường sẽ mang đến dũng khí cho mọi người.

Ánh lửa chiếu sáng mặt của bọn họ, ngọn lửa theo gió mà động, để cho sắc mặt của bọn họ cũng có chút âm tình bất định, hắn là còn đang do dự, có muốn ở nửa đêm trước lúc động phủ mở ra đi phía trước mấy dặm hay không, vấn đề là như vậy tất nhiên sẽ nghênh đón người cạnh tranh dây dưa cùng tranh đấu, vạn nhất động phủ là giả chẳng phải là thua lỗ hay sao?

Hơn mười tầm mắt rơi vào trên người Tĩnh Cửu.

Tĩnh Cửu không để ý đến, đi tới trong góc ngồi xuống.

Hắn không cần đồng bạn, sớm đã quen với cô độc.

Trong ngôi miếu đồ nát một mảnh an tĩnh, chỉ có thanh âm ngọn lửa bị sơn phong phát động.

Không biết qua thời gian bao lâu, ngoài miếu truyền tới một thanh âm cực kỳ vang, hòa tan cảm giác khẩn trương bị đè nén vì bóng đêm trong ngôi miếu đồ nát mang đến.

"Chuyện này không có khả năng là thật! Bọn họ không biết nghĩ u, còn Cảnh Dương chân nhân biệt phủ cái gì? Nơi này chính là Nam Hà châu, nếu như là Cảnh Dương chân nhân biệt phủ, Thanh Sơn Tông làm sao có thể để cho người ta tới gần? Cho dù Trung Châu Phái cũng chỉ có thể xa xa tránh né! Cũng chỉ có đám ngu ngốc mới tin tưởng."

Đi vào ngôi miếu đồ nát chính là hai vị tăng nhân, một già một trẻ, nói chuyện chính là vị trẻ tuổi.

Hơn mười người tu đạo hướng về phía tên tăng nhân trẻ tuổi kia tròn mắt.

Tăng nhân trẻ tuổi tính tình qua loa, căn bản không chú ý tới ánh lửa, cũng không nghĩ tới trong miếu có người, nhất thời gây ngại cả người.

Đám ngu ngốc kia... là những người này sao?

Sau lưng nói xấu người khác lại bị người ta nghe được, tăng nhân trẻ tuổi rất lúng túng, liên tục khom người nói xin lỗi.

Hơn mười người tu đạo vừa tức giận, vừa bất đắc dĩ, bởi vì thái độ tăng nhân trẻ tuổi nói xin lỗi quả thật vô cùng thành khẩn, trọng yếu hơn, hẳn cùng với vị lão tăng kia đeo cựa mộc thế, khổ tu trang phục, vừa nhìn đã biết lai lịch, làm sao bọn họ nhìn những người này đắc tội được?

Nghe nói Quả Thành Tự cao tăng tính tình rất tốt, mắng mấy câu, vừa có ý nghĩa gì?

Không người nào dám làm gì, đón nhận tăng nhân trẻ tuổi nói xin lỗi, đứng dậy hướng lão tăng hành lễ thỉnh an, càng nhường vị trí tốt nhất bên đồng lửa.

Tăng nhân trẻ tuổi chợt thấy Tinh Cửu trong góc mang nón lá, có chút do dự, vừa nhìn hai lần mới xác nhận, không khỏi a gọi một tiếng.

Lão tăng bất đắc dĩ nói: "Thì thế nào?"

"Ai nha ai nha ai nha..."

Tăng nhân trẻ tuổi cảm thấy Tinh Cửu muốn che dấu thân phận, không muốn chỉ hắn, rất gấp gáp, đối với lão tăng nói: "Sư bá, người nói đúng, ta sai lầm rồi."

Tại hắn nghĩ đến, Thanh Sơn Tông nếu phái ra Thần Mạt phong Tinh Cửu, tới nay động phủ mở ra mặc dù không phải là Cảnh Dương chân nhân biệt phủ, cũng tất nhiên có chút lai lịch.

Tinh Cửu gặp qua tăng nhân trẻ tuổi hai lần, lại không nghĩ rằng hắn nhiều lời như thế, so với Thập Tuế còn muốn om sòm hơn.

Đặt ở dĩ vãng, hắn hoặc là sẽ có chút phiền, nhưng bây giờ cảm thấy có chút thân cận, hướng về phía tăng nhân trẻ tuổi khẽ mỉm cười.

Ánh lửa chiếu sáng một góc dưới nón lá.

Tăng nhân trẻ tuổi tay che ngực, nghĩ thầm quả nhiên như tin đồn, thật là đẹp mắt a.

"Tinh sư huynh... Không đúng, Tinh sư thúc... Người vì sao lại ở chỗ này, chẳng lẽ vì gian động phủ tới nay?"

Thanh âm của hắn rất thấp, trong miếu người tu hành khác không chú ý tới.

Tinh Cửu lắc đầu.

Tăng nhân trẻ tuổi còn chuẩn bị nói cái gì đó.

Lão tăng đi tới, nói: "Câm miệng."

Trẻ tuổi tăng nhân thờ dài, ngậm miệng lại, nghĩ thầm mình cùng vị Thanh Sơn sư thúc này quả thật có chút xung đột, mỗi lần gặp một lần cũng sẽ bị buộc tu Bế Khẩu Thiền.

Thấy hình ảnh này, Tinh Cửu nghĩ thầm chính mình có muốn đem Bế Khẩu Thiền học được, hai năm sau truyền cho Thập Tuế hay không.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 45: Thiền Tử gặp gỡ không quen biết

Tĩnh Cửu đưa tay mời vị lão tăng kia ngồi xuống.

Lão tăng nhẹ giọng giải thích mấy câu.

Thì ra Quả Thành Tự nghe nói chuyện này, lo lắng người tu hành vì tranh giành bảo vật nổi lên xung đột, tử thương quá thảm, cho nên để cho bọn họ tới, dễ dàng tùy thời cứu trợ.

Tĩnh Cửu cảm thấy rất bình thường, bởi vì Quả Thành Tự chính là phong cách như vậy.

Nếu như vừa tiếp xúc, người có thể cảm thấy đám y tăng này vô cùng cô hủ, háo danh, thậm chí lộ vẻ lập dị.

Nhưng Quả Thành Tự lập dị như mấy ngàn năm, như vậy tất nhiên sẽ nhận được toàn bộ thế giới tôn trọng, thậm chí bao gồm cả Minh Bộ.

"Người thì sao?" Lão tăng hỏi.

Tĩnh Cửu nói: "Chẳng qua là xem một chút, động phủ không phải thật, trò đùa mà thôi."

Lão tăng hiểu được, loại chuyện như vậy dĩ vãng cũng thường xuyên xuất hiện.

Trước kia có chút tiền bối đại năng trước khi phi thăng hoặc là biến mất, rất thích làm một chút động phủ giả để trêu đùa đám hậu bối.

Lão tăng có chút không giải thích được nói: "Nhưng mà... Cảnh Dương chân nhân không phải tính tình như vậy a."

Nhưng mà... vị chân nhân còn lại thích như vậy.

Tĩnh Cửu nghĩ tới.

Son phong đột nhiên tới, đóng lửa trong miếu bị thổi bay loạn.

Hơn mười người tu đạo rồi rít đứng dậy lướt ra ngoài miếu, hướng nơi nào đó trong núi nhìn lại.

Dưới bầu trời đêm mờ hồ có bảo quang như mặt nước chớp động, có gió từ nơi đó nổi lên.

"Động phủ sắp mở ra!"

"Tại hạ đi trước một bước!"

Còn có mấy người tu hành không nhận được, trước lúc động phủ mở ra, tiến vào khu vực hai mươi dặm.

Theo mấy đạo kiếm quang chiếu sáng bầu trời đêm, bốn phía sơn dã có nhiều người tu hành hơn hiện ra thân hình.

Tĩnh Cửu theo gió lướt tới, đáp xuống đỉnh một cây đại thụ, nhìn phương xa, trầm mặc không nói.

Năm đó đang ở phiên vách núi cách hơn hai mươi dặm, người kia nói như này.

"Đám ngu ngốc tham lam nếu như phát hiện trong động phủ không có bảo bối, chỉ có một tờ giấy trắng, có thể tức chết hay không?"

Nói xong câu đó, người này cười rất vui vẻ, tiếng cười quanh quẩn phong.

Vô số năm sau, tiếng cười kia phảng phất vẫn còn quanh quẩn nơi này.

Tĩnh Cửu ánh mắt bỗng nhiên trở nên sắc bén, giống như thanh kiếm thực sự.

Hắn từ ngọn cây bay xuống, lặng yên không một tiếng động như một chiếc lá bay, sau đó lên vào bóng đêm.

Không bao lâu, hắn xuất hiện trên vách núi cách hơn hai mươi dặm.

Hắn tin tưởng mình không phát ra bất kỳ thanh âm gì, ngay cả đối với gió nhiều loạn cũng rất ít, nếu như vừa rồi nơi này có người, sẽ không bị chính mình kinh động.

Đều là bắt đầu lại từ đầu, hắn không tin đối phương có thể có cảnh giới cao hơn mình.

Hắn có chút thất vọng.

Trên núi không có ai.

Không biết qua thời gian bao lâu, giữa sơn cốc trở nên náo nhiệt.

Mười mấy người tu hành tụ tập tới đây, thanh âm tranh chấp càng lúc càng lớn. Động phủ còn không hoàn toàn mở ra, đám tán tu cùng người tu hành tiểu tông phái đã kiềm nén không được, bắt đầu thương nghị sau đó phân bảo như thế nào, nhưng thủy chung không đưa ra một phương án để tất cả mọi người hài lòng.

Quả Thành Tự tăng nhân tuổi trẻ cảm giác được không khí càng ngày càng khẩn trương, có chút bận tâm, muốn khuyên mấy câu, nhưng bởi vì Bế Khẩu Thiên không cách nào mở miệng, rất gấp gáp. Lão tăng thấy nhiều hình ảnh tương tự, biết căn bản không cách nào khuyên can đám người này, nhắm mắt lại bắt đầu dưỡng thần.

Sau đó đám người tu hành này nhất định sẽ chém giết, trực tiếp chết còn dễ nói, gãy tay, rách bụng trọng thương chữa trị cần tốn không ít tinh thần.

Lão tăng bỗng nhiên mở mắt, hướng chỗ cao nhìn, cảm ứng được đạo khí tức quen thuộc kia, vui mừng nghĩ tới, tới nay hẳn là không có chuyện gì.

Trong sơn cốc tiếng cãi vã dần dần bình tức, càng ngày càng nhiều người tu hành cảm ứng được đạo khí tức trên bầu trời đêm truyền đến, khiếp sợ ngẩng đầu nhìn.

Một đạo tường vân từ phương hướng đông nam bay tới, trong đó có tòa liên bảo cực kỳ lớn như ẩn như hiện, tỏa ra thiên tức yên lặng.

"Thiên Từ kim thân!"

Đám người tu hành kinh hô liên tục, vội vàng sửa sang áo, hướng về phía thiên không hành lễ.

Làm đều là văn bối đại lễ.

Quả Thành Tự Thiên Từ, một trong mấy người bối phận cao nhất tu hành giới hiện nay.

Tĩnh Cừ nhìn bầu trời đêm, trên mặt lộ ra nụ cười, nghĩ thầm chính mình sớm nghĩ đến tiểu hòa thượng sẽ đi qua xem một chút.

Thế gian còn biết chuyện này cũng chỉ có tiểu hòa thượng này.

Một giọng nói từ sâu trong tường vân vang lên, theo gió mà rơi, rơi vào trong tai mọi người.

"Nơi đây là trò đùa của Thái Bình chân nhân cùng Cảnh Dương chân nhân, không có chân bảo, chư vị rời đi thôi."

Thiên Từ thanh âm rất thanh nhu, tựa như cam lộ, nghe không rõ số tuổi bao nhiêu, có một loại cảm giác không chân thật.

Người tu hành trên mặt đất vội vàng xác nhận, hướng sơn dã bốn phía tản đi.

Mọi người nghe lời như thế, tự nhiên bởi vì uy vọng của Thiên Từ.

Quả Thành Tự tăng nhân không nói dối.

Hơn nữa ai cũng biết, Cảnh Dương chân nhân không có bằng hữu, chỉ có Thiên Từ từng tại Thần Mạt phong vân đạo trăm ngày, được cho là thân cận, lời của hắn nói tự nhiên có thể tin.

Hai vị tăng nhân già trẻ đứng dậy, hướng về phía tường vân hành lễ.

Thiên Từ thanh âm biến mất một thời gian ngắn, lần nữa vang lên.

"Sư diệt, chớ đi hướng bắc."

Lão tăng về mặt kinh ngạc, cúi đầu đáp ứng.

...

...

Tĩnh Cừ không nhìn tường vân trong bầu trời đêm, nhìn nơi nào đó dưới vách đá.

Nơi đó có vị lão nhân áo đen, nhìn như tầm thường, cùng người tu hành quanh người làm lễ văn bối.

Thanh Sơn Cửu Phong, trong lòng của mỗi người đều có một con quý.

Tĩnh Cừ không ngờ tới, tới nay không thấy được con quý lớn nhất, lại thấy được một con quý khó ngờ tới nhất.

Tích Lai phong chủ lại tự mình đến.

Nếu không phải thời điểm Thiên Từ hiện thân, đối phương có chút phản ứng, hẳn cũng không thể phát hiện.

Tích Lai phong chủ tại sao lại tới? Bởi vì bảy năm trước hắn cũng tham dự chuyện kia ư, không đến tận mắt xác nhận một chút, không cách nào yên tâm sao?

Sau một khắc, Tinh Cửu sinh lòng cảnh giác, muốn thu hồi tầm mắt, cũng đã không còn kịp nữa.

Tích Lai phong chủ ngẩng đầu nhìn hắn một cái, vẻ mặt đạm mạc, tựa như không phát hiện thân phận của hắn.

Tinh Cửu biết kiếm thức của đối phương đã rơi vào trên người của mình, trừ phi có thể kéo ra đầy đủ cự ly, không cách nào biến mất.

Nếu như hắn cứ rời đi như vậy, sau đó đối phương tùy thời có thể dùng kiếm thức tìm được chính mình, sau đó một kiếm giết.

Tinh Cửu không chút do dự xoay người rời đi, theo mặt nghiêng vách núi, đi tới phía dưới tường vân.

Tối nay ánh sao rất sáng, bóng tường vân rất rõ ràng.

Tường vân hướng phương bắc mà đi, hắn ở trong bóng đen của nó phiêu nhiên đi về phía trước, vẫn không ngưng kiếm.

Không biết do tường vân quá chậm, hay là hắn quá nhanh, tóm lại song phương thủy chung ở chung một chỗ.

Tích Lai phong chủ chẳng biết lúc nào đi tới trên núi, lẳng lặng nhìn bên kia, cuối cùng không làm gì cả, hóa thành một đạo kiếm quang trở về Thanh Sơn.

Tinh Cửu cùng mây đồng hành mấy trăm dặm, ra khỏi Nam Hà châu.

Tường vân chợt nhanh thêm, hóa thành một đạo lưu quang hướng phương bắc Triều Ca thành xa xôi mà đi, chỉ để lại thanh âm Thiên Tử vang vọng trong thiên địa.

"Tiểu hữu, chỉ đưa tới đây, tạm biệt."

Tinh Cửu biết trên tường vân còn có rất nhiều người, không muốn qua cùng đối phương gặp gỡ.

Tiểu hài tử từng tùy ý nói chuyện hôm nay đã cao cao tại thượng, chính mình thậm chí cần thỉnh cầu đối phương che chở.

Đổi thành người khác ở vào tình trạng như hắn, nói vậy cũng sẽ có chút buồn bực, ít nhất chút không thích ứng.

Hắn vẫn ổn, nhưng cuối cùng nghe được câu này, vẫn không nhịn được sinh ra chút bực tức.

Tiểu... Hữu?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 46: Cười hỏi khách từ nơi nào tới

Cảnh thị hoàng triều không có Vương gia khác họ, lấy Quốc Công vi tôn. Hiện tại trong triều tổng cộng có hai mươi bảy vị Quốc Công, tổ tiên tự nhiên vì hoàng triều lập nhiều công lớn bất thể, chỉ bất quá theo thời gian trôi đi, năm đó công lao đều sẽ giảm đi, có chút Quốc Công trong tay không có thực quyền, từ từ hư hóa, qua chút ít năm nữa chỉ sợ sẽ trở thành bài biện thuần túy.

Làm thư đồng của Hoàng Đế Bệ Hạ khi còn bé, Hòa Quốc Công mặc dù không giống Lộc Quốc Công khiêm tốn nhưng làm cho người ta cảm giác vĩnh viễn không cách nào rung chuyển, nhưng ít ra không cần lo lắng những thứ này, thân thuộc với vua vẫn còn thể hiện rõ ràng, người ngồi ở Tịnh Giác Tự như mao bàn tế vũ là hắn mà không phải người khác.

Tịnh Giác Tự là hoàng cung biệt viện, cũng là Cảnh thị hoàng tộc tư miếu. Hắn hôm nay không phải thay thế Bệ Hạ ở chỗ này niệm kinh cầu phúc, mà là đại biểu Bệ Hạ chiêu đãi một vị khách quý.

Hắn không lo lắng quyền lực cùng địa vị của mình, nhưng có chút bận tâm ở trên mặt đất ướt lạnh ngồi quá lâu có thể ngày mai không rời giường được hay không —— bộ đoàn đã nhiều năm không có ngồi, nếu như không phải năm xưa học ở Nhất Mao Trai từng có không ít kinh nghiệm, hắn cảm giác mình có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Nghĩ đến chỗ này, hắn không khỏi đối với vị quý khách kia sinh ra chút oán thầm, chợt nghĩ tới trong truyền thuyết đối phương có thần thông đọc được ý nghĩ, tâm thần khải trương, vội vàng lặng yên đọc mấy tiếng Phật hiệu, nổi lên vẻ mặt tươi cười, nhìn về chỗ sâu tĩnh thất được vài che cẩn thận, lần nữa tỏ vẻ cảm tạ.

"Thiên Tử nguyện ý liên giá tới đây, vì Bệ Hạ giải trừ nghi nan phương diện Phật hiệu, càng muốn tự mình chủ trì Mai Hội, thật là vinh quang của triều

đình."

Gió mát nhẹ nhẹ, mang đi mùi hương vương trong tĩnh thất.

Không biết Thiền Tử nghe lời nói này có phản ứng gì, tự có Quả Thành Tự cao tăng cùng Hòa Quốc Công hàn huyên, nói chút ít lời thủ tục cho xong.

Hòa Quốc Công nhìn về chỗ sâu trong tĩnh thất, trầm ngâm một lát sau hỏi: "Nghe nói đêm qua Thanh Sơn Tông có người tới, chẳng lẽ thật là Cảnh Dương chân nhân biệt phủ?"

Đêm qua tòa động phủ trong Manh sơn mở ra, tự nhiên không thể gạt được triều đình, chỉ bất quá tựa như rất nhiều tu đạo đại phái, triều đình cũng cảm thấy là giả, căn bản không phải người đi. Nhưng sáng sớm hôm nay, có chút tin tức mật mờ truyền ra, Quả Thành Tự cũng không có ý tứ đối gạt.

"Đó bất quá là hai vị chân nhân năm đó đùa giỡn mà thôi."

Thiền Tử thanh âm thanh rất tầm thường, nhưng đủ để khiến người nghe thấy sinh lòng kính nể.

Đương kim thế gian ai còn có tư cách có thể sử dụng giọng nói bình tĩnh như thế nói chuyện xưa của hai vị Thanh Sơn Tông chân nhân?

Hòa Quốc Công ra vẻ kinh ngạc hỏi: "Vậy người phía dưới tường vân là ai?"

Thiền Tử nói: "Hắn là hậu đại của cố nhân, cho nên coi chừng một chút."

Hòa Quốc Công nghĩ thầm đối mặt Thanh Sơn Cửu Phong, hậu đại của cố nhân ngài hẳn là đệ tử Thần Mạt phong, vậy thật có liên quan đến Cảnh Dương chân nhân. Bất quá nếu Thiền Tử chính miệng xác nhận cũng không phải là Cảnh Dương chân nhân động phủ, hẳn cũng không muốn nghĩ xa hơn, thuận miệng nói: "Năm nay đệ tử tham gia Mai Hội Thanh Sơn hẳn là không có nhân vật quá xuất sắc, không khỏi có chút tiếc nuối, cũng không biết Thanh Sơn Chương môn quan môn đệ từ đến tới cùng lúc nào mới có thể đi ra ngoài."

Cùng Lạc Hoài Nam, Trung Châu Phái Bạch Tảo, Đồng Nhan, Đồng Lư những thiên tài tuổi trẻ thanh danh lan xa so sánh, Quả Nam Sơn, Cổ Hàn, Giản Như Vân Thanh Sơn tam đại đệ tử quả thật lộ vẻ có chút thua kém, mặc dù nghe nói Triệu Tích Nguyệt sẽ đến, nhưng năng lực dù sao trẻ tuổi, hơn nữa thân phận có chút đặc thù.

Một vị lão tăng Quả Thành Tự ôn hòa nói: "Không phải còn có vị tên là Tĩnh Cửu?"

Hòa Quốc Công không chú ý tới trước lúc nói những lời này lão tăng nhìn tĩnh thất chỗ sâu một cái, cười nói: "Nghe nói Thanh Sơn thử kiếm người này biểu hiện không tệ, nhưng làm sao bị kịp được Lạc Hoài Nam cùng Bạch Tảo, mấu chốt nhất chính là hắn còn muốn tham gia kỳ hội khiêu chiến Đồng Nhan, thật là lý thú cực kỳ."

Bên trong phòng một mảnh an tĩnh, không ai theo hắn bật cười, tràng diện không chút thú vị.

Hòa Quốc Công có chút lúng túng cười khan hai tiếng, lại nghĩ một chuyện trọng yếu khác, do dự liên tục sau lại nói: "Quý phi nương nương ở bên ngoài chùa muốn được ngài chúc phúc."

Đây cũng là ý tứ cầu kiến.

Mấy vị Quả Thành Tự lão tăng cùng chủ trì nhìn về chỗ sâu trong tĩnh thất.

Khói trắng lượn lờ, không thấy hình dáng Thiền Tử.

Chốc lát an tĩnh, thanh âm Thiền Tử lần nữa vang lên.

"Năm đó ta cứu sống nàng là từ bi cũng là duyên phận, hôm nay nàng đã đạt được phúc duyên cực thịnh, cần gì tham nhiều hơn nữa? Có duyên gặp lại sao."

Hòa Quốc Công hiểu được ý tứ, không dám nhiều lời nữa.

...

...

Bên ngoài Tĩnh Giác Tự có phiến hồ lâm, trong rừng có mấy chiếc xe ngựa, nhìn mộc mạc, nhưng từ số lượng thị vệ bốn phía có thể biết thân phận người trong xe cực kỳ trọng yếu.

Gió nhẹ mang theo mưa phùn rơi xuống, tuy là tiết xuân, vẫn còn có chút lạnh lẽo.

Bên trong xe đi ra một vị thái giám, ý bảo bọn thị vệ trở về trên xe tránh mưa.

Nơi này là Tĩnh Giác Tự, hôm nay trong chùa có vài chục vị Quả Thành Tự cao tăng trấn giữ, cần gì cẩn thận như vậy.

"Cũng chính là nương nương thiện tâm, ngay cả những chuyện nhỏ nhặt này cũng để ở trong lòng."

Trong xe một vị mục tử xu nịnh nói.

Cửa sổ có một vị mỹ nhân, dung nhan cực đẹp, sóng mắt lưu chuyển tự có mỹ cảm, vốn làm cho người ta cảm giác ngây thơ, có một loại cực hấp dẫn nam tử khó có thể kháng cự.

Nàng chính là Hồ quý phi những năm qua được sủng ái nhất trong cung.

"Ta cũng xuất thân cùng khổ, biết tư vị ở sơn dã gặp mưa, năm đó nếu không phải Trúc Quý thiện tâm từ dưới tay tên tán tu cứu mạng ta, ta đã chết lâu rồi."

Hồ quý phi trên mặt lộ ra vẻ hung ác, lại nghĩ lúc trước Hòa Quốc Công để cho đầy tớ truyền lời, cắn răng nói: "Không thấy cũng không nhìn, ta cũng không tin..."

Nàng chuẩn bị nói vài lời ngoan thoại, lại sợ người trong chùa nghe được, hơn nữa cuối cùng đối với Thiên Tử trong lòng còn có tôn trọng kính yêu, rồi miệng liền biến thành ý tứ khác.

"Ta cũng không tin không có người nào có thể giúp Bồn cung trút nỗi giận này!"

Vị mục tử kia nhân châu xoay động, nói: "Có muốn mời Trung Châu Phái ra mặt hay không?"

Rất ít người biết được, Hồ quý phi cùng Trung Châu Phái rất thân cận.

Năm ngoái Tây Hải kiếm phái triệu khai tứ hải yến, Trung Châu Phái phá lệ phái ra vị đệ tử tên là Hường Văn Thư, chính là ảnh hưởng của nàng.

Nghe lời này, Hồ quý phi không những không thích, ngược lại vẻ mặt biến lạnh, lớn tiếng nói: "Ngày sau nói như thế nữa, tự mình xuất cung đi."

Vị mục tử kia chẳng biết tại sao đắc tội chủ tử, vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Hồ quý phi là người thông minh, nàng biết mình có thể cố gắng dựa vào phân tình năm đó mời Thiên Tử ra mặt, nhưng tuyệt đối không thể dùng Trung Châu Phái, bởi vì Quả Thành Tự cùng Thanh Sơn Tông quan hệ thân cận, mà Trung Châu Phái cùng Thanh Sơn Tông đã giằng co nhiều năm, không nói thể như nước lửa, cũng là nhìn nhau không vừa mắt.

Chánh đạo tông phái là căn cơ của Nhân Tộc hoàng triều, nếu như nàng bởi vì làm chuyện của mình gây chuyện, thậm chí thật gặp phải hỗn loạn, chớ nói nàng chỉ là quý phi vừa được sủng ái mấy năm, coi như là Hoàng hậu nương nương, chỉ sợ cũng sẽ bị trực tiếp phế bỏ, sau đó đưa vào lãnh cung.

Một vị cung nữ nhẹ nói: "Thị đại nhân vài ngày trước đã nói, Thanh Thiên ty vẫn đang quan sát vào Thanh Sơn Tông."

Hồ quý phi căm tức nói: "Thanh Thiên ty chẳng lẽ còn dám đối với Thanh Sơn Tông như thế nào? Phải biết rằng vị kia là truyền nhân của Cảnh Dương chân nhân, Bồn cung chỉ là muốn để cho nàng nhận sai, chẳng qua là như vậy cũng không được! Nghe nói tên gọi Tĩnh Cửu đại ngôn bắt tâm muốn khiêu chiến Đồng Nhan, bản thân ta muốn xem hắn làm sao!"

...

...

Triều Ca thành bao phủ trong mưa phùn.

Ngoài cửa thành mọi người xếp hàng chờ vào thành, cũng mang lên nón lá.

Tĩnh Cửu trở nên không bắt mắt nữa.

Thủ thành binh lính từ trong tay của hán nhân lộ dẫn ẩm thấp, hỏi: "Từ đâu mà tới? Tới Triều Ca thành làm gì?"

Tĩnh Cửu nói: "Về nhà."

...

...

Căn cứ Thượng Đức phong điều tra, nhà của Thanh Sơn đệ tử Tĩnh Cửu tại Triều Ca.

Trên thực tế, nhà của hắn cũng đúng là tại Triều Ca.

Đã cách hai mươi năm, hắn lần nữa trở lại Triều Ca thành, cảm khái so với lần trước giảm bớt rất nhiều.

Lần trước Triều Ca thành nghênh đón hắn chính là một trận tuyết đông, lần này nghênh đón hắn chính là một trận mưa xuân.

Ở tiểu son thôn thời điểm hán học được một câu nói, mưa xuân quý như dầu.

Đối với mọi người sống ở Triều Ca thành mà nói, mưa xuân cũng giống dầu, đem đường đá làm cho trơn trượt vô cùng, phiền lòng chí cực.

Dĩ nhiên, mưa xuân cũng sẽ đưa tới vô cùng nhiều câu thơ hay cho thi nhân.

Tĩnh Cừ đối với cảm kỳ thư họa không quan tâm, tự nhiên cũng sẽ không làm thơ, nhưng hán thích mưa xuân.

Vô luận là mưa xuân rơi vào trên thuyền vẫn là trên mái hiên hoặc là rơi vào nón lá.

Tựa như ngày tuyết rơi hán sẽ chuyển vào trong nhà ngủ nhưng muốn đem cửa sổ mở ra.

Từ ý nào đó mà nói, hán là người sống rất ý thơ, chẳng qua bản thân hán không biết mà thôi.

Mang nón lá đi lại tại đường phố trong Triều Ca thành, hán không để ý đến chỗ nào cũng có trận pháp khí tức, tầm mắt xuyên qua mưa bụi rơi vào chỗ khác.

Tỷ như chén canh của tên khất cái dưới mái hiên bị mưa bụi tạo nên rung động.

Tỷ như trên thuyền dưới cầu thiếu phụ đang chuẩn bị đồ ăn quật lửa trong lò.

Tỷ như nương chạy qua đầu hẻm đã quên mang theo dù trên tóc mai còn vương hạt mưa nhỏ lấp lánh như trân châu.

Sâu trong ngõ hẻm có một tiểu viện an tĩnh, cách đó không xa có thể thấy mái Thái Thường tự.

Thượng Đức phong tra rất rõ ràng, tổ tiên Tĩnh Cừ từng hầu hạ một vị Thần Hoàng trước đây, như vậy nhà của hán ở chỗ này, là chuyện đương nhiên phi thường theo lý thường.

Cửa viện làm bằng gỗ đã rất già cỗi, thềm đá rêu xanh bị nước mưa ướt nhẹp, hết thảy cũng lộ ra vẻ an bình.

Tĩnh Cừ do dự một chút mới đi ra phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 47: Tĩnh gia xuân thu

Tĩnh Cừ không gõ cửa, đưa tay đem một viên gạch đẩy sâu vào mặt tường nửa tắc.

Thì ra là một cái cơ quan.

Phía sau cửa mơ hồ truyền đến thanh âm sự vật cứng rắn nào đó chuyển động —— tầm mắt của hán không cách nào xuyên thấu qua cửa gỗ, nhưng hán biết đó là một viên thạch cầu bóng loáng dọc theo quỹ đạo cố định đi về phía trước, sẽ đi qua khoảng cách rất xa mới có thể rơi xuống, đập vỡ một cái bát sứ lớn.

Qua thời gian rất lâu, cửa gỗ còn chưa mở ra.

Hán đứng chờ trên thềm đá, ánh mắt yên tĩnh như thường.

Mưa hơi lớn, rơi vào trên nón lá, từ ngoài rìa rơi xuống, giống như thác nước mùa khô.

Bởi vì mưa rơi, người ngoài hẻm cước bộ vội vã, không ai chú ý tới hán.

Một tiếng vang nhỏ, cửa viện rốt cục mở ra, xuất hiện là một vị lão giả.

Vị lão giả này gương mặt ngay ngắn, mày thẳng mắt sáng, gương mặt ửng đỏ, không biết là uống rượu hay là có chút kích động, mặc áo đơn màu xám, nút áo còn chưa gài, hán là tùy tiện mặc lên, xem ra có chút vội vàng, ánh mắt nhìn Tĩnh Cừ tràn đầy nghi vấn cùng xem xét.

Tĩnh Cừ lấy ra một tấm mộc bài đưa tới.

Vị lão giả kia không dám nhận, khom người sát vào nghiêm túc quan sát một hồi lâu.

Cho đến xác nhận là vật thật, hắn không chút do dự hai đầu gối quỳ xuống, hoàn toàn bất kể mặt đất đã sớm bị nước mưa làm ướt đầm.

"Đứng lên đi." Tinh Cửu nói.

Lão già đứng dậy, thần thái khiêm cung đem hắn nghênh đón vào tiểu viện, theo hành lang bên cạnh hướng nơi sâu hơn đi tới.

Trong tiểu viện có người, nói đứng ra, có người một nhà.

Trong khách sảnh, người nhà kia đang dùng cơm, trẻ có già có, nữ có nam có, đầy đủ vô cùng.

Tầm mắt của những người này cũng ở trên bàn, thấp giọng trò chuyện với nhau gì đó, phảng phất căn bản không thấy Tinh Cửu cùng vị lão già kia.

Hình ảnh này không khỏi có chút quý dị.

Hải tử ba bốn tuổi bỗng nhiên thoát khỏi vòng tay của mẫu thân, chạy đến trước cửa, tò mò nhìn Tinh Cửu, vẫy tay chuẩn bị nói cái gì đó, lại bị phụ thân vội vàng ôm về.

Trong khách sảnh vang lên tiếng khóc của hải tử.

Hành lang, Tinh Cửu gỡ nón lá, nhìn thoáng qua bên kia.

Tiểu hải tử thấy mặt của hắn, không khỏi ngậy người, quên cả khóc.

...

...

"Đây chính là người của Tinh gia ư?"

"Đúng vậy, bọn họ mấy đời làm việc ở Thái Thường tự, coi như là thần thuộc của nhà ta."

Vị lão già mặt vuông kia nhìn Tinh Cửu một cái, nói: "Ta có thể bảo đảm với ngài, bọn họ cũng không biết cái gì, nhưng những thứ nên nhớ kỹ tuyệt đối sẽ không quên."

Tinh Cửu hiểu những người đó là cha mẹ trên danh nghĩa của mình, còn có tổ phụ già nua cùng với anh trai chị dâu, về phần tiểu hải tử kia là cháu trai hay là cháu gái? Đây đều là năm đó an bài, hắn không hiểu, nhưng trong triều đình có rất nhiều người am hiểu chuyện như vậy.

Hắn ngồi trên ghế, hỏi: "Những năm qua có bao nhiêu người tới điều tra?"

Lão già đứng hầu phía trước, nói: "Sớm nhất là bảy năm trước, Thanh Sơn Tông Thượng Đức phong tới điều tra, theo đạo lý dùng thủ đoạn của bọn hắn, sẽ có thể nhìn ra chút ít vấn đề, cho nên sau chuyện đó ta nhanh chóng bỏ tức, nhưng kỳ quái chính là, bọn họ không tới nữa, điều này làm cho ta vẫn có chút bất an."

Tinh Cửu tự nhiên biết vì sao Thượng Đức phong không tiếp tục điều tra nữa, nói: "Chuyện này không cần phải để ý đến."

"Sau đó còn có hai lần động tĩnh lớn, theo thứ tự là bốn năm trước cùng một năm trước."

Lão già nói: "Tổng cộng hai mươi một nhà tông phái tới lạng lẽ hỏi thăm, trong cung Hồ quý phi cũng phái người tới."

Bốn năm trước, Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cửu thừa kiếm Thần Mạt phong, khiếp sợ tu hành giới, tầm mắt tuyệt đại đa số tu hành tông phái cũng đặt trên người Triệu Tịch Nguyệt, nhưng sẽ thuận tiện tra Tinh Cửu một chút. Một năm trước lại là Tây Hải kiếm phái tứ hải yển hành trình cùng với sau đó Thanh Sơn thử kiếm. Tinh Cửu chiến thắng Cổ Hàn, bẻ kiếm của Quá Nam Sơn, Thanh Sơn sư trưởng ý nghĩ cố ý khiêm tốn, đem hắn biến thành kì binh tự nhiên tan thành bọt nước, Cảnh Dương chân nhân tái thể truyền nhân, một vị kiếm đạo kỳ tài chân chính, có thể nào không để cho người ta chú ý?

Lão già biết những chuyện này, tự nhiên cũng biết người trẻ tuổi này chính là Tinh Cửu.

Tinh gia được đưa đến tiểu viện này ở hai mươi năm, chính là vì người này.

"Ta tới tham gia Mai Hội, trong khoảng thời gian này sẽ ở lại đây."

Tinh Cửu nói: "Người đưa phong thư cho Triệu phủ, nói cho đối phương biết một tiếng."

Lão già biết thân phận của hắn, tự nhiên biết hắn nói Triệu phủ là đâu, thấy hắn không còn những lời khác phân phó, liền từ bí đạo sau nhà rời đi.

Bí đạo thông tới một tòa viện khác bên ngoài hơn mười trượng.

Gian nhà kia chiếm diện tích vô cùng rộng rãi, rường cột chạm trổ, toàn bộ đều là xa hoa ẩn ở chỗ sâu.

Lão già ngồi trong thư phòng trầm mặc không nói, thời gian rất lâu cũng không bình tĩnh được.

Rất nhiều năm trước, phụ thân từng vô cùng nghiêm túc dặn dò hắn, gia tộc có thể phát triển và duy trì đến cảnh tượng hôm nay, là bởi vì làm được hai chuyện, một là ủng hộ Thần Hoàng Bệ Hạ vô điều kiện, thứ hai là tuyệt đối nghe theo tất cả phân phó của người giữ mộc bài.

Nếu như hai người này trái ý nhau thì làm sao bây giờ? Lúc ấy hắn còn rất trẻ tuổi không nhận được hỏi.

Phụ thân nói, ý chí của Thần Hoàng Bệ Hạ cùng ý chí của người giữ mộc bài tất nhiên sẽ thống nhất.

Người trẻ tuổi khó tránh khỏi có chút quật cường, hắn vẫn kiên trì hỏi, vậy nhất thì sao?

Hắn nhớ rất rõ ràng, phụ thân lúc ấy trầm mặc thời gian rất lâu, sau đó đưa ra đáp án dĩ nhiên là người sau.

Ngay lúc đó hắn rất khiếp sợ, chỉ sợ cho tới hôm nay vẫn còn như thế.

Hắn không dám cũng không muốn xóa bỏ đám mây bao trùm phía trên gia tộc mấy trăm năm, nhưng khó thoát khỏi tò mò, đáng tiếc chính là hai mươi năm trước đích thân an bài tiểu viện kia, hắn chỉ nhận được một phong thư, ở trên thư thấy ấn ký của khối mộc bài cùng với mấy yêu cầu đơn giản, vẫn không biết đối phương rốt cuộc là ai.

Cho đến những năm này, lần lượt có tu hành tông phái thậm chí người trong cung đem tâm mắt đưa đến tiểu viện kia, hắn mới biết thân phận của đối phương, còn vận dụng thế lực của mình lên lên điều tra, nhưng vẫn không cách nào tin chắc, bởi vì Tĩnh Cửu tuổi còn rất trẻ, coi như là kiểm đạo thiên tài, cùng mộc bài này phân lượng không tương xứng.

Tĩnh Cửu hắn là người thừa kế mộc bài sao?

Lão già đang suy nghĩ những chuyện này, ngoài cửa sổ truyền tới quân gia thấp giọng nhắc nhở.

"Lão gia, sắp tới giờ rồi."

...

...

Mưa xuân liên tục, do trận pháp cùng ngọc lưu ly tạo thành hai đạo bình chướng, lại làm cho tân khách trong viện không lo bị ướt, ngược lại tăng thêm vài phần tao nhã, chẳng qua theo thời gian trôi đi, không khí cuối cùng trở nên có chút cổ quái, tiếng mưa rơi dần bị tiếng nghị luận thay thế.

Hôn sự đang cử hành chợt nghe thanh âm chén vỡ, chủ nhà vội vã rời đi, qua thời gian dài như vậy còn chưa trở lại, tựa như biến mất, đây là chuyện gì?

"Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?"

"Nghe nói lão gia từ lúc còn trẻ cũng rất hồ nháo, chẳng lẽ đây là thói cũ?"

"Lão gia từ yêu con nhất, tại sao ở trên hôn sự của hắn làm như vậy?"

"Chớ nghị luận lung tung, đều nói lão gia từ hồ đồ, cùng quý nhân trong cung cũng không chịu thân cận, nhưng những năm qua bất kể phong ba như thế nào, tòa nhà này thủy chung cũng vững vàng, vẫn ngồi yên vị trí Thái Thượng tự, thanh quý vô cùng, đây mới gọi là thân thuộc với vua! Người hồ đồ có thể làm được như vậy sao?"

"Nhưng giờ lành sắp qua."

Các tân khách đang nghị luận, chợt nghe phía trước truyền đến một trận tiếng bước chân.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, vội vàng im tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị, nhất tề khom mình hành lễ.

"Gặp qua Lộc Quốc Công."

"Xin lỗi, có chút việc gấp."

Lộc Quốc Công dung mạo ngay ngắn, khí độ bất phàm, tuy là giải thích cũng tự có uy nghiêm, cùng vị lão già vẻ mặt khiêm cung, bộ dáng quân gia trước mặt Tĩnh Cửu nào giống một người.

Hôm nay là ngày vui đám hỏi ấu tử của Lộc Quốc Công cùng cháu gái Tề tướng.

Nghi thức cử hành một nửa, Lộc Quốc Công đột nhiên biến mất, cho đến lúc này mới xuất hiện.

Đây viện tân khách không người dám đặt câu hỏi.

Có tân khách mắt tinh chú ý tới, phía dưới lễ phục của Quốc Công ẩn hiện áo xám không hợp lễ chế, hai đầu gối có nước thấm ướt, cảm thấy không giải thích được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 48: Thử hỏi Quyển Liêm Nhân

Ngọn lửa hồng hồng ở trên bàn, cô dâu hai hàng nước mắt trên mặt, lớp phấn dày bị vẽ ra hai vệt rõ ràng.

Trước lúc đến phủ Quốc Công, nàng đã nghe nói lão Quốc Công tính tình có chút quái dị, nhưng nàng vẫn không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như thế, lúc làm lễ đột nhiên biến mất đừng nói tới, lại ở đêm tân hôn đem chú rể gọi đi, đây rốt cuộc là không hài lòng đối với mình, hay là cùng gia gia có mâu thuẫn, nếu như vậy, ban đầu cần gì đồng ý môn hôn sự này?

Lộc Minh cũng không biết thế tử ở động phòng tân hôn nghĩ điều gì, là áu tử của Lộc Quốc Công, so với danh tiếng công tử nhà giàu truyền lưu bên ngoài, hẳn có nhiều trăm ôn cùng sức quan sát, biết phụ thân tất nhiên có chuyện vô cùng trọng yếu dấn dò chính mình, hơn nữa hẳn đã chú ý tới nơi nào đó trong phòng khác thường.

Nơi này là phòng ngủ của Lộc Quốc Công, trên kệ cạnh cửa sổ vẫn bày đặt vật đồ sứ vô cùng danh quý—— nghe nói cái chén lớn kia được làm từ ngàn năm trước—— từ nhỏ đã bị cảnh cáo không được đụng vào, hẳn đối với cái bát sứ kia ấn tượng vô cùng khắc sâu, vì sao hôm nay lại đổi cái mới?

"Hôm nay vội quá, tùy tiện cầm một cái thay thế, ngày mai người đi khó phòng đem cái bát hân diêu lấy đặt ở chỗ này."

Lộc Quốc Công mặc một bộ y phục thường ngày, lấy tay vuốt mái tóc hoa râm, tái diễn nhắc nhở: "Không nên quên."

Lộc Minh vâng lời, hỏi: "Phụ thân, đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?"

Lộc Quốc Công ngẩng đầu nhìn hẳn, nói: "Đều nói ta thương người nhất, lời này không sai, ngay cả vị trí Quốc Công này, ta cũng chuẩn bị đem nó cho người."

Tuy nói mấy năm này đã có phỏng đoán, đột nhiên nghe được chuyện này, Lộc Minh khó tránh khỏi vẫn còn có chút kinh ngạc, nói: "Vậy hai vị huynh trưởng..."

Lộc Quốc Công giờ tay ý bảo hẳn không cần nói nữa, nói: "Ngoại nhân cho là ta già rồi mất trí, chỉ thương yêu áu tử, nơi nào hiểu, ta nhìn trúng sự trầm ổn của người."

Lộc Minh không biết nên nói tiếp làm sao.

"Nhưng muốn lấy được vị trí Quốc Công này, như vậy có chút ít bí mật trong nhà, người cũng cần phải gánh vác."

Nói xong câu đó, Lộc Quốc Công vẻ mặt có chút mệt mỏi, cũng có chút buồn lòng, mỉm cười nói: "Năm đó ta cũng vừa thành hôn, màn đêm buông xuống, từ chỗ của phụ thân biết được bí mật này, mẹ người oán giận ta không biết bao nhiêu năm, sau đó người trở về, nhưng không nên quên đồ dành vợ người."

Lộc Minh càng cảm thấy khản trương, hỏi: "Phụ thân, rốt cuộc là bí mật gì?"

Lộc Quốc Công tầm mắt rơi vào trên kệ, âm trầm nói: "Bí mật này, phải từ cái chén này nói đến."

...

...

Trong phòng thiết trí rất đơn giản, lộ vẻ rất thanh tịnh, trên kệ cạnh cửa sổ cũng không đặt trân phẩm, lấy nghiên mực mực hoàng thạch làm chủ, rất thích hợp với người tu đạo.

Tĩnh Cừ cảm thấy rất hài lòng, lấy ghế trúc ra nằm.

Lần này rồi Thanh Sơn, hẳn không quên chuyện này.

Cùng với tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, hẳn rất thoải mái mà ngủ một giấc, khi tỉnh lại, mưa vẫn chưa ngừng, lúc này đã ban đêm.

Hắn suy nghĩ một chút, ra khỏi phòng, theo hành lang đi tới tiền viện, đi vào khách sảnh.

Người nhà kia vẫn ngồi trong khách sảnh, ngay cả vị trí cũng không thay đổi, chẳng qua là thức ăn trên bàn đã thu hồi.

Theo hần đến, không khí trong khách sảnh nhất thời trở nên khàn trương.

Vị thiếu phụ kia có chút bất an ôm chặt hài tử trong lòng.

Mấy tầm mắt rơi vào trên người của hần, mọi người không biết nên đứng dậy đón chào, hay cần phải như thế nào.

Tĩnh Cửu hỏi: "Ta có thể ngồi ở chỗ này một chút hay không?"

Vị trung niên nam tử kia vội vàng đứng dậy, nói: "Ngồi, ngồi, ngồi."

Hần vốn muốn nói mời ngồi, nhưng nghĩ tới dận dò của đại nhân cùng luyện tập những năm qua, mạnh mẽ đem chữ mời nuốt xuống.

Tĩnh Cửu liếc nhìn sắc trời, nói: "Có phải nên ăn cơm hay không?"

"Đúng vậy, ngài... Ngươi muốn ăn chút gì không?"

Thiếu phụ đứng dậy, có chút khàn trương nắm vạt áo trước, nói: "Ta đây sẽ đi làm."

Tĩnh Cửu nói: "Ta không ăn cơm, các ngươi không cần phải để ý đến ta."

Thời điểm thiếu phụ đứng dậy, hài tử trong lòng rất tự nhiên chạy tới trên mặt đất.

Tiểu hài tử loạng choạng thân thể đi tới trước người Tĩnh Cửu, mở hai tay, nói: "Muốn ôm một cái."

Ai cũng thích những thứ đẹp đẽ, tiểu hài tử càng không giấu điểm ý nghĩ của mình.

Không khí trong khách sảnh trở nên càng thêm khàn trương, những người lớn muốn đem hài tử kéo về nhưng lại không dám, thiếu phụ sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

Tĩnh Cửu nhìn tiểu hài tử thật tình nói: "Không cần."

Hần thật sự không thích tiểu hài tử, bởi vì hiệu suất trao đổi quá thấp, rất phiền toái, trừ phi tiểu hài tử kia đủ thông tuệ, hoặc là trăm ôn vượt xa số tuổi.

Tỷ như Quả Thành Tự tiểu hòa thượng, tỷ như trong tiểu sơn thôn Liễu Bảo Căn.

Tiểu hài tử rất ủy khuất, méo miệng thiếu chút nữa khóc lên.

Thấy hình ảnh này, người trong khách sảnh ngược lại thở phào nhẹ nhõm, an tâm không ít.

"Ngươi muốn uống trà sao?" Thiếu phụ cẩn thận hỏi.

"Không cần."

Tĩnh Cửu ý thức được tò mò của mình làm cho những người nhà này mang đến áp lực như thế nào, cầm lấy nón lá hướng ngoài viện đi tới.

Đi tới cửa viện hần dừng bước lại, nói: "Những năm qua đã phiền toái các ngươi."

...

...

Mưa còn rơi, trong ngõ hẻm không có ai.

Tĩnh Cửu mang nón lá vào, giơ tay lên đeo gì lên mặt, cúi đầu đi vào trong mưa.

Hoàng hôn u ám, mưa xuân dày đặc, người đi đường vội vã, không ai chú ý tới, trên mặt hần có một chiếc mặt nạ màu đen.

Triều Ca thành đông, đường phố phụ cận Bạch Mã Hồ vô cùng phồn hoa, thương tứ tụ tập, nổi danh từ lâu cùng thanh lâu đã sớm treo lên đèn lồng, chiếu đến mưa bụi rất đẹp mắt.

Chỉ sợ rơi mưa, trên đường vẫn náo nhiệt, khắp nơi đều là người đi đường, các loại giày dẫm trên đá xanh ướt át, phát ra thanh âm ba ba.

Phía tây đường có tòa y quán.

Tĩnh Cửu không lưu ý trên biển viết chữ gì, thấy trên biển có khắc đoá hoa hải đường kia, biết chính là chỗ này.

Ai có thể nghĩ đến, tổ chức tình báo thần bí nhất Triều Thiên đại lục Quyển Liêm Nhân, ở ngay địa phương phồn hoa nhất Triều Ca thành.

Không người nào có thể xác định ông chủ đứng phía sau Quyển Liêm Nhân là ai, năm đó hẳn nghe sư huynh nói rất nhiều bí mật, cũng không nói tới điểm này.

Nhưng dựa theo cách làm việc mấy trăm năm qua đến xem, Quyển Liêm Nhân hẳn là nghiêng về chánh đạo.

Tinh Cửu chấp hai tay nhìn chung quanh, phát hiện tòa y quán này thật rất bình thường, hơn nữa... chưa nói tới an toàn.

Bất quá Quyển Liêm Nhân thần bí như thế nào đi nữa, cuối cùng muốn làm ăn, tự nhiên cần con đường trao đổi với ngoại giới——y quán đúng là rất nơi thích hợp——đại phu cùng người bệnh nói chuyện với nhau vốn cần giữ bí mật, không thể để người nghe thấy, hơn nữa mỗi tòa thành thị cũng ắt không thể thiếu.

Đại phu nhận thấy khác thường, ngẩng đầu nhìn hẳn một cái, hỏi: "Ngài muốn xem bệnh hay là mua thuốc?"

Tinh Cửu nói: "Đều không phải, ta tới hỏi chuyện."

Vị đại phu kia hí mắt nói: "Chuyện gì?"

Tinh Cửu lần nữa nhớ lại lời của sư huynh năm đó một phen, xác nhận không có lỗi, nói: "Hải đường còn như cũ hay không?"

Vị đại phu kia ngây ngẩn cả người.

Tinh Cửu nghĩ thầm thật không chuyên nghiệp.

Không biết qua thời gian bao lâu, đại phu rốt cục tỉnh hồn, dùng ánh mắt âm trầm nhìn hẳn một cái, nói: "Xem ra người bệnh không nhẹ, theo ta vào trong để xem một chút."

"Ta không có bệnh." Tinh Cửu nói.

Đại phu vừa nhìn hẳn một cái.

Tinh Cửu giờ mới hiểu được câu nói kia của đối phương là có ý gì, nói: "Xin lỗi."

Đi tới nội thất an tĩnh, đại phu nói thẳng: "Nói ra vấn đề của người."

Tinh Cửu nói: "Ta muốn biết quan hệ giữa Thanh Sơn Tông Tích Lai phong chủ cùng Thái Bình chân nhân."

Đại phu lẳng lẳng nhìn hẳn không nói lời nào, tựa như đang nhìn một bệnh nhân chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 49: Ta cũng biết rất nhiều bí mật

Tinh Cửu cảm giác tựa như mình nói sai cái gì rồi, hỏi: "Sao thế?"

Đại phu hỏi: "Lần đầu tiên?"

Tinh Cửu nói: "Đúng vậy, trước kia chưa từng đến."

Đại phu nghĩ thầm không biết là con cái nhà ai từ chỗ trường bồi biết bí mật của Quyển Liêm Nhân mà chạy tới. Vấn đề là đối phương bắt đầu nói câu Hải đường như cũ hay không là ám hiệu từ rất nhiều năm trước, bây giờ còn đang dùng ám hiệu này đều là đại tông phái hoặc thế gia truyền thừa không ngừng, là đối tượng Quyển Liêm Nhân cũng không dám dễ dàng đắc tội.

Hắn thờ dài nói: "Không ai hỏi như thế, bởi vì vấn đề quá lớn, hơn nữa phương diện liên quan đến quá cao."

Tinh Cửu hỏi: "Cao bao nhiêu?"

"Tích Lai phong chủ Phương Cảnh Thiên, là đại nhân vật của Thanh Sơn Tông, Phá Hải thượng cảnh, tiến một bước nữa chính là Thông Thiên đại vật, người nói cao bao nhiêu?"

Vị đại phu kia bất đắc dĩ nói: "Thái Bình chân nhân càng không cần phải nói, đó là tồn tại tầng cấp cao nhất."

Tinh Cửu nói: "Ta nghe nói các ngươi cái gì cũng biết."

Đại phu về mặt trình trọng nói: "Vốn dĩ tư cách của ta không thể nào biết những chuyện này, hơn nữa cho dù biết, ngươi cũng không trả nổi giá của nó."

Tinh Cửu hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Đại phu nghĩ thầm ngươi nghĩ đây là mua thức ăn ư?

"Rất nhiều."

Đại phu liếc nhìn hai tay của hắn cùng thiết kiếm sau lưng dùng vải để bao bọc, nói: "Ít nhất trên người của ngươi mang theo không đủ."

Tinh Cửu đưa tay, trên mặt đất xuất hiện hai cái rương, nắp hòm mở ra, bên trong cũng đầy vàng lá.

Cả phòng lấp lánh kim quang.

Đại phu hơi ngần ra, nói: "Vẫn không đủ, nhưng nếu như ngươi chịu... Lấy ra không gian pháp khí, có lẽ có thể thương lượng."

Tinh Cửu lắc đầu nói: "Không được, ta muốn dùng nó để mang đồ."

Đại phu nói: "Vậy chỉ có thể xin lỗi, hoặc là... Ngươi có thể dùng tin tức để đổi."

Tinh Cửu suy nghĩ một chút, nói: "Đêm trước động phủ giả của Cảnh Dương chân nhân mở ra, đã xảy ra chút chuyện."

Đại phu nói: "Ta biết liên giá của Thiên Từ hiện thân."

Tinh Cửu nói: "Phương Cảnh Thiên cũng ở đó."

Gian phòng trở nên rất an tĩnh.

Đại phu trầm mặc chốc lát, cầm lấy bút lông viết mấy hàng chữ trên giấy.

Những chữ này nhìn như bình thường, nhưng mỗi chữ cũng sẽ tang thêm mấy đạo bút họa, cho dù là ai cũng xem không hiểu.

"Tin tức này quả thật đáng giá chút ít tiền."

Đại phu ngẩng đầu nhìn Tinh Cửu tiếp tục nói: "Nhưng còn xa xa không đủ."

Tinh Cửu không để ý tới những lời này, ngược lại hỏi: "Quyển Liêm Nhân đem liên lạc đặt ở chỗ này, chẳng lẽ không sợ bị người trả thù ư? Quá mức rõ ràng."

Đại phu nói: "Những điểm liên lạc lưu trên thế gian, muốn bỏ thì có thể bỏ, về phần những chấp sự bình thường như chúng ta, chết cũng không sao cả."

"Nhưng ngươi cũng không phải một chấp sự bình thường."

Tinh Cửu nói: "Ngươi không liên lạc với ngoại giới đã có thể xác định tin tức về Phương Cảnh Thiên đáng giá, cho thấy ngươi cũng có thể biết được tất cả tình báo của Quyển Liêm Nhân trước tiên."

Đại phu để bút trong tay xuống, nhìn Tinh Cửu khẽ hí mắt.

Thanh niên mang nón lá này đi vào y quán, biểu hiện ra đều là không trải qua thế sự, không có bất kỳ kinh nghiệm nào, ai có thể nghĩ đến nhãn lực của hắn sắc bén đến vậy.

"Ngươi rốt cuộc là ai, muốn làm gì?"

"Ta cần xác định vị trí của ngươi đang ở Quyển Liêm Nhân, vậy mới dễ nói chuyện."

Đại phu trầm mặc một lát, đưa tay đem kim trâm trên bàn thuốc đẩy tới cuối.

Lặng yên không một tiếng động, bốn phía gian phòng bị phong kín, một đạo trận pháp khởi động.

Tòa trận pháp này rất nhỏ, cũng rất tinh xảo, xác định có thể che dấu tất cả khí tức trong phòng, cũng sẽ không để cho trận pháp khí tức truyền tới trên đường.

Làm xong những chuyện này, đại phu lần nữa nhìn Tinh Cửu, vẻ mặt thật tình hơn rất nhiều, nói: "Mời nói."

Tĩnh Cửu nói: "Mấy năm trước, Triệu Tịch Nguyệt thông qua các ngươi tra xét Bích Hồ phong, kết quả trong các ngươi có người để lộ phong thanh, gặp phải rất nhiều phiền toái."

Đại phu tự nhiên biết chuyện này.

Đây là sỉ nhục lớn nhất của Quyển Liêm Nhân trong hơn mười năm gần nhất.

Hắn không ngờ thanh niên mang nón lá lại biết chuyện này, hơn nữa xem bộ dáng là đại biểu Triệu Tịch Nguyệt mà đến.

"Xin lỗi, chúng ta còn đang tra xét."

"Ba năm rồi, các ngươi vẫn không tra được."

Tĩnh Cửu nói: "Dựa theo quy củ mà ta từng nghe, các ngươi phải bồi bổ lại."

Đại phu nói nói: "Xin nói ra yêu cầu của ngươi."

Tĩnh Cửu nói: "Ta đã nói, ta muốn tra Phương Cảnh Thiên."

Đại phu thờ dãi nói: "Đây chính là đại nhân vật Thanh Sơn Tông, làm sao tra xét?"

"Ta biết các ngươi có người ở Thanh Sơn Cửu Phong."

Tĩnh Cửu vô cùng xác nhận điểm này, đây chính là ngọn nguồn cung cấp tin tức cho Triệu Tịch Nguyệt.

"Ta cần bảo đảm người kia an toàn, cho nên ta cần biết ngươi là ai trước."

Đại phu đã đoán được thân phận của Tĩnh Cửu, chỉ là không cách nào xác nhận.

Tĩnh Cửu không để ý đến, nói: "Mặt khác ta còn muốn tra một người."

Đại phu nói nói: "Ai?"

Tĩnh Cửu nói: "Tây Vương Tôn."

Đại phu nói nói: "Chuyện này đã vượt qua phạm vi bồi bổ."

Tĩnh Cửu nói: "Ta sẽ mang tin tức khác đổi lại cho các ngươi."

Đại phu nói nói: "Vậy phải xem tin tức của ngươi có đáng tiền hay không."

"Tiền nhiệm Thần Hoàng rốt cuộc có phải giả chết đi Quả Thành Tự xuất gia? Thiên Tử lại lịch ra sao? Vì sao hắn chưa bao giờ chịu lấy chân thân gặp người?"

Tĩnh Cửu nói: "Những chuyện này có đủ hay không?"

Hắn nói vài chuyện này không nghi ngờ chút nào đều là bí mật lớn nhất Triều Thiên đại lục.

Vị đại phu kia chỉ nở nụ cười, nói: "Những chuyện này truyền lưu đã lâu trên thế gian, nhưng không có chứng cứ cũng chỉ có thể coi như là chuyện xưa, một phần tiền đề không đáng giá."

"Lời nói của ta tự nhiên là thật, có thể xác minh."

Tĩnh Cửu nói: "Ta có thể tặng trước cho các ngươi một cái. Thiên Tử tục gia tên họ là Kim Sinh Sinh, thuở nhỏ phụ mẫu đều mất, được một vị sơn yêu nuôi lớn. Các ngươi có thể tra Nhữ Châu Thụy Bình huyện chí hai mươi bảy năm trước, trên huyện chí viết rất rõ ràng, năm đó mười bảy tháng giêng có bạo tuyết đổ xuống, chợt có hào quang nổi lên ở Đông sơn, chính là vị sơn yêu kia độ kiếp không thành, đồng thời, Quả Thành Tự hòa thượng tại vườn rau ở phía sau núi nhặt được một đứa trẻ bị vứt bỏ, chuyện này ghi ở nhật ký luật đường, dựa vào năng lực của các ngươi sẽ có thể thấy được."

Một mảnh an tĩnh.

Đại phu khiếp sợ chí cực, một hồi lâu nói không ra lời.

Dựa theo hắn lúc trước từng nói, không có chứng cứ, chính là chuyện xưa.

Vấn đề là Tĩnh Cửu nói rất bình tĩnh, hơn nữa đưa ra đầy đủ đầu mối để chứng minh.

"Chúng ta sẽ mau sớm kiểm chứng."

Đại phu về mặt vô cùng thật tình, hơn nữa rất tôn kính.

Quyển Liêm Nhân tôn kính nhất những người biết nhiều chuyện hơn so với bọn hắn.

Tinh Cửu đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Chậm đã, tin tức người cho quá lớn, ta không dám tiếp nhận một phía."

Đại phu nói: "Ta muốn đáp lễ cho người ba tin tức."

Tinh Cửu dừng bước.

"Tin tức thứ nhất, năm người thắng trong Mai Hội năm nay sẽ được Thiên Từ quán đỉnh chúc phúc."

Đại phu nói tiếp: "Cái tin tức thứ hai, Thiên Cận Nhân sắp tới sẽ đến Triều Ca thành, phê bình đệ tử các tông phái tham gia Mai Hội."

Tinh Cửu hỏi: "Thiên Cận Nhân là ai?"

Đại phu có chút giật mình, nghĩ thầm người ngay cả tên họ của Thiên Từ cũng biết, làm sao lại không biết Thiên Cận Nhân là ai?

...

...

Thiên Cận Nhân thuở nhỏ mù hai mắt, từng học ở Nhất Mao Trai, sau đó phiêu nhiên đi hải ngoại cầu đạo, không cách nào tu hành nhưng học thức uyên bác, sáng lập ra Bạch Lộc Thư Viện.

Hắn nổi danh nhất là không thể thấy đường nhưng lại có thể động sát thiên địa huyền cơ, một lời đoán được sinh tử tiền trình của người khác.

Nghe nói khi Kiếm Thần hiện tại vẫn là thiếu niên vô danh, dự thi Vô Ân Môn không trúng tuyển, ở bờ sông quyết ý chết, bị Thiên Cận Nhân vừa dịp đi ngang qua ngăn cản, còn tặng một câu thơ, Kiếm Thần dứt khoát đi hải ngoại, vận mệnh từ đó biến chuyển, trên một hòn đảo thừa kế chân nhân động phủ bảo tàng, trở thành một đời Thông Thiên cảnh đại vật, khai sáng Tây Hải kiếm phái, những năm qua đem Vô Ân Môn chèn ép cực kỳ chặt vật, Kiếm Thần đến nay đối với Thiên Cận Nhân vẫn tôn kính có thừa, kính cầu hắn trợ giúp thành lập Tây Hải Toán Thiên Các.

Nghe nói ngay cả Thủy Nguyệt Am Lưỡng Giới Thông cùng Quả Thành Tự Lưỡng Tâm Thông, cũng không bằng động thiên tuyệt học của hắn.

Vô số quan to quyền quý, tu đạo thiên tài vì nhận được một lời bình của hắn, nguyện ý trả giá rất nhiều.

Nghe xong giới thiệu, Tinh Cửu nói: "Cũng rất có thể dọa người."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 50: Ta đánh cờ người lưu ý

Câu chuyện truyền kỳ như thế, nhận được đánh giá lại là rất có thể dọa người? Đại phu nghĩ thầm người mới thật có thể dọa người, lấy ra một quyển sách nhỏ đưa tới, sau đó nhìn hắn một cái đầy thâm ý, nói: "Đây cũng là tin tức thứ ba, sách giá trị trăm nghìn, ta nghĩ người sẽ rất cần."

Tinh Cửu nhận lấy sách, suy nghĩ một chút nói: "Ta cũng đưa người một tin tức, Triệu Tịch Nguyệt sẽ tham gia Mai Hội."

Đại phu về mặt khẽ biến, xác nhận nói: "Hạng mục nào?"

Tinh Cửu nói: "Đương nhiên là hạng mục cuối cùng."

Đại phu nói: "Chuyện Phương Cảnh Thiên cùng Tây Vương Tôn, một khi có tiến triển sẽ thông báo cho người."

Hắn không hỏi Tinh Cửu là ai nữa, cũng không cùng Tinh Cửu thương nghị nên báo cho nhau như thế nào.

Sau khi Tinh Cửu đi, y quán tiểu nhị đi đến, lắc đầu nói: "Không có cách nào thấy mặt của hắn, cho nên không cách nào vẽ thành bức họa."

Đại phu nói: "Không dùng thông quang giám ư?"

Tiểu nhị nói: "Dùng, nón lá còn được, mấu chốt là mặt nạ màu đen trên mặt hắn có chút cổ quái."

Đại phu nghĩ thầm hẳn là bảo vật Thích Việt phong chế ra, không nhiều lời thêm nữa, nói: "Triệu Tịch Nguyệt sẽ tham gia Mai Hội đạo chiến."

Tiểu nhị cầm giấy bút, dùng tốc độ nhanh nhất ghi chép lại.

Ở rất nhiều người nghĩ đến, Triệu Tịch Nguyệt coi như là trời sanh đạo chủng, cuối cùng tu đạo ít ngày, không thể nào là đối thủ của đám người Lạc Hoài Nam, Đồng Nhan, hơn nữa năng hiện tại đã là Thần Mạt phong chủ, sẽ không dễ dàng tham dự, cho nên Mai Hội lần này chỉ đến xem, không nghĩ tới năng lại dự thi.

"Xếp hạng trên sách sẽ nhanh chóng phát sinh biến hóa." Đại phu cảm khái một tiếng, nói: "Thần Mạt phong cùng Tích Lai phong có vấn đề, hơn nữa lúc trước Bích Hồ phong, Thanh Sơn có khi nào lộn xộn đến như vậy? Truyền lời chư bộ, tiếp tục đào sâu điều tra, tất cả tin tức tập hợp đưa về bính đẳng."

Tên tiểu nhị kia vâng lời, trên giấy tiếp tục ghi chép.

"Thiên Tử lai lịch đưa về giáp đẳng, cực kỳ bí mật."

Đại phu nhìn tên tiểu nhị kia một cái, đưa tới một tờ giấy mới.

Tiểu nhị hiểu được đây là ý gì, gạt đầu lia lịa.

Đại phu trầm ngâm một lát sau nói: "Nếu như tin tức kia thật sự được xác nhận, liền đem tư liệu về Tây Vương Tôn mà chúng ta nắm giữ cho hẳn."

Tiểu nhị nói: "Tây Vương Tôn quá mức cẩn thận, ngay cả Tây Hải kiếm phái đều không để ý, bên cạnh thị giả cũng rất thần bí, chúng ta nắm giữ không nhiều tư liệu."

Đại phu nói nói: "Ta chỉ đáp ứng cùng hắn trao đổi tin tức, cũng không nói chúng ta có rất nhiều tin tức."

Tiểu nhị có chút thương hại với thanh niên đội nón lá vừa rời đi, hỏi: "Người này rốt cuộc là ai?"

Đại phu nói: "Thiên Tử hôm qua nói với Hòa Quốc Công, đêm trước người mà tường vân che chở là cố nhân hậu đại, máu chốt ở hai điểm, cố nhân hậu đại là ai? Vì sao cần Thiên Tử xuất thủ tương hộ? Hôm nay người này nói Tích Lai phong chủ lúc ấy cũng có mặt, hơn nữa còn muốn tra xét, chẳng lẽ còn chưa nhận ra thân phận của hắn?"

Tiểu nhị có chút giật mình, nói: "Chẳng lẽ hẳn chính là Tinh Cửu?"

Đại phu bưng chén trà ném một ngụm, nói: "Không sai, trừ Cảnh Dương chân nhân tái thế truyền nhân ra, ai còn biết ám hiệu cũ như vậy?"

Tiểu nhị có chút hiểu được, nói: "Khó trách ngài cho hắn ba tin tức kia."

"Nếu hắn muốn tham gia Mai Hội, nhất định sẽ thích ba tin tức này, nhất là cái cuối cùng."

Đại phu nghĩ đến chút chuyện, không nhịn được lắc đầu.

Tinh Cửu rõ ràng không thông thế vụ, mang mặt nạ muốn che giấu thân phận mình, lại là trăm ngàn chỗ hở.

Còn trẻ như vậy, coi như là kiếm đạo kỳ tài, cũng chưa chắc đã có thể đi quá xa, Quyền Liêm Nhân cố ý giao hảo hẳn cũng không biết có lời hay không nữa.

...

...

Dạ vũ không tiếng động, cũng không đáng ghét.

Tinh Cửu trở lại gian phòng của mình trong tiểu viện, nằm chết dí trên ghế trúc, lấy cuốn sách kia tùy ý lật xem.

Ánh mắt của hắn rất bình tĩnh.

Nếu như đổi thành người tu đạo tuổi trẻ tham gia Mai Hội khác, cho dù là nhân vật như Đồng Nhan, hẳn là cũng sẽ có vẻ mặt ngưng trọng.

Cuốn sách nhìn như tầm thường này ghi lại toàn bộ tin tức của một trăm người đứng đầu tham gia Mai Hội năm nay. Nơi này tin tức không phải là tông phái, quê quán, số tuổi, giới tính những thứ đơn giản này, mà là công pháp tu hành, giới dùng pháp bảo cùng phi kiếm gì, chiến đấu ý thức phân tích, cảnh giới thực lực ước định cùng với tiên đoán đối với xếp hạng sau cùng.

Về phần xác định một trăm người đứng đầu như thế nào, tự nhiên đến từ Quyền Liêm Nhân phán đoán.

Nếu liên quan đến công pháp cùng chiến đấu, như vậy tự nhiên nói chính là cuối lộ trình cảm kỳ thư họa mà đến hạng mục cuối cùng.

Đạo chiến.

Tinh Cửu không đặc biệt cảm thấy hứng thú, tùy tiện mở ra xem một chút.

Xếp hạng đầu chính là Lạc Hoài Nam.

Vị nhân vật lãnh tụ trong đệ tử thế hệ trẻ Trung Châu Phái này, sáu năm trước cũng đã là Kim Đan trung kỳ, không biết hiện tại đã đột phá đến bước nào, nếu như Lam Hải kiếm của Quả Nam Sơn không bị hấn bể gãy, có lẽ còn có thể bằng Du Dã cảnh công lực tới tranh tài một phen, hiện tại thì hoàn toàn không thấy ai có thể khiêu chiến hắn.

Quyển Liêm Nhân coi trọng hắn là chuyện đương nhiên.

Có chút ngoài ý muốn chính là, xếp hạng thứ hai không phải Đồng Nhan, không phải Bạch Tảo, cũng không phải Thủy Nguyệt Am đệ tử, mà là một người của Tây Hải kiếm phái tên là Đồng Lư.

Tinh Cửu không quá để ý, tiếp tục hướng sau lật xem, rốt cục ở vị trí thứ mười bảy thấy được tên Thanh Sơn đệ tử.

Yêu Tùng Sam.

Sau đó hắn ở vị trí hơn bốn mươi thấy được tên của mình.

Ở rất nhiều người xem ra, Tinh Cửu chiến thắng Cổ Hàn hoàn toàn là một chuyện bất ngờ, cũng không đồng nghĩa thực lực của hắn thật sự trên Cổ Hàn.

Không phải tất cả mọi người đều giống sư trưởng Thanh Sơn Cửu Phong ở kiểm đạo chìm đắm nhiều năm, có thể nhìn ra sự bất phàm của hắn, coi như là Thanh Sơn sư trưởng cũng cho rằng, nếu như Cổ Hàn không phải quá mức tự tin, dùng hắn tính toán thanh thu cường công, Tinh Cửu thật sự trời sinh kiếm thể cũng không có biện pháp chiến thắng hắn, bởi vì Vô Chương sơ cảnh cùng thượng cảnh chênh lệch quá lớn.

Đây là suy luận rất bình thường, Tinh Cửu vẫn không thêm để ý.

Hắn chỉ đang nghĩ Quyển Liêm Nhân biết Triệu Tịch Nguyệt sẽ tham gia đạo chiến, nhất định sẽ tiến hành sửa đổi bản sách này, không biết nha đầu kia sẽ xếp hạng thứ mấy.

Bỗng nhiên, hắn đối với kỳ chiến xếp hạng sinh ra chút hứng thú.

Dĩ nhiên, hắn không cho rằng điều này đại biểu mình sẽ ở đạo chiến xếp hạng quá thấp.

Lật xem kỳ chiến bộ phận, cái tên thứ nhất tiến vào tầm mắt chính là Đồng Nhan, đánh giá giống như trong truyền thuyết, các loại lời khen như thiên hoa loạn trụ.

Tên của hắn xuất hiện sau hơn mười vị trí, đánh giá rất đơn giản.

—— tứ hải yển đứng đầu kỳ chiến, toán lực kinh người, nhưng rõ ràng mới nhập môn, mặc dù trong một năm đột nhiên tăng mạnh, cũng không thể nào bước vào đại đạo.

Lúc sáng sớm, Tinh Cửu tỉnh giấc, lấy kiếm hỏa làm sạch mặt, sửa sang lại áo, ra khỏi phòng, đi tới khách sảnh.

Người nhà kia đang dùng điểm tâm, cháo loãng man đầu rất đơn giản, ở giữa một chén lớn mì hoành thánh rau củ nhìn tương đối ngon lành.

Thiếu phụ đứng dậy đón chào, cẩn thận hỏi: "Có muốn cùng nhau ăn chút ít hay không?"

Tinh Cửu nói: "Không cần, một lát có khách nhân đến gặp ta, nói một tiếng với các người, chờ khản trương."

Người nhà này ở nơi này đã sinh sống thời gian rất lâu, trong ngày thường tự nhiên cũng có thân bằng hảo hữu tới nhà làm khách, nhưng nghĩ tới hôm nay người tới là khách nhân của Tinh Cửu, làm sao có thể không khản trương, vô luận vị tổ phụ lớn tuổi hay là đôi trung niên vợ chồng, trên mặt cũng toát ra thần sắc lo âu, nghĩ thầm sau đó phải làm gì?

Chỉ có vị tiểu hài tử kia cảm thụ không được không khí, quan sát Tinh Cửu, ánh mắt nhanh như chớp chuyển, rất tò mò, nghĩ thầm đây chính là tiểu thúc sao?

"Vị khách nhân kia không cần chiêu đãi, tùy ý là tốt rồi."

Nói xong câu đó Tinh Cửu chuẩn bị trở về, lại nghĩ một việc, hỏi: "Về chuyện Mai Hội có đánh cuộc hay không?"

Bên cạnh bàn là vị nam tử trẻ tuổi, hắn là huynh trưởng trên danh nghĩa của Tinh Cửu, hai ngày qua thủy chung không mở miệng nói một câu.

Lúc này nghe Tinh Cửu đặt câu hỏi, hắn biết cha mẹ cùng thê tử nào đâu biết những chuyện này, vội vàng giải thích.

"Tu đạo thịnh hội như Mai Hội, Triều Ca thành dân thường căn bản không cách nào tiếp xúc, coi như là vương công đại thần đánh cuộc, cũng lo lắng

chư vị tiền sư không vui, cho nên triều đình vẫn nghiêm cấm, bất quá đây chỉ là bên ngoài, lên vẫn sẽ có chút đánh cuộc."

Tĩnh Cửu nói: "Nếu có đánh cuộc, các người không ngại đi thử một chút."

Nam tử trẻ tuổi có chút giật mình, hỏi: "Đánh cuộc gì?"

Tĩnh Cửu nói: "Kỳ chiến, đánh cuộc ta thắng."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 51: Giơ ngón tay ngang mày

Ở trên sách của Quyển Liêm Nhân, xếp hạng kỳ chiến của Tĩnh Cửu là thứ mười bảy, Đồng Nhan đứng thứ nhất, tin tưởng tỉ lệ đặt cược trong các cuộc đánh lên lún này hẳn cũng không sai biệt lắm.

Nếu như đánh cuộc hẳn đạt được đệ nhất kỳ chiến, mà hẳn thật sự có thể làm được, như vậy sẽ có thể kiếm rất nhiều tiền.

Tuy nói hẳn có thể trực tiếp cho người nhà này một hòm vàng lá, cuối cùng không ổn thỏa bằng như vậy.

Tĩnh gia đặt cược cho con cháu nhà mình, là chuyện đương nhiên.

Nhưng phải xem người nhà này có tin tưởng lời hẳn nói hay không, kiên định hoặc là nói ngu xuẩn đem đại lượng tiền bạc đặt hẳn chiến thắng.

...

...

Triều Thiên đại lục cực kỳ bát ngát, thiên địa linh khí của địa vực tập trung xuyên qua toàn bộ trung tâm đại lục, hình dạng tựa như một con thanh loan. Triều Ca thành nằm ở Trung Châu chính là đầu thanh loan, riêng lấy số lượng cùng mật độ linh khí mà nói có thể nói là độc nhất vô nhị, hai cánh thanh loan lại là khu vực bao trùm cả Đại Thanh Sơn, linh khí mật độ hơi thấp nhưng càng thêm tinh khiết.

Cho tới bây giờ tu hành giới cũng không phán đoán được hai địa phương này rốt cuộc thì nơi nào thích hợp với tu hành hơn. Chỉ là đối với thai nhi ở trong bụng mẫu thân tự nhiên hô hấp thiên địa nguyên khí mà nói thì mật độ linh khí càng thêm trọng yếu, chính bởi vì nguyên nhân đó, Trung Châu từ trước đến giờ thiên tài không ngớt, trực tiếp làm cho Trung Châu Phái trở thành đệ nhất đại phái hiện nay.

Thanh Sơn Tông ở phía nam đại lục, dĩ nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội chọn tài thu đồ ở bốn phía Triều Ca thành, lần này mười mấy tên Thanh Sơn đệ tử tới tham gia Mai Hội cùng với xem lễ, có vài vị là người Triều Ca, Triệu Tịch Nguyệt chính là án lệ thành công điển hình nhất, dĩ nhiên cũng là tiếc nuối lớn nhất của Trung Châu Phái những năm qua.

Đi tới Triều Ca thành, Triệu Tịch Nguyệt tự nhiên không cần ở tại tiền cư.

Nhận được lá thư này, nàng cùng trong nhà nói rõ, đeo lên nón lá, xuyên qua mưa phùn như tơ, đi tới trong hẻm nhỏ cách Thái Thường tự không xa.

Cửa gỗ nhẹ vang lên sau đó mở ra, Tĩnh gia nhiệt tình đem nàng đón vào.

Đứng ở trong đình, Triệu Tịch Nguyệt nhìn khắp bốn phía, cảm giác không khí nơi này có chút không đúng.

Nơi này đúng là Tĩnh gia, nhưng gia đình như vậy không giống như có thể nuôi ra được người như Tĩnh Cửu.

Bất quá người tu đạo trở lại thế tục đều sẽ có các loại không thích ứng, loại không thích ứng này cho đến khi thế tục thân nhân dần dần già đi sau đó biến mất mới có thể kết thúc.

Một khắc kia, người tu đạo mới xem như chân chính bước lên con đường của chính mình.

Triệu Tịch Nguyệt cho rằng cảm giác này tới từ vấn đề kinh điển đó của tu hành giới, không có suy nghĩ nhiều, nhưng rất nhanh từ chỗ Tĩnh Cửu chiếm được đáp án hoàn toàn bất đồng.

"Bọn họ không phải người nhà của ta, thân phận lai lịch của ta đều là giả tạo."

Tĩnh Cửu mời nàng tới nơi này, không có nghĩ tới việc muốn gạt nàng.

Triệu Tịch Nguyệt ngây ra, nói: "Sau đó?"

"Không có, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết."

Tĩnh Cửu nhìn nàng đầu tóc rối bời, rõ ràng không người nào xử lý, hỏi: "Nha hoàn trong nhà đâu?"

"Không quen có người ở bên cạnh."

Triệu Tịch Nguyệt rất tùy tiện vuốt vuốt đầu, đầu tóc trở nên loạn hơn.

Tĩnh Cửu lắc đầu, lấy ra cây lược âm mộc đưa tới.

Triệu Tịch Nguyệt nhận lấy chải hai cái, tóc đen nhất thời trở nên mềm mại, nói: "Lược này thật rất tốt."

Tĩnh Cửu nói: "Đêm qua ta đã đi tìm Quyển Liêm Nhân."

Triệu Tịch Nguyệt ánh mắt trở nên sắc bén, hỏi: "Sau đó?"

"Không có, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết." Tĩnh Cửu nói.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Vậy chừng nào ngươi nói cho ta biết thân phận chân thật của ngươi?"

Tĩnh Cửu nói: "Sau này."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Tại sao ngươi vẫn ẩn núp Nam Vong?"

Nam Vong là tên thật của Thanh Dung phong chủ.

Tĩnh Cửu trầm mặc chút, nói: "Sau này."

Không có cùng sau này, là hai từ ngữ thường xuyên xuất hiện nhất trong lần nói chuyện với nhau này.

Triệu Tịch Nguyệt có chút căm tức, nói: "Vậy ngươi gọi ta tới làm gì?"

"Ta muốn nói cho ngươi một bí mật khác."

Tĩnh Cửu nói: "Cái tiểu viện này là do Lộc Quốc Công một tay bố trí, ở chỗ này có thể liên lạc với hần."

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc chút, hỏi: "Đây là an bài của trước lúc Cảnh Dương sư thúc tổ phi thăng ư?"

Bây giờ nghe đến hai chữ Cảnh Dương, Tĩnh Cửu đã có thể rất bình tĩnh, nói: "Hần lo lắng gặp chuyện không may, giữ chút ít hậu thủ, cái nhà này, còn có ngươi và... Ta."

Triệu Tịch Nguyệt vừa trầm mặc một lát, nói: "Ta không rõ, nếu sư thúc tổ trước đó đã cảm ứng được không ổn, vì sao còn muốn cố ý phi thăng?"

Tĩnh Cửu cũng trầm mặc đôi chút, nói: "Sự hấp dẫn của phi thăng, có thể quá khó thừa nhận."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Lộc Quốc Công ở trong triều đang rất phong quang, có thể tin nhiệm sao?"

Tĩnh Cửu lấy ra một bài đưa tới trước người của nàng, nói: "Đúng vậy, nếu như ngươi hoặc nhà ngươi ở Triều Ca thành có vấn đề, cầm lấy khối mộc bài này tới nơi đây tìm hần, cơ quan ở trên tảng đá bên cạnh cửa, ta đã làm Thần Mạt phong ấn áp, ngươi sử dụng kiếm thức nhìn kỹ sẽ có thể phát hiện."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Phát Tư Kiếm ngươi cho ta, một bài ngươi cũng cho ta, vậy ngươi còn có cái gì?"

Tĩnh Cửu nói: "Ta chỉ là lười xử lý những chuyện này, để cho ngươi ở phía trước gánh vác mà thôi."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Tựa như lúc trèo lên Thần Mạt phong sao?"

Tĩnh Cửu nói: "Đúng vậy."

Triệu Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút, nhận lấy mộc bài, nói: "Tốt, nếu như ta đi không nổi, ngươi nhớ mang theo ta."

Tĩnh Cửu nói: "Nhất định."

"Lần này Mai Hội Thủy Nguyệt Am tới vị nữ đệ tử gọi Quả Đông, rất thần bí, chưa từng có ai gặp, nghe nói là quan môn đệ tử của Liên Tam Nguyệt."

Triệu Tịch Nguyệt bỗng nhiên nói.

Tĩnh Cửu không rõ vì sao nàng biểu hiện dễ ý như thế, phải biết rằng nàng luôn luôn không dễ ý loại chuyện này.

"Nghe nói quan hệ giữa sư thúc tổ năm đó cùng Liên Tam Nguyệt có chút vấn đề? Chiến mấy lần?"

Thời điểm nói chuyện, nàng quan sát ánh mắt Tinh Cửu.

Tinh Cửu suy nghĩ một chút, nói: "Hai người quan hệ... Quả thật có chút vấn đề, cũng quả thật đã giao thủ."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Đã như vậy, ta làm đệ tử đích truyền của sư thúc tổ, làm sao có thể bại bởi đồ đệ của Liên Tam Nguyệt?"

Tinh Cửu chú ý tới ánh mắt sốt sắng của nàng, mới biết được nàng thật sự muốn chiến, không khỏi có chút bất đắc dĩ.

"Thủy Nguyệt Am nữ tử từ trước đến giờ sinh xinh đẹp, so với Thanh Dung phong còn nổi danh hơn."

Triệu Tịch Nguyệt đột nhiên cảm giác được tóc của mình có chút ngắn, lông mày có chút dày.

Nàng đi tới trước gương nhìn hồi lâu, dùng ngón trỏ hai tay che kín mày rậm, hỏi: "Như vậy có thể khá hơn chút hay không?"

Tinh Cửu đi tới phía sau nàng, đưa tay vuốt vuốt tóc của nàng, cười nói: "Khả ái muốn chết."

Triệu Tịch Nguyệt có chút ảo não, nhưng không nói gì.

Tinh Cửu nói tiếp: "Có gì mà lo chứ, dù sao ngươi cũng không biết đánh đàn."

Ngày mai, Mai Hội sẽ bắt đầu.

Cầm kỳ thư họa đạo, hạng thứ nhất chính là cầm.

Thủy Nguyệt Am đệ tử giỏi đánh đàn, ban đầu trên tứ hải yến chính là Mạc Tích đạt được cầm đạo thứ nhất, tài đánh đàn của Liên Tam Nguyệt quan môn đệ tử tự nhiên sẽ tốt hơn.

Triệu Tịch Nguyệt quan sát hắt trong gương, nói: "Ngươi thật muốn chết a."

...

...

Triều Ca thành trị an từ trước đến giờ vô cùng tốt. Nơi này có vô số thần vệ quân còn có cường giả triều đình, còn có đại trận hội tụ thiên địa linh khí, đủ để đánh lên Phá Hải cảnh cường giả, đừng bảo là đám tiểu tặc cường đạo, người tu hành các tông phái cũng không dám tùy tiện gây chuyện ở chỗ này.

Dựa theo quy củ dĩ vãng, trừ phi triều đình đặc biệt cho phép, người tu hành nghiêm cấm trực tiếp bay vào trong thành, nhưng những ngày gần đây bởi vì Mai Hội, cái cấm lệnh này bị giải trừ tạm thời, dân chúng trong thành thỉnh thoảng có thể thấy trên bầu trời xanh lam xẹt qua kiếm quang hoặc là pháp bảo thanh quang, rước lấy vô số hoan hô cùng nghị luận.

Dĩ nhiên ở đầu đường cuối ngõ còn có không ít thư sinh tình tự kích động quơ cánh tay, đối với dân chúng nói dị tượng trong bầu trời bất quá là trò đùa của triều đình, trên đời căn bản không có người tu hành, phương bắc cũng không có quái vật ăn tuyết mà sinh, tất cả mọi thứ cũng chỉ là muốn để cho Thanh Thiên ty cùng Trấn Bắc quân nhận được nhiều quân lương hơn, mà quân lương tự nhiên toàn bộ rơi vào trong tay các vị đại nhân, năm nay Mai Hội hao phí món tiền khổng lồ thật ra đều là do Hồ quý phi, nàng cầm đi cho hòa thượng để đầu phúc, nếu như các ngươi không tin lời của ta, ta đẩy ở chỗ này nói lâu như vậy, làm sao không thấy tiền kiếm bay tới một đạo bạch quang đem mình chém giết?

Tự nhiên không có hình ảnh một đạo bạch quang ngàn dặm chém đầu phát sinh, bởi vì nơi này là Triều Ca thành, người tu hành không thể tùy ý giết người, cũng không có người tu hành nguyện ý đề ý tới đám thư sinh điên này, triều đình cũng rất bận rộn, Thanh Thiên ty bị trực tiếp chỉ trích càng bận rộn, đại biểu các tông phái tham gia Mai Hội cộng lại đã hơn ngàn người, chẳng qua là ghi danh, dùng chân, an bài quy trình những chuyện này cũng đã chồng chất như núi, huống chi hôm nay Mai Hội chính thức bắt đầu, các đại nhân cũng đã đi Mai viên, các tiểu quan rất nhiều hạng mục công việc không chỗ hồi báo, tán loạn như con ruồi không đầu, phi liến thỉnh thoảng lên xuống, bàn ghế ở quan nha đầu đá lung tung, thật là hỗn loạn đến trình độ nhất định.

Thi Phong Thần rất rồi rảnh, bung chén trà ngồi bên cửa sổ, nhìn hình ảnh này, trong mắt toát ra vẻ châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 52: Mai Viên Lãng Hàn thai

Cả Thanh Thiên ty đều đang bận rộn, Thi Phong Thần thân là quan viên cao cấp phó tuần tra lại thanh nhân như thế, chỉ có thể nói rõ một sự thật —— hẳn đang bị cho ra rìa.

Ba năm trước đây hẳn bắt đầu tra án tử ở Triều Nam thành, cho đến năm ngoái rốt cục tra ra hung phạm, vô cùng không may, hẳn tra được Thanh Sơn Tông.

Trở lại Triều Ca thành, hẳn bị lãnh đạo trực tiếp thống mạ một phen, nghiêm nghị khiển trách, suýt nữa mất quan chức, cho đến khi quý phi nương nương trong cung lên tiếng mới không gặp chuyện không may. Nhưng năm ngoái hẳn vào cung cảm tạ quý phi nương nương, lại không thể leo lên qua con đường của nương nương, ở trong mắt rất nhiều người đã không còn giá trị, tự nhiên bị chèn ép, không còn chức ty cụ thể.

Cho tới bây giờ hẳn đều không để ý giải, coi như mình đắc tội Thanh Sơn Tông, vì sao chỉ huy sứ đại nhân lúc ấy biểu hiện tức giận như thế, theo hẳn biết, Ngụy chỉ huy sứ chính là xuất thân tán tu, cùng đại lục phía nam tu hành tông phái không có quá nhiều giao tình, là được Lộc Quốc Công một đường tiến cử đến vị trí hôm nay.

—— những vấn đề này không nghĩ cũng được, mùi vị trong chén trà xanh hơi tệ, thanh nhân cũng có chỗ tốt của thanh nhân, ít nhất sẽ không vì không có thời gian uống trà, liền đem trà thượng hạng ngâm thành nát vụn, cũng không đến mức bởi vì không có thời gian thay trà mới, liền đem nước trà trong chén để thành thiêu.

Thi Phong Thần nghĩ như vậy, híp mắt nhìn về Mai Viên xa xa.

Mai Viên ở phương tây hoàng thành, chính là địa điểm cử hành Mai Hội.

Rất nhiều năm trước, Tuyết Quốc quái vật xâm lấn, hoàng triều chánh thống đoạn tuyệt, Nhân tộc đến thời khắc nguy hiểm nhất, đời sau duy nhất của hoàng tộc huyết mạch cùng mấy vị lãnh tụ tuổi trẻ của chánh đạo tông phái ở Mai Viên uống máu ăn thề, đồng tâm hiệp lực, đầu tiên bình định lưu dân chi loạn, sau đó đánh bại đại quân quái vật Tuyết Quốc, rốt cục làm cho Nhân tộc tái hiện vinh quang.

Vì kỷ niệm trận kết minh vô cùng trọng yếu ở trong lịch sử này, cứ cách mấy năm, triều đình sẽ cử hành Mai Hội một lần, muốn mời mấy nhà chánh đạo tông phái ngay lúc đó cùng với càng nhiều tu đạo tông phái tới tham gia, trừ chuyện đó ra, ý nghĩa trọng yếu hơn của Mai Hội hiện tại là, Chính Đạo Liên Minh hội ý theo thứ tự trên Mai Hội quyết định số lượng tinh thạch cùng tài nguyên các tông phái đạt được mấy năm sau này, đối với quái vật lớn như Trung Châu Phái cùng Thanh Sơn Tông mà nói tài nguyên tăng nhiều hoặc giảm bớt cũng không đặc biệt trọng yếu, nhưng ai chịu mất thể diện chứ?

Rất nhiều năm Mai Viên chính là một tòa Mai Viên, Thi Phong Thần từng đi chiêm ngưỡng di chỉ này, bắt quá diện tích vài mẫu, gieo mấy chục cây mai, thừa thốt chỉ cực, vô cùng tâm thường. Nhưng hiện tại Mai Viên đã sớm thay đổi bộ dáng, thậm chí có thể nói là một trong mấy tòa kiến trúc tráng quan nhất Triều Thiên đại lục, ngay cả hoàng thành cách đó không xa cũng kém hơn.

Hôm nay Mai Viên do mấy chục tòa đài cao tạo thành, có một con đường bằng đá thẳng tắp nối liền chung một chỗ, vô luận bên bờ hay ở trên đài cũng trong hoa mai, nếu cách rất khoảng cách xa trông qua, bản thân kiến trúc này cực kỳ giống một cây mai khổng lồ, chẳng qua bị đại trận gọi mây mù che dấu, dân thường căn bản không cách nào thấy được.

Hiện trong cung được sủng ái nhất chính là Mai Phi, nghe nói đã sắp uy hiếp được địa vị của Hồ Phi.

Nghĩ tới năm ngoái hôm đó tiến cung gặp Hồ quý phi, Thi Phong Thần ánh mắt híp lại càng thêm lợi hại, sắp biến thành một đường, khoe môi ý tứ giễu cợt cũng trở nên càng đậm.

Chỉ bắt quá lần này là tự giễu.

Lúc ấy hẳn cho là từ trong hồ sơ phát hiện ra đầu mối kia chính là nhược điểm của Hồ quý phi, chuẩn bị nhân cơ hội uy hiếp nàng giúp mình làm việc, ai có thể nghĩ đến Bệ Hạ đã sớm biết chuyện này, nếu không phải hẳn giới nhìn mặt đoán việc, phản ứng cực nhanh, đem lời chuyên tới nơi khác, chỉ sợ lúc ấy đã chết.

Đại đạo không được!

Thi Phong Thần ở trong lòng cảm khái nghĩ tới, Bệ Hạ lại để cho một hồ ly tinh làm quý phi nương nương, thật sự là dấu hiệu thiên hạ đại loạn. Tựa như thiếu nữ Phong chủ Thanh Sơn Tông, có phải tai họa như nhiều năm trước, cũng sẽ đi ra ngoài làm hại nhân gian hay không? Nhưng hẳn chỉ là một quan viên Thanh Thiên ty bình thường, đã bị gạt bỏ, có thể vì thiên hạ thương sinh làm gì? Hồ quý phi không cách nào nhờ cậy, thậm chí bản thân đã có vấn đề, triều đình quân không được người, pháp luật và kỷ luật quân không được người, vậy cũng chỉ có thể để ta tự mình tới... Giết chết người.

"Giết chết người, ta nhất định phải giết chết người."

Thi Phong Thần nhìn bầu trời phương xa lấm lấm, giống như một người điên.

Triều Ca thành, bầu trời xanh thẳm, vụn dậm không mây, hơn mười đạo kiếm quang vô cùng rõ ràng.

...

...

Trung Châu Phái, Thanh Sơn Tông danh môn đại phái tham gia Mai Hội như vậy đương nhiên là sẽ nỗ lực phấn đấu, đối với tiểu tông phái bất nhập lưu

như Tam Đồ Phái, Hạo Thiên Môn loại này mà nói, tham ngộ Mai Hội đã đủ, căn bản không muốn làm gì, chỉ hy vọng có thể nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết nhiều một chút, đợi trở lại trên núi cũng có thể cùng các đồng môn nói khoác một phen.

Mây mù lượn lờ đài cao nở đầy hoa mai, phảng phất tiên cảnh chân thật, thầy trò tiểu tông phái đứng tại trong đó, có chút khản trương, cũng có chút hưng phấn, có đệ tử tò mò hỏi rõ ràng vẫn là thâm xuân, vì sao có nhiều hoa mai như vậy, sau đó nghênh đón các đồng môn thấp giọng cười nhạo. Nơi này là Mai Viên, thế gian tất cả chủng loại mai cũng tại trong đó, vô luận xuân hạ thu đông, đều có hoa mai nở rộ, huống chi có đại trận can thiệp thiên địa huyền cơ, cho dù không gặp thiên thời, vạn hoa đua nở vẫn chỉ ở một ý niệm của Bộ Hạ.

"Phía bắc chỗ hàn thai cao nhất là của Trung Châu Phái, chỗ cao nhất phía tây là môn phái nhà ai? Quả Thành Tự?"

"Quả Thành Tự từ trước đến giờ không ra trận, thậm chí rất ít tham gia Mai Hội, làm sao lại ngồi ở chỗ đó?"

"Ngủ giấc, năm nay chủ trì Mai Hội chính là Thiên Từ, Quả Thành Tự làm sao không đến được."

Trên thạch đài lân cận mặt đất, đệ tử các nhà nghị luận xôn xao, nghĩ tới cách chút ít nhân vật trong truyền thuyết gần như thế, khó tránh khỏi có chút kích động.

Mai Viên hiện tại do mấy chục tòa đài cao tạo thành, xa xa nhìn lại giống như một cây mai.

Đài cao giống như lá cây hoặc hoa mai, hàng năm ẩn trong mây mù, được gọi là hàn thai.

Điểm này lấy chính là ý cô mai lẳng hàn độc tự khai.

Từ khi có Mai Hội tới nay, vị trí phân lớn tông phái cũng cố định, có rất ít biến hóa, nhất là hơn mười tòa hàn thai cao nhất cái.

Vị trí của Trung Châu Phái ở hàn thai cao nhất phía bắc, nghe nói Lạc Hoài Nam cùng Đồng Nhan hôm nay đều không đến, không khỏi mang đến rất nhiều thất vọng, phía dưới là vị trí của Nhất Mao Trai, không có sư trưởng dẫn dắt, mười vị thư sinh yên lặng ngồi trên bờ đoàn, hoặc ngắm mai vấn tâm, hoặc xem thiên văn đạo, cùng thư sinh cùng ý ở Triều Ca thành hoàn toàn bất đồng.

Phương tây chỗ hàn thai cao nhất là vị trí của Quả Thành Tự, hai nơi hàn thai độ cao xấp xỉ theo thứ tự là Thủy Nguyệt Am cùng Tây Hải kiếm phái. Thủy Nguyệt Am nữ đệ tử cũng đều đeo khăn che mặt màu trắng, theo gió nhẹ bay, thân hình thướt tha, nhìn vô cùng tương tự, cũng không biết ai là vị truyền nhân thân bí của Liên Tam Nguyệt. Tây Hải kiếm phái cùng Triều Ca thành quan hệ từ trước đến giờ tương đối bình thường, chỉ thừa thót mấy người, thanh niên đệ tử đứng thẳng ở phía trước nhất hấp dẫn rất nhiều tầm mắt, hẳn chính là Đồng Lư một năm gần nhất thanh thể dần thịnh.

Phía nam chút ít hàn thai chia ra thuộc về Đại Trạch, Huyền Linh Tông cùng với Vô Ân Môn mấy năm gần đây bị Tây Hải kiếm phái chèn ép hơi thâm.

Chỗ cao nhất hàn thai cùng hàn thai của Trung Châu Phái xa xa đối diện, đều ở chỗ cao nhất của Mai Viên, bây giờ còn trống không.

Đây tự nhiên là vị trí của Thanh Sơn Tông.

...

...

Mai Viên hàn thai vị trí, chính là phân bộ đại khái thể lực trong chánh đạo tông phái.

Cảnh thị hoàng triều trung hưng đã vô số năm, tình hình không có biến hóa quá lớn, Thanh Sơn Tông cùng Trung Châu Phái vẫn là lãnh tụ không có chút nào tranh cãi. Tuy nói mấy chục năm này, Thanh Sơn Tông thế hệ trẻ thủy chung bị Trung Châu Phái đè ép, nhưng người tu hành thọ nguyên rất dài, đại đạo gian nguy nhiều thay đổi, ai biết thế cục sau này sẽ phát sinh biến hóa thể nào, tỷ như những năm này, Thanh Sơn Tông thế hệ trẻ xuất hiện vài vị đệ tử vô cùng xuất sắc, tỷ như Quả Nam Sơn, tỷ như Trắc Như Tuế, dĩ nhiên cũng không có thể thiếu Triệu Tịch Nguyệt.

Chớ đừng nói là Thanh Sơn Tông còn có mười vị Phá Hải, hai vị Thông Thiên, trận thế như vậy, đôi mắt đại lục ai dám không phục?

Năm trước Thượng Đức phong chủ Nguyên Kỳ Kinh rốt cục xác nhận tiến vào Thông Thiên cảnh, trở thành một vị đại vật của Triều Thiên đại lục.

Lúc đó khách quý các phái tụ tập Thanh Sơn, ngoài chúc mừng, làm sao không cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Nếu như không phải mọi người đều biết, Thanh Sơn Chương môn cùng Nguyên Kỳ Kinh đôi sư huynh đệ quan hệ cũng không phải quá tốt, chỉ sợ tu hành tông phái còn lại sẽ càng thêm bất an.

"Thanh Sơn Tông tới!"

Chung quanh bỗng nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi.

Hơn mười đạo kiếm quang chiếu sáng thiên không, sau đó chợt biến mất ở phía trên Mai Viên.

Phía nam chỗ hàn thai cao nhất xuất hiện hơn mười đạo thân ảnh, trừ Thanh Dung phong chủ Nam Vong cầm đầu, những người còn lại đều mặc kiếm y màu xanh, ánh khí bức người.

Mấy chục tòa hàn thai vang lên rất nhiều tiếng nghị luận, ngay cả ở chỗ cao Côn Luân Phái, Đại Trạch mấy cái hàn thai cũng như thế.

"Ai là Triệu Tịch Nguyệt? Không nhìn thấy cô nương đầu tóc lộn xộn a."

"Ai là Tinh Cửu? Hắn thật dễ nhìn như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 53: Người vẫn luôn luôn đẹp

Trác Như Tuế còn đang bế quan, Quá Nam Sơn, Cổ Hàn, Giản Như Vân các đệ tử Lưỡng Vong phong bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không thể tham gia.

Lần này trong thầy trò Thanh Sơn tới tham gia Mai Hội, Triệu Tịch Nguyệt tự nhiên là tiêu điểm mọi người quan tâm nhất, tiếp theo chính là Tinh Cửu.

Bởi vì bọn họ là đệ tử đích truyền của Cảnh Dương chân nhân, trẻ tuổi như vậy cũng đã là nhị đại sư trưởng của Thanh Sơn Tông, nếu nói câu chuyện truyền kỳ, không còn ai có thể vượt nổi.

Trừ chuyện đó ra, còn có hai lời đồn để cho bọn họ càng thêm nổi danh.

Triệu Tịch Nguyệt lời thôi léch thếch, tùy tiện cắt tóc ngắn, lộn xộn chí cực, thường xuyên đầy người tro bụi xuất hiện trước mắt người đời, thậm chí có thể nói là nhếch nhác.

Mà lời đồn có liên quan Tinh Cửu, tự nhiên chỉ chính là gương mặt của hắn.

Nghe nói hắn đẹp không giống người thật.

Cũng có người nói hắn đẹp đến mức kỳ cục.

Tinh Cửu đứng sau lưng Triệu Tịch Nguyệt, rất khiêm tốn.

Nhưng tựa như hắn đã từng nói với Triệu Tịch Nguyệt, tầng mây dày như thế nào đi nữa cũng không thể vĩnh viễn che kín mặt trời, huống chi hôm nay bầu trời trên Triều Ca thành vạn dặm không mây.

Hôm nay tham gia Mai Hội, hắn không thể mang theo nón lá, càng không thể mang mặt nạ.

Vô số tầm mắt rơi vào... Trên mặt hắn.

Thấp giọng than thở cùng thì thầm vang vọng cả Mai Viên, một mảnh xôn xao, phảng phất bầy chim vừa mới bay qua.

"Thật là đẹp mắt..."

"Làm sao có thể có nam nhân đẹp như vậy?"

"Hắn là tại sao có thể có người đẹp đến như vậy!"

...

...

"Y, trên người của hắn mang cái gì? Chẳng lẽ là kiếm?"

"Không thể nào, nghe nói hắn ở Thanh Sơn thử kiếm rất là cảnh tượng, chẳng lẽ còn không tiến vào Kim Đan kỳ ư?"

"Dùng phân chia cảnh giới của Thanh Sơn Tông mà nói, hắn là Vô Chương."

Sinh ra loại nghi ngờ này, cũng là môn phái xa xôi tin tức không nhanh nhạy.

Mà các môn phái biết tình hình cụ thể của Thanh Sơn thử kiếm, lại càng không giải thích được, rõ ràng Tinh Cửu đã tiến vào Vô Chương cảnh giới, vì sao còn muốn đem kiếm đeo ở phía sau?

Chẳng lẽ hắn còn muốn giấu diếm cảnh giới chân thật của mình?

Mọi người trong Thanh Sơn Tông đến, các đệ tử Trung Châu Phái tự nhiên nhìn sang.

Là hai đại lãnh tụ của Chính Đạo Liên Minh, cơ hội bọn họ gặp mặt Thanh Sơn Tông đệ tử rất ít, tự nhiên cũng có rất nhiều tò mò.

Có phiến địa phương sương mù vây quanh, một đạo thanh âm thanh nhu từ bên trong truyền ra: "Vị nào là Triệu Tịch Nguyệt?"

Hương Văn Thư vẻ mặt cung kính nói: "Sur tỷ, chính là người ngồi ở trong ghế phía xa."

Vị nữ tử kia kinh ngạc nói: "Y? Hoàn hảo a, rõ ràng là một nữ tử dung nhan thanh tú, vì sao ở trong truyền thuyết bị nói đến mức như vậy?"

Hương Văn Thư nghĩ tới hình ảnh nhìn thấy Triệu Tịch Nguyệt năm ngoái ở trên tứ hải yến, vẻ mặt hơi ảm áp, nói: "Bất quá là chút ít thôn trần đã phu đồn nhảm mà thôi."

"Tĩnh Cửu kia đúng như tin đồn, đẹp vô cùng gần như yêu quái vậy."

Nàng giống như bị vẻ đẹp của Tĩnh Cửu làm chấn kinh, nói: "Phàm là người cực hạn tất bất phàm, đối với hắn coi trọng hơn chút ít."

Có đệ tử ngạo nhiên nói: "Cố Hàn quá mức kiêu ngạo tự tin, Tĩnh Cửu có thể thắng hắn cũng chẳng tính là gì, cuối cùng cũng chỉ là Vô Chương sơ cảnh, không đáng giá nhắc tới."

Hương Văn Thư cười khỏ không nói, nghĩ thầm Mai Hội lần trước Thất sư huynh thua ở dưới kiếm của Cố Hàn, nhưng bây giờ nói lời như vậy, rốt cuộc là ai quá mức kiêu ngạo tự tin.

...

...

Sâu trong hàn thai của Thủy Nguyệt Am, một vị nữ tử mặt che lụa trắng cũng đang nhìn bên kia.

Tầm mắt của nàng rơi vào trên người Triệu Tịch Nguyệt, có chút hài lòng, nghĩ thầm đại đa số thời điểm ánh mắt Cảnh Dương rất đáng giá tín nhiệm, chọn lựa tái thế truyền nhân quả nhiên không kém.

Tiếp theo nàng nhìn sang Tĩnh Cửu, lại có chút thất vọng, nghĩ thầm chỉ là cái thùng rỗng, cùng Cảnh Dương so sánh còn kém rất xa.

...

...

Tây Hải kiếm phái cùng Thanh Sơn Tông quan hệ từ trước đến giờ không tốt, tự nhiên sẽ không giống những tông phái khác, nghị luận ca ngợi dung nhan của Tĩnh Cửu.

Đồng Lư đứng ở rìa hàn thai, nhìn Tĩnh Cửu đối diện.

Dung mạo của hắn rất bình thường, nhưng thân thủ rất kiệt xuất, phảng phất một thanh kiếm chân chính, ánh mắt cũng trở nên vô cùng sắc bén.

Hắn biết Tĩnh Cửu không phải muốn giấu diếm cảnh giới chân thật của mình, bởi vì Thanh Sơn đệ tử sẽ không ngu xuẩn như vậy.

Tĩnh Cửu không chịu đem kiếm thu vào kiếm hoàn, chỉ có thể có một nguyên nhân, đó chính là người mang trường kiếm sẽ có vẻ tương đối oai phong.

"Có gương mặt như vậy, lại còn chưa đủ, thật là quá bảnh bao."

Hắn đối với Tây Hải kiếm phái trưởng lão bên cạnh nói: "Mời sư thúc phái người quan sát Thanh Thiên ty, nếu như người này ghi danh tham gia đạo chiến, ta không ngần ngại cùng hắn một tổ."

...

...

Hơn nghìn tầm mắt rơi vào trên người Tĩnh Cửu.

Ít nhất vào giờ khắc này, hắn tuyệt đối là tiêu điểm của Mai Hội lần này.

Tĩnh Cửu cũng không biết, hoặc là nói cũng không khẳng định, chính xác ra là hắn không thèm để ý những thứ này chút nào.

Vấn câu nói kia, thân là mặt trời sẽ phải có tự giác bị vạn chúng chú mục.

Về rất nhiều phỏng đoán vì sao hấn đeo kiếm, ở điểm này hấn quả thật rất vô tội.

Hấn chưa từng nghĩ tới giấu điểm cảnh giới chân thật của mình, cũng không phải là vì muốn tỏ vẻ bảnh bao, mà bởi vì một nguyên nhân rất đơn giản.

—— tấn nhập Vô Chương cảnh giới, hấn vẫn không có biện pháp đem phi kiếm nhét vào kiếm hoàn.

Ban đầu hấn rất lo lắng bởi vì thân thể của mình đặc thù, liệu có xảy ra vấn đề gì không, cho nên vẫn do dự xem có nên phá cảnh hay không.

Cho đến khi nhìn Liễu Thập Tuế bị Quá Nam Sơn đánh vào bụi bậm, mới dứt khoát làm ra quyết định, đi về phía trước một bước.

Quá không sai, hấn cùng với đệ tử Vô Chương cảnh khác không hề giống, lại xuất hiện vấn đề như vậy, cũng may vấn đề này so với chuyện hấn lo lắng ban đầu nhỏ hơn rất nhiều.

Hấn chỉ cần nói dối được Triệu Tịch Nguyệt là tốt rồi.

Trên đài bày biện rất nhiều ghế ngồi, có tư cách ngồi xuống chỉ có hai vị Phong chủ.

Ngự kiếm đi tới trên đài, Tinh Cửu trước tiên dùng ánh mắt ý bảo Triệu Tịch Nguyệt ngồi xuống bên trên ghế ngồi ngoài rìa, cùng Thanh Dung phong chủ cách nhau rất xa.

Triệu Tịch Nguyệt không cự tuyệt, nhưng càng cảm thấy kỳ quái, vì sao hấn phải tránh né Thanh Dung phong chủ.

Loại chuyện này phát sinh không phải lần một lần hai, ngay cả Ngọc Sơn sư muội muốn đi Thanh Dung phong cũng bị hấn âm thầm ngăn cản.

Triệu Tịch Nguyệt hôm nay rất chân thành trang điểm một phen.

Nàng rửa mặt, chải đầu, còn đổi quần áo mới.

Tóc của nàng không còn rối loạn nữa, chảy vô cùng thuận tron, còn ghim bím tóc rất ngắn, bảo đảm sẽ không có một sợi tóc nào hỗn loạn.

Mặt của nàng cũng rất đẹp mắt, vô cùng trắng trong thuần khiết, hai hàng lông mày đậm, tựa như đôi chim phượng trên tranh sơn thủy, nhìn rất sinh động.

Vấn đề duy nhất chính là quá đơn điệu, vô luận là mặt mày sạch sẽ hay là kiếm y màu xanh cũng không có bất kỳ trang sức nào, không giống cô nương ở số tuổi này.

Trên hàn thai trồng một gốc mai vàng.

Tiết thâm xuân, trên cành lại kết đoá đoá hoa vàng.

Tinh Cửu không chút luyến hoa, đưa tay đem hái xuống, sau đó gài vào thái dương của Triệu Tịch Nguyệt.

Triệu Tịch Nguyệt có chút không giải thích được, hỏi: "Sao vậy?"

Tinh Cửu lui về phía sau hai bước, đánh giá một phen, hài lòng gật đầu, nói: "Đẹp mắt."

Triệu Tịch Nguyệt mỉm cười nói: "Ta biết mình rất đẹp."

Tinh Cửu nói: "Ta đang nói hoa."

Triệu Tịch Nguyệt cũng không tức giận, hỏi: "Ta đây thì sao?"

Tinh Cửu nói: "Người vẫn luôn luôn đẹp."

...

...

Hình ảnh này, rơi vào trong mắt vô số người.

Mai Viên mấy chục tòa hàn thai, một mảnh xôn xao.

Chẳng lẽ hai người bọn họ đã kết làm đạo侣 ư?

Thế hệ trẻ người tu hành, có vô số người yêu mến Triệu Tịch Nguyệt, giống như Thanh Sơn đệ tử ban đầu.

Mấy năm qua có rất nhiều tin đồn về Triệu Tịch Nguyệt, nói nàng tóc ngắn, tính tình lạnh lùng, lời thôi lách thép, nhưng nói thật, không có ai để ý chuyện này.

Tu hành giới tuấn nam mỹ nữ nhiều lắm, nhưng Triệu Tịch Nguyệt chỉ có một.

Trừ những người hâm mộ, trong mắt người tu hành thực tế nhất, nàng cũng là mục tiêu đáng giá theo đuổi nhất.

Bởi vì nàng là trời sanh đạo chủng, là tái thể truyền nhân của Cảnh Dương chân nhân, lại còn là Thanh Sơn Tông Thần Mạt phong chủ!

Chỉ sợ chẳng qua là si tâm vọng tưởng, chỉ cần nghĩ xem nếu như nhận được Triệu Tịch Nguyệt ưu ái sẽ nghênh đón tương lai tốt đẹp đến thế nào, cũng sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.

Tiếc nuối chính là, cơ hội để những người đó si tâm vọng tưởng tựa như đã tan vỡ ở một khắc trước.

"Sur đệ, ngươi có sao không?"

Trung Châu Phái hàn thai, tên đệ tử đứng hàng thứ bảy nhìn Hường Văn Thư lo lắng hỏi.

Hường Văn Thư sắc mặt tái nhợt, phảng phất mới vừa mất đi thứ gì trọng yếu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 54: Nhân gian không đáng giá

Năm ngoái bên bờ Tây Hải, Hường Văn Thư vừa mới gặp gỡ Triệu Tịch Nguyệt, đã thấy Triệu Tịch Nguyệt không nói một lời, xuất kiếm giết người.

Tính tình của hắn vô cùng ôn hòa, thậm chí có thể nói là hơi mềm yếu, chưa từng nghĩ tới việc sẽ làm như vậy.

Đạo trường hồng chiếu sáng cả Vân Thai kia, chính là Phát Tử Kiếm.

Triệu Tịch Nguyệt là đệ tử đích truyền của Cảnh Dương chân nhân.

Cảnh Dương chân nhân là vị tiên bối mà hắn ngưỡng mộ nhất.

Dù loại tâm tình cộng hưởng với nhau, hắn không khỏi sinh ra một loại cảm giác kính sợ đối với Triệu Tịch Nguyệt, sau đó từ kính sợ biến hóa thành mến mộ.

Hắn biết mình và Triệu Tịch Nguyệt không có khả năng kết thành đạo lữ, cho nên đem phần mến mộ này giấu kín trong lòng.

Nhưng mà tuy kiếm tên Phát Tử, có thể nào thực sự không mơ tưởng tới?

Trong một năm qua, hắn nghĩ nếu có thể gặp lại Triệu Tịch Nguyệt, có lẽ có thể trở nên thân thiết hơn chút ít... Chỉ sợ đơn thuần chỉ là nhìn thêm vài lần cũng đã đủ rồi.

Hôm nay ở trên Mai Hội, cuối cùng hắn đã được gặp lại Triệu Tịch Nguyệt một lần nữa, ai ngờ lại thấy hình ảnh như vậy.

"Ta không sao."

Trong giọng nói của hắn tràn đầy mất mát.

...

...

Tình Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt cũng không dám người tu hành trên hàn thai đang nghị luận điều gì, cũng không biết những người mất mát như Hường Văn Thư bình có bao nhiêu.

Hải đóa hoa mai gài lên mái tóc, đối thoại có vẻ nhu tình mật ý, đối với bọn họ mà nói chẳng qua là cử động rất tự nhiên, một cuộc nói chuyện tầm thường.

Năm đó từ lần đầu gặp gỡ trong mây mù trên Kiếm Phong, bọn họ thường xuyên ở chung một chỗ, nhất là bốn năm qua đồng hành mấy vạn dặm, sớm chiều chung đụng, đã sớm quen thuộc sự tồn tại của nhau.

Có lẽ rất nhiều người đánh giá đây chính là tình yêu nam nữ, bọn họ lại không hề nghĩ vậy, hoặc là nói căn bản không hề suy nghĩ tới những chuyện này.

Không phải vì phủ định mà phủ định, bọn họ thật sự không hề nghĩ tới. Dối mặt khắp nơi cho đến tình không, ngược dòng thời gian cho đến vĩnh hằng, chuyện cần phải suy tư đã quá nhiều, thời gian của mỗi sinh mệnh là quá ngắn ngủi, nhân gian đều không đáng giá, tình yêu có đáng là gì?

...

...

Gió lạnh ở trên hàn thai mang theo mây mà tới, tiếng nghị luận dần dần bình tĩnh.

Hòa Quốc Công đi tới nơi này, tuyên bố Mai Hội chính thức bắt đầu.

Như quy củ năm trước, Thần Hoàng Bệ Hạ sẽ ở một cuộc đạo chiến cuối cùng lộ diện, đại vật chân chính như vậy của tu đạo giới xuất hiện cũng chỉ có thể ở đây. Người tu đạo tham gia Mai Hội cũng biết chuyện này, theo đạo lý mà nói bọn họ hẳn là rất bình tĩnh, nhưng rất nhiều đệ tử trẻ tuổi, thậm chí sư trưởng dẫn đội trên mặt cũng toát ra cảm xúc thất vọng.

Bởi vì Thiên Cạn Nhân không xuất hiện.

Có tin đồn vị thần nhân có thể chém đứt sinh tử tiền đồ của người khác đã đi tới Triều Ca thành, hơn nữa sẽ phê bình đệ tử tham gia Mai Hội. Mọi người dĩ nhiên mong đợi có thể thấy thân ảnh của hắn ở trên Mai Hội, cho dù không thể đạt được xuất sắc trên Mai Hội, có thể được vị thần nhân này chỉ điểm chỗ sai cũng là phúc duyên thật lớn.

...

...

Mai Hội là một trong những thịnh hội tối trọng yếu của tu hành giới.

Tham gia Mai Hội đều là người trẻ tuổi, cũng không phải là nhân vật trọng yếu nhất tu hành giới, nhưng trong bọn họ tất nhiên sẽ có người trưởng thành đến trình độ như vậy. Vô số năm tháng trong lịch sử đã sớm chứng minh được việc này, trừ Cảnh Dương chân nhân, hôm nay các đại vật hô phong hoán vũ trên đại lục đều từng tại trên Mai Hội tỏa ra quang mang rực rỡ.

Trên đời chú ý chính là thịnh hội sẽ có một khởi đầu bình thản không có gì lạ, Hòa Thân Vương tuyên cáo xong, có vài chục tên đệ tử trẻ tuổi đến từ các tông phái đi tới phiên hàn thai trung tâm nhất, tay áo theo gió mà lên, lặng lẽ không tiếng động.

Cầm kỳ thư họa đạo, vạn vật đều có thể nhập đạo, tỷ thí tối trọng yếu hạng nhất của Mai Hội là đạo chiến sẽ cử hành cuối cùng, hôm nay mở đầu chính là cầm đạo chỉ tranh.

Người tu đạo so đấu cầm đạo tự nhiên sẽ bất đồng cùng các nhạc công phạm thể so đấu cầm kỳ, trừ tiếng đàn động lòng người còn có tiêu chuẩn khác bình phán, người dự thi cũng không phải toàn bộ đều gây hồ cảm, trên đài người tu đạo tuổi trẻ cầm nhạc khí riêng mình bất đồng, có thổi tiêu, có gây tỳ bà, có thổi cổ nê hồ..., thậm chí còn có một vị không mang nhạc khí, xem ra là chuẩn bị hát một khúc.

Tiếng đàn như nước suối róc rách vang lên, theo một vị thiếu nữ áo trắng ôm đàn cổ đứng cầm tiên phong, Mai Hội chính thức bắt đầu, từ đó về sau tiếng nhạc liên liên miên không dứt.

Ban đầu những người dự thi phần lớn đều là từ các tiểu tông phái không danh tiếng, nhưng thành tựu nhạc khí thực sự bất phàm, tiếng đàn động lòng người, tiếng tiêu xa xưa, chính là nhạc công nổi danh nhất trong triều đình đại khái cũng không hơn là mấy. Nhưng tòa hàn thai nơi cao nhất vẫn thủy chung an tĩnh, vô luận là Hòa Thân Vương hay là Quả Thành Tự cao tăng cũng không đưa ra lời bình, chớ đừng nói chỉ là là Thiên Tử bản nhân.

Người tu đạo các tông phái phản ứng cũng rất bình thản.

Cho đến khi một vị đệ tử Đại Trạch bộ đáng thư sinh tham dự, mọi người mới tăng thêm chút ít tinh thần.

Danh môn đại phái quả nhiên bất phàm, sau khi thư sinh chiết phiến gài ngang eo, tiếng đàn từ đầu ngón tay tuôn ra, thiên địa khí tức thể nhưng sinh ra cảm ứng, sơn phong vẫn trong trẻo lạnh lùng, nhưng gió đã ngừng lại, hoa mai bốn phía hàn thai mơ hồ kết một tầng ngưng lộ, ở dưới ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh, nhìn như tinh thạch, hết sức xinh đẹp.

Đại Trạch thư sinh gây xong một khúc, bốn phương hàn thai rốt cục vang lên tiếng hoan hô cùng tiếng vỗ tay, ngay sau đó, người tu hành tuổi trẻ các đại tông phái lần lượt ra tay, thiên địa dị tượng không ngừng xuất hiện, theo tiếng nhạc có gió nổi lên, có mưa rơi, đội Hưởng Văn Thư đại biểu Trung Châu Phái giờ lên ống tiêu tham dự, lại càng làm cho trời nổi tuyết, rừng mai càng thêm kiều ngạo.

...

...

Tần số tiếng hoan hô vang lên càng ngày càng dày đặc, tiếng than thở cũng càng ngày càng nhiều, nhưng vẫn còn có chút người chưa từng động dung, thậm chí có thể nói hoàn toàn không để ý.

Có chút ánh mắt không nhìn được rơi vào trên hàn thai của thầy trò Thanh Sơn Tông.

Thanh Sơn Tông thầy trò chính là đại biểu điển hình của sự thờ ơ.

Không như các tông phái tu đạo khác, Thanh Sơn Tông đối với thủ đoạn có thể dùng luyện đạo tâm này chẳng thèm ngó tới, nơi này nói chính là cảm kỳ thư họa, từ ý nào đó mà nói, Thanh Sơn Tông vốn là ngoại tộc của tu đạo giới tại Triều Thiên đại lục.

Ở trong trí nhớ của tu đạo giới Triều Thiên đại lục, Thanh Sơn Tông cực ít tham gia tranh tài bốn mục đầu của Mai Hội, chẳng qua là nhiều năm trước, hiện tại Thanh Dung phong chủ Nam Vong đã tham gia một lần cảm đạo chi tranh, hơn nữa ngoài dự đoán của mọi người lấy được xuất sắc của lần thi đó.

Không ai biết tại sao Nam Vong lại tham gia cảm đạo chi tranh lần đó, mọi người chỉ biết nàng lúc ấy có chút tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, đi tới hàn thai, không biết từ trên cây hái xuống một mảnh lá cây, đưa tới khế miệng thổi một khúc dân ca, kết quả... chớ trong cả tòa Triều Ca thành đều kêu vang, vô cùng hoan khoái.

Không có chút tranh cãi nào, nàng cứ như vậy đạt được đệ nhất cảm đạo.

Đồng thời, đây cũng là một lần duy nhất cảm đạo đệ nhất của Thanh Sơn Tông từ trước tới nay.

Thanh Sơn Tông từ đó về sau không còn biểu hiện xuất sắc ở cảm đạo chi tranh, dĩ nhiên cũng không ai dám vì chuyện này giễu cợt Thanh Sơn đệ tử, bởi vì không ai hi vọng ở trong đạo chiến cuối cùng đón nhận một thanh Thanh Sơn kiếm tràn đầy tức giận cùng sát khí.

...

...

Thanh Sơn Tông thầy trò quả thật không quan tâm cảm đạo chi tranh trước mắt.

"Dù sao thắng đều là Thủy Nguyệt Am."

Nam Vong nói.

Năm đó nàng còn là một tiểu cô nương mới từ Nam Man chi địa mà tới, lấy được xuất sắc cảm đạo chi tranh, được Mai Hội chủ trì than thở làm một phái tự nhiên ngây thơ. Hôm nay nàng đã là đại nhân vật của Thanh Sơn Tông, khí độ sâu xa, nhưng vẫn bảo lưu lại một chút tính tình xưa cũ, tỷ như câu phê bình này lộ vẻ quá mức trực tiếp.

Thanh âm của nàng không cao, nhưng các đệ tử trên hàn thai đều nghe được rất rõ ràng, vô luận là Thanh Dung phong nữ đệ tử hay là Yêu Tùng Sam đám người, cũng là vẻ mặt đồng ý.

Triệu Tịch Nguyệt có chút không rõ, nhìn về Tinh Cừ.

Tinh Cừ thu hồi tầm mắt nhìn Nam Vong, nói: "Thủy Nguyệt Am giỏi nhất là Thiên Nhân thông, coi trọng lấy tiếng đàn nhập đạo, phương diện này quả thật không người nào có thể địch lại."

Trong khi bọn hắn nói chuyện, Thủy Nguyệt Am đệ tử rút cục dự thi.

Tiếng đàn chưa vang, đã có tiếng vỗ tay vang lên.

Có thể từ đó đánh giá được sự mong đợi của những người tham gia Mai Hội.

Thiếu nữ dự thi là Mạc Tích, làm đệ tử thân truyền của Thủy Nguyệt Am chủ, nàng ở tứ hải yển năm ngoài dễ dàng lấy được cảm đạo thứ nhất, tài đánh đàn tự nhiên rất bất phàm. Nếu là lúc bình thường, nàng có thể thoải mái mà đạt được xuất sắc, nhưng hôm nay nghe xong khúc đàn của nàng, rất nhiều người không cho là như vậy, ngay cả chính nàng tựa như cũng không hy vọng quá lớn.

Sơn phong nhẹ phẩy lụa trắng, Hường Văn Thư và Trung Châu Phái đệ tử hướng hai bên tránh ra, một vị thiếu nữ đang mặc bạch y, mặt mày thanh nhu chậm rãi đi ra.

"Nàng chính là Bạch Tảo?"

"Bạch Tảo lại tham dự, năm nay Thủy Nguyệt Am thật sự chưa chắc có thể thắng nổi!"

Hàn thai vang lên tiếng nghị luận của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 55: Bạch lộ tẩy vi sương

Bạch Tảo là con gái duy nhất của Chuông môn Trung Châu Phái, thiên tư thông minh, đạo tâm an hòa, là thiên tài tu đạo hiếm thấy, được sư môn coi trọng, ở trong đám người tu đạo thế hệ trẻ của Trung Châu Phái xếp hạng vô cùng cao, trọng yếu hơn là nàng xử sự đại khí, làm việc quyết đoán, càng thêm được đồng môn tôn trọng. Ngay cả những nhân vật ngạo khí vô song như Đồng Nhan, ngay cả người thẳng thắn như Lạc Hoài Nam, hướng về phía nàng cũng có chút tôn phục, chưa từng có hai lời.

Mai Hội lần trước, Lạc Hoài Nam trước mặt mọi người biểu lộ ý chí, sau này muốn đi Bắc cảnh vì nhân loại nghiền chiến quái vật của Băng Tuyết vương quốc, Đồng Nhan tính tình lạnh lùng kiêu ngạo, Trắc Như Tuế bề quan nhiều năm không ra, Triệu Tịch Nguyệt mới vừa hiển lộ thanh thế, ở trong suy nghĩ của rất nhiều người, vị trí lãnh tụ Triều Thiên đại lục tu đạo giới ngày sau, cũng chính là chức Chính Đạo Minh chủ đã bỏ trống rất nhiều năm, nàng chính là dự tuyển có phần thắng lớn nhất.

Hôm nay rất nhiều người tu đạo lần đầu tiên mới được thấy Bạch Tảo.

Mọi người không ngờ tới, nhân vật trong truyền thuyết tính tình trầm ổn đại khí, làm việc quyết đoán thậm chí có thể nói bén nhọn, dĩ nhiên là một cô gái nhu nhược mà xinh đẹp như vậy.

Váy trắng theo gió khẽ lay động, tóc đen cũng tùy theo mà động, mày nhỏ mắt sáng, phảng phất như vẽ, vẻ mặt nhu nhược, chọc người ta thương tiếc, phảng phất sơ hà, càng tựa như liễu mảnh.

Đây chính là Bạch Tảo.

Mọi người rung động vì vẻ đẹp cùng sự nhu nhược của nàng, nhất thời im lặng.

Chỉ có Thanh Sơn Tông đệ tử có thể giữ vững bình tĩnh, hoặc là nói thức tỉnh tương đối nhanh chóng. Bởi vì bọn họ đã quen nhìn mặt Tinh Cửu, rất khó lại bị sự vật mỹ lệ khác làm cho rung động.

"Đây chính là Bạch Tảo?"

Triệu Tịch Nguyệt có chút bất ngờ.

Thanh Sơn đệ tử cũng có chút bất ngờ, nghĩ thầm đối phương là thiếu nữ thiên tài nổi danh ngang với sư thúc người, thậm chí mơ hồ còn cao hơn một bậc, người lại chưa từng quan tâm tới đối phương ư?

"Nàng là nữ tử sao?"

Tinh Cửu cũng thật bất ngờ.

Hắn từng nghe tới cái tên này, nhưng thật sự là lần đầu tiên biết giới tính của đối phương.

Các đệ tử Thanh Sơn im lặng, nghĩ thầm hai vị sư thúc của Đệ Cửu Phong thật là quá tuyệt.

...

...

Ngón tay mảnh khảnh rơi vào trên dây đàn, nhìn như nhu nhược mà khẽ gảy, thanh âm phát ra lại cực kỳ vang vọng, giống như cành liễu rơi vào mặt suối, lại dẫn tới một đạo thiểm điện.

Vô luận mạng tâm tư thế nào, từ tiếng đàn thứ nhất bắt đầu, lực chú ý của mọi người trên mấy chục tòa hàn thai cũng đã bị Bạch Tảo hấp dẫn.

Gió núi lạnh lẽo phát động lên váy trắng còn có sợi tóc bên má nàng, thân thể của nàng cứ nhu nhược như vậy, nàng gảy ra tiếng đàn lại là trong trẻo mà sạch sẽ, gọi vô số cầm điều ẩn vào sơn dã, hoặc đậu trên cây mai, hoặc lấp ló trong bụi cỏ, lấy mình thanh tương hợp, tựa như Tiên cảnh mà người phàm thường miêu tả.

Mạc Tích biết mình thua, mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm tư, nhưng vẫn khó tránh khỏi cảm thấy có chút mất mát, khi nàng thấy ánh mắt của Hường Văn Thư, mất mát trở nên tăng thêm chút ít.

Hường Văn Thư không nhìn nàng, cũng không nhìn Bạch Tảo.

Hắn nhìn hàn thai nơi mà thầy trò Thanh Sơn Tông đang ở.

Mạc Tích biết hắn đang nhìn ai.

...

...

Tiếng đàn quanh quẩn trên hàn thai, có bách điều ngâm nga làm bạn, nghe thấy nhìn thấy, có thể nào không động dung, cho dù là Nam Vong cũng khề nhường lòng này, tòa hàn thai phía trên mơ hồ truyền đến tiếng ca ngợi của Hòa Thân Vương.

Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt vẫn bình tĩnh như vậy, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa nào, nếu như nói Hương Văn Thư cùng Mạc Tích bởi vì đều có tâm tư, cho nên lực chú ý không đặt ở trên cảm kỹ của Bạch Tảo, như vậy bọn họ thì sao?

Yêu Tùng Sam kiểm tâm hơi đổi, từ trong thế giới tuyệt đẹp mà tiếng đàn tạo dựng tĩnh lại, nhìn Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt thất kinh hỏi: "Sur thúc, chẳng lẽ như vậy cũng chưa tính tốt ư?"

Triệu Tịch Nguyệt không giải thích được, nói: "Ta cảm thấy rất tốt a."

Tĩnh Cửu đồng ý với cách nhìn của nàng, nói: "Quả thật là dễ nghe."

Đối với bọn họ mà nói, dễ nghe đã là ca ngợi, rơi vào trong tai những người còn lại, khó tránh khỏi có chút cảm giác qua loa có lẽ.

Yêu Tùng Sam gãi gãi đầu, nói: "Vậy vì sao sur thúc bình tĩnh như thế?"

Triệu Tịch Nguyệt giờ mới hiểu được ý tứ của hắn, nói: "Thế gian có rất nhiều thanh âm dễ nghe, nghe là được, chẳng lẽ nước suối chảy dễ nghe, người còn muốn vỗ tay sao?"

Yêu Tùng Sam ngẩn người, trực giác cảm thấy cách nói này không đúng, nhưng lại cảm thấy vô cùng tinh diệu.

...

...

Một khúc kết thúc, bầy chim vẫn chưa chịu rời đi, lưu luyến không rời.

Bạch Tảo đứng dậy, quay đầu nhìn về hàn thai của Thanh Sơn Tông.

Vừa đúng lúc này, Triệu Tịch Nguyệt cũng nhìn nàng.

Hai đạo tâm mắt tiếp xúc.

Bạch Tảo nhếch nhẹ khóe môi, lộ ra nụ cười.

Nàng là thiếu nữ thiên tài của Trung Châu Phái, được rất nhiều người coi là nhân tuyển có một không hai để lãnh tụ tu đạo giới mấy chục năm sau, được vô số ca ngợi cùng truy phùng, cho đến mấy năm trước Triệu Tịch Nguyệt xuất hiện, chiếm đi một chút hào quang của nàng, nàng tự nhiên sẽ rất chú ý Triệu Tịch Nguyệt, lúc này nhìn thấy Triệu Tịch Nguyệt nhìn mình, cho là đối phương cũng đang chú ý chính mình.

Chỉ bất quá nàng nghĩ sai rồi.

Triệu Tịch Nguyệt đang nhìn nàng, nhưng đối tượng chú ý lại là người khác.

"Nếu nàng tới, vì sao Lạc Hoài Nam không xuất hiện?"

Người tu đạo thế hệ trẻ có rất nhiều nhân vật nổi danh, tỷ như Bạch Tảo lúc này tựa như tiên tử đứng giữa sơn gian, tỷ như Đồng Nhan trong truyền thuyết trí như tiên nhân, vừa tỷ như Trắc Như Tuế bé quan nhiều năm không ra, do đó càng thêm thần bí, Thanh Sơn thủ đồ Quả Nam Sơn, tỷ như Tây Hải kiếm phái Đồng Lư, bao gồm cả Triệu Tịch Nguyệt chính mình.

Ở trong thế tục, Đồng Nhan nổi danh nhất, ở tu đạo giới, thân phận của Bạch Tảo tôn quý nhất, nhưng ở trong lòng của các cường giả tuổi trẻ, Lạc Hoài Nam mới là cái tên vang dội nhất, đạo lý vô cùng đơn giản, bởi vì Lạc Hoài Nam cảnh giới cao nhất, thực lực mạnh nhất.

Không chỉ là Triệu Tịch Nguyệt, Nam Vong cũng rất quan tâm đến chuyện này, hỏi: "Lạc Hoài Nam cùng Đồng Nhan vì sao không xuất hiện?"

Thanh Sơn đệ tử chịu trách nhiệm liên lạc đối ngoại nói: "Không nhận được tin tức."

Đồng Nhan tính tình kiêu ngạo quái dị, không muốn xuất hiện cũng có thể hiểu được, nhưng Lạc Hoài Nam thân là Trung Châu Phái Chương môn thủ đồ, giống như Mai Hội không thể nào không xuất hiện.

Trừ phi có chuyện gì càng thêm trọng yếu hơn so với Mai Hội.

Vấn đề là, có thể có chuyện gì quan trọng hơn Mai Hội?

Có Thanh Sơn đệ tử nghi ngờ nói: "Vì chuẩn bị đạo chiến, hắn đang khổ tu phá cảnh?"

Yêu Tùng Sam lắc đầu nói: "Hắn căn bản không cần."

Theo tin tức chính xác phương diện Quyền Liêm Nhân đưa ra, Lạc Hoài Nam từ đầu năm đã chính thức tiến vào Kim Đan hậu kỳ, cũng tương đương với Thanh Sơn Tông Du Dã trung cảnh, cảnh giới thực lực thâm hậu như thế, trong người tu hành thể hệ trẻ, căn bản không ai là đối thủ của hắn.

Cho dù hướng lên nhìn, bởi vì năm đó cùng Tuyệt Quốc đại chiến, quá nhiều cường giả đã hi sinh, cũng rất khó tìm ra quá nhiều người tu đạo thể hệ trung sinh có thể vững vàng thắng được hắn.

"Nếu như lần này đại sư huynh tới, có lẽ còn có chút hi vọng."

Nghe những lời này, các đệ tử Thanh Sơn ríu rít gật đầu đồng ý, muốn chiến thắng Lạc Hoài Nam cường đại như thế, cũng chỉ có Du Dã sơ cảnh Quá Nam Sơn có thể tồn tại mấy phần cơ hội.

Chỉ bất quá...

Rất nhiều tầm mắt trong vô thức rơi vào trên người Tinh Cửu.

Thanh Sơn thử kiếm đại hội, kiếm của Quá Nam Sơn chính là bị hắn bẻ gãy.

Một giọng nói vang lên.

"Đạo chiến để ta tới."

Người nói chuyện không phải Tinh Cửu.

Hắn đối với những chuyện này không có chút hứng thú nào.

Là Triệu Tịch Nguyệt.

Các đệ tử Thanh Sơn rất khiếp sợ.

Tinh Cửu nhìn nàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 56: Tựa như Tinh Cửu đánh đàn

Nam Vong cũng nghe được lời của Triệu Tịch Nguyệt, hỏi: "Người xác nhận chứ?"

Rất nhiều người đều biết, hai năm trước Triệu Tịch Nguyệt đã bước vào Vô Chương trung cảnh, theo đạo lý mà nói không thể nào phá cảnh một lần nữa nhanh như vậy.

Dù vậy, với tuổi tác hiện tại của nàng, cũng được coi là thiên tài tu đạo vô cùng hiếm thấy.

Trời sanh đạo chủng quả nhiên bất phạm.

Nhưng dù sao thời mà nàng tu đạo quá ngắn, cùng Lạc Hoài Nam xê xích khá xa, tham gia đạo chiến căn bản không có bất kỳ cơ hội nào để chiến thắng cả.

Triệu Tịch Nguyệt không hề suy tư, nói: "Đúng vậy."

Không để ý cảnh giới tu vi, hai người đều là Thanh Sơn Phong chủ, Nam Vong cũng không tiện nói gì, chẳng qua chỉ lắc đầu, đệ tử khác càng không dám lên tiếng khuyên bảo.

Lúc này, Bạch Tảo kết thúc khúc đàn của mình.

Hàn thai an tĩnh.

Ở trong suy nghĩ của rất nhiều người, nếu như Thủy Nguyệt Am không có đệ tử khác ra mặt, chỉ sợ câu bình luận truyền lưu thật lâu kia, rốt cục sẽ bị đánh vỡ.

Nhưng trước đó, an tĩnh trên hàn thai bị một hồi nghị luận phá vỡ.

Có tin tức từ mười tòa hàn thai chỗ cao hơn truyền lưu, đưa tới một trận xôn xao.

Thanh Sơn Tông cũng rất mau nhận được phong thanh.

Thiên Cận Nhân đang ở nơi nào đó trong thành, hôm nay Lạc Hoài Nam cùng Đồng Nhan không xuất hiện, rất có khả năng chính là đang bái kiến đối phương!

Có thể nhận được lời bình của Thiên Cận Nhân là cơ duyên rất hiếm thấy, nếu như được đối phương khen ngợi vài câu, sẽ làm người tu đạo ở trong tông phái đạt được địa vị cao hơn, tài nguyên nhiều hơn, trong lúc nhất thời lòng người rung động, nhưng dù sao Mai Hội cũng là việc trọng đại, đại thần triều đình cùng sư trưởng các tông phái đều ở chỗ này, ai dám tự tiện rời đi?

Tinh Cửu chú ý tới về mặt Triệu Tịch Nguyệt biến hóa, hỏi: "Muốn đi xem?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Có chút ngạc nhiên."

Tinh Cửu nói: "Vậy thì đi xem."

Hai người đứng dậy, nói một tiếng với Nam Vong, sau đó hướng dưới hàn thai đi tới.

Rất nhiều người đều chú ý tới động tĩnh bên này, không khỏi ồ lên, nghĩ thầm Mai Hội còn chưa kết thúc, Thiên Tử còn chưa phê bình, lại cứ như vậy mà đi ư?

Nhìn hai đạo thân ảnh kia, Bạch Tảo khẽ nhún mày, lộ ra vẻ càng thêm nhu nhược.

Nàng đoán được Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cửu rời đi là muốn làm gì.

Đối với chuyện này nàng cũng không thêm để ý, bởi vì... lúc này Lạc Hoài Nam cùng Đồng Nhan hẳn là đã cùng vị đại sư mệnh số đại sư trong truyền thuyết kia gặp gỡ, mà đó vốn là chuyện do nàng an bài.

Nàng có chút để ý, hoặc là nói thất vọng chính là một chuyện khác, nóng lòng đi gặp Thiên Cận Nhân như thế, chẳng lẽ cần người khác khẳng định mới có thể bảo vệ sự tự tin hay sao?

Như vậy thì Triệu Tịch Nguyệt, làm sao xứng đôi làm đối thủ của mình?

...

...

Son đạo rời khỏi Mai Viên ở phía sau hàn thai, vòng qua hai góc ngoặt, thân ảnh của Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Mấy vạn dặm đường tạo thành chút thói quen, đã để cho Triệu Tịch Nguyệt đón nhận chút ít cổ quái của Tinh Cửu, tỷ như trừ phi tình hình đặc thù, hẳn tình nguyện đi bộ chứ không muốn ngự kiếm.

Bọn họ đi trên son đạo, tùy ý nói chuyện.

Tinh Cửu biết Triệu Tịch Nguyệt thực sự muốn gặp không phải Thiên Cận Nhân, mà là Lạc Hoài Nam lúc này có thể đang bái kiến Thiên Cận Nhân, cũng bởi vì trận đạo chiến mấy chục ngày sau.

Hắn nói: "Nếu như lời đồn không sai, ngươi không phải đối thủ của hắn."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Cứ phải đánh thử mới biết được."

Những lời này rất phù hợp thái độ của nàng đối với tu đạo cho tới nay.

Đại đạo thiên tiên vô cùng gian nguy, nếu như sợ này sợ nọ, vậy còn tu đạo gì nữa?

Tinh Cửu nhìn nàng một cái, không nói gì.

Triệu Tịch Nguyệt nhớ rất rõ ràng, thời điểm mới vừa rồi nàng nói mình muốn tham gia đạo chiến, hắn cũng nhìn chính mình một cái như vậy, không có nói rõ cái gì, ý tứ lại rất rõ ràng.

"Ngươi không đồng ý?"

Nàng có chút không giải thích được.

Trải qua kiếp sống tu đạo mấy năm, trăm yêu trừ ma, phi kiếm giết người, vô luận gặp tình hình nguy hiểm đến mức nào, Tinh Cửu cho tới bây giờ cũng chưa từng ngăn cản nàng mạo hiểm, vì sao hôm nay hắn đối với ý nghĩ muốn tham gia đạo chiến của mình, lại không đồng ý như thế?

Tinh Cửu nói: "Ta chưa từng tham gia Mai Hội đạo chiến, nhưng biết một chút nội dung."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Đạp huyết tìm mai? Ta không đề ý."

Tinh Cửu nhìn nàng bình tĩnh mà nghiêm túc nói: "Đây là thế giới chân thật."

Triệu Tịch Nguyệt cũng thật tỉnh, nói: "Ta biết ý tứ chân thật."

"Mấy vạn dặm đường trải qua chút ít chiến đấu vẫn không phải chân thật, nhiều nhất chỉ có thể nói là nửa thật nửa giả, mà ta nói, là ta không muốn đung vào chính là chân thực."

Tinh Cửu nhìn ánh mắt của nàng nói.

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Cái gì là chân thật?"

Tinh Cửu nói: "Tư vong mới là thật, nói cho đúng chính là tư vong của mình."

Lúc này bọn họ đã đi tới giữa sườn núi.

Gió nhẹ nhẹ phẩy cây xanh trên núi, phong cảnh thật tốt, chỉ tiếc bầy chim riu rít, vẫn ở bên kia vách núi quyền luyến không đi, cho nên cảnh vật giảm bớt vài phần sinh cơ.

Triệu Tịch Nguyệt thật tỉnh suy nghĩ thời gian rất lâu, nói: "Không hiểu."

Tinh Cửu nói: "Không hiểu tốt nhất."

Triệu Tịch Nguyệt đột nhiên cảm giác được, thời điểm hần nói ra bốn chữ này, cách mình rất xa.

Ở trên gương mặt tuyệt mỹ của Tinh Cửu, nàng phảng phất thấy được vực sâu vô tận.

Vực sâu ý nghĩa rồi xa.

Cảm giác như vậy làm cho nàng vô cùng không thoải mái, có chút cứng nhắc chuyển đề tài: "Mặc dù không có hứng thú, nhưng vẫn tò mò về kết quả cuối cùng."

Lời này nói tự nhiên không phải là đạo chiến, mà là hôm nay cảm đạo chỉ tranh. Tinh Cửu lần nữa lập lại câu danh ngôn của tu đạo giới một lần nữa: "Dù sao thắng chính là Thủy Nguyệt Am."

Bỗng nhiên có một tiếng đàn vang lên trong bầu trời.

Nơi khởi nguồn là hàn thai bên kia.

Cách một ngọn núi, tiếng đàn đến nơi này của bọn họ đã trở nên phi thường nhỏ, rơi vào trong tai hai người, lại vô cùng rõ ràng, bên trong tựa hồ ẩn chứa một đạo lực lượng thật lớn.

Ngay sau đó, đạo tiếng đàn thứ hai vang lên, sau đó không dừng lại, chỉ bất quá tiếng đàn cũng không như nước chảy, có một tiếng không có một tiếng lộ vẻ đặc biệt trúc trắc hỗn loạn, ngay cả tiết tấu cơ bản nhất cũng chưa nói tới, chớ đừng nói chỉ là tuyệt đẹp. Nhưng chẳng biết tại sao, Tinh Cửu tựa như bị tiếng đàn này đã động, dừng bước, đứng bên vách đá ngắm nhìn không trung, thật lâu không nói tiếng nào.

Cùng lúc Bạch Tào đánh đàn bất đồng, thời điểm người này đánh đàn bầy chim cũng không tương hợp, nhưng không phải là bầy chim không thích tiếng đàn này, mà là bọn họ không dám lên tiếng.

Người đánh đàn này rõ ràng rất mới lạ, giống như người mới học, nhưng gảy ra khúc đàn lại khí phách vô song, dường như muốn đoạt đi tất cả thanh âm trong thiên địa.

Đừng bảo là đám chim chóc, trong khoảng thời gian người này đánh đàn, ngay cả gió núi phát động ngọn cây, nước suối rơi vào khe sâu, cũng không thể phát ra tiếng vang gì.

Lúc ta nở hoa, trăm hoa đều phải úa tàn.

Lúc ta lên tiếng, thiên địa đều phải an tĩnh lắng nghe.

Đây cũng là khí thế.

Triệu Tịch Nguyệt cảm thụ được sơn dã lưu lại đặc ý vị, ngăn chặn rung động trong lòng, nhìn về mặt Tinh Cửu, nhớ tới chút ít hình ảnh năm ngoái ở Hải Châu.

Người này đánh đàn tựa như Tinh Cữu đánh cờ.

Mới học.

Thủ pháp cứng nhắc.

Không dễ nghe.

Không xinh đẹp.

Nhưng độc nhất vô nhị.

Tinh Cữu nhìn thiên không, như có điều suy nghĩ.

Cực cao có một phiến mây bay, đã bị tiếng đàn xé thành mảnh nhỏ.

Triệu Tịch Nguyệt nhẹ nói: "Không biết là ai."

Tinh Cữu không biết người đánh đàn là ai, nhưng hắn biết lai lịch của đối phương.

Bởi vì hắn từ tiếng đàn nghe ra chút ít phong thái của cố nhân.

"Thủy Nguyệt Am"

Hắn nói.

Triệu Tịch Nguyệt lần nữa nhớ tới câu danh ngôn dù sao thắng cũng là Thủy Nguyệt Am.

Sau đó nàng nhớ tới trên hàn thai, cô gái diện mạo bình thường của Thủy Nguyệt Am.

Chẳng biết tại sao, nàng lần nữa sinh ra cảm giác lúc Tinh Cữu nói ra bốn chữ mới vừa rồi, đạo tâm hơi loạn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 57: Đường như một dạng đánh cờ

Triều Ca thành hôm nay, Mai Hội tự nhiên dẫn tới vạn chúng chú ý, cũng là tiêu điểm duy nhất, nhưng ở ngoài tầm mắt nóng bỏng của dân thường, có một mạch nước ngầm đang bắt đầu khởi động.

Người tu đạo tuổi trẻ đang tham gia Mai Hội, nhưng tâm tư cũng đã đi nơi khác.

Vô số tin tức truyền lưu khắp ngõ ngách và đường phố tầm thường.

Đại nhân vật các tông phái, quan lớn trong triều đình, Nam Thành cự cổ, cũng đang truy tìm tung tích của một người.

Thiên Cận Nhân.

Có người muốn biết mình còn bao nhiêu tuổi thọ, có người muốn biết Nguyên Anh của mình đi nơi nào, có người muốn biết Thần Hoàng Bệ Hạ yêu thích gì, có người muốn biết đứa con độc nhất của mình đến cùng có phải ruột thịt hay không, dĩ nhiên, cũng có người muốn biết một chút vấn đề trọng yếu hơn, tỷ như Cảnh Dương chân nhân có phải thật sự là phi thăng thất bại hay không.

Tinh Cữu không dám chắc Triệu Tịch Nguyệt muốn gặp Thiên Cận Nhân là muốn hỏi vấn đề này, hay là muốn biết tung tích của Âm Tam, hoặc là chỉ muốn gặp Lạc Hoài Nam một chút.

Vị tu đạo thiên tài Trung Châu Phái có thể đang gặp Thiên Cận Nhân kia, là nhiệt môn lớn nhất trong Mai Hội đạo chiến, tự nhiên cũng là đối thủ mạnh nhất của nàng.

Bất quá vô luận Triệu Tịch Nguyệt vì nguyên nhân gì mà muốn gặp Thiên Cận Nhân, hắn cũng sẽ dẫn nàng đi.

Hôm nay ở Thanh Sơn Tông, Triệu Tịch Nguyệt là Thần Mạt phong chủ, hắn là đệ tử bình thường, hai người hắn là lấy sư tỷ đệ tương xứng, nhưng trên thực tế, cho tới nay hắn đều tự cho mình là sư phụ.

Triệu Tịch Nguyệt từ lâu đã quen hơn nữa đã tiếp nhận điểm này.

Sư trưởng có việc, đệ tử ra sức chia sẻ tru phiền.

Đệ tử có việc, sư trưởng dĩ nhiên phải giúp nàng chuẩn bị.

Người khác không biết Thiên Cận Nhân ở nơi đâu, Tinh Cửu cũng không biết Thiên Cận Nhân ở nơi đâu, nhưng hẳn biết người biết Thiên Cận Nhân ở nơi đâu.

...

...

Phía đông Triều Ca thành, ven hồ Bạch mã, có con đường phồn hoa náo nhiệt.

Phía tây con đường có tòa y quán, trên biển có khắc một đóa hoa hải đường, bên trong có một vị đại phu, còn có một vị tiểu nhị, nhìn có chút keo kiệt vắng lạnh.

Ai có thể ngờ được, tòa y quán này chính là trọng yếu nhất của tổ chức tình báo Quyền Liêm Nhân lớn nhất Triều Thiên đại lục, cũng là chi nhánh cấp bậc cao nhất.

Tinh Cửu biết.

Chỉ cần sống thời gian đủ lâu, sẽ có thể biết một chút bí mật.

Huống chi vị sư huynh kia của hắn năm đó thích nhất chính là hỏi thăm bí mật, sau đó làm thành chuyện xưa kể cho hắn nghe.

Đi vào y quán, gỡ nón lá, Tinh Cửu đang chuẩn bị nói câu Hải Đường như cũ hay không, đại phu vội vàng giơ tay phải lên, ý bảo hắn không cần nói nữa, sau đó đem hắn cùng với Triệu Tịch Nguyệt đưa vào trong thất.

"Làm vậy giống như không hợp quy củ." Tinh Cửu nói.

Đại phu cười khò nói: "Chỉ cần xem mặt ngươi, cũng sẽ biết ngươi là Tinh Cửu."

Lần trước, Quyền Liêm Nhân đã đoán được thân phận của hắn, sau đó cũng đã xác nhận.

Đã như vậy, nơi nào còn cần loại ám hiệu cũ Hải Đường như cũ hay không đã mấy trăm năm không dung tới.

Tinh Cửu không suy nghĩ chuyện này ẩn giấu ý tứ thế nào, cảm thấy không cần phải nói ám hiệu, bớt chút phiền toái, thật là chuyện tốt, nói thẳng: "Thiên Cận Nhân ở nơi đâu?"

Đại phu nhìn hắn thật tình nói: "Đây là tin tức rất cao cấp."

Tinh Cửu nói: "Ta lần trước đã cho ngươi ba cái tin tức."

Đại phu mỉm cười nói: "Có hai tin tức không có chứng thật, về phần thiếu nợ ngươi, chúng ta đã huê nhau."

Tinh Cửu suy nghĩ một chút, nói: "Ngươi đã biết ta là Tinh Cửu, vậy ngươi đoán thử coi nàng là ai?"

Đại phu nhìn về thiếu nữ bên cạnh hắn, không khỏi giật mình.

Hắn là Tinh Cửu, nàng dĩ nhiên chính là Triệu Tịch Nguyệt.

Đối với vị trời sanh đạo chủng, Phong chủ trẻ tuổi nhất trong lịch sử Thanh Sơn Tông này, Quyền Liêm Nhân tự nhiên vô cùng coi trọng, không biết góp nhặt bao nhiêu tư liệu tương quan.

Theo đạo lý mà nói, thân là chủ quản cao cấp của Quyền Liêm Nhân, Triệu Tịch Nguyệt theo Tinh Cửu đi vào y quán, đại phu hẳn phải nhận ra nàng.

Vấn đề là ở, những tư liệu kia ghi chép rất rõ, Triệu Tịch Nguyệt làm việc không câu nệ tiểu tiết, không thêm để ý dung mạo cùng giả dạng chút nào...

Vậy, trên tóc còn đang gài một đóa hoa vàng là gì?

Một lát sau, đại phu đã tỉnh hồn, hiểu được ý của Tinh Cửu.

Lần trước, hắn cho Tinh Cửu tình báo, là bởi vì Quyền Liêm Nhân có điều thua thiệt, hiện tại Triệu Tịch Nguyệt chánh chủ đã tới, chẳng lẽ còn có thể tay không mà về sao?

"Tin tức kia vô cùng quý giá, xin đừng truyền ra ngoài."

Nếu đã quyết định, đại phu cũng rất sáng khoái, nói thẳng ra địa điểm kia.

Thiên Cận Nhân tới Triều Ca thành, vẫn luôn ở tại Mai Viên.

Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt mới từ Mai Viên tới.

Như vậy Mai Viên này tự nhiên không phải là núi cao hàn thai đang cử hành Mai Hội, mà là Mai Viên cũ.

...

...

Ở trong y quán, Triệu Tịch Nguyệt vẫn không nói gì, cũng không hỏi thăm vì sao Tĩnh Cửu có quan hệ với Quyền Liêm Nhân.

Cho đến đi tới trên đường phố cũ kỹ, nàng mới nói.

"Ta thuở nhỏ sống ở Triều Ca thành, nhưng chuẩn bị tu hành, rất ít đi ra ngoài, đây là lần đầu tiên tới nơi này."

Nhiều năm trước, Tuyết Quốc quái vật xâm lấn, hoàng triều chánh thống đoạn tuyệt, Thần Hoàng cùng lãnh tụ trẻ tuổi của chánh đạo tông phái ở Mai Viên kết minh, đây cũng chính là lai lịch của Mai Hội.

Hiện tại Mai Viên là kiến trúc tráng quan nhất của Triều Ca thành, nhưng không phải địa phương năm đó.

Chân chính Mai Viên ở cuối ngã tư của con đường cũ kỹ này.

Triệu Tịch Nguyệt chưa từng tới nơi đây, cũng có rất ít người còn nhớ rõ nơi này.

Cùng lúc này so sánh với Mai Viên mới vạn người chú ý, vô cùng náo nhiệt, tòa Mai Viên chân chính này giống như di chỉ không người nào tưởng nhớ.

Tĩnh Cửu mang nón lá, xa xa nhìn về bên kia, thấy một chút nhánh cây, còn có tòa đình cũ, một mảnh khí tượng hoang bại.

Năm đó thời điểm Mai Hội cử hành, hán đang trong thời khắc mấu chốt phá cánh, không cách nào tham gia, dĩ nhiên, cho dù có thể, bởi vì chút nguyên nhân hán cũng sẽ không đến.

Sư huynh tới, Trung Châu Phái tiền nhiệm Chương môn tới, Quả Thành Tự lão trụ trì, cũng chính là sư phụ của Thiên Từ cũng tới.

Khi đó Liên Tam Nguyệt đang giết người, cho nên mới chính là Thủy Nguyệt Am Am Chủ.

Ba một tiếng giòn vang, sau đó là tiếng cũi vỡ, đem hán từ trong hồi ức hiếm thấy kéo trở về.

Trên đường phố náo nhiệt, không phải là từ du khách tới chiêm ngưỡng địa chỉ cũ của Mai Viên, mà tới từ một loạt quán đánh cờ ở bên cạnh.

Có quán đánh cờ, sẽ có người đánh cờ hiếu thắng, cũng có nhân cư đang xem cuộc chiến.

Tôm lại thật náo nhiệt, náo nhiệt rất tự nhiên.

Trên đường quanh quẩn tiếng kêu, thanh âm cười vui, thanh âm chửi bới, thanh âm con cờ cùng bàn cờ va chạm, tràn đầy mùi mồ hôi bản cùng chân thối, khói thối hỗn loạn.

Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt ở trong những âm thanh cùng mùi vị đi qua phố, sắc mặt dưới nón lá không có bất kỳ biến hóa nào.

Sắp đi tới cuối phố, cây cối xiêu xiêu vẹo vẹo của Mai Viên cũ đã hoàn toàn tiến vào mi mắt, Tĩnh Cửu bỗng nhiên dừng bước, hướng bên tay phải nhìn lại.

Triệu Tịch Nguyệt giật mình, tùy theo nhìn lại.

Nơi đó là một quán đánh cờ, không phải là tàn cuộc, mà là đánh cờ.

Chung quanh phủ kín đầy người.

Mọi người trên mặt tràn đầy giật mình cùng vẻ hoang đường.

Có một người, đứng đối diện với mọi người.

Người này dung nhan vô cùng non nớt, môi hồng răng trắng, nhìn giống như là thiếu niên, nhưng vẻ mặt kiêu ngạo lạnh lùng chí cực, bộ dáng mất cao hơn đầu, làm người ta thấy mà sinh chán ghét.

Hắn nhìn quán chủ nói: "Ngươi thua, rút đi."

Xem ra hắn đang cùng quán chủ đánh cuộc cờ, nhưng đánh cuộc lại không phải là vàng bạc, mà là lưu lại hay là rời đi.

Mọi người thấy hắn cứng rắn như thế, không khỏi tức giận, rồi rít hô lên.

"Nói chuyện khách khí chút ít!"

"Bất quá để cho ngươi may mắn thắng một ván, lớn lối như vậy làm chi!"

"Đứng! Có can đảm ngươi đánh thêm một ván!"

Người trẻ tuổi căn bản không để ý tới, trực tiếp đi tới trước quán cờ kế tiếp.

Quán cờ này, bày chính là tàn cuộc.

Người trẻ tuổi nhìn hai mắt, đưa tay rơi vào trên bàn cờ, một dòng nước mắt.

Mọi người còn đang tức giận vì thái độ lớn lối của hắn, bỗng nhiên ngừng.

Tên quán chủ đã thua kia cũng không phục, reo lên: "Ta không đi đó, ngươi có thể làm sao?"

Bỗng nhiên, bốn phía trở nên an tĩnh lại, tên quán chủ vừa thua kia cũng lúng ta lúng túng ngừng miệng.

Bởi vì bọn họ phát hiện, sắc mặt chủ nhân tàn cuộc trở nên cực kỳ khó coi, mồ hôi như sương rơi xuống.

"Cút."

Người trẻ tuổi nói xong câu đó, hướng quán cờ thứ ba đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Dại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 58: Tiếng chuông cổ hương

Con đường phía ngoài Mai Viên cũ này, là nơi tụ tập nhiều quán đánh cờ nhất của Triều Ca thành.

Người làm quán chủ có người là cao thủ thật sự trong phố xá, thậm chí còn có chút là đệ tử của các hội quán đánh cờ lớn nhằm chán mà tới, tự nhiên cũng không thiếu người dùng bàn cờ để gạt người.

Tàn cuộc chú ý nhất, cũng không... chú ý nhất, là thủ đoạn lừa gạt tiền tiện lợi nhất.

Phá giải tàn cuộc thường thường chỉ cần một nước cờ, nhưng nước cờ này thường thường sẽ không có ai nghĩ tới.

Tàn cuộc này đã bày mười năm trên con đường này, đến nay không có ai giải khai được, thậm chí có có chút cao thủ các hội quán cờ nổi tiếng cũng đã đến xem, vẫn không phá giải nổi.

Chung quanh bỗng nhiên an tĩnh, nguyên từ người tuổi trẻ kia đi một nước mã.

Mọi người thông qua sắc mặt chủ nhân tàn cuộc đoán được một loại khả năng, không khỏi khiếp sợ im lặng.

Quán chủ thứ nhất vừa thua cùng chủ nhân tàn cuộc không chỉ là hàng xóm, vốn chính là sư huynh đệ hai người.

Hắn biết tàn cuộc này khó khăn ra sao, hoặc là nói âm hiểm đến cỡ nào.

Sau khi sư phụ năm đó đem tàn cuộc này truyền cho bọn hắn, nó đã trở thành bí mật lớn nhất của sư huynh đệ bọn hắn, không biết đã giúp bọn hắn thắng bao nhiêu tiền bạc.

Vô luận là đệ tử hội quán lớn lợi dụng như thế nào, thậm chí vận dụng thủ đoạn cường bức, bọn họ cũng không nói ra, sáu năm trước sư đệ của hắn thậm chí vì vậy bị cắt đứt một tay.

Nhưng mà... Người này làm sao có thể nước đầu tiên liền động mã? Chẳng lẽ hắn liếc một cái đã nhìn thấu bí mật tàn cuộc này ư?

Hắn cùng với chủ nhân tàn cuộc liếc mắt nhìn nhau, nhìn ra khiếp sợ trong mắt lẫn nhau.

Đối phương có thể dễ dàng phá vỡ tàn cuộc sư phụ truyền xuống như thế, chỉ sợ là một danh thủ trong kỳ đạo...

Chẳng qua là, nhân vật kỳ lực kinh người như thế tại sao lại tới nơi này?

Cho dù quán cờ trên con đường này có ẩn giấu một chút cao thủ đường phố, nhưng những tên kia đều ở đầu đường cõ. Bọn họ mở hàng dựa vào hoang viên này, đi tới trước quán cờ đích xác rất ít người, vị trí vốn đã không tốt, chẳng lẽ đối phương là chuyên môn tới để công kích chính mình? Hay là nói đối phương là cao thủ kỳ quán nào đó mời tới?

Nghĩ tới đây, vị than chủ thứ nhất ngoài khiếp sợ, sinh ra rất nhiều tức giận, hô: "Chúng ta cũng không đi, ngươi có thể làm gì!"

Thanh niên dung nhan non nớt kia, đã đi tới trước quán cờ thứ ba, nghe vậy quay đầu lại nhìn hắn một cái, mặt không chút thay đổi nói: "Không đi, ngươi sẽ chết."

Vị than chủ kia còn định nói cái gì đó, tiếp xúc đến ánh mắt đối phương, đột nhiên cảm giác được cả người hàn lãnh vô cùng.

Mọi người cũng có cảm thụ giống như thế, phảng phất Triều Ca thành mùa xuân, trong nháy mắt đã đi xa, thế giới một lần nữa trở lại trời đông giá rét.

Nhất niệm động thiên địa, đây là thủ đoạn của người tu đạo.

Chủ nhân tàn cuộc sắc mặt tái nhợt, vội vàng đi ra, dùng cánh tay run rẩy kéo sư huynh, ý bảo hắn không cần nói gì nữa.

Tay của hắn là sáu năm trước bị người của kỳ quán xui khiến kẻ khác cắt đứt, để lại di chứng, mỗi lúc trời đầy mây hoặc là sợ hãi, sẽ không ngừng run rẩy.

Biết người tuổi trẻ kia là người tu đạo, mọi người sinh lòng sợ hãi, hướng bốn phía tản ra chút ít.

"Không biết vị tiên sư này có gì muốn làm?"

Làm một con đường nhiều quán cờ nhất Triều Ca thành, tuy nói ích lợi không nhiều, nhưng vẫn có lợi ích, như vậy tự nhiên sẽ có người quản sự.

Gặp nhân vật trẻ tuổi như thế tới gây chuyện, người quản sự sẽ phải đi ra bình tức.

Mọi người thấy vị trung niên nhân đang mặc thanh sam kia, rồi rít hành lễ, cung kính nói: "Hà tiên sinh."

Vị Hà tiên sinh kia là đệ tử Xuân Hi kỳ quán tại Triều Ca thành, thân phận bình thường, nhưng trên con đường này, cũng rất tôn quý.

Ông chủ đứng sau Xuân Hi kỳ quán là người cực mê đánh cờ Thành Thân Vương, cho nên Hà tiên sinh cũng không quá mức sợ hãi người trẻ tuổi kia, dĩ nhiên, trong lời nói vẫn rất tôn kính.

Quán chủ cùng chủ nhân tàn cuộc đôi sư huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, có chút giật mình cùng nghi ngờ, nghĩ thầm thì ra người trẻ tuổi này không phải là Xuân Hi kỳ quán mời tới?

Người trẻ tuổi nhìn Hà tiên sinh một cái, mặt không chút thay đổi nói: "Mục đích của ta rất đơn giản, chính là muốn đem những người các ngươi đuổi đi toàn bộ."

Hà tiên sinh vẻ mặt hơi run lên, hỏi: "Có thể thỉnh giáo nguyên do hay không?"

Người trẻ tuổi ngửa đầu nhìn trời, nói: "Cũng rất đơn giản, bởi vì các ngươi không có tư cách đánh cờ."

Người trên cả con đường cũng biết chuyện đã xảy ra nơi này, vây quanh tới đây.

Nghe người trẻ tuổi nói những lời này, không khỏi ồ lên.

Hà tiên sinh sắc mặt khê biến, nói: "Tiên sư kỳ lực bất phạm, cần gì như thế..."

Nói còn chưa dứt lời, nhưng ý tứ rất rõ ràng —— đường đường người tu đạo, vì sao tới khi dễ nhỏ yếu?

Hắn lại không nghĩ tới, đây là đánh cờ, cũng không phải là đánh nhau.

Người trẻ tuổi không để ý đến, xoay người hướng về phía bên kia nói: "Ngươi thua, biến, ta thua, chết."

Ánh mắt của hắn rất hồ hững, không phải coi thường sinh tử, mà là tuyệt đối tự tin.

Lúc nói chuyện, hắn không nhìn lão bản quán cờ, mà là nhìn một gốc cỏ dại trên mái hiên.

Nếu nói mất cao hơn đầu, cũng chính là như thế, thật sự khiến người ta không vui.

Hà tiên sinh và vị quán chủ kia, còn có người xem náo nhiệt, cũng cảm thấy vô cùng không vui.

"Đánh đi! Ta còn không tin ngươi có thể thắng tất cả chúng ta!"

Có người hô.

Người trẻ tuổi kia rõ ràng cho thấy chuẩn bị đem quán cờ trên con đường này đuổi đi toàn bộ.

Ý nghĩ cùng với phương pháp của hắn, đã sớm khiến mọi người nổi giận.

Con đường này có mở tàn cuộc bí mật lừa gạt tiền, có mở quán cờ bằng kỹ lực thắng tiền, cũng có kỳ đạo cao thủ tới chơi trò nhân sinh, còn có đệ tử Xuân Hi kỳ quán như Hà tiên sinh. Càng đi tới bên trong, tài nghệ càng cao, cho dù người trẻ tuổi kỹ lực cao tới đâu, chẳng lẽ còn có thể thắng mãi sao?

Hơn nữa thật sự đem mọi người ép buộc, mời tới mấy vị trong kỳ giới ở Triều Ca thành, cũng không phải chuyện không thể nào.

Trong hoàn cảnh huyên náo mà hỗn loạn, người trẻ tuổi vẻ mặt không thay đổi, phát tay ý bảo lão bản quán cờ đi trước.

Triệu Tịch Nguyệt tầm mắt rơi vào trên bàn cờ.

"Cái này gọi là cờ tướng." Tinh Cửu nói.

"Ta mặc dù không biết đánh cờ, nhưng cái này cũng vẫn biết."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hắn một cái.

Nàng còn muốn nói gì, không có nói ra.

Tinh Cửu biết nàng đang lo lắng cái gì.

Hắn nhìn về thanh niên dung nhan non nớt, phảng phất hài đồng kia.

Người trẻ tuổi không thật sự mắt cao hơn đầu, chẳng qua là lông mày có chút đậm, cho nên vị trí hai mắt lộ ra vẻ hơi cao, vốn làm cho người ta một loại cảm giác trên cao nhìn xuống.

Phảng phất, hắn xem thường bất luận kẻ nào trên thế gian, nhất là ở phía trước bàn cờ.

Điều này làm cho Tinh Cửu lần nữa nhớ tới vị cố nhân kia —— vị cố nhân mà tiếng đàn trên núi để cho hắn nhớ tới.

Người trẻ tuổi này đánh cờ, tựa như cố nhân năm đó giết người.

Phong Hỏa Liên Tam Nguyệt.

Ngồi đối diện không uống trà.

Tinh Cửu tâm tình có chút vì diệu, không muốn tiếp tục xem.

"Đi thôi, nơi này quá ồn."

...

...

Đúng vậy, hôm nay Triều Ca thành quá ồn, khắp nơi đều đang ầm ĩ.

Trên Mai Hội, tiếng đàn cùng tiếng hoan hô, tiếng tiêu cùng tiếng vỗ tay, đã vang vọng thời gian rất lâu.

Ngoài hoàng cung, thanh âm mộc luân cùng đá xanh ma sát, thanh âm chén trà lơ tay rơi xuống đất vỡ tan thanh thúy, rất là đáng ghét.

Bên bờ phố dài, con cờ nặng nề rơi vào trên bàn cờ, tiếng ủng hộ cùng ai thán theo thứ tự mà lên, sau đó dần rơi ở phía sau.

Đi tới trước cổ hương, thế giới mới trở nên thanh tịnh hơn chút ít, sâu trong rừng mai, lại có thanh âm truyền đến.

Thanh âm kia rất thanh nhu, rất dễ nghe, giống như bức rèm che theo gió va chạm, tựa như hạt mưa từ trên lá sen rơi xuống.

Triệu Tịch Nguyệt có chút bất ngờ, nói: "Huyền Linh Tông?"

Cổ hương an tĩnh, cây mai mơ hồ, cũng không du khách, lại có rất nhiều khí tức trận pháp còn sót lại.

Trận pháp này rất cường đại, lấy cảnh giới bây giờ của Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt, muốn phá trận có chút khó khăn.

Trừ phi Triệu Tịch Nguyệt vận dụng Phát Tư Kiếm, hoặc là hấn tự mình xuất thủ.

Cũng may, đã có người tiến vào rừng mai, phá vỡ những trận pháp này.

Phá trận, chính là những tiếng chuông này.

Tinh Cửu nhú mày.

Cái tiểu cô nương kia, xem ra còn vội hơn bọn hấn.

Nàng muốn hỏi Thiên Cận Nhân vấn đề gì?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 59: Vân hồ Không thích

Tiếng chuông rất dễ nghe, so với chút ít tiếng đàn trên Mai Hội hôm nay không kém chút nào, hơn nữa còn có một loại diệu dụng, khiến người nghe thấy trong lòng yên lặng, trong không khí bốn phía rừng mai, phảng phất tạo nên tầng tầng rung động vô hình, lất phất mặt hồ nhỏ, ngoài thanh tâm, trận pháp khí tức còn sót lại cũng dần dần biến mất, sau đó không còn dấu vết.

Rất rõ ràng, những trận pháp này bị cao thủ Huyền Linh Tông cường ép phá vỡ, có lẽ lúc này vị cao thủ kia đã xông vào trong rồi.

Huyền Linh Tông cùng Thanh Sơn Tông đòi đòi giao hảo, Triệu Tịch Nguyệt có chút bận tâm, đưa tay nắm chặt tay Tinh Cửu, ngự kiếm mà lên.

Một đạo kiếm quang hồng sắc chiếu sáng cự viên, theo tiếng chuông mà đi, gió mát khẽ dâng, trong nháy mắt bình tức.

Sâu trong Mai Viên cũ, có phiến hồ nhỏ tầm thường không có gì nổi bật, ven hồ là mấy cây mai sinh trưởng hỗn độn, chưa nói tới đẹp mắt, thấp thoáng trong rừng mai mơ hồ có thể thấy được một tòa am nhỏ, cũng không có gì đặc biệt.

Ngoài rừng con đường dẫn tới am nhỏ đã bị người ngăn cản, song phương đang giằng co.

"Tại sao chúng ta không thể đi vào?"

Một vị phụ nhân khuôn mặt lạnh lẽo nói, thân thể nhìn như gầy yếu tỏa ra uy thế cực mạnh.

Phụ nhân chính là vị sứ giả năm đó tham gia Thanh Sơn thử kiếm đại hội.

Đứng ở bên người nàng, cô bé thanh lệ trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy không kiên nhẫn, tự nhiên chính là tiểu cô nương từng đáp ứng tặng Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt linh đan.

Đứng ở trên đường đá chính là một lão thái giám, hấn chưa chắc phải là người bố trí trận pháp, nhưng rất rõ ràng, hấn giống như trước muốn ngăn cản hai người của Huyền Linh Tông.

Lão thái giám rũ cụp mí mắt, mặt không chút thay đổi nói: "Có quý nhân ở trong rừng ngắm hoa, xin phiền chờ một chút."

Vị phụ nhân kia cười lạnh nói: "Đừng tưởng rằng mang quý nhân trong cung ra có thể hù sợ chúng ta, Mai Viên cũ khi nào biến thành cấm địa của hoàng gia rồi?"

Tiểu cô nương làm sao có thể bình tĩnh chờ đợi, nói thẳng: "Thúy di, không nên nói nhảm cùng bọn họ, chúng ta trực tiếp đi vào."

Lão thái giám ngẩng đầu lên, trong mắt tinh quang bạo xạ, quát lên: "Ai dám?"

Theo hai chữ này, khí tức trong rừng cây bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, mơ hồ có thể thấy được hơn mười đạo bóng người, từ khí tức phân biệt hấn là cường giả thị vệ trong cung.

Ngay khi song phương rút kiếm giương nỏ, bỗng nhiên sinh ra một trận gió mát, mặt nước lần nữa phát lên rung động, đem kiếm quang màu đỏ đột nhiên xuất hiện tản ra thành vô số phiến phong diệp.

Kiếm quang đột nhiên tan biến, ven hồ xuất hiện hai đạo thân ảnh.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ai dám?"

Đồng dạng hai chữ, lão thái giám hét lên tràn đầy uy thế, ngữ khí của nàng lại tầm thường, hơi hợt, không có chút khí thế nào.

Nhưng không biết tại sao, vô luận là lão thái giám cùng chút ít thị vệ hoàng cung trong rừng cây, cũng cảm thấy nàng hỏi ra hai chữ này mới thật sự là khó có thể ứng đối.

Hoặc là nói, không người nào dám trả lời câu hỏi này.

Nói xong câu đó, Triệu Tịch Nguyệt mới nhớ tới việc buông tay Tinh Cửu ra.

Lão thái giám tầm mắt rơi vào trên mặt nàng cùng Tinh Cửu, lại nghĩ đạo hồng sắc kiếm quang, đoán được thân phận của đối phương, về mặt đột biến, vội vàng giờ tay ý bảo thị vệ trong rừng cây không được vọng động.

Tiểu cô nương kia thấy Triệu Tịch Nguyệt, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, nhảy tới trước người của nàng, dắt tay nàng, hỏi: "Các người không phải là ở Mai Hội sao?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta đến xem một chút."

"Các người cũng biết?"

Tiểu cô nương có chút ngượng ngùng nói: "Vì tin tức kia, trong tông phải trả giá không ít, đáp ứng không truyền ra ngoài, cho nên không tiện đi báo cho người."

Triệu Tịch Nguyệt cười cười, đưa tay vuốt vuốt đầu của nàng, tỏ vẻ không có chuyện gì.

Làm xong động tác này, nàng mới cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao chính mình làm động tác thân cận quen như vậy, trong vô thức nhìn Tinh Cửu một cái.

Lão thái giám cũng đang nhìn Tinh Cửu.

Gương mặt ở trong truyền thuyết đã bị hình dung vô cùng khoa trương, chân thật xuất hiện tại trước mắt của hắn, hắn mới biết được thì ra hình dung không khoa trương một chút nào.

Nói đúng ra, thấy mặt Tinh Cửu, hắn mới biết được chân chính cực hạn là không cách nào hình dung.

Cho dù hắn là thái giám, hơn nữa đã già, cũng muốn dùng chút ít tâm lực mới có thể một lần nữa thu nạp tâm thần, khom người nói: "Kính xin hai vị chờ một chút, đợi lão nô báo cho..."

Xác nhận thân phận của Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cửu, thái độ của hắn trở nên rất cung kính, chuẩn bị để cho thị vệ báo cho quý nhân trong rừng cây, nhưng mà hai chữ quý nhân hắn cũng chưa kịp nói ra khỏi miệng.

Bởi vì Tinh Cửu không muốn đợi.

Đối với Tinh Cửu mà nói, thời gian là chuyện không có ý nghĩa nhất, đồng thời cũng là chuyện có ý nghĩa nhất.

Chuyện đáng giá hao phí thời gian để đợi chờ có rất nhiều, tỷ như tuyết đầu mùa, tỷ như đạo thụ mới thành lập, tỷ như tích cát, tỷ như Thập Tuế trở về, nhưng tuyết đầu mùa không bao gồm chờ người thông báo.

Triệu Tịch Nguyệt cũng là người như vậy.

Bọn họ dọc theo con đường bằng đá đi tới trong rừng cây.

Lão thái giám có chút do dự, cuối cùng không dám tiếp tục ngăn cản, nghiêng người nhường đường.

Huyền Linh Tông tiểu cô nương nắm tay Triệu Tịch Nguyệt, cùng theo một lúc đi vào rừng cây, thời điểm đi qua bên cạnh lão thái giám, đặc ý hừ một tiếng.

Con đường bằng đá dọc theo rừng mai dẫn tới chỗ sâu, rõ ràng cây cối có chút thưa thớt, nhưng rất nhanh đã nhìn không thấy cảnh vật phía sau.

Rừng cây chỗ sâu có tường trúc, con đường bằng đá xuyên qua tường trúc, thông vào trong am.

Tường trúc bên kia an tĩnh vắng lạnh, xem ra vị lão thái giám kia cùng bọn thị vệ không được cho phép đi vào.

Vị phụ nhân kia có chút xấu hổ nói: "Vẫn là Thanh Sơn Tông phân lượng nặng hơn."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Thúy sư tỷ nặng lời, hai tông phong cách hành sự bất đồng mà thôi."

Phụ nhân hiểu được ý của nàng, nghĩ thâm quá thật như thế, chẳng qua là không tiện nói tiếp.

Tiểu cô nương không thèm để ý những thứ này, nói thẳng: "Không sai, mụ mụ vẫn nhắc tới, câu nói của miệng của các người thật đáng sợ, hờ chút hỏi người có muốn chết hay không, làm việc vừa quá bạo lực, động một chút là làm cho người ta chết, thật sự có chút căm tức, dặn đi dặn lại, bảo ta đừng học theo các người."

Phụ nhân cười khò im lặng, nhìn về Triệu Tịch Nguyệt chuẩn bị giải thích mấy câu, nhưng không ngờ Triệu Tịch Nguyệt nghe đoạn văn này, hẳn là rất chân thành suy nghĩ một chút, nói: "Có đạo lý."

Tiểu cô nương có chút bất ngờ, nói: "Tỷ tỷ, chẳng lẽ người chuẩn bị thay đổi ư?"

Triệu Tịch Nguyệt vừa suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Mặc dù có đạo lý, nhưng không có cách nào thay đổi."

Tiểu cô nương mở mắt thật to, tò mò hỏi: "Tại sao?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Bởi vì trên đời người đáng chết cùng với người muốn chết quá nhiều."

Tiểu cô nương chú ý tới ánh mắt của nàng hắc bạch phân minh, rất hoạt bát, có chút hâm mộ, hoặc là nói mong chờ.

...

...

Trước am có cây, đã nở hoa, cánh hoa rơi dưới tàng cây, phấn phấn điểm điểm, rất là đẹp mắt.

Không đẹp mắt bằng người đẹp dưới tàng cây.

Người đẹp kia xoay người lại, mặt mày đẹp vô cùng, so với Tinh Cửu cũng chỉ kém hơn mấy phần, trọng yếu hơn, nàng vẻ mặt chân chất, tự có nhất phái cảm giác ngây thơ rục rờ.

Mỹ nhân như thế, thường thường được nam tử thích nhất.

Cho nên Huyền Linh Tông tiểu cô nương không thích nàng, Triệu Tịch Nguyệt cũng không thích nàng.

Vị phụ nhân kia tiến lên, hành lễ nói: "Bái kiến quý phi nương nương."

Tiểu cô nương ở bên cạnh Triệu Tịch Nguyệt thấp giọng nói: "Nàng chính là người được... sủng ái nhất Hồ quý phi."

Triệu Tịch Nguyệt nghe vậy giật mình, lẩn nữa nhìn về dưới tàng cây.

Vừa đúng lúc này, người đẹp kia cũng nhìn nàng.

Hai đạo tầm mắt xuyên qua cánh hoa theo gió bay xuống, gặp nhau.

Không khí trước am phảng phất ngưng kết bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 60: Sắt có mấy ý vị?

Mấy năm trước, Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt rời khỏi Thanh Sơn Tông, đi mấy vạn dặm đường, cho đến đi tới Hải Châu, bởi vì muốn tham gia tứ hải yến mới tái hiện nhân gian.

Ở trên con đường này, bọn họ gặp được rất nhiều yêu quái, người, cùng với người tu đạo, sau đó một kiếm giết.

Hắc Long Tự trụ trì Trúc Quý chính là một trong số đó.

Vị này nói là cao tăng, nhưng lại háo sắc, lén lút làm không biết bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, cũng bởi vì cùng Hồ quý phi trong cung từng có giao hảo, cho nên không người nào dám quản.

Đáng tiếc hẳn gặp phải Triệu Tịch Nguyệt, cho nên chết rất dứt khoát.

Hồ quý phi nghe thấy chuyện này, giận tím mặt, thề phải báo thù cho Trúc Quý.

Thanh Thiên ty vận dụng trận thế lớn như vậy lòng bất hung đồ chung quanh, trình độ rất lớn là bởi vì chịu quá nhiều áp lực từ trong cung.

Không ai nghĩ đến, giết chết Trúc Quý chính là Thanh Sơn Tông Đệ Cửu Phong Phong chủ Triệu Tịch Nguyệt.

Chuyện phát triển đến đây, chỉ có thể dừng lại, Thanh Thiên ty bị tổn thất vô cùng nặng nề, phó tuần tra Thi Phong Thần bị chèn ép cực kỳ nghiêm trọng, mất đi tất cả thực quyền.

Quý phi nương nương thật sự có thể từ bỏ đoạn ân oán này sao? Tất cả mọi người biết đó là chuyện không có khả năng.

Triệu Tịch Nguyệt cũng rất rõ điểm này, nhưng nhìn người đẹp dưới tàng cây, nàng không có bất kỳ sợ hãi, ngay cả cảm giác không được tự nhiên cũng không có.

Cho dù ngươi là quý phi được Thần Hoàng sủng ái nhất, chẳng lẽ có thể đối với một vị Thanh Sơn Tông Phong chủ la đánh kêu giết ư?

Tầm mắt của Hồ quý phi ở trên mặt Triệu Tịch Nguyệt cùng Tĩnh Cửu dừng lại chốc lát, trong mắt tức giận chợt lóe rồi biến mất, nói: "Thì ra là ngươi chính là Triệu Tịch Nguyệt."

Triệu Tịch Nguyệt bình tĩnh nói: "Đúng vậy."

Hồ quý phi không biết nghĩ đến điều gì, khóe môi nhếch nhẹ, cười nói: "Thời điểm ngày tết, mẹ của ngươi tiến cung, gặp mặt một lần, đứng có chút xa, nhìn không quá rõ ràng, nhưng mơ hồ nhớ được, Triệu phu nhân đáng vẻ vô cùng xinh đẹp, khí độ dịu dàng, ngươi so với mẹ của ngươi đúng là kém xa."

Lời này nghe đơn giản, thật ra lại không như thế, rõ ràng là đang giễu cợt, lại làm cho người nói không ra lời.

Nếu nói đứng xa, tự nhiên muốn nói thân phận của Triệu phu nhân không đủ tôn quý, đứng cách nàng không đủ gần.

Nàng còn nói Triệu Tịch Nguyệt không bằng mẫu thân, Triệu Tịch Nguyệt cũng không cách nào phản bác, nếu không chẳng lẽ lại nói mẫu thân không bằng chính mình?

Đây cũng là thủ đoạn các nữ nhân trong cung am hiểu nhất, lời nói giao phong có chút bén nhọn, cũng vô cùng bí ẩn, rất khó chống đỡ.

Triệu Tịch Nguyệt không phải tiểu nữ nhi, không biết những thủ đoạn này, nhưng nàng có phương pháp ứng đối của mình.

"Ta sẽ nói với mẫu thân, sau này không cần tiến cung nữa."

Nghe lời này, Hồ quý phi vẻ mặt khê biến, mới suy nghĩ cẩn thận hôm nay đối thủ của mình không phải là tỷ muội nhu nhược động lòng người trong cung, mà là... đại nhân vật của tu đạo giới.

Triệu Tịch Nguyệt bây giờ là Thanh Sơn Phong chủ, vô luận từ góc độ nào đến xem, cũng là đối tượng mà triều đình phải tôn trọng.

Nàng coi như là quý phi, dựa vào cái gì để uy hiếp gì đối phương? Thật dùng chút ít thủ đoạn trên quan trường, chỉ sợ ngược lại sẽ làm cho mình thân vùi phiền toái.

Về phần cha mẹ Triệu Tịch Nguyệt có thể bởi vì tham luyến hồng trần quyền thế mà như thế nào hay không... Vậy cũng là chuyện không thể nào.

Chỉ cần Triệu Tịch Nguyệt lên tiếng, cha của nàng sẽ không chút do dự từ quan, mẫu thân của nàng tự nhiên cũng sẽ không tiến cung nữa, thậm chí cả Triệu gia đều có thể dọn khỏi Nam Hà châu.

Bởi vì ngàn năm kế tiếp của Triệu gia, toàn bộ đều trên người của nàng.

Hồ quý phi nhìn như ngây thơ rục rờ, có thể có được Thần Hoàng sủng ái, tự nhiên là người vô cùng thông tuệ, trong thời gian rất ngắn, đã suy nghĩ rõ ràng hết thảy.

Càng hiểu được, nàng càng cảm thấy buồn bực.

Chính mình cầm một cây kim may, chuẩn bị thêu một bức hoa điều, cùng đối phương tỷ thí một phen, nhưng đối phương hoàn toàn không ra bài theo lẽ thường, trực tiếp một kiếm chém rách...

Quý phi nương nương buồn bực không muốn để ý Triệu Tịch Nguyệt nữa, ngược lại nhìn về Huyền Linh Tông tiểu cô nương, nói: "Sất Sất, đã lâu không gặp."

Tiểu cô nương hừ một tiếng, không để ý tới nàng.

Hồ quý phi cười nói: "Ôi, còn nhỏ tuổi như vậy mà đã thù dai thế sao, cũng đừng quên năm đó ta tự mình làm ngầu cao cho ngươi ăn đó."

Tiểu cô nương nói: "Nương nương, mới vừa rồi gần không cho ta vào, lúc này tỏ vẻ thân cận làm gì, lần trước mụ mụ dẫn ta tới Triều Ca thành ta mới

bốn tuổi, ta không nhớ rõ gì cả."

"Chẳng lẽ ngươi bây giờ không phải tiểu hài tử ư?"

Hồ quý phi nói: "Ta không để cho ngươi vào cũng là muốn tốt cho ngươi."

Tiểu cô nương bĩu môi nói: "Ngươi chính là lo lắng người trong am sẽ chọn ta."

Huyền Linh Tông phụ nhân nhìn về mặt của Tĩnh Cừ cùng Triệu Tịch Nguyệt, giải thích mấy câu.

Thì ra Thiên Cận Nhân có một quy củ, một ngày nhiều nhất chỉ gặp ba người.

Lúc này trong am an tĩnh dị thường, Lạc Hoài Nam có thể đang ở bên trong, vậy hôm nay chỉ còn lại có hai danh ngạch.

Hồ quý phi tự nhiên muốn đem người còn lại ngăn cản bên ngoài.

Hồ quý phi nói: "Ngươi chỉ là một tiểu cô nương, có vấn đề gì quan trọng muốn hỏi?"

"Vậy còn ngươi?" Tiểu cô nương cười lạnh nói: "Ngươi chính là muốn sinh đứa bé cho Bệ Hạ, loại chuyện này có cái gì để hỏi, loại chuyện này cần phải làm có được hay không."

Lời vừa dứt, không khí nhất thời trở nên có chút lúng túng.

Trên đời đều biết, quý phi nương nương thâm thụ Thần Hoàng sủng ái, thủy chung không suy, chính là người thứ nhất trong hoàng cung không có chút nào tranh cãi, vấn đề duy nhất chính là... Nàng không có hài tử.

Nhưng loại chuyện này, cho dù biết cũng chỉ có thể giấu ở trong lòng, không ai trực tiếp nói toạc ra, huống chi là ngay trước mặt quý phi nương nương.

Hồ quý phi có chút tức giận, vẫn cố chịu đựng rồi, tròn mắt hơi đỏ, nhẹ cười nói: "Tiểu hài tử, ngươi còn chẳng biết chuyện sinh con là gì, làm cái gì a?"

Lúc nói chuyện, nàng khẽ cắn môi, sóng mắt lưu động, hẳn là tự nhiên toát ra một phần mị ý.

Huyền Linh Tông phụ nhân có chút không vui.

Tiểu cô nương khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, gất một cái, nói: "Thật là một hồ ly tinh!"

Tĩnh Cừ nghĩ thầm, ngươi nói đúng rồi.

Hồ quý phi đạo hạnh so với Hải Châu thành Tiểu Hà càng sâu, Triệu Tịch Nguyệt cũng không thể nhìn ra chân thân của nàng, nhưng làm sao có thể dấu điểm được hai mắt của hân.

Hân khẽ híp mắt, nghĩ thầm con hồ ly này dù đã được Phật gia điểm hóa, nhưng thiên nhiên mị hoặc, dễ dàng làm người ta sa vào dâm nhạc, nếu thấy Hoàng Đế, vẫn muốn nhắc nhở một câu.

Đúng lúc này, con đường bằng đá đi tới một người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi đang mặc tổ sắc cẩm y, trên đai lưng có giắt một mảnh lá cây, trên lá dính chút ít tro bụi, hẳn là trên đỉnh giữa hồ rơi xuống.

Người này khí tức che dấu vô cùng tốt, rất khó nhìn ra sâu cạn, nhưng theo hân đi lại, tự có một cỗ quý khí ập tới.

Nhìn người vừa tới, Hồ quý phi rất giật mình, khẽ gạt đầu hành lễ, sắc mặt có chút do dự, đúng là vẫn còn đứng tại nguyên chỗ không động.

Người trẻ tuổi đi tới trước người của nàng, mặt không chút thay đổi nói: "Phụ thân cũng không phải không có hài tử, ngươi muốn hỏi cái gì?"

Hồ quý phi có chút tức giận, nhưng kiêng kỵ thân phận đối phương, khó mà nói cái gì, không thể làm gì khác đành bĩu môi tỏ vẻ bất mãn của mình.

Nhìn hình tượng này, Triệu Tịch Nguyệt nghĩ tới lúc trước Huyền Linh Tông tiểu cô nương cũng từng bĩu môi tỏ vẻ bất mãn, không khỏi cười cười, ác cảm đối với vị quý phi này giảm đi chút ít.

Người trẻ tuổi xoay người nhìn về Triệu Tịch Nguyệt, lãnh đạm nói: "Thanh Sơn Tông đạo hữu?"

Triệu Tịch Nguyệt nhìn Tĩnh Cừ một cái.

Tĩnh Cừ nhìn về Huyền Linh Tông tiểu cô nương, hỏi: "Ngươi tên là Sắc Sắc sao? Đây vườn sắc xuân sắc?"

Tiểu cô nương có chút bất an, nhìn người trẻ tuổi kia một cái, thấp giọng nói: "Là sắt trong bán gang sắt sắt."

Người trẻ tuổi kia nói: "Ta xem là ý vị lạnh run."

Tĩnh Cửu nói với Triệu Tịch Nguyệt: "Nguyên lai là sắt trong ý vị đặc sắt."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 61: Một chuyện nhỏ

Mấy câu nói, lời mở đầu không có lời đáp, tựa như dấu điểm lời nói sắc bén, thật ra cũng chưa tới mức đó, bất quá là đối chọi gay gắt mà thôi.

Lúc người trẻ tuổi cảm y kia hỏi Triệu Tịch Nguyệt có phải Thanh Sơn Tông đạo hữu hay không cũng không tự giới thiệu mình trước, hơn nữa vẻ mặt lãnh đạm, có chút không lễ phép.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn Tĩnh Cửu một cái, là muốn biết Tĩnh Cửu tính toán ứng đối như thế nào.

Thông qua người trẻ tuổi cảm y cùng Hồ quý phi đối thoại, Huyền Linh Tông phụ nhân mơ hồ đoán được thân phận của hắn, khiếp sợ im lặng, ngay cả Sát Sát tiểu cô nương cũng có chút bất an.

Thân phận của người trẻ tuổi cảm y quả thật tôn quý, thái độ đối với Thanh Sơn Tông lãnh đạm cũng có thể hiểu được.

——Thần Hoàng đương đại tín nhiệm nhất chính là Quả Thành Tự, mà hoàng tộc thân cận nhất vẫn là Trung Châu Phái.

Thanh Sơn Tông nổi danh ngang với Trung Châu Phái, cạnh tranh địa vị lãnh tụ chánh đạo ngàn năm có thừa, tự nhiên không thể nào nhận được hảo cảm của người trong hoàng tộc. Nhất là lấy thân phận của người trẻ tuổi cảm y, nếu như muốn nhận được Trung Châu Phái toàn lực ủng hộ, lại càng phải không có lúc nào ở bất kỳ trường hợp nào cũng muốn biểu đạt ra thái độ minh xác.

Những điều này là chuyện có thể lý giải.

Tĩnh Cửu rất rõ ràng, nhưng hắn không muốn hiểu, bởi vì hắn căn bản không thêm đề ý thân phận của đối phương.

Thái độ của hắn thậm chí so với người trẻ tuổi cảm y càng thêm minh xác.

Hắn trực tiếp cùng tiểu cô nương kia nói chuyện, hỏi tên họ của nàng, phảng phất người trẻ tuổi cảm y kia căn bản không tồn tại.

Đây cũng là không nhìn.

Người trẻ tuổi cảm y híp mắt, không nói gì thêm.

Chung quanh đột nhiên an tĩnh.

Nhất là Sát Sát, nàng vốn chính là tiểu cô nương thích náo nhiệt.

Càng trọng yếu hơn, nàng cho là Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt còn không biết thân phận của người trẻ tuổi cảm y kia, lo lắng sẽ xảy ra vấn đề.

Nàng vội vàng lấy ra hai cái chuông nhỏ, đưa tới trước người Triệu Tịch Nguyệt, nói: "Đây là ta thật vất vả mới cầu được hai cái."

Đây là lễ vật thời điểm ban đầu nàng rời Thanh Sơn Tông, đáp ứng đưa cho Triệu Tịch Nguyệt cùng Tĩnh Cửu.

Huyền Linh Tông thanh tâm linh thiên hạ vô song. Nàng là nữ nhi do Tông chủ thân sinh, dùng hết tâm tư cầu tới linh đang tự nhiên tuyệt không phải bình thường.

Hai cái chuông nhỏ toàn thân không điều khắc, tạo hình tinh xảo, vô cùng thông thấu, tản ra nhàn nhạt thanh quang, chỉ liếc mắt nhìn đã làm lòng người bình tĩnh.

Nhìn hình ảnh này, Hồ quý phi có chút hâm mộ, người trẻ tuổi cảm y vẻ mặt cũng khẽ sinh biến hóa.

Thân phận của hắn cực kỳ tôn quý, từ khi ra đời, cổ chân đã buộc một chiếc linh đang Huyền Linh Tông đưa tới, dùng để khư tà hộ tâm.

Lúc này tiểu cô nương lấy ra hai cái linh đang, lại cùng linh đang của hắn phẩm cấp không sai biệt lắm.

Vấn đề là ở, thân phận của Triệu Tịch Nguyệt cùng Tĩnh Cửu há có thể cùng hắn đánh đồng?

Cho dù Huyền Linh Tông cùng Thanh Sơn Tông đời đời giao hảo, vị lão thái quân kia làm sao lại đồng ý để cháu gái đem trọng bảo như vậy tặng đi, đây

không phải là hồ nháo sao?

Triệu Tịch Nguyệt nhận lấy linh đan, gật đầu tạ ơn, nói: "Kiếm đáp ứng đưa cho ngươi còn tìm không được, chờ một chút."

Sắt Sắt phát tay một cái, tỏ vẻ chính mình cũng không nóng nảy, tiếp theo nhìn Tinh Cửu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra tươi cười đắc ý.

"Ngươi khác với Triệu tỷ tỷ, ta cảm thấy chuông này cho ngươi thì ta thua lỗ, trừ lúc ấy đáp ứng ta sự kiện kia, ngươi phải đưa ta thêm vài thứ."

Vừa đem lễ vật tặng đi đã muốn đáp lễ, cũng chính là chuyện tiểu cô nương mới có thể làm ra được.

Nhưng Tinh Cửu cảm thấy rất bình thường, nghiêm túc suy nghĩ một chút.

Hắn còn có rất nhiều trân dược cùng pháp bảo, nhưng có chút hắn muốn chuẩn bị dùng để sau này phá cảnh, có chút muốn để lại cho Liễu Thập Tuế cùng Triệu Tịch Nguyệt, còn muốn chuẩn bị một phần tốt cho Cố Thanh, hiện tại Thần Mạt phong lại thêm vị thiếu niên họ Nguyên, Tiểu Ngọc Sơn có lẽ ngày nào đó cũng sẽ trở về, Đệ Cửu Phong tương lai còn có nhiều đệ tử hơn. Về phần tu hành công pháp, hắn cũng còn nhớ rõ không ít, thậm chí còn có hai thiên Quả Thành Tự thiên tổ tàn quyền, bất quá tiểu cô nương nhất định phải tu hành Huyền Linh Tông công pháp, những thứ này cũng không tác dụng, hơn nữa tặng những thứ này sẽ gây ra chút ít phiền toái.

Sau đó, hắn nghĩ tới một lễ vật vô cùng đơn giản, hơn nữa rất hữu dụng.

Tinh Cửu nhìn tiểu cô nương nói: "Ta có thể giúp ngươi làm một việc."

Tiểu cô nương không hiểu, hỏi: "Chuyện gì?"

Tinh Cửu nói: "Tự ngươi nghĩ, thời điểm ngươi cần ta làm, nói cho ta biết là tốt rồi."

Nghe được câu này, Triệu Tịch Nguyệt nhìn hắn một cái, có chút giật mình.

Nàng rất rõ ràng, Tinh Cửu là trời sinh người tu đạo, đối với thế gian vạn vật cũng không có quá nhiều tình cảm, hoặc là nói không muốn cùng thế gian vạn vật phát sinh quá nhiều liên lạc.

Hắn lại nguyện ý nói ra điều kiện như vậy... Bất kể là chuyện gì, đây đều là một chuyện lớn.

Tiểu cô nương vốn không có cảm giác gì, thấy vẻ mặt Triệu Tịch Nguyệt mới mơ hồ hiểu được chính mình buôn bán chiếm lời thật lớn, ánh mắt trở nên sáng lên, hỏi: "Chuyện gì cũng có thể sao?"

Tinh Cửu nói: "Chuyện gì cũng có thể."

...

...

"Cái gì cũng có thể, chính là cái gì cũng không thể."

Trong am vắng an tĩnh không tiếng động, truyền ra một giọng nói.

Cái thanh âm kia rất vang, nhưng không có cảm giác bị áp bách, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, ôn hòa thoải mái, rồi lại đủ sức thuyết phục hoặc là nói sức cuốn hút.

Như chuông muện trong chùa cổ.

Trong am đi ra một người.

Người này thân hình cao lớn, mặt mày bình thản, nhưng có vẻ kiên quyết quả cảm.

Hồ quý phi hướng về phía người này mỉm cười bắt chuyện, lộ vẻ rất thân thiết.

Huyền Linh Tông phụ nhân cùng người này thăm hỏi, có chút tôn kính.

Nam tử cao lớn nhìn tiểu cô nương ôn hòa nói: "Ít nhất, ngươi không thể cầu hắn làm ác, làm chuyện vi phạm tiên hiệp chi đạo, cũng không thể bảo hắn tự thương tổn tới mình."

Sắt Sắt đoán được hắn là ai, không mở miệng phản bác, ánh mắt khẽ sáng lên.

"Chỉ là một chuyện, không cần phiền toái như vậy."

Tinh Cửu nói.

Người trẻ tuổi cảm y giễu cợt nói: "Chẳng lẽ nàng muốn nguoi tự sát, nguoi cũng đi làm?"

Tinh Cửu nhìn ánh mắt của hắn nói: "Ta không phải người ngu."

Người trẻ tuổi cảm y nghe vậy hơi giận, nói: "Như vậy có ý tứ sao?"

Tinh Cửu nói: "Tự mình biết bình phản."

Người trẻ tuổi cảm y cười lạnh nói: "Bất cứ chuyện gì cũng có thể tìm được lý do không làm, vậy nguoi đáp ứng điều kiện này có ý nghĩa gì?"

Tinh Cửu nói: "Nàng sẽ tin tưởng ta, bởi vì ta tin tưởng nàng."

"Có lý. Tinh Cửu, về ngoài của nguoi đẹp mắt, nói chuyện cũng dễ nghe."

Sắt Sắt tiểu cô nương vỗ tay than thở, sau đó bắt đầu nói: "Nguoi càng không thể tới nhà ta rồi, nếu không ta thật sự sợ lão thái quân sẽ giết nguoi."

Người khác nghe không hiểu, Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt tự nhiên có thể hiểu, bởi vì năm đó ở Thanh Sơn tiểu cô nương đã nói tới đề tài này.

Nàng lo lắng lão thái quân giết Tinh Cửu, tự nhiên là bởi vì lo lắng mẫu thân của mình sẽ thích Tinh Cửu.

"Quả nhiên không hổ là Tinh Cửu trong truyền thuyết, suy nghĩ quả nhiên kín đáo vô lậu."

Vị nam tử cao lớn kia ngắm Tinh Cửu nói.

Mọi người không rõ ý tứ của những lời này.

Tinh Cửu không nói gì.

Kế tiếp nam tử cao lớn nói hai câu để nói rõ nguyên nhân.

"Ở Thanh Sơn nguoi bồi phận còn cao hơn Nam Sơn, thêm vào Nam Sơn lòng ôm hoài bão, ngay cả nguoi dụng kế chặt đứt kiếm của hắn, hắn cũng sẽ không thể nào."

Nam tử cao lớn nhìn Tinh Cửu nói: "Nhưng ta không bằng Nam Sơn, tính tình của ta càng thêm trực tiếp, nếu có cơ hội, ta sẽ chặt đứt kiếm của nguoi để trút khẩu khí này."

Hai phái phân lưu, Tinh Cửu là trưởng bối của Thanh Sơn thù địch Quá Nam Sơn, nhưng không thể coi là trưởng bối của hắn.

Ngữ khí của hắn rất bình tĩnh, thậm chí có chút ôn hòa, nhưng có cảm giác làm cho người ta không thể không tin, phảng phất kiếm của Tinh Cửu đã bị chặt đứt.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hắn một cái, trong lòng hiện lên một đạo hàn quang.

Đó là kiếm quang.

Ý tứ hàm xúc đơn giản minh xác, chỉ có hai loại, không chút che giấu nào.

Đó chính là chiến ý, cùng với sát ý.

Muốn chặt đứt kiếm của Tinh Cửu?

Ngay cả nguoi là Lạc Hoài Nam.

Cũng muốn một kiếm giết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 62: Hai câu thiên mệnh

Nam tử cao lớn từ bên trong am cũ đi ra chính là Lạc Hoài Nam.

Trung Châu Phái Chương môn thủ đồ, người mạnh nhất không có chút nào tranh cãi trong người tu đạo thế hệ trẻ, còn có rất nhiều danh tiếng, nhưng

cũng không vang dội bằng bản thân cái tên này.

Nhìn đôi mắt của Triệu Tịch Nguyệt hắc bạch phân minh, nghĩ tới lúc trước một vệt hàn quang, tâm tình của Lạc Hoài Nam có chút nghiêm nghị.

Hắn dĩ nhiên biết Triệu Tịch Nguyệt là ai.

Trẻ tuổi như vậy đã có cảnh giới như thế, đặt tại bất kỳ tông phái nào trên thế gian tất nhiên cũng sẽ là nhân vật xuất sắc nhất.

Chỉ bất quá hắn nghĩ đến, đối phương cuối cùng còn rất trẻ, cảnh giới còn thấp, còn cần năm tháng rất dài mới có thể trở thành đối thủ chân chính.

Hắn không ngờ tới, kiếm tâm của Triệu Tịch Nguyệt hiện tại đã sắc bén như thế.

Không hổ là trời sanh đạo chủng, mà đâu chỉ dừng lại chỉ là trời sanh đạo chủng?

Xem ra tin đồn là thật, Nam Sơn không nói sai, nàng đem pháp môn vô cùng hung hiểm kia tu đến cực hạn.

Lấy kiếm ý thối thế, thật có thể tu thành hậu thiên kiếm thể ư?

Triệu Tịch Nguyệt đi về phía trước một bước.

Lạc Hoài Nam lẳng lặng nhìn nàng, trầm mặc chờ nàng nói chuyện.

Rất rõ ràng, hắn thận trọng hơn rất nhiều, đây cũng là tôn trọng.

Lúc này, Tinh Cửu giờ tay trái lên.

Triệu Tịch Nguyệt hiểu được ý tứ của hắn, không mở miệng, lui về bên cạnh hắn.

Tựa như ban đầu ở tiểu sơn thôn cùng Nam Tùng Các, Liễu Thập Tuế nhìn một cái thủ thức thậm chí một cái ánh mắt của Tinh Cửu, liền biết được ý tứ của hắn.

Hiện tại Triệu Tịch Nguyệt cũng có thể.

Lạc Hoài Nam có chút giật mình.

Chuyện có thể làm cho hắn cảm thấy giật mình trên thế gian này đã rất ít.

Bởi vì hắn thật sự bất ngờ.

Vô luận là ở Thanh Sơn kiếm tông hay trên thế gian, thanh danh của Triệu Tịch Nguyệt cũng cực kỳ vang dội.

Tinh Cửu giống như một người hâm mộ, nếu như không phải là có dung nhan xinh đẹp chí cực, cùng với thanh thoả lộ ra phong mang, chỉ sợ còn có thể càng thêm nhỏ bé vô danh.

Giờ phút này nhìn hình ảnh như vậy, đã biểu lộ rõ Thần Mạt phong hắn là do Tinh Cửu cảm đầu!

Đây là vì sao?

Lạc Hoài Nam bỗng nhiên nghĩ đến một cái tin đồn khác.

Lần này trên Thanh Sơn thử kiếm đại hội, trước lúc Tinh Cửu bẻ gãy phi kiếm của Quả Nam Sơn, đầu tiên đã dùng kế thắng Lương Vong phong Cố Hân.

Nghe nói ở trong thời khắc mấu chốt nhất, Tinh Cửu thi triển một loại đạo pháp nào đó, mang theo từng đạo bóng kiếm, lẳng không biến mất vượt qua mười trượng cự ly.

Có mấy vị trưởng lão Thanh Sơn Tông hoài nghi đó chính là tiên thiên vô ảnh kiếm thể!

Thanh Sơn kiếm tông muốn giấu diếm tin tức kia, nhưng lúc ấy nhiều ánh mắt nhìn như vậy, nhiều lỗ tai nghe như vậy, làm sao có thể giấu diếm được, vẫn lưu truyền đến bên ngoài núi.

Lúc biết tin đồn này, Lạc Hoài Nam căn bản không tin tưởng.

Nhưng lúc này thấy hình ảnh như vậy, hắn bỗng nhiên sinh ra một ý niệm không thể tưởng tượng nổi trong đầu.

Chẳng lẽ tin đồn là thật, không phải là Thanh Sơn kiếm tông vì nhiều loạn tâm tư tông phái nhà khác cố ý thả ra tin tức giả?

Nếu như đây là thật, một cái tiên thiên vô ảnh kiếm thể cộng thêm một cái hậu thiên kiếm thể, ngày sau Thanh Sơn Thần Mạt phong... sẽ là bộ dáng bức

nào?

Tĩnh Cửu không để cho Triệu Tịch Nguyệt nói chuyện, mình cũng không nói gì, bởi vì... những thứ này vốn chính là chuyện của bọn họ, không cần phải cùng người khác nói.

Lạc Hoài Nam nhìn hẩn một cái thật sâu, không nói gì nữa, cùng mọi người lần nữa ôm quyền hành lễ, sau đó rời đi.

Có một chi tiết.

Từ đầu tới cuối, hẩn cũng không cùng người trẻ tuổi cảm y kia nói chuyện, thậm chí nhìn cũng không nhìn đối phương một cái.

Không gian lần nữa trở lại an tĩnh.

Lạc Hoài Nam đã rời đi, hôm nay danh ngạch hẩn là còn hai cái, mà lúc này ngoài am còn có năm người.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn Tĩnh Cửu một cái.

Tĩnh Cửu lắc đầu.

Người trẻ tuổi cảm y chầm chọc nói: "Ngay cả mỗ phu như Lạc Hoài Nam cũng không dám tiến thêm một bước, xem ra Tĩnh Cửu trong truyền thuyết quả nhiên có rất nhiều bí mật, ngươi lo lắng bị thiên sư nhìn ra ư?"

Tĩnh Cửu không để ý tới hẩn, nói với Triệu Tịch Nguyệt: "Lo lắng?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Có chút không dám chắc."

Nếu như vị đại sư trong am này, đúng như tin đồn bình thường có thể đoạn người tiền trình, tính toán sinh tử, kết nối thiên đạo, ai nguyện ý bỏ qua cơ hội này?

Nhưng trong lòng của nàng cũng cất giấu rất nhiều bí mật, không muốn bị vị đại sư này nhìn ra.

Tĩnh Cửu nói: "Bí mật gì?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ngươi cũng biết."

Một hỏi một đáp, rất tự nhiên.

Người bên cạnh nghe tới, lại có thể cảm nhận được rất nhiều ý tứ hàm xúc khác.

Tỷ như tuyệt đối tín nhiệm cùng với thân cận.

Hồ quý phi liếc mắt, không nói gì.

"Ngươi có phải muốn nói thật là một đôi gian phu dâm phụ hay không?"

Sất Sất tiểu cô nương cười hi hi nói.

Hồ quý phi lấy tay áo che miệng, tiểu mỹ cười một tiếng, nói: "Đây là ngươi nói, đừng có đổ cho ta."

Nhìn nàng thần thái tự nhiên toát ra phong lưu, người trẻ tuổi cảm y khẽ nhủ mảy, không che dấu chán ghét của mình chút nào.

Lúc trong am đi ra một vị đồng tử.

Hẩn đi tới trước người người trẻ tuổi cảm y, thi lễ một cái, nói: "Tiên sinh có nói, chuyện liên quan thiên mệnh, không cách nào nhìn, vẫn là mời công tử về sao."

Người trẻ tuổi cảm y có chút thất vọng, ngay sau đó không biết nghĩ đến cái gì, có chút xuất thần.

Ngày xuân ánh sáng xuyên thấu cành mai, rơi vào trên mặt của hẩn, vết lốm đốm không thể để cho mặt của hẩn trở nên kỳ quái, ngược lại tăng thêm vài phần quang thái.

Ở ánh mặt trời chiếu rọi xuống, đường nét trên mặt của hẩn càng thêm rõ ràng, giống như tiền cảnh hẩn lúc này nhìn thấy, điều này làm cho khóe môi của hẩn dần dần nhếch lên.

Mang theo nụ cười thỏa mãn, người trẻ tuổi cảm y rời rừng mai, cùng phương hướng Lạc Hoài Nam ly khai ngược lại.

Hồ quý phi không hiểu, nhìn bóng lưng người trẻ tuổi cảm y đi xa, thấp giọng giễu cợt mấy câu.

Sắt Sắt tiểu cô nương ở bên đồng tình nói: "Hắn đã thấu hiểu ý tứ của những lời này, cho nên mới cười."

Hồ quý phi ngẩn người, nói: "Có ý gì? Thiên sư không phải nói không chịu cho hắn nhìn sao?"

"Thiên sư nói chính là chuyện liên quan thiên mệnh..."

Sắt Sắt ở hai chữ cuối cùng tăng thêm giọng nói.

Hồ quý phi rốt cục đã hiểu rồi, vẻ mặt đột biến, nàng dĩ nhiên biết người trẻ tuổi cảm y muốn hỏi cái gì, đó chính là thiên mệnh sở quy...

Sắt Sắt nhìn nàng an ủi nói: "Đã như vậy, ngươi cũng không cần hỏi nữa, cho dù thật có thể sinh nam tử, cũng không thể làm Thái tử, ngược lại muốn lo lắng hãi hùng, tội gì phải vậy."

Hồ quý phi thân thể khẽ lay động, sắc mặt tuyết trắng, nói không ra lời.

Chẳng ai ngờ rằng, vị đồng tử kia đi tới trước người Hồ quý phi, thi lễ một cái, nhưng lại nói lời nói giống nhau như đúc.

"Tiên sinh có nói, chuyện liên quan thiên mệnh, không cách nào nhìn, vẫn là mời nương nương về sao."

Hồ quý phi ngây ngẩn cả người, một lát sau trên mặt toát ra mừng như điên, luôn miệng nói cảm ơn, không còn dừng lại, thối lui ra khỏi rừng mai.

Tĩnh Cửu nghĩ thầm nữ nhân này lại có thể sống thời gian dài như vậy trong cung, xem ra tính tình Hoàng Đế không thay đổi, vẫn là khoan dung như thế, chỉ là tại sao dạy con vẫn không có phương pháp như vậy?

Triệu Tịch Nguyệt vẻ mặt rất ngưng trọng, Huyền Linh Tông phụ nhân vẻ mặt cũng rất ngưng trọng.

Người trẻ tuổi cảm y cùng Hồ quý phi làm việc cùng Triều Ca thành dân thường không có gì khác nhau, nói chuyện với nhau tựa như lắng giềng mang theo địch ý nói chuyện tào lao.

Nhưng ở ngoài Mai Viên, bọn họ là đại nhân vật chân chính, có thể ảnh hưởng cả hoàng triều.

Hôm nay chuyện đã xảy ra nơi này, đồng tử kia nói, vô cùng có khả năng sẽ là tương lai của Nhân Tộc hoàng triều.

Chẳng qua là đồng tử thuật lại lời nói của Thiên Cận Nhân đại sư giống nhau như đúc, cuối cùng là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 63: Rốt cuộc ai có bí mật?

Thiên mệnh ở trên cao, vốn không có liên quan gì tới nhân gian.

Chỉ có Thần Hoàng, là Nhân tộc vận mệnh tiền đồ sở hệ, sự vụ tương quan, mới được xưng thiên mệnh.

Người trẻ tuổi cảm y kia muốn hỏi chính là kế vị, Hồ quý phi muốn hỏi chính là con nối dõi, dĩ nhiên đều liên quan đến thiên mệnh.

Nhưng Thiên Cận Nhân dùng lời giống nhau cự tuyệt thỉnh cầu của hai người, nơi này rốt cuộc có thâm ý như thế nào?

"Chẳng qua là thủ đoạn mà mấy thầy tướng số thường dùng thôi, ta nói rồi, người trong am rất biết dọa người."

Tĩnh Cửu nói với Triệu Tịch Nguyệt.

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ thầm thật đơn giản như vậy sao?

Đồng tử rất tức giận, nói: "Cho dù là Thần Hoàng Bệ Hạ cùng Kiếm Thần đại nhân, đối với tiên sinh cũng tôn trọng vạn phần, ngươi là người phương nào? Lại dám vô lễ với tiên sinh như thế!"

Tĩnh Cửu bình tĩnh nói: "Nếu như không phải thủ đoạn của thầy tướng số, hai câu này giải thích như thế nào?"

Đồng tử cười lạnh nói: "Tiên sinh là người hiểu biết thông thiên, lời nói tự có thâm ý, làm sao để đám phàm phu tục tử các ngươi có thể hiểu được."

Tĩnh Cửu nói: "Thiên mệnh quy nhất, tại sao lại có hai nơi? Nếu lời nói của tiên sinh nhà ngươi thật sự có thâm ý, không phải là ta có thể nghĩ ngờ hắn muốn gây nổi loạn trong cung hay sao?"

Đồng tử nghe vậy cứng họng, hần nào đâu biết ý nghĩ của tiên sinh nhà mình, nào dám tùy tiện ứng đối, đành hừ một tiếng, không để ý Tinh Cừ nữa, ngược lại nhìn về Sát Sát tiểu cô nương.

Nhìn vẻ mặt của đồng tử, Sát Sát đã biết hần chuẩn bị nói gì, rất thất vọng, nơi nào chịu rời đi như vậy, lông mày nhỏ nhắn nhảy lên chuẩn bị huyên não một cuộc.

Đồng tử nói: "Tiên sinh nói, khi nào mẫu thân của ngươi mới lập gia đình, phải xem khi nào lão thái quân chán ghét nhân gian mới được."

Nghe lời này, ánh mắt Sát Sát sáng lên, hỏi tiếp: "Đến tận cùng là khi nào?"

Nếu nói chán ghét nhân gian, ý chỉ yên giấc ngàn thu.

Sát Sát không thích tổ mẫu của mình, nhưng cũng sẽ không kỳ vọng nàng sớm qua đời, chân chính muốn biết chính là việc đó.

Đồng tử nói: "Ít nhất cũng phải mười năm sau."

Tiểu cô nương tính toán một cái, mười năm sau mình đã lớn, cho dù khi đó mẫu thân tái giá, mình cũng có đủ năng lực giúp đỡ hoặc là ngăn cản một chút.

Vấn đề đã nhận được giải đáp, nàng mặt mày hớn hờ, cùng Triệu Tịch Nguyệt nói mấy câu, hẹn thời gian gặp nhau, sau đó cùng phụ nhân kia cùng nhau rời khỏi rừng mai.

Rừng mai chỉ còn lại Tinh Cừ cùng Triệu Tịch Nguyệt hai người.

Đồng tử không nói thêm gì nữa, đưa tay làm thủ thế mời Triệu Tịch Nguyệt.

Triệu Tịch Nguyệt lần này không nhìn Tinh Cừ, trực tiếp đi vào trong am.

Thời gian chậm chạp trôi đi, ánh sáng ở giữa nhánh cây dần biến ảo bộ dáng.

Tinh Cừ lẳng lặng đứng trước am, không suy nghĩ gì.

Không biết thời gian bao lâu, tên đồng tử kia đi ra ngoài am, đi tới trước người của hần.

Tinh Cừ nhìn hần một cái, không nói gì.

Đồng tử hiểu được ý tứ của hần, nói: "Đồng bạn của ngươi đã rời am, chờ ở bên kia."

Tinh Cừ đi ra ngoài.

Đồng tử ngậy ngấn cả người, qua một chốc mới tỉnh hồn, vội vàng hô: "Chậm đã."

Tinh Cừ dừng bước.

Đồng tử tiến lên, mang theo bất mãn nói: "Ngươi rất may mắn, hôm nay còn có một danh ngạch, rơi vào trên đầu ngươi."

Hần không rõ, vì sao đã kể rõ đối với tiên sinh người tu đạo trẻ tuổi màu lúc trước vô lễ, tiên sinh lại không tức giận, thậm chí còn muốn gặp mặt đối phương.

Phải biết rằng coi như các quốc công hoàng triều, tiên sinh cũng rất ít để ý tới.

Càng làm đồng tử cảm thấy giật mình chính là, Tinh Cừ nghe được lời của hần không xoay người lại, một lần nữa cất bước hướng ra ngoài Mai Viên.

"Uy! Ngươi làm gì vậy?"

Đồng tử vừa giật mình vừa không giải thích được, cảm thấy rất hoang đường, không ngừng ở phía sau hô.

Tinh Cừ chưa từng để ý tới, chỉ mấy bước đã đi tới ven hồ, chuẩn bị xuyên qua phiến thanh đình tích nước kia.

Ngay tại lúc này, một đạo thanh âm tang thương mà trầm thấp vang lên bên tai của hần.

"Ngươi thật không muốn biết tung tích của Cảnh Dương sao?"

...

...

Tinh Cừ dừng bước lại, nhìn thanh diệp trên đình bị gió phát rơi, trầm mặc không nói.

Hắn biết, trừ mình ra, không ai có thể nghe thấy thanh âm này.

Ẩn trong khe hở của thiên địa, lấy ý niệm đưa vào tai, thần thức của đối phương phi thường cường đại, ngay cả Phá Hải cảnh trường lão của Thanh Sơn Tông cũng không bằng.

Nhưng như thế không đủ để cho hắn dừng bước.

Nguyên nhân để cho hắn dừng lại là câu hỏi kia.

Toàn bộ thế giới đều cho là Cảnh Dương chân nhân đã phi thăng, chỉ có rất ít biết đây không phải sự thật.

Tỷ như Triệu Tịch Nguyệt, còn có mấy vị đại nhân vật Thanh Sơn Tông, dĩ nhiên còn có chính hắn.

Nếu như còn có người khác biết Cảnh Dương phi thăng thất bại, những người đó nhất định có liên quan tới chuyện này.

Những người đó có thể là chủ mưu, có thể là đồng lõa, tóm lại, chính là những người hắn một mực tìm kiếm.

Dĩ nhiên, chủ nhân đạo thanh âm này có thể từ chỗ nào nghe được một chút tiếng gió, cho nên dùng đề tài này tới giả thần giả quỷ, cũng có thể người này là muốn dùng câu hỏi như vậy để khiêu khích hắn. Nhưng bất kể là loại nào, Tinh Cửu cũng biết tự mình cần phải gặp đối phương một lần.

...

...

Đi vào am cũ, theo đài lục vào trong, nhìn thấy một gian phòng ốc sơ sài, bố trí đơn giản, có một chén nước nhỏ thả hoa đặt tại phía trước cửa sổ, có một đạo mảnh cổ ngăn ở chính giữa.

Tinh Cửu bước vào bên trong phòng, mảnh cổ không gió mà bay, tự mình gài lên trên trụ, hình ảnh nhìn có chút thần kỳ, hắn nhìn cũng chưa từng nhìn một cái.

Mảnh cổ nhấc lên, mùi thơm tới trước, sau đó mới là hình ảnh.

Khói mỏng như sương mù, rồi đi lư hương, tiêu tán ở trong không khí.

Một người ngồi sau án, tóc trắng xoá, khuôn mặt nếp nhăn, hai mắt hãm sâu, không biết đã mù bao nhiêu năm tháng, tản ra khí tức sâu không lường được, khó có thể hình dung.

Trên bàn trừ lư hương, còn có giấy, có nghiên mực, mực nước trong nghiên phản xạ ánh sáng, sáng ngời u ám, phảng phất không phân nổi hắc bạch.

Lão nhân cầm trong tay một cành tuyết hào bút, đang viết cái gì đó.

Tuyết hào bút, dùng lông tai cao cấp của Tuyết Quốc đại yêu chế thành, cực kỳ hiếm có, nhất là những năm qua chiến hỏa cùng Tuyết Quốc đã ngừng, càng ngày càng khó tìm được.

Nhưng cây bút trân quý như thế bị lão nhân nắm ở trong tay, giống như là bút lông bằng lông thỏ bình thường nhất.

Bởi vì lão nhân thần thái rất tự nhiên, không có bất kỳ để ý.

Có thể bởi vì hắn đã mù, nhìn không thấy lông bút tinh khiết hoàn mỹ, khả năng lớn hơn nữa có thể là, hắn đã sớm nhìn thấu thiên địa, hướng chỉ một chiếc bút?

Tinh Cửu đi tới trước án, nhìn lại.

Mực trong nghiên quả thật thấy không rõ đậm nhạt, nhưng bị tuyết hào bút hút vào, sau hạ xuống trên giấy, liền thấy rất rõ ràng.

Đó là thực mực.

Thực mực là mực để yên lặng một đêm, thủy mặc dần dần chia lìa, bị đầu ngọn bút viết trên giấy, có mỹ cảm không đồng dạng.

Bên ngoài màu mực, vết nước mờ nhạt ẩn hiện, giống như cây dù trong mưa, hoặc tựa cô nương trên thái dương còn vương bọt nước.

Hình ảnh rất dễ nhìn, nhưng mà mực nước gán kết, rất khó nói hắc bạch phân minh.

Tinh Cửu nhìn quen ánh mắt của Triệu Tịch Nguyệt, cho nên không thích.

Không thích thì không thích, nhưng chữ quả thật viết vô cùng tốt.

"Chữ không tồi."

Hắn nói.

Nếu như là người bình thường, ngoài ca ngợi, hắn là còn có thể sợ hãi than vài câu.

Tỷ như: Mắt của người không thể thấy mọi vật, vì sao có thể đem chữ viết đẹp mắt như vậy?

Như vậy lão nhân có thể trả lời: Ta là Bạch Lộc Thư Viện Thiên Cạn Nhân, động thiên tuyệt học, độc nhất vô nhị, tâm nhãn mở hết, vạn vật đều tại tâm..

Tinh Cửu không nói như vậy.

Cho nên không có tiếp sau.

Cho nên sự an tĩnh trong am lộ ra vẻ có chút lúng túng.

Hắn không cố ý làm như vậy, mà vì thật sự không quan tâm.

Ở trong y quán của Quyển Liêm Nhân, hắn từng nói, Thiên Cạn Nhân rất có thể dọa người.

Hắn biết đối phương nhất định là có chút ít bản lĩnh.

Nhưng bất kể người có bao nhiêu bản lĩnh, chỉ sợ người thật dẫn dắt Tây Lai thành nhất đại Kiếm Thần, chỉ sợ người được trên đời công nhận là người tiếp cận thiên đạo nhất.

Tinh Cửu vẫn không hứng thú, không quan tâm.

Lão nhân cúi đầu, như tuyết trắng che đỉnh núi.

Am thất cực tĩnh.

Không biết qua bao lâu.

Lão nhân rốt cục mở miệng.

Hắn hỏi Tinh Cửu một vấn đề.

"Người đã không có bất kỳ quan tâm gì đối với thế gian, tại sao lại tới nơi này?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 64: Người dám nhìn sao?

Tinh Cửu nhìn lão nhân một cái.

Vị lão nhân này tất nhiên chính là Thiên Cạn Nhân.

Hắn được công nhận là đại sư mệnh số tiếp cận thiên đạo nhất.

Nhưng Tinh Cửu không có hứng thú gì đối với hắn, cho dù là đối phương nhắc tới Cảnh Dương.

Cho đến khi nghe được câu này, hắn mới lần đầu tiên nhìn thẳng vào đối phương.

Bởi vì bất kể đang đoán, hay là theo thói quen trang thần giả trang quý, tóm lại đối phương đã nói đúng.

Hắn quả thật không có gì quan tâm đối với nhân gian.

Đây không phải bí mật, chỉ bất quá hắn không cần thiết, cũng không có cơ hội tuyên cáo với toàn bộ nhân gian.

Liễu Thập Tuế cùng Triệu Tịch Nguyệt hắn là có chút cảm thụ, bởi vì bọn họ có quan hệ bất đồng với Tinh Cửu, cho nên không cách nào xác nhận.

Thiên Cận Nhân nói toạc ra điểm này, điều này làm cho hắn có chút bất ngờ.

Nhưng hắn không tiếp lời của đối phương, mà hỏi: "Nghe nói mỗi người có thể hỏi ba vấn đề."

Bút trong tay Thiên Cận Nhân dừng ở trên giấy, nói: "Không sai, vấn đề gì cũng có thể."

Lúc nói chuyện, hắn không ngừng đầu nhìn Tĩnh Cửu.

Như vậy cũng không có nghĩa là không lễ phép, bởi vì người trên toàn bộ đại lục đều biết, hai mắt của hắn không thể thấy mọi vật.

Tĩnh Cửu nhìn vào trán hắn, tựa như muốn từ những nếp nhăn này nhìn ra điều gì.

Thiên Cận Nhân cũng đang đợi điều gì.

Cả Triều Ca thành đều biết hắn tới, nhưng không biết hắn ở tại Mai Viên cũ.

Hôm nay người có thể biết hành tung của hắn, hơn nữa lặng lẽ tới chỗ này, đều tuyệt không phải hạng người tầm thường.

Tỷ như Lạc Hoài Nam, người trẻ tuổi cảm y, dĩ nhiên cũng bao gồm Triệu Tịch Nguyệt còn có Tĩnh Cửu.

Làm đại sư mệnh số nổi danh nhất Triều Thiên đại lục, mỗi tiếng nói cử động của Thiên Cận Nhân thường thường có thể ảnh hưởng một người thậm chí là một cái tông phái.

Người có cơ hội hướng hắn thỉnh giáo, lúc lựa chọn ba cái vấn đề cũng sẽ phi thường thận trọng.

Hôm nay những người tới Mai Viên, vấn đề của bọn họ liên quan đến thiên mệnh hoặc là đại lục số mệnh, Tĩnh Cửu thì sao?

Thiên Cận Nhân rất muốn biết, người nổi bật trong thế hệ trẻ Thanh Sơn Tông này, thanh niên cất giấu vô số bí mật này, hôm nay sẽ hướng chính mình nhắc tới vấn đề gì.

Như thế, hắn có thể biết bí mật của Tĩnh Cửu rốt cuộc là cái gì.

Tĩnh Cửu nghĩ cũng không nghĩ một chút, đã nói ra vấn đề của mình.

"Ta muốn biết bọn họ hỏi nội dung gì."

Gió nhẹ mang theo mùi hoa cực nhạt, từ ngoài cửa sổ thấm vào, rất nhanh đã bị mùi hương cắn nuốt.

Giống như thời gian bị cảnh xuân cắn nuốt.

Trong phòng tràn đầy an tĩnh, nguyên bản đến từ trầm mặc của Thiên Cận Nhân.

Trầm mặc không phải vì vấn đề này khó có thể trả lời, mà là bởi vì bất ngờ.

Thiên Cận Nhân cần hiểu rõ ràng, dụng ý thực sự trong câu hỏi này của Tĩnh Cửu.

Nhân vật như Lạc Hoài Nam, biết vấn đề của hắn, có thể có chân chính đến gần bí mật của hắn, đương nhiên là chuyện rất trọng yếu.

Vấn đề là ở, không ai đem cơ hội trọng yếu như thế dùng để tra xé bí mật trên người của hắn.

Cho tới bây giờ, Thiên Cận Nhân vẫn cho rằng Tĩnh Cửu mới vừa rời ra về muốn đi, bất quá là dục cảm cố tưng.

Hắn không tin có người không quý trọng cơ hội được chính mình phê bình.

Không biết qua thời gian bao lâu, Thiên Cận Nhân chậm rãi đem bút đặt trên nghiên mực, nói một câu nói.

"Hiểu rõ bí mật của người khác, tự nhiên có thể kiếm rất nhiều tiện nghi, nhưng thế gian nào có cái gì trọng yếu hơn so với nhận rõ chính mình, nắm chắc chuyện tương lai?"

Trong nghiên mực thủy mặc chia lìa, bị đầu ngọn bút rơi xuống một lần nữa quấy chung một chỗ, cũng phân không ra hắc bạch.

"Chuyện của mình còn muốn hỏi người khác, vậy thì quá thất bại."

Tĩnh Cửu nói: "Ta từng thất bại, không thích loại cảm giác này."

Thiên Cận Nhân xác nhận, hắn thật sự không cần cơ hội này.

Lại một lần nữa an tĩnh thời gian dài.

Thiên Cận Nhân chậm rãi nói: "Câu hỏi của Lạc Hoài Nam, giống như ngươi, cũng có chút quái."

...

...

Cửa sổ mở ra, mùi thơm trong phòng còn rất nồng, trên giấy vừa viết một hàng chữ, nước cùng mực đang tách ra.

Lạc Hoài Nam đứng trước án, thái độ tôn kính, khen mấy tiếng, được đáp lại, lần nữa khen ngợi, phảng phất chính mình chưa từng dùng qua thực mực.

Về phần Thiên Cận Nhân không thể thấy mọi vật, vì sao có thể viết được một bút thư pháp tốt như vậy, hẳn giống như Tinh Cửu, không hỏi.

Hắn hỏi chính là: "Tiền bối cuộc đời này đã nhìn vô số người, đến tột cùng đang nhìn cái gì?"

Thiên Cận Nhân nói: "Ta xem chính là quá khứ cùng với tương lai."

Lạc Hoài Nam trầm mặc thời gian rất lâu, lần nữa hỏi: "Ta còn muốn hỏi Tuyết Quốc khí trời như thế nào."

Thiên Cận Nhân nhắm mắt lại, không biết là đang thôi diễn tính toán, hay là đang do dự có thể tiết lộ Thiên Cơ hay không.

"Tuyết Quốc những năm gần đây rất lạnh, hẳn là còn có thể lạnh thật lâu."

"Lâu giống như thời gian món lẩu thịnh hành ở Minh Đô sao?"

"Đúng vậy, ít nhất phải hơn một trăm năm."

Nghe được đáp án này, trên mặt Lạc Hoài Nam lộ ra nụ cười chân thành tha thiết, nói: "Vậy không cần lo lắng nữa rồi, đa tạ tiền bối."

Lạc Hoài Nam cũng không hỏi về mình, hẳn quan tâm là Nhân Tộc.

Vấn đề thứ nhất không tính, hẳn rất xảo diệu dùng hai vấn đề sau, chiếm được đáp án mà mình muốn.

Tuyết Quốc khí trời cùng với lẩu ở Minh Đô, còn có thể kéo dài một trăm năm nữa, như vậy Nhân tộc tạm thời không cần lo lắng.

...

...

Câu hỏi của Lạc Hoài Nam, không vượt ra ngoài ý nghĩ của Tinh Cửu.

Như vậy Triệu Tịch Nguyệt thì sao?

Thiên Cận Nhân nói: "Nàng đứng ở trước mặt của ta, do dự thời gian rất lâu, cuối cùng... Vấn đề gì cũng không hỏi."

Tinh Cửu như có điều suy nghĩ.

Thiên Cận Nhân nói: "Kế tiếp, ngươi còn hai vấn đề."

"Nếu nàng không hỏi, ta đây cũng không hỏi."

Tinh Cửu nói: "Hơn nữa ta và ngươi đều rõ ràng, ngươi để ta đi vào, không phải muốn nghe ta hỏi ngươi, mà là ngươi muốn hỏi ta."

Thiên Cận Nhân chậm rãi đứng thẳng người, nhìn về ngoài cửa sổ, không biết nhìn nơi nào, cũng không biết hai mắt đều mù, hẳn có thể thấy cái gì.

Tinh Cửu nói: "Là Kiếm Tây Lai muốn hỏi, hay là Hoàng Đế, hay hoặc giả là người nào đó ở Thanh Sơn Tông?"

Thiên Cận Nhân nói: "Ta đúng là được người nhờ vả, nhưng ta sẽ không nói cho ngươi biết là ai, bởi vì ngươi tự mình từ bỏ hai vấn đề cần hỏi."

Tinh Cửu nói: "Vậy tại sao ngươi cho là ta sẽ trả lời ngươi?"

Thiên Cận Nhân bỗng nhiên nói đến việc: "Nếu như cảm giác của ta không sai, ngươi hẳn là không dịch dung, chính là một thanh niên chừng hai mươi tuổi."

Tinh Cửu nói: "Không sai."

Thiên Cận Nhân lạnh nhạt nói: "Đã như vậy, ở trước mặt một người già như ta, ngươi cùng đứa bé trần truồng, không có một sợi vải có gì khác biệt?"

Nói cũng không nói thấu, ý tứ vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt của hắn không thể nhìn đến bất luận cái gì, nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn, đã có thể nhìn thấu toàn bộ nguy trạng, cho dù là Thiên Cơ.

Bởi vì hắn là Thiên Cạn Nhân.

Tinh Cửu nói: "Người thực sự muốn nhìn ta?"

Thiên Cạn Nhân nói: "Không sai, hay là nói người không dám?"

Tinh Cửu nhìn hắn nói: "Người chịu đựng được sao?"

Thiên Cạn Nhân nói: "Ta ngay cả thiên đạo cũng dám liếc nhìn, huống chi một người trẻ tuổi."

Nói xong câu đó, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về Tinh Cửu.

Tinh Cửu không có tránh né, mà lẳng lặng nhìn lại đối phương.

Theo hắn ngẩng đầu, nếp nhăn trên trán lão nhân trở nên sâu hơn.

Mắt của hắn quả thật đã sớm mù, chỉ còn lại có màu trắng, không có con ngươi, nhìn giống như quả cầu bằng ngọc rất tròn chôn theo trong phần mộ.

Đôi mắt này dị thường quý dị, phẳng phất có được ma lực nào đó, có thể hút toàn bộ ánh sáng, cũng bao gồm cả ánh mắt.

Mắt của Tinh Cửu dần dần trở nên lạnh nhạt, sau đó không hề biến hóa.

Giống như lá xanh rơi vào vũng bùn trên, không cách nào nhảy múa theo gió, sắp sửa chìm đắm vào trong.

Thời gian trong phòng cũng tùy theo biến chậm, sau đó dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 65: Lấy kiếm chém ý

Thời gian dừng lại, thường thường sẽ biểu hiện về mặt không gian.

Tỷ như làn khói tỏa ra từ lư hương, gió ngoài cửa sổ mang theo cánh hoa bay vào, cũng dừng lại ở giữa không trung, hình ảnh rất thần kỳ.

Đây là có thể nhìn thấy, kế tiếp chính là cảm thụ, tỷ như thanh âm cũng sẽ biến mất, xuất hiện một loại hoàn cảnh tuyệt đối tĩnh lặng.

Ở hình thức tuyệt đối an tĩnh nơi này, đương sự giả cũng sẽ không biết, cũng không thể có phản ứng gì, nhưng người quan sát hoàn cảnh nhất định sẽ có cảm giác không đồng dạng như vậy.

Vị đồng tử kia canh giữ ở ngoài am, hắn không thấy hình ảnh thần kỳ trong tĩnh thất, lại có thể nghe được... Bên trong không nghe được bất cứ thứ gì.

Loại cảm giác này rất quý dị, để cho hắn cảm giác rất khẩn trương, sau đó hắn nhớ tới khi còn rất bé tựa như cũng có một lần kinh nghiệm tương tự, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Hắn là cô nhi được đưa đến Bạch Lộc Thư Viện, thuở nhỏ đã đi theo bên cạnh Thiên Cạn Nhân hầu hạ.

Mấy năm trước, hắn đã từng thấy Thiên Cạn Nhân chiêu đãi một vị khách quý.

Vị khách quý kia là Vô Ân Môn Môn chủ.

Dựa theo những lời đồn sau đó, Thiên Cạn Nhân không muốn thấy chánh đạo tông phái tự giết lẫn nhau, muốn điều giải phân tranh giữa Vô Ân Môn cùng Tây Hải kiếm phái.

Song phương trước đó đã có quá mấy phen thư từ qua lại, Tây Hải kiếm phái lúc đó đã thu hồi thế công tỏ vẻ thành ý.

Đồng tử nhớ rất rõ ràng, ngày đó Bạch Lộc Thư Viện cũng như an tĩnh như hôm nay, không có bất kỳ thanh âm truyền tới, cho dù là tiếng gió nhỏ bé nhất cũng không có.

Mà để cho hấn trí nhớ khắc sâu chính là, con quắc quắc bị hấn nuôi ở trong phòng khách, lại từ đầu đến cuối không kêu một tiếng.

Hoàn toàn yên tĩnh, giống như tử vong.

Sau đó, Vô Ân Môn chủ rời Bạch Lộc Thư Viện, nghe nói hấn từ chối lời khuyên của Thiên Cận Nhân rất nhã nhặn, vẫn kiên trì muốn cùng Tây Hải kiếm phái tranh tài một cuộc.

Tiếp theo, tiền sinh bệnh nặng một cuộc, Bạch Lộc Thư Viện thu nhận học sinh cũng vì vậy mà ngưng hai tháng.

Vô Ân Môn chủ cùng Kiếm Thần đại nhân quyết chiến đã bị thương nặng, nếu như không phải là Thanh Sơn Tông Chương môn tự mình ra mặt, chi sợ sẽ bỏ mình tại chỗ.

Từ đó về sau, ở trong tràng hai phái chi tranh Vô Ân Môn toàn diện rơi xuống hạ phong, không còn cơ hội tung mình.

Không ai đem lần nói chuyện kia ở Bạch Lộc Thư Viện cùng chuyện ngày sau liên hệ.

Tuyệt đại đa số người đều cho rằng Thiên Cận Nhân bệnh nặng, là bởi vì muốn dùng Thiên Cơ thôi diễn thuật thuyết phục Vô Ân Môn chủ, tiêu hao quá nhiều tinh thần.

Đồng từ lúc ấy ở ngoài cửa, mơ hồ đoán được chân tướng sự tình cũng không phải đơn giản như vậy, nhưng hấn dĩ nhiên sẽ không nói ra ngoài.

Hôm nay, hấn vừa cảm nhận được loại an tĩnh tuyệt đối này.

Chẳng lẽ tiền sinh muốn làm gì?

Nhưng Tinh Cửu kia không phải chính là một văn bối đệ tử của Thanh Sơn Tông sao?

...

...

Không gian dừng lại.

Thanh âm biến mất.

Những thứ này cũng vẫn chỉ là biểu tượng.

Hoặc là nói, những thứ này là do cường đại thần thức doanh tạo nên ảo cảnh.

Chân chính thời gian tĩnh chỉ, tất nhiên sẽ làm toàn bộ vận động, cho đến vật thể nội bộ vận động cũng dừng lại.

Nói thí dụ như suy nghĩ.

Lúc ấy, Tinh Cửu đang suy nghĩ một ít chuyện.

Khi tầm mắt của hấn rơi vào đôi mắt màu trắng của Thiên Cận Nhân, tốc độ suy nghĩ của hấn biến chậm, sau đó càng ngày càng chậm.

Mặc dù cứ như vậy kéo dài xuống, tốc độ suy nghĩ của hấn cũng sẽ không thật sự dừng lại, nhưng loại tốc độ suy nghĩ này cùng tốc độ chạy chân thật của thời gian lỗi vị sẽ làm hấn bỏ qua rất nhiều chuyện đang phát sinh.

Cũng chính là quên mất.

Tinh Cửu không để cho chuyện như vậy phát sinh.

Đang ở trong nháy mắt tốc độ suy nghĩ biến chậm, hấn ý thức được xảy ra chuyện gì.

Theo lý mà nói, suy nghĩ không cách nào cảm giác được bản thân suy nghĩ biến hóa.

Hấn có thể cảm nhận được, bởi vì hấn vốn rất đặc thù, cũng bởi vì khả năng thôi diễn tính toán của hấn quá mạnh mẽ, mạnh đến đối với thôi diễn tính toán biến hóa tốc độ nhỏ bé nhất cũng vô cùng nhạy cảm.

Ý thức được đang phát sinh điều gì, chính là động niệm, cho nên hấn tỉnh lại.

Hấn phát hiện một đoạn ngắn thần thức chẳng biết lúc nào đã tiến vào thân thể của mình.

Đạo thần thức kia vô cùng nhỏ bé, cũng phi thường cường đại.

Chỉ có lực lượng tinh thần cường đại như thương hải, mới có thể đem một đạo thần thức áp súc thành nhỏ bé như thế, lấy tầm mắt làm cây cầu, lặng yên

không một tiếng động đưa vào thân thể người khác.

Đoạn thần thức này không mang theo bất kỳ khí tức, phẳng phất là ngọc phiến thuần túy nhất, sạch sẽ dị thường.

Cho dù là người tu đạo mỗi ngày tọa chiếu tự quan, cũng không cách nào phát hiện.

Đoạn thần thức này theo kinh mạch của hắn lặng lẽ đi lại, đã đi tới thức hải, sau đó lặng lẽ rơi vào trên đạo thụ.

Tỉnh Cửu sinh ra cảnh giác.

Hắn cảm thấy nguy hiểm thật lớn.

Đây là lần nữa bước vào đạo giang tới nay, hắn gặp phải cục diện nguy hiểm nhất, thậm chí hơn xa động phủ giả của Cảnh Dương mở ra, Tích Lai phong chủ Phương Cảnh Thiên phát hiện hắn.

Đoạn thần thức này nhìn như không có ác ý, nhưng tùy thời có thể phát sinh biến hóa, có thể dễ dàng ô nhiễm đạo thụ, tổn thương kiếm hoàn, tại thời điểm hắn hoàn toàn không phát hiện lặng lẽ trị tội hắn tu hành, thậm chí có thể dao động đạo tâm, ở thời khắc quyết chiến mấu chốt nhất ảnh hưởng tình trạng của hắn... Lại như cũ không đề cho hắn phát hiện.

Mà đề cho Tỉnh Cửu cảm thấy cảnh giác chính là, đoạn thần thức này nếu như dừng lại ở trong thân thể của mình, rất có thể phát hiện bí mật của hắn.

Không hổ là Thiên Cận Nhân, loại thủ đoạn này thực sự đã được xưng tụng là quý thần khó lường.

Nếu như hắn dùng loại thủ đoạn này đối phó người bên cạnh, đừng bảo là Lạc Hoài Nam cùng Triệu Tịch Nguyệt, ngay cả Thanh Sơn Tông, Trung Châu Phái đám trưởng lão kia, thậm chí Quả Thành Tự cao tăng đều có thể không chống nổi.

Bất quá cho dù là Thiên Cận Nhân, dùng thủ đoạn như vậy tất nhiên cũng tiêu hao rất nhiều thần thức, trả cái giá thật lớn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng sử dụng.

Tỉnh Cửu lần nữa tin chắc, hắn gặp mình tất nhiên là được người nhờ vả.

Vấn đề là, người kia là ai? Phương Cảnh Thiên? Tây Lai? Hay là người mà hắn cảnh giác nhất... Sư huynh?

Nếu như đổi lại trước kia, Tỉnh Cửu sẽ trực tiếp hỏi vấn đề này, hoặc là đem đoạn thần thức kia lưu ở trong người, ra về không biết cho là hậu thủ, nhưng hiện tại không được.

Ở thời gian cực ngắn, hắn làm ba lần thôi diễn tính toán, xác nhận như vậy quá mức nguy hiểm.

Cảnh giới tu vi bây giờ của hắn vẫn còn quá thấp, không thể lưu họa lớn này ở trong người.

Tâm ý định.

Kiểm ý lên.

Tỉnh Cửu ánh mắt ngưng lại, một đạo hàn quang hiện lên.

Trong thân thể của hắn kiếm hoàn chợt tản ra, hóa thành hơn ba trăm đạo kiếm ý, hướng về đoạn thần thức kia chém tới.

Thời gian khôi phục tốc độ chảy.

Không gian trở lại bình thường.

Lư hương sinh ra khói trắng tản mát ra.

Cánh hoa bị gió cuộn lên rơi vào khung cửa sổ, phát ra thanh âm rất nhỏ.

Ở địa phương không cách nào nghe được, kiếm phong gào thét, tiếng sấm nổ lớn.

Ở địa phương không cách nào nhìn thấy, hơn ba trăm đạo kiếm ý trực tiếp đem đoạn thần thức kia chém nát thành mảnh tuyết.

Một đạo lôi đình vô hình theo thần thức mà rơi, đem mảnh vụn oanh thành vô hình.

...

...

Cuồng phong gào thét.

Tóc trắng phát phới.

Thiên Cận Nhân thân thể run rẩy lên, sắc mặt tái nhợt, lộ ra vẻ cực kỳ thống khổ.

Tiếng sấm vô hình vang lên đồng thời, hắc cũng duy trì không được, phát ra một tiếng kêu đau đớn, khoe môi tràn ra máu tươi.

...

...

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

Thiên Cận Nhân dùng mắt mù quan sát Tinh Cửu, trong thanh âm tràn đầy khiếp sợ cùng nghi vấn.

"Ta nói rồi, ngươi không chịu nổi áp lực của vấn đề này."

Tinh Cửu đưa tay từ trên bàn cầm lấy một chồng giấy trắng, hướng ngoài am đi tới.

Cửa mở, ánh sáng rơi vào trên mặt của hắn.

Sắc mặt của hắn cũng có chút tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 66: Ta không muốn biết ngươi là ai

Cửa gỗ mở ra, Tinh Cửu đi ra.

Đồng tử nghe được tiếng ho khan từ bên trong phòng truyền đến, vô cùng khiếp sợ, đứng dậy chạy vào.

Tiếng ho quanh quẩn ở trong tĩnh thất, trên bàn trải đầy giấy trắng, mực rải rác khắp nơi, phía trên đã phun đầy huyết điểm, nhìn giống như hoa đào nở rộ.

Thiên Cận Nhân sắc mặt tái nhợt, lộ vẻ phá lệ thống khổ.

Đồng tử sắc mặt tái nhợt, run giọng hỏi: "Tiên sinh! Tiên sinh! Chuyện này là thế nào?"

Thiên Cận Nhân không để ý tới hắn, quan sát phương hướng Tinh Cửu ly khai, càng không ngừng thờ dốc, đôi mắt không có con ngươi, nhìn giống như cá chết.

"Ngân quang thật sáng... Toàn bộ đều là ngân quang... Ngươi đến tột cùng là ai?"

Đồng tử lần đầu tiên thấy tiên sinh nhà mình toát ra vẻ mặt mờ mịt như thế, sợ hãi hỏi: "Tiên sinh, chúng ta có cần rời đi hay không?"

Qua đoạn thời gian, Thiên Cận Nhân rốt cuộc bình tĩnh trở lại, có chút khó khăn lắc đầu.

Tinh Cửu nhìn thấu xuất thủ của hắn, sau đó Thanh Sơn Tông có thể sẽ có điều phản ứng.

Bởi vì chút nguyên nhân, hắn cũng không lo lắng chuyện này, chẳng qua là khiếp sợ vì Tinh Cửu đến tột cùng làm sao nhận thấy được xuất thủ của mình, sau đó phá giải như thế nào.

...

...

Tựa như Thiên Cận Nhân nói, Tinh Cửu tu đạo thời gian ngắn ngủi, cảnh giới cùng hắn có chênh lệch cực lớn.

Nếu như Thiên Cận Nhân không nghĩ tới chuyện lặng lẽ không tiếng động gài vào một đoạn thần thức, mà trực tiếp dùng cảnh giới tu vi, có thể dễ dàng chèn ép Tinh Cửu.

Nhưng hắn dùng lực lượng tinh thần đối phó với Tinh Cửu, chính là tự tìm phiền toái, thậm chí có thể nói là muốn chết.

Đôi mắt khắp Triều Thiên đại lục, lực lượng tinh thần của hắn vượt xa tuyệt đại đa số cường giả, có thể nói sâu không lường được, lại như cũ không thể nào có thể là đối thủ của Tinh Cửu.

Đĩ nhiên, Tinh Cửu cũng phải trả giá không nhỏ.

Thời điểm rời cũ, hắn từ trên bàn cầm một chồng giấy trắng.

Lúc đi ra ngoài mai lâm, hắn không ngừng dùng giấy lau miệng, rất nhanh giấy cũng bị máu nhiễm đỏ.

Hắn bị thương không nhẹ, nếu không hắn sẽ xuất kiếm giết chết Thiên Cận Nhân ngay tại chỗ.

Đi kiên quyết như thế, nhìn như tiêu sái, là hắn cần dùng loại tư thái này làm đối phương kinh sợ.

Tất cả mọi người bao gồm Sát Sát ở bên trong đã rời đi, chỉ có Triệu Tịch Nguyệt chờ ở ngoài mai lâm.

Nhìn mặt Tinh Cửu có chút tái nhợt, Triệu Tịch Nguyệt nhíu mày.

Không đợi nàng mở miệng nói chuyện, Tinh Cửu đưa ra một câu hỏi.

"Người nghĩ thế nào về quan hệ của Lạc Hoài Nam cùng người trẻ tuổi cầm y kia?"

Triệu Tịch Nguyệt đang suy nghĩ chuyện của hắn, nghe được vấn đề này, có chút bất ngờ, nói: "Lạc Hoài Nam có chút cố ý vô lễ."

Nàng cũng sớm đã mơ hồ đoán được thân phận của người trẻ tuổi cầm y.

Lạc Hoài Nam là người mạnh nhất trong người tu đạo thế hệ trẻ, cũng vượt không quá người này, nhưng ở trước am hắn cũng không nhìn người trẻ tuổi cầm y một cái, càng không nói gì.

Tinh Cửu mang nón lá xong, chồng giấy trong tay đã bị kiếm hòa đứt.

Sau đó hắn nói: "Bọn họ biết nhau, hơn nữa quan hệ không cạn."

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì Cảnh thị hoàng tộc cùng Trung Châu Phái từ trước đến giờ thân cận, Trung Châu Phái thủ đồ không thể nào không nhận ra Thái tử đương triều."

Tinh Cửu nói: "Cho nên bọn họ đang cố tránh hiềm nghi."

Triệu Tịch Nguyệt quan sát ánh mắt của hắn, hỏi: "Rốt cuộc tại sao?"

Nón lá che mặt Tinh Cửu, giấy nhuộm máu cũng thiêu thành tro tàn, nhưng như vậy cũng không thể giấu diếm được ánh mắt của nàng.

Tinh Cửu trầm mặc đôi chút, nói: "Thiên Cận Nhân muốn làm điều gì đó, ta không tiếp nhận."

"Người bị thương ư?"

Triệu Tịch Nguyệt quay đầu lại nhìn am cũ trong rừng mai một cái.

Tinh Cửu nói: "Không sao, hắn cũng không chịu nổi."

Nàng hỏi: "Trong am đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Tinh Cửu nói: "Ta hỏi một câu hỏi, hắn cũng đã hỏi một vấn đề, vấn đề của ta tương đối đơn giản, vấn đề của hắn tương đối khó khăn, cho nên cuối cùng tan rã trong không vui."

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ đến chút ít bí mật trên người hắn, mơ hồ đoán được chân tướng sự thật, nói: "Ta không nên tới nơi này, người cũng sẽ không phải gặp hắn."

"Cuối cùng ta gặp hắn, không quan hệ gì với người, cũng không quan hệ gì với hắn."

Tinh Cửu nói chính là lời thật.

Hắn từ mai lâm đi trở về am cũ, nhìn như là bởi vì Thiên Cận Nhân nhắc tới Cảnh Dương.

Hắn tự mình biết đó bất quá là lấy cớ.

Nguyên nhân hắn đi gặp Thiên Cận Nhân chân chính là tò mò.

Trong truyền thuyết nói vị Bạch Lộc Thư Viện đại sư này là người tiếp cận thiên đạo nhất thể gian.

Hắn đã từng thấy thiên đạo.

Hắn muốn xác minh một chút mình cùng Thiên Cận Nhân nhìn thấy thiên đạo có phải giống nhau hay không, dùng điểm này phá vỡ chút tâm chướng.

Tiệc nuôi chính là, đối phương cách thiên đạo còn một khoảng cách rất xa, căn bản không cách nào cung cấp bất kỳ minh chứng nào cho mình.

Những chuyện này rất khó giải thích, hắn cũng không muốn giải thích.

Theo con đường bằng đá, đi tới cửa vào Mai Viên, cách đó không xa trên đường truyền đến thanh âm huyền ảo.

Nghĩ đến người trẻ tuổi kiêu ngạo mắt cao hơn đầu, còn các quán chủ đang rối loạn trên đường.

Không biết là bởi vì hơi mệt, hay là do thương thế, Tinh Cửu dừng bước, ngồi xuống trên thềm đá.

Nhìn phía xa đám người đông nghịt trên đường, hắn nói: "Lạc Hoài Nam vào am đặt câu hỏi, vì sao hắn không đi?"

Triệu Tịch Nguyệt biết hắn nói chính là vị thanh niên đánh cò kia.

Nàng cũng biết thanh niên đánh cò là ai.

Nhưng nàng không cách nào giải đáp vấn đề này.

Tinh Cửu nói: "Bởi vì hắn là người thông minh thực sự, hơn nữa còn rất kiêu ngạo."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Kiêu ngạo thì ta hiểu, thông minh giải thích thế nào?"

Tinh Cửu nói: "Bởi vì hắn không vào am hỏi."

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ thầm đây không phải quay lại điểm ban đầu ư?

Nàng nói: "Vốn cảm giác ngươi đang muốn nói ta đần."

Tinh Cửu nói: "Không phải ngươi không hỏi ư?"

Triệu Tịch Nguyệt vẻ mặt kinh ngạc, nói: "Làm sao ngươi biết?"

"Bởi vì đây chính là vấn đề ta hỏi Thiên Cận Nhân."

Tinh Cửu nói: "Ta biết ngươi không hỏi, cũng biết Lạc Hoài Nam hỏi cái gì."

Triệu Tịch Nguyệt rất cảm thấy hứng thú đối với câu hỏi của Lạc Hoài Nam.

Tinh Cửu đem câu hỏi của hắn cùng với đáp án của Thiên Cận Nhân kể lại một lần, sau đó nói: "Nếu nói câu hỏi, cũng là hỏi cho thế nhân nhìn, đáp án của câu hỏi thật ra cũng không trọng yếu, chuyện một trăm năm sau ai nói chính xác đây? Mấu chốt là nội dung câu hỏi, sẽ cho người hỏi mang đến đánh giá như thế nào."

Triệu Tịch Nguyệt đại khái hiểu ý tứ của hắn.

Câu hỏi của Lạc Hoài Nam truyền đi, sẽ làm hình tượng của hắn càng cao lớn hơn.

Bởi vì hắn quan tâm không phải là lương thực cùng rau dưa, xuân ấm cùng hoa nở, mà là tiền đồ và vận mệnh của Nhân Tộc.

Người trẻ tuổi cảm y nếu có cơ hội vào am, cũng chắc chắn sẽ không hỏi Thần Hoàng Bệ Hạ còn có thể sống bao nhiêu năm, mặc dù đây nhất định là vấn đề hắn quan tâm nhất.

Người trẻ tuổi cảm y cũng nhất định sẽ giống như Lạc Hoài Nam, hỏi cực kỳ hay, không thể chỉ trích.

Vị thanh niên đánh cò kia, cũng là bởi vì hiểu điểm này, hơn nữa tự thân cao ngạo vắng lạnh, cho nên mới không chịu vào am sao?

Triệu Tịch Nguyệt chỉ biết là, chính mình không phải bởi vì nguyên nhân này.

Nàng thật sự rất muốn biết tung tích của Cảnh Dương chân nhân, nhưng không dám mạo hiểm.

Mặt khác, nàng còn rất muốn biết Tinh Cửu rốt cuộc là ai.

"Cái vấn đề này ngươi nên trực tiếp hỏi ta."

Tĩnh Cửu nhìn vào mắt của nàng nói: "Ta chính là người nghĩ..."

Triệu Tịch Nguyệt giơ tay phải lên, ý bảo hẳn không cần nói nữa.

Tĩnh Cửu lẳng lặng nhìn nàng, tỏ vẻ không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 67: Người có muốn tới xem thử một chút hay không

Động tác giơ tay của Triệu Tịch Nguyệt rất có lực, bởi vì hàng năm cầm kiếm, ngón tay đã chai rồi, xẹt qua trong không khí tốc độ cao, mang theo tiếng gió, gào thét rung động, giống như chiến kỳ phấp phật trên chiến trường, lộ ra ý vị kiên quyết, thậm chí còn có ý tứ sát phạt quyết định.

Càng kiên quyết hoặc là nói kiên định hơn là ánh mắt của nàng.

Tĩnh Cửu một cái ánh mắt, một động tác, nàng cũng hiểu được ý tứ.

Ngược lại cũng giống nhau.

Tĩnh Cửu không tiếp tục nói, chẳng qua không rõ tại sao nàng không muốn nghe.

Hắn biết rõ, thân phận chân thật của mình là chuyện Triệu Tịch Nguyệt muốn biết nhất.

Mặc dù nàng vẫn không nhắc tới, chẳng qua thỉnh thoảng trong lúc nói chuyện cùng hắn lơ đãng nhắc tới mấy cái tên như Liên Tam Nguyệt.

—— đây có lẽ là thử dò xét, có lẽ là suy nghĩ trong nội tâm của nàng tự nhiên lộ ra.

Hôm nay nàng tới gặp Thiên Cận Nhân, chính là muốn hỏi vấn đề này, vì cái gì không hỏi? Tĩnh Cửu chuẩn bị tự nói, vì sao nàng không muốn nghe?

"Đối với thân phận của người, ta từng có rất nhiều suy đoán, ta từng nghĩ người có thể là tà phái yêu nhân, thậm chí còn từng có phỏng đoán ly kỳ hơn."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Nhưng ta hôm nay không hỏi, chính là muốn hiểu, ta thật ra cũng không cần đáp án này."

Tĩnh Cửu hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì ta không muốn nghe được đáp án không tốt, cũng không biết vạn nhất thật là đáp án kia, ta nên làm gì bây giờ."

Lúc nói những lời này, Triệu Tịch Nguyệt bộ dáng có chút lo âu.

Nếu để cho các đệ tử Thanh Sơn Tông thấy hình tượng này, nhất định sẽ khiếp sợ không cách nào nói thành lời.

Đây là chuyện không nên phát sinh ở trên người nàng.

Tĩnh Cửu hiểu được cảm thụ của nàng, nói: "Ta đáp ứng người, không phải là đáp án xấu."

Triệu Tịch Nguyệt ngẩng ra, không dám suy nghĩ xa hơn, nói: "Vậy thì tốt."

Tĩnh Cửu nói: "Như thế là đủ rồi?"

Triệu Tịch Nguyệt thật tình nói: "Người là ai không trọng yếu, ta chỉ biết là người là người rất trọng yếu đối với ta."

Tĩnh Cửu suy nghĩ một chút, nói: "Là như vậy."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hắn nở nụ cười, hoa nhỏ trên mái tóc theo gió run rẩy.

Tĩnh Cửu đưa tay vuốt ve đầu của nàng.

Triệu Tịch Nguyệt mở to hai mắt, hắc bạch phân minh, linh động chí cực, vô cùng động lòng người.

Tĩnh Cửu nghĩ thầm đại khái lại muốn nghe được Thanh Sơn Tông đàm tiếu.

"Không nên như vậy."

Triệu Tịch Nguyệt không tức giận, nhưng có chút bất an.

Nàng có chút cẩn thận đem tay của hắn từ đỉnh đầu cầm xuống.

Sau đó, không buông ra.

Nàng đem hắn từ trên thềm đá dắt xuống, hướng con đường cạnh Mai Viên đi tới.

Trải qua mấy năm, bọn họ du lịch trên thế gian, thỉnh thoảng cần ngự kiếm, tay của bọn hắn cũng sẽ cầm chung một chỗ.

Nhưng đó là cầm, không phải là dắt —— cầm là cầm kiếm, dắt là dắt đi.

Hơn nữa bình thời, bọn họ tự nhiên không thể làm như vậy.

Hôm nay chủ yếu bởi vì Tĩnh Cửu bị thương.

Có lẽ là như vậy.

Hai người đi tới trên đường.

Quán hàng dựa vào bên cạnh Mai Viên, đã trở nên trống rỗng, quán cờ cũng đã triệt hồi, chỉ còn lại một chút mảnh giấy cùng mấy băng ghế cũ rách lật ngã xuống đất.

Phía trước vẫn náo nhiệt, đám người vây quanh một chỗ, thỉnh thoảng phát ra kinh hô.

Người tuổi trẻ kia đứng trước một quán cờ, trên mặt non nót không hề hờ hững như vậy, nhiều thêm chút ít chán ghét.

Cùng những lão bản này đánh cờ, đối với hắn mà nói rất khó chịu.

Chuyện này rất dễ hiểu.

Chẳng qua tại sao hắn lại muốn tới nơi này, kiên trì lấy phương thức này đem các quán cờ đuổi đi?

Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt đi qua trên đường, không có ngừng lại, cũng không có hướng bên kia liếc mắt nhìn.

Bọn họ biết người tuổi trẻ kia là ai, nhưng không đặc biệt cảm thấy hứng thú.

Cầm kỳ thư họa, vốn là vô duyên với cuộc sống của bọn họ.

Cho đến trong đám người vang lên mấy trận kinh hô.

Sau đó bọn họ nghe được một câu nói.

...

...

Xuân Hi kỳ quán Hà tiên sinh sắc mặt rất khó coi, nhất là khi hắn thấy trên mặt người tuổi trẻ kia toát ra thần sắc chán ghét.

Mới vừa rồi hắn tự mình tham dự, thảm bại, càng làm hắn cảm thấy sợ hãi chính là hắn căn bản không rõ mình làm sao bại, thậm chí đối phương kỳ lực sâu cạn cũng nhìn không ra.

Phía ngoài đám người truyền tới tiếng bước chân, hắn quay đầu lại nhìn, thấy được Nhị tiên sinh trong kỳ quán giao du rộng nhất đi tuốt đằng trước, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Xuân Hi kỳ quán ở Triều Ca thành có mấy phần danh khí, hắn là mời được một vị kỳ thủ lợi hại.

Khi hắn thấy vị lão nhân đang mặc áo vải, râu dài đón gió, lại hoảng sợ hít vào một hơi, nghĩ thầm làm sao mời tới vị này?

Càng ngày càng nhiều người thấy được vị lão nhân kia, đám người như thủy triều tách ra, thấp giọng nghị luận cùng suy đoán không ngừng vang lên, cuối cùng cũng đè nén không được, biến thành kinh hô.

"Quách đại học sĩ!"

"Lão nhân gia ông ta làm sao tới rồi?"

Lão nhân tên là Quách Kỳ, chính là hoàng triều trọng thần, Văn Uyên Các Đại học sĩ, địa vị cực cao.

Đối với mọi người dùng quân cờ mà sống trên con đường này mà nói, một cái thân phận khác của lão nhân lại càng thêm nổi danh.

Quách đại học sĩ là danh thủ quốc gia kỳ đạo! Thậm chí được công nhận là người thứ nhất trong triều!

"Kể tiếp."

Vừa đúng lúc này, người trẻ tuổi kết thúc ván cờ trước mặt, đầu cũng không ngẩng lên, nói thẳng

Quách đại học sĩ đi tới trước quán cờ, nói: "Mời chỉ giáo."

Người trẻ tuổi ngẩng đầu lên, thấy là hắn có chút ngoài ý muốn, vẻ mặt rốt cục trở nên thật tâm chút ít, chấp tay nói: "Đại nhân tin tức cũng rất linh thông."

"Chỉ có thể nói ta hôm nay vận khí không tệ."

Quách đại học sĩ khẽ vuốt râu dài, cười nói: "Bởi vì duyên có Mai Hội, triều hội hủy bỏ, ta đi Thụy Tường lâu ăn cơm, Xuân Hi kỳ quán quán chủ vội vã chạy tới, tìm môn khách nhà ta trợ thủ, ta nhất thời tò mò, hỏi mấy câu, nghe hình dung chính là người, tự nhiên muốn đến xem."

Hà tiên sinh thế mới biết vì sao Quách đại học sĩ lại xuất hiện.

Môn khách quý phủ học sĩ, kỳ lực đều tốt, hơn xa kỳ đạo cao thủ bình thường ở Triều Ca thành, nhưng làm sao bì kịp được bản thân học sĩ.

Chẳng qua là đại nhân vật như Quách đại học sĩ làm sao kỳ quán nhà mình có thể mời nổi?

Đang suy nghĩ chuyện này, hắn nghe người trẻ tuổi này nói: "Không đến mức như vậy."

Quách đại học sĩ nghiêm mặt nói: "Triều Ca thành không biết bao nhiêu người muốn cùng người đánh một ván, chẳng qua là người vẫn không đến, hôm nay hiếm thấy có cơ hội, ta có thể nào bỏ qua?"

Nghe nói chuyện với nhau, đám người một mảnh xôn xao, nghĩ thầm người trẻ tuổi này rốt cuộc là ai? Hà tiên sinh cuối cùng không giống dân chúng bày hàng trên đường, đoán được thân phận của người trẻ tuổi, vẻ mặt đột biến, mồ hôi lạnh ướt áo, nghĩ thầm chính mình lại cùng vị này đánh một ván cờ ư? Đây không phải là muốn chết là cái gì? Nhưng sau một khắc hắn cao hứng trở lại, bại bởi vị này là đương nhiên, nơi nào có thể nói mất thể diện, mấu chốt là có mấy người có cơ hội cùng vị này đánh cờ chứ? Đây là chuyện vinh dự tới cỡ nào a.

"Ta chỉ cảm thấy khó hiểu, vì sao người tới nơi này đánh cờ?"

Quách đại học sĩ nhìn hoàn cảnh đơn sơ cùng kỳ cụ bình thường chí cực, nhú nhú mày, rất không giải thích được.

Người trẻ tuổi nói: "Ta không muốn để cho những người này đánh cờ, nhất là ở chỗ này."

Quách đại học sĩ tầm mắt rơi ở mai lâm phía xa, hơi ngần ra, hiểu ý tứ của hắn.

Cho dù Mai Viên đã bị thế nhân quên lãng, nhưng nơi này chứng kiến chuyện trọng yếu nhất trong lịch sử nhân tộc, còn có những người đó.

Chỗ như thế không nên bị tiếng ồn ào chửi bới cùng một bọn bịp bợm giang hồ quấy rầy thanh tĩnh.

"Quả thật có chút khó coi."

Quách đại học sĩ ngắm nhìn bốn phía, nói: "Nếu người thắng ta, ta sẽ đem nơi này dọn dẹp."

Thân là Văn Uyên Các Đại học sĩ, hắn dĩ nhiên có năng lực như thế.

Người trẻ tuổi không tiếp nhận, nói: "Người không thể nào thắng ta, về phần dọn dẹp, đám người này sẽ không tòng phục, hơn nữa Triều Ca thành còn có rất nhiều người không phục."

Đám người lần nữa phát ra kinh hô, nghĩ thầm người này thật sự kiêu ngạo vô cùng.

Quách đại học sĩ lại nghe ra ý tứ gì khác, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Mời."

Người trẻ tuổi nói: "Xin đợi, ta có chuyện cần làm trước."

Quách đại học sĩ nói: "Mời."

Nói xong câu đó, tầm mắt của hắn rơi vào trên cái ghế ngồi coi như sạch sẽ nhất.

Học sĩ phủ quân sự vội vàng tiến lên lau sạch, bung tới trà xanh.

Quách đại học sĩ ngồi xuống, muốn biết người trẻ tuổi chuẩn bị làm gì.

Người trẻ tuổi nhìn về trên đường.

Nơi đó một cặp nam nữ trẻ tuổi mang nón lá đi ngang qua.

Người trẻ tuổi nói: "Người có muốn tới thử nhìn một chút hay không?"

Ánh sáng mặt trời chiếu trên nón lá, khê sáng lên.

Hai người dừng bước, không nói gì.

Người trẻ tuổi nói: "Ta nói người tới thử có thể xem hiểu ván cờ của ta hay không."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 68: Người đánh cờ ẩn mình sau danh cục ở Mai Viên cũ

Cho dù ai nghe câu nói trước, cũng sẽ cho là người trẻ tuổi này đang khiêu chiến Tinh Cửu.

Cho đến sau khi nghe một câu nói, mọi người mới hiểu được ý tứ chân thực của hắn.

Đây không phải là cố ý nhục nhã thì là cái gì?

Lúc trước ở Mai Viên, Lạc Hoài Nam nói muốn bẻ gãy kiếm của Tinh Cửu, Triệu Tịch Nguyệt đối với hắn nổi lên sát ý, như vậy dựa theo diễn biến bình thường phát triển trong các cổ sự, năng lúc này dĩ nhiên tức giận phi thường, vén lên lông mày đen nhánh như đoàn kiếm, trong mắt hiện lên kiếm quang hàn lãnh, nói ra câu danh ngôn của Thanh Sơn Tông, liền ngự kiếm chém về phía người trẻ tuổi sau cái bàn kia.

Nhưng năng cuối cùng tu đạo thời gian quá ngắn, cảnh giới không bằng đối thủ, lâm vào nguy hiểm, Tinh Cửu không thể làm gì khác đành vạch trần thủ đoạn cuối cùng, tự mình xuất thủ, ngay trước mặt một vị Đại học sĩ, đem người trẻ tuổi này chém thành hai khúc, huyết thủy chảy đầy đường, hình ảnh thê thảm không nỡ nhìn. Người trẻ tuổi tông phái làm sao có thể tiếp nhận chuyện như vậy, Mai Hội lúc này bỏ dờ, Triều Thiên đại lục hai nhà chánh đạo môn phái cường đại nhất lúc đó triển khai toàn diện chiến tranh, Phá Hải cảnh cường giả phiên giăng đảo hải, Thông Thiên cảnh cường giả hủy thiên động địa, song phương tử thương thảm trọng. Tây Hải kiếm phái thừa cơ mà lên, Bất Lão Lâm, Huyền Âm Tông các tà phái cường giả cùng Minh Giới yêu nhân cầu kết hướng Chính Đạo Liên Minh phát động công kích, khắp nơi đều là gió tanh mưa máu, máu chảy phiêu xù, lúc đó Tuyết Quốc quái vật bỗng nhiên xuôi nam, Đạo Thánh một mình khó khăn chống đỡ, lưng lẩy chết trận, Trần Bắc quân bị tàn sát sạch sẽ, Triều Ca thành bị phá, Nhân tộc hoàng triều từ đó hủy diệt...

May mắn chính là, đoạn lịch sử này chưa kịp xuất hiện tại thời không này, đã bị Tinh Cửu ngăn cản.

Trên thực tế, những chuyện tương tự trước kia hắn cũng đã làm, chỉ bất quá cả Triều Thiên đại lục không có mấy người biết đến.

Thông qua độ mạnh yếu trên tay, Triệu Tịch Nguyệt chính xác cảm nhận được ý tứ của hắn.

Đối với người tu đạo mà nói, tâm tình là rất vô vị, chuyện dư thừa.

Không bằng một kiếm giết, hoặc là một mã tướng quân.

Nếu như không thể, cần gì tức giận.

Tinh Cửu buông tay Triệu Tịch Nguyệt, ở dưới chút ít ánh mắt khác thường đi đến trước quán cờ.

Triệu Tịch Nguyệt có chút ngoài ý muốn, nghĩ thầm nếu quả thật không quan tâm, vậy vì sao người phải đi?

Nếu quả thật không thích, cho dù không đồng nhất kiếm chém qua, chẳng lẽ không phải nên trực tiếp rời đi, vì sao phải nghe hắn?

Quách đại học sĩ nhìn Tinh Cửu một cái, có chút kỳ quái quan hệ giữa hắn cùng với vị trẻ tuổi này, nói: "Biết đánh cờ?"

Tinh Cửu nói: "Đại khái."

Quách đại học sĩ không nghĩ chuyện này nữa, bởi vì hắn hiện tại cần tuyệt đối chuyên tâm.

Hắn không có cùng người trẻ tuổi đánh cờ, nhưng xem vô cùng nhiều sách dạy đánh cờ của đối phương.

Hắn rất tin đối phương là người thiên phú tài hoa lớn nhất mấy trăm năm qua.

Hắn là kỳ đàn danh thủ quốc gia, thậm chí được khen là người mạnh nhất trong triều, vẫn không có lòng tin có thể chiến thắng đối phương.

Cùng nhân vật như thế đấu cờ, hắn phải tập trung toàn bộ tâm thần, ngăn cách hết thấy quấy nhiễu, mới có thể có chút cơ hội.

Người trẻ tuổi không cùng Tinh Cửu nói chuyện với nhau, nhắm mắt lại bắt đầu dưỡng thần.

Hắn không cho là mình thất bại, nhưng Quách đại học sĩ cuối cùng cùng đám quán chủ này không giống.

Trên đường rất an tĩnh, không khí có chút khẩn trương.

Bỗng nhiên, ngoài đám người truyền tới tiếng xe ngựa, thậm chí còn có tiếng phi kiếm xé gió vang lên.

Ngay sau đó, trên đường truyền đến tiếng bước chân dồn dập còn có nói chuyện với nhau.

"Ở nơi đâu?"

"Các người không nghe sai, Quách Học sĩ thật là nói như vậy? Thật sự là vị kia?"

"Vị kia làm sao tới chỗ như thế?"

Mười mấy người số tuổi khác nhau, ăn mặc khác nhau đi tới.

Có dung mạo uy nghiêm, quan bào bắt mắt, có khí độ văn nhã, đang mặc trường sam, còn có thương nhân, thậm chí còn có người tu đạo đạp kiếm tới.

Những người này biết nhau, đều là Triều Ca thành kỳ đạo cao thủ, thậm chí có chút ít là danh thủ quốc gia.

Các quán chủ nhận ra một chút người trong đó, tự nhiên cũng đoán được thân phận của những người còn lại, khiếp sợ im lặng, mau chóng nhường đường.

Các kỳ đạo cao thủ nhìn Quách đại học sĩ cùng vị trẻ tuổi cách án mà ngồi, mới biết được thì ra tin đồn thật sự, rất kích động, lại vội vàng cầm miệng, không dám phát ra bất kỳ thanh âm gì, để tránh quấy rầy đến hai người, chẳng qua là nhìn đứng ở bên án có thanh niên đội nón lá, không khỏi có chút nghi ngờ, nghĩ thầm người này là ai?

Người trẻ tuổi nhắm mắt lại, tựa hồ không có bất kỳ ảnh hưởng.

Mấy chục tức sau, Quách đại học sĩ chậm rãi mở mắt, nói: "Bắt đầu đi."

Ánh mắt của hắn như giếng sâu, đã chân chính bình tĩnh.

Người trẻ tuổi mở mắt, nói: "Mời."

Một tiếng mời, hắn hắn là đem quân đen đi trước để lại cho đối thủ.

Kỳ đạo cao thủ đặc biệt tới xem cuộc chiến kinh hải im lặng, nghĩ thầm vị này quả nhiên cao ngạo tự tin như trong truyền thuyết như vậy.

Quách đại học sĩ vẫn bình tĩnh, không có bị khinh thị mà tức giận, cũng không có vui sướng vì chiếm tiện nghi, nhặt lên một con cờ, khẽ đặt ở bàn cờ.

Người trẻ tuổi cầm lấy một con cờ, đặt ở một chỗ khác trên bàn cờ.

Rất nhiều người chú ý tới một chút chi tiết khác biệt.

Quách đại học sĩ nhặt quân cờ dùng là trung thực hai chỉ, nhẹ nhàng để xuống, động tác rất là phong nhã, giống như là cành liễu lướt nước, không có phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Người trẻ tuổi lại là dùng ba ngón tay bắt con cờ, tùy ý để xuống, động tác có chút khó coi.

Con cờ của hắn cùng bàn cờ va chạm, phát ra ba một thanh âm vang lên, cũng không có gì sát phạt, chẳng qua là tầm thường.

Con cờ rơi xuống vị trí cũng rất tầm thường, nhìn không ra diệu dụng.

...

...

Nếu nói hay, là có thể nhìn thấy tốt.

Nếu nói tốt, chính là có thể được tôn sùng tính ra ưu thế tiếp sau.

Quân cờ bước đầu tiên, nếu như nhìn chưa ra diệu dụng, có thể là bởi vì trên bàn cờ chỗ trống còn quá nhiều, còn có không gian phát triển vô hạn, cho nên không cách nào suy tính.

Nhưng nếu như vài chục quân tiếp theo vẫn là phong cách như vậy, tầm tầm thường thường, đậm như nước trong, không có chút nào diệu dụng có thể nói, đã nói rõ người xem cờ căn bản không cách nào suy tính đến chân thật tiếp sau.

Vậy có thể là người đánh cờ có kỷ lực thắng được người xem cờ quá nhiều, càng nhiều nguyên nhân hay là mỗi người ý nghĩ vốn không giống nhau.

Các kỳ đạo cao thủ đã không hề suy tư dụng ý mỗi nước cờ của người trẻ tuổi nữa, nghĩ tới chờ cục diện rõ ràng một chút lại suy tính.

Tĩnh Cửu không làm như vậy.

Hắn nhìn bàn cờ, yên lặng thôi diễn tính toán.

Phương pháp hắn đánh cờ vốn cùng người khác bất đồng.

Hắn thói quen từ bước đầu tiên lên đã bắt đầu suy tính, cho đến cả cuộc kết thúc.

Loại phương pháp này rất cực đoan, yêu cầu rất cao, nhưng vô cùng phù hợp với người không có thật tình học qua đánh cờ như hắn.

Hắn dĩ nhiên biết phương pháp này có chút vấn đề, chỉ bất quá trước kia không có cơ hội cảm thụ.

Cho tới hôm nay, hắn mới rốt cục cảm nhận được.

Cái vấn đề kia chính là ——đánh cờ như vậy tương đối mệt mỏi.

...

...

Một mảnh an tĩnh.

Chỉ có thanh âm con cờ rơi vào trên bàn cờ.

Càng ngày càng nhiều người tới, tới đều là danh nhân Triều Ca thành, thậm chí có mấy vị Quốc Công cũng đích thân tới.

Hôm nay trận đấu cờ ngoài Mai Viên cũ này, nhất định sẽ trở thành danh cục được ghi vào lịch sử.

Đương triều đệ nhất danh thủ quốc gia đối với kỳ đạo thánh thủ trẻ tuổi, ai thắng ai thua?

Con cờ rơi xuống.

Thời gian trôi qua.

Ánh sáng chuyển dời.

Tĩnh Cửu đứng bên cạnh bàn cờ.

Có chút tầm mắt thỉnh thoảng rơi vào trên người của hắn, sau đó dời đi.

Hắn mang nón lá chẳng qua là bởi cảnh trận cờ này, tự nhiên không được để ý tới.

Trừ người trẻ tuổi này, không ai biết hắn lúc này cũng đang đánh cờ.

Đánh đúng là ván cờ này.

Vẫn đứng, khó tránh khỏi hơi mệt chút.

Cho nên hắn lấy ra ghế trúc, ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 69: Thắp đèn xem cờ cùng xem người

Động tác này của Tinh Cửu để cho hấn lần nữa được chú ý tới.

Mọi người bắt đầu suy đoán thân phận của hấn lần nữa.

Đứng bên cạnh bàn cờ, có thể đem cục diện trên bàn cờ thấy rất rõ ràng, thậm chí có thể thấy rõ nếp nhăn trên mặt Quách đại học sĩ cùng lông mày cực kỳ mờ nhạt của người tuổi trẻ kia như thế nào nhướng lên. Kỳ đạo cao thủ đang xem cuộc chiến chỉ có thể một chút địa phương đứng ở xa hơn, dĩ nhiên rất hâm mộ chỗ hấn đứng, hấn không thể thủ nhi đại chi, chỉ sợ đứng ở bên cạnh giúp đỡ cũng châm trà cũng vô cùng tốt, ai biết hấn lại cứ như vậy ngồi xuống, đây là kiểu gì?

Hơn nữa, cái ghế kia là từ đâu mà tới?

Ván cờ đã qua phần mở đầu, chính thức tiến vào giai đoạn trung bàn, thế cục rất cục rõ ràng chút ít.

Quách đại học sĩ trải qua một phen đánh giá, đặt xuống một con cờ, cảm giác vô cùng không sai, rốt cục có tâm tình thư giãn một tí, sau đó chú ý tới Tinh Cửu.

Hấn liếc nhìn Tinh Cửu trên ghế trúc, cười hỏi: "Có muốn thêm chén trà nữa hay không?"

Tinh Cửu hỏi: "Trà gì?"

Quách đại học sĩ nói: "Tín Dương đưa tới mao tiên."

Tinh Cửu không hiểu trà đạo, cũng rất ít uống trà, nhưng biết cái tên này, nói: "Vậy thì thêm một chén."

Học sĩ phủ Quân gia một mực chờ bên cạnh, không lâu đã bưng ba chén trà nhỏ mới tới đây.

Tinh Cửu khẽ gạt lá trà, mùi thơm nhàn nhạt theo nhiệt vụ xông ra, có chút dễ ngửi.

Ngay lúc này, người trẻ tuổi làm ra đáp lại, ở góc trên bàn cờ đặt một con cờ.

Quách đại học sĩ tay bưng chén trà nhẹ nhàng cứng lại, mắt híp lại, vẻ mặt trở nên ngưng trọng dị thường, không còn thoải mái nữa.

...

...

Lách tách... Lách tách... Không phải thanh âm thời gian trôi đi, là thanh âm quân cờ rơi vào trên bàn cờ.

Ánh sáng tiếp tục di động, hoàng hôn dần dần dày hơn, tầm mắt trở nên mơ hồ, đã sớm có người chuẩn bị đèn lồng, phổ dài nhất thời sáng ngời như ban ngày.

Ván cờ đã tới trung bàn, con cờ trên bàn cờ càng ngày càng nhiều, cục diện dị thường phức tạp, nhưng đối với kỳ đạo cao thủ đang xem cuộc chiến mà nói, ngược lại dễ dàng thấy rõ hơn.

Bọn họ rất tự nhiên đứng về phía Quách đại học sĩ, suy tư phá giải cục diện trước mặt như thế nào.

Có người nhú chặt chân mày, có người trong vô thức cắn ngón tay, có người ở đêm xuân lạnh xuống không ngừng quạt gió, có người lại là khuôn mặt chán nản lắc đầu.

Điểm giống nhau là, ánh mắt của bọn hấn rất ngưng trọng, tựa như Quách đại học sĩ lúc này đang tham dự ván cờ vậy.

Triệu Tịch Nguyệt đứng ở bên kia đường, nhìn quán cờ bốn phía muôn màu, có chút không giải thích được, sau đó tầm mắt của nàng lần nữa rơi vào trên người Tinh Cửu.

Chỉ có nàng chú ý tới tay phải Tinh Cửu ở dưới ghế trúc khẽ động.

Điều này làm cho nàng nhớ tới rất nhiều ngày đêm tại Thanh Sơn.

Những ngày đêm đó, Tinh Cửu cứ như vậy dựa vào ghế trúc, ngón giữa nhặt một viên cát nhỏ, suy tư hấn là đặt ở địa phương nào trên đĩa sứ.

Hôm nay, hắn có thể nghĩ ra đáp án sao?

"Ta thua."

Quách đại học sĩ suy nghĩ mãi vẫn không ra cách giải.

Hắn thờ dài, thừa nhận kết quả.

Thanh âm của hắn có chút mỗi một, càng nhiều vẫn là thoải mái sau khi trút được gánh nặng, hoặc là nói giải thoát.

Trên đường vang lên một trận kinh hô, sau đó rất nhanh trở nên an tĩnh dị thường.

Mọi tầm mắt từ trên bàn cờ dời tới trên mặt người tuổi trẻ đối diện, trong mắt tràn đầy bội phục, thậm chí còn có kính sợ.

Cờ đen trắng tán lạc tại trên bàn cờ, là hai loại màu sắc can rờ về loạn, có một loại mỹ cảm rất khác biệt, giống như tồn tại hoàn toàn bất đồng, nhưng gần bó tương sinh sau đó tương diệt.

Cờ đen thế công cực kỳ trầm trọng, phảng phất hàn sơn vạn trượng, căn bản không cách nào có thể bước qua.

Cờ trắng cũng không trên mặt đất, giống như tinh thần trong bầu trời đêm, mặt đông mấy viên, phía tây mười mấy viên, nhìn như tùy ý, trong đó nhưng tự có quy luật.

Loại quy luật này cực kỳ huyền diệu, giống như chí lý trong thiên địa, khó có thể hiểu, như vậy làm sao có thể đánh vỡ?

Quách đại học sĩ đứng dậy, cúi nhìn bàn cờ thời gian rất lâu, lần nữa phát ra một tiếng thờ dài.

"Nhân lực quả nhiên không thể thắng thiên, ta đúng là quá tham lam rồi."

Người trẻ tuổi nói: "Đại nhân tu đạo quá muộn, tính lực có hạn, khó bù được khiếm khuyết."

Quách đại học sĩ cười khổ không nói, có chút bi thương.

Là nhất đại danh thủ quốc gia, hắn như thế nào không biết đạo lý này, chẳng qua là... vẫn còn có chút không cam lòng.

Hắn đứng lên, xoay người chuẩn bị rời đi, thân thể lay động, suýt nữa ngã nhào, may nhờ Quán gia phủ Học sĩ một mực bên cạnh, vội vàng đỡ dậy.

Đến lúc này, ngay cả các quán chủ lúc này đã dịch tới nơi xa cũng biết người trẻ tuổi này là ai.

Có thể trung bàn chiến thắng đương triều đệ nhất danh thủ quốc gia, Quách đại học sĩ...

Dối mặt thế gian, chỉ có thể là một người.

Trung Châu Đồng Nhan.

...

...

Đồng Nhan là đệ tử trẻ tuổi Trung Châu Phái, là thiên tài thiên phú xuất chúng.

Càng nổi danh chính là, hắn là người đứng đầu kỳ đạo thiên hạ không có chút nào tranh cãi.

Hắn phần lớn đánh cờ cũng là với đồng môn tại Vân Mộng sơn, trừ ba lần Mai Hội phía trước rất ít xuất thủ, lại càng ít cùng kỳ đạo cao thủ Triều Ca thành và các nơi trao đổi.

Nhưng không người nào dám chất vấn danh tiếng này của hắn.

Bởi vì mọi người đã từng xem kỳ phổ của hắn.

Kỳ đạo chi tranh cùng cái khác bất đồng phương tiện là ở, thông qua sách dạy đánh cờ có thể chính xác phán đoán tài nghệ của một người.

Nhất là nhân vật như Đồng Nhan.

Kỳ phổ của hắn đủ để cho tuyệt đại đa số người đánh cờ cảm thấy tuyệt vọng.

Vấn đề là ở, hắn đã vô địch thiên hạ tại sao lại tới Triều Ca thành con đường này tìm đến lão bản các quán cờ gây phiền toái?

Đồng Nhan không trả lời cái vấn đề này.

Hắn quay đầu nhìn bên cạnh bàn, hỏi: "Người nhìn đã hiểu chưa? Tĩnh Cừu."

Quách đại học sĩ đang chuẩn bị rời đi dừng bước lại, xoay người ngắm nhìn ghé trúc, rất giật mình.

Tĩnh Cừu gỡ nón lá.

Treo ở bên cạnh đèn lồng, chiếu sáng mặt của hắn.

Gương mặt xinh đẹp không cách nào hình dung.

Đám người ồ lên, vang lên rất nhiều kinh hô cùng than thở không kìm nén được.

Ngọn đèn dầu dập tắt.

Chỉ có trên trời mới có.

Đây chính là Tĩnh Cừu trong truyền thuyết?

Đồng Nhan hôm nay đặc biệt ở chỗ này chờ hắn?

Rất nhiều người nhớ tới một tin đồn.

Năm ngoái tứ hải yển cùng Thanh Sơn thử kiếm Tĩnh Cừu cũng từng từng nói——hắn muốn tham gia Mai Hội, ở trên kỳ đạo chiến thắng Đồng Nhan.

Đồng Nhan không phải đến gây phiền toái cho mấy lão bản này, mà là gây sự với hắn? Đánh ván cờ này cho hắn nhìn, là muốn cho hắn ra oai phủ đầu?

Mọi người rất nhanh đã gạt bỏ ý nghĩ của mình.

Đồng Nhan sao mà kiêu ngạo lạnh lùng, mắt cao hơn đầu, làm sao bởi vì một người khiêu chiến mà chuyên môn tới làm chuyện như vậy?

Cho dù Tĩnh Cừu đạt được đứng đầu kỳ đạo tứ hải yển năm ngoái, như thế nào vào tới mắt của hắn?

Hôm nay xem cờ có rất nhiều đại nhân vật, cũng lấy được sách nhỏ Quyển Liêm Nhân biên soạn cho Mai Hội.

Bọn họ nhớ rất rõ ràng, kỳ đạo hạng nhất Đồng Nhan tự nhiên xếp hạng thứ nhất, Tĩnh Cừu xếp hạng vô cùng thấp, thậm chí còn chẳng được vào mười hạng đầu.

Vậy hôm nay rốt cuộc là sao?

Đồng Nhan hỏi vấn đề này có thâm ý gì?

Cờ vậy, vốn chính là trò chơi đơn giản nhất.

Cờ đen cùng cờ trắng, thay phiên đặt trên bàn cờ, không có gì khó khăn, cho dù là hải đồng cũng chỉ cần một ngày đã có thể nắm giữ quy tắc cơ bản.

Chính bởi vì đơn giản, cho nên khó khăn nhất.

Thế nào mới gọi xem hiểu?

Tĩnh Cừu sẽ trả lời như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 70: Thật là một tay tính toán tốt

Câu hỏi này thật không dễ trả lời.

Người khác thậm chí nghe còn không hiểu.

Đồng Nhan biết, Tĩnh Cừu nhất định sẽ hiểu.

Khi viết Tinh Cửu muốn khiêu chiến chính mình ở trên Mai Hội, hắn đã đi xem kỳ phổ trên tứ hải yến.

Loại coi trọng này hắn sẽ không dành cho những người khiêu chiến khác, cho dù là danh thủ quốc gia thanh danh hiển hách.

Hắn coi trọng, vì Tinh Cửu là Thanh Sơn Tông đệ tử.

Thanh Sơn đệ tử từ trước đến giờ không thích cảm kỳ thư họa, cùng Trung Châu Phái một trời một vực, nhưng nếu có người khê lướt qua đạo này, cũng sẽ thể hiện ra tài hoa kinh người, tỷ như Thanh Dung phong chủ hiện tại Nam Vong.

Nguyên nhân trọng yếu hơn, Tinh Cửu là Cảnh Dương chân nhân đích truyền đệ tử.

Xem kỳ phổ trên tứ hải yến, Đồng Nhan không sinh ra coi trọng đối với Tinh Cửu, ngược lại sinh ra rất nhiều không vui.

Tựa như cảm giác ban đầu của Hướng Văn Thư.

Bọn họ chưa từng thấy người đánh cờ khó nhìn như vậy.

Nếu như nói kỳ đạo có lưu phái, như vậy từ xưa đến nay, vẫn có hai loại lưu phái tồn tại.

Đánh cờ như Tinh Cửu cũng được quy làm lưu phái khổ chiến, một mực tính toán các loại được mất.

Đồng Nhan hoàn toàn không thể nào tiếp nhận phương pháp đánh cờ không có chút mỹ cảm, cạy mạnh thủ thắng này.

Cảnh Dương chân nhân đích truyền đệ tử, làm sao có thể như vậy?

Đồng Nhan hỏi Tinh Cửu có thể hiểu ván cờ của mình hay không, là muốn nói cho hắn biết, cờ không phải là đánh như vậy.

Chẳng lẽ người có thể tính đến mỗi một chủng ứng đối của ta ư? Chẳng lẽ mỗi lần người cũng có thể tính đến một bước tiếp ta đi như thế nào ư?

Tinh Cửu không đáp câu hỏi của Đồng Nhan.

Như vậy tựa hồ chứng minh ý nghĩ của Đồng Nhan.

"Ta vừa rồi đã nói những người này không xứng đánh cờ ở chỗ này, thật ra người cũng giống vậy."

Đồng Nhan đứng dậy, nhìn hắn nói: "Bởi vì người làm vậy không phải là đang đánh cờ, mà là gậy bàn tính."

Lúc nói chuyện, hắn trên cao nhìn xuống nhìn Tinh Cửu, lông mày lộ ra vẻ đậm hơn, bộ dáng mất cao hơn đầu càng thêm làm người ta khó có thể thừa nhận.

Hướng chi, bản thân những lời này đã cực kỳ khắc bạc.

Đám người có chút xôn xao bất an.

Trên kỳ đạo, Đồng Nhan có tư cách bình luận bất luận kẻ nào.

Trước một khắc, hắn dễ dàng tại trung bàn chiến thắng đương triều đệ nhất danh thủ quốc gia Quách đại học sĩ.

Nhưng đánh giá của hắn đối với Tinh Cửu cũng thực quá mức sắc bén, phải biết rằng đối phương là Thanh Sơn đệ tử.

"Lúc trước người đoạn kiếm của Nam Sơn, dùng đúng là tính toán, tựa như phong cách đánh cờ của người vậy."

Đồng Nhan nói: "Ta hôm nay chính là muốn nói cho người biết, tính toán, cuối cùng khó thành đại đạo."

Triệu Tịch Nguyệt ở bên kia đường nghe thấy, mới biết được vì sao người này nói chuyện không khách khí như thế.

Thì ra nguyên nhân giống như Lạc Hoài Nam lên tiếng ở Mai Viên.

Quá Nam Sơn hàng năm du lịch bên ngoài, không biết kết giao biết bao anh hùng hào kiệt, ngay cả Trung Châu Phái thiên tài cũng muốn bắt bình thay cho hắn.

Phải biết rằng quan hệ giữa Trung Châu Phái cùng Thanh Sơn Tông trước giờ chưa nói tới thân cận.

Chuyện này cùng thân phận Thanh Sơn Tông thủ đồ không hề liên quan, tự nhiên bởi vì khí độ làm việc của hắn có chỗ hơn người.

"Gậy bàn tính là chuyện phức tạp hơn vô số lần so với đánh cờ."

Tĩnh Cửu đứng dậy, nhìn Đồng Nhan nói: "Ta cho là đánh cờ cùng mặt chược không có gì khác biệt, đều là trò chơi, chỉ bất quá cần một chút tính toán mà thôi."

Một mảnh xôn xao, rất nhiều người nghe thấy tức giận phi thường, nghĩ thầm hai loại chuyện này sao có thể đánh đồng? Ngay cả các quán chủ bị chen đến nơi xa cũng không phục, nghĩ thầm làm sao có thể cùng loại bài bạc như mặt chược liên quan được, vẫn biết những người này mặc dù đều dùng tàn cuộc làm ra tiền, nhưng làm là nhả sự, ngay cả lừa gạt cũng không thể đánh đồng!

Đồng Nhan cười lạnh nói: "Bằng vào toán lực của mình có thể tính ra tất cả biến hóa ư? Chẳng lẽ ngay cả đại đạo vô ngần người cũng đều không hiểu?"

Tĩnh Cửu nói: "Vũ trụ vô hạn, tự nhiên không cách nào tính toán tường tận, nhưng bàn cờ bất quá chỉ có 38 đường, 361 điểm, vì sao không thể tính toán tường tận?"

Đồng Nhan nói: "Người ngay cả bước tiếp theo ta đi như thế nào cũng tính không ra, còn nói tính toán tường tận gì chứ."

Tĩnh Cửu nói: "Không có ai có thể tính ra mỗi bước cờ kế tiếp của đối thủ, bởi vì bản thân đối thủ của mình cũng có thể không biết được."

Đồng Nhan tự nhiên sẽ không thừa nhận cách nói này.

Tựa như ván cờ này, vô luận Quách đại học sĩ đặt ở nơi nào, hắn cũng đã chuẩn bị tốt mấy đường ứng đối vô cùng tinh diệu.

Mình làm sao không biết bước kế tiếp mình sẽ đặt cờ ở đâu?

Tĩnh Cửu dùng đầu ngón tay gõ bàn cờ, sau đó cầm một viên cờ đen, đặt ở nơi nào đó trên bàn cờ.

"Người có đạo của người, ta có đạo của ta, mỗi người một lối. Nếu như người muốn chứng minh ta sai, ở trên Mai Hội thắng ta rồi hãy nói."

Nói xong câu đó, hắn thu hồi ghế trúc, xoay người đi tới bên kia đường, cùng Triệu Tịch Nguyệt cùng rời đi.

Đồng Nhan thu hồi tầm mắt, nhìn về bàn cờ.

Tầm mắt rất nhiều người vây xem cũng đồng thời rơi xuống.

Sau đó chung quanh vang lên tiếng nghị luận cùng cười khê.

Địa phương cờ đen rơi xuống, hắn là đem ván cờ của mình phá hỏng một mảng lớn.

"Đây không phải hồ nháo sao?"

Dù sao cũng đứng đầu kỳ chiến ở tứ hải yến, không ai cho là Tĩnh Cửu sẽ không biết đánh cờ.

Như vậy Tĩnh Cửu làm như vậy chỉ có thể có hai loại giải thích.

Hắn đem ván cờ của mình giết chết một mảng lớn, Đồng Nhan đáp lại tự nhiên sẽ cùng trước đó tính toán hoàn toàn thay đổi, như vậy có thể chứng minh hắn mới vừa rồi đã nói.

—— không có ai có thể tính toán tường tận ứng đối của đối thủ, bao gồm chính hắn.

Chỉ bất quá như vậy xác minh có cái gì ý nghĩa?

Thông qua phương thức này nhận thua, sau đó không mất mặt rồi đi?

Mọi người cảm thấy ứng đối như vậy có chút cơ trí, cho nên đưa lên tiếng cười thiện ý.

Đồng Nhan không cười, trầm mặc nhìn bàn cờ.

Quách đại học sĩ cũng không cười, nhìn bàn cờ như có điều suy nghĩ.

Ván cờ này phía trước là do hắn đánh, tự nhiên hiểu rõ vô cùng thấu triệt khắc sâu.

Bọn họ nhìn không phải con cờ màu đen, là một chỗ khác trên bàn cờ.

Tĩnh Cửu trước khi đi dùng ngón tay gõ bàn cờ, chính là gõ ở chỗ này.

Không biết qua thời gian bao lâu, Quách đại học sĩ cảm khái nói: "Lợi hại a."

Đồng Nhan mặt không chút thay đổi nói: "Coi như là không sai."

...

...

Triệu Tịch Nguyệt không biết đánh cờ, nhưng nàng cũng biết Tinh Cửu đi quân cờ kia là tự sát.

Thật sự tự sát, không phải là nhảy xuống vách đá, sẽ không có kỳ tích phát sinh, không thể nào thay đổi bất ngờ, cờ đen bởi vì có không gian mới cho nên chuyển bại thành thắng.

Cái loại kỳ cục này phần lớn đều là chuyện xưa ghi lại, cơ bản sẽ không phát sinh trong thế giới thực tế, huống chi đối thủ của hắn là người mạnh nhất trên kỳ đạo.

Như vậy Tinh Cửu làm như vậy có thâm ý gì?

Tinh Cửu nói: "Hắn khẳng định không nghĩ tới ta sẽ đi như vậy, như vậy hắn khẳng định cũng không nghĩ ra một bước tiếp theo sẽ đi như thế nào."

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ thâm đây là tiểu hài tử giận dữ, thờ dài: "Như vậy có ý tứ sao?"

Tinh Cửu nói: "Ta chỉ muốn nói cho hắn biết, chỉ bằng tưởng tượng cùng trực giác vĩnh viễn không cách nào hoàn toàn phán đoán ý nghĩ của đối thủ, đúng là vẫn còn cần tính toán mọi khả năng."

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ tới Đồng Nhan lúc trước nói, hỏi: "Thật có thể đem hết thầy biến hóa trên bàn cờ tính ra ư?"

Tinh Cửu nói: "Không phải tất cả tính toán cũng cần phải có kết quả, có đôi khi chúng ta chỉ cần một chút để trợ giúp lựa chọn được phương hướng quân cờ, nhưng nếu như có thể đem hết thầy cũng tính toán rõ ràng đương nhiên là chuyện tốt nhất. Trên sách người mua cho ta nói thế, mỹ, hình, không, rất nhiều người đều tin cái này, chỉ bất quá bởi vì bọn hắn tính không rõ ràng lắm mà thôi."

Triệu Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút, nói: "Có lẽ là thật, nhưng nghe có chút không thoải mái, có chút lạnh như băng."

Tinh Cửu nhìn về bầu trời đêm, nói: "Bởi vì chúng ta am hiểu dùng từ ngữ cùng định nghĩa tốt đẹp để an ủi nhân loại, mà thế giới vốn chính là như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 71: Động khú đích nhất

Trong bầu trời đêm không có mây, sao cũng không nhiều, yên lặng treo cao xa, lộ ra vẻ rất vắng lạnh.

Thế giới vốn chính là như vậy?

Không, không thể dùng loại từ ngữ lạnh như băng hoặc ám áp để mà miêu tả, bởi vì trước khi có loài người, cũng không có nóng lạnh phân chia.

Sinh mệnh còn sống, làm sao có thể cùng thiên địa vĩnh hằng thống nhất?

Từ vong, hoặc là bắt hủ.

"Chỉ có linh hồn vĩ đại mới có thể bắt hủ sao?"

Triệu Tịch Nguyệt nhìn tinh không lẩm bẩm nói.

Tinh Cửu nói: "Chỉ có người bắt hủ mới có thể bắt hủ."

Triệu Tịch Nguyệt nhớ tới hắn đã từng nói những lời tương tự.

Nhân giả vô địch? Không, người vô địch mới có thể vô địch.

Như vậy làm thế nào để trở thành một người bắt hủ?

"Không biết, bởi vì không cách nào chứng minh bắt hủ."

Tinh Cửu nhìn bầu trời đêm nói: "May mắn chính là, cũng không cần chứng minh."

Nhìn gò má của hắn, Triệu Tịch Nguyệt lại sinh ra loại cảm giác này, phảng phất thấy được vực sâu vô tận vậy.

Rõ ràng đang ở trước mắt, vừa tựa hồ ở địa phương cực kỳ xa xôi, đuổi theo như thế nào đều không thể đuổi kịp.

Cái suy đoán khó có thể tin nhất kia lần nữa hiện lên trong lòng nàng, mặc dù nghĩ như thế nào cũng không thể, nhưng nàng quá quen thuộc cảm giác như vậy.

Từ lúc còn rất nhỏ, sau khi nàng biết mình là truyền nhân được Cảnh Dương chân nhân chọn lựa, vẫn luôn có cảm giác như vậy.

Nàng không dám tiếp tục nghĩ nữa, chuyển đề tài.

"Đồng Nhan hôm nay là chuyên môn chờ người ư?"

"Có lẽ vậy, hắn có thể tính đến chúng ta sẽ xuất hiện, toán lực cũng thực rất mạnh."

"Tại sao hắn muốn làm như vậy?"

"Hắn là hắn đã xem kỳ phở của ta."

"Sao?"

Tĩnh Cửu nói: "Hắn không thích phương pháp đánh cờ của ta, nhưng phải thừa nhận kỳ lực của ta, cho nên muốn gặp ta."

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Các người rốt cuộc ai mạnh hơn ta?"

"Cờ tướng thì hắn không thể nào thắng ta."

Tĩnh Cửu bình tĩnh nói: "Cờ vây thì ta không bằng hắn."

Trước khi rời khỏi quán cờ, hắn đặt quân cờ đen kia xuống chẳng qua là đòn che mắt, địa phương chân chính mà hắn muốn đặt cờ là nơi hắn gõ ngón tay.

Đồng Nhan cùng Quách đại học sĩ mới có thể hiểu được ý tứ của hắn, nhìn ra chỗ lợi hại của quân cờ này. Nhưng đó là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê —— hắn tính toán thời gian rất lâu mới nghĩ ra nước cờ đó, nếu quả thật để cho hắn thay thế vị trí của Quách đại học sĩ, cùng Đồng Nhan tiến hành nghiêm chỉnh đánh cờ, khả năng bại sẽ rất lớn.

Triệu Tịch Nguyệt đưa tay giải khai đuôi sam, cảm thấy thoải mái hơn, tâm tình còn có chút trầm trọng.

Ban đầu ở tứ hải yển nàng đối với Hường Văn Thư nói câu nói kia, mới có những chuyện sau này.

Bây giờ nghĩ lại, nàng có chút hối hận.

Đến đầu phố, quẹo trái là Thái Thường tự, quẹo phải qua độ nha cầu qua ba cái lộ khẩu nữa chính là Triệu gia.

Triệu Tịch Nguyệt dừng bước, nói: "Đồng Nhan là hạng người gì?"

Tĩnh Cửu nói: "Ta không biết, người thì sao?"

Triệu Tịch Nguyệt lắc đầu: "Ta cũng không biết."

Từ phương diện khác mà nói, Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt vốn là hai cái dị chủng của tu hành giới.

Bọn họ tựa hồ không quan tâm tới chuyện gì.

Bọn họ không giống người bình thường quan tâm lương thực cùng rau dưa, cũng không giống thi nhân quan tâm xuân ấm áp cùng hoa nở.

Bọn họ không giống lạc Hoài Nam chú ý Nhân tộc tiền đồ và vận mệnh, cũng không giống Đồng Nhan như vậy quan tâm hắc bạch thế giới thắng bại cùng huyền cơ.

Ngay cả trên đường tu đạo vốn nên coi trọng chút ít đối thủ, bọn họ cũng không quá quan tâm.

"Ta đi về hỏi trong nhà."

Triệu Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút nói.

Tĩnh Cửu nghĩ thầm mình bây giờ cũng có nhà người, nói: "Ta trở về cũng sẽ hỏi một chút."

Lúc chuẩn bị cáo biệt, Triệu Tịch Nguyệt bỗng nhiên nghĩ đến một việc, hỏi: "Người đánh mặt chược rồi ư?"

Tĩnh Cửu do dự đôi chút, nói: "Trước kia... Bị người buộc đánh mấy lần, bọn họ nói ba thiếu một, không đánh không được."

Triệu Tịch Nguyệt rất giật mình, thậm chí so với phát hiện hấn ở trong am bị thương càng thêm giật mình.

Tinh Cửu mọi sự đều không để tâm, hơn nữa vô cùng lười, ai có thể buộc hấn làm chuyện chính mình không muốn làm đây!?

...

...

Thanh Sơn Cửu Phong, đều ở trong mây mù.

Sương mù trên Thượng Đức phong không nhiều như sương mù ở Kiếm Phong, nhưng càng thêm rét lạnh, có lẽ nguyên nhân là do chiếc giếng sâu nổi thẳng tới tận lòng đất kia chăng?

Nguyên Kỵ Kinh đứng ở chỗ sâu nhất trong động phủ, mặt không chút thay đổi nhìn đáy giếng, không biết suy nghĩ điều gì.

Mấy năm trước hấn rốt cục phá cảnh thành công, trở thành một vị Thông Thiên cảnh đại vật sau Thanh Sơn Chương môn, Thanh Sơn Tông thanh thế càng cao hơn, địa vị của hấn ở Thanh Sơn cũng càng thêm không thể rung chuyển, thậm chí ở rất nhiều người xem ra, đã mơ hồ uy hiếp được địa vị của Chương môn đại nhân.

Nhưng những năm qua hấn rất bề bộn, không làm gì cả, chẳng qua là nhìn miệng giếng này, phảng phất bên trong có phong cảnh rất đẹp.

...

...

Thiên Quang phong cao nhất, đỉnh núi đã lộ ra khỏi tầng mây, cho nên ánh mặt trời nơi này tốt nhất, rơi vào trên người ẩm áp vô cùng, có thể trông về phía chư phong còn lại, phong cảnh cũng là đẹp nhất.

Chương môn đại nhân thu hồi tầm mắt nhìn về Thích Việt phong, lắc đầu, đi trở về trước bia đá, nhìn vỏ thanh kiếm cắm ở trên bia, như có điều suy nghĩ.

Dưới tấm bia đá sinh ra một đạo khí tức thần nhiên tang thương.

Nguyên Quy chậm rãi mở mắt, dùng ánh mắt mờ mịt nhìn hấn một cái.

Là trấn thủ già nhất Thanh Sơn, không biết nó đã làm bạn với mấy đời Thanh Sơn Chương môn, sau đó đưa tiễn bọn họ rồi.

Cho tới bây giờ, nó vẫn không rõ vì sao đám Chương môn này luôn giữ bộ dáng ưu tư.

Chẳng lẽ bọn họ không biết suy nghĩ sẽ tổn hại đạo tâm ư?

Khó trách đến cuối cùng cũng không có mấy có thể phi thăng thành công.

Bọn họ rốt cuộc có chuyện gì nghĩ không thông chứ?

...

...

Phía tây bắc Triều Thiên đại lục, có một mảng lớn núi cao cánh đồng tuyết, bát ngát hoang vu, hàn lãnh chí cực, hiếm thấy người ở, được gọi là lãnh sơn.

Côn Luân Sơn, Thiên Sơn cùng với Nha Sơn, cũng là một phần của phiến núi cao này.

Nơi này đồng thời cũng là địa phương tà phái yêu nhân ẩn nấp, nghe nói tổng đàn của Huyền Âm Tông cũng ở chỗ này.

Triều Ca thành đã vào xuân, nơi này như cũ gió tuyết đầy trời, rét căm căm chí cực.

Một cái chấm đen xuất hiện xa xa trên cánh đồng tuyết, sau đó càng ngày càng gần, tiếng địch cũng dần dần rõ ràng, rất là dễ nghe.

Bão tuyết tán loạn, mục đồng thổi địch?

Thổi địch không phải là mục đồng, mà là một vị thanh niên.

Thanh niên kia mặt mày sạch sẽ, lộ ra ý tứ tản mạn, trong tươi cười có một mùi vị nói không ra lời.

Hấn cười không phải là bò mà là một đầu ly ngư, lông dài màu đen mà luộm thuộm sắp chạm đến mặt đất.

Hấn thổi cũng không phải là sáo trúc bình thường, mà là một cây cốt địch.

Cốt địch hơi ngả vàng ở giữa có huyết tuyến nhàn nhạt như ẩn như hiện, nhìn hình dạng và cấu tạo có thể là xương người.

Tiếng địch chợt dừng lại.

Có con hạc giấy từ trong gió tuyết, rơi vào lòng bàn tay của hắn, hóa thành giấy viết thư.

Người thanh niên kia nhìn cũng không nhìn, liền biết nội dung trên tờ giấy, thản nhiên cười.

"Tiểu Tử đứa nhỏ này làm sao thiếu kiên nhẫn như thế? Lại muốn dùng một cái thần côn động thủ, Tiểu sư thúc của ngươi không phải là người dễ đối phó như vậy đâu."

Nơi này chỉ có tuyết cùng vách núi, không có đường.

Trong mắt người thanh niên kia phảng phất có một con đường nhìn không thấy, cỡi ly ngư hướng hàn sơn mà đi, không có chút do dự.

Đi tới trên núi tràn đầy nhai thạch, cho đến không còn đường đi, hắn tung mình xuống ly ngư, đi tới trước một vách đá dựng đứng.

Cong lên ngón trở gõ thạch bích, thanh âm trầm muộn vô cùng, cho thấy bên trong tuyết đối không thể trống không, tự nhiên không cách nào chứa được người.

Thanh niên lại nở nụ cười, cảm giác phi thường hài lòng, đem cốt địch gài vào bên hông, nói: "Ra đi, độn kiếm giả."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 72: Truyền thuyết về độn kiếm giả

Độn kiếm giả, không phải là người tu đạo mượn kiếm ẩn mình trong thiên địa, mà là ẩn độn trong thiên địa để tránh kiếm của những người khác.

Tránh chính là kiếm của Thanh Sơn kiếm tông.

Thế gian có ba vị độn kiếm giả.

Bọn họ đều là đối tượng cùng Thanh Sơn kiếm tông kết làm thù hận không thể giải, bị Thanh Sơn kiếm tông chiếu cáo thiên địa, cần thiết tru diệt.

Chỉ cần bọn họ dám xuất hiện, Thanh Sơn kiếm tông sẽ đưa bọn họ một kiếm giết, hoặc là vạn kiếm giết.

Cái trước nói chính là Thừa Thiên kiếm của Thanh Sơn Chuông môn, cái sau nói chính là Thanh Sơn kiếm trận.

Cách xa nhau mấy vạn dặm một kiếm giết, nghe gần như thần tích, làm sao có thể là thật được?

Vốn dĩ Thanh Sơn Chuông môn cảnh giới sâu không lường được cùng thanh tuyết thế danh kiếm kia còn có Thanh Sơn kiếm tông nội tình thâm hậu khó có thể tưởng tượng, chưa chắc đã có thể làm được điểm này.

Nguyên nhân chân chính làm cho cả Triều Thiên đại lục cũng tin tưởng chuyện này, chính là sau khi Thanh Sơn kiếm tông tuyên cáo chuyện này, ba vị độn kiếm giả không còn xuất hiện.

Bất kể cảnh giới tuyệt diệu như thế nào, bối cảnh thâm hậu như thế nào, tóm lại ba người này cứ như biến mất.

Độn kiếm giả thuyết pháp, chính là như vậy mà có.

Đem Thanh Sơn Tông đắc tội đến trình độ như vậy, tất nhiên là đối với Thanh Sơn Tông làm ra chuyện vô cùng ác độc, tự nhiên không thể nào là người bình thường, cảnh giới thủ đoạn cũng rất phi phạm.

Trong truyền thuyết vị độn kiếm giả lâu đời nhất, chính là một vị kiếm tiên Thông Thiên cảnh ở Nam hải.

Hắn vào thời khắc nguy hiểm nhất, khởi động đại trận đem đảo nhỏ nơi tông phái trú ngụ lẫn mình vào trong sương mù bên cạnh đại ốc xoáy phía nam, mới tránh thoát họa sát thân.

Vị độn kiếm giả thứ hai nghe nói là người thừa kế hoàng triều cũ, vì trọng đoạt hoàng quyền sinh loạn trên thế gian, dẫn phát rất nhiều chuyện thảm thiết.

Tại lần phân loạn mà lịch sử không ghi lại tí mảy may, Thanh Sơn kiếm tông mất đi mười mấy tên đệ tử ưu tú.

Người này mượn vỏ của linh quy vạn năm, mới may mắn tránh thoát Thiên Quang phong đuổi giết.

Trong truyền thuyết, người này từ đó mai danh ẩn tích sống ở một tòa thành thị rất tầm thường bên bờ đầm lầy, không có một khắc nào dám bỏ cái mai rùa kia ra.

Vị độn kiếm giả thứ ba càng thêm nổi danh, là tổ sư đời thứ ba của Huyền Âm Tông. Vị tam đại tổ sư này chính là ma đầu vô cùng trứ danh trong lịch sử tu đạo, bởi vì hủy hoại mấy vị Thanh Dung phong đệ tử, bị Thanh Sơn kiếm tông thù phải giết, lúc đầu hắn cũng không thèm để ý, muốn mang Huyền Âm Tông cùng Thanh Sơn Tông chính diện đối kháng, kết quả sau một cuộc huyết chiến, Huyền Âm Tông tông đàn bị hủy, bên trong tông cường giả tử thương hơn phân nửa, các chi đệ tử rơi là tả các nơi bắc cảnh, cho đến hôm nay cũng không cách nào hoàn toàn khôi phục rầm rộ năm đó.

Vị tổ sư này bản thân lại là bị Thanh Sơn kiếm tông giết sợ, trốn ở dưới đất thâm sơn, không cách nào thấy ánh mặt trời.

Độn kiếm giả chuyện xưa, là một trong những truyền thuyết nổi danh nhất Triều Thiên đại lục.

Ba vị độn kiếm giả thật không còn xuất hiện, nói không chừng bọn họ cũng đã chết, nhưng những truyền thuyết này vẫn truyền lưu trên thế gian, thậm chí ngay cả dân chúng bình thường cũng biết.

Cũng có rất nhiều suy đoán hoặc là nói chất vấn, câu chuyện độn kiếm giả là Thanh Sơn kiếm tông tự mình thù dệt nên. Ba người kia nếu không dám xuất hiện, ai có thể chứng minh đây? Mà theo thời gian trôi đi, chuyện xưa này truyền bá càng rộng, hình tượng Thanh Sơn kiếm tông sẽ càng ngày càng lớn mạnh, làm người ta sinh ra sợ hãi.

Trừ Trung Châu Phái, Quả Thành Tự, Huyền Linh Tông các môn phái lịch sử đã lâu tu hành, càng ngày càng nhiều người cho là như vậy.

Cho đến hôm nay bão tuyết bay tán loạn, có người thổi địch tới, ở trước vách đá dựng đứng nói câu ra đi.

Nếu như là thật, độn kiếm giả trong vách đá dựng đứng hẳn là Huyền Âm Tông tam đại Lão tổ, có một thân tu vi kinh thiên động địa, lại bị Thanh Sơn kiếm trận buộc không dám hiện thân.

Tiếng địch đã qua, chỉ còn lại gió bắc gào thét, trên núi không có bất kỳ thanh âm khác.

"Ngươi hẳn là còn nhớ rõ ta là ai. Hiện tại ta đây rất yếu, chẳng lẽ ngươi cũng không muốn ra giết ta trút giận sao?"

Người thanh niên kia cười nói.

Vách núi an tĩnh, không có hồi âm.

Thanh niên đùa cợt nói: "Đường đường Huyền Âm Tông Lão tổ, cư nhiên bị Thanh Sơn ta ép giống như chuột, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy mất thể diện ư?"

Vẫn không có thanh âm.

Thanh niên xoay người sang chỗ khác, chống thắt lưng nhìn đầy trời phong tuyết nói: "Nếu ta đã tìm được ngươi, ngươi còn có thể trốn đi nơi nào chứ?"

Không biết hắn rốt cuộc lai lịch ra sao, rõ ràng tu vi cảnh giới còn thấp, nhưng dám đối với vị Lão tổ kia nói chuyện như vậy, trên mặt nhìn không thấy chút nào sợ hãi.

"Đúng vậy a, chỉ cần ngươi không ra, dù sao ta cũng vào không được."

Người thanh niên kia nhún mày cười nói: "Nhưng ta có thể báo cho Thanh Sơn Tông văn bối a."

Vẫn không có thanh âm đáp lại hắn, nhưng sâu trong lòng đất mơ hồ truyền đến một tia rung động nhẹ vô cùng.

"Ngươi hỏi ta người điên này muốn làm gì ư?"

Nhìn phong tuyết càng ngày càng đi, thanh niên trầm mặc thời gian rất lâu, cuối cùng nói một câu.

"Ta chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về ta. Bài mật chược đã thật lâu không đánh, ngươi có muốn làm đáp tử mối của ta hay không?"

...

...

Triều Ca thành lần nữa đổ xuống mưa nhỏ, tích tí tách, ướt rêu xanh, ướt mái hiên.

Trở lại trong phủ, Tinh Cửu theo hành lang mưa đi qua, chuẩn bị trở về phòng của mình, nhìn "Huỳnh trưởng" của mình ở khách sảnh, dừng bước lại hỏi: "Các ngươi biết chơi mật chược sao?"

Tĩnh gia đại ca vội vàng đáp: "Thỉnh thoảng sẽ chơi, nhưng đánh ít... Ngài... Ngươi muốn chơi ư?"

"Chẳng qua là hỏi một chút." Tĩnh Cửu nghĩ tới chuyện lần trước nói, hỏi: "Đã đánh cuộc chưa?"

Tĩnh gia đại ca hiểu được hần nói chính cái gì, lẳng lẳng gật gật đầu.

Tĩnh Cửu trầm mặc đôi chút, bỗng nhiên nói: "Có thể rút lại hay không?"

Tĩnh gia đại ca vẻ mặt nhất thời trở nên khản trương, nói: "Thật giống như... Không thể."

"Như vậy a... Vậy trong nhà có sách cờ vây không? Ta khuya hôm nay muốn nhìn một chút."

Nghe lời này, Tĩnh gia đại ca sắc mặt càng thêm đặc sắc, thanh âm khê run nói: "Ta đi tìm xem."

...

...

Nghe tiếng mưa rơi một chút, uống chén trà xanh, Tĩnh Cửu tìm một bộ cờ vây, bắt đầu xếp quân cờ.

Con cờ theo thứ tự để trên bàn cờ, vô luận vị trí hay là thứ tự, cũng cùng cũ ván cờ ở Mai Viên cũ giống nhau như đúc.

Tĩnh Cửu yên lặng suy nghĩ chốc lát, bắt đầu một lần nữa xếp cờ, lần này hần vẫn chấp cờ đen, chính mình đi.

Thời gian không bao lâu, ván cờ này kết thúc, cuối cùng thắng bại chỉ nửa quân.

Nếu như hần bắt đầu lại từ đầu, cục diện có thể so với Quách đại học sĩ khá hơn chút, nhưng quả thật có chút mệt mỏi.

Không biết là đêm xuân mang đến hàn khí, vẫn là mỗi một tác động thương thế, Tĩnh Cửu ho hai tiếng.

Hòa Quốc Công vừa lúc từ trong địa đạo đi ra, nghe được hần ho, sắc mặt đột biến, lo lắng nói: "Tiên sư có bệnh hay không?"

Tĩnh Cửu không để ý đến, trực tiếp hỏi: "Đồng Nhan là hạng người gì?"

Thật ra hần cũng không quan tâm vấn đề này, chỉ sợ mới vừa ở Mai Viên gặp nhau, kiến thức đối phương ở kỳ đạo phương diện cảnh giới cao thâm

Ở trên Mai Hội thua làm sao bây giờ? Thua thì thua, còn có thể làm sao? Nếu như là dĩ vãng mấy trăm năm Tĩnh Cửu dĩ nhiên có thể nghĩ như vậy.

Cho dù là hần, cũng không cách nào đem tất cả mọi chuyện cũng làm được đệ nhất thiên hạ.

Nhưng hiện bởi vì tiểu Tịch Nguyệt, còn có... Tĩnh gia tài phú tự do, hần tựa hồ phải thắng, như vậy dĩ nhiên sẽ phải thật tình hơn chút ít.

Hòa Quốc Công trả lời rất nhanh cũng rất hay.

Hần không có nói Đồng Nhan quê quán, cảnh giới, mê hoặc, nói thẳng một cái tin tức nghe tới rất nhàm chán.

Đã từng nói, loại tin tức này chỉ có phụ nhân mới thích hỏi thăm hơn nữa trao đổi.

"Đồng Nhan là con rể Trung Châu phái Chương môn phụ nhân chọn lựa cho nữ nhi của mình, nhưng chính hần cũng không nguyện ý."

Hòa Quốc Công mỉm cười nói: "Nghe nói là bởi vì hần biết, Lạc Hoài Nam mới là con rể Chương môn tự mình chọn xong."

Nghe lời này, Tĩnh Cửu nhớ tới hôm nay trên Mai Hội vị thiếu nữ đánh đàn nhu nhược.

Hần biết tên của nàng gọi Bạch Tảo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 73: Tĩnh Cửu vào cung

Lộc Quốc Công lại nói chút ít chuyện liên quan tới Đồng Nhan.

Quan hệ của Trung Châu Phái cùng hoàng tộc từ trước đến giờ thân cận, hẳn trông coi Thái Thường tự, tự nhiên biết rất nhiều bí mật người bình thường không biết được.

Tĩnh Cửu lắng lắng mà nghe, biết đại khái vì sao tiểu hài tử này luôn giữ dáng vẻ cao ngạo, mắt cao hơn đầu.

Hắn tự tay cầm lấy chén trà nhấp một hớp, ho hai tiếng.

"Ngài rốt cuộc làm sao vậy?"

Thần sắc lo lắng trên mặt Lộc Quốc Công càng đậm.

Người tu đạo sẽ không bị nhiễm lạnh, cho dù trà lạnh hơn nữa, cũng không cách nào bị kích thích mà ho khan.

Cả Triều Ca thành đều đã biết chuyện đã xảy ra bên ngoài Mai Viên cũ.

Hắn biết lúc ấy Tĩnh Cửu cũng có mặt nơi đây, lại thấy Tĩnh Cửu muốn biết chuyện về Đồng Nhan, không khỏi có chút suy đoán, có phải Tĩnh Cửu chịu thiệt thòi gì hay không.

Tĩnh Cửu nói: "Ta ở Mai Viên cũ gặp mặt Thiên Cận Nhân."

Lộc Quốc Công cũng biết chuyện này, có chút nghi ngờ, nghĩ thầm chẳng lẽ lúc ấy đã xảy ra chuyện gì?

"Hắn muốn giết ta."

Tĩnh Cửu cũng không nói Thiên Cận Nhân đã làm cụ thể những gì.

Đoạn thần thức này lên vào trong thân thể của hắn, rất có thể chỉ là muốn rình coi.

Nhưng loại thủ đoạn này đã uy hiếp tới sự hiện hữu của hắn, nếu như sau khi thành công, sống chết của hắn sẽ gặp bị Thiên Cận Nhân nắm giữ.

Như vậy theo hắn, Thiên Cận Nhân muốn giết mình.

Lộc Quốc Công về mặt đại biến, nếp nhăn trên mặt khai mở một đóa thật lớn, tự nhiên không phải vì vui vẻ, mà là nghiêm túc.

Hắn rất khiếp sợ, càng không giải thích được, vì sao mà vị đại sư Thiên Cận Nhân này lại làm chuyện như vậy đối với Tĩnh Cửu.

"Nếu như tối nay hắn không rời khỏi Mai Viên, vậy hắn giết ta, chính là chuyện nội bộ của Thanh Sơn."

Nghe được câu này, Lộc Quốc Công hiểu được chính mình cần phải lập tức phái người đi quan sát Mai Viên cũ.

Loại chuyện này không cần Tĩnh Cửu đưa ra mệnh lệnh thêm nữa.

Lộc Quốc Công có chút bận tâm nói: "Chuyện nội bộ Thanh Sơn, về phía ta có thể không dễ dàng tra xét."

Tĩnh Cửu nói: "Không cần tra xét nữa, là Phương Cảnh Thiên."

Lộc Quốc Công khiếp sợ lần nữa, tâm tình có chút trầm trọng.

Phương Cảnh Thiên là Thanh Sơn Tông Tích Lai phong chủ, Phá Hải thượng cảnh đại nhân vật.

Tĩnh Cửu trực tiếp đem cái tên này nói cho hắn biết, điều này đại biểu tuyệt đối tín nhiệm.

Loại tín nhiệm này đồng thời cũng đại biểu tự tin.

Hắn tin chắc Lộc gia sẽ không phản bội chính mình.

Hoặc là không dám?

Nhưng tại sao lại thế?

Rất nhiều năm trước, Lộc Quốc Công từ trong tay phụ thân thừa kế bí mật này, cũng đã bắt đầu suy tư vấn đề này.

Cho tới bây giờ hắn cũng không còn suy nghĩ cẩn thận, bất quá hắn nói với tự mình —— như vậy cũng rất tốt, tránh cho chính mình đi nghĩ quá nhiều vấn đề khác.

"Thiên Cận Nhân bên kia không dễ xử lý."

Lộc Quốc Công không giấu diếm sự khó xử của mình.

Nhân tộc hoàng triều tổng cộng có hai mươi bảy vị Quốc Công, vai trò của hắn thấp nhất nhưng rất có thực lực, vấn đề là dù là hắn cũng không có cách nào xử lý Thiên Cận Nhân.

Đối phương là đại sư tướng số, được vạn dân kính ngưỡng, Bạch Lộc Thư Viện càng thanh danh lan xa, hơn nữa hắn còn là chí hữu bán sư của Tây Hải Kiếm Thần.

Chớ đừng nói chi, đối phương đến Triều Ca thành, vốn là Thần Hoàng Bệ Hạ tự mình mời tới.

Nghe điều này, Tinh Cửu có chút bất ngờ, hỏi: "Vì sao?"

Lộc Quốc Công không trực tiếp trả lời vấn đề này, nói: "Cùng lời mời với Thiên Tử là trước sau phát ra."

Tinh Cửu hiểu được, nói: "Hoàng Đế muốn tính cái gì?"

Lộc Quốc Công có chút do dự, thấp giọng nói: "Không dám phỏng đoán."

Tinh Cửu hỏi: "Thủy Nguyệt Am có ai tới?"

Đại lục tu đạo tông phái đông đảo, rất nhiều tiên bối cao nhân đều am hiểu thôi diễn tính toán, nhưng nổi danh nhất vẫn là Thủy Nguyệt Am cùng Quả Thành Tự.

Trước khi Thiên Cận Nhân xuất hiện, tất cả người tu đạo đều muốn lấy được ký ngữ hoặc là cảm giám của hai nhà này.

"Am Chủ đang bế quan, cho nên không tới."

Lộc Quốc Công nói: "Người tới rất thần bí, đến bây giờ ta còn không biết là ai."

Tinh Cửu trầm mặc đôi chút, nói: "Muốn xác định xem mình rốt cuộc còn có thể sống bao nhiêu năm hay sao?"

Lộc Quốc Công không dám nói tiếp.

Hoàng Đế tự mình mời Quả Thành Tự Thiên Tử cùng Thiên Cận Nhân, còn muốn mời Thủy Nguyệt Am Am Chủ, coi trọng như thế rốt cuộc là muốn tính toán điều gì?

Cho dù là người có quyền thế nhất trên đại lục, cảnh giới cũng sâu không lường được, chỉ cần không cách nào phi thăng, như vậy ở giai đoạn cuối của sinh mệnh cuối cùng vẫn gặp phải những vấn đề này.

Thời điểm tử vong sắp xảy ra, có Hoàng Đế sẽ không ngừng luyện đan uống thuốc mong cầu trường sinh, có Hoàng Đế dứt khoát vò mẻ lại sứt, tạo ra một cuộc cuồng hoan thật lớn.

Đương kim Thần Hoàng chính là quân vương vô cùng anh minh, hắn muốn biết thọ nguyên của mình, tự nhiên là muốn an bài hậu sự thật tốt, cho chính mình cùng với cả Nhân Tộc.

Tinh Cửu bỗng nhiên nói: "Ta muốn vào cung."

Đây tự nhiên là ý tứ muốn Lộc Quốc Công an bài.

Lộc Quốc Công rất giật mình, nhưng không nói gì, hỏi: "Khi nào?"

Tinh Cửu đứng dậy nói: "Hiện tại."

...

...

Bóng đêm càng sâu, đột nhiên sinh ý định muốn vào hoàng cung, đổi lại những người khác khẳng định không thể nào làm được, cho dù là đại nhân vật đang nổi nhất trong triều đình cũng không thể được.

Nhưng Lộc Quốc Công có thể, bởi vì sự vụ của Thái Thường tự cần cùng trong cung thường xuyên giao thiệp, càng trọng yếu hơn, từ Tiên Hoàng bắt đầu, Lộc Quốc Công thâm thụ hai đời Thần Hoàng tín nhiệm.

Mặc hắn khiêm tốn như thế nào, những năm qua vô số mưa gió ập tới, vô luận là trong triều đình hay là trong cung, cũng đã sớm hiểu ra vấn đề.

Hoàng cung cửa sách lặng yên không một tiếng động mở ra, Lộc Quốc Công mang theo một vị thanh niên đội nón lá đi vào.

Hình ảnh này tự nhiên rơi vào trong mắt rất nhiều người, nhưng bất kể là thị vệ hay là thái giám vừa lúc đi ngang qua cũng rất ăn ý xoay người sang chỗ khác, làm bộ không nhìn thấy.

Mọi người sống trong hoàng cung, không muốn nhất chính là bị coi như hữu tâm nhân, càng không muốn sau này bị nói thành muốn theo dõi thánh ý.

...

...

Có mây từ phía nam, che kín tinh quang, trong hoàng cung một mảnh hắc ám, ánh đèn trong đại điện phá lệ ảm áp.

Lộc Quốc Công đứng trên thềm đá trước điện, hai mắt híp lại, như chim ưng quan sát động tĩnh bốn phía, tầm mắt cuối cùng lại bị chính mình bóng dáng hấp dẫn.

Hắn không ngờ Bộ Hạ lại thật sự đồng ý gặp Tinh Cửu, hơn nữa còn ở trong đại điện.

Phải biết rằng Tinh Cửu mặt ngoài thân phận chỉ là một tên Thanh Sơn Tông đệ tử bình thường, như vậy là vì sao?

Hắn nhìn bóng dáng của mình, lặng yên suy nghĩ, khóe môi dần dần lộ ra vẻ mỉm cười.

Rất nhiều năm trước, hắn đối với lời mà phụ thân từng nói——chuyện mà Quốc Công phủ mấy trăm năm lo lắng, cũng là phiếm bóng đen ám ảnh này——bây giờ nhìn lại là mình suy nghĩ nhiều.

Phụ thân nói đúng.

Ý chí của Thần Hoàng Bộ Hạ cùng ý chí của người cầm mộc bài quả nhiên thống nhất.

Đại điện rất an tĩnh, không có tiếng nói chuyện truyền ra.

Thình thoảng sẽ có tiếng ho vang lên, hẳn là Tinh Cửu.

Thình thoảng có tiếng cười sáng lãng vang lên, hẳn là Bộ Hạ.

Không bao lâu, cửa điện mở ra, Tinh Cửu đi ra.

Lộc Quốc Công không biết hắn cùng với Bộ Hạ nói những thứ gì, cũng không có hỏi, mang theo hắn hướng ngoài hoàng cung đi tới.

...

...

Trở lại trong phủ, nhìn sách dạy đánh cờ chất như ngọn núi, Tinh Cửu cười cười.

Hắn tùy ý lấy một quyển xem một chút, liền biết sách trình độ này tuyệt đối không phải là "Huỳnh trường" ở tiền viện có thể tìm đến, hẳn là Lộc Quốc Công đã ra tay.

Hắn ngâm trà xanh, lấy ra ghế tre, thoải mái nằm xuống, bắt đầu đọc sách.

Mưa nhẹ vừa tới, nhẹ gõ cửa sổ, cộng thêm sách đánh cờ rất khô khan, thật là dễ ngủ.

Hắn không ngủ, cho đến khi trời sáng phủ xuống, rốt cục xem xong toàn bộ sách, đồng thời chờ được tin tức kia.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 74: Bộ bộ sinh liên

Ngày thứ nhất của Mai Hội đã truyền đến ba cái tin tức làm người ta khiếp sợ.

Tin thứ nhất, ở Mai Hội cầm đạo chi tranh, người thắng cuối cùng không phải là Trung Châu Phái thiên chi kiều nữ Bạch Tảo, mà là một thiếu nữ đến từ Thủy Nguyệt Am. Nữ tử kia tên là Quả Đông, nghe nói là quan môn đệ tử của Liên Tam Nguyệt, dung mạo khí chất tầm thường, tự thừa nhận lần đầu tiên gây hổ cảm, nhưng đưa tới Thiên Từ than thở, Bạch Tảo cũng mặc cảm.

Dù sao thắng chính là Thủy Nguyệt Am, câu danh ngôn trong tu đạo giới này lại một lần nữa được chứng thật.

Cái tin tức thứ hai là Đồng Nhan không tham gia Mai Hội ngày đầu tiên, mà là đi Mai Viên cũ, hấn ở trên đường cái ngoài hiền thắng liên tiếp ba mươi mấy ván, trung bàn chiến thắng đương triều kỳ đạo đệ nhất cao thủ Quách đại học sĩ, còn có sự tình vô cùng làm người ta cảm thấy hứng thú, đó chính là hấn cùng Tĩnh Cửu nói chuyện với nhau.

Tin tức trọng yếu cuối cùng là phát sinh ở trong Mai Viên cũ.

Thiên Cận Nhân mà vô số người đau khổ tìm kiếm thì ra ở chỗ này thanh tu. Lạc Hoài Nam bá kiến thành công, nội dung yêu cầu đã truyền ra, quả nhiên theo như lời Tĩnh Cửu, để cho thanh danh của hấn lần nữa nhận được tăng lên. Rất nhiều người biết Triệu Tịch Nguyệt cùng Tĩnh Cửu cũng vào am, nhưng không ai biết bọn họ hỏi những gì, Thiên Cận Nhân trả lời như thế nào.

Càng không có ai biết, đêm hôm qua còn xảy ra một chuyện.

Tĩnh Cửu vào cung, Thần Hoàng Bệ Hạ cùng vị Thanh Sơn Tông đệ tử bây giờ còn rất bình thường này tiến hành một lần nói chuyện khá dài.

Lúc sáng sớm, trong Mai Viên dâng lên sương mù mờ mịt.

Thiên Cận Nhân sinh hoạt cực kỳ đơn giản mộc mạc, vô luận là Tây Hải kiếm phái cao thủ hay là Bạch Lộc Thư Viện đệ tử muốn tùy thân bảo vệ cũng bị hấn lạnh nhạt cự tuyệt, chỉ chịu mang một vị đồng tử giúp đỡ hầu hạ cuộc sống hàng ngày, càng như thế danh tiếng của hấn trên thế gian càng tốt, rất được người tôn trọng kính ngưỡng.

Vị đồng tử kia xoa xoa đôi mắt lim dim, đi ra ngoài chuẩn bị hái mấy nhánh mai hồng đưa vào bình.

Thanh Thiên ty quan viên ở ngoài viên trông coi một đêm thấy hình tượng này, xác nhận Thiên Cận Nhân chưa rời đi, vội vàng đem tin tức truyền về hoàng cung.

Rất nhanh, một phong thơ rời khỏi hoàng cung đưa đến Tĩnh Giác Tự.

Sau đó, một phong thơ rời Tĩnh Giác Tự đưa đến Mai Viên cũ.

Khi đó, đồng tử vừa đem mai hồng trong bình chuẩn bị xong, còn đang không ngừng gấp.

Nhận lấy lá thư này, Thiên Cận Nhân ngón tay vừa chạm vào đã biết nội dung trong thư, không phải ý thức của hấn thông thần, mà là trong thư bám vào thiên niệm ập vào lòng người.

Thư là Thiên Tử tự tay viết, muốn mời hấn hôm nay tới Tĩnh Giác Tự gặp mặt.

Thiên Cận Nhân an tĩnh đôi chút, nói: "Chuẩn bị xe đi Tĩnh Giác Tự."

Đồng tử có chút giật mình, vừa có chút bận tâm.

Vị Thiên tông đại năng cùng tiên sinh nổi danh kia muốn gặp tiên sinh, nói không chừng mang ý tứ thi tài một chút.

Hôm qua tiên sinh vừa phun ra máu, có thể chịu đựng được sao?

...

...

Mưa xuân đã sớm ngừng.

Một đêm dễ chịu, bùn đất như tô, đá xanh ần ần màu trầm, giống như mặc ngọc.

Cánh hoa bị mưa làm rụng rơi xuống trên sàn nhà ẩm ướt, giống như là họa sĩ mới điểm phấn màu, rất là đẹp mắt.

Thiên Cận Nhân không nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, nhưng hấn có thể nghe thấy được ẩm ướt trong không khí, cổ tháp truyền đến mùi khói, còn có mùi thơm nhàn nhạt của cánh hoa.

Hấn nói: "Đào lý xuân phong, hấn là cần một chén rượu."

"Người xuất gia không thể uống rượu."

Không biết nơi nào vang lên một giọng nói.

Sáng sớm Tĩnh Giác Tự rất u tĩnh, không có tiếng chuông buổi sáng, cũng không có tăng nhân đi lại, làn hương đang biến thành khói trắng có lẽ là đêm qua đốt?

Vị đồng tử kia vốn đang chờ Thiên Cận Nhân, lúc này cũng đột nhiên biến mất mất tích, không biết đi nơi nào.

Lạch cách, lạch cách, tiếng bước chân của người này có chút kỳ quái, giống như mèo uống nước, tựa như ngựa đạp bùn.

Đó là một thiếu niên, trên đầu giữ lại một tảng tóc đen nhợt nhạt, tầng y màu đỏ thẫm ở trên người nửa mở, lộ ra vẻ rất tùy ý.

Ánh mắt của hắn sáng ngời sạch sẽ, hai chân không mang giày, mang theo bùn ướt, nhìn vô cùng bẩn.

Thiên Cận Nhân mỉm cười nói: "Rượu thịt xuyên qua ruột."

Thiếu niên tăng nhân phát tay nói: "Ăn chính là ăn, làm chính là làm, cưỡng ép nói không tồn tại, quá miễn cưỡng."

Thiên Cận Nhân không nhiều lời nữa, khẽ khom mình hành lễ, nói: "Thiền Từ triệu ta tới đây, có gì chỉ giáo?"

Thì ra thiếu niên tăng nhân này chính là Thiền Từ trong truyền thuyết.

Trên thế gian trong mắt phàm phu tục tử cùng với người tu đạo bình thường, hắn là đại sư nổi danh ngang với vị thiếu niên tăng nhân này.

Nhưng chính hắn rõ ràng, vô luận bối phận, địa vị hay là cảnh giới, mình cũng xa xa không bằng đối phương, chấp lễ thậm cung.

Thiền Từ nói: "Bệ Hạ mời ta tới Triều Ca thành, ý tứ rõ ràng, ngươi có ý kiến gì không?"

Thiên Cận Nhân nói: "Chuyện liên quan tới vận mệnh của tộc ta, không dám lấy thiên đạo khó dòm để mà cự tuyệt, sẽ hết sức tính toán suy diễn, chỉ cầu an lòng."

Thiền Từ tò mò hỏi: "Nghe nói hôm qua ngươi nói trăm năm chỉ kỳ cùng Điện hạ?"

Thiên Cận Nhân không phủ nhận, nói: "Ta chỉ có thể tính ra đại khái như vậy."

Thiền Từ tựa như cảm thấy có chút ngứa, gãi gãi bộ ngực, đi tới một gốc cây đào, đem bùn ướt trên chân cọ tới trên cây.

"Ta mời, là bởi vì sáng sớm nhận được một phong thơ của Bệ Hạ."

Thiên Cận Nhân không có thể thấy mọi vật, trong mắt cũng không có tâm tình hiển lộ, bình tĩnh nói: "Phải không?"

Thiền Từ nói: "Trên thư nét mực chưa khô, hắn là mới vừa viết, nghĩ đến Bệ Hạ hắn là một đêm không ngủ, rất lo lắng."

Thiên Cận Nhân than thở nói: "Bệ Hạ lo quốc lo dân, cần cù chánh sự, quả thật là phúc của vạn dân."

Thiền Từ xác nhận bùn trên chân đã sạch sẽ không sai biệt lắm, hải lòng gật gật đầu, nói: "Quốc tộc đại sự? Không, hắn chỉ lo lắng cho hậu đại của một vị cố nhân thôi."

Thiên Cận Nhân mơ hồ đoán được lời ấy chỉ gì, ý vị trong tròng mắt xám trắng dần thâm sâu.

"Là Phương Cảnh Thiên ư?" Thiền Từ đột nhiên hỏi.

Đêm đó lúc động phủ giả của Cảnh Dương chân nhân mở ra, hắn cũng đã phát hiện Phương Cảnh Thiên.

Bởi vì thời khắc đó, Phương Cảnh Thiên sinh ra một đạo sát ý đối với Tinh Cửu.

Chính bởi vì nguyên nhân đó, hắn mới dùng liên vân che chở Tinh Cửu rời đi.

Thiên Cận Nhân không trả lời vấn đề này.

Nắng sớm đã sớm chiếm cứ đình viện, bầu trời xanh thẳm, nhưng không có tung tích của mặt trời.

Thiền Từ nhìn thiên không, lầm bầm lầu bầu nói: "Chẳng lẽ là bởi vì chuyện cũ của cố nhân ư?"

Thiên Cận Nhân bình tĩnh nói: "Thiền Từ nếu trong lòng đã kết luận chuyện này, gặp ta, tự nhiên không phải muốn nghe ta giải thích."

Thiền Từ thu hồi tầm mắt, nhìn hắn nói: "Không sai, ta và ngươi đều hiểu được, vạn vật đều ở nhất niệm mà thôi, nói hay không, thật ra cũng không trọng yếu."

Thiên Cận Nhân hiểu được ý tứ của hắn, nhưng còn có chút không giải thích được, hỏi: "Thiền Từ vì sao lại vì chuyện này mà ra mặt?"

"Bởi vì người tuổi trẻ kia cũng có thể coi là hậu đại của cố nhân của ta sao."

Thiền Từ thanh âm tràn đầy cảm khái cùng hồi ức.

Sau đó, hắn cất bước hướng rừng cây xa xa để đi tới, không thêm để ý trên chân lần nữa bị dính bùn.

...

...

Thiền Tử cứ như vậy rời đi.

Rừng cây an tĩnh.

Trên cỏ mềm, lưu lại dấu chân của Thiền Tử.

Đạp nát thảm cỏ, là bùn đất.

Trong bùn sinh ra hoa sen trắng.

Một bước.

Một đóa.

Đây là Thiền Tử lưu lại ý niệm.

Thiền Cận Nhân quan sát trong bùn sinh ra hoa sen trắng, ánh mắt xám trắng, mang theo tử khí.

Hắn không biết mình còn có thể sống để rời đi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 75: Hoa sen trong đêm

Trong rừng chột có tiếng chim hót, thanh thúy động lòng người, rất dễ nghe.

Trong tiếng chiêm chiếp, hoa sen trắng theo gió nhẹ lay động, sinh ra một đạo khói xanh, trong làn khói dần dần hiện ra một bóng người.

Đó là một nữ tử xinh đẹp đang khoác lên mình một tấm lụa mỏng, nhảy múa theo cánh hoa rung động, kỹ thuật nhảy thật là điêu luyện, thân hình mê người, sóng mắt lưu động, tự nhiên làm lòng người lay động.

Nhìn những hình ảnh này, Thiền Cận Nhân nhướng mắt, đôi mắt màu xám trắng lộ ra vẻ đặc biệt kinh khủng.

Ai cũng biết, Thiền Tử là nhân vật khó dò nhất trên Triều Thiên Đại Lục.

Hắn ở phương diện thôi diễn Thiên Cơ có lẽ dám cùng Thiền Tử tranh giành trước sau, nhưng biết mình ở phương diện thực lực cảnh giới xa xa không bằng đối phương.

Bất quá Thiền Tử dù sao không tự mình xuất thủ, chẳng qua chỉ để lại một đoạn thiên niệm mà thôi.

Bây giờ nhìn lại, đoạn thiên niệm này thể hiện ra thủ đoạn chưa nói tới quá mức thần diệu.

Thiền Cận Nhân bình tĩnh lại, từ trong ống tay áo lấy ra hơn mười đồng tiền cổ hoàng triều đời trước, nhìn như tùy ý mà ném về phía trước người.

Những đồng tiền cổ đó rơi trên đất bùn, có đồng dựng thẳng lăm vào trong bùn, có đồng nằm lẩn ở trong nước bùn, có đồng lại là hướng chung quanh mà xoay tròn.

Thiền Cận Nhân theo đồng tiền đi thẳng về phía trước, căn bản không có bị nữ tử đang nhảy múa trên hoa sen trắng lay động, ngay cả bạch cốt quan cũng không có tác dụng gì.

Trong lúc hắn đi, tay áo sinh gió, như có ánh sáng tuyến từ trong thân thể tán xuất, rất có cảm giác long hành hổ bộ.

Trong rừng chim hót bỗng nhiên trở nên cao vút, hoa sen trắng theo gió đông đưa nhanh hơn, ở giữa cánh hoa động tác của nữ tử đang múa cũng càng phát ra mê người, áo dần dần trút xuống.

Thiền Cận Nhân nhú mày.

Hon mười đạo khí tức từ lỗ vuông trên tiền cổ sinh ra, khí tức này mang theo mùi rượu nguyên chất, lại có chút ít hương vị đào lý ngọt ngào, thực sự dễ ngửi.

Nữ tử trong cánh hoa đang nhảy múa ngửi được khí tức này, nhất thời như si như say, bước đi xốc xếch, ánh mắt mê ly, cũng bất tri bất giác đi tới ngoài rìa của hoa sen.

"A! A!"

Cùng với tiếng kinh hô, những nữ tử kia lần lượt từ trên hoa sen rơi xuống, rơi vào trên mặt đất, tiếp tục rơi xuống phía dưới, không biết sẽ rơi vào Hoàng Tuyên hay là vực sâu.

Thiên Cận Nhân không liếc mắt nhìn, tiếp tục hướng ngoài rừng đi tới.

Đột nhiên, có cuồng phong điên loạn từ phía bia rừng, mang theo cành cây cùng tảng đá bị nước mưa nhúng ướt, nện vào trên cây khô, phát ra ba ba thanh âm.

Dấu chân Thiên Tử sinh ra hoa sen trắng, lác lác càng thêm kịch liệt, phẳng phất một khắc sau sẽ bị bẻ gãy.

Sau một khắc, cánh sen chưa ngừng, gió đột nhiên tan biến, trong rừng cây bỗng nhiên trở nên vô cùng an tĩnh.

Hon mười tòa thần tượng xuất hiện trên hoa sen.

Những đóa hoa sen đó vốn cực kỳ nhỏ bé, thần tượng ở bên trong hẳn là nhỏ hơn, nhưng chẳng biết tại sao, làm cho người ta cảm giác lại vô cùng cao lớn, làm lòng người sinh ra kính sợ.

Những tượng thần kia có phật, có bồ tát, có long, có tượng.

Chư thần chân thân, lao thẳng đến thiên cảnh,

Thiên Cận Nhân con người hơi co lại, ống tay áo tung bay, phóng ra hai đạo khí tức cực kỳ tức sát lại cực kỳ huyền diệu.

Khí tức từ tiền cổ tỏa ra, chợt ngưng làm thật thể, biến thành một nhánh cây, phía trên mọc ra mấy đóa hoa đào.

Cánh đào phá không mà hướng thần tượng trên hoa sen quét tới.

Tựa như thư sinh nghèo ra khỏi đình viện, đuổi đi những kẻ rình coi phong cảnh nhà mình.

Trong tiếng vang ba ba, cánh đào gãy gấp mà quay về, cánh hoa văng khắp nơi, cuối cùng không thể xúc động thần phật chút nào.

Thiên Cận Nhân không chút kinh hoàng, mặc nhiên nghĩ tới: "Quần người đầy trời thần phật, cuối cùng thân vẫn ở trong thế giới, ta không muốn nói với người nhất hoa nhất thế giới, đành mời cùng thế giới cùng diệt."

Mấy phen tiếp xúc, hẳn đã thôi diễn tính toán ra đạo thiên niệm mà Thiên Tử lưu lại rồi cuộc mạnh cỡ bao nhiêu.

Hắn quyết ý không nương tay nữa, trực tiếp phá vỡ cấm chế mà đối phương bố trí.

Từng tiếng tiêu vang, ý niệm mà hắn ở Bạch Lộc Thư Viện dưỡng luyện nhiều năm toàn bộ như sông lớn tuôn trào, gào thét xông ra, khí thế vô cùng bàng bạc.

Cánh hoa sen lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khô héo, úa tàn.

Tượng thần phật cũng dần dần thối lui về phía sau, tựa như sắp sửa biến mất ở trong bóng đêm.

Vấn đề là, bóng đêm từ nơi nào đến?

Sông lớn dừng lại trong bầu trời u ám, từ từ hư hóa nhạt dần.

Không phải là thiên niệm mà Thiên Tử lưu lại phát động phản kích.

Là Thiên Cận Nhân chính mình ngưng công kích.

Hắn chậm rãi thu hồi hai tay.

Hắn sắc mặt tái nhợt.

Ngay thời khắc sinh diệt, hắn chợt nhớ tới một việc.

Hoa sen trắng, vũ nữ, phật cùng bồ tát... Mình làm sao thấy được?

Chính mình... Vì sao có thể thấy?

Thế gian có rất nhiều chuyện cũng không cần nghĩ thông suốt, chỉ cần nghĩ đến đã đủ rồi.

Tỷ như sinh tử.

Thiên Cận Nhân nghĩ ra tại sao có thể nhìn thấy, điều này cũng đã đủ rồi.

Cho nên, hắn không nhìn thấy nữa.

Một đóa hoa sen trong đêm.

Một con tíc điều quay về.

Một pho tượng lão phật ẩn cư.

Thế gian hết thấy, tất cả phong mang cùng ánh sáng đều biến mất.

...

...

Hết thấy đều là vô căn cứ.

Hoa sen, vũ nữ, thần phật, chim hót, đào lý xuân phong đều là nhất niệm của mình tạo ra.

Thiên Cận Nhân nhớ tới câu nói của Thiền Từ trước khi đi.

Vạn vật đều ở nhất niệm chi gian.

Đầy trời thần phật đã tán, vậy làm gì còn hoa sen nữa?

Hoa đào cũng không có, có đều là máu, từng ly từng tý vẩy vào trên người của hắn.

Thiên Cận Nhân ngồi trên mặt đất, tóc dài xõa, cả người đầy máu, nhìn thê thảm chí cực.

Đồng tử cũng không đi xa, thì ra vẫn đều ở bên cạnh hắn, sắc mặt hoảng sợ hô: "Tiên sinh! Ngươi làm sao vậy!"

Hai dòng máu từ trong đôi mắt của Thiên Cận Nhân chảy ra, làm sắc mặt của hắn càng thêm tái nhợt.

Thanh âm của hắn trầm thấp tới cực điểm: "Đi thôi."

Có thể sống, đã là Thiền Từ từ bi.

Dĩ nhiên, lúc trước nếu như hắn không thể tỉnh lại, tiếp tục hướng thần phật đầy trời phát động công kích, những công kích kia cũng sẽ rơi vào trên đạo tâm của chính mình.

Cho dù hắn còn có thể sống sót, tất nhiên cũng sẽ biến thành một kẻ ngu ngốc.

Đồng tử không dám nhiều lời, đỡ hắn đi tới ngoài Tịnh Giác Tự.

Thiên Cận Nhân không trở lại Mai Viên nữa, mà trực tiếp rời Triều Ca thành.

Tu vi của hắn tổn hao rất nhiều, trong vòng mười năm đều không thể tính toán Thiên Cơ.

Càng trọng yếu hơn, tâm linh của hắn chịu trọng thương, chẳng biết lúc nào mới có thể khôi phục.

Tiếng nước suối cùng tiếng đọc sách của Bạch Lộc Thư Viện, có thể trợ giúp hắn bình tĩnh tâm tình hay không?

Kiểm Thần bên bờ Tây Hải biết được chuyện này sẽ có phản ứng như thế nào đây?

...

...

Tin tức Thiên Cận Nhân rời Triều Ca thành làm rất nhiều người kinh hãi, dẫn phát rất nhiều suy đoán.

Có người nói đây là phong phạm cao nhân, xong việc phát áo rồi đi, giữ danh tiếng thần bí của mình, không muốn dừng lại nơi thế tục.

Có người nói hần vì quốc tộc vận mệnh tiền đồ hao tổn tâm thần, trên nghiên cứu thiên đạo, vì vậy bị thiên đạo cấm trả, thọ nguyên cùng cảnh giới gặp tổn hại thật lớn, cần nghỉ ngơi.

Tĩnh Cửu tự nhiên biết những chuyện này đều là giả dối.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn ánh mắt của hần, cũng mơ hồ đoán được chân tướng sự tình, có chút giật mình, lại cảm thấy đương nhiên, chỉ có chút tò mò hần làm sao làm được.

Tĩnh Cửu không giải thích, chỉ nghĩ sau lưng hai lời đồn này hần là có những người trong triều đình cùng Tây Hải kiếm phái cố tình phóng thích, liền cảm thấy phiền toái.

Không phải nói cục diện khó có thể giải quyết, mà chính là nghĩa đen.

Hần cảm thấy làm những chuyện này, nghĩ những chuyện này cũng rất phiền toái.

Triệu Tịch Nguyệt cũng nghĩ như vậy.

Sau đó bọn họ đồng thời nghĩ đến một việc.

Sau này muốn rời Thanh Sơn du lịch nhân gian, hần là đem Cố Thanh mang theo.

Triệu Tịch Nguyệt trước đó cũng không biết chuyện này, tìm đến Tĩnh Cửu bởi vì một tin tức khác.

"Người biết Hoàng Thượng muốn đi sao?"

"Đi nơi nào?"

"Xem đánh cờ."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 76: Mở ra

Thiên Cận Nhân đã đi, Mai Hội dĩ nhiên còn phải tiếp tục, chẳng qua rất nhiều người tu đạo cảm thấy mất đi cơ hội thành giáo đại sư, có chút tiếc nuối.

Thủy Nguyệt Am đệ tử Quả Đồng đạt được đứng đầu cảm chiến, kế tiếp chính là kỳ đạo chi tranh.

Dĩ vãng Mai Hội, kỳ đạo chi tranh được chú ý ít nhất, không phải vì không có hứng thú, mà là bởi vì kết cục đã sớm được quyết định rồi.

Tựa như câu "Dù sao thắng cũng là Thủy Nguyệt An", đánh cờ chuyện này... Dù sao thắng cũng là Đồng Nhan.

Bất quá năm nay tình hình có chút bất đồng, kỳ đạo chi tranh nghênh đón nhiều tầm mắt chú ý hơn.

Dĩ nhiên, không có ai hoài nghi người thắng cuối cùng vẫn là Đồng Nhan.

Hần hôm qua mới vừa ở ngoài Mai Viên cũ trung bàn chiến thắng đương triều kỳ đạo thứ nhất Quách đại học sĩ, sau đó thắng liên tiếp hơn mười tên Triều Ca thành kỳ đạo cao thủ, thanh thế quá lớn, cổ kim không thấy.

Nhưng có sự tình để cho rất nhiều người đem lực chú ý đặt ở trên người một người khác, đó chính là Tĩnh Cửu.

Ở tu hành giới, Tĩnh Cửu đã nổi danh.

Bởi vì hần có một thân phận Cảnh Dương chân nhân đích truyền đệ tử, hần cùng với Triệu Tịch Nguyệt hai người là Thanh Sơn Tông trẻ tuổi nhất nhị đại sư trưởng.

Tĩnh Cửu đã đạt được đệ nhất kỳ chiến tứ hải yển.

Nhưng ở trong sách của Quyển Liêm Nhân, hần vẫn xếp hạng vô cùng sau, hoàn toàn không uy hiếp được Đồng Nhan, thậm chí có thể nói căn bản không cách nào ở trong kỳ chiến gặp được Đồng Nhan.

Rất nhiều người cũng đang kỳ quái, vì sao Đồng Nhan phải để Tinh Cửu xem cò, nói mấy câu nói kia?

Vì sao Tinh Cửu cuối cùng đặt xuống viên cơ đen mang theo ý tứ khôn lỏi, hẳn cùng với Quách đại học sĩ hai người nhìn hồi lâu?

Có người đã hỏi Quách đại học sĩ, Quách đại học sĩ chẳng qua chỉ cười mà không nói.

Những chuyện này làm cho người ta sinh ra rất nhiều suy đoán, rất nhiều tưởng tượng, đối với trận kỳ đạo chi tranh này càng thêm cảm thấy hứng thú.

Chân chính đem trận kỳ chiến này đẩy hướng cao trào chính là hai chuyện phát sinh mới nhất.

Thần Hoàng Bệ Hạ sắp sửa đích thân tới hiện trường, chính là một trong số đó.

Mai Hội trong quá khứ, Bệ Hạ thường thường sẽ chỉ ở tranh giành hạng nhất đạo chiến cuối cùng mới xuất hiện, năm nay tại sao lại đối với kỳ chiến coi trọng đến như thế?

Nghe xong Triệu Tịch Nguyệt giảng giải, Tinh Cửu lắc đầu, nghĩ thầm thì ra làm hoàng đế lại rảnh rỗi như vậy sao?

...

...

Mưa xuân liên miên luôn luôn có thời điểm tạm ngừng.

Nắng sớm chiếu vào hoàng cung, song cửa sổ còn đọng bọt nước, ánh sáng từ giữa xuyên qua, chiết xạ thành rất nhiều vết lốm đốm rơi vào trên tường.

Hồ quý phi hơi giật phất tay, ý bảo cung nữ không cần tới quấy rầy mình.

—— loại chuyện như rửa mặt có gì mà gấp gáp.

Nàng lười biếng nằm bên bệ cửa sổ, người không khí thanh tân, nhìn phong cảnh trong vườn hoa, cảm thấy tâm tình rất tốt, so với mình ngày thường còn muốn tốt hơn.

Tâm tình tốt đẹp như thế, một phần nguyên từ hôm qua ở trong Mai Viên cũ, Thiên Cận Nhân để cho đồng tử chuyển cáo nàng câu nói đó, một bộ phận khác chính là đêm qua.

Nghĩ tới hình ảnh như bạch ngọc du tẩu dưới ánh nến, gương mặt của nàng ứng đó, lộ ra vẻ mặt thẹn thùng. Vào cung đã nhiều năm như vậy, Bệ Hạ vẫn là thương yêu chính mình, nàng vẫn còn có chút chưa thoải mái, cảm thấy rất ngượng ngùng, có đôi khi nàng cũng rất buồn bực, trong truyền thuyết chủng tộc thiên phú làm sao ở trên người mình nửa điểm cũng không hiện ra chứ?

Dĩ nhiên, Bệ Hạ đối với nàng thương yêu không chỉ thể hiện ở những phương diện này.

Đêm qua nàng ở bên gối làm nũng mấy câu, Bệ Hạ liền đáp ứng mang nàng đi xem kỳ chiến, đây mới thực sự là thương yêu.

Kể từ đó, Mai Hội kỳ chiến tất nhiên vạn chúng chú ý, đến lúc đó người gọi Tinh Cửu thảm bại dưới tay của Đồng Nhan, sẽ quần bách đến cỡ nào đây?

Nghĩ đến hình ảnh đó, Hồ quý phi có chút đắc ý nở nụ cười, chớp mũi hơi nhú, rất động lòng người.

Nàng rất rõ ràng địa vị của Thanh Sơn Tông ở Triều Thiên Đại Lục.

Sau khi Thiên Tử cự tuyệt gặp mình, nàng cũng đã sớm chặt đứt ý nghĩ báo thù cho Trúc Quý.

Nhưng nàng vẫn muốn vì tên đáng thương kia làm chút gì đó, cũng giúp mình hả giận.

—— đây là tri ân đồ báo, cũng là chặt đứt nhân quả.

Năm đó Thiên Tử dạy bảo nàng, nàng cũng không dám quên.

Nắng sớm dần thịnh, giọt sương trên lá đã rơi xuống, quý phi nương nương rót cục chính thức rồi giường.

Ban ngày hoàng cung luôn nhảm chán, hơn nữa trong triều lạnh lùng như vậy.

Nàng có chút không thôi thu hồi tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn về lão thái giám đã sớm hầu hạ ở bên, nói: "Đem thuốc cho ta đi."

Mỗi sáng sớm nàng phải uống thuốc, loại thuốc này tên là đoạn ly hoàn.

Đoạn ly hoàn đối với người không có bất kỳ tổn hại, ngược lại có thể trợ giúp điều trị tâm thần, trừ cái đó ra, còn có một tác dụng chính là: Bảo đảm nữ tử không cách nào mang thai.

Nàng vào cung ngày đầu tiên, Thần Hoàng Bệ Hạ đối với nàng dặn dò một câu, từ đó về sau mỗi sáng sớm nàng đều uống đoạn ly hoàn, cho dù đêm hôm trước Bệ Hạ không đến.

Bệ Hạ không phải người giám thị nàng uống thuốc, càng không hô người ép nàng uống thuốc, nhưng nàng không dám ngừng một ngày nào cả.

Ban đầu, dĩ nhiên khó tránh khỏi có chút thương tâm thậm chí tức giận, nhưng dần dần đã bình tĩnh lại, thậm chí biến thành thói quen nào đó, ngày nào đó tỉnh lại quên uống thuốc, nàng cảm thấy tâm thần không yên, cảm giác, cảm thấy không đúng chỗ nào, cho đến nhớ ra chuyện này, đem thuốc uống vào bụng mới có thể an tâm.

Nhưng mấy ngày qua nàng nghĩ tới muốn uống thuốc có chút ít tâm tình bị đè nén, phiền não nói không ra lời.

Nàng xuất thân yêu hồ, nào dám hy vọng xa vời cùng Bệ Hạ sinh đứa bé, nhưng hai năm gần nhất ánh mắt Thái tử của nàng càng ngày càng quái, bao gồm ngày hôm qua ở Mai Viên.

Nghĩ tới Thiên Cận Nhân nói, trong lòng nàng sinh ra chút hi vọng, nếu như Bệ Hạ thật đồng ý thì sao? Hẳn thương mình như vậy, chẳng qua là... Lời này làm sao mới có thể mở miệng đây?

Nàng nghĩ tới những chuyện này, không chú ý tới vị lão thái giám kia cũng không có giống thường ngày như vậy đưa lên nước cùng thuốc.

"Bệ Hạ trước khi đi có chỉ ý, sau này không cần uống thuốc này nữa."

Lão thái giám về mặt ôn hòa nói.

Hồ quý phi ngây ngốc, có chút mờ mịt hỏi: "Người nói gì?"

Lão thái giám về mặt từ ái nhìn nàng, nói: "Chúc mừng nương nương."

Hồ quý phi lúc này mới đã tỉnh hồn, dùng hai tay che miệng lại, khiếp sợ không cách nào hình dung.

Bệ Hạ... Bệ Hạ... Cho phép chính mình có đứa bé?

Đây là chuyện gì xảy ra?

Ai có thể thay đổi ý nghĩ của Bệ Hạ?

Mừng như điên khó có thể hình dung tràn vào trong lòng của nàng.

Hạnh phúc tới quá mức đột nhiên.

Ừm một tiếng.

Nàng cứ như vậy ngất đi.

...

...

"Ta không thích vị hoàng tử này."

Tĩnh Cừu nói: "Phân tặc cảm cùng vị trí cảm của hần không tốt."

Triệu Tịch Nguyệt có chút không hiểu, lại cảm thấy có chút kỳ quái, nói: "Đây không giống chuyện người sẽ quan tâm."

Tĩnh Cừu nói: "Ta cũng không muốn, nhưng không có biện pháp."

Triệu Tịch Nguyệt vẫn không hiểu.

Đương đại Thần Hoàng chỉ có một vị hoàng tử, chính là người trẻ tuổi cảm y quý khí mười phần hôm qua gặp trong Mai Viên.

Trên triều đình rất nhiều đại thần cùng với tuyệt đại đa số dân chúng, cũng đem hần coi là người thừa kế đương nhiên của hoàng triều, phần lớn trực tiếp xưng hần làm Thái tử.

Tĩnh Cừu không nghĩ như vậy.

Lấy cảnh giới tu vi của Hoàng Đế, muốn có hậu đại tùy thời cũng có thể có, chẳng qua là không muốn sinh mà thôi.

Hiện tại hần đã biểu lộ thái độ của mình, như vậy Hoàng Đế hẳn là rất nhanh sẽ sinh hạ đứa con thứ hai sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 77: Núi xanh như bàn cờ

Ở tu đạo giới, người tu hành thường thường phải tới rất trẻ mới có thể thu đồ đệ.

Đạo lý này cùng Hoàng Đế không muốn sanh con giống nhau, trong đó tự có thâm ý.

Người trẻ tuổi như Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt đã bắt đầu thu đồ đệ thật là cực ít.

"Tiểu sư cô!"

"Tiểu sư thúc."

"Yêu Tùng Sam bái kiến hai vị sư thúc."

...

...

Lúc nói chuyện, Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt vẫn đi trên sơn đạo.

Hướng nơi xa nhìn lại đều là sương khói, Thanh Sơn Tông đệ tử phảng phất bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh con đường, bởi vì nơi này là một ngọn núi.

Dãy núi nằm ở phía tây Triều Ca thành, xây dựng rất nhiều đình viện nhà trí, là chỗ ở triều đình chuyên môn dùng cho người tu đạo, tên là Tây Sơn Cư.

Thanh Sơn đệ tử vội vã hành lễ, ánh mắt nhìn Tinh Cửu có chút phức tạp.

Bọn họ đều biết tin tức Thần Hoàng sẽ tới xem cuộc chiến, có chút khẩn trương.

Bọn họ lo lắng Tinh Cửu sẽ khẩn trương.

Tinh Cửu nhân duyên rất bình thường, năm đó ở bên khe suối tẩy kiếm cùng Cổ Hàn phát sinh xung đột, quan hệ giữa hắn cùng với Lưỡng Vong phong trở nên rất kém, mà Lưỡng Vong phong lại là địa phương các đệ tử trẻ tuổi hướng tới nhất.

Khi hắn ở trên thử kiếm đại hội trọng thương Cổ Hàn, chặt đứt kiếm của Quá Nam Sơn, rất kém tự nhiên thành càng thêm tồi tệ.

Thanh Sơn các đệ tử lo lắng cho hắn, nguyên nhân không phải là tôn kính sư trưởng, chẳng qua là phản ứng tự nhiên khi đối mặt ngoại địch mà thôi.

Huống chi người lần này Tinh Cửu muốn khiêu chiến là Đồng Nhan.

Làm hai ngọn núi cao nhất trong tông phái tu hành chánh đạo, Thanh Sơn Tông cùng Trung Châu Phái bất kỳ một lần nào tranh đấu, cũng không cần đối với đệ tử tiến hành động viên.

Các đệ tử Thanh Sơn cũng hi vọng Tinh Cửu có thể đi xa hơn chút ít, ít nhất phải gặp được Đồng Nhan, nếu không tông môn thật rất mất thể diện.

Theo con đường đá xanh xây thành đi tới chỗ sâu nhất trạch viện, đi vào phòng, Thanh Dung phong thiếu nữ dẫn đường lặng yên không một tiếng động lui ra, lúc đóng cửa vẫn không nhìn được nhìn Tinh Cửu thêm một cái.

Mấy đạo khói nhẹ từ lư hương sinh ra, mùi thơm có chút đặc biệt, cùng định thần hương người tu đạo thường dùng cũng không giống nhau, mang theo hương hoa quả nhàn nhạt, hương chỗ sâu phẩm vừa tựa hồ mang theo vị mặn của gió biển.

Tinh Cửu biết đây là cao địa hương trần quý nhất của Nam Man bộ lạc, năm đó nàng hướng trên Thần Mạt phong đưa tới rất nhiều.

Những lời này nhắc tới nàng, cũng chính là nàng ngay vào lúc này trước mắt hắn, Thanh Dung phong chủ Nam Vong.

Trong phòng rất an tĩnh, không có ai nói chuyện.

Nam Vong nhìn Tinh Cửu thời gian rất lâu, tựa hồ muốn từ trên khuôn mặt đó nhìn ra gì đó.

Tinh Cửu bình tĩnh cùng nàng nhìn nhau, không có bối rối cũng không có tránh lui.

Rất nhiều năm đã trôi qua, thiếu nữ từng ngây thơ đã慢慢 đã biến thành đại nhân vật khí độ thông dong.

Như vậy cảm khái tựa như có lẽ đã từng xuất hiện?

Hắn nghĩ tới như vậy.

Nam Vong nói chuyện.

"Người phải thắng."

Ngữ khí của nàng rất nhạt song, nhưng phân lượng rất nặng.

Bởi vì ba chữ kia không phải khích lệ cũng không phải động viên, là mong muốn.

Nam Vong đứng dậy, đi tới phía trước cửa sổ, không biết nhìn nơi nào, cười lạnh một tiếng nói: "Có người muốn tranh giành với chúng ta, người sẽ phải giết chết bọn họ, có thể làm được chứ?"

Triệu Tịch Nguyệt nhìn Tĩnh Cửu một cái.

Thái độ của Nam Vong rất cứng rắn, nàng không biết Tĩnh Cửu sẽ phản ứng làm sao.

Tĩnh Cửu phản ứng rất bình tĩnh: "Tốt."

Hắn biết tất nhiên chuyện gì xảy ra.

Thanh Sơn Tông nội tình bức nào, năng lực bức nào, không đến nỗi cũng bởi vì Hoàng Đế muốn tới nhìn đối với Mai Hội kỳ chiến bỗng nhiên coi trọng.

...

...

Mỗi lần Mai Hội cũng sẽ có một đề tài thảo luận, đó chính là hạn ngạch phân phối tư nguyên các tu hành tông phái mấy năm sau này.

Vốn loại chuyện này trước hội cũng đã bàn xong, nhưng không biết tại sao Tây Hải kiếm phái bỗng nhiên đưa ra ý kiến không đồng ý.

Đây chính là đại sự tu hành giới, vô cùng phức tạp, có thể nói rút giây động rừng.

Tây Hải kiếm phái đối với một hạng tài nguyên đưa ra ý kiến không đồng ý, cuối cùng đưa đến kết quả lại là... Thanh Sơn kiếm tông cùng Trung Châu Phái ở phương diện phân phối tinh thạch sinh ra một điểm nhỏ khác nhau.

Khác nhau quả thật rất nhỏ, về số lượng tinh thạch này đối với hai tông phái lãnh tụ tu hành giới mà nói căn bản không coi là cái gì.

Nhưng đây là vấn đề thể diện hoặc là nói khí thế, không tông phái nào sẽ dễ dàng thối lui, huống chi là hai nhà này.

Như thế nào giải quyết loại khác nhau này? Dĩ vãng đã thành thông lệ, lấy Mai Hội hạng mục cuối cùng là đạo chiến thắng bại để phán định.

Năm nay... lại đổi thành lấy kỳ chiến mà định ra.

Trung Châu Phái tự nhiên không có lý nào không chấp nhận.

Thanh Sơn kiếm tông theo đạo lý căn bản sẽ không tiếp nhận.

Nhưng năm nay Thần Hoàng Bệ Hạ nói sẽ tới hiện trường kỳ chiến, mấy vị Quốc Công dựa thế thôi ba trợ lan, lại đem chuyện này định đoạt.

Không cần đi nghĩ, những Quốc Công đó dĩ nhiên đã kết giao cùng Trung Châu Phái thật nhiều năm.

...

...

Hai người rời Tây Sơn Cư, theo sơn đạo hướng trong sương mù tiền phương đi tới.

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Vì sao thế?"

Lời này nói chính là thái độ bình tĩnh tiếp nhận của hắn.

Tĩnh Cửu nói: "Dùng lời nói của Thiên tông mà nói là bởi vì quả, dùng lời của chúng ta mà nói chính là đạo tâm quy ninh."

Đạo tâm làm sao có thể chân chính yên lặng?

Phát tư.

Như thế nào là phát tư?

Vô khuyết.

Bộ dạng Nam Vong đứng ở bên cửa sổ, khẽ run ống tay áo, hần cũng rất quen thuộc.

Một gã Phá Hải cảnh cường giả, tâm tình lại ba động như thế, tự nhiên là bởi vì nàng rất tức giận.

Cùng những Quốc Công đó tranh chấp, nàng cũng không nói được đối phương, cuối cùng lại để cho đề nghị hoang đường như thế được thông qua.

Tinh Cừ biết đây là tại sao.

Rất nhiều năm trước, nàng nói Quan thoại không tốt, không am hiểu cùng người biện luận, sau có khá hơn chút, nhưng một khi gấp gáp sẽ có chút nói lắp, không thể làm gì khác đành dứt khoát không nói lời nào.

Không nói lời nào, tự nhiên nói không lại đối phương.

Loại quen thuộc này, chính là liên lạc giữa hần cùng với thể giới này, tựa như Triệu Tịch Nguyệt cùng Thập Tuế, đều là nhân quả của hần.

Son đạo xuyên qua sương mù, phía trước dần dần trở nên sáng ngời, theo một trận gió mát phát quá, sương mù tan biến, cảnh vật hiển thị rõ ràng.

Ngày xuân thanh lệ dưới ánh mặt trời, dãy núi xanh tươi quyến rũ chí cực, bên vách đá, trong rừng, trước thác khắp nơi đều có đình.

Trên núi rất nhiều đình, hần là khó có thể nhất thời tính toán rõ ràng.

Có đình trọng mái hiên nhà đại trụ, rất khí phái, có đình rất đơn sơ, chỉ dùng nhánh cây cùng cỏ tranh dựng thành.

Nhiều loại đình tán lác trong núi xanh, giống như quân cờ tán lác tại...

"Các ngươi đều cảm thấy rất giống bàn cờ đúng không? Ta vừa mới biết, thì ra phiên núi này gọi là Kỳ Bàn Sơn."

Một đạo thanh âm thanh linh động lòng người vang lên.

Kỳ Bàn Sơn có rất nhiều người tu đạo đã đến.

Đệ tử trẻ tuổi chuẩn bị tham gia kỳ chiến phần lớn cũng không có theo sư trưởng đồng môn cùng những đồng đạo tông phái khác nói chuyện, mà chia ra ở trên núi.

Bọn họ hoặc là nhắm mắt tĩnh tư, hoặc là học đánh cờ, để mà chuẩn bị.

Tiểu cô nương tới xem náo nhiệt lại là nhằm chán tới cực điểm, thấy bọn họ xuất hiện, vội vàng lướt đến trước người bọn họ.

Triệu Tịch Nguyệt cùng Huyền Linh Tông sư tỷ làm lễ ra mắt, nhìn về Sát Sát nói: "Ngươi không phải đã nói ngươi không thích đánh cờ ư?"

Sát Sát chỉ vào Tinh Cừ nói: "Ta thích xem náo nhiệt, rồi lại nói không phải là hần muốn tham gia sao?"

Nàng không tham gia cầm chiến, hôm nay là lần đầu tiên xuất hiện ở Mai Hội.

Làm Huyền Linh Tông chủ thân sinh nữ nhi, cháu gái mà lão thái quân thương nhất, tự nhiên hấp dẫn rất nhiều tầm mắt.

Hiện tại, những tầm mắt này theo nàng phá không cực nhanh cùng với một ngón tay toàn bộ rơi vào trên người Tinh Cừ.

Có người ở Mai Hội cầm chiến gặp qua Tinh Cừ, có người ngày đó là cách xa không thể thấy rõ ràng, nhưng bất kể là ai cũng có thể nhận ra hần, bởi vì khuôn mặt của hần.

Sát Sát cảm thụ được tầm mắt chung quanh tập trung tới, có chút không được tự nhiên, nhìn Triệu Tịch Nguyệt đồng tình nói: "Ta hiểu vì sao các ngươi vẫn muốn đeo nón lá rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 78: Trên bàn cờ có chút bụi

Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cửu vốn là trung tâm chú ý của mọi người, hôm nay tình hình như thế càng thêm rõ ràng, bởi vì rất nhiều người đều nghe nói, Tinh Cửu muốn khiêu chiến Đồng Nhan ở trong kỳ chiến.

Các tầm mắt nhìn hần có đủ loại cảm xúc, có cười nhạo hần không biết tự lượng sức mình, có thương hại hần, có lo lắng hần, không phải là trường hợp cá biệt.

Nếu như ánh mắt của mọi người có thể sáng lên, Tinh Cửu bị nhiều người nhìn như vậy khẳng định đặc biệt sáng chói.

Triệu Tịch Nguyệt nhớ tới câu nói trước kia Tinh Cửu từng nói—— trong câu nói đó có đề cập tới mặt trời.

Ở trong vô số tầm mắt, bốn người hướng sâu trong Kỳ Bàn Sơn đi tới.

Sắt Sắt nắm tay Triệu Tịch Nguyệt nói chuyện phiếm, Triệu Tịch Nguyệt tính tình cô quạnh lạnh lùng, thỉnh thoảng mới đáp một câu, nhưng Sắt Sắt vẫn rất vui mừng, nói líu ríu không ngừng.

Thúy sư tỷ của Huyền Linh Tông có chút xin lỗi giải thích với Tinh Cửu: "Ở trong tông, tiểu thư có rất ít đối tượng có thể nói chuyện."

Tinh Cửu gật đầu nói: "Coi như hợp ý."

Thúy sư tỷ cảm kích cười một tiếng, quan tâm nói: "Người định chọn đình nào?"

Tinh Cửu nói: "Không rõ ý của người."

Thúy sư tỷ có chút giật mình, nghĩ thầm nếu người chuẩn bị khiêu chiến Đồng Nhan ở trên Mai Hội, chẳng lẽ không chuẩn bị trước hay sao, ít nhất cũng phải hiểu rõ một chút quy củ chứ?

Quy củ của kỳ chiến tại Mai Hội rất đơn giản —— trên núi xanh lúc này rải rác các tòa đình, chính là nơi diễn ra kỳ chiến, người tu đạo ghi danh tham gia kỳ chiến, có thể tùy ý lựa chọn một tòa đình ngồi vào, chờ người khác tới khiêu chiến chính mình, dĩ nhiên người cũng có thể lựa chọn đình đã có người ngồi, đi khiêu chiến đối phương.

Dù sao kỳ chiến cuối cùng chỉ có một người thắng, có thể đi xa đến đâu cũng không trọng yếu, cũng không cần quan tâm may mắn cùng đối thủ.

Triệu Tịch Nguyệt nghe được đối thoại của bọn họ, hỏi: "Nếu có người ngồi ở trong đình, thủy chung không có ai khiêu chiến thì làm sao?"

"Trước khi bắt đầu cùng với sau khi mỗi vòng chấm dứt, người chủ trì Mai Hội cũng sẽ tiến hành phong đình, bảo đảm mỗi người đều sẽ có đối thủ."

Sắt Sắt giao hoát cười một tiếng, nói: "Vậy chọn người yếu nhất, sau đó từ từ kéo dài thời gian, kéo dài tới cuối cùng, không phải có thể giảm bớt rất nhiều tinh lực ư?"

Nếu quả thật làm như vậy có thể giảm đi vài vạn cừ, cũng không phải không tuân theo quy củ, chỉ là có chút khó coi mà thôi.

Thúy sư tỷ cười nói: "Đánh cờ chính là nhả sự, có sư trưởng còn có các tiền bối truyền kỳ nhìn, ai lại làm chuyện như vậy?"

Sắt Sắt bĩu môi, nói: "Có tiện nghi không chiếm, đâu phải là phong độ, chính là ngu xuẩn."

...

...

Mai Hội kỳ chiến chọn đình, là chuyện phải nghiên cứu kỹ càng.

Tỷ như người tu đạo tự nhận đạo tâm vững chãi thường thường sẽ chọn đình cách thác nước gần nhất.

—— hần có thể không bị tiếng nước chảy của thác nước ảnh hưởng, nhưng đối thủ của hần chưa chắc đã có định lực như vậy.

Nhưng bất kể Sắt Sắt nghĩ như thế nào, ở trong mắt tuyệt đại đa số người tu đạo cùng người phạm, đánh cờ đầu tiên vẫn là chuyện vô cùng phong nhã, thậm chí còn ở trên cầm thư họa. Thời điểm người tu đạo tham gia kỳ chiến chọn lựa đình, thường thường coi trọng hoàn cảnh quanh đình đến tốt cùng có đủ ý nhị hay không, tỷ như có trúc ảnh rơi xuống, hoặc là có thể nghe được tiếng thông reo hay không?

Kỳ Bàn Sơn có trận pháp thủ hộ, không lo mưa tuyết băng sương phiền nhiễu, gió lớn hơn nữa tiến vào trong núi cũng sẽ biến thành trận trận gió mát. Ở gió mát cùng chim hót, người xem cờ có thể tùy ý đi lại trên núi, tùy ý quan sát ván cờ, trừ không được nói chuyện quấy nhiễu đánh cờ, không còn hạn chế nào, cho dù muốn uống rượu cũng không sao, có chút cảm giác thật là phong nhã.

Tinh Cửu sẽ chọn đình nào?

Sắt Sắt cùng Thúy sư tỷ cũng có chút ngạc nhiên, người tu đạo ở phía xa nhìn hần cũng rất quan tâm

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ thầm, hần hần là sẽ chọn đình có thể tắm ánh mặt trời?

Tinh Cửu mang theo ba người vượt qua biển trúc cùng rừng tùng, đi qua thác nước, tiếp tục hướng về trên núi đi tới, trên đường gặp những người này.

Có chút đệ tử tông phái cùng Thanh Sơn Tông giao hảo vội vàng tiến lên hành lễ, phía nam có chút tiểu tông phái lại càng chấp lễ hơi cung.

Có chút tông phái cùng Tây Hải kiếm phái, Côn Luân phái giao hảo lại là tùy ý chấp tay, còn thường thường cùng với hừ lạnh.

Các tông phái cùng Trung Châu Phái giao hảo mặt ngoài bình tĩnh, ánh mắt nhìn Tinh Cửu đám người có chút làm người ta cảm tức, bởi vì bên trong đùa cợt cùng về trên tức quá mức rõ ràng.

...

...

"Ta mất hứng."

Triệu Tịch Nguyệt trên mặt không có tâm tình lộ ra, nhưng ánh mắt có chút lạnh lùng.

"Tại sao?"

Tinh Cửu không rõ tại sao lại bởi vì người ta đùa cợt cùng khinh thị mà tức giận.

Hần tin tưởng Triệu Tịch Nguyệt cũng là người như mình.

Cho nên hần không rõ tại sao nàng lại mất hứng.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta biết ngươi có thể thắng, nhưng chỉ có một mình ta biết ngươi có thể thắng, cảm giác như vậy thật sự không tốt."

Tinh Cửu nói: "Chuẩn xác hơn một chút?"

Triệu Tịch Nguyệt suy nghĩ một chút, nói: "Không phải là cảm ý dạ hành, cũng không phải là từ khác, ta không nghĩ ra miêu tả thích hợp."

Sắt Sắt nhẹ nói: "Xem ra đúng là cảm xúc rất phức tạp a."

Thúy sư tỷ ở bên nghe họ nói chuyện với nhau, nghĩ thầm Thanh Sơn Tông đạo hữu quả nhiên một lòng tu đạo, không hiểu việc gì.

Muốn ở trên Mai Hội đạt được kỳ chiến thắng lợi không phải dễ dàng như vậy?

Không nói chiến thắng vị công tử Đồng Nhan kia, cho dù Tinh Cửu muốn gặp được đối phương, dựa theo xác suất mà nói, ít nhất cũng phải thắng trước năm sáu ván cờ.

Vấn đề là ngươi có thể thắng sao?

Tinh Cửu từng đạt được tứ hải yến kỳ chiến thứ nhất, nhưng tứ hải yến làm sao có thể đánh đồng với Mai Hội? Ở trong mắt rất nhiều người tu đạo, tứ hải yến bất quá là nhà giàu mới nổi ở Tây Hải mô phỏng Mai Hội một cách vụng về mà thôi, tu đạo tông phái chân chính có nội tình từ trước đến giờ cũng rất ít tham gia, tranh thành tích...

Trước kia người xuất sắc trong tứ hải yến kỳ chiến, ở trên Mai Hội thậm chí thường thường ngay cả ba mươi hạng đầu cũng vào không được.

Thúy sư tỷ rất lo lắng Tinh Cửu không rõ những chuyện này, muốn nhắc nhở hần, trên Mai Hội trừ Đồng Nhan còn có rất nhiều đối thủ hần khó có thể chiến thắng.

Lúc này bọn họ vừa lúc đi qua một mảnh hoa dại, đi tới phiến đất trống, bốn phía rải rác thủy đình, chẳng biết tại sao người nơi này rất ít, cảm giác có chút vắng lạnh.

Thúy sư tỷ đối với Tinh Cửu giới thiệu nói: "Nàng tên là Tước Nương, Kính Tông tam đại đệ tử, ở trên kỳ đạo truyền thừa chính là tục tự tiên triều Hạ đại học sĩ."

Một vị thiếu nữ mặt tròn đứng trước đình, khí tức an tĩnh, trên mặt rải rác chút tàn nhang, thêm vài phần linh động khá ái.

Nàng hướng về phía Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt mỉm cười hành lễ nói: "Gặp qua hai vị sư thúc."

Kính Tông cùng Thanh Sơn Tông quan hệ không tệ, Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt gật đầu thăm hỏi.

Bốn người tiếp tục đi phía trước, phía trước đình có một vị thư sinh.

Vị thư sinh kia một thân áo bào giặt tới trắng bạch, cầm trong tay quyển sách, không biết là kinh truyện hay là sách dạy đánh cờ, ở nơi đó rung đùi đắc ý mà đọc.

Thúy sư tỷ hạ giọng nói: "Nhất Mao Trai đệ tử Thượng Cự Lâu, kỳ đạo tài nghệ cực cao, lần trước Mai Hội thua Đồng Nhan ba nước mà thôi."

Nghe tiếng bước chân, vị thư sinh kia ngẩng đầu lên nói: "Tòa đình này ta đã tuyên, các người đi chỗ khác."

Lời này rất cứng nhắc, nếu như không phải về mặt của hắn có chút đần độn, chỉ sợ sẽ càng làm người cảm tức.

Sắt Sắt mắt húng nói: "Tại sao lại vậy? Chúng ta có thể khiêu chiến người a!"

Vị thư sinh kia nhìn Tinh Cửu một cái nói: "Muốn sớm thua trở lại Thanh Sơn, tùy người."

"Không sai."

Phía trước cách đó không xa truyền đến một đạo thanh âm khinh bạc.

Nơi đó có một cây đại thụ, trước cây có một đình, ánh mặt trời khó chiếu tới, rất là u tối.

Một thiếu niên khuôn mặt ngây thơ đứng ở trước đình, nhìn Tinh Cửu cười nói: "Nghe nói người muốn khiêu chiến Đồng Nhan, hai ngày qua chúng ta chuyên môn tìm đến kỳ phổ của người xem, thật sự khó coi, nếu như người hôm nay muốn sống lâu chút thời gian, liền không nên dừng lại ở chỗ này, cách chúng ta càng xa càng tốt, nếu không người sẽ chết còn khó nhìn hơn so với ván cờ của người."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 79: Trên kỳ bình có nắm lửa

Cốc Nguyên Nguyên, phụ thân là tướng lĩnh Chính Bắc Quân, mấy năm trước không biết bởi vì nguyên nhân gì bị Phong Đạo Giáo đoạt mất, lúc ấy còn náo loạn thành một trường phong ba."

Thúy sư tỷ hạ giọng nói: "Có người nói là Đạo Thánh đại nhân nhìn trúng kỳ lực của hắn, muốn hắn đại biểu Phong Đạo Giáo xuất chinh Mai Hội, lấy chút ít danh tiếng."

Rốt cục ở trên Mai Hội nghe tên Phong Đạo Giáo, Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt có chút ngoài ý muốn, cũng cảm thấy có chút hứng thú.

Vị thiếu niên tên là Cốc Nguyên Nguyên kia khuôn mặt kiêu ngạo, cùng vị sứ giả thâm tàng bất lộ từng đi Thanh Sơn tham gia tẩy kiếm, hoàn toàn là hai loại phong cách.

Như thế xem ra, Kính Tông Tước Nương, Nhất Mao Trai Thượng Cự Lâu, Phong Đạo Giáo Cốc Nguyên Nguyên, chính là các ứng viên xuất sắc trong Mai Hội kỳ chiến năm nay.

Ở rất nhiều người xem ra, kỳ đạo tài nghệ của bọn hắn so với danh thủ quốc gia cao hơn rất nhiều, có thể sẽ có chút uy hiếp tới Đồng Nhan.

Người tu đạo tham gia Mai Hội tự nhiên không muốn vừa bắt đầu đã gặp phải kỳ đạo cường giả như vậy, cho nên trong rừng mới có vẻ vắng lạnh như thế.

Lời của Nhất Mao Trai thư sinh cùng Cốc Nguyên Nguyên để cho Sắt Sắt rất tức giận, nàng cảm tức nói: "Đây là những người nào a?"

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ tới Đồng Nhan ngày đó ở ngoài Mai Viên cũ, nói: "Người thích đánh cờ đầu óc đều có bất đồng với người khác."

Nàng bản ý nói là người thích đánh cờ trọng thắng bại, suy nghĩ phương thức cùng người tu đạo bình thường bất đồng, nhưng bị người khác nghe khó tránh khỏi hiểu thành ý tứ gì khác.

Sắt Sắt ánh mắt sáng lên rồi, cảm thấy vị tỷ này không hổ là Thanh Sơn Phong chủ, nói chuyện chính là khí phách như vậy.

Nghe nói như thế, Thượng Cự Lâu cùng Cốc Nguyên Nguyên còn có người tu đạo nơi xa cũng rất tức giận, ngay cả Kính Tông Tước Nương cũng nhịn không được cười khổ hai tiếng, nhưng lại có thể thế nào?

Tinh Cửu không nói gì, cũng không dừng lại trong rừng, tiếp tục hướng về phía trước mà đi.

Nhìn hình ảnh này, có chút người tu đạo thất vọng lắc đầu, Cốc Nguyên Nguyên trên mặt đùa cợt ý tứ lại là càng đậm.

Sơn gian nơi nào đó khắp nơi là cây xanh, nhưng không phải quá dày đặc, vừa có thể che mặt trời chói chan, lại có ánh mặt trời sót xuống, một dòng suối nhỏ xuyên qua trong đó, bên khe suối cỏ xanh như thảm, phong cảnh cực đẹp.

Tĩnh Cửu dừng bước, nói: "Nước suối rất thanh, ở nơi này đi."

Sắt Sắt ngắm nhìn bốn phía, phát hiện bên cạnh cũng không có đình, không khỏi chán nản, nghĩ thầm cũng không phải là muốn người chọn lựa địa điểm chơi xuân, người rút cuộc muốn đi đình nào a?

Triệu Tịch Nguyệt nhìn sân cỏ bên dòng suối, nghĩ thầm chẳng lẽ thật chuẩn bị tới phơi nắng ngủ?

"Cảm ơn."

Tĩnh Cửu đối với Thúy sư tỷ nói, mặc dù hẳn không thật tình lắng nghe, cũng không cần để ý cao thủ tham gia kỳ chiến.

Thúy sư tỷ khẽ mỉm cười.

Sắt Sắt có chút không tin tưởng hỏi: "Người đều nhớ rồi ư?"

Tĩnh Cửu nói: "Nhớ rồi."

Triệu Tịch Nguyệt nghĩ thầm quả nhiên rất am hiểu lừa gạt tiểu cô nương.

"Còn có một người rất lợi hại."

Sắt Sắt vô cùng thật tình nói: "Lúc này còn không xuất hiện, đợi thấy ta sẽ cho người biết."

Theo thời gian lưu chuyển, người trên núi càng ngày càng nhiều, mặc dù không người nào lớn tiếng nghị luận, vẫn dần dần trở nên huyên náo.

Có rất nhiều người chú ý tới, Thanh Sơn Tông thủy chung không có xuất hiện.

...

...

Tây Sơn Cư.

Yêu Tùng Sam có chút do dự nói: "Sư thúc, tuy nói dĩ vãng Mai Hội chúng ta cũng rất ít tham gia cảm kỳ thư họa bốn hạng, nhưng hôm nay Tiểu sư thúc không phải là tham gia hay sao?"

Thanh Sơn đệ tử cũng đứng ở trong đình viện, chờ Nam Vong lên tiếng.

Nam Vong nói: "Ta không hiểu đánh cờ, cũng biết loại chuyện này đi nhiều trợ thủ hơn nữa cũng vô dụng, các người đi trợ uy trừ nhiễu loạn tâm thần của hẳn còn có tác dụng gì."

Thanh Sơn đệ tử nghe lời này có chút bất đắc dĩ, nghĩ thầm cho dù như thế, cũng có thể đi xem một chút a.

Phải biết rằng hôm nay kỳ chiến thắng bại cũng không phải là chuyện riêng của Tĩnh Cửu, cũng không chỉ là chuyện của Thần Mạt phong, mà liên quan đến danh vọng cả Thanh Sơn kiếm tông.

"Ta biết các người đang suy nghĩ gì, sau đó Tĩnh Cửu tiến vào đến quyết chiến cuối cùng, lại đi cũng không muộn."

Nam Vong đi tới trên thềm đá, nhìn về dãy núi phương xa nói: "Nếu như vừa mới bắt đầu hẳn đã thua... Vậy chúng ta cần gì đi?"

Các đệ tử càng cảm thấy bất đắc dĩ, nghĩ thầm chẳng lẽ sư thúc người thật sự cho là Tĩnh Cửu có thể chiến thắng nhiều kỳ đạo cao thủ như vậy, cuối cùng đi tới trước mặt Đồng Nhan?

Nam Vong biết các đệ tử đang suy nghĩ gì, nói: "Không thể nào? Tại trước lúc hẳn chiến thắng Cổ Hàn, chặt đứt phi kiếm của Quá Nam Sơn, các người chẳng lẽ cảm thấy có thể phát sinh ư?"

Các đệ tử nghe vậy giật mình, nghĩ thầm quả thật như thế, đối với Tĩnh Cửu sinh ra chút ít lòng tin.

...

...

Kỳ Bàn Sơn hơi có xôn xao, tiếng nghị luận vang lên, vô số tầm mắt hướng nơi nào đó nhìn tới.

Thấy nữ tử trên sơn đạo, Cốc Nguyên Nguyên làm sao còn có vẻ bất cần lúc trước, vẻ mặt khẩn trương chí cực, làm bầm lều bầu.

"Đồng nhi sư muội làm sao cũng tới? Nàng sẽ vào đình sao?"

Hắn khẩn trương từ vừa hi vọng đối phương có thể tham gia Mai Hội kỳ chiến, có thể có cơ hội tiếp xúc thật nhiều, vừa không hy vọng đối phương bởi vì thua mình mà bị thương tổn.

Nữ tử kia chính là Mai Hội cầm chiến thứ nhất, Thủy Nguyệt Am Quả Đông.

Tĩnh Cửu ở bên dòng suối ngắm nước, nghe cái tên xuất hiện trong tiếng nghị luận, xoay người nhìn tới.

Quả Đông dung nhan quả nhiên tầm thường như trong truyền thuyết như vậy, ánh mắt cũng không đặc dị, chỉ có lỗ mũi phong long có chút để người chú ý.

Nhưng không biết tại sao, vị thiếu nữ bình thường này lại làm cho Tĩnh Cửu nhìn thời gian rất lâu, hơn nữa hắn nhìn rất chân thành.

Triệu Tịch Nguyệt cũng nhìn, sau đó nhớ lại ngày đó ở phía sau Mai Viên nghe được tiếng đàn.

...

...

Kỳ Bàn Sơn xôn xao tái khởi, tiếng nghị luận càng lớn chút ít, bởi vì người của Trung Châu Phái đến.

Sơn phong phát động lụa trắng, để cho bên trong gương mặt thanh lệ trở nên càng thêm sinh động, rõ ràng không có bất kỳ mùi thơm, rất nhiều người phảng phất lại nghĩ thấy được.

Ở vòng vây của đồng môn, cô gái kia ở trên sơn đạo chậm rãi đi tới, thân thủ cùng khí chất cũng cực kỳ nhu nhược, lượn lờ như khói.

Nhìn hình ảnh này, Sát Sát hừ nhẹ một tiếng, không nói gì.

Nàng là con gái của tông chủ Huyền Linh Tông, Bạch Tảo là Trung Châu Phái Chưởng môn chi nữ, nếu khiến người nhìn nàng không thích, ai biết sẽ dẫn phát chuyện như thế nào?

Nàng còn nhỏ tuổi, nhưng ở trường hợp này vẫn biết phân tặc.

Lạc Hoài Nam vẫn không đến.

Sương mù khê nhúc nhích, hai đạo thân ảnh xuất hiện, Đồng Nhan cùng Hường Văn Thư đồng thời đi lên sơn đạo.

Làm nhân vật chính của Mai Hội kỳ chiến, hắn đương nhiên trình diện cuối cùng.

Vô số tiếng hành lễ trước sau vang lên.

Cùng Tĩnh Cửu, Triệu Tịch Nguyệt lúc trước đái ngộ bất đồng, lần này vô luận cùng Trung Châu Phái quan hệ thân sơ, mọi người đều hướng Đồng Nhan thăm hỏi.

Không phải kính ý đối với Trung Châu Phái, chẳng qua là đối với hắn người này.

Đồng Nhan kỳ đạo tài nghệ cao khó có thể hình dung, mấy năm khó có một bại, vài ngày trước liên tiếp đánh bại Triều Ca thành cao thủ, lần nữa chứng minh địa vị vô địch trên đời của chính mình. Nếu như chẳng qua là như vậy cũng thôi, trọng yếu hơn, hắn lấy cờ nhập đạo, lại lấy đạo nuôi cờ, chỉ bằng một người liền đem Triều Thiên Đại Lục kỳ đạo tài nghệ đẩy tới độ cao trước nay chưa có.

Giống như Kính Tông Tước Nương, Nhất Mao Trai Thượng Cự Lâu, Phong Dao Giáo Cốc Nguyên Nguyên, các kỳ đạo danh gia tuổi trẻ, ở kỳ đạo của hắn tư tưởng và phong cách ảnh hưởng, chỉ dùng ngắn ngủi mấy năm, kỳ đạo thành tựu đã sớm vượt qua chút ít danh thủ quốc gia trên thế gian cùng với tu hành giới tiền bối, thậm chí có thể nói, để tại thời đại nào trình độ của bọn hắn cũng có thể quét ngang cùng thế hệ, nhưng bọn họ dù tài năng như thế bây giờ chỉ có thể đuổi theo cước bộ của Đồng Nhan.

Lấy kỳ đạo bàn về, Đồng Nhan tuyệt đối có thể được xưng tụng tung hoành cổ kim, đối với bình thành Thánh.

Hôm nay người tu đạo tới Kỳ Bàn Sơn, tuyệt đại đa số cũng là người giỏi cờ, người biết cờ, đối với nhân vật như thế có thể nào không để cho kính ý cao nhất?

Đồng Nhan hướng trên núi đi tới.

Vô số tầm mắt tùy theo mà động.

Hắn đi qua biển trúc, rừng tùng, hoa đại, đi tới phiến đất trống trên núi.

Nơi này có ba cái đình, trong đình có ba người.

Trừ Đồng Nhan cùng với một người khác ra, thế gian kỳ đạo thực lực mạnh nhất ba người.

...

...

"Người rốt cuộc đã tới."

Thượng Cựu Lâu đã sớm buông xuống quyền sách trong tay, trong ánh mắt nhìn Đồng Nhan tràn đầy tâm tình nóng bỏng rất ít thấy ở Nhất Mao Trai đệ tử.

Trải qua hai kỳ Mai Hội, hắn một lần tiến vào bốn vị trí đầu, một lần tiến vào mười sáu vị trí đầu, cũng là thua trong tay Đồng Nhan.

Nếu nói ai muốn chiến thắng Đồng Nhan nhất ở trên Mai Hội, trừ vị kia nhất định là hắn.

Đồng Nhan dừng bước, nhìn hắn hỏi: "Người đang ở đây chờ ta?"

Thượng Cựu Lâu hít một hơi thật sâu, nói: "Không sai, lần này ta nhất định phải thắng người."

Đồng Nhan nói: "Viết viết về tranh loại chuyện này chỉ cần khổ luyện có thể làm tốt nhất, cho nên đệ tử trong trai các người am hiểu, nhưng đánh cờ cần thiên phú, làm sao người có thể thắng ta?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 80: Bên suối bên vách toàn là cuồng sinh

Lúc nói những lời này, vẻ mặt Đồng Nhan rất lạnh nhạt, giọng nói cũng rất tầm thường, cẩn thận suy ngẫm lại cực kỳ khắc bạc, tràn đầy đùa cợt, bởi vì... loại miệt thị này đã gần như không nhìn.

Thượng Cựu Lâu vẻ mặt đột biến, sắc mặt đỏ bừng, nhưng nói không ra lời, bởi vì mặc dù chính bản thân hắn không thừa nhận cũng không được, bản về thiên phú hắn cùng với Đồng Nhan chênh lệch quá xa.

Trước đại thụ vang lên tiếng cười vô cùng khoa trương.

"Ha ha ha ha... Đồng Nhan người quả nhiên tự đại như trong truyền thuyết, dưới mắt không còn ai... Bất quá, ta rất thích."

Cốc Nguyên Nguyên cười nói: "Tất cả kỳ phở của người ta cũng thật tình đọc qua, ta thừa nhận thiên phú của người quả thật rất lợi hại, nhưng ta cũng không kém, vậy thử một chút?"

Đồng Nhan nhìn hắn một cái, nói: "Đạo Thánh không biết đánh cờ, lại trông cậy vào người tới thay đổi ấn tượng đã mạn ít trí của bậc nhân, thật là không khôn ngoan."

Cốc Nguyên Nguyên có chút căm tức nói: "Người sao dám nói như vậy?"

"Hắn không đánh cờ, thế nào phán định người sẽ biết đánh cờ?"

Đồng Nhan mặt không chút thay đổi nói xong câu đó, tiếp tục đi về phía trước.

Tước Nương khẽ ngồi xổm xuống, hướng hắn làm một cái bán sư chỉ lễ.

Đồng Nhan không dừng bước lại, nói: "Ta không thích cùng tiểu tử phương bắc đánh cờ, thắng hắn."

Nghe lời này, Tước Nương rất vui vẻ, phải biết rằng có thể từ nơi Đồng Nhan nghe những lời như thế, đây chính là tán thành thật lớn.

Thiếu nữ trên mặt tàn nhang cũng phảng phất như nhảy múa, Cốc Nguyên Nguyên vẻ mặt lại là trở nên cực kỳ khó coi.

Bạch Tảo ở trong núi rừng lẳng lặng nhìn hình ảnh này, mơ hồ có thể thấy được sau lụa trắng, nàng không dễ dàng phát giác lúc đầu.

Hương Văn Thư đi theo Đồng Nhan đi thẳng về phía trước, mang trên mặt cười khổ.

Trung Châu Phái mặc dù là đệ nhất thiên hạ đại phái —— rất nhiều người đều cho là như vậy, ít nhất Trung Châu Phái đệ tử chính mình sẽ cho là như vậy —— nhưng sư huynh nói chuyện làm việc cũng không tránh khỏi quá mạnh mẽ cứng rắn trực tiếp chút ít. Nhất Mao Trai thầy đồ có lẽ không để ý tới những chuyện nhỏ nhặt này, nhưng Cốc Nguyên Nguyên là người Đạo Thánh đại nhân tự mình từ Chính Bắc Quân cướp đi.

Chớ đừng nói chi sư huynh ngươi lại nói thẳng Đạo Thánh đại nhân không khôn ngoan...

Đạo Thánh đại nhân nếu quả thật tức giận, ai biết các sư trưởng có thể mượn cơ hội sanh sự hay không, ngươi cùng sư tỷ hôn sự chỉ sợ gặp lực cản sẽ càng lớn.

...

...

"Đồng Nhan, tâm cảnh của ngươi hôm nay có chút vấn đề, nói nhảm quá nhiều, ta có chút bận tâm a."

Trong sơn cốc bỗng nhiên truyền đến một giọng nói.

Tùy theo mà đến chính là một trận mùi rượu, mùi vị cũng không gay mũi, chỉ sợ người chán ghét uống rượu nhất như Tước Nương cũng cảm thấy không khó ngửi.

...

...

Nghe được thanh âm này, nghe mùi rượu, Sát Sát ngậy ngốc, vẻ mặt trở nên kích động lên, vội vàng kéo kéo ống tay áo của Tinh Cửu.

"Cái người rất lợi hại kia đã tới!"

Đại hán từ trong bụi cỏ chui ra tên là Hà Triêm.

Ở tu đạo giới hán có một cái xưng hô nổi danh hơn, tên là —— người thứ hai.

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Tại sao lại gọi cái tên này?"

Sát Sát giải thích: "Bởi vì bất kể là Mai Hội hay là đại đạo chi tranh, hán đều có thể đạt được, cũng chỉ có thể đạt được thứ hai..."

Triệu Tịch Nguyệt nhún mày nói: "Hán có thể tham gia đại đạo chi tranh?"

Sát Sát thờ dài nói: "Triệu tỷ tỷ, xem ra ngươi bình thời thật rất ít nói chuyện phiếm... Vừa lạc đề rồi, dù sao hán là trường hợp đặc biệt. Chúng ta vẫn nói về Mai Hội sao, hán đã tham gia ba kỳ Mai Hội, mỗi lần kỳ chiến cũng là thứ hai, thư họa cùng đạo chiến cũng là thứ hai, có thể nói là chân chính tài tử, không gì làm không được, không biết bao nhiêu thiếu nữ thích hán."

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Nếu đã toàn tài, vì sao không tham gia cầm chiến?"

Sát Sát nói: "Nghe nói hán cảm thấy gậy hồ cầm là việc nữ tử mới làm."

Triệu Tịch Nguyệt lắc đầu, đối với người này không có hứng thú gì, chỉ là có chút không giải thích được, có thể ở trên Mai Hội được nhiều hạng hai như vậy, tất nhiên rất nổi danh, vì cái gì chính mình chưa từng nghe nói cái tên này?

"Hán là tán tu, phải... Nghe nói cùng tà phái có lui tới, Huyền Âm Tông Thiếu chủ là bạn tốt của hán, cho nên các sư trưởng vẫn âm thầm chèn ép thanh danh của hán, dĩ nhiên hán vẫn rất nổi danh, ngươi cùng Tinh Cửu không biết hán... Ta cũng rất giật mình a."

Sát Sát rất bất đắc dĩ.

Triệu Tịch Nguyệt biết Huyền Âm Tông Thiếu chủ, nghe nói so với Lạc Hoài Nam tu đạo thiên phú còn muốn tốt hơn, ở tu đạo giới cực kỳ nổi danh.

—— ngay cả bọn hán còn nghe nói, thật sự rất nổi danh.

"Nếu cùng tà phái có lui tới, vì sao còn có thể cho phép hán tham gia Mai Hội? Thậm chí là đại đạo chi tranh."

"Nghe nói trưởng bối các phái thương kỳ tài hoa, không đành lòng thấy hán thật vào tà đạo, đối với hán có chút trông nom..."

Sát Sát bỗng nhiên hạ giọng nói: "Mụ mụ đã nói, thật ra là bởi vì hán không có quy chúc, rất nhiều tông phái cũng muốn thu hán làm đệ tử, mới làm việc như thế."

Tinh Cửu nghe, cảm thấy người gọi Hà Triêm này không sai, hơn nữa xưng hô người thứ hai không sai, nghĩ thầm có muốn thu hay không.

Hắn trong vô thức sờ sờ cổ tay, mới nhớ tới kiếm tác cũng sớm đã bị hắn bọc tại trên tay Ứng Thành Tiểu Hà, cái tiểu hồ ly kia. Thập Tuế hiện tại hắn là đã rời đi tiểu sơn thôn rồi, hi vọng hết thảy cũng thuận lợi, lúc trở về vẫn là người thiếu niên kia, không cần giống sư huynh năm đó như vậy...

...

...

Hà Triêm thân hình rất khôi ngô, xem ra mới vừa rồi hắn vẫn nằm ở trong bụi cỏ, nếu không khẳng định sớm đã bị người thấy được.

Hắn phỉu mảnh cỏ trên y phục, cầm bầu rượu đi tới trước người Đồng Nhan, trên dưới đánh giá một phen, có chút hồ nghi.

Thái độ của Đồng Nhan đối với hắn có chút bất đồng, nói: "Nghĩ đến người lần này sẽ không tới."

"Có nào nhiệt để xem, ta dĩ nhiên muốn tới."

Hà Triêm nhìn phía xa bên dòng suối cười cười.

Tinh Cửu đám người ở chỗ này.

Đồng Nhan nhìn bên kia một cái, nói: "Ta và người đều là cuồng đồ, chẳng qua là nhiều thêm một cái, có cái gì đáng để nhìn."

"Vài ngày trước ta gặp một thiếu niên, cùng những cuồng đồ chúng ta hoàn toàn ngược lại, ta bị chút dẫn dắt, có điều tiến triển."

Hà Triêm nghiêm nghị nói: "Ta cảm thấy hiện tại ta có thể thắng người."

Đồng Nhan nói: "Phải không?"

Hà Triêm nói: "Nếu như người vẫn giữ trình độ như ở Song Sinh trấn."

Đồng Nhan nói: "Vậy người năm nay không có hy vọng."

Nói xong câu đó, hắn tiếp tục hướng trên núi đi tới.

Hà Triêm đuổi theo cước bộ của hắn, không thuận theo không buông tha nói: "Không có đánh, ta cũng sẽ không tin người."

Mặt núi tràn đầy cây xanh, ánh mặt trời rơi trên nước suối.

Đồng Nhan đi qua, không có nhìn Tinh Cửu đám người một cái.

Hà Triêm dừng bước, đối với bọn hắn chấp tay làm lễ, thật tình hỏi: "Người... Ngài chính là vị kia?"

Lúc đặt câu hỏi, hắn không có nhìn Tinh Cửu, mà là Triệu Tịch Nguyệt.

Rất rõ ràng, hắn căn bản không thèm để ý Tinh Cửu tham gia kỳ chiến, chẳng qua là đối với Triệu Tịch Nguyệt trong truyền thuyết cảm thấy tò mò.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Như thế nào?"

Hà Triêm nhắc tới bầu rượu trong tay, nhàu mảy.

Triệu Tịch Nguyệt lắc đầu.

Hà Triêm lộ ra vẻ mặt không thú vị.

Sắt Sắt tò mò hỏi: "Đây chính là trong truyền thuyết long cốt tửu do chính người ử?"

"Chính là một cái lão giao, còn là trước đây chân nhân giết, ta chỉ bắt quá vận khí tốt nhất được mấy khối xương thôi."

Hà Triêm cười nói: "Rồi lại nói đã rót nhiều năm như vậy, sớm không có tác dụng gì, chẳng qua tư vị còn có thể, muốn thử xem?"

Sắt Sắt dùng dư quang nhìn Thụ sư tỷ một cái.

Hà Triêm mặt mày hớn hở, nói: "Chúng ta qua bên kia hàn huyền một chút?"

...

...

Hà Triêm mang theo tiểu cô nương đi thượng nguồn con suối ăn cá nướng uống rượu.

Không phải tất cả mọi người đều có dật thú như họ.

Mọi lực chú ý đều ở trên người Đồng Nhan, thật tò mò hẳn sẽ chọn tòa đình nào.

Đồng Nhan đứng ở bên vách núi, gác tay nhìn ngoài núi, gió phất tay áo, vù vù rung động.

Nơi đó không có đình, tựa như Tĩnh Cừ ở bên dòng suối.

Kỳ Bàn Sơn tiếng nghị luận càng lúc càng lớn.

Đồng Nhan tựa hồ chuẩn bị vẫn đứng trên vách đá, cho đến khi kỳ chiến sẽ bắt đầu.

Ai biết còn muốn thời gian bao lâu.

Triệu Tịch Nguyệt bỗng nhiên nói với Tĩnh Cừ: "Không cần lấy ghế ra."

Tĩnh Cừ đang chuẩn bị lấy ghế tre, nghe lời này có chút ngoài ý muốn, nói: "Người sao lại quan tâm cái này?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Hôm nay người đại biểu Thanh Sơn xuất chiến, dù sao cũng phải giữ thể diện."

Tĩnh Cừ cảm thấy có đạo lý, liền ngồi xuống trên cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 81: Vạn vật như quân cờ

Tiếng chuông vang lên, ý nghĩa Thiên Tử cùng với các Quốc Công đại nhân vật đã đi tới Kỳ Bàn Sơn.

Hòa Quốc Công đi tới bên lan can trên đỉnh núi, nhìn về núi rừng phía dưới xanh miết, tựa hồ có chút tâm tư.

Hắn là người chủ trì Mai Hội, dù có tất cả tâm tư cũng không có chỗ cầu trợ, bởi vì Thiên Tử căn bản không lộ diện.

Thiên Tử ở Tam Thanh quan giữa núi nghỉ ngơi.

Phật Tông đại đức ở trong đạo quan nghỉ ngơi, chuyện này thấy thế nào đều có chút quái, nhưng Hòa Quốc Công biết Thiên Tử căn bản không để ý những thứ này, tự nhiên sẽ không nhiều lời.

Hòa Quốc Công nhìn hoàng cung phương xa một cái, đối với quan viên đứng ở bên cạnh nói: "Vậy thì bắt đầu đi."

Tiếng chuông lần nữa vang lên, Mai Hội kỳ chiến chính thức kéo màn che.

Trên núi xanh không biết bao nhiêu người tu đạo bắt đầu di động, hướng đình đã sớm coi trọng đi tới.

Từ đỉnh núi mà Hòa Quốc Công đang đứng nhìn lại, giống như là con cờ di động trên bàn cờ, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác sa trường hành quân.

Bất kể đứng tại nguyên chỗ hay là đi lại người tu đạo, cũng vẫn chú ý mấy chỗ động tĩnh.

Được chú ý nhất đương nhiên là Đồng Nhan, mọi người rất muốn biết hắn sẽ chọn ai làm đối thủ đầu tiên.

Hay hoặc là, hắn sẽ như mấy lần Mai Hội trước tùy ý chọn một đình trống chờ người khác khiêu chiến?

Hà Triêm, Tước Nương, Cốc Nguyên Nguyên, Thượng Cự Lâu các cao thủ động tĩnh cũng được chú ý, còn có rất nhiều tầm mắt rơi vào trên người Tĩnh Cừ bên dòng suối.

Đồng Nhan một mình đứng ở vách núi, nhìn trước núi mây trời, vẫn không có động.

Hà Triêm vẫn cùng tiểu cô nương ở trên giòong suối nhỏ nướng cá uống rượu.

Tước Nương, Thượng Cự Lâu cùng Cốc Nguyên Nguyên động, không có chút nào ngoài ý muốn đi vào đình chính mình cũng sớm đã lựa chọn.

Thấy hình ảnh này, có chút người tu đạo về mặt khê biển.

Nếu như đến cuối cùng bọn họ vẫn không thể nào tuyển chọn đình đánh cò, sẽ bị chủ trì phân phối đến trong đình trống.

Có thể nghĩ, đình của Tước Nương ba người nhất định sẽ vẫn trống không.

Không có ai muốn tại vòng thứ nhất Mai Hội đã gặp phải kẻ địch mạnh như vậy.

Đánh cò là nhả sự, như ở sơn gian chạy nhảy, sẽ có vẻ quá mức thất lễ, nhưng chút ít người tu đạo này tốc độ đi lại rõ ràng tăng nhanh.

Bọn họ hướng đình khác đi tới.

Không bao lâu, đại đa số người tu đạo tham gia kỳ chiến liền ngồi vào trong đình.

Có người chú ý tới Tinh Cừ lại còn ngồi trên cỏ bên dòng suối.

"Đây là đang mô phỏng Đồng Nhan công tử?"

Có người tu đạo cười nói: "Thật sự buồn cười."

Có người nói: "Hà Triêm cũng không chọn đình a."

Người tu đạo kia cười lạnh nói: "Hà Triêm là ai? Hấn là ai?"

...

...

Có chút đình kỳ chiến đã bắt đầu.

Ngoài đình có chuyên gia chịu trách nhiệm ghi chép kỳ phổ, trên danh nghĩa là bảo tồn tài liệu, trên thực tế ai cũng biết những kỳ phổ này sẽ liên tục không ngừng đưa xuống núi —— hôm nay Triều Ca thành không biết bao nhiêu vương công quý tộc đang chờ kỳ phổ, nguyên ý vì nó giao ra giá tiền thật lớn, triều đình nếu không cách nào ngăn cản, từ đó kiếm chút ít kinh phí cũng là tốt.

Còn có rất nhiều đình chỉ ngồi một người tu đạo.

Có người mặt không chút thay đổi, có người còn lại lăm bầm lâu bầu, hi vọng Đồng Nhan không nên tới bên này.

Hà Triêm đi trở về, cầm bầu rượu đứng bên người Tinh Cừ, hỏi: "Có muốn tới hay không?"

Tinh Cừ nói: "Ta không uống rượu."

Hà Triêm nói: "Nhưng ngươi đánh cò."

Tinh Cừ nhìn hấn một cái.

Hà Triêm nói: "Muốn thắng Đồng Nhan, trước qua cửa của ta."

Tinh Cừ mới hiểu được ý tứ của hấn.

Triệu Tịch Nguyệt cùng Thúy sư tỷ có chút giật mình.

Sắt Sắt nhìn trong tay nửa đoạn cá nướng, cảm thấy hấn là ném trên mặt đất, vừa cảm thấy đáng tiếc.

Nàng thật chưa từng ăn cá nướng ngon như vậy.

Coi như là bản lĩnh nướng cá, Hà Triêm tựa hồ cũng là thiên hạ thứ hai.

Rất nhiều người chú ý tới động tĩnh bên này, nghe được Hà Triêm khiêu chiến, rất giật mình.

Bọn họ thế mới biết, thì ra Hà Triêm vẫn không lựa chọn đình là có cái ý nghĩ này.

Tinh Cừ sẽ tiếp nhận sao?

...

...

Tinh Cừ nói: "Không được, ta cùng với người ước hẹn ở phía trước."

Hà Triêm không nghĩ tới chính mình sẽ bị cự tuyệt, khẽ nhú mồm nói: "Ài?"

Tĩnh Cửu không trả lời vấn đề của hắn.

Hắn rời dòng suối nhỏ hướng một nơi để đi tới.

Một mảnh xôn xao.

Không phải bởi vì hắn cự tuyệt Hà Triêm khiêu chiến, mà là bởi vì... Đồng Nhan đã động!

Cơ hồ đang ở Tĩnh Cửu cất bước đồng thời, hắn ở bên vách núi đã đứng thời gian rất lâu, xoay người lại, hướng một nơi để đi tới.

Vô số tầm mắt theo Tĩnh Cửu cùng Đồng Nhan mà đi động.

Ngay cả người tu đạo đã bắt đầu đánh cò, cũng trong vô thức ngưng động tác, nhìn về bên kia.

Mọi người càng ngày càng khiếp sợ, ngay cả Hà Triêm cũng mở miệng.

Tĩnh Cửu cùng Đồng Nhan tựa hồ hướng cùng một chỗ đi tới.

Mỗi người đi lại cũng ở trong thiên địa lưu lại một dấu vết, chỉ cần không song song, như vậy cuối cùng sẽ gặp nhau.

Địa phương bọn họ sẽ gặp nhau, không ở vách đá, không có ở bên dòng suối, ở bên cây mai.

Nơi đó rất yên lặng, mọc lên mấy chục bụi dã mai dị chủng, đem một tòa tháp đình che giấu bên trong, nếu như không chú ý, rất khó phát hiện.

...

...

Hà Triêm hiểu.

Trong núi mọi người cũng dần dần hiểu.

Năm nay Mai Hội kỳ chiến một ván cờ được chú ý nhất, dĩ nhiên chính là Tĩnh Cửu cùng Đồng Nhan đối chiến.

Ván cờ này ở ý nào đó đại biểu Thanh Sơn Tông cùng Trung Châu Phái chi tranh, là tu đạo chính tông lãnh tụ ở giữa lại một lần đấu.

Hoàng Đế Bệ Hạ bỗng nhiên quyết định muốn quan sát kỳ chiến, là muốn nhìn ván cờ này.

Ở rất nhiều người xem ra, Tĩnh Cửu muốn cùng Đồng Nhan gặp nhau, ít nhất cần thắng mấy trận trước, vài ngày sau mới có thể cùng Đồng Nhan gặp nhau.

Nếu như hắn có thực lực hoặc là nói vận khí mà nói.

Ai có thể nghĩ đến, hôm nay kỳ chiến vừa mới bắt đầu, bọn họ sẽ gặp nhau.

Đây dĩ nhiên không phải là tình cờ.

Thì ra từ đầu đến giờ, bọn họ không muốn đi đình khác.

Bọn họ muốn đánh đúng là ván cờ đầu tiên.

...

...

Hòa Quốc Công đứng trên đỉnh núi, nhìn phía dưới hình ảnh, rất im lặng, phát tay nói: "Mau mau báo cho trong cung."

Nếu như Hoàng Đế Bệ Hạ không nhìn thấy ván cờ này, chính mình sẽ không được an ổn.

...

...

Nam Vong mang theo các đệ tử Thanh Sơn hướng ngoài Tây Sơn Cư đi tới.

Rất nhiều đệ tử trên mặt còn lưu lại kinh nghi sau khi nghe được tin tức.

...

...

Thiền Tử thu hồi tầm mắt nhìn về tượng đất trong đạo quan, nhìn tên đạo sĩ tới báo tin hỏi: "Ai đánh trước?"

Vị đạo sĩ kia nói: "Ta lúc rồi đi, đang đoán trước."

...

...

Gió mát xuyên qua bụi đã mai tiến vào trong đình, không có mùi thơm, nhưng nhiều chút trong trẻo lạnh lùng.

Đồng Nhan nói: "Ngươi có thể hiểu được ý của ta, coi như thông minh."

Tĩnh Cửu nói: "Như vậy bớt việc."

Đồng Nhan nắm mấy con cờ chuyển qua trên bàn cờ, không có buông ra.

Tĩnh Cửu biết đây là đoán trước.

Tầm mắt của hắn rơi vào trên tay Đồng Nhan.

Vô số tầm mắt đồng thời rơi vào trên tay Đồng Nhan.

Triệu Tịch Nguyệt cũng đang nhìn Tĩnh Cửu.

Nàng lần nữa nhớ tới câu nói hắn đã nói.

Mặt trời là ở chỗ này, làm sao có thể không đi xem?

Nhưng ánh mặt trời chân chính vạn trượng, vô cùng chói mắt, ai có thể thật nhìn thấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 82: Hí khúc liên hoa lạc

Ngoài đình khắp nơi là người, mây bụi đã mai đã bị dẫm đạp vô cùng thê lương.

Còn có rất nhiều người đang hướng bên này chạy tới, Kỳ Bàn Sơn trở nên hơi hỗn loạn.

Hà Triêm đã rời khỏi bên dòng suối đi tới trước đình.

Sắt Sắt vẫn ở bên cạnh hắn, tò mò hỏi: "Ngươi không đi đánh cờ sao?"

Hà Triêm lắc đầu nói: "Không đi."

Ngay tại lúc này, đương nhiên đi xem đánh cờ trọng yếu hơn so với đánh cờ.

Sắt Sắt quan tâm nói: "Chẳng lẽ ngươi không sợ bị hủy tư cách sao?"

"Pháp không trách chúng."

Hà Triêm chỉ vào hai người trong đình, nói: "Bọn họ vừa đến đã như vậy, còn có người nào có tâm tình đánh cờ chứ?"

...

...

Đây là một ván cờ được mong đợi nhất trên Mai Hội.

Mọi người vốn tưởng rằng ván cờ này qua vài ngày nữa mới xuất hiện, hoặc là căn bản không cách nào xuất hiện.

Ai biết ở thời khắc mọi người cũng không nghĩ tới, ván cờ này cứ như vậy bắt đầu.

Tựa như một câu chuyện xưa, rõ ràng vừa mới bắt đầu, bỗng nhiên đã đến bộ phận cao trào, điều này thật sự quá kích thích.

Người tu đạo tới quan sát kỳ chiến, trong thời gian ngắn nhất đem xung quanh đình vây kín đến nước chảy không lọt.

Người dự thi tham gia kỳ chiến cũng không thể nào không chế được tâm tình.

Người đầu tiên rời khỏi đình chính là Thượng Cự Lâu, ngay sau đó là Cốc Nguyên Nguyên cùng Tước Nương, sau đó càng ngày càng nhiều người dự thi đi ra khỏi đình.

Ngay cả những ván cờ đã bắt đầu cũng ngừng lại.

Toàn bộ Kỳ Bàn Sơn, hiện tại chỉ có một ván cờ.

...

...

Hòa Quốc Công nghe thuộc hạ hồi báo, bất đắc dĩ nói: "Vậy cứ như thế đi, ván cờ đã bắt đầu nhất định phải phong tốt, chuyện còn lại chờ ván cờ này xong xuôi rồi hãy nói."

Quan viên thuộc hạ có chút bận tâm nói: "Nếu như ván cờ này đánh ba ngày ba đêm làm sao bây giờ?"

Hòa Quốc Công cười nói: "Lấy trình độ của Đồng Nhan, thắng Tinh Cửu cần tới thời gian dài như vậy sao? Chỉ cần Tinh Cửu không chơi ám chiêu kéo dài thời gian là tốt rồi."

Tên quan viên kia có chút dám chắc nói: "Nghe nói các đại nhân vật Trung Châu Phái cùng Thanh Sơn Tông lần này đều động chân hòa, vạn nhất Tinh Cửu thật sự kéo dài thời gian làm sao bây giờ?"

Hòa Quốc Công khoát tay nói: "Không đến mức như vậy, Tinh Cửu là đệ tử đích truyền của Cảnh Dương chân nhân."

Tên quan viên kia nghĩ thầm nếu như Tinh Cửu làm việc đúng như Cảnh Dương chân nhân bình thường, làm sao lại tới tham gia Mai Hội, còn có thể tại nhiều người nhìn soi mói như vậy cùng người giành thắng bại?

...

...

Mai Hội kỳ chiến đoán trước cùng ván cờ bình thường đoán trước không có khác biệt gì.

Duy nhất khác biệt chính là, song phương đánh cờ đều là người tu đạo, bọn họ có thể dùng thần trí của mình thử thấy số lượng con cờ trong tay đối phương.

Dĩ nhiên đối phương cũng có thể dụng thần thức tiến hành bình chướng, cuối cùng phải xem ai thần thức mạnh hơn.

Từ ý nào đó mà nói đây là một loại công bình khác, đồng thời cũng ý nghĩa cuộc đấu còn bắt đầu trước khi ván cờ bắt đầu.

Vô số tầm mắt rơi vào trên tay Đồng Nhan.

Không có ai dám đem thần thức tập trung vào cánh tay kia, bởi vì đó là cử động phi thường vô lễ, gần như là khiêu khích.

Nhưng cách hơn mười trượng cự ly, mọi người đều có thể cảm giác được tay Đồng Nhan đang có một đoàn quang điểm nhũ bạch sắc.

Quang điểm đại biểu chân nguyên cực kỳ hùng hậu thuần khiết, hẳn là biểu hiện của Trung Châu Phái tiên thiên huyền công tu tới chí cao.

Lúc này, Tinh Cửu nói câu nói mà rất nhiều người đều không nghĩ tới: "Người muốn dùng quân cờ gì?"

Nghe lời này, lông mày Đồng Nhan từ từ nhướng lên, đám người cũng có chút xôn xao.

Chẳng lẽ người nhất định có thể nhìn ra được con số? Như vậy không khỏi cũng quá kiêu ngạo rồi.

Đồng Nhan vẫn không tức giận, chẳng qua là ánh mắt nhìn Tinh Cửu càng thêm lãnh đạm, nói: "Ta dùng cờ trắng."

Chủ động lựa chọn cờ trắng, có thể lý giải là thói quen hậu phát chế nhân, cũng có thể lý giải làm khinh miệt cùng không nhìn.

—— tuy nói đầu cờ có thiếp mực, nhưng ở rất nhiều người xem ra, đi trước luôn là quan trọng hơn chút ít.

"Ba viên."

Tĩnh Cửu trực tiếp báo ra số lượng con cờ trong tay của hắn.

Căn bản không cần đoán trước.

Đám người lần nữa tảo động, sau đó rất nhanh bình tĩnh.

Đồng Nhan hít mắt nhìn Tĩnh Cửu, không nói gì.

Tĩnh Cửu vẻ mặt như thường, tựa như cảm thấy đây là chuyện đương nhiên rất theo lý thường.

Hắn tự tay cầm một viên cờ đen đặt trên bàn cờ.

Tam tam

Ngoài đình vang lên một trận tiếng thờ dài.

Không phải quân cờ này có vấn đề gì.

Đây trực tiếp là vị trí thường thấy nhất của cờ đen.

Chẳng qua là mọi người xem cờ đối với ván cờ này mong đợi thật sự rất lớn, vốn hy vọng có thể thấy cái gì đặc biệt, cái gì thạch phá thiên kinh.

Dĩ nhiên, mọi người cũng rất rõ ràng, trừ phi Tĩnh Cửu trực tiếp đem cờ đặt ở thiên nguyên hoặc góc trên, nếu không chẳng qua là bắt đầu mà thôi, lại có thể đặc biệt thế nào?

Ba một tiếng vang nhỏ, Đồng Nhan nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp cầm lấy một viên cờ trắng đặt xuống.

Tĩnh Cửu đáp lại cũng rất mau, viên cờ đen thứ hai rơi vào chỗ trống góc trên bên trái.

...

...

Ba.

Ba.

Ba.

Ba.

...

...

Một mảnh an tĩnh, chỉ có thể nghe được thanh âm cờ rơi vào trên bàn cờ.

Ván cờ mà vô số người chú mục, cứ như vậy tầm tầm thường thường bắt đầu.

Hai người đánh cờ, tốc độ không nhanh cũng không chậm, cứ cách mấy tức thời gian, sẽ đặt xuống một con.

Trên bàn cờ cờ đen cờ trắng chậm chạp gia tăng.

Không có ai ngu xuẩn đến mức vào lúc này phát ra tiếng than thở, cũng không có ai ngu xuẩn đến mức vào lúc này bắt đầu chất vấn.

Bàn cờ cục diện rất tầm thường, cờ đen cờ trắng rơi xuống vị trí rất tầm thường, ai có thể nhìn ra tốt, ai có thể nhìn ra không tốt đây?

Nhưng mọi người cảm giác vẫn còn có chút quái, bởi vì... ván cờ này bắt đầu thật sự là quá tầm thường rồi, không có ngoài ý muốn, cũng không có vui mừng.

Thế cục bây giờ vô cùng đơn giản, không có chém giết, cũng nhìn không ra cái thâm ý gì cả.

Tinh Cửu cùng Đồng Nhan đánh cờ giống như hai người tương đối mà đứng, riêng mình thì triển chiêu thức, nhưng thủy chung không có xuất kiếm chém về phía đối phương, hoặc là dùng pháp bảo đánh về phía đối phương.

Mọi người cảm thấy khó hiểu nhất chính là, bọn họ cũng không cảm nhận được hai người đang tụ kiếm thế, toàn chân nguyên, chuẩn bị sau đó ra đại chiêu.

Triệu Tịch Nguyệt không hiểu đánh cờ, ngược lại không có cảm giác gì.

Sát Sát hiểu chút về cờ, cho nên càng thêm không hiểu.

Ván cờ này thật sự là quá mức bình thường.

Hoàn toàn không xứng với danh tiếng của Đồng Nhan cùng Tinh Cửu.

Người ở ngoài xa dần dần vang lên một chút nghị luận.

"Đây là chuyện gì?"

"Nước này nhìn rất bình thường a."

"Đồng Nhan công tử không phải không muốn để cho Thanh Sơn Tông quá mất mặt, cho nên giữ lực đấy chứ?"

...

...

Nam Vong cùng các đệ tử Thanh Sơn đã đi tới Kỳ Bàn Sơn, không có đi gần cái đình kia, đứng ở trong rừng cây xa hơn một chút chút ít.

Nghe tiếng nghị luận này, có chút đệ tử về mặt khẽ biến, trong vô thức nhìn về phía Nam Vong.

Thanh Sơn đệ tử đối với cầm kỳ thư họa cũng không có hiểu biết gì, không biết những người đó nghị luận có phải thật hay không.

"Một đám ngu ngốc."

Nam Vong nói: "Xem không hiểu cờ, phải đi nhìn những người có thể hiểu được cờ."

...

...

Hôm nay người đi tới Kỳ Bàn Sơn, hoặc là đệ tử trẻ tuổi chuẩn bị tham gia kỳ chiến, hoặc là sư trưởng đồng môn tới xem cờ, đều là người yêu cờ.

Nếu như nói bọn họ cũng đều không hiểu cờ, người có tư cách được xưng tụng hiểu cờ là ai?

Có người chú ý tới một chút địa phương kỳ quái.

Ngoài đình.

Thượng Cựu Lâu cùng Tước Nương nhìn bàn cờ, về mặt ngưng trọng dị thường, như lâm đại địch, so với chính bọn hắn đánh cờ còn khẩn trương hơn.

Cốc Nguyên Nguyên bộ dáng lại càng không chịu nổi, ánh mắt tròn vô cùng tròn, hô hấp ồ ồ, nghe tựa như ống thổi gió vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 83: Ván cờ xem không hiểu

Không biết lúc nào, Bạch Tào đã đi tới bên đình, lẳng lặng đứng ở giữa đồng môn.

Gió phát khăn che mặt, lộ ra gương mặt thanh lệ nhu nhược.

Chỉ thấy lông mày nhỏ nhắn cau lại, tựa hồ có chút lo lắng.

Trung Châu Phái đệ tử căn bản không lo lắng Đồng Nhan đánh cờ sẽ thất bại, về mặt rất bình tĩnh, chỉ có Hương Văn Thư thật tình suy tính cục diện trên bàn cờ.

Quả Đồng đứng ngoài đám người, cùng Triệu Tịch Nguyệt đám người cự ly không xa không gần, thời điểm tất cả mọi người nhìn trong đình, nàng đang nhìn Triệu Tịch Nguyệt.

Triệu Tịch Nguyệt biết nàng đang nhìn mình. Nếu là bình thời, nàng tất nhiên muốn nhìn lại, nhưng lúc này nàng chỉ biết nhìn Tinh Cửu.

Sất Sất thấy nhàm chán, đem cá nướng trong tay đưa tới trước người Triệu Tịch Nguyệt, hạ giọng nói: "Đừng ghét bỏ, ăn thật ngon."

Triệu Tịch Nguyệt lắc đầu, nàng rất ít ăn cái gì, bất kể ở Thanh Sơn hay là phía ngoài.

Nhìn hình ảnh này, trên mặt Quả Đồng lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Hà Triêm bỗng nhiên hô: "Tại sao có thể đi như vậy? Không có đạo lý a."

Đám người xung quanh rồi rít nhìn về trong đình, nghĩ thầm là ai kém một nước cờ?

Trong đình, Tinh Cửu cùng Đồng Nhan giống như không nghe được lời của hắn, vẫn lẳng lặng nhìn bàn cờ.

Mới vừa rồi nước cờ là Tinh Cửu đi, ở rất nhiều người xem ra quân cờ rất tầm thường hơn nữa an toàn, hoàn toàn không hiểu vì cái gì Hà Triêm phản ứng mạnh như vậy.

Đồng Nhan đưa ra ứng đối của mình, làm như tùy ý đặt xuống một viên cờ trắng.

Quân cờ này cũng rất bình thường hơn nữa an toàn.

Ai ngờ Hà Triêm lại hô lên: "Đây càng không có đạo lý a!"

Rất nhiều tầm mắt rơi vào trên người của hắn.

Mọi người không rõ vì sao vị kỳ đạo cao thủ này, đối với hai nước cờ bình thường như vậy phản ứng mạnh mẽ đến như thế.

Lúc này, Tinh Cửu lại đặt một quân cờ đen.

Hà Triêm quan sát bàn cờ, căn bản không để ý tới đám người đang nhìn mình, giật mình nói: "Còn có thể như vậy hay sao?"

Đồng Nhan tiếp theo trực tiếp đặt viên cờ trắng đến nơi khác.

Hà Triêm cũng không chế tâm tình không được nữa, luôn miệng hô: "Quá độc ác! Các ngươi hai người quá độc ác!"

Động tác của hắn rất lớn, thanh âm lớn hơn nữa, ở Kỳ Bàn Sơn an tĩnh lộ ra vẻ phá lệ vang dội.

Quả Đồng thu hồi tầm mắt nhìn Triệu Tịch Nguyệt, mặt không chút thay đổi nhìn hắn nói: "Lời của ngươi vẫn nhiều như vậy sao?"

Lúc đánh cờ có người ở bên cạnh hô to gọi nhỏ, đương nhiên là chuyện vô cùng không đẹp.

Hà Triêm nơi nào không rõ đạo lý này, chẳng qua hôm nay được thấy ván cờ như thế, hắn thật sự là không cách nào không chế chính mình.

"Được rồi, ta không nói."

Hắn nhắc bầu rượu, uống một ngụm lớn.

Cực kỳ hiếm thấy long cốt tửu, ở trong miệng hắn lại có vẻ đắng như vậy.

Bởi vì hắn uống là rượu buồn bực.

Nơi này nói buồn bực không phải bị đè nên không thể nói chuyện, mà là một loại cảm xúc khó có thể hình dung, làm người ta buồn khổ.

...

...

Nhìn thấy Hà Triêm cử động như vậy, vừa chú ý tới vẻ mặt Tước Nương, Thượng Cự Lâu, Cốc Nguyên Nguyên ba người này, mọi người xem cờ rốt cuộc hiểu rõ chút chuyện —— thì ra ván cờ trong đình không hề bình thường tầm thường giống bọn họ nghĩ, trong lúc không biết ẩn giấu bao nhiêu đạo sấm sét, chỉ bất quá lấy kỳ đạo cảnh giới của bọn hắn rất khó xem hiểu.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, mọi người lần nữa hưng phấn, nhìn về bàn cờ trong đình, hy vọng có thể tìm ra những thứ tuyệt đẹp ẩn giấu bên trong.

Chẳng qua là vô luận bọn họ thật tình như thế nào, không ngừng nghĩ ngợi thôi diễn, vẫn nhìn không ra địa phương đặc biệt gì.

Đây không phải bắt đầu bình thường nhất sao?

...

...

Tam Thanh quan.

Thiền Tử ngồi xếp bằng trên giường, hai chân trần từ tầng bảo lộ ra, cẳng không ngừng rung lên, tựa hồ mang theo tiết tấu nào đó.

Tầm mắt của hắn rơi vào trên bàn cờ trước mặt.

Bàn cờ hai bên có hai cái hũ đựng cờ.

Ngoài cửa sổ trồng thạch nam, mùi vị vô cùng nồng nặc, rõ ràng là hương nhưng có chút gần như thối.

Có thể là bởi vì nguyên nhân này, hắn vẫn nhượng mảy.

Không biết qua thời gian bao lâu, hắn cuối cùng kết thúc, cầm lấy một viên cờ đen đặt ở bàn cờ.

Ngay lúc hắn thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị đứng dậy, chú ý tới vị đạo nhân kia về mặt có chút không đúng.

"Tại sao?"

Vị đạo nhân kia do dự một lát, cẩn thận nói: "Quân cờ này... Thật giống như không phải đặt ở chỗ này."

Thiền Tử nghe vậy giật mình, lần nữa nhìn về bàn cờ.

...

...

Kỳ Bàn Sơn đỉnh núi.

Một vị quan viên đối với Hòa Quốc Công cười nói: "Quốc Công, ngài thấy ván cờ này thế nào?"

Hòa Quốc Công nhìn hắn một cái, nói: "Thấy thế nào? Sâu như vậy ta thấy thế nào cũng không hiểu."

Vị quan viên kia cũng không sợ, cười nói: "Vậy ngài đặt ai a?"

Mai Hội là người tu đạo thịnh hội, nhưng sẽ ảnh hưởng đến thế tục thế giới, không nói những thứ khác, Triều Ca thành đánh cuộc khẳng định cùng nơi này cùng một nhịp thở.

Hòa Quốc Công vỗ phía sau lưng vị quan viên kia một chút, cười nói: "Ngươi cho ta ngu a, đương nhiên là đặt Đồng Nhan, tuy nói thắng không được bao nhiêu, nhưng chắc thắng không phải hay sao?"

...

...

Thái Thường tự rất thanh nhàn.

Làm như quan viên cao cấp trong triều đình cầm lấy quý bổng, vừa từ trước đến giờ có danh thanh liêm, Tĩnh Thương vẫn rất chú ý không cần biểu hiện quá cần cù chính vụ.

Nhưng hắn cũng rất ít như hôm nay, quan sát nước trà trong chén có thể phát ngốc thời gian rất lâu.

Cuối cùng hắn không cách nào ngồi nổi, cùng phó khanh nói rõ, hướng ngoài nha môn đi tới.

Nhìn bóng lưng của hắn biến mất ở trên đường dài, trong nha môn tiếng nghị luận vang lên.

Tĩnh Thương có một đệ đệ, lúc còn rất nhỏ đã đưa ra Triều Ca thành, không biết đi nơi nào. Vốn Tĩnh gia đem chuyện này giấu diếm cực nghiêm, nhưng mà trên quan trường nơi nào có thể có chân chính bí mật, những năm trước đây, có rất nhiều người mơ hồ biết được, cái kia Tĩnh gia ấu tử hắn là bái vào đại phái môn hạ.

Năm nay cử hành Mai Hội, Triều Ca thành đánh cuộc cũng nhiều hơn, thấy Tinh Cửu cái tên này, có chút hữu tâm nhân rất tự nhiên liên tưởng đến Tinh gia ấu tử.

"Ai có thể nghĩ đến, đệ đệ của hần lại thành Thanh Sơn kiểm tông tiên sư. Có bối cảnh như vậy, ai còn nguyện ý làm nhiệm vụ, lúc này mới buổi sáng đã đi về."

"Người tu đạo đoạn tình tuyệt tính, cùng thế tục bôn gia liên lạc vô cùng nhạt, cũng không thấy có thể giúp được cái gì, hơn nữa, chỉ là Thanh Sơn đệ tử, vừa không phải đại nhân vật nào."

"Nhưng triều đình ít nhất sẽ không quá nghiêm khắc, hơn nữa thời điểm chí thân còn sống, dù sao cũng có chút chỗ tốt, người không gặp Triệu phủ những năm này nào nhiệt thành dạng gì rồi ư?"

"Không sai, ngày tết ta đi bái phỏng Triệu Công, sách sách, trong phủ thứ tốt thật là xếp thành núi cao, nghe nói cũng là Nam Hà châu bên kia đưa tới."

...

...

Tinh Thương căn bản không biết các đồng liêu ở sau lưng nghị luận chính mình điều gì, cho dù biết cũng không có tâm tình đi để ý tới.

Triều Ca thành tin tức truyền lưu cực nhanh, Kỳ Bàn Sơn chuyện tình cũng không lâu lắm đã truyền đến trong tai của hần.

Khi hần biết đối thủ ván cờ đầu tiên của Tinh Cửu chính là Đồng Nhan, đầu óc nhất thời ông một chút, suy nghĩ nửa ngất đi.

Hần cùng với Tinh Cửu dĩ nhiên chưa nói tới tình huynh đệ, cho dù Tinh Cửu thua, nghĩ đến cũng không thể ảnh hưởng được tiền đồ của hần, chẳng qua là...

Một đường nghĩ tới những chuyện này, mồ hôi lạnh ướt áo, tinh thần có chút hoảng hốt, hần tỉnh thần, phát hiện mình chạy tới trước phủ Thành Quốc Công.

Cả Triều Ca thành cũng biết Thành Quốc Công thích cờ, Mai Hội kỳ chiến cao cấp nhất, an toàn nhất đánh cuộc ở chỗ này.

Một gã quân sự chú ý tới hần, nghiêng tiến lên nói: "Đại nhân ngài cuối cùng đã tới, mau mời vào."

Tinh Thương lấy khăn mặt xoa xoa mồ hôi trên trán, do dự một chút sau thấp giọng hỏi: "Lúc này còn có thể rút về hay không?"

Vị quân sự kia nhìn hần cười cười, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 84: Cuối cùng có một chiêu sấm sét

Thành Quốc Công phủ đánh cuộc có nhiều loại đánh cuộc khác nhau.

Chỉ có những người tính đánh cuộc cực mạnh mới vừa bắt đầu đã đánh cuộc chiến thắng cuối cùng của kỳ hội, bình thường cũng là theo như thứ tự từng ván tới đánh cờ.

Tinh Thương là người rất cẩn thận chững chạc, tự nhiên cũng làm như vậy, đem một khoản tiền rất lớn đặt đến ván đầu tiên. Tại hần nghĩ đến, Tinh Cửu năm ngoái là tứ hải yểm kỳ chiến thứ nhất, hơn nữa dám nói như vậy, kỳ lực tất nhiên không tầm thường, cho dù không thể được thắng lợi cuối cùng, phía trước thắng liên tiếp mấy ván hần là chuyện vẫn rất dễ dàng.

Ai có thể nghĩ đến, ván cờ đầu tiên hần gặp được Đồng Nhan không thể nào chiến thắng.

Vị quân sự kia tự nhiên sẽ hiểu chuyện đã xảy ra trên Kỳ Bàn Sơn, đồng tình nói: "Kết quả còn chưa có, đại nhân đừng có gấp."

Tinh Thương biết không cách nào vặn hỏi, ngược lại bình tĩnh chút ít, chấp tay, đi vào phủ Quốc Công.

Quốc Công phủ hậu viên đã đứng đầy người, Triều Ca thành có uy tín danh dự vương công quý tộc lại có nửa số có mặt nơi đây.

Nhưng bọn hần hôm nay không đứng ở vị trí phía trước nhất.

Đứng ở phía trước nhất cũng là chút ít kỳ đạo danh thủ quốc gia, hướng về phía bức tường phía trước chỉ chỗ.

Xuân hi kỳ quán quán chủ ngay cả tư cách nói chuyện cũng không có, chỉ có thể ở bên cạnh cười theo.

Trên tường treo một bàn cờ thật lớn, bên cạnh còn lại là tên song phương đấu cờ cùng với tỉ lệ đặt cược, nhìn chữ viết hằn là vừa viết lên không lâu.

Tĩnh Thương căn bản không có tâm tình đi xem, đứng ở phía sau đám người, yên lặng tính toán chuyện sau đó sẽ bán của cải gia sản lấy tiền mặt.

Nếu phải thua không thể nghi ngờ, cho dù tỉ lệ đặt cược cho Tĩnh Cửu cao tới đâu có cái gì ý nghĩa?

Ngay vào lúc này, phía trước vờn vang lên tiếng nghị luận, hấp dẫn sự chú ý của hắn.

...

...

"Một nước này rút cuộc vì sao đặt ở chỗ này, rút cuộc có người nào hiểu chưa?"

"Một lần nữa mở lại, ta cảm giác, cảm thấy tiểu tinh có vấn đề."

"Lui hai bước nữa."

"Không đủ, trước tiên lui mười bước, cho ta suy nghĩ một phen."

...

...

Quách đại học sĩ đứng dậy, đi tới trước bàn cờ, gỡ xuống mười mấy con cờ, bày ra mấy biến hóa, xoay người nhìn đám người nói: "Bây giờ đã hiểu chưa?"

Các vương công quý tộc tham dự đánh cuộc, tuy nói cũng sẽ biết đánh cờ, kỳ lực tự nhiên bình thường, căn bản không rõ ý tứ của hắn.

Mà hơn mười vị danh thủ quốc gia Triều Ca thành còn lại là như có điều suy nghĩ.

Một lát sau, một vị lão giả run giọng nói: "Thì ra là như vậy!"

Càng ngày càng nhiều danh thủ quốc gia hiểu được ý tứ của Quách đại học sĩ, cũng chính là hiểu diệu dụng một nước cờ kia, tiếng thán phục liên tiếp, bên tai không dứt, than thở không dứt.

Thành Quốc Công nói: "Vẫn là đại học sĩ lợi hại, thậm chí ngay cả nước cờ này cũng hiểu."

Quách đại học sĩ cười khỏ nói: "Ta chỉ hiểu ý tứ của hai vị này trước các người mấy nước mà thôi. Ta đã sớm nói với các người, Đồng Nhan kỳ lực cùng cảnh giới cổ kim không thấy, Tĩnh Cửu trình độ cũng vượt xa ta và các người, các người lại cứ không tin, hiện tại thì sao?"

Lúc này hắn đã xác thực suy đoán của mình không sai, hôm đó ở ngoài Mai Viên cũ, Đồng Nhan căn bản không dốc hết toàn lực.

Dưới tình huống như vậy, hắn vẫn chỉ có thể trung bản nhận thua, loại chênh lệch này thật sự quá lớn.

...

...

Tĩnh Thương đứng phía sau đám người, đã sớm ngây ngẩn cả người.

Nghe Quách đại học sĩ nói, chẳng lẽ Tĩnh Cửu cùng Đồng Nhan đang cân bằng ư? Điều này sao có thể?

Hắn cầm lấy khăn nóng từ nha hoàn bung lên trên bàn, dùng sức xoa xoa mặt, sau đó hướng bàn cờ trên tường nhìn lại.

Bất quá nhìn một lần, hắn cảm thấy có chút hoa mắt, căn bản nhìn không rõ, dưới tình thế cấp bách, tùy tiện đưa tay bắt được một người hỏi: "Hiện tại đến cùng là cục diện thế nào?"

Người kia nói: "Người hỏi ta ta đi hỏi ai đây?"

Tĩnh Thương nói: "Phía trước các vị danh thủ quốc gia chẳng lẽ cũng không có cái nhìn sao?"

Người kia nói: "Hôm nay bọn họ giống ta và người, ngay cả cờ cũng xem không hiểu, vừa nơi nào nhìn ra được thắng bại."

Có người nghe lời này cười châm chọc nói: "Thắng bại còn muốn nhìn? Học sĩ nói Đồng Nhan tiên sư ở trên kỳ đạo thành tựu có thể coi đứng đầu từ cổ

chí kim, hấn làm sao có thể thất bại?"

Tinh Thương có chút căm tức, nói: "Nói chắc chắn như vậy, ngươi có thể xem hiểu ván cờ này a?"

...

...

Trên Kỳ Bàn Sơn.

Thời gian trôi qua, mấy bụi dã mai đã bị đập thành phấn, nhưng vẫn không có ai có thể hiểu ván cờ trong đình.

Mọi người không thể làm gì khác là đi xem mấy vị có thể hiểu ván cờ kia.

Tước Nương căn môi, còn đang suy nghĩ một nước cờ rất sớm lúc trước, không biết có phải là bởi vì nghĩ quá nhập thần, mà ngay cả đôi môi cắn nát cũng không phát hiện hay không.

Thượng Cựu Lâu nhắm mắt, đôi môi khẽ rung động, không tiếng động nhớ tới cái gì.

Bọn họ sớm đã không có lòng thắng bại, sở dĩ vẫn hết sức chăm chú vào ván cờ, không tiếc hao tổn tâm thần mình tư khổ tương, chỉ là muốn hiểu ván cờ này.

Chỉ là nghĩ muốn đuổi theo suy nghĩ của Tinh Cửu cùng Đồng Nhan, thực là chuyện vô cùng cực khổ.

Đến lúc này, đã có thể rất chính xác đoán được kỳ lực cao thấp.

Cốc Nguyên Nguyên cùng Tước Nương, Thượng Cựu Lâu nổi danh, nhưng rất hiển nhiên vẫn hơi yếu một bậc, cho nên đều chật vật, sắc mặt tái nhợt, cả người bị mồ hôi lạnh ướt đầm.

Hấn chỉ cảm thấy ván cờ này thật là đáng sợ.

Hai người đánh cờ kia thật là đáng sợ.

Hà Triêm nhìn hình dạng của hấn, có chút đồng tình lắc đầu, muốn uống rượu, mới phát hiện bầu rượu cũng đã sớm hết rồi, không khỏi cảm thấy rất buồn bực.

Trong đình cuộc đã tiến vào đến giai đoạn trung bàn, hấn còn có thể đuổi kịp tiết tấu của Tinh Cửu cùng Đồng Nhan, hiểu được ý nghĩ của bọn hấn.

Cũng vì như thế, hấn mới mình xác biết, nếu như lúc này ở trong đình chính là mình, bất kể cờ đen hay cờ trắng, cũng đã thua.

Lần nữa nhìn về hai người trong đình, hấn sinh ra cảm giác thất bại thảm hại, vừa sinh ra rất nhiều bội phục.

...

...

Đấu cờ đến đây, mới trôi qua nửa canh giờ.

Tinh Cửu cùng Đồng Nhan đánh cờ tốc độ không phải đặc biệt mau, nhưng cũng không có quá dài, đấu cờ tiến hành vô cùng lưu loát.

Có gió nhẹ nổi lên, cuộn lên một mảnh thanh diệp khiêu vũ vào đình, rơi vào trên bàn cờ.

Tầm mắt của Tinh Cửu cùng Đồng Nhan rơi vào trên phiến thanh diệp, sau đó ngẩng đầu.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, xác nhận ý của nhau, đồng thời đem con cờ trong tay đặt vào trong hũ cờ.

...

...

Ván cờ tạm dừng.

Có nước trà đưa vào trong đình.

Tinh Cửu cùng Đồng Nhan bưng chén trà, đứng ở bên lan can, nhìn về ngoài núi phượng xa, không đối thoại.

Mọi người nhìn hình ảnh này, trầm mặc không nói.

...

...

Ván cờ tiếp tục.

Gió tái khởi, so với lúc trước lớn hơn.

Có mây đi tới trên Triều Ca thành, che đi mặt trời, sơn khí dần lạnh.

Không khí chung quanh cũng trở nên càng thêm khàn trương.

Một mảnh an tĩnh.

Không người nào dám phát ra âm thanh.

Ván cờ đã tới trung bàn, con cờ dày đặc hơn, người không hiểu cờ cũng biết, song phương cuối cùng sẽ chính thức gặp nhau.

Đồng Nhan bắt đầu suy nghĩ lần đầu tiên.

Sau trăm tức, hắn đưa ra quyết định.

Hắn dùng ba ngón tay bắt cờ trắng, hơi cứng nhắc hướng trên bàn cờ với tới.

Không biết là trùng hợp, hay là thiên địa cảm ứng được quân cờ này hung hiểm cùng với trong đó ẩn chứa vô hạn sát cơ...

Kỳ Bàn Sơn tầng mây bỗng nhiên xoắn động, một đạo điện quang ở sâu trong mây ẩn hiện.

Cờ trắng nhẹ nhàng mà rơi vào trên bàn cờ.

Oanh một tiếng nổ.

Lôi đình vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 85: Một nước cuối cùng

Oanh!

Cốc Nguyên Nguyên tinh thần hoảng hốt bị đạo lôi đình này thức tỉnh, thân thể lay động, suýt nữa ngã nhào, vội vàng vịn vào đại thụ bên cạnh, bị dọa cho sợ đến không ngừng thở dốc.

Mọi người cũng bị tiếng sấm đột nhiên cả kinh không nhẹ, rối rít hướng lên không trung nhìn lại, chỉ cảm thấy gương mặt hơi ướt, mới biết được có mưa phùn rơi xuống.

Triệu Tịch Nguyệt quan sát Tinh Cửu trong đình, con người hắc bạch phân minh, cảm xúc lo lắng viết rất rõ ràng.

Tinh Cửu cũng bắt đầu lần suy nghĩ đầu tiên của mình.

Quân cờ này vị trí là bảy, mười một, là một bước khó, hắn nên ứng đối như thế nào đây?

Trong bầu trời tầng mây càng ngày càng dày, sơn sắc càng thêm âm trầm, gió lạnh dần cũng đi, hạt mưa cũng hơi lớn.

Chẳng biết tại sao, Kỳ Bàn Sơn đại trận cũng không phát huy tác dụng.

Đám người khê tản ra, rất nhanh đã vừa khôi phục nguyên trạng.

Mọi người cuối cùng vẫn không nỡ bỏ đi, lần nữa nhìn về trong đình.

Tinh Cửu nhìn bàn cờ trầm tư.

Đồng Nhan đặt xuống quân cờ trắng này, lần nữa đứng dậy, đi tới bên lan can.

Ánh sáng chiếu sáng mặt mũi non nớt, vô cùng tự tin.

...

...

Thời gian trôi qua, thiên địa càng thêm âm trầm.

Tĩnh Cửu động.

Hắn nhặt lên một con cờ, đưa về phía bàn cờ.

Vô luận là góc độ của hai ngón tay, vẫn là góc độ khuỷu tay, cũng là hoàn mỹ như vậy.

Sở hữu những chi tiết này, hắn cũng là chiếu theo Hải Châu thành bản cờ vây nhập môn mà học.

Hoàn mỹ có chút vô cùng ngay ngắn không thú vị, nhưng có thể bảo đảm sẽ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì.

Tựa như vị trí quân cờ này rơi xuống, vừa lúc ở hai đường giao lộ, không có một tia lệch lạc.

...

...

Cờ đen lẳng lặng đặt tại trên bàn cờ.

Ba, chín.

Tầng mây quay cuồng, chỗ chân trời rất xa xuất hiện một đạo thiểm điện.

Nơi đó quá xa, tiếng sấm không cách nào truyền tới trên núi, nhưng điện quang có thể đã tới.

Tia chớp chiếu sáng Kỳ Bàn Sơn, bị viên cờ đen an tĩnh này phản xạ, trở nên u lãnh thêm mấy phần, phảng phất một đạo kiếm quang.

...

...

Hà Triêm nhú mày, ống tay áo khẽ rung động.

Tước Nương nhìn quân cờ đen, che ngực, cảm thấy rất khổ sở, giống như là bị người đâm một kiếm.

Thượng Cựu Lô hự một tiếng, sắc mặt trắng bệch, khoe môi tràn ra một đạo huyết thủy.

...

...

Tam Thanh quan, Thiên Tử nhìn trên bàn cờ mới vừa rơi xuống hai con cờ, trầm mặc thời gian rất lâu, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ mây đen giăng đầy, bao phủ Kỳ Bàn Sơn.

"Quá hung hiểm."

Thiên Tử lắc đầu, không tiếp tục đặt cờ lên bàn nữa, ý bảo đạo nhân tới làm.

...

...

Đỉnh núi, cảm thụ được thiên địa khí tức biến hóa, Hòa Quốc Công về mặt biến đổi mấy lần, quy về ngưng trọng, thanh âm trầm thấp nói: "Bệ Hạ bên kia đến tột cùng nói như thế nào?"

Một gã quan viên thuộc hạ cúi đầu nói: "Mới vừa cùng hoàng cung liên lạc, Bệ Hạ vừa kết thúc triều hội, lúc này chuẩn bị tới đây."

Hòa Quốc Công hướng dưới núi nhìn mấy cái, cau mày nói: "Hi vọng ván cờ này không kết thúc nhanh như vậy."

...

...

Vô luận kỳ vọng hoặc là không muốn, năm nay Mai Hội vạn chúng chú mục ván cờ đầu tiên cuối cùng đã đi tới phần sau, song phương bắt đầu chân chính đánh giết.

Tĩnh Cửu cùng Đồng Nhan không còn trường thi, cờ đen cùng cờ trắng ổn định thậm chí có thể nói cường hãn theo thứ tự rơi vào trên bàn cờ, phát ra thanh thúy thanh âm.

Thanh thúy thanh âm không có nghĩa nhất định sẽ dễ nghe, có đôi khi cũng sẽ cho người cảm thấy kinh tâm động phách, giống như kiếm chém vào trên tảng đá, hoặc là pháp bảo oanh kích trên cửa sắt.

Bàn cờ phảng phất sinh ra vô số đạo kiếm ý, sát ý tung hoành trong thiên địa, người hiểu cờ hơi chút cảm giác, cảm giác rất khó thờ.

Ngoài đình người xem cờ, Cốc Nguyên Nguyên kỳ lực so với Hà Triêm ba người hơi yếu, nhưng đã đến trình độ nào đó.

Hơn nữa hần những năm này một mực ở cánh đồng tuyết phương bắc theo đuổi Đạo Thánh tác chiến, gặp qua chân chính hung hiểm mà máu tanh chiến trường, cho nên cảm giác càng thêm mãnh liệt.

Trong mắt hần, cờ đen cùng cờ trắng tốc độ cao xoay tròn, biến thành cánh đồng tuyết bình xe cùng khắp núi khắp nơi tuyết quốc sĩ binh.

Băng cứng rắn tích tụ lâu ngày bị bóp phá, cuồng bạo phong tuyết bị không để ý, thiên quân mã mình, phong tiêu tiêu, khắp nơi đều là sát cơ, khắp nơi đều là tử vong.

Khi hần thấy một cái tuyết quốc quái vật mặt mũi dữ tợn hướng chính mình đánh tới, cũng không chịu nổi nữa, quát to một tiếng ngắt đi.

Tước Nương cùng Thượng Cự Lâu hai người tình huống cũng vô cùng hồngбет, sắc mặt tái nhợt, khoe môi mang máu, thân hình lão đảo muốn ngã, tựa hồ tùy thời có thể té xỉu.

Hà Triêm đi tới trước người Tước Nương cùng Thượng Cự Lâu, ngăn trở tầm mắt của bọn họ.

Nếu như giống đại đa số người bình thường ngoài đình, xem không hiểu ván cờ này cũng thôi.

Mà Tước Nương ba người cảnh giới quả thật cực cao, có thể xem hiểu rất nhiều, còn muốn đuổi theo tốc độ suy tính của Tĩnh Cửu cùng Đồng Nhan, hao tổn vô hình thật sự quá lớn.

Chính hần ngay từ lúc Tĩnh Cửu cùng Đồng Nhan nghỉ ngơi, đã đã bỏ ý định theo đuổi ván cờ này.

Hần nhìn về Tĩnh Cửu cùng Đồng Nhan trong đình, vẻ mặt ngưng trọng, rất là lo lắng.

Muốn hiểu ván cờ này đã phải trả giá lớn như vậy, thân ở trong cuộc, đánh ra ván cờ này lại phải thừa nhận áp lực như thế nào?

...

...

Ván cờ tiếp tục, Tĩnh Cửu cùng Đồng Nhan tốc độ vẫn như trước, nhưng làm cho người ta cảm giác, tiết tấu ván cờ đang tăng nhanh.

Trong núi gió càng ngày càng lạnh, càng ngày càng đi, hoặc là bởi vì trong bầu trời tầng mây càng ngày càng dày, càng ngày càng mờ.

Đó là điềm báo mưa sa.

Đã mai bị chèn ép trên mặt đất vỡ vụn bị thổi khắp nơi.

Tầng mây quay cuồng bất an, phảng phất có hắc long tại trong đó gầm thét sinh uy, càng nhiều lôi điện từ sâu trong mây đen sinh ra, hướng thiên địa giương hiện uy lực của mình.

Nước mưa chọt dày hơn, ào ào rơi vào sơn gian.

Kỳ Bàn Sơn trận pháp rốt cục sinh ra cảm ứng, một đạo lực lượng vô hình từ sâu trong nhai thạch phóng ra, đem phần lớn mưa gió chắn phía ngoài.

Đầy trời nước mưa dọc theo tấm lưới vô hình chảy xuôi, đem ngoại giới cảnh vật vụn vụn mơ hồ, hình tượng này rất thần kỳ, nhưng không có ai đi xem.

Mọi người cũng đang nhìn tòa đình kia.

Mưa trong Kỳ Bàn Sơn đã trở nên rất nhỏ, rơi vào trên bàn cờ, nhìn giống như vô số giọt sương trong suốt, ở trong cờ đen cờ trắng.

Ván cờ đã tiến vào đến giai đoạn cuối cùng—— đánh cướp.

Cướp chính là thiên địa biến hóa huyền cơ, trong đó cất giấu vô số hung hiểm.

Hai người xiêm y hơi ướt, nhưng phảng phất không hề phát hiện, vẫn chuyên chú nhìn bàn cờ, trầm tĩnh chí cực.

Con cờ càng không ngừng rơi vào bàn cờ, phát ra thanh thúy ba ba thanh âm, tùy theo mà lên chính là tiếng sấm, liên miên không ngừng, dãy núi cũng hơi bị động dung.

Không ngừng xuất hiện tia chớp, đem mặt của bọn họ chiếu sáng vô cùng rõ ràng.

Đồng Nhan làn da cực kỳ trơn nhẵn, bị mưa ướt chút, càng hiển non nớt, như đứa bé bình thường, trong ánh mắt tràn đầy khát vọng đối với thắng lợi cùng với cường hân ý chí.

Tĩnh Cửu vẫn bình tĩnh như vậy, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ sợ nhỏ bé nhất rung động cũng không xuất hiện trên mặt, nhìn tựa như một pho tượng bạch ngọc hoàn mỹ.

Người khác không cảm thấy như thế nào, nhưng Triệu Tịch Nguyệt cùng hắn ở chung thời gian quá dài, có thể nhìn ra được hiện tại trạng thái tinh thần của hắn, hai tay áo khẽ run.

Năm đó thừa kiếm đại hội, trèo lên Thần Mạt phong hoặc là năm ngoái Thanh Sơn thử kiếm đối mặt Cố Hàn cùng Quá Nam Sơn, Tĩnh Cửu vĩnh viễn cũng là lạnh nhạt tùy ý như vậy.

Hôm nay rõ ràng không giống, đối mặt Đồng Nhan, hắn biểu hiện ra thật tình cùng chuyên chú trước nay chưa có.

...

...

Tiếng va chạm con cờ cùng bàn cờ, lời đình nỗ vang là rõ ràng như vậy.

Kỳ Bàn Sơn làm cho người ta cảm giác lại vô cùng an tĩnh, bởi vì mưa rơi xuống đất không tiếng động, bởi vì không người dám lên tiếng.

...

...

Không biết qua thời gian bao lâu, mưa sa rốt cục ngừng nghỉ, mây đen dần tan, không còn tiếng sấm.

Ánh mặt trời một lần nữa chiếu sáng thế gian, dãy núi vừa bị nước mưa rửa qua, vô luận không khí vẫn là tầm mắt cũng vô cùng sạch sẽ.

Một đạo cầu vồng xuất hiện tại chân trời.

...

...

Thứ tự đánh cờ đến phiên Đồng Nhan.

Hắn cầm lấy một quân cờ trắng, nhìn bàn cờ trầm mặc không nói.

Người không hiểu ván cờ, cũng sinh ra một loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt.

Viên cờ trắng này hẳn là nước cuối cùng.

Thắng bại liền ở quân cờ này.

Tóc đen hơi ướt bị son phong phát động.

Bàn cờ đầy nước.

Viên cờ trắng này sẽ đặt ở nơi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 86: Thắng bại vĩ đại mà thống khổ

Đỉnh núi, Hòa Quốc Công dựa vào lan can, thân thể nghiêng về phía trước vô cùng lợi hại, tựa hồ muốn đem hình ảnh trong đình nhìn càng thêm rõ ràng chút ít.

Quan viên nhìn hình tượng này rất lo lắng, vội vàng tiến lên đỡ, nhưng thấy được cảm xúc trên mặt hắn tràn đầy khiếp sợ cùng bất khả tư nghị.

Xem ra ván cờ này đã phân ra thắng bại, nhưng đến tột cùng là ai thắng?

...

...

Tam Thanh quan, Thiền Từ đứng trước cánh cửa, nhìn cảnh vật sau cơn mưa, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

Sau lưng hắn, vị đạo nhân kia đã đặt xong quân cờ, chỉ là không thấy rõ vị trí đặt xuống cuối cùng.

...

...

Trong hoàng cung không khí có chút khẩn trương, bọn thái giám đang đối với ngự liễn tiến hành kiểm tra lần cuối.

Từ trong cung đến Kỳ Bàn Sơn thời gian không bao lâu, nhưng thánh giá xuất hành chuẩn bị quá phiền toái.

Càng phiền toái chính là, đêm qua Trọc Hà hạ du cửa khẩu bỗng nhiên sụp đổ, Bệ Hạ triệu tập triều hội tạm thời, trì hoãn đã rất lâu.

Cửa điện mở ra, Tể tướng cùng với Công bộ Thượng thư bị vội vàng triệu nhập cung còn không đi ra ngoài, một đạo màu vàng sáng đã hiện lên ở trước mắt mọi người.

Ngự liễn yên lặng lơ lửng trên mặt đất nửa thước nhẹ nhàng trầm xuống, bọn thái giám biết Bệ Hạ đã ngồi xong, thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị lên đường.

Trong ấn tượng của bọn hắn, kỳ đạo cao thủ đánh cờ tốn thời gian từ trước đến giờ rất nhiều, lúc này chạy tới Kỳ Bàn Sơn, hắn là vẫn kịp.

Phurong xa cửa cung bỗng nhiên có động tĩnh, một vị thái giám chân mang khói nhẹ chạy tới, quỳ rạp xuống trước ngự liễn, thấp giọng nói mấy câu nói.

Ngự liễn truyền ra một đạo tiếng cười ý vị thâm trường, ngay sau đó vang lên một âm thanh trong trẻo.

"Nếu thắng bại đã phân, vậy thì đi cung quý phi sao."

...

...

Trong cung từng phong bốn vị quý phi, trong đó hai vị quý phi thọ nguyên đã hết, an nghỉ ở Đông lăng, còn có vị quý phi tuổi tác đã cao, rất ít xuất hiện.

Bây giờ nói đến quý phi nương nương, tự nhiên chính là Hồ quý phi rất được Thần Hoàng sủng ái.

Hồ quý phi đã sớm kết thúc trang điểm trang phục, tùy thời chờ ý chỉ lên đường.

Bệ Hạ không quên chuyện đã đáp ứng nàng, quyết định đi Kỳ Bàn Sơn xem cờ, liền bảo người ta báo cho nàng.

Bực này sủng ái trong hoàng cung quả thật hiếm thấy, nhưng trên mặt của nàng cũng không có đắc ý cảm xúc, ngược lại có chút lo âu.

Bệ Hạ đi Mai Hội xem cờ vốn là nàng khuyên, bởi vì nàng rất muốn thấy Tinh Cửu bị Đồng Nhan hoặc là kỳ đạo cao thủ khác nhục nhã.

Chuyện phát triển so với nàng tưởng tượng còn muốn tuyệt đẹp, Tinh Cửu vừa bắt đầu đã gặp được Đồng Nhan.

Chuyện phát sinh kế tiếp, lại vượt ra khỏi tưởng tượng của nàng.

Nàng ở phía trước cửa sổ không ngừng đi tới, căn bản không có tâm tình đi xem chút ít hoa hải đường ngoài cửa sổ, lầm bầm lầu bầu nói: "Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, làm sao còn không thua?"

Chẳng biết tại sao, nàng bỗng nhiên có chút không muốn đi Kỳ Bàn Sơn.

Một vị cung nữ vội vã đi đến, nói: "Bệ Hạ đã tới rồi."

Hồ quý phi về mặt giặt mình, nói: "Không phải muốn đi Kỳ Bàn Sơn sao?"

Vị cung nữ kia có chút do dự nhìn nàng một cái, nói: "Ván cờ kia đã kết thúc..."

Hồ quý phi lấy ngậy thơ chân chất nổi tiếng, nhưng cũng cực kỳ thông tuệ, thấy thần tình cung nữ đã đoán được kết quả, không khỏi kinh thanh hô: "Điều này sao có thể?"

...

...

Quân cờ trắng của Đồng Nhan cuối cùng cũng không rơi vào trên bàn cờ, mà là nhẹ nhàng đặt lại trong hũ.

Thắng bại đã phân.

Một mảnh an tĩnh.

Nước mưa từ trên mái hiên tích lạch thanh âm, đều có chút kinh tâm động phách.

Ông một tiếng, đám người nô ra.

Không phải tiếng nghị luận, bởi vì mọi người không biết nên nói cái gì, cũng không biết nên phê bình ván cờ này cùng với kết quả cuối cùng như thế nào.

Thanh âm cũng là thán từ hoặc là nghĩ thanh từ.

Đồng Nhan được công nhận là đương thời kỳ đạo người mạnh nhất, thậm chí trong mắt rất nhiều người bao gồm Quách đại học sĩ, hần đã là từ cổ chí kim kỳ đạo người mạnh nhất.

Hôm nay hần lại bại bởi Tĩnh Cửu.

Ai có thể không khiếp sợ?

Nhìn hai người trong đình, Hà Triêm cảm xúc có chút phức tạp, sau đó hần thu liễm tâm thần, nghiêm nghị khom mình hành lễ.

Tước Nương cùng Thượng Cự Lâu cũng tùy theo hành lễ.

Tại chỗ mọi người ước chừng nửa số cũng hướng về phía tòa đình nhìn như tầm thường hành lễ.

Bọn họ đang biểu đạt tôn kính cùng với cảm tạ của mình.

Cảm tạ Tĩnh Cửu cùng Đồng Nhan đã đánh ván cờ này.

Cốc Nguyên Nguyên lúc này rốt cục tỉnh lại, nhìn bốn phía động tĩnh, có chút mờ mịt hỏi: "Kết quả có chưa? Người nào thắng?"

Không đợi người khác trả lời, hần phối hợp lắc đầu, lẩm bầm nói: "Ai có thể thắng bọn họ a..."

Hần lúc này tinh thần có chút hoảng hốt, nhưng trong lòng có ý nghĩ xác định.

Tĩnh Cửu cùng Đồng Nhan người như vậy ở trên bàn cờ là không thể chiến thắng.

...

...

Đồng Nhan gương mặt non nớt không có bất kỳ thần sắc, lộ ra vẻ rất thờ ơ, không biết hiện tại tâm tình như thế nào.

Tĩnh Cửu vẫn bình tĩnh như vậy, tựa hồ cũng không coi chuyện này quá quan trọng.

Chú ý tới những chi tiết này, trong mắt Bạch Tảo lộ ra vẻ vẻ kinh dị, sau đó có chút ngoài ý muốn phát hiện, Quả Đông chẳng biết lúc nào đã rời đi.

Trung Châu Phái đệ tử bên cạnh Bạch Tảo rất là mất mát, bọn họ chưa từng nghĩ tới, Đồng Nhan sư huynh thất bại.

Nhưng mà thắng bại trên bàn cờ minh xác như vậy, sư huynh đã buông xuống quân cờ trắng kia.

Không có bất kỳ lấy cớ, không có bất kỳ nguyên nhân khác, chính là thua.

Hương Văn Thư cảm thấy khó chịu nhất.

Trên danh nghĩa hần là sư đệ Đồng Nhan, trên thực tế, vô luận tu hành vẫn là kỳ đạo, hần cũng là Đồng Nhan đích thân dạy dỗ.

Sư huynh thua, điều này làm cho hần trong lúc nhất thời căn bản không cách nào tiếp nhận.

Hần nhớ tới Hải Châu thành một năm trước.

Ở đây một lần tứ hải yến, hần nói mấy câu nói, sau đó đưa tới thiếu nữ mang nón lá phản bác.

Tại sao lại có một ván cờ như vậy? Phải là từ một khắc kia bắt đầu a.

Nghĩ đến điểm này, hần cảm thấy rất xin lỗi, càng thêm khổ sở, trong vô thức hướng một nơi ngấm tới.

Triệu Tịch Nguyệt đứng ở nơi đó.

Tầm mắt của nàng rơi vào trong đình.

Hương Văn Thư biết, nàng nhất định là đang nhìn Tinh Cửu.

Nàng thái dương hơi ướm, khẽ mỉm cười.

Lê hoa đái vũ, làm người ta thương tiếc.

Lúm đồng tiền cười yếu ớt, vừa có thể nào không làm người ta yêu thích?

Hương Văn Thư ở trên mặt của nàng thấy được ngưỡng mộ, thấy được thân cận.

Hần càng thấy khó chịu hơn.

Trừ Triệu Tịch Nguyệt, còn có rất nhiều người đang nhìn Tinh Cửu.

Hần ngồi yên lặng, thần tình lạnh nhạt, tóc đen hơi ướm nhìn như có chút xốc xếch, lại làm cho dung nhan thêm một loại mỹ cảm, phảng phất tiên nhân.

Mọi người sinh ra một loại cảm giác.

Hần ngồi ở chỗ này, nhưng đang ở ngoài trần thế.

...

...

Đồng Nhan đứng dậy, đi tới bên lan can.

Hần nhìn về phong cảnh ngoài núi, lẳng lặng nhìn một lát.

Sau đó, hần chậm rãi nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên.

Nhắm mắt lại, tự nhiên không phải mất cao hơn đầu.

Lông mày của hần có chút thưa thớt.

Nước mưa từ từ trời xuống, lướt qua khóe mắt của hần cùng gương mặt non nớt hơi có vẻ tái nhợt.

Mọi người tầm mắt từ trên người Tinh Cửu dời đi, nhìn bóng lưng Đồng Nhan, trầm mặc không nói.

Đồng Nhan thua, nhưng đánh ván cờ làm thiên địa biến sắc, hần đáng giá để bất luận kẻ nào tôn kính.

Mọi người chờ hần nói cái gì đó.

Ván cờ hôm nay, nhất định sẽ trở thành ván cờ nổi danh nhất, truyền kỳ nhất trong lịch sử.

Lúc này mỗi câu nói, mỗi động tác của hần cùng với Tinh Cửu, cũng sẽ được ghi lại.

Không biết qua thời gian bao lâu, Đồng Nhan rốt cục mở miệng nói chuyện.

Hần không xoay người, cũng không mở mắt, câu văn không có âm điệu chập chùng từ đôi môi nói ra, mang theo cảm giác cứng nhắc khó có thể hình

dung.

"Có thể đánh ra một ván cờ như vậy, cuộc đời này đã không tiếc nuối, còn có thể có cái gì chưa đủ chứ?"

...

...

Nghe được câu này, mọi người sinh ra rất nhiều kính nể.

Không hổ là Đồng Nhan công tử, phong độ cùng ý chí đều như vậy, đối với kỳ đạo nhiệt tình yêu thương cùng tôn kính vẫn làm lòng người ngưỡng mộ.

Nhưng mọi người không nghĩ tới, lời Đồng Nhan muốn nói ở phía sau.

"Nhưng thế nào có thể thỏa mãn chứ?"

Đồng Nhan thanh âm cực kỳ khó khăn phát hiện khẽ run.

Ở trong đó ẩn chứa thống khổ dùng thật lớn nghị lực đè nén xuống.

Đây mới thực sự là thống khổ.

"Ta vẫn thua a."

...

...

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 87: Chơi cờ là một chuyện đơn giản

Kỳ Bàn Sơn hoàn toàn yên tĩnh.

Sau khi Đồng Nhan nói ra những lời này, không có ai nói chuyện.

Đúng vậy, đáng giá tôn kính, khí độ phong phạm, những thứ này rất trọng yếu, nhưng tối trọng yếu vẫn là kết quả.

Đồng Nhan mở to mắt, xoay người nhìn Tinh Cửu nói: "Ta không phải chưa từng thất bại, thời điểm mới vừa học cờ ta thua sư nương mười bảy ván, nhưng là..... Ta không muốn bại bởi người."

Nghe những lời như vậy, những người khác không có cảm giác gì, nghĩ đến Đồng Nhan nói chính là giữa các thiên tài tranh giành nổi bật. Hưong Văn Thư đã có chút giật mình, hẳn biết sư huynh tính tình có chút cô lãnh ngạo khí, ngay cả Lạc Hoài Nam đại sư huynh cũng không thích, không muốn thân cận, nhưng ở trên kì đạo, sư huynh cũng là người cực có phong độ, mặc kệ đối thủ là ai, chỉ cần có chỗ tinh diệu tuyệt đối vui lòng khen ngợi, đối với chân chính kì đạo cao thủ cũng sẽ nhiều vài phần tôn trọng, tỷ như Quách đại học sĩ, tỷ như Hà Triêm.

Vì sao hôm nay sư huynh bại bởi Tinh Cửu lại nói đến mức như vậy?

"Trải qua ngày hôm nay, người còn cảm thấy cờ chỉ là trò chơi nữa hay không?"

Đồng Nhan nhìn chăm chăm vào mắt Tinh Cửu hỏi.

Quân cờ đặt xuống, lời đỉnh nổ vang, thiên địa sinh ra cảm ứng, ván cờ như thế, có thể nào là một trò chơi?

Tinh Cửu suy nghĩ, nói: "Đúng vậy, ta vẫn cho rằng đây là trò chơi."

Đồng Nhan tròn tròn mắt, thấy ẩn hiện tơ máu.

"Bản chất như thế, không phải cố tình hạ thấp, bởi vì bản thân trò chơi cũng có ý nghĩa của đó."

Tinh Cửu nói: "Trải qua quá trình, nghênh đón kết quả, con đường bất đồng, cách đi sẽ bất đồng, có lẽ chúng ta sống, mọi thứ tồn tại trên thế giới đều là trò chơi mà thôi."

"Cái gì đều là trò chơi?"

Đồng Nhan theo dõi ánh mắt của hắn nói: "Vậy đời này ngươi có vì cái gì mà đánh đổi tính mạng hay không?"

Tĩnh Cửu không nói gì.

Chớ nói đời này, cho dù là đời trước, hắn cũng không vì cái gì mà đánh đổi tính mạng.

"Ngươi đối với thế giới này, đối với vạn vật vô tình, hờ hững bảo trì khoảng cách, đây là nguyên nhân vì sao ta không thích ngươi, không muốn bại bởi ngươi."

Đồng Nhan trầm giọng nói: "Mà ta không giống vậy, ta nguyện ý vì rất nhiều chuyện dâng ra hết thảy."

Tỷ như thế giới trắng đen.

Tĩnh Cửu lặng lẽ nhìn hắn, chờ câu nói tiếp theo.

"Cờ, đó là đạo của ta."

"Lúc trước bàn cờ này, ta tự nhận đã tiếp cận hoàn mỹ, nhưng mà ta vẫn thua..... Hơn nữa là thua bởi một người không hề thích cờ, đối với cờ không hề có cảm tình như ngươi."

"Ta không rõ người giống ngươi như vì sao có thể đi đến trình độ này, nếu phía trên bàn cờ thực sự là đại đạo, vì sao nó nở rộ để chuyện như vậy phát sinh?"

"Việc này làm cho ta còn có những người ngoài đình nghị như thế nào?"

"Thật không công bình."

"Chuyện này sẽ làm hết thảy đều trở nên không có ý nghĩa."

Đồng Nhan ánh mắt có chút bi thương.

Tĩnh Cửu trầm mặc một lát, nói: "Thế giới cho tới giờ vẫn luôn không công bình, ngươi ta yêu thích thế giới này như thế nào, đối thế giới mà nói cũng không hề có ý nghĩa."

—— chúng ta vốn am hiểu dùng từ ngữ cùng định nghĩa đẹp đẽ đến an ủi nhân loại, mà thế giới vốn chính là như vậy.

Triệu Tịch Nguyệt nhớ tới đêm đó sau khi rời khỏi Mai Viên cũ hắn từng nói những lời này, bỗng nhiên cảm thấy hơi lạnh lẽo.

Mọi người tựa như cũng cảm giác được hàn ý sau cơn mưa, tĩnh mịch không tiếng động, không khí có chút trầm thấp không hiểu.

"Không, ta không tin....."

Đồng Nhan lẩm bẩm nói: "Hết thảy đều có ý nghĩa, hơn nữa tất phải có ý nghĩa."

Hắn căn bản không thể nào đồng tình với cách nói của Tĩnh Cửu.

Hắn thuở nhỏ đã chuyên sâu nghiên cứu kỳ đạo, ở Trung Châu Phái sư trưởng dẫn dắt, đi đến chỗ sâu, tu đó là lấy kỳ nhập đạo.

P phía trên bàn cờ hắc bạch phân minh, âm dương biến hóa, nhìn như thần diệu khó dò, kì thực ở giữa đều có quy luật.

Hắn chính là muốn tìm ra quy luật đó.

Đây là hắn suốt đời theo đuổi.

.....

.....

"Vạn vật đều có đạo, nhưng rất nhiều đại đạo khôn kể."

Tĩnh Cửu nói: "Tỷ như theo ý ta mà nói, cảm kỳ thư họa đều không thể tới gần đại đạo, bởi vì nó quá đơn giản."

Nghe lời này, đám người một mảnh ồ lên.

Thế nhân công nhận, cờ vậy phiền phức thâm ảo nhất, ai dám nói đơn giản?

Mọi người vốn định phản bác mấy câu, bỗng nhiên nhớ tới ván cờ lúc trước, lại trầm mặc.

Thế gian chỉ có Tinh Cửu nói cờ vậy đơn giản, không có ai có tư cách phản bác hắn.

Trừ phi người có khả năng ở trên bàn cờ thắng hắn.

"Ta trước kia không có đánh cờ, nhưng đã làm trò chơi tương tự, hôm nay cùng người đánh cờ xong, ta cảm giác hai bên có điểm tương thông."

Nói xong câu đó, Tinh Cửu vỗ nhẹ mặt bàn.

Bàn cờ chấn động, hơi hơi nhảy lên.

Mấy trăm quân cờ trên bàn cờ cùng trong hũ bay lên, lẳng lặng lơ lửng trong không trung.

Quân cờ đen trắng hỗn độn xếp hàng, tung hoành tương giao, còn có rất nhiều đường dựng thẳng, biến thành một ván cờ lập thể.

Hình ảnh này thực thần kỳ, nhưng đối với người tu đạo mà nói, không tính chuyện quá khó khăn làm được.

Rất nhiều người ngây ngẩn cả người, nghĩ thầm, Tinh Cửu làm một cái hình tượng quái dị như thế có mục đích gì.

Có vài người đã nghĩ ra ý tứ của hắn, khiếp sợ không nói gì, nghĩ thầm còn có thể làm đến mức như vậy hay sao?

Tước Nương kinh ngạc nhìn quân cờ trên không trung, sinh ra cảm giác vô lực.

Hà Triêm hai hàng lông mày nhíu chặt, nghĩ thầm vẫn là quân cờ không đủ, nếu tung hoành trực ba đường đều là mười chín đường thẳng, ván cờ này sẽ phức tạp tới trình độ nào đây?

Đồng Nhan nhìn trước mắt từ quân cờ đen trắng tạo thành lồng sắt, trầm mặc thời gian rất lâu, nói: "Đây không phải chuyện nhân lực có thể làm được."

Tinh Cửu nói: "Quả thật rất khó, ta hiện tại cũng còn không làm được, nhưng tu đạo chẳng phải là làm chuyện nhân lực không làm được hay sao?"

Đồng Nhan nói: "Như vậy sẽ mệt chết, tựa như người hiện tại hắn là đã mệt mỏi lắm rồi."

Tinh Cửu nói: "Đúng vậy, ta đã rất nhiều năm không mệt như hôm nay."

Hắn nói đích thực là sự thật.

Đồng Nhan nói: "Ta sẽ không vì câu nói này mà thấy an ủi, ta chỉ lo lắng người tiếp tục chơi cờ có thể thất bại. Ta không thích người thắng ta bại bởi người khác."

Tinh Cửu nói: "Không cần lo lắng, bởi vì ta quả thật có chút mệt, cho nên ta không muốn tiếp tục."

Nghe lời này, Đồng Nhan có chút khó hiểu, mọi người ngoài đình lại giật mình.

Người đã thắng Đồng Nhan, hôm nay trên núi còn ai có thể là đối thủ của người? Cho dù bởi vì ván cờ lúc trước tâm lực tiêu hao quá lớn, nghĩ đôi chút sẽ tốt, chẳng lẽ có ai không biết xấu hổ trước mặt nhiều người như vậy bức người lập tức đánh cờ ư?

Tinh Cửu nói: "Người ta đánh ván cờ này, là bắt đầu từ Hải Châu."

Đồng Nhan hiểu được ý tứ của hắn, mọi người ở đây cũng đều hiểu được.

Nghe câu nói này, Triệu Tịch Nguyệt cùng Hường Văn Thư đều nghĩ tới hình ảnh ngay lúc đó.

Lúc ấy ở tứ hải yển, Tinh Cửu đặt được kì đạo thứ nhất, lại đưa tới rất nhiều lời chê.

Hường Văn Thư cười nói chính mình nếu chơi cờ giống Tinh Cửu như vậy sẽ bị sư huynh đánh, lại bị Triệu Tịch Nguyệt nghe thấy được, vì thế mới có đối thoại kế tiếp.

"Không tồi, ta muốn nói cho hắn, chơi cờ không phải chuyện đơn giản như vậy."

"Tin tưởng ta, với hắn mà nói, chơi cờ chính là chuyện đơn giản nhất thế gian."

"Phải không? Hy vọng sau đó có cơ hội lĩnh giáo một phen."

"Người không được, để người sư huynh đến đây đi."

.....

.....

Sau đó mới có Tinh Cừu ở Thanh Sơn thử kiểm đại hội nói câu nói kia.

"Ta cùng Trung Châu Phái ước định sang năm đi Mai Hội cùng Đồng Nhan chơi cờ."

.....

.....

"Từ đầu đến cuối, ta đều không nói muốn đứng đầu Mai Hội kì chiến, ta chỉ muốn đến cùng người chơi cờ."

"Hiện tại, cờ đánh xong rồi."

Tinh Cừu đi ra đình, mang theo Triệu Tịch Nguyệt hướng dưới chân núi đi đến.

Không trung quân cờ như mưa rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 88: Kết thúc kỳ kiếp tái khởi phong ba

Tinh Cừu đi rồi, Đồng Nhan cũng đi rồi.

Mai Hội kì chiến vừa mới bắt đầu, tự nhiên không thể chấm dứt như vậy.

Người chiến thắng của kỳ chiến sẽ cùng với người thắng bốn hạng khác cùng nhau tham dự nghi thức quán đỉnh tẩy lễ của Thiên Tử, huống chi đây còn là chuyện danh dự thật lớn.

Nhưng bởi vì nguyên nhân có thể lý giải, vô luận chân chính kì đạo cao thủ hay là người đơn thuần đam mê đều có chút hứng thú ít ỏi, không có chút tinh thần muốn tham gia.

"Ta cũng muốn đi rồi." Hà Triêm nâng bầu rượu gài đến bên hông, nói với Sát Sát: "Có cơ hội ta sẽ đi Huyền Linh Tông chơi với người, ta mang người đi đại trạch sát bên bắt cá, cá nơi đó hấp lên rất ngon, tốt hơn so với cá nướng nhiều."

Sát Sát hoàn toàn không chú ý phần sau của những lời này, giật mình hỏi: "Người không đánh cờ nữa ư?"

"Đúng vậy." Hà Triêm trầm mặc một lát, nói: "Về sau cũng không đánh nữa."

Nghe câu này, tầm mắt khiếp sợ khó hiểu rất nhiều người dừng ở trên người hắn.

Tinh Cừu cùng Đồng Nhan đã rời đi, Hà Triêm tuyệt đối sẽ đứng đầu Mai Hội kì chiến.

Cho dù tâm thần của hắn bị vẩn cờ lúc trước rung động nhiều lắm, có lẽ không muốn chiếm tiện nghi thể hiện phong phạm danh sĩ, nhưng vì sao lại nói về sau cũng không chơi cờ?

Lời nói kế tiếp của Hà Triêm không biết là trả lời Sát Sát hay là nói với mọi người trên Kì Bàn Sơn.

"Cho dù ta đánh tiếp cả đời cũng không thắng được hai người kia, thậm chí ngay cả góc áo bọn họ đều sờ không tới, cần gì tiếp tục?"

.....

.....

Tinh Cừu cùng Triệu Tịch Nguyệt vẫn chia tay nơi đầu phố, tựa như mấy ngày trước, hết thấy đều tầm thường như vậy, giống như hôm nay không hề phát sinh sự tình gì.

Mái hiên Thái Thường Tự bị mưa tẩy rửa, đen thui tỏa sáng, nhìn giống như là sừng chòm sao Thương Long.

Tinh Cừu thu hồi tầm mắt, đi lên thềm đá, đẩy cửa rồi đi vào.

Cả nhà đều ngồi ở phòng khách, nhìn thấy nàng tiến vào, nhất tề đứng dậy.

"Đã trở về sao?"

Tinh gia đại ca thái độ so với vài ngày trước đó càng thêm cung kính, nhưng trong ánh mắt tràn ngập vui mừng.

Tinh Cửu thấy hắn mới nhớ ra chính mình quên một việc.

Mấy ngày trước hắn bảo đối phương đặt cược, nói được chính là thứ nhất, hôm nay chính mình chỉ đánh một ván cờ đã trở về rồi.

Hắn nói: "Thua nhiều ít, ta bù cho ngươi."

Tinh gia đại ca cao hứng nói: "Không có việc gì, ta chỉ cược một trận thắng."

.....

.....

Ở Kì Bàn Sơn, mưa đã ngừng.

Ngoài cửa sổ không có thanh âm, rất im lặng, thích hợp đi vào giấc ngủ.

Tinh Cửu không ngủ, nghĩ một sự tình.

Hắn đến Triều Ca Thành tham gia Mai Hội, chính là muốn nhìn xem người nợ có thể tới tìm mình hay không.

Nhưng nếu Tịch Nguyệt nói qua những lời này, hắn lúc ấy vì Thập Tuế ra mặt còn nói lại một lần, như vậy kì chiến thuận tiện tham gia cũng chẳng sao.

Bất quá là một trò chơi thôi.

Tựa như ở Kì Bàn Sơn hắn nói với Đồng Nhan như vậy.

Nhưng thật sự chính là một trò chơi sao?

Hắn đứng dậy đi đến giá sách gỡ xuống bàn cờ vậy, trở lại trước bàn, đem ván cờ hôm nay một lần nữa xếp một lần.

Hắn đứng trước bàn, nhìn bàn cờ trầm mặc thời gian thực dài.

Nhan sắc quân cờ đen trắng rõ ràng, khác nhau phi thường rõ ràng, cuối cùng lại giống như biến thành một chỉnh thể.

Hôm nay hắn thắng ván cờ này, nhưng hắn rõ ràng chính mình thắng ở phương diện Đồng Nhan không thể làm được.

Hắn sẽ không cảm thấy thắng mà không võ, chính là đứng ở lập trường của Đồng Nhan, cũng không phải tội bất chiến.

Hắn hiện tại tình huống thân thể thực sự đặc thù, có được tinh thần cường độ gần như vô hạn.

Đổi lại trước kia cho dù hắn từ nhỏ bắt đầu học cờ, cũng rất khó làm được loại trình độ hôm nay.

Hôm nay kỳ đạo của Đồng Nhan đã vô hạn tiếp cận hoàn mỹ, nếu không phải cuối cùng tinh thần cùng thể lực tiêu hao nhiều lắm, bước thứ bảy đếm ngược có chút quá mức cường ngạnh, hắn cũng không có biện pháp bắt lấy cơ hội tùy thời sẽ chạy mất kia. Lại hoặc là Đồng Nhan giảm bớt tốc độ đánh cờ, đem ván cờ biến thành hơn mười ngày, ván cờ thắng bại vẫn như cũ không biết.

Cho nên hắn có thể hiểu hơn nữa lý giải thống khổ cuối cùng của Đồng Nhan.

"Ngươi vẫn là thứ nhất nhân gian."

Tinh Cửu nhìn bàn cờ, đối với Đồng Nhan nói.

Tại nơi ngọn núi kia bước vào con sông đó, hắn nghĩ chính mình lúc này đây không có gì thay đổi, hiện tại xem ra vẫn sẽ có chút không giống, tuy rằng rất ít.

Có lẽ bởi vì tiếp xúc đến lĩnh vực chưa từng tiếp xúc, có điều xúc động?

Tinh Cửu không xác định được điểm này, muốn tính toán lên quá mức phức tạp, mà hắn hiện tại đã mệt chết rồi.

Hắn đi đến bên cửa sổ, nhìn tiểu viện im lặng trong bóng đêm, không biết vì sao cảm xúc có chút trầm thấp.

Loại cảm xúc này, hoặc là nói tất cả cảm xúc, đều là rất ít xuất hiện ở trong lòng hắn.

Tiểu viện phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng đứa nhỏ cười vui cùng tiếng kinh hô của phụ nhân, tiếp theo đó là có chút khản trương hư thanh, sau đó lại quy về im lặng.

Có lẽ là Tình gia đại ca nói cho người nhà chuyện đã xảy ra hôm nay còn có vụ cá cược kia.

Nếu Tình Cửu muốn nghe bọn hắn nói chuyện tự nhiên có thể nghe được, nhưng hắn không làm như vậy, tâm tình dần dần bình tĩnh.

.....

.....

Tiếp theo mấy ngày, Mai Hội kì chiến tiếp tục tiến hành.

Cốc Nguyên Nguyên được Phong Dao Giáo ký thác rất nặng, bởi vì ngày ấy tinh thần đã bị rung động quá mạnh mẽ, nỗ lực chống đỡ hai ván, liền bại cho một người tu đạo không biết tên. Thượng Cựu Lâu tâm thần cũng cực kỳ mệt mỏi, cuối cùng không có thể đến cuối cùng, ở ngày thứ năm ly khai Kì Bàn Sơn.

Cuối cùng đạt được kì chiến xuất sắc chính là Kính Tông Tước Nương.

Vị nữ tử tàn nhang đầy mặt kia không hổ là đối tượng Đồng Nhan từng tự mình chỉ điểm, rõ ràng cũng đã bị ván cờ kia ảnh hưởng, lại kiên trì tới cuối cùng.

Thậm chí nghe nói nàng tựa hồ còn theo ván cờ linh ngộ tới chút gì, kì đạo cảnh giới lại có tiến triển.

Ván cờ kia tự nhiên đó là kì chiến ngày đầu tiên, Tình Cửu cùng Đồng Nhan ván cờ.

Không có bao nhiêu người quan tâm kết quả Mai Hội kì chiến, mọi người đều thảo luận ván cờ kia.

Triều Ca Thành ẩn ẩn dùng tốc độ nhanh nhất ẩn mấy ngàn tám kỳ phổ, sau đó bị mua sạch sẽ, đưa đến trong phủ khắp nơi.

Tình Cửu cùng Đồng Nhan đánh cờ bàn cờ cùng quân cờ cùng ngày đưa vào hoàng cung, dựa theo nguyên dạng dọn vào, sau đó dùng đạo pháp định hình, nghe nói bệ hạ thưởng thức suốt một đêm.

Liền ngay cả sái phu phiến tốt đối với cờ vậy không có hứng thú cũng nói chuyện thảo luận ván cờ say sưa, chẳng qua rất nhiều chi tiết truyền lưu thay đổi, thân kỳ đến cực điểm.

.....

.....

Đồng Nhan trực tiếp ly khai Triều Ca Thành, đúng là từ bỏ đạo chiến tới trọng yếu, trở lại phía sau núi vân mộng bắt đầu bế quan, nghe nói Trung Châu Phái bởi vì việc này có chút bất mãn.

Ai nấy đều biết, đối tượng Trung Châu Phái bất mãn đương nhiên không phải Đồng Nhan mà là Tình Cửu.

Tình Cửu trở thành chân chính danh nhân, chuyện tình cùng hắn tương quan tự nhiên lại được lật ra, trở thành đề tài câu chuyện đầu đường cuối ngõ.

Tỷ như hắn ở Thanh Sơn tông trải qua, cùng với cùng Triệu Tịch Nguyệt mấy vạn dặm du lịch, chung quanh giết người chuyện xưa, đương nhiên còn có hình ảnh Thanh Sơn thử kiếm đại hội.

Rất nhiều người thế mới biết, nguyên lai Tình Cửu là Thanh Sơn kiếm tông trọng điểm bồi dưỡng kiếm đạo kỳ tài.

Làm đệ tử bài danh đệ tam Lưỡng Vong Phong, Cổ Hàn ở tu hành giới danh khí không nhỏ.

Quá Nam Sơn lại còn là Thanh Sơn thủ đồ, đã muốn đột phá Du Dã cảnh giới, được cho rằng cường giả thế hệ trẻ có thể khiêu chiến Lạc Hoài Nam.

Tình Cửu vào Thanh Sơn học kiếm bất quá mấy năm thời gian, cư nhiên có thể chiến thắng Cổ Hàn, còn có thể đoạn kiếm của Quá Nam Sơn? Tuy nói nghe đồn cũng không phải chân chính đánh giá, Quá Nam Sơn cuối cùng thu kiếm mới bị Tình Cửu bắt lấy cơ hội. Nhưng một cái Vô Chương sơ cảnh đệ tử đối mặt Du Dã cảnh cường giả, cho dù có cơ hội lại có vài người có thể bắt được?

Lại liên tưởng đến Mai Hội ván cờ khiếp sợ đại lục, Tình Cửu trong lòng người dần dần có một cái hình tượng: một vị tuyệt thế mỹ công tử tinh thông mưu tính.

Nhưng ngay sau đó lại có tin tức bắt đầu truyền lưu, nghe nói đến từ bên trong Thanh Sơn.

—— Tình Cửu có thể xuất thân từ Quả Thành Tự.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 89: Có người muốn gặp Triệu Tịch Nguyệt

Bên trong Thanh Sơn một mực có người hoài nghi Tinh Cửu xuất thân từ Quả Thành Tự.

Sớm nhất là sau thừa kế đại hội, quá trình hấn cùng Triệu Tịch Nguyệt leo lên Thần Mạt Phong rơi vào trong mắt một số người, đưa tới hoài nghi của Thượng Đức Phong.

Nhưng lúc đó rất nhiều người đều cảm thấy Thượng Đức Phong sau mấy trăm năm không hề nói đùa cổ tình pha trò một lần mà thôi.

Cho đến thử kiếm đại hội, trong quá trình Tinh Cửu chiến thắng Cổ Hàn, thân hình lộ ra kiếm mang, đã tạo thành phỏng đoán làm chấn kinh mấy vị phong chủ.

Lần này, thật sự có người bắt đầu tin tưởng những lời này, chỉ ít Tinh Cửu cùng Quả Thành Tự hẳn là có liên hệ.

Sau Mai Hội kỳ chiến, loại thuyết pháp này càng thêm thuyết phục, ngay cả Nam Vong đều đang nghĩ có nên để chương môn sư huynh tự mình phát hàm đi Quả Thành Tự hỏi thăm một chút hay không.

Bởi vì Tinh Cửu trên bàn cờ biểu hiện lực tính toán quá mức cường đại, thậm chí đến trình độ khó có thể tưởng tượng.

Rất nhiều người đang suy nghĩ có khả năng là lưỡng tâm thông của Quả Thành Tự để hấn sớm đoán được mỗi một bước ứng đối của Đồng Nhan hay không?

Mấu chốt nhất là, khi những lời đồn này bắt đầu lưu truyền ở tu hành giới, Quả Thành Tự cũng không hề phủ nhận!

Nếu như tất cả đều là thật, vậy thì đồng nghĩa nói, đã cách nhiều năm Quả Thành Tự mới lần nữa phái ra truyền nhân đạo hồng trần hiện tại cư nhiên trở thành đệ tử đích truyền của Cảnh Dương chân nhân.

Loại kinh lịch truyền kỳ này thậm chí để rất nhiều người không nhận được mà sinh ra một loại phỏng đoán —— Tinh Cửu có khả năng trở thành vị Đạo Thánh thứ hai hay không?

Bọn hấn không biết các đại nhân vật Thanh Sơn Tông đã sớm có ý nghĩ này.

Tinh Cửu nhận được chú ý càng ngày càng nhiều, mọi người càng ngày càng chờ mong biểu hiện của hấn tại đạo chiến.

Đồng Nhan trở về Vân Mộng Sơn bế quan, nhưng các cường giả tuổi trẻ giống Lạc Hoài Nam, Bạch Tào, Đồng Lư đều sẽ tham gia đạo chiến, mọi người hi vọng Tinh Cửu có thể mang đến thêm một chút kinh hi.

Tiểu nuôi chính là, không bao lâu sau kỳ vọng của mọi người đã rơi vào khoảng trống.

Tây sơn cư phương diện truyền đến tin tức chuẩn xác, Tinh Cửu không có ý tứ tham gia đạo chiến.

Thần Mạt Phong tham gia đạo chiến chính là Triệu Tịch Nguyệt.

.....

.....

Kỳ chiến kết thúc hơn mười ngày sau, bên trong Triều Ca Thành xuân ý đã sâu, nước mưa hoàn toàn không còn, thậm chí đã có chút nóng.

Trong bầu trời xanh thắm mây trắng tung bay, sau đó rơi vào trên mặt hồ, phối hợp trên đề liễu rủ cùng mái cong như ẩn như hiện, đẹp không sao tả xiết.

Triệu thị là quý tộc bên trong Triều Ca Thành, tước vị so với các vị quốc công chỉ thấp hơn một cấp, nhiều đời hào phú, nhưng trong hai mươi năm này, bởi vì vị tiểu thư kia một mực khiêm tốn, chỉ bắt quá bây giờ lại bởi vì nguyên nhân đồng dạng, không cách nào khiêm tốn tiếp, thời điểm đầu xuân, vàng bạc tung xuống giống như núi, đem ngoài thành đăng viên chính lý phảng phất như tiên cảnh.

Bởi vì mùa xuân tiểu thư sẽ về Triều Ca Thành, mà trong thư nói rất rõ ràng, hấn là sẽ mang theo một vị đồng môn làm khách.

Tiểu thư là thân phận cỡ nào, đồng môn nàng đều muốn mời đến trong phủ lại là thân phận gì? Không có phong cảnh như tiên cảnh, như thế nào xứng với hai vị tiên sư?

Mũi thuyền phá vỡ trời xanh mây trắng trên mặt nước, chậm chạp mà tự tại lướt đi.

"Thư đạo đứng đầu là Bạch Tào."

Triệu Tịch Nguyệt ngồi tại mũi thuyền, gió nhẹ phát động sợi tóc.

Tĩnh Cửu nằm trên ghế trúc, nghe lời này có chút bất ngờ, nghĩ thầm thế mà không phải Nhất Mao Trai sao?

Triệu Tịch Nguyệt nói tiếp: "Rất nhiều người đều không ngờ tới, nàng từ bỏ họa đạo mình am hiểu nhất, kết quả còn có thể thắng những thư sinh của Nhất Mao Trai."

Tĩnh Cửu nghĩ chút rồi nói: "Xem ra nàng rất giống Đồng Nhan, đều là người rất thông minh."

Triệu Tịch Nguyệt không rõ ý tứ của hấn.

Tĩnh Cửu nói: "Tu hành giới một mực có cách nói, phụ viên cầu đạo, thư không bằng họa, bởi vì họa mới là nguyên sơ chi hình, thư cần chúng ta tại trên hình dạng giao phó ý nghĩa. Mà Bạch Tào vứt bỏ họa theo thư, hấn là suy nghĩ minh bạch, ý nghĩa mà chúng ta giao phó cho hình dạng mới là thứ tu đạo cần tìm kiếm."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Hấn là ngày đó xem ngươì cùng Đồng Nhan đánh cờ có điều xúc động."

Tĩnh Cửu nói: "Ngươi như thế nào?"

Vấn đề này rất đột nhiên, nhưng Triệu Tịch Nguyệt biết là bởi vì hấn biết mình suy nghĩ điều gì.

Nàng cùng Bạch Tào, Quả Đông là ba người toàn bộ tu hành giới thậm chí toàn bộ đại lục sẽ lấy ra để so sánh với nhau.

Năm nay Mai Hội, Quả Đông đạt được cảm đạo thứ nhất, Bạch Tào có chút ngoài dự liệu đạt được thư đạo thứ nhất, như vậy nàng thì sao?

Triệu Tịch Nguyệt sẽ tham gia đạo chiến, tin tức này đã sớm bị Quyền Liêm Nhân bán ra ngoài, những ngày gần nhất đã trở thành bí mật mọi người đều biết.

Nàng không trả lời vấn đề này, nghĩ đến vấn đề những ngày qua Quyền Liêm Nhân bị hỏi nhiều nhất, hỏi: "Ngươi không phải là hòa thượng thật chứ?"

Tĩnh Cửu nói: "Ngươi biết ta không phải."

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Vậy vì sao Quả Thành Tự cao tăng chưa hề bác bỏ tin đồn?"

Tĩnh Cửu nói: "Tình hình như vậy trước kia đã từng xuất hiện, bởi vì hòa thượng cũng có tư tâm."

Triệu Tịch Nguyệt không hiểu hỏi: "Chuyện này đối với bọn hấn có chỗ tốt gì?"

"Như vậy có thể yểm hộ vị truyền nhân chân chính của đạo hồng trần, mà nếu như ta có thể đi tới rất xa, đối danh vọng của Quả Thành Tự càng có chỗ tốt."

Tĩnh Cửu không muốn tiếp tục nói tới đề tài này, trực tiếp hỏi: "Đạo chiến ngươi chuẩn bị đánh như thế nào?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Đánh là được, chẳng lẽ ngươi có kinh nghiệm gì sao?"

Tĩnh Cửu nói: "Ta không am hiểu những chuyện này, mà ta tin tưởng, ngươi mạnh hơn ta."

.....

.....

Tĩnh Cửu không ăn cơm chiều đã rời đi.

Triệu Tịch Nguyệt không thấy bất ngờ, hấn vốn không thích thú ăn uống gì.

Mấy vạn dặm đường đi nhiều nỗi lười nhười như vậy, hấn cũng chỉ dùng nước dùng nấu vài miếng rau xanh để ăn, mà nhiều khi chỉ ngắm nhìn.

Nàng có chút bất ngờ chính là, Tĩnh Cửu nói mình có việc cho nên muốn rời đi —— người lười như hấn liệu có thể có chuyện gì?

Mà hấn không nói cho nàng biết là chuyện gì.

Bất quá như vậy cũng tốt, Triệu Tịch Nguyệt cũng có chút sự tình muốn làm, mà cũng không muốn để cho hấn biết.

"Mời đi theo đi."

Nàng đối với trong đình giữa hồ nói.

Một lát sau, một vị thiếu nữ áo trắng xuất hiện trong đình giữa hồ, đối với nàng hành lễ nói: "Thủy Nguyệt Am Mạc Tích, bái kiến phong chủ."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn vị nữ tử đã từng gặp mặt một lần, nói: "Chuyện gì?"

Mạc Tích khẽ cúi đầu, thấy không rõ thần sắc trên mặt, nhẹ nói: "Quả Đông sư tỷ hẹn ngài sau ba ngày gặp nhau tại minh thúy cốc."

Triệu Tịch Nguyệt nhíu mày.

Rất rõ ràng, Quả Đông muốn đơn độc gặp nàng.

Đối với chuyện này, nàng cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, bởi vì tại Mai Hội hàn thai cùng Kì Bàn Sơn nàng đều từng cảm nhận được ánh mắt đối phương quăng tới.

Những ánh mắt kia cảm xúc rất thú vị, mang theo chút lo lắng, hiếu kỳ, xem kỹ, nhưng không có địch ý.

"Tốt."

Triệu Tịch Nguyệt đồng ý thỉnh cầu của đối phương.

Nàng không muốn Tinh Cửu biết chuyện này.

Bởi vì Quả Đông là đệ tử của Liên Tam Nguyệt.

.....

.....

Triều Ca Thành bên trong một quán rượu nhỏ không đáng chú ý.

Bốn phía khách uống rượu như cũ thảo luận ván cờ trên Kì Bàn Sơn vài ngày trước.

Thi Phong Thần uống một ngụm hoàng tửu hơi chua, nói: "Ba ngày sau chính là ngày chết của Triệu Tịch Nguyệt."

Một vị lão giả khô gầy ngồi đối diện hắn, thần sắc đờ đẫn kẹp khóa hạt thông đưa vào trong miệng, không có bất kỳ phản ứng.

Lão giả này tên là Lương Tinh Thành, là một vị quan viên phổ thông cực không đáng chú ý bên trong Triều Ca Thành, chỉ có rất ít người biết hắn là huynh đệ bà con xa của Lương thái phó, mà quan hệ cũng không xa.

Mà Lương thái phó là lão sư của thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 90: Một ngày của Thi Phong Thần

Hạt thông nhỏ bé bị nhai nát, cũng không có nhiều lượng lắm, nhưng mùi thơm rất đủ, có thể nhắm nháp một chén rượu.

Lương Tinh Thành bưng chén rượu lên, có tư có vị có thanh uống cạn, nghiêng qua nhìn Thi Phong Thần một chút nói: "Thủy Nguyệt Am đệ tử mà ngươi cũng lợi dụng được sao?"

Nhìn thần sắc trên mặt lão giả giống như cười mà không phải cười, Thi Phong Thần nở nụ cười, nói: "Ta làm sao có bản lĩnh này, là người bên kia dùng."

Lương Tinh Thành có chút chán ghét nhíu nhíu mày, không muốn nghe đến cái tên đó, dù là Thi Phong Thần dùng chính là bên kia để ám chỉ.

Thi Phong Thần phăng phất không phát giác kiêng kỵ của đối phương, tiếp tục vừa cười vừa nói: "Chỉ cần khách nhân có ý tưởng, người bên kia sẽ có năng lực thực hiện."

Lương Tinh Thành đặt chén rượu xuống, nhìn hắn nói: "Vậy ngươi có ý tưởng gì?"

Thi Phong Thần nghiêm mặt nói: "Chỉ muốn phân ưu thay điện hạ."

Quán rượu bên trong rất ấm ỉ, đám người uống say tranh chấp không ngớt, nói nước cờ kia như thế nào, nước cờ này như thế nào, đem thanh âm của hân bao phủ không bỏ sót.

Lương Tinh Thành đương nhiên sẽ không tin tưởng lời của hắn, bản thân Thi Phong Thần cũng sẽ không tin, chỉ bất quá bọn hắn đều rõ ràng, thân là thần tử có mấy lời nhất định phải nói.

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt Thi Phong Thần hỏi: "Người xác định việc này có thể thành công ư?"

Thi Phong Thần cười cười, nói: "Triệu Tịch Nguyệt chết, vu oan đến trên người quý phi, coi như nàng được sủng ái, cũng chỉ có một con đường chết."

Lương Tinh Thành bưng chén rượu lên sau đó lại buông xuống, nói: "Người thật sự có thể xác định ư? Quý phi cũng không phải người bình thường."

"Nói câu bất kính một chút, coi như nàng là Hoàng hậu nương nương thì thế nào? Bệ hạ cũng nên cho Thanh Sơn Kiếm Tông một câu trả lời thỏa đáng."

Thi Phong Thần cảm thấy vị mưu sĩ này đồng dạng ngu xuẩn như thái tử, thanh âm ép tới thấp hơn, ngữ khí lại nặng hơn nhiều.

"Bệ hạ hôm nay rời cung đi Li Sơn, Trâu lão gia cùng Kim lão gia đều không ở bên người, lại mang theo quý phi nương nương."

Lương Tinh Thành nghe vậy thấy kinh hãi, Li Sơn tại ngoài thành, bệ hạ thế mà không mang một cái cung phụng nào, đến tột cùng là đi làm cái gì? Vì sao hắn lại muốn mang theo quý phi?

Trong tửu quán cái lộn vẫn còn tiếp tục, hồn tửu thơm ngon cũng đã không còn hương vị, trên gương mặt khô gầy của hắn hiện lên một vòng tàn khóc, nói: "Vậy thì làm đi."

.....

.....

Lương thái phó cùng đường đệ của mình Lương Tinh Thành dung mạo có chút tương tự, chỉ bất quá cao hơn gầy hơn, nhìn không giống vị quan viên, mà giống một vị tiên sư tu đạo có thành tựu.

Hắn nhìn người trẻ tuổi bên cạnh cột kiên nhẫn chờ đợi, mặc dù hắn là lão sư của đối phương, nhưng tôn ti cho tới bây giờ cũng sẽ không tính toán dạng này.

"Ta luôn cảm thấy quá mạo hiểm."

Người trẻ tuổi đem cá trong tay ném vào trong ao, rước lấy vô số cá tranh nhau bơi tới.

Lương thái phó đương nhiên biết kế hoạch này không an toàn, thanh âm hơi giảm nói: "Nhưng tin tức kia đã được chứng thực, đoạn li hoàn..... Xác thực đã ngừng rất nhiều ngày."

Người trẻ tuổi xoay người lại, chính là vị cầm y thanh niên vài ngày trước Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt nhìn thấy bên trong Mai Viên cũ.

Chỉ bất quá so sánh với ngày đó, cảm xúc hồ hững trong mắt của hắn trở nên càng thêm u lãnh.

Hắn chính là con độc nhất của Thần Hoàng bệ hạ, Cảnh Tân hoàng tử.

Rất nhiều đại thần, bách tính, tu hành tông phái đều cho rằng, hắn chính là Thần Hoàng tương lai, thậm chí công khai xưng hắn là Thái Tử.

Cảnh Tân cũng cho rằng như thế, cho đến những ngày này biết được tin tức kia, hắn mới phát hiện nguyên lai vị trí Thái Tử của mình cũng không vững chắc.

Bởi vì phụ hoàng..... Tựa như định sinh thêm một cái nữa.

Hắn nhìn Lương thái phó lạnh giọng nói: "Coi như Hồ quý phi chết rồi, phụ hoàng đồng dạng có thể có nhi tử."

Lương thái phó nói: "Nhưng có lẽ bệ hạ là vì Hồ quý phi, cho nên mới muốn sinh nhi tử."

Cảnh Tân trầm mặc, kỳ thật hắn biết vấn đề này không có ý nghĩa, mặc kệ là phi tử nào sinh ra nhi tử đối với hắn đều là uy hiếp.

Bởi vì điều này đại biểu thái độ của phụ hoàng.

Thái phó ý tứ cũng phi thường rõ ràng, tại trước mặt hoàng vị, bất luận mạo hiểm đều là đáng giá.

"Vậy ta thì sao? Ta như thế nào mới có thể không có bất cứ quan hệ nào với chuyện này? Ta muốn bảo đảm Trâu Kim hai người cùng Thanh Sơn tông đều không tra được."

"Rất đơn giản, bởi vì chuyện này vốn không có bất cứ quan hệ nào với điện hạ."

"Người tin tưởng giả hóa gọi Thi Phong Thần kia sao?"

"Đúng vậy, bởi vì ta biết cừu hận của hắn từ đâu mà tới."

Lương thái phó cảm khái nói: "Cừu hận là sức mạnh đáng sợ nhất, có thể giúp hắn giữ kín hết thầy bí mật, cho dù là thời điểm đối mặt với Thanh Sơn tông."

.....

.....

Bên trong Triều Ca Thành có rất nhiều quán rượu nhỏ.

Thi Phong Thần rời khỏi quán rượu nhỏ kia, tại trong đường phố giống mạng nhện vòng vèo nửa canh giờ, đi vào một quán rượu nhỏ khác.

Trong tửu quán khách uống rượu như cũ thảo luận Mai Hội, nói đứng ra vẫn đang nghị luận vấn đề kia.

Thi Phong Thần có chút không thích nhũ nhũ mảy, đi đến trong tửu quán, đối chương quỹ gật đầu thăm hỏi, thuận theo tiền gian tạp vật an tĩnh.

"Lần trước nói chuyện, như thế nào?"

Hắn nhìn chương quỹ tai to mắt lớn kia nói, ánh mắt yên tĩnh, tâm tình lại có chút quái dị.

Làm phó tuần sát Thanh Thiên Ti của triều đình, thấy quân sự Bất Lão Lâm, chuyện nên làm nhất là đem đối phương bắt xuống, mà không phải nói chuyện.

Vị chương quỹ kia cười tủm tỉm nhìn hắn, không nói gì.

Thi Phong Thần gần nhất kiên nhẫn không tốt, trầm giọng nói: "Ta có thể tìm được người một lần, sẽ có thể để người không còn cách nào rời khỏi Triều Ca Thành."

"Chúng ta là làm ăn vốn muốn liên hệ cùng người, Thanh Thiên Ti có thể tìm tới ta cũng không kỳ quái, tựa như ai cũng biết lai lịch toà y quán ven hồ Bạch mã kia"

Chương quỹ béo y nguyên cười híp mắt nói: "Mà chúng ta đã chứng minh thành ý cùng năng lực của mình, vấn đề là ngài còn chưa nói tới chuyện mình sẽ trả giá thứ gì."

Từ xưa đến nay, mọi khách giết người đều phải bỏ tiền, Bất Lão Lâm làm nghề này, đương nhiên sẽ không ngoại lệ.

Thi Phong Thần thần sắc khê buông lỏng, nói: "Không nghĩ tới Thủy Nguyệt Am đệ tử cũng có thể để cho các người sử dụng, chỉ là các người dựa vào cái gì tin tưởng Triệu Tịch Nguyệt sẽ đáp ứng đơn độc gặp mặt?"

Chương quỹ béo lắc đầu nói: "Cái này không tiện nói. Chúng ta cứ nói về vụ làm ăn này đi, người đến tốt cùng có thể trả giá cái gì?"

Thi Phong Thần nói: "Ta với các người giao dịch, chính là đem ta giao vào trong tay của các người, về phần các người có thể thu được nhiều ít tự nhiên muốn xem các người về sau dùng ta như thế nào."

Nụ cười trên mặt chương quỹ béo càng tăng lên, trong giọng nói lại ý vị đùa cợt mười phần: "Một cái quan viên Thanh Thiên Ti bị gạt bỏ dựa vào cái gì để đánh đồng với Cừu Phong chi chủ? Trừ phi người là quốc công nắm giữ thực quyền, hoặc là chỉ huy phó Trấn Bắc Quân mới được."

Thi Phong Thần không hề tức giận, cười như không cười nhìn hắn nói: "Nếu như nói ta làm việc cho thái tử thì sao?"

Chương quỹ béo không lộ ra thần sắc bất ngờ, xem ra đúng là cũng sớm đoán được.

"Có ý tứ, có ý tứ, chỉ bất quá người cứ như vậy mà bán chủ tử, chẳng lẽ không sợ hắn biết sẽ giết người ư?"

"Thái tử tín nhiệm ta, ta cũng tin tưởng mình có thể thủ khẩu như bình, dù là đối mặt tử vong cùng thần thuật lục soát, nhưng ta vẫn không muốn trực diện lửa giận của Thanh Sơn."

Thi Phong Thần nhìn chằm chằm chương quỹ béo, nói: "Ta có thể tín nhiệm các người, đúng không?"

Chương quỹ béo đột nhiên cảm giác được vị quan viên triều đình này có chút ý tứ, vừa cười vừa nói: "Đương nhiên, danh dự của Bất Lão Lâm phi thường đáng tiền, mà người không có giá trị để bán."

Nếu như Bất Lão Lâm không bán đứng Thi Phong Thần, như vậy Thi Phong Thần tự nhiên cũng không có cơ hội bán đứng thái tử, vì sao thái tử lại muốn giết hắn?

Nhìn bề ngoài, trọng điểm đoạn đối thoại này là ở đây, nhưng Thi Phong Thần cùng chương quỹ béo đều biết không phải là như thế.

Chương quỹ béo nói rất rõ ràng, Thi Phong Thần không có giá trị để bán, thái tử lại có.

Sau sự kiện lần này, Bất Lão Lâm nhất định có thể từ thái tử nơi đó đạt được đủ chỗ tốt, đây chính là nguyên nhân bọn hắn nguyện ý tham dự.

Thẻ đánh bạc duy nhất của cuộc giao dịch này, chính là thái tử.

.....

.....

Rời quán rượu nhỏ, trở lại trong nhà ở nam thành, Thi Phong Thần đứng tại trong viện quanh quẽ mà có chút đơn sơ, trầm mặc thời gian rất lâu.

Hắn là vị quan viên rất thanh liêm, làm việc nghiêm túc ngay ngắn, những tiểu tông phái vốn nên làm hắn vui lòng đụng phải cái đình mấy lần cũng lười để ý đến hắn.

Như vậy trong nhà đương nhiên sẽ không có nha hoàn người hầu, càng không khả năng có ca cơ.

Cũng không có người thân.

Hắn sớm quen loại quanh quẽ này, vô luận là tại Nam Hà châu vẫn là tại Triều Ca thành.

Nhưng không biết vì cái gì, nghĩ đến ba ngày sau Triệu Tịch Nguyệt sẽ chết đi, hắn bỗng nhiên có chút thương cảm.

Đều chết hết.

Chết cũng tốt.

Không còn phiền não.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 91: Nửa đời của Vương Tiểu Minh

Thi Phong Thần đi vào trong nhà, từ hộc tối trong tủ quần áo lấy ra một chồng hồ sơ thật dày, ôm đến trước bàn sách lần nữa bắt đầu lật xem.

Những hồ sơ này đều liên quan tới Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cừ.

Năm ngoái Thanh Thiên Ti kết thúc điều tra, những hồ sơ này bị thu vào trong kho phòng, tích rất nhiều bụi, cho đến mấy chục ngày trước bị hắn lặng lẽ mang về nhà.

Hồ sơ lật qua lật lại, phía trên vẫn tự cùng chân dung hắn sớm đã nhớ kỹ trong lòng, đó là bảy mươi bốn nhân mạng, vô số hình tượng máu tanh.

Những hình ảnh kia hiện lên trước mắt của hắn, sau đó cùng hình tượng nhiều năm trước trùng điệp với nhau.

"Người tu đạo thì có thể tùy ý giết người sao?"

Thi Phong Thần khép lại hồ sơ, trầm mặc một lát rồi nói ra: "Ta sẽ không để cho Thanh Sơn Tông xuất hiện một cái Thái Bình chân nhân thứ hai."

Hắn đối với Thanh Sơn Tông có cách nhìn rất kém, trước đây ít năm tại Nam Hà châu chủ trì Thanh Thiên Ti nha môn, gặp qua Lưỡng Vong Phong đệ tử làm việc, càng kiên định cái nhìn này.

Cái gọi là ghét ác như cừ, bắt quá là tàn nhẫn hiếu sát mà thôi, phong cách Thanh Sơn Tông dạng này tất nhiên sẽ nuôi ra tai họa.

Tai họa sẽ tai họa nhân gian.

Triệu Tịch Nguyệt tu đạo thiên phú, tiền đồ địa vị, phong cách hành sự, để hắn rất tự nhiên liên tưởng tới tai họa năm đó.

Cho nên Triệu Tịch Nguyệt phải chết.

Chuyện này hẳn không thể nói với bất luận kẻ nào, bởi vì sự tình về Thái Bình chân nhân vốn là bí mật lớn nhất tu đạo giới, cũng là vết nhơ lớn nhất của Thanh Sơn Tông.

Nếu như hẳn dùng lý do này để thuyết phục mọi người, tất cả mọi người sẽ cho rằng hẳn điên rồi, căn bản sẽ không tin tưởng, mà Thanh Sơn Tông sẽ trực tiếp giết hẳn.

Hắn vốn định gặp mặt Hoàng đế bệ hạ, nói ra sầu lo của mình, không nghĩ tới quý phi nương nương không còn triệu kiến hẳn nữa.

Không gặp được bệ hạ, hẳn còn có thể làm thế nào?

Một năm qua, hẳn minh tư khổ tưởng xem làm sao để giết chết Triệu Tịch Nguyệt, lại không tìm thấy biện pháp gì.

Cho đến vài ngày trước, trong lúc rảnh rỗi, hẳn chỉnh lý sổ sách gần đây, chợt phát hiện một vấn đề.

Trong cung đoạn li hoàn là do Thanh Thiên Ti cung ứng, những ngày gần nhất lượng dùng ít đi rất nhiều.

Những năm gần đây, bệ hạ độc sủng Hồ quý phi, đoạn li hoàn giảm bớt, ai cũng có thể nghĩ đến điều này có ý vị gì.

Thậm chí hẳn đang hoài nghi, bệ hạ không hề muốn ẩn tàng việc này.

Hắn nghĩ biện pháp cùng phủ thái tử lấy được liên hệ, đối phương quả nhiên rất khiếp sợ.

P phủ thái tử phản ứng để hẳn phát hiện thái tử cùng những cận thần bên người thật rất ngu ngốc, thế mà nhìn không ra đây là bệ hạ muốn thăm dò.

Thái tử dạng này đương nhiên có thể mượn dùng một lát.

Một tiếng cọt kẹt, cửa sân mở ra.

Thi Phong Thần từ trong trầm tư tỉnh lại, đem hồ sơ một lần nữa cất kỹ, đi ra ngoài cửa.

Một thiếu niên bộ dáng sai vặt quay người đóng cửa thật kỹ, nhìn hẳn cao hứng nói: "Su phụ, người trở về rồi?"

Thiếu niên đi đứng có chút không tiện, mang theo một rổ đồ ăn, đi đường lộ vẻ rất phí sức.

Thi Phong Thần nói: "Ta nói qua bao nhiêu lần, đừng gọi ta là su phụ."

"Tốt....." Thiếu niên kia nhìn sắc mặt hẳn, cẩn thận từng li từng tí nói: "Su phụ."

Thi Phong Thần không nhịn được mà cười.

Thiếu niên kia thấy nụ cười của hẳn, vui sướng xuất phát từ nội tâm, thanh âm cũng cao mấy phần, nói: "Ta mua dầu cải trắng mới, đêm nay xào thịt khô ăn."

Thi Phong Thần vốn muốn nói mình đã ăn rồi, nhưng nhìn tiểu dung của hẳn, cuối cùng chỉ lắc đầu, nói: "Bớt làm chút."

.....

.....

Nhìn thân ảnh gầy nhỏ bên cạnh bếp lò bận rộn, trong mắt Thi Phong Thần lộ ra vẻ lo lắng.

Đứa bé kia gọi Vương Tiểu Minh, là hẳn rất nhiều năm trước từ trong phế tích nhặt đến.

Năm đó Tây Hải kiếm phái cùng phái Côn Lôn hai người tu đạo ước chiến, đại chiến một trận tại phục ngư sơn, cuối cùng kết thúc với thế hoà.

Nghe nói song phương sau đó nắm tay ngôn hoan, trên thuyền mây uống rất nhiều chén trà quý báu, lại sinh ra cảm giác hận vì gặp nhau quá muộn.

Chỉ bất quá hai người tu đạo này không nghĩ tới, bọn họ đạo chiến dư ba chấn vỡ một mảng lớn vách núi.

Ban đêm hôm ấy mưa lớn một trận, đất đá trôi từ trong núi ra, thôn phệ cả một ngôi làng.

Đương nhiên, coi như bọn hẳn biết cũng không quan tâm.

Chuyện như vậy tại Triều Thiên đại lục phát sinh đã không biết bao nhiêu lần, triều đình cùng chính đạo tông phái đã sớm có kinh nghiệm.

Thanh Thiên Ti, nói theo một ý nghĩa nào đó chính là nha môn chuyên môn chùi đất cho người tu hành.

Lúc ấy Thi Phong Thần vẫn là một vị quan viên trung cấp của Thanh Thiên Ti, nhìn xem khắp núi đầy xác người, có chút tâm lạnh, cũng không sinh ra quá

nhiều phần nộ, bởi vì thực sự bất đắc dĩ.

Dựa theo lệ cũ, triều đình sẽ đại biểu song phương tông phái đối thôn dân tiến hành bồi thường, có chút quan địa phương yêu dân như con thậm chí trợ giúp bọn hắn một lần nữa tu kiến phòng ốc.

Vấn đề là người cả thôn đều chết sạch, tiền bạc bồi thường cho ai? Trùng tu phòng ai đến ở?

Ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên bên trong đất đá truyền đến tiếng khóc yếu ớt, thế mới biết nguyên lai cũng không phải tất cả mọi người chết sạch.

Thi Phong Thần thu dưỡng cái hài nhi bị đá đập gãy chân, vì để cho hắn có thể an an ổn ổn sống sót, đặt cho hắn danh tự bình thường nhất.

Từ đó về sau, Vương Tiểu Minh vẫn đi theo hắn, từ Dự Châu đến Nam Hà Châu lại đến Triều Ca Thành, làm việc vất.

Thi Phong Thần không dạy hắn cái gì, thậm chí biết văn đọc sách đều không có dạy.

Hiện tại Vương Tiểu Minh làm việc vất trong khổ phòng tại Thanh Thiên Ti, mỗi tháng nghỉ hai lần sẽ trở về gặp hắn.

"Sur phụ, làm cơm xong rồi."

Nhà bếp bên trong truyền ra thanh âm của Vương Tiểu Minh.

Thi Phong Thần bưng một bát cơm trắng, nhìn bên bếp lò thịt khô xào mỡ người, nói: "Về sau chớ có tùy ý dùng tiền."

Hắn lương bổng mặc dù không thấp, nhưng đại bộ phận đều dùng tại nơi khác, rất là nghèo khó, tự nhiên không cho được Vương Tiểu Minh tiền.

Vương Tiểu Minh vừa cười vừa nói: "Thịt khô là bảy mươi hai cho, không dùng tiền."

Thi Phong Thần biết hắn nói bảy mươi hai là hắn một nhân viên tạp vụ, không nói gì nữa.

Cơm ăn xong, Vương Tiểu Minh bưng tới một chén trà nóng, nói: "Sur phụ, uống trà."

Thi Phong Thần tiếp nhận uống một ngụm trà, híp mắt.

Trà là trà thô trong nhà thường uống, nhưng chỉ cần đủ nóng, uống vào liền dễ chịu.

Vương Tiểu Minh biết Thi Phong Thần lúc này tâm tình vô cùng tốt, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Sur phụ, ta lúc nào mới có thể cùng ngài học?"

Thi Phong Thần mở to mắt, nhìn hắn hỏi: "Người thật muốn cùng ta học?"

"Đúng thế."

Vương Tiểu Minh thần sắc rất chân thành.

Thi Phong Thần trầm mặc một lát, nói: "Kỳ thật ngươi không biết, ngươi khi còn bé ta đã mời người nhìn quạ, ngươi căn cốt rất không tệ, tu hành hắn là có tiền đồ."

Vương Tiểu Minh bỗng nhiên đứng dậy, tức giận hô nói: "Ta không tu hành! Ta là muốn cùng sư phụ ngươi học tra án."

"Tra án cần chính là đầu óc, nhưng trước mặt lực lượng tuyệt đối, âm mưu không có quá nhiều ý nghĩa, trí tuệ cũng như thế."

Thi Phong Thần nhìn hắn, vô cùng nghiêm túc nói: "Chúng ta đối mặt đều là người tu đạo, nếu như ngươi muốn cùng ta học tra án, liền muốn đi tu hành, phải trở nên mạnh hơn bọn họ..... Năm đó ta bái tại Tam Thanh Tông môn hạ, là nghĩ như vậy, đáng tiếc chính là thiên phú của ta quá phổ thông, tại trên con đường này đi không được quá xa, nhưng ngươi có thể."

.....

.....

Ba ngày sau, Triệu Tịch Nguyệt một mình đi minh thúy cốc.

Minh thúy cốc tên này rất phổ biến, nói rõ phong cảnh cũng rất bình thường, bình thường đến mức không đáng để lấy danh tự đặc biệt, mà con đường vào cốc rất là dốc đứng khó đi, cho dù là thời tiết thích hợp du xuân nhất, cũng không nhìn thấy du khách.

Con đường dù dốc đứng khó đi, đối với người tu đạo tới nói đều không phải vấn đề, cho nên người tu đạo so sánh người bình thường có thể nhìn thấy càng nhiều phong cảnh, đương nhiên ngẫu nhiên cũng có hung hiểm.

Minh thúy cốc có dòng suối nhỏ, bên khe suối có tòa đạo quán nhỏ lâu năm thiếu tu sửa.

Nàng đi vào đạo quán, mới phát hiện nguyên lai toà đạo quán này là một tòa trận.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 92: Triệu Tịch Nguyệt gặp phải lần đầu ám sát

Người tu hành rất khó bị ám sát, bởi vì bọn hán phi thường miễn cảm đối với khí cơ biến hóa.

Triệu Tịch Nguyệt am hiểu thô diễn tính toán, mà lại Kiếm Tâm Thông Minh, tự nhiên càng giỏi đạo này. Nhưng thời điểm đi vào đạo quán, nàng không thể phát hiện vấn đề gì. Không phải bởi vì nàng nghĩ đến sắp gặp truyền nhân của Liên Tâm Nguyệt mà có chút thất thần, mà là bởi vì tòa trận pháp này không có bất kỳ sát cơ, lạnh nhạt đến cực điểm, cùng sơn thủy phổ thông hòa làm một thể, rất khó phát hiện.

Trận pháp có thể cải biến thiên địa khí tức cùng thiên địa lẫn nữa hòa làm một thể, loại thủ đoạn này huyền diệu mà lại hiếm thấy.

Chỉ có những huyền môn chính tông nội tình cực sâu mới có thể làm được.

Một tiếng kiếm minh, đạo quan cũ nát bị chiếu một mảnh hỏa hồng, tựa như là hoàng hôn sớm đến trên rừng, đốt cháy tất cả cây cối giữa sơn cốc.

Phất Tử Kiếm lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng xuyên qua không trung, tại quanh người nàng chém ra vô số đường cong, dường như phăng phất muốn đem không gian chém rách.

Những đường cong rậm rạp đến cực điểm kia, tạo thành một đạo bình chương, đem nàng bảo hộ ở bên trong.

Triệu Tịch Nguyệt rõ ràng người dám ra tay với mình tất nhiên không phải người tu đạo phổ thông, mình tuyệt đối không phải là đối thủ.

Tự tin cùng kiêu ngạo không ảnh hưởng lực phán đoán của nàng.

Nàng căn bản không nghĩ tới việc tìm ra địch nhân sau đó công kích, ngay lập tức thi triển kiếm chiêu cường đại nhất để tự vệ.

Đây không phải kiếm chiêu bên trong cửu tử kiếm quyết, mà là Cảnh Dương chân nhân căn cứ một loại đạo pháp nào đó của Thủy Nguyệt Am tự sáng tạo ra kiếm chiêu, nghe nói cùng một loại dị trùng nào đó gọi thiên tằm có quan hệ.

Đây là thời điểm Tinh Cửu dạy nàng chiêu kiếm pháp này đã nói.

"Đây chính là Phất Tử Kiếm mà Cảnh Dương chân nhân lưu lại ư? Quả nhiên hoàn mỹ. Kiếm pháp cùng ứng đối còn có lực quyết đoán của ngươi cũng đều rất hoàn mỹ."

Bên trong hồng quang như hoàng hôn đi ra một người áo đen.

Người áo đen này khí tức phi thường cường đại, trên mặt che vải đen, mà hán là dùng một loại công pháp nào đó cải biến khuôn mặt.

Triệu Tịch Nguyệt cách kiếm vòng nhìn đối phương, không nói gì.

Nàng đối với thân phận chân thực của người này có chỗ suy đoán, hẳn là tại trong tông phái kia địa vị không thấp, bởi vì hán chấp tay sau lưng, lộ ra vẻ rất tự tin, mà lại cao ngạo.

Người áo đen nói: "Không hổ là Triệu Tịch Nguyệt trong truyền thuyết, đáng tiếc chính là, kiếm chiêu uy lực như vậy lấy cảnh giới bây giờ của ngươi nhiều nhất chỉ có thể chèo chống mấy chục tức thời gian, mà vì thế, ngươi không có biện pháp lấy kiếm thư cầu viện đồng môn, nói một cách khác, ngươi đem mình đẩy vào tử cục, sống lâu một đoạn thời gian như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?"

Triệu Tịch Nguyệt biết người áo đen nói có lý, đồng thời cũng là một loại dụ hoặc.

Nam Vong cùng Thanh Sơn đệ tử còn đang ở Triều Ca Thành, khoảng cách nơi đây bất quá hơn hai trăm dặm, bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới, không dùng đến thời gian quá dài.

Vấn đề ở chỗ, nếu như nàng lấy kiếm thư cầu viện, nàng không có phi kiếm ở bên lại có thể chèo chống thời gian bao lâu? Thậm chí có khả năng sẽ bị giết chết trong nháy mắt.

Triệu Tịch Nguyệt không nói chuyện, bởi vì không có ý nghĩa, kéo dài thời gian cũng không có ý nghĩa.

Kiểm nguyên của nàng đang giảm bớt rất nhanh.

Hoàng hôn dần dần trở nên nồn nặc, đạo quán cũ nát bị bao phủ ở giữa sinh ra một loại mỹ cảm tang thương.

Cảnh đẹp không phải chuyện tốt, bởi vì điều này nói rõ tốc độ của Phát Tur Kiếm đang dần dần trở nên chậm, nhan sắc mới có thể càng thêm tiên diễm.

Cũng chính bởi vì trở nên chậm, Phát Tur Kiếm bắt đầu sinh ra tiếng rít, mang theo kiếm phong.

Vách tường đạo quán cũ nát bị kiếm phong phát qua, rì rào rơi xuống tro bụi.

Trong đạo quán dựng tượng đất bị tuế nguyệt mưa gió ăn mòn chỉ còn lại có nửa cái đầu, cũng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được biến thấp.

Bùn cát rơi trên mặt đất, tựa như đồng hồ cát, thời gian hướng về cuối cùng đi đến.

Ngay trước khi đầu tượng đất sắp bị san bằng toàn bộ, Triệu Tịch Nguyệt động.

Nàng đem tay phải ngả vào không trung trước người.

Cả phòng hoàng hôn đột nhiên thu lại, rơi vào giữa tay của nàng, phảng phất biến thành một vầng mặt trời đỏ.

Nàng nắm chặt Phát Tur Kiếm, thân thể mang theo tàn ảnh, hướng người áo đen đâm tới.

—— kiếm không rời tay, không cần lo lắng bị công pháp cường đại của đối phương ảnh hưởng.

Ban đầu ở hải thần miếu bên ngoài Hải Châu Thành, nàng chính là dùng một chiêu này giết chết tên quân sự Bát Lão Lâm kia.

Người áo đen rất tinh táo, hẳn là sớm biết một chiêu này của nàng, tuy tiện đến cực điểm tránh đi mấy đạo kiếm mang, sau đó một chưởng vỗ xuống.

Rơi xuống chính là chưởng, bay lên lại là hai tay áo.

Có thể là kiêng kỵ sự lợi hại của Phát Tur Kiếm, càng có thể là không muốn lưu lại manh mối vết tích, hẳn không sử dụng pháp bảo.

Dù vậy, hẳn cũng không phải người mà Triệu Tịch Nguyệt có thể chống cự.

Người áo đen hai tay áo cuốn bay mà lên, như sóng bên trong đêm đen như mực.

Cương phong gào thét theo tay áo mà đi, vô cùng lăng lệ, khí tức lại bàng bạc, rõ ràng hẳn là công pháp huyền môn chính tông, quang minh chính đại đến cực điểm.

Oanh một tiếng vang, Triệu Tịch Nguyệt bay ngược mà đi, nặng nề đâm vào trên vách tường đạo quán.

Thân thể của nàng theo gạch vỡ như mưa rơi trên mặt đất, khoe môi tràn ra máu tươi.

Người áo đen tùy ý lật tay áo, đã phá đi nhân kiếm như nhất của nàng.

Giữa song phương chênh lệch cảnh giới thực sự quá lớn, bằng đạo tâm, chiến ý cùng dũng khí căn bản không có cách đền bù.

Nhưng thần sắc của nàng vẫn hờ hững như vậy, trên mặt không nhìn thấy bất luận sợ hãi, bởi vì đây vốn chính là sự tình nàng đã sớm tính minh bạch.

Ngay tại nàng đụng vào vách tường đồng thời, Phát Tur Kiếm như viên đá bị đánh bay, đột nhiên giống như một lần nữa thu được sinh mệnh lực, phá đỉnh đạo quán mà ra!

Suru!

Phát Tur Kiếm hướng chân trời bay đi, rất nhanh đã biến mất vô tung, chỉ để lại một đạo tàn ảnh huyết sắc.

Đây là kiếm thư đưa tin.

Người áo đen không để ý đến, bởi vì đây cũng là sự tình hẳn sớm đã tính tới, hoặc là nói sự tình hẳn hi vọng phát sinh.

Coi như cảnh giới của Triệu Tịch Nguyệt cao hơn so với trong tình báo, đã đột phá tới Vô Chương thượng cảnh, khoảng cách có thể ngự kiếm cũng bất quá chỉ vài dặm.

Nếu như nàng muốn lấy kiếm thư đưa tin thông tri Thanh Sơn đồng môn bên trong Triều Ca Thành, cũng chỉ có thể vận dụng loại pháp môn kia, cưỡng ép cùng Phát Tur Kiếm đoạn tuyệt liên hệ, mặc kệ mà đi.

Cách làm này sẽ để cho chủ kiếm gặp phản phệ mà trọng thương, mà sau đó nếu muốn một lần nữa cùng phi kiếm thành lập liên hệ, cần thời gian dài hơn dưỡng luyện, phi thường không đáng.

Thanh Sơn đệ tử chỉ có đứng trước nguy hiểm cực lớn, thậm chí là thời khắc biết rõ hẳn phải chết, mới có thể làm ra loại lựa chọn này.

Đương nhiên, nếu như Triệu Tịch Nguyệt hôm nay có thể sống sót, cái giá như thế này vẫn là đáng giá.

Vấn đề ở chỗ, khi Phát Từ Kiếm đi xa, nàng lấy cái gì để ngăn cản đối phương tiến công? Hay là nói nàng đã xác định mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ?

Người áo đen cho rằng là cái sau.

Hắn cách không một chương võ hướng Triệu Tịch Nguyệt.

Không khí bỗng nhiên biến hình, tia sáng từ nóc nhà rơi xuống bị chiết xạ loạn thất bát tao.

Một đạo uy thế cường đại mà liên miên không dứt, tại trong đạo quán không ngừng quanh quẩn, như dãy núi trùng điệp chồng chất, hướng về phía trước nghiền ép mà đi.

Đạo lực lượng này cuồng bạo nhưng không ảnh hưởng đến bản thân đạo quán, trên tường cũ nát chưa từng xuất hiện vết nứt, ngay cả tro bụi đều không có rơi xuống.

Trình độ khống chế tinh tế như thế, chứng minh người áo đen cảnh giới đáng sợ này còn có một ít chuyện khác.

Thời khắc thế này còn muốn tận lực tiến hành khống chế, là sự tình phi thường không khôn ngoan.

Cho nên chân tướng sự tình là người áo đen không tận lực khống chế, hết thảy đều là tự nhiên mà đi.

Chiêu thức công pháp bên trong tự nhiên bao hàm thiên địa đại đạo tự nhiên, Triệu Tịch Nguyệt càng thêm xác nhận lai lịch của đối phương, con mắt càng thêm sáng tỏ.

Bàn tay của người áo đen đi đến trước người Triệu Tịch Nguyệt đã biến thành một nắm đấm.

Vạn trọng núi non ngưng kết thành một khối đá, có thể tưởng tượng sẽ nặng nề đến cỡ nào.

Liên xem như tường thành Triều Ca Thành, chỉ sợ cũng sẽ bị một quyền này đánh xuyên qua.

Sự tình mà Thanh Sơn đệ tử không nguyện ý nhất là bị địch nhân cận thân, tại dưới tình huống này phi kiếm bị ép phòng thủ, không thể tự nhiên giết địch, tương đương bị trói tại trên tay mình.

Người áo đen dùng ánh mắt nhìn người chết nhìn Triệu Tịch Nguyệt.

Người ngay cả kiếm đều không có, còn có thể làm sao?

Triệu Tịch Nguyệt giơ hai tay lên, đón lấy quả đấm kia.

Bộp một tiếng nhẹ vang lên.

Trong tay của nàng sinh ra vô số kiếm ý.

Những kiếm ý kia vô cùng tinh khiết, tuyệt đối sắc bén.

Vách tường cùng nóc nhà đạo quán cũ nát bị đều cắt nát, hướng về mặt đất sụp đổ mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 93: Thiếu nữ mặc áo vải dày

Người áo đen thần sắc hơi dị.

Hắn không ngờ Triệu Tịch Nguyệt vậy mà tu thành hậu thiên kiếm thể!

Giờ khắc này, hắn hiểu được ý nghĩ của Triệu Tịch Nguyệt.

Đi vào đạo quán phát hiện có vấn đề, nàng ngay lập tức triệu hồi Phát Tur Kiếm, thi triển kiếm chiêu có chút cổ quái kia để tự vệ, đây là yếu thế.

Khi kiếm nguyên của nàng khó mà chống đỡ được nữa, chủ động đoạn tuyệt liên hệ với Phát Tur Kiếm, để trốn đi cảnh báo, vẫn là yếu thế.

Tại thời khắc quan trọng nhất, nàng mới vận dụng hai tay của mình, biểu hiện ra chân uy của kiếm thể.

Coi như nàng không thể xuất kỳ bất ý làm bị thương mình, cũng có thể tranh thủ thêm một chút thời gian.

Chỉ cần nàng có thể chống đỡ thêm một đoạn thời gian, sẽ có khả năng đợi được đồng môn đến giúp.

"Không hổ là Triệu Tịch Nguyệt trời sinh am hiểu chiến đấu, đáng tiếc thời gian không đủ, ngươi vẫn phải chết."

Người áo đen ánh mắt xuyên qua song quyền nhỏ máu rơi vào trên mặt của nàng, càng phát ra lãnh khốc.

Hắn coi như đã coi trọng chuyện này, không nghĩ tới còn đánh giá thấp đối phương.

Hiện tại xem ra, hắn không cách nào giữ lại chút nào, dù sau đó khả năng để lại đầu mối, mang đến rất nhiều phiền toái lớn.

Vô số tia sáng từ kẽ tay nắm đấm của hắn lan tỏa ra.

Tia sáng trắng muốt nhu hòa, là bảo quang thuần chính nhất.

Ai biết trong tay hắn đến tột cùng cầm pháp bảo như thế nào?

Xoẹt!

Trên quần áo Triệu Tịch Nguyệt xuất hiện mấy chục lỗ hồng, lông mày bên trái cũng xuất hiện một đường vết rách, tràn ra máu tươi.

Nàng tại trên đỉnh Vân Hành lấy kiếm ý túy thể nhiều năm, thân thể cùng đạo tâm đều cứng cỏi viễn siêu tu đạo thiên tài cùng tuổi.

Nhưng lúc này nàng đối mặt chính là pháp bảo chính diện oanh kích.

Ý chí của nàng y nguyên kiên định, nhưng cường độ thân thể cuối cùng có hạn.

Bầu trời phương xa bỗng nhiên truyền đến một đạo kiếm ý.

Một đạo khí tức lăng lệ mà bá đạo, lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng tới gần sơn cốc.

Đó có thể là vị cường giả tu hành Phá Hải thượng cảnh.

Người áo đen biết người tới là ai, nhưng cũng không lo lắng. Ba ngày trước hắn cùng đồng bọn tiến hành rất nhiều lần thôi diễn đối với chiến cuộc hôm nay, xác nhận coi như Triệu Tịch Nguyệt kiếm thư đưa tin sau còn có thừa lực cheo chống mấy tức thời gian, cũng không cải biến được kết quả sau cùng.

Khoảng cách từ Tây Sơn cư tới Minh Thúy cốc không tính quá xa, cũng không có khả năng chớp mắt đã tới.

.....

.....

Bên ngoài đạo quán, bỗng nhiên vang lên một tiếng đàn.

Tiếng đàn cũng không vang dội, lại phi thường rõ ràng.

Đạo quán sụp đổ, gạch đá rơi trên mặt đất, phát ra thanh âm rất lớn, lại không cách nào lấn át được tiếng đàn.

Một đạo khí tức có chút phiêu miểu xuất hiện.

Người áo đen rất khiếp sợ, bởi vì hắn cảm thụ được rất rõ ràng, đạo khí tức kia ngay tại bên ngoài đạo quán.

Tại sao lại có người tới gần như vậy? Minh Thúy cốc rất vắng vẻ, ngay cả du khách đều không có, làm sao bỗng nhiên xuất hiện một người tu đạo?

Trừ phi có người sớm biết hắn thiết lập ván cược ở chỗ này, vấn đề là ai sẽ biết?

Trong thời gian rất ngắn, người áo đen suy tính ra kết quả, đưa ra quyết định.

Nếu như hắn muốn cùng lúc giết chết Triệu Tịch Nguyệt cùng người tu đạo bên ngoài đạo quán, phải cần một khoảng thời gian, Thanh Sơn Tông cường giả sẽ kịp tới hiện trường.

Làm tu đạo cường giả, hẳn chưa từng khiếm khuyết trí tuệ cùng quyết đoán, đối mặt cơ hội tốt đẹp như vậy, lúc từ bỏ vẫn không chút do dự.

Theo gạch đá bùn cát rơi xuống, thân ảnh của hắn dần dần hư vô, chỉ là tại biến mất nhìn Triệu Tịch Nguyệt máu me khắp người đằng trước một chút.

.....

.....

Tiếng đàn biến mất, một thiếu nữ xuất hiện ở phế tích bên ngoài đạo quán.

Người áo đen đã biến mất không còn tăm tích, nàng nhìn về núi non xanh tươi mà phổ thông, gương mặt bình thường không có bất kỳ cảm xúc.

Nàng không nghĩ tới đòn pháp của đối phương cường đại như thế, mà nàng cuối cùng còn không hoàn toàn là nàng, cho nên không có lựa chọn truy kích, mà là lưu lại.

Cuối xuân thời tiết, thiếu nữ y nguyên mặc một chiếc áo vải dày, có vẻ hơi kỳ quái.

Nàng quơ quơ ống tay áo, gạch đá trong phế tích nhấp nhô tách ra, lộ ra.

Triệu Tịch Nguyệt ngồi trong góc, quần áo rách rưới, vết máu pha tạp, bản thủ, nhìn đi thường chặt vật.

Ánh mắt của nàng lại rất bình tĩnh, nhìn thiếu nữ mặc áo vải kia, không nói gì.

Hôm nay nàng chính là theo ước hẹn của đối phương, mới có thể lâm vào cái bẫy này, suýt nữa bị giết chết.

Vị thiếu nữ mặc áo vải dày chính là Thủy Nguyệt Am truyền nhân Quả Đông.

Quả Đông đi qua gạch đá đầy đất, đứng trước người Triệu Tịch Nguyệt, cách không điểm xuống mấy cái trợ giúp nàng cầm máu, nói: "Ngươi ngốc hơn tưởng tượng của ta."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Bởi vì tại ta nghĩ đến, chúng ta gặp mặt là chuyện đương nhiên, cho nên không nghĩ quá nhiều."

Quả Đông nói: "Vì sao?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ngươi là đệ tử của Liên Tam Nguyệt, ta là đệ tử của Cảnh Dương chân nhân, tự nhiên muốn gặp mặt."

Quả Đông cảm thụ được kiếm ý còn sót lại trong phế tích, trầm mặc một lát sau nói: "Không sai, hẳn đã đem chiêu kiếm pháp này để lại cho ngươi, nói rõ hẳn xác thực coi ngươi trở thành đệ tử chân chính, như vậy ta xác thực nên gặp ngươi một chút."

Triệu Tịch Nguyệt dùng tay đem tóc rối vén đến sau tai, hơi nhớ nhung lực âm mộc của Tinh Cửu.

Nàng không muốn bộ dáng bây giờ của mình rơi vào trong mắt đối phương.

Bởi vì đối phương là đệ tử của Liên Tam Nguyệt.

Mười mấy tức sau, cuồng phong đột khởi, trong cốc nước suối đại loạn, một đạo kiếm quang tựa như tia chớp rơi vào mặt đất.

Thanh Dung Phong chủ Nam Vong đến.

Nàng nhìn bộ dáng của Triệu Tịch Nguyệt, long mày chau lên, nói: "Ài?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Mười lần tức trước đã đi."

"Muốn chạy trốn?"

Nam Vong quay người nhìn về phía sơn cốc, mặt lộ sát ý.

Nàng tay áo theo gió mà lên, vô số đạo kiếm ý sâm nhiên chiếm cứ toàn bộ không gian trong Minh Thụ cốc.

Một đạo kiếm thức hùng hồn vô cùng, hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán mà đi, trong nháy mắt đem bốn phía trong vòng hơn mười dặm phương viên sơn dã bao phủ đi vào.

Nhưng nàng không thể phát hiện khí tức bất luận người tu đạo nào.

Quả Đông nói: "Hắn là thiên địa đòn pháp."

Nam Vong nhìn nàng một cái, không nói gì.

Nàng không thích Liên Tam Nguyệt, tự nhiên cũng sẽ không thích Quả Đông, nhưng cũng phải thừa nhận Thủy Nguyệt Am đệ tử kiến thức xác thực bất phàm.

Không ngừng có kiếm quang bay tới Minh Thúy cốc, rơi vào bên khe suối, mùi mấy tên Thanh Sơn Tông đệ tử lần lượt ngự kiếm, từ Triều Ca Thành mà tới.

Nam Vong mặt không biểu tình nói: "Kết kiếm trận tìm địch."

Suru suru suru suru, Thanh Sơn đệ tử hướng về các nơi bay đi, bố trí thành một tòa kiếm trận thật lớn, bắt đầu điều tra sơn dã phương viên hơn trăm dặm.

Mấy chục đạo kiếm quang tại thiên không xuất hiện, thậm chí đã tới gần tường thành Triều Ca Thành, tự nhiên đã dẫn phát rất nhiều chấn kinh.

Không có quá nhiều thời gian, Thanh Sơn đệ tử lần lượt trở về, Yêu Tùng Sam nhìn xem Nam Vong lắc đầu.

Nam Vong không nghĩ tới đối phương thế mà có thể tại trước Thanh Sơn kiếm trận đào tẩu, cực kì phẫn nộ, lại có chút cảnh giác.

Thật chẳng lẽ là những lão gia hỏa của Trung Châu Phái?

"Ngươi không sao chứ?"

Nam Vong nhìn Triệu Tịch Nguyệt mặt không biểu tình nói, rõ ràng là lời nói lo lắng, ngữ khí lại cực kì cứng nhắc, không có bất kỳ âm áp.

Triệu Tịch Nguyệt trả lời so với Nam Vong càng thêm cứng nhắc.

"Không chết được."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 94: Khó thoát nhất không phải kiếm quang, mà là ngoài ý muốn

Triệu Tịch Nguyệt biết Nam Vong không thích chính mình.

Nói đúng ra, từ mới bắt đầu Nam Vong rất thích nàng, tại thừa kiếm đại hội thậm chí muốn tự mình thu nàng làm đồ đệ.

Nhưng sau khi nàng lựa chọn thừa kiếm Thần Mạt phong, thái độ của Nam Vong đối với nàng đã hoàn toàn cải biến.

Bên trong Thanh Sơn rất nhiều người đều biết, Nam Vong không thích Cảnh Dương chân nhân, đối với hắn không có chút nào kính ý, nhắc tới hắn từ trước đến nay gọi thẳng tên, xưa nay không hề gọi hắn một tiếng Tiểu sư thúc.

Triệu Tịch Nguyệt hiện tại là Thần Mạt Phong chủ, mặc dù cảnh giới tu vi so với Nam Vong sẽ kém phi thường xa, bối phận địa vị lại không thấp hơn.

Lấy tính tình của nàng, Nam Vong đã không thích Thần Mạt Phong, nàng tự nhiên cũng sẽ không thích đối phương.

Nghe hai câu đối thoại này, Quả Đông cảm thấy rất thú vị, cũng không biết nghĩ đến điều gì, khóe môi hơi vênh, lộ ra một vòng tiếu dung.

Nam Vong có chút không vui, quay người nhìn về phía nàng hỏi: "Đây là có chuyện gì?"

Quả Đông bình tĩnh nói: "Sư muội ta Mạc Tích dựa vào danh nghĩa của ta hẹn Tịch Nguyệt phong chủ ra gặp nhau, cùng người ta cầu kết thiết lập vãn cục giết nàng."

Nàng dùng một câu rất đơn giản nói ra toàn bộ tình huống, bởi vì đây vốn chính là một trận sát cục vô cùng đơn giản. Nhưng bên trong thế giới của người tu đạo, đơn giản thường thường mang ý nghĩa trực tiếp, trực tiếp mới thật sự là hung hiểm, bởi vì chỉ có cường giả chân chính mới có tư cách trực tiếp, đó là tồn tại so với âm mưu đáng sợ hơn vô số lần.

Hôm nay nếu như không phải Quả Đông kịp thời chạy tới, Triệu Tịch Nguyệt thật sự có thể sẽ bị người áo đen kia giết chết, trừ phi nàng còn có thủ đoạn ẩn tàng nào khác.

Vấn đề ở chỗ, nếu Mạc Tích dùng danh nghĩa Quả Đông đem Triệu Tịch Nguyệt lừa gạt đến nơi đây, đương nhiên sẽ không nói với nàng, vì sao nàng lại xuất hiện ở đây?

Nam Vong nhìn chăm chăm vào nàng, mười mấy tên Thanh Sơn đệ tử cũng đang quan sát nàng.

Yêu Tung Sam mấy tên đệ tử đến từ Lương Vong Phong, hai tay xuôi bên người càng là âm thầm bấm kiếm quyết, tùy thời chuẩn bị xuất kiếm.

Tại mấy chục đạo ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn chăm chú, Quá Đông thần sắc không có bất kỳ cải biến, vẫn bình tĩnh như thế.

"Bởi vì ta nhận ra Mạc Tích có vấn đề, hỏi vài câu, đạt được đáp án liền chạy tới, không kịp thông tri cho các người."

Đổi thành những người khác, lời giải thích này không có bất kỳ sức thuyết phục gì.

—— người làm thế nào thấy được sự mưu của mình có vấn đề, lại bằng gì chỉ hỏi vài câu đã làm cho đối phương nói ra mọi chuyện? Phải biết đây chính là tội danh cực lớn.

Nhưng người nói chuyện là Quá Đông, cho nên lời nói này rất có sức thuyết phục.

Thủy Nguyệt Am am hiểu lưỡng tâm thông, Quá Đông là đệ tử của Liên Tam Nguyệt, tự nhiên am hiểu được đạo này.

Nam Vong nhìn chăm chăm vào mắt của nàng, vẫn không có nói chuyện.

Quá Đông minh bạch ý tứ của nàng, nói: "Trong am tự nhiên sẽ đưa ra giao phó."

Đối mặt với uy áp của Thanh Sơn phong chủ, nàng không có bất kỳ sợ hãi.

.....

.....

Một vệt kim quang rơi vào trong sơn cốc.

Nước suối biến thành một chiếc roi vàng.

Đạo kim quang kia cũng không chướng mắt, mang theo một chút thiên ý, càng nhiều hơn là Hậu Thổ chi ý, cho người ta một loại cảm giác rất thực sự, tựa như là mấy vạn đạo tường thành.

Một người tu đạo thân hình mập lùn từ bên trong kim quang đi ra, quần áo trên người đều là kim hoàng sắc, phảng phất kim lụa chế thành.

"Gặp qua Nam phong chủ."

Nam Vong khẽ gật đầu, nói: "Kim cung phụng."

Trong thanh âm của nàng không có quá nhiều kính ý, cũng không có khinh thị, điểm này đã nói rõ đối phương lai lịch không nhỏ.

Vị nam tử mập lùn này gọi là Kim Minh Thành, chính là cung phụng trong hoàng cung, cùng một vị Trâu cung phụng khác nổi danh.

Lúc trước, mấy chục đạo kiếm quang của Thanh Sơn Tông xuất hiện trên không trung, kinh động đến rất nhiều người bên trong Triều Ca Thành, triều đình tự nhiên muốn đến xem xét một hai.

Cần nhắc đến địa vị cùng phong cách hành sự của Thanh Sơn Tông, triều đình rất cẩn thận, trực tiếp mời ra vị đại nhân vật này.

Kim Minh Thành theo kiếm quang chạy đến nơi đây, tự nhiên muốn hỏi cho ra nhẽ, nhưng lúc này nhìn Triệu Tịch Nguyệt đang được đồng môn trị thương, nơi nào còn đoán không được chuyện gì xảy ra, thần sắc lập tức trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Không đợi hần mở miệng hỏi chuyện, Triệu Tịch Nguyệt nói thẳng: "Là người của Trung Châu Phái."

Nghe được đáp án này, Kim Minh Thành biểu lộ không còn cách nào bảo trì nghiêm túc, bởi vì quá mức chấn kinh.

Nam Vong đã biết, chỉ hừ lạnh một tiếng, Thanh Sơn các đệ tử lại vừa biết việc này, thần sắc không khỏi nghiêm nghị.

Bọn hần không phải e ngại, chẳng qua cảm thấy chuyện này có chút phiền phức.

Nếu như những tông phái khác dám can đảm thiết lập ván cược đến giết Triệu Tịch Nguyệt, Thanh Sơn đệ tử nào còn cần chờ đợi, trực tiếp giết tới sơn môn của đối phương, chém chết hung đồ kia là được.

Nhưng nếu là Trung Châu Phái, như vậy khả năng còn cần một chút chứng cứ.

Dù sao đối phương cũng là đệ nhị tông phái tại Triều Thiên đại lục.

Quá Đông nói: "Hắn là Trung Châu Phái, bởi vì hắn cuối cùng đi rất gấp, dùng thiên địa độn pháp."

Kim cung phụng nghĩ thầm như thế cũng chưa đầy đủ, hí mắt nói: "Tìm được trước chứng cứ đi."

Nói xong câu đó, hắn thờ dài trong lòng, biết coi như Thanh Sơn Tông tìm không thấy chứng cứ, cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Triều Thiên đại lục hai cái tông phái lớn nhất nếu quả như thật thành địch nhân, vậy sẽ dẫn phát phong ba lớn cỡ nào? Hay là nói lại biến thành một trận chiến tranh máu tanh?

Bỗng nhiên, hắn cảm ứng được nơi nào đó phương xa truyền đến một đạo khí tức, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại.

Nam Vong cũng nhìn phía bên kia.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Nghiệm chứng pháp bảo khí tức một chút, tay của hắn bị thương."

Nói xong câu đó, nàng nhìn Quá Đông một chút.

Bởi vì nàng chú ý tới, Quá Đông nhìn về phía kia còn sớm hơn Kim cung phụng cùng Nam Vong.

.....

.....

Người áo đen bỏ chạy trong sơn dã.

Hắn không có khả năng lựa chọn ngự không mà đi, bởi vì như vậy quá mức dễ thấy, dễ dàng bị người trông thấy.

Đừng bảo là những cao thủ hoàng gia bên trong Triều Ca Thành, chỉ nói Vân Mộng Sơn ngàn dặm đại trận cũng có thể dễ như trở bàn tay phát hiện hắn.

Hắn hiểu rõ vị chương môn sư huynh của mình.

Nếu như chương môn sư huynh xác định là hắn làm chuyện này, nhất định sẽ không chút lưu tình đánh chết tại chỗ, sau đó đem thi thể đưa đi Thanh Sơn.

Muốn làm chính đạo lãnh tụ, đương nhiên rất am hiểu chữ nghĩa, đối với người trong đồng đạo nhãn nại, đối với người trong đồng môn tàn nhẫn.

Hắn cười lạnh nghĩ đến những chuyện này, thân hình hư hóa xuyên qua một mảnh rừng đào đại, sau một khắc xuất hiện tại vách núi đối diện.

Tại sơn dã độn hành, đương nhiên so với ngự không phi hành chậm hơn rất nhiều, nhưng hắn cũng không lo lắng, bởi vì hắn dùng chính là thiên địa độn pháp.

Trung Châu Phái thiên địa độn pháp có thể xưng đệ nhất thế gian, mượn thiên địa chi thể mà ẩn, non xanh nước biếc, sườn đồi cỏ thụ, đều có thể che lấp hành tung của hắn.

Chỉ cần không bị Phá Hải cảnh cường giả của Thanh Sơn Tông dùng kiếm thức nhằm vào, hắn tin tưởng mình nhất định có thể đào tẩu.

Hắn chỉ có chút tiếc nuối, dưới tình huống như vậy vẫn không thể nào giết chết Triệu Tịch Nguyệt.

Triệu Tịch Nguyệt thể mà tu thành kiếm thể, cùng với tiếng đàn đột nhiên xuất hiện, đây đều là ngoài ý muốn.

Một thích khách không thích nhất chính là gặp phải ngoài ý muốn, bọn hắn chỉ thích cho người ta ngoài ý muốn.

Nhưng hôm nay hắn gặp được nhiều ngoài ý muốn lắm.

Tựa như lúc này, hắn chợt phát hiện có ánh mắt rơi vào trên người mình.

Ai có thể khám phá thiên địa độn pháp của mình?

Người áo đen rất giật mình.

Bỗng nhiên, một cây đao chém rách thiên địa chân thực đi tới trước mắt của hắn!

Cây đao kia toàn thân đen nhánh, thân đao mang theo chút màu xanh đồng pha tạp, lộ ra u ám đến cực điểm, phảng phất quỷ vật.

Người áo đen hét to một tiếng, hữu quyền đánh về phía hắc đao.

Theo quyền phong mà đi còn có vô số đạo ánh sáng ngà ngà.

Hắn đúng là không chút do dự vận dụng bản mệnh pháp bảo tông phái ban cho mình!

Có thể suy ra, bị người khám phá thiên địa đột pháp cùng thanh quý đao u ám đến cực điểm mang đến cho hắn bao nhiêu áp lực tinh thần.

Hoa một tiếng.

Thanh hắc đao kia thế mà tản ra!

Trước tầm mắt của người áo đen, tràn đầy u hỏa lăm ta lăm tằm.

Pháp bảo bắn ra vạn đạo tia sáng, gặp u hỏa phảng phất không có nhan sắc, trong nháy mắt bị ăn mòn, uy lực bỗng nhiên yếu đi!

"Hôn hỏa!"

Người áo đen đồng tử đột nhiên co lại, tràn đầy sợ hãi, nghiêm nghị hô vang.

Mình Bộ cường giả nhiều năm chưa từng hiện thân đại lục, thế mà xuất hiện ở nơi này!

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 95: Người kia tại vách đá câu chim

Người áo đen làm sao còn dám dừng lại, thu hồi pháp bảo, quay người trốn đi.

Hắn lướt đến giữa không trung, đập lên lá cây mà lên, thân hình đột nhiên hư ảo, rốt cuộc không lo chuyện dễ dàng bị phát hiện, muốn ngự không mà đi.

Ai có thể nghĩ đến, trong nháy mắt ngay tại mũi chân của hắn rời khỏi lá cây, bầu trời bỗng nhiên tối sầm.

Trên cành cây có đoàn hắc vụ, phảng phất một mực ở nơi đó chờ đợi hắn.

Đoàn hắc vụ kia trực tiếp rơi vào trên mặt hắn.

Người áo đen trước mắt cảm thấy tăm tối.

Hắn thẳng tắp ngã xuống, rơi vào trên lá rụng, không còn sinh tức.

Hắc vụ theo gió run rẩy, lại không tiêu tán, ở giữa có gương mặt tái nhợt như ẩn như hiện.

Gió lớn dần, hắc vụ hạ xuống đến mặt đất im lặng tiến lên, nhìn xem tựa như mái hiên Thái Thường Tự bị mưa rửa sạch—— cũng chính là cái sừng Thương Long kia.

Hắc vụ chui vào trong khe núi, mắt thấy sắp sửa biến mất, bỗng nhiên kịch liệt giao động.

Trong sương mù gương mặt tái nhợt lúc đầu không có bất kỳ biểu lộ, hồ hững đến cực điểm, lúc này chợt vận vẹo, tràn đầy chấn kinh cùng phần nộ.

Một bàn tay lớn không biết từ nơi nào đến..... nắm lấy đoàn hắc vụ kia.

Bàn tay khổng lồ đó ánh lên màu xanh.

Màu xanh này tựa như cỏ xanh tươi mới, nhưng lại giống thịt thối mốc xanh lên.

Rõ ràng là hai loại cảm giác hoàn toàn khác biệt, lại tại bên trên bàn tay này đạt được thống nhất, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ quý dị.

Cự thủ màu xanh khép lại.

Hắc vụ liều mạng giãy dụa vận vẹo, muốn chạy trốn, nhưng không cách nào làm được.

Rất nhanh, cùng với một tiếng nộ minh cực thấp, hắc vụ bỗng nhiên tiêu tán, vỡ thành vô số đoàn hôn hỏa.

Những hôn hỏa này tầng cấp cực cao, cho dù trải qua vô số đường đi từ Minh giới đi vào Triều Thiên đại lục, y nguyên duy trì trạng thái không màu vô tức.

Nếu như tùy ý để hôn hỏa tản mát vách núi, rất khó bị người tu hành nhân tộc phát hiện, tiếp qua mấy trăm năm có khả năng biến thành oán linh.

Tiệc nuốt chính là, hồn hóa này không có may mắn như hồn hóa trên Thần Mặt Phong, trực tiếp theo một trận cuồng phong đem tất cả hắc vụ còn sót lại rót vào trong một cái động.

Hắc vụ biến mất không còn tăm tích, tầm mắt một lần nữa rõ ràng, nguyên lai, cái động kia là một cái miệng.

Bên trong miệng mọc lên rất nhiều răng nhỏ vụn.

Người kia mũi rất thô rất tròn, mũi có chút đỏ, nhìn xem tựa như là một củ cà rốt không phát dục hoàn toàn.

Người kia hai mắt hãm sâu như động.

Người kia là một lão giả thấp bé, trên thân khí tức hoàn toàn không có, lại cho người ta cảm giác vô cùng cường đại.

Thôn phệ xong hồn hóa, lão giả không còn lưu lại, hai tay chấn động, như một con chim lớn lặng yên không một tiếng động xuyên qua rừng rậm, trong nháy mắt biến thành một cái chấm đen nhỏ tại chỗ rất xa, lúc tái xuất hiện, đã đến bên cạnh một vách núi bên ngoài Triều Ca Thành mấy trăm dặm.

Vách đá ngồi một người trẻ tuổi.

Người tuổi trẻ cầm trong tay một cây gậy trúc, một đầu thắt lấy dây nhỏ, dây rơi vào bên trong mây trong vách núi, nhìn xem tựa như là đang câu cá.

Trong mây làm sao có thể có cá? Chẳng lẽ hẳn đang câu chim?

"Bội phục bội phục, không nghĩ tới ngươi vậy mà có thể để cho Minh giới vì ngươi sử dụng."

Lão giả thấp bé nhìn người trẻ tuổi kia nói: "Có thể cách xa như vậy giết chết Trung Châu Phái Nguyên Anh trưởng lão, Minh giới tiểu quý này tiêu chuẩn không tệ."

Người trẻ tuổi không quay đầu lại, nhìn chăm chăm mây trôi dưới vách đá, thần sắc cực kì chuyên chú.

Tầng mây dần dần loạn, dường như có điểm đen lấp ló ở giữa.

Những con chim không thấy được nhìn chăm chăm dây trên gậy trúc buộc lên đồ ăn, phát ra tiếng kêu cạc cạc, lộ ra cực kỳ tham lam.

Nhìn loạn tượng trong mây, người trẻ tuổi lắc đầu, sau đó mới bắt đầu trả lời vấn đề của lão giả.

"Minh Sư tam đệ tử tiêu chuẩn đương nhiên không tệ —— mặc dù chỉ dám dùng cái bóng để tới —— không phải ta làm sao lại xin xuất thủ?"

Lão giả phát ra tiếng cười khó nghe, nói: "Ngươi chừng nào thì có thể đem Minh Sư câu ra? Ta rất lâu chưa từng thấy hắn, thế nhân cũng đã lâu không gặp, nghĩ đến sẽ rất náo nhiệt."

Người trẻ tuổi nói: "Đều là lão tiên sinh đáng thương bị Thanh Sơn ta giết bẽ mặt, ngươi không dám hiện thân, hắn làm sao dám xuất hiện?"

Lão giả trầm mặc một lát, nói: "Ngươi xác định Thanh Sơn Tông không biết ta ra rồi?"

"Hỏi thế gian ai hiểu rõ Thanh Sơn nhất?"

Người trẻ tuổi đem cây gậy trúc cắm vào trong khe đá, quay người nhìn về phía lão giả, giơ ngón tay chỉ vào mặt mình, vừa cười vừa nói: "Là ta nha....."

Hắn vốn có khuôn mặt có chút thanh lãnh, bởi vì tiểu dung lập tức nổi bật lên vẻ dễ thương, mang theo chút hương vị tàn mạn, rất là thân thiết.

Nhìn gương mặt này, lão giả không biết nghĩ đến chuyện gì, thờ dài nói: "Ta tránh mấy trăm năm trong đất, thế gian biến hóa quá lớn, người giống như ngươi, thế mà cũng chỉ có thể trốn trốn tránh tránh, thật sự khiến người thương cảm."

Người trẻ tuổi nhú mày, nói: "Nói nhiều quá."

Lão giả bỗng nhiên nghiêm mặt nói: "Ta muốn ăn mấy người, thật sự có chút thèm, hồn hóa kia không có hương vị, coi như không có tiểu cô nương, ăn mấy hán tử cũng tốt."

"Được rồi."

Người trẻ tuổi có chút bất đắc dĩ, thu hồi gậy trúc, mang theo lão giả hướng ngoài vách núi đi đến.

Lão giả đuổi theo sát.

Người trẻ tuổi nghiêng qua liếc hắn, nói: "Làm sao ta cảm giác hiện tại tựa như nuôi con chó vậy?"

"Gâu gâu."

Lão già lấy lòng nói: "Chỉ cần ngươi có thể diệt Thanh Sơn, đoạn tuyệt hậu hoạn cho ta, ta làm chó cho ngươi thêm ba trăm năm thì có làm sao."

Người trẻ tuổi nói: "Vậy trước tiên ngươi cần phải che chở ta, cũng đừng để cho ta bị hai cái nghịch đồ kia giết đi."

Lão già cười khò nói: "Ta hiện tại đánh không lại bọn hần."

"Cho nên, chúng ta phải tranh thủ a."

Người trẻ tuổi thở dài, đưa tay sờ sờ đầu lão già.

Dưới vách mây trôi dần dần tĩnh lại, chim dần dần vô tung.

.....

.....

Sơn lâm bị một đạo lạnh kiếm quang chiếu sáng, sau đó bị vạn trượng kim quang đốt cháy.

Nam Vong cùng Kim cung phụng trước tiên đuổi tới hiện trường, còn lại Thanh Sơn đệ tử sau đó lần lượt đuổi tới.

Nhìn thi thể người áo đen, bọn hần thần sắc khê biến.

Người áo đen trên tay có kiếm thương, pháp bảo khí tức còn sót lại vô cùng rõ ràng, hần là tên hung đồ xuất thủ đối với Triệu Tịch Nguyệt.

Chỉ là tại sao hần lại chết ở chỗ này?

Nam Vong phát tay áo.

Vải đen trên mặt người áo đen bị nhấc lên.

Khí tức của hần đã hoàn toàn không có, đạo pháp cải biến dung mạo tự nhiên cũng vô pháp duy trì, lộ ra khuôn mặt chân thực.

"Ngụy Thành Từ?"

Kim cung phụng kinh hãi.

Nam Vong sắc mặt rất khó coi.

Trong sân tĩnh mịch một mảnh.

Muốn giết Triệu Tịch Nguyệt thật sự là người của Trung Châu Phái, hơn nữa còn là Nguyên Anh trưởng lão.

Nam Vong hỏi: "Hần chết thế nào?"

Kim cung phụng phát tay, sự vật như kim phấn rơi vào trên mặt đất trăm trượng phương viên bốn phía.

Kim phấn dần dần hư hóa, ần ần có thể nhìn thấy một chút hình tượng, cực kỳ mơ hồ, nhưng từ khí tức đã có thể đánh giá ra là vật gì.

Hồn hỏa!

Thanh Sơn các đệ tử nhin không được hét lên kinh ngạc.

Mình giới yêu nhân lại xuất hiện!

"Rất mạnh, so ngươi ta yếu không quá nhiều, mà tôi chỉ là một đạo phản ảnh."

Kim cung phụng cảm thụ được hồn hỏa còn sót lại khí tức, thần sắc ngưng trọng nói.

Nam Vong không nói gì.

Khó trách Ngụy Thành Từ vị Trung Châu Phái Nguyên Anh trưởng lão đúng là vừa đối mặt đã chết rồi, ngay cả Nguyên Anh đều không thể chạy thoát.

Thanh Sơn đệ tử đối mặt im lặng, bầu không khí cực kì kiềm chế, mà lại quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 96: Bên trong một mảnh huyết quang bắt đầu tra án

Minh Thúy cốc, chưa bao giờ nổi danh như hôm nay, cũng chưa bao giờ náo nhiệt như hôm nay.

Hai bên suối cạn, trong sơn cốc, khắp nơi đều là bóng người, tiếng bước chân cùng thanh âm đàm thoại liên tiếp, không dứt bên tai.

Triều đình Thần vệ quân phong kín hai đầu mấy chục dặm khe cốc, kiếm quang bén nhọn cùng pháp bảo trùng thiên ánh sáng tại bên trong thiên không xen lẫn nhau chiếu rọi.

Nơi này đã biến thành cấm địa.

Chỉ ít có mấy vạn quân sĩ, dân phu tại sơn dã bên trong phương viên hai trăm dặm tìm kiếm vết tích dù là nhỏ bé nhất.

Thanh Thiên Ti quan viên thì điều tra mấy chỗ địa phương mầu chột nhất.

Bên khe suối trong phế tích đạo quan, sâu trong thung lũng dưới cây, khắp nơi đều có thể nhìn thấy quan phục.

Thi thể Ngụy Thành Từ còn đặt tại dưới cái cây kia, hai mắt nhắm nghiền, băng lãnh như thạch.

Vô luận tại tu hành giới hay là Triều Ca Thành, địa vị của hắn đều không thấp, bây giờ lại phơi thây hoang dã nửa ngày không người để ý tới.

Bởi vì chuyện này thực sự quá lớn, không người nào dám di động thi thể, phá hủy manh mối.

Không nói phía sau Minh giới yêu nhân bỗng nhiên xuất hiện ẩn tàng âm mưu khí tức, bản thân chuyện này cũng đủ để chấn kinh toàn bộ đại lục.

Trung Châu Phái Nguyên Anh trưởng lão thiết lập văn cục ám sát Thanh Sơn Tông Thần Mạt Phong chủ.

Lấy thân phận địa vị bây giờ của Triệu Tịch Nguyệt, nàng bị ám sát, lại coi trọng thể nào cũng không đủ.

Càng mầu chột chính là, triều đình nhất định phải biểu hiện ra thái độ vô cùng coi trọng, bởi vì tất cả mọi người rất lo lắng phản ứng của Thanh Sơn Tông.

Làm Thanh Thiên Ti quan viên bị cô lập, loại bản án tổn công mà không có kết quả này, Thi Phong Thần đương nhiên sẽ bị đẩy lên phía trước nhất.

Hắn thu hồi ánh mắt rơi vào trên người Ngụy Thành Từ, đi đến vách đá nhìn về phía sơn dã dần dần có vạn điểm đèn đuốc sáng lên, trầm mặc không nói.

Triệu Tịch Nguyệt vậy mà không có chết.

Bất Lão Lâm thích khách đã chết, chết tại dưới tay Minh giới yêu nhân nhiều năm chưa từng đặt chân đại lục!

Tên thích khách kia lại là trưởng lão Trung Châu Phái!

Thế cục phát triển vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn.

Chuyện này phức tạp hơn vô số lần so với hắn tưởng tượng.

Thi Phong Thần cảm thấy ở sơn dã phương xa có ánh mắt đang nhìn chính mình.

Trong cặp mắt kia không có bất kỳ cảm xúc.

Thân thể của hắn dần dần phát lạnh.

.....

.....

Triều Ca Thành.

Tĩnh Cừ đứng phía trước cửa sổ, nhìn Phát Tư Kiếm lẳng lặng nằm trong tay, không biết đang suy nghĩ gì.

Tại dưới hoàng hôn chiếu rọi, Phát Tư Kiếm càng thêm đỏ tươi, tựa như vừa mới giết người.

Vào thời khắc nguy hiểm nhất, Triệu Tịch Nguyệt chặt đứt liên hệ với Phát Tư Kiếm, để nó về Triều Ca thành hướng Thanh Sơn đồng môn cầu viện.

Phát Tư Kiếm kiếm thư truyền đến tây sơn cư, hoàn thành sứ mệnh, không biết nên đi về nơi đâu, tự nhiên lần theo khí tức một lần nữa trở lại trong tay hắn.

Một khắc này, hắn biết Triệu Tịch Nguyệt đã xảy ra chuyện.

Nhưng lấy cảnh giới bây giờ cùng tốc độ ngự kiếm của hắn, coi như chạy tới cũng không kịp, cho nên hắn không đi.

Sau một khắc này, Triệu Tịch Nguyệt hoặc là còn sống, hoặc là chết đi, hắn đều không cần đi nữa, chỉ cần chờ kết quả là tốt.

Vách tường đằng sau giá sách lặng yên không một tiếng động dòi đi, Lộc Quốc Công từ bên trong đi ra, thần tình nghiêm túc, thái dương còn lấm tấm mồ hôi.

Hắn đi đến sau lưng Tinh Cửu, bấm bảo nói: "Phong chủ đã đưa về Triệu phủ, Kim cung phụng tự mình trông coi, những người còn lại đã trở về tây sơn cư."

Hắn vốn nổi danh tinh táo cẩn thận, tại Thái Thường Tự biết chuyện này, cũng kinh hoàng thời gian rất lâu cũng không nói ra lời, tranh thủ thời gian tiến cung.

Không phải là bởi vì quan hệ giữa Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cửu, mà là bởi vì thân phận của Triệu Tịch Nguyệt cùng tầm quan trọng của chuyện này.

Thanh Sơn Tông nếu như không thể giữ vững tinh táo, Trung Châu Phái sẽ có phản ứng như thế nào? Tu hành giới gió lớn cùng một chỗ, triều đình làm sao có thể yên tĩnh? Thế gian vạn dân lại có thể thế nào?

Tinh Cửu không nói gì.

Hắn đứng bên trong một mảnh huyết quang.

Lộc Quốc Công không biết đó là Phát Tư Kiếm phát ra hồng quang, tưởng rằng ánh nắng chiều phía ngoài cửa sổ.

Nhìn bóng lưng của Tinh Cửu, hắn cảm thấy khăn trương khó hiểu, trong vô thức eo cong hơn một chút.

Tại trong nhận thức của hắn, Tinh Cửu hẳn là truyền nhân của chủ nhân tám bảng gỗ, còn rất trẻ, cảnh giới thực lực cũng không quá cao.

Nhưng không biết vì cái gì, Tinh Cửu cứ đứng một cách yên tĩnh như vậy, hắn lại cảm giác được áp lực tinh thần cực lớn.

Tinh Cửu nói: "Không có việc gì thì tốt, ngươi về trước đi."

Lộc Quốc Công không dám nhiều lời, sau khi hành lễ từ địa đạo rời đi.

Tinh Cửu rời khỏi phía trước cửa sổ, hai tay hơi chấn, Phát Tư Kiếm một lần nữa biến về kiếm tấc, lại rơi vào trên cổ tay biến thành vòng tay.

Hắn đi đến trước kệ sách, gỡ xuống kiếm sát đeo đến sau lưng, rồi phủ mà đi.

.....

.....

Triệu phủ đèn đuốc sáng trưng.

Trên đường không có bóng người, bầu không khí khăn trương mà tức sát lại nồng đậm tồn tại phẳng phát như thực tế.

Không biết có bao nhiêu cao thủ triều đình núp trong bóng tối, đương nhiên cũng không thiếu Thanh Sơn Tông đệ tử.

Tinh Cửu đi đến trước cửa Triệu phủ, đập lên thêm đá, khí tức trong bóng tối hơi có biến hóa, sau đó cấp tốc hồi phục bình thường.

Cửa phủ bị đẩy ra, một vị quân sự mang theo cảm xúc cảnh giác cùng e ngại nhìn hắn một chút, nói: "Hôm nay trong phủ có việc....."

Lời còn chưa dứt, hắn thấy được gương mặt kia, nhớ tới truyền ngôn ba ngày trước, thần sắc kinh ngạc, mau nhường đường đem Tinh Cửu mời vào.

Trong Triệu phủ rất yên tĩnh, nha hoàn cùng hạ nhân hẳn là bị mệnh lệnh lưu tại bên trong gian phòng của riêng mình, không nhìn thấy người, cũng nghe không đến tiếng cười đùa ngày thường thường xuyên nghe được.

Đi vào sân nhỏ chỗ sâu nhất, vị quân sự kia lui ra, Tinh Cửu đi vào, thấy được một nam tử mập lùn.

Tên nam tử mập lùn kia mặc một bộ kim y, ở trong màn đêm chiếu lấp lánh.

Đương nhiên, coi như hần không mặc bộ y phục này, y nguyên kim quang vạn trượng, bởi vì khí tức của hần đủ cường đại mà lại quang minh.

Tinh Cửu biết người này chính là Kim cung phụng trong hoàng cung, hai lần trước không nhìn thấy bên người Hoàng đế, nhưng nghe Hoàng đế nhắc qua, nghe nói đối Hoàng tộc trung thành cảnh cảnh.

Xem ra vị Kim cung phụng này cảnh giới thực lực quả thật không tệ.

Tối nay hần đến làm bảo tiêu cho Triệu Tịch Nguyệt, là Hoàng đế muốn biểu đạt thái độ của mình.

Đương nhiên, Tinh Cửu biết điều này cũng nói rõ Hoàng đế khẳng định bắt đầu hoài nghi một ít người.

Tinh Cửu không để ý đến người này, nhìn về phía Triệu Tịch Nguyệt phụ mẫu ra đón, khẽ gật đầu thăm hỏi, ánh mắt tại trên mặt Triệu mẫu dừng lại thêm chốc lát, liền đi vào gian phòng.

.....

.....

Tây sơn cư không khí so với Triệu phủ càng căng thẳng hơn, càng tăng áp lực hơn, tĩnh mịch một mảnh, mặc dù bên trong gian phòng có nhiều người như vậy.

Nam Vong ngồi trên ghế, sắc mặt lạnh như băng tuyết, Thanh Sơn đệ tử không có đi Triệu phủ toàn bộ ở đây, thần tình nghiêm túc.

Hòa Quốc Công đại biểu triều đình đến đây, từ giữa trưa đến lúc này một mực không hề rời đi, theo hần cùng đến còn có một vị Quả Thành Tự cao tăng.

Người này tuyển rất có ý tứ, bởi vì vị cao tăng này chính là Quả Thành Tự luật đường thủ tịch, cùng Thanh Sơn Tông quan hệ tương đối thân cận.

Thanh Thiên Ti chỉ huy sứ từ Minh Thúy cốc chạy về, thần sắc ngưng trọng đi vào, hướng về bốn phía ôm quyền hành lễ, đem tình hình mới nhất báo cáo một lần, còn nói thêm: "Dùng thiên văn kính từ trong cung cho mượn đến lần nữa làm xác nhận, giết chết Ngụy Thành Từ hoàn toàn chính xác thực là minh hỏa, mà lại tăng cấp phi thường cao, mức độ nào đến tiếp sau còn phải tra tiếp."

Nam Vong mặt không biểu tình nói: "Đây không phải điều ta muốn nghe."

Hòa Quốc Công vội vàng nói: "Kim cung phụng tự mình trông coi, phong chủ tất nhiên vô sự, Triều Ca Thành an toàn vô cùng, về phần tra án, Thanh Thiên Ti cũng nhất định sẽ dụng tâm làm việc."

Nam Vong nhìn hần một cái giống nhìn thẳng ngốc, nói: "Hung đồ muốn hại Thanh Sơn phong chủ ta là trưởng lão Trung Châu Phái, ai không biết quan hệ giữa Trung Châu Phái cùng triều đình? Thân vệ quân bên trong có bao nhiêu Vân Mộng Sơn ngoại môn đệ tử? Nếu như ta nhớ không lầm, vị chỉ huy này cũng là Trung Châu Phái đệ tử a? Hiện tại người cùng ta nói Triều Ca Thành rất an toàn? Về phần vụ án này, giao cho Thanh Thiên Ti không phải tương đương với giao cho Trung Châu Phái hay sao? Cái kia còn tra cái rắm a!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 97: Xử trí của Trung Châu Phái và Thủy Nguyệt Am

Nghe xong lời nói này của Nam Vong, Hòa Quốc Công đám người cảm thấy thật sự bất đắc dĩ, nghĩ thầm Thanh Sơn Kiếm Tông thì ra không chỉ biết hung hăng dọa người, cũng rất biết nói những lời mỉa mai.

Quả Thành Tự luật đường thủ tịch thấy bầu không khí thực sự có chút xấu hổ, thuyết phục vài câu.

Hòa Quốc Công chống tay ghế dựa, dịch đến càng gần chút, thấp giọng nói: "Cũng không thể vì chuyện này mà khai chiến chứ?"

Nam Vong có chút nhú mày, nói: "Có gì không thể?"

Đổi thành các tu hành tông phái khác, coi như gặp chuyện như hôm nay cũng sẽ không tiện khai chiến, bởi vì đối diện là Trung Châu Phái.

Phóng nhãn thế gian, chỉ có Thanh Sơn Tông có tư cách cùng phong cách hành sự này, thật sự có khả năng lựa chọn khai chiến.

Trong viện bầu không khí lẩn nhẩn trở nên khẩn trương.

Hòa Quốc Công vội vàng nói: "Nhưng Thiên Từ cũng đã nói, tin tưởng Thanh Dung Phong chủ nhất định minh bạch, mặc dù xuất thủ chính là Ngụy Thành Từ, nhưng tuyệt đối không phải ý tứ của Trung Châu Phái."

Nam Vong hừ lạnh một tiếng, không nói gì, Thanh Sơn đệ tử còn lại cũng trầm mặc không nói.

Thiên Từ nói không có sai.

Thanh Sơn Tông cũng không cho rằng ám sát Triệu Tịch Nguyệt là tập thể ý chí của Trung Châu Phái, bởi vì đối với Trung Châu Phái không có bất kỳ lợi ích gì.

Triệu Tịch Nguyệt là trời sinh đạo chủng, nhưng thiên tài đệ tử dạng này tại trong lịch sử tu hành giới cũng không hiếm thấy, hiện tại Thiên Quang Phong chẳng phải còn có một vị Trắc Như Tuế hay sao?

Nếu như giết chết nàng, Thanh Sơn Tông tương lai sẽ nhận ảnh hưởng, thực lực trước mắt lại sẽ không hao tổn.

Máu chốt nàng là đệ tử tái truyền của Cảnh Dương chân nhân, Thần Mạt Phong chủ, bối phận địa vị cũng rất cao.

Nếu như Trung Châu Phái thật muốn giết nàng, liền mang ý nghĩa muốn toàn diện khai chiến cùng Thanh Sơn Tông.

Nhưng nếu như vậy, Trung Châu Phái tất nhiên sẽ phải lôi đình đại động, đánh thẳng vào căn cơ của Thanh Sơn.

Đừng bảo là Triệu Tịch Nguyệt, Nam Vong đều không có tư cách này.

Đối tượng Trung Châu Phái xuất thủ chỉ có thể là Thanh Sơn chương môn cùng Nguyên Kỳ Kinh hai vị Thông Thiên cảnh đại vật.

Nhìn thấy phản ứng của Nam Vong bọn người, Hòa Quốc Công biết Thiên Từ chỉ điểm quả nhiên là đúng, nguy cơ lớn nhất của nhân tộc hẳn là sẽ không phát sinh, hiện tại chuyện khẩn yếu nhất là tra ra chân tướng cùng Trung Châu Phái nguyện ý vì chữa trị quan hệ hai phái bỏ ra cái giá gì.

"Nếu thật là Bất Lão Lâm gây nên, chẳng lẽ tay của bọn hắn đã tiến vào bên trong Vân Mộng Sơn ư?"

Hòa Quốc Công tận lực chuyển chủ đề, hỏi: "Mà lại muốn mời được Bất Lão Lâm làm đại sự như vậy, những người phía sau màn phải bỏ ra giá lớn bao nhiêu?"

"Còn có một vấn đề, nếu như là Bất Lão Lâm mời Minh giới yêu nhân ra tay giết chết Ngụy..... Ngụy Thành Từ diệt khẩu, vì sao sau đó không đem vết tích tiêu trừ sạch sẽ một chút? Nếu như thời gian cấp bách không kịp, bọn hắn căn bản cũng không cần để Minh giới yêu nhân xuất thủ, loại tội danh cấu kết với Minh Bộ xem như Bất Lão Lâm cũng sẽ không nguyện ý tiếp nhận."

Thanh Thiên Ti chỉ huy sứ nói tiếp.

Nam Vong nói: "Ta mặc kệ chuyện này có ẩn tình gì, tóm lại trường lão Trung Châu Phái các người làm chuyện này, vậy thì nói chuyện các người phải nói đi."

Trong viện lẩn nhẩn yên tĩnh.

Nam Vong ý tứ phi thường rõ ràng.

Hiện tại đứng ra nói chuyện hẳn là Trung Châu Phái.

Phải nói đương nhiên là xin lỗi cùng trả giá.

Rất nhiều ánh mắt nhìn về phía một nơi nào đó.

Nơi đó có một thân ảnh cao lớn.

Buổi sáng đi vào tây sơn cư, Lạc Hoài Nam vẫn đứng ở đây.

Từ đầu đến cuối, hắn không hề động, không uống một ngụm nước, càng không có ăn gì, thái độ biểu hiện rất đoan chính.

Cho đến lúc này, Thanh Sơn Tông rốt cục chính thức bắt đầu tra hỏi, hắn mới nói ra câu nói đầu tiên.

"Chuyện này, Trung Châu Phái chúng ta sẽ dốc toàn lực gánh chịu."

Lời nói này rất hay, nhưng tựa như rất nhiều chuyện đồng dạng trên thế gian, càng đẹp mắt càng không chân thực, bởi vì không cách nào miêu tả tự nhiên cũng không thể nào khảo hạch.

Nam Vong nhíu mày nói: "Người gánh nổi sao?"

Lạc Hoài Nam thần sắc như thường, nói: "Sư mẫu biết tin tức đã xuôi nam, lúc này cũng đã lên Thiên Quang Phong."

Quả Thành Tự luật đường thủ tịch tuyên tiếng niệm phật, nói: "Như thế thuận tiện."

Hòa Quốc Công cũng là mặt lộ vẻ vui mừng, nói: "Như thế tốt lắm."

Nam Vong trầm mặc, không nói gì nữa.

Trung Châu Phái chương môn là đại nhân vật đứng đầu nhất tu hành thế giới, muốn nói Vân Mộng Sơn còn có ai địa vị cao hơn hắn, liền chỉ có vị đạo lữ đồng dạng là Thông Thiên cảnh giới của hắn.

Cũng chính là sư mẫu Lạc Hoài Nam nói tới.

Chương môn phụ nhân tự mình tới Thanh Sơn Tông, thái độ của Trung Châu Phái không thể bảo là không thành khẩn.

Công việc cụ thể tự nhiên sẽ từ nàng cùng Thanh Sơn chương môn còn có Nguyên Kỳ Kinh thương nghị, tin tưởng Trung Châu Phái tất nhiên phải trả một cái giá không hề nhỏ.

Đem ra so sánh, đồ ước Tinh Cửu cùng Đồng Nhan tại Mai Hội tranh tài liên quan tới phân phối tinh thạch, hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.

Trung Châu Phái biểu hiện ra thái độ như vậy, Hòa Quốc Công cùng Quả Thành Tự luật đường thủ tọa, đồng loạt nhẹ nhàng thở ra.

Bọn hắn nhìn phản ứng của Nam Vong, nghĩ thầm tiếp theo chỉ cần đem Triệu Tịch Nguyệt trấn an là đủ rồi.

Nam Vong biết bọn hắn đang suy nghĩ gì, nói thẳng: "Người nghĩ sai rồi, như thế không đủ."

Hòa Quốc Công thần sắc hơi kinh ngạc hỏi: "Còn có gì?"

Nam Vong nói: "Tinh Cửu."

Nghe cái tên này, những người ở chỗ này đều hơi giật mình. Tại bọn hắn nghĩ đến, coi như Tinh Cửu là kiếm đạo kỳ tài Thanh Sơn Tông trọng điểm bồi dưỡng, Mai Hội kỳ chiến về sau thanh thế chính thịnh, lại có danh vọng Cảnh Dương chân nhân tái truyền đệ tử, vẫn không có tư cách tham dự vào đại sự bức này.

Lạc Hoài Nam lại rất yên tĩnh, tựa như đã sớm đoán được.

Yêu Tùng Sam nói: "Tinh Cửu sư thúc là người thù rất dai."

Thanh Sơn các đệ tử nhao nhao gật đầu.

Năm đó mới vào suối tẩy kiếm, Liễu Thập Tuế vì gặp hắn, bị Cố Hàn đánh mấy lần, về sau tại thừa kiếm đại hội, Tinh Cửu liền tại trên thân Cố Thanh đánh trở về.

Năm ngoài thừa kiếm đại hội, Tinh Cửu xuất thủ đem Lưỡng Vong Phong Mã Hoa đánh tới phía dưới rừng đá, trọng thương Cố Hàn, cuối cùng ngay cả Quả Nam Sơn đều gây kiếm, cũng là trả thù.

Lúc này có tin tức truyền đến tây sơn cư.

Mọi người mới biết được Tinh Cửu đi Triệu phủ.

Không dùng lại thời gian quá lâu, hắn đã rời đi.

Không ai biết hắn cùng Triệu Tịch Nguyệt nói chuyện gì.

"Thời điểm hắn rời Triệu phủ, phát sinh một việc."

Hòa Quốc Công trên mặt cảm xúc có chút phức tạp, nói: "Thủy Nguyệt Am đệ tử Mạc Tích bị người đánh gãy tứ chi, ném tới dưới chân hắn."

Nam Vong nhìn Lạc Hoài Nam một chút, không nói gì thêm.

Tất cả mọi người minh bạch ý tứ của nàng.

Đây chính là Thủy Nguyệt Am giao phó cho Thanh Sơn Tông.

Rất nhiều người bao gồm Hòa Quốc Công ở bên trong, đều đã đoán được cái xử trí này hẳn là thủ bút của Quả Đông.

Thiếu nữ kia làm việc quả nhiên có phong phạm của sư phụ, liệt như gió tây.

Lạc Hoài Nam đột nhiên cảm giác được, để sự muội đi thuyết phục Tĩnh Cửu tựa hồ không phải lựa chọn tốt nhất.

.....

.....

Trước cửa Triệu phủ.

Mạc Tích nằm tại dưới chân Tĩnh Cửu, máu me khắp người.

Nàng ngẩng đầu nhìn chăm chăm Tĩnh Cửu, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng hận ý.

Tĩnh Cửu nhấc tay ra hiệu Triệu phủ quân sự đi tới, nói: "Nguyên dạng đưa về Thủy Nguyệt Am."

Thủy Nguyệt Am phong cách an tĩnh không màng danh lợi, cho đến khi xuất hiện Liên Tam Nguyệt.

Loại hình tượng trọng khẩu vị này, hẳn rất quen thuộc.

Hắn cũng minh bạch ý tứ đối phương.

Đã nhìn thấy, cũng đã đủ.

Tĩnh Cửu quay người rời đi.

Mạc Tích nghiêm nghị hô: "Người chẳng lẽ không muốn biết vì sao ta làm thế này sao?"

"Không muốn."

Tĩnh Cửu không dừng bước lại.

Nhìn hắn biến mất ở trong màn đêm, Mạc Tích ngậm dại.

Một lát sau, trên đường an tĩnh vang lên tiếng khóc thống khổ của nàng, không biết là hối hận hay là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 98: Xin nhìn ta xem

Tĩnh Cửu đứng phía trước cửa sổ, bưng một ly trà, nhìn mái hiên của Thái Thường Tự phía xa như ẩn như hiện, trầm mặc không nói.

Trà trong chén đã sớm lạnh.

Hắn không thích trà, chỉ thử giống người bình thường cầm chén, muốn thông qua phương thức này để giúp đỡ mình hiểu rõ những người bình thường kia mà thôi.

Hắn đang suy nghĩ tới cách xử lý của Thủy Nguyệt Am, cùng với lời nói trước khi đi của thiếu nữ kia.

Cuối cùng hắn vẫn không nghĩ rõ ràng, lắc đầu.

Sự tình đã như thế, sau đó cần làm chính là đi về phía trước, làm gì cần quay đầu hỏi thăm nguyên nhân?

Coi như biết nhân sinh bối cảnh, tình cảm kinh lịch, ngẫu nhiên xúc động phạm sai lầm của người, lại có ý nghĩa gì, thời gian không nên đặt ở những phương diện này.

Có tiếng đập cửa vang lên.

Tĩnh Cửu từ bên cửa sổ trở về trong phòng, tay phải khẽ vuốt kiếm trục nhóm lên kiếm hỏa, sau đó rơi vào bên trên ấm trà.

Một tiếng cọt kẹt.

Tĩnh gia đại ca đẩy cửa ra.

Không biết do nhận biết đối phương, hay là nguyên nhân gì khác, hần không cự tuyệt đối phương tiến vào, mặc dù thậm chí hần không hề xin phép Tinh Cửu một chút nào.

Khách tới mang theo thanh phong trong đêm mà đến, bước chân rơi vào bên trên cánh hoa hải đường không phát ra bất kỳ thanh âm nào cả.

Thiếu nữ bạch y tung bay đáng vẻ cực đẹp, thần sắc yếu đuối, ánh mắt sạch sẽ, tựa như là một ao nước trong.

Phảng phất tiên tử hạ xuống thế gian.

Tinh Cửu ra hiệu nàng ngồi xuống, bưng lên ấm trà một lần nữa được đun nóng, rót chén trà cho nàng.

Hần nghĩ đối phương hần là sẽ phái người đến trấn an mình hoặc là thuyết phục mình, chỉ bất quá không nghĩ người tới sẽ là vị này.

Bạch Tảo là con gái duy nhất của vợ chồng chương môn Trung Châu Phái, bên trong Vân Mộng Sơn có địa vị đặc thù, cho dù đối mặt toàn bộ tu hành giới, thân phận cũng cực kỳ cao quý.

Nàng tới gặp Tinh Cửu, nhất định phải nói Trung Châu Phái biểu đạt đầy đủ tôn trọng.

Bạch Tảo nhẹ giọng nói cảm ơn, nâng chung trà lên uống một ngụm, thần sắc hơi kinh ngạc.

Nàng không ngờ tới, hương vị nước trà tới đến mức như thế.

Coi như Thanh Sơn Tông không quan tâm đến những phương diện này, nhưng cũng có cung phụng như bảo thụ cư, làm sao cũng không đến mức phải uống dạng trà này.....

Mấu chốt nhất là, trà này rõ ràng ngâm không đúng.

Một bình trà lạnh ngắt, bị kiểm hỏa đun sôi một lần nữa, hương vị tự nhiên không thể nào tốt được.

Tinh Cửu căn bản không biết nàng đang suy nghĩ điều gì, cho là nàng không biết nên mở miệng làm sao, nói: "Thỉnh giảng."

Bạch Tảo nghĩ thầm thì ra là người nóng tính, đã như vậy, vậy mình cũng phải cải biến phong cách hành sự một chút mới tốt.

"Khả năng Ngụy Thành Từ đột phá đến Nguyên Anh hậu kỳ rất nhỏ, sự trợ giúp của môn phái đối với hần không quá đầy đủ, nhưng hần chung quy là trưởng lão Trung Châu Phái ta, độ khó đề mua chuộc là rất lớn. Bất Lão Lâm có thể làm được điểm ấy, nói rõ tay của bọn hần còn kéo dài càng sâu hơn so với chúng ta tưởng tượng, phiền toái nhất chính là hiện tại xem ra Bất Lão Lâm khả năng có quan hệ với Minh Bộ."

Nàng nhìn vào mắt Tinh Cửu nghiêm túc nói: "Cho nên ý nghĩ của chúng ta là, vụ án này truy tra phải thận trọng một chút."

Thanh Sơn Tông cùng Trung Châu Phái đều là lãnh tụ chính đạo tu hành giới, đương nhiên cần từ góc độ toàn cục đánh giá chuyện Triệu Tịch Nguyệt gặp phải ám sát, sau đó đưa ra phán đoán ổn thỏa nhất.

Tinh Cửu minh bạch ý tứ nàng nói lời này, chỉ bất quá bản thân hần cũng không am hiểu đưa ra những phán đoán này, hoặc là nói không cho rằng chuyện này trọng yếu, nói: "Vì sao tới tìm ta?"

"Ta nghe Lạc sư huynh nói sự tình trong Mai Viên cũ, mặc dù hần cùng ta đều không rõ ràng lắm, nhưng thoát nhìn, Tịch Nguyệt phong chủ tựa như rất đề ý đến ý kiến của người."

Bạch Tảo thanh âm rất ôn nhu, ngữ khí rất thẳng thắn: "Nếu như ngươi nguyện ý tạm thời giữ yên lặng, có lẽ nàng cũng sẽ làm thế, chuyện này không đến mức phong ba quá gấp."

Tinh Cửu nói: "Các ngươi đã xác định Ngụy Thành Từ là người của Bất Lão Lâm ư?"

Bạch Tảo nói: "Thật có lỗi, chuyện này không tiện nói."

Tinh Cửu nói: "Coi như chúng ta không nói điều gì, nhưng sư trưởng bên trong Thanh Sơn, bao quát cha mẹ của ngươi, đều chưa chắc sẽ bỏ qua cho Bất Lão Lâm."

Nghe được câu này, Bạch Tảo lộ ra một vòng tiểu dung mang theo ý vị đùa cợt.

Tinh Cửu biết nụ cười này không phải đối với mình, như vậy là đối với người nào?

Bạch Tảo nhìn về bóng đêm phía ngoài cửa sổ, nhẹ nói: "Ta hiểu phụ mẫu của ta, cũng biết các sư trưởng của ngươi, bởi vì từ trên bản chất tới nói bọn hần chính là cùng một loại người. Bọn hần sẽ không nguyện ý tùy tiện khai chiến, bởi vì Bất Lão Lâm rất khó đối phó, càng quan trọng hơn là, bọn hần đã quen thuộc với bình tĩnh tu đạo."

Không bị thể sự quấy nhiễu câu nói này vốn có hai tầng ý tứ, tầng ý tứ càng quan trọng hơn chính là không nguyện ý bị thể sự quấy nhiễu.

Tinh Cửu minh bạch ý tứ của nàng, bởi vì hấn cũng là loại người này.

Người tu đạo đến những thời gian sau năm tháng dài đằng đẵng, thái độ đối với thế sự tự nhiên không giống với người trẻ tuổi, cách nhìn cùng người bình thường càng hoàn toàn không có chỗ tương thông.

Bởi vì hấn trầm mặc, Bạch Tảo hiểu lắm điều gì đó, lại nói thêm một câu.

"Chúng ta chỉ thỉnh cầu các ngươì tạm thời trầm mặc, để tránh phá hư toàn bộ cục diện, trên thực tế chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng cùng Bất Lão Lâm phát động chiến tranh."

Tinh Cửu biết nàng nói tới điều gì.

Vừa rồi hấn hỏi nàng phải chăng đã xác định Ngự Thành Tử là người của Bất Lão Lâm, cũng là một loại xác nhận.

Mấy năm trước, Liễu Thập Tuế tại Trọc hà bên ngoài Triều Nam thành ăn viên yêu đan kia, sự chuẩn bị này đã bắt đầu.

Hấn chỉ không xác định, Bạch Tảo trong lời nói nhắc tới chúng ta rất nhiều lần..... Là ai.

Hấn hỏi: "Các ngươì là ai?"

Bạch Tảo lặng lẽ nhìn hấn, nhìn thời gian rất lâu.

Gian phòng rất yên tĩnh.

Ấm trà đồng trái qua lạnh nóng giao thế kịch liệt, phát ra tiếng kim loại cực kỳ nhỏ.

Ngay tại thời điểm Tinh Cửu cho là nàng sẽ không nói, thanh âm của nàng vang lên.

"Lạc sư huynh, Đồng Nhan, ta, Văn Thư cùng mấy vị đồng môn, Tây Hải kiếm phái Đồng Lư, bên trong Thủy Nguyệt Am, Quả Thành Tự, Côn Lôn Phái, Thông Hóa Tự một chút đệ tử trẻ tuổi."

Bạch Tảo bình tĩnh nói: "Bên trong Thanh Sơn các ngươì, Quả Nam Sơn, Giản Như Vân, Cổ Hàn, Mã Hoa còn có chút đệ tử Lưỡng Vong Phong."

Đây là tín nhiệm cùng thẳng thắn khó có thể lý giải được.

Tinh Cửu giờ mới hiểu được vì sao Lạc Hoài Nam cùng Đồng Nhan đều nhìn mình không vừa mắt.

"Ngươi tổ chức dạng này..... Có ý đồ gì."

Hấn không chắc chắn nên xưng hô cái tổ chức từ các tông phái đệ tử thiên tài tạo thành này như thế nào.

"Ý nghĩ của chúng ta không giống các sư trưởng, nhưng chúng ta còn rất trẻ, không đủ cường đại, cho nên cần trợ giúp lẫn nhau."

"Chỗ nào không giống?"

"Đối mặt uy hiếp của Tuyết Quốc, nhân tộc nhất định phải đoàn kết lại, mà cần chủ động làm gì đó, không thể chỉ cố giữ lấy mình tại trong núi sâu tu đạo."

Bạch Tảo nói: "Xuất thế cũng phải trước hết để cho hiện thế an ổn, không phải vậy liền thành tị thế."

Tinh Cửu nói: "Nguyên lai các ngươì đều là tín đồ của Đạo Thánh."

Bạch Tảo nói: "Không, chúng ta tôn kính Đạo Thánh, nhưng cảm giác hấn làm như vậy quá cực khổ, không người trợ giúp, cuối cùng khó thành đại sự."

Tinh Cửu nói: "Có đạo lý nhất định, mặc dù có khả năng hấn cũng không nghĩ làm thành đại sự gì."

Bạch Tảo giật mình, nghĩ đến ý đồ đến hôm nay nói: "Kỳ thật mấy năm trước, chúng ta đã bắt đầu lưu ý ngươì cùng Triệu Tịch Nguyệt, chỉ là không nghĩ tới bởi vì một chút nguyên nhân....."

Chuyện này nói tự nhiên là cố sự Tinh Cửu cùng các đệ tử Lưỡng Vong Phong trở mặt.

Tinh Cửu minh bạch ý tứ của nàng, lắc đầu.

Bạch Tảo cho là hấn đang kiêng kỵ điều gì, nói: "Các sư trưởng biết chúng ta tồn tại, đại khái cũng muốn nhìn xem chúng ta có thể làm ra thứ gì hay không."

Tinh Cửu nói: "Đây chính là bản mở rộng của Lưỡng Vong Phong mà thôi."

"Có thể hiểu như vậy."

"Ta không thích Lưỡng Vong Phong, cho nên cũng sẽ không thích các người."

"Không cần thích, chỉ cần hợp tác, giữa chính đạo tông phái, nhất là Thanh Sơn Tông cùng Trung Châu Phái ta, không có bất kỳ lý do gì để đối địch bất hòa, chẳng lẽ liên vì chút chuyện nhỏ mà giận đối không đâu? Vậy quá không có ý nghĩa. Mà chuyện lần này, ta luôn cảm thấy có người muốn sớm khiến cho chúng ta hướng Bất Lão Lâm khỏi xướng tiến công, sau đó từ đó thu hoạch chỗ tốt."

Bạch Tảo thanh âm rất nhẹ nhàng, phảng phất bị không khí ướt át cuối xuân bao phủ, nghe rất dễ chịu, rất chân thành, rất có sức thuyết phục.

Tĩnh Cửu nghĩ thâm cảm giác của người hẳn là đúng, sau đó nhớ tới Liễu Thập Tuế hiện tại không biết tung tích.

"Ta đáp ứng người sẽ không đối với Bất Lão Lâm làm gì, đừng nhắc lại nữa."

Đây chính là cự tuyệt minh xác lời mời của các thiên tài tu đạo này.

Bạch Tảo không có toát ra cảm xúc thất vọng, càng không có tức giận, nhẹ nói: "Còn có một chuyện khác."

Đối với nàng mà nói chuyện này mới là trọng điểm để tối nay đến thăm Tĩnh phủ, đem ra so sánh, lúc trước thuyết phục cùng mời chào giống như là lấy cớ.

Tĩnh Cửu nói: "Thỉnh giảng."

Bạch Tảo nhìn vào mắt hắn hỏi: "Người cùng Triệu Tịch Nguyệt là quan hệ đạo lữ sao?"

Tĩnh Cửu nói: "Không phải, chúng ta đều không có ý nghĩ này."

Bạch Tảo đứng dậy, bình thân hai tay, chậm rãi dạo qua một vòng.

Tĩnh quang xuyên qua cửa sổ, rơi vào trên người nàng.

Váy trắng lướt nhẹ, không phải vũ đạo, dáng người cũng không uyển chuyển, lại dị thường động lòng người.

Nàng nhìn Tĩnh Cửu, bày ra bộ dáng mời quân thưởng thức, nghiêm túc nói: "Vậy người nhìn xem ta như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 99: Câu hỏi trực tiếp nhất

Tĩnh Cửu nhìn nàng nghiêm túc suy nghĩ một hồi.

Tối nay mới là lần đầu tiên gặp mặt, nên từ phương diện nào đánh giá?

Dung mạo xưa nay không phải trọng điểm mà hắn chú ý, mà lúc trước trong lúc nói chuyện với nhau, tiểu cô nương thể hiện ra các phương diện về tâm tính cũng không tệ.

Vấn đề là, đánh giá của ta đối với người rất trọng yếu hay sao?

Thăng đến hắn nhớ tới ra Bạch Tảo hỏi hắn cùng Triệu Tịch Nguyệt có phải là quan hệ đạo lữ hay không, mới hiểu được ý của đôi phương.

Hắn nói: "Ta sẽ không cân nhắc những chuyện này, chuyện này cùng người như thế nào không hề quan hệ."

"Điều này chứng tỏ theo ý của người, ta coi như không tệ."

Bạch Tảo hai mắt bỗng nhiên trở nên sáng lên, tựa như là suối nước được nắng sớm chiếu sáng.

Tĩnh Cửu nói: "Ta nhớ từng nghe ai nói, Lạc Hoài Nam cùng Đồng Nhan đều có thể trở thành đạo lữ của người."

Bạch Tảo nhẹ giọng giải thích nói: "Lạc sư huynh là đồ đệ của phụ thân ta, Đồng Nhan là học sinh của mẫu thân ta, cha mẹ của ta có ý nghĩ của bọn họ, nhưng đây không phải là ý nghĩ của ta."

Tĩnh Cửu nói: "Vì sao ngươi không chọn bọn hắn?"

Bất luận nhìn thế nào, Lạc Hoài Nam cùng Đồng Nhan cũng là đối tượng tốt nhất để trở thành đạo lữ của nàng, trừ phi Trác Như Tuế hoặc là Quá Nam Sơn gia nhập vào bên trong trận cạnh tranh này.

Bạch Tảo mỉm cười nói: "Bởi vì ta không thích bọn hắn."

Tĩnh Cửu đột nhiên cảm giác được chuyện này hình như có chút phiền phức, nói: "Chẳng lẽ ngươi thích ta?"

Lần đầu gặp mặt, liền nói thích nhau, khó tránh khỏi có chút vô căn cứ.

Bạch Tảo nở nụ cười xinh đẹp, nói: "Đúng vậy a."

Tĩnh Cửu nói: "Thích gì?"

Bạch Tảo nói: "Ta thích ngươi đánh cờ, ván cờ của ngươi thật đẹp, mặc dù ngươi kiên trì cho rằng kỳ đạo chỉ là trò chơi, không quan hệ cùng đẹp xấu."

Tĩnh Cửu nói: "Ta về sau có thể sẽ không đánh cờ nữa."

Bạch Tảo nói: "Nghe nói thiên phú kiếm đạo của ngươi có một không hai trong Thanh Sơn? Ta cũng rất thích."

Tĩnh Cửu nghĩ nghĩ nói: "Ta rất ít khi dùng kiếm."

Bạch Tảo nói: "Lần này ta từ bỏ họa đạo, tham gia thư đạo, chính là theo ván cờ của ngươi dẫn dắt, nghe nói ngươi tại Thanh Sơn có cái đồ đệ, cũng rất xuất sắc."

Tĩnh Cửu trầm mặc một lát, nói: "Cố Thanh..... Không sai, nhưng đó là do tâm tính của hắn tốt, không liên quan gì đến ta."

Bạch Tảo nói: "Ta thích nhất loại bộ dáng không quan tâm gì cả của ngươi, có thể là bởi vì ta quan tâm quá nhiều sự tình, làm không được dạng như ngươi, cho nên cảm thấy ngươi rất tốt."

Tĩnh Cửu biết muốn mình từ bỏ tính lười nhác là chuyện rất vất vả, nghĩ nghĩ nói: "Kỳ thật..... Ta tu hành rất khắc khổ."

Bị liên tục từ chối bốn lần, Bạch Tảo vẫn không tức nhất, nhẹ nói: "Ta thích nhất là vẻ ngoài của ngươi."

Tĩnh Cửu không nói được gì, hắn cũng không thể dùng Phát Tư Kiếm cắt mấy vết sẹo tại trên mặt mình được.

Bạch Tảo nói: "Ta tiên thiên không đủ, tu hành cũng cực gian nan, bề ngoài nhìn rất yếu đuối, lại dường thành tính tình có chút trực tiếp, hi vọng ngươi không nên cảm thấy đường đột."

Tĩnh Cửu nói: "Minh bạch, ta cũng rất trực tiếp nói, chuyện này không có khả năng."

.....

.....

Bạch Tảo đã đi.

Tĩnh Cửu nâng chung trà lên, lần nữa đi đến bên cửa sổ, nhìn về phía bầu trời đêm.

Trà vẫn lạnh.

Hắn nói ra câu nói kia, Bạch Tảo không nói gì nữa, chỉ nhìn hắn một cái.

Hắn không biết ánh mắt ấy hắn là dùng từ ngữ nào để hình dung —— yếu ớt? Hay là ung dung?

Nhưng hắn có thể đọc hiểu ánh mắt của nàng.

Bởi vì bên trong vô số tuế nguyệt quá khứ, hắn đã nhìn thấy ánh mắt như vậy rất nhiều lần, cho đến sau này ở Thần Mạt Phong bề quan mới giảm bớt chút.

Đúng vậy, hắn bề quan tại Thần Mạt Phong, thường xuyên mấy chục năm không ra, chính là vì cảm thấy những ánh mắt này quá mức phiền phức.

Cho tới bây giờ, bởi vì những ánh mắt kia, hắn sẽ tránh né một ít địa phương, tỉ như Thanh Dung Phong.....

Không nghĩ tới lần này tham gia Mai Hội, hắn lại gặp được ánh mắt như vậy.

Bạch Tảo là một thiếu nữ nhiệt tình mà sống, cùng bề ngoài yếu đuối hoàn toàn tương phản.

Phi thường xuất sắc.

Khiến người thường thức.

Hắn có thể làm sao?

Còn không phải sẽ như dĩ vãng, nghĩ biện pháp tránh đi là được.

.....

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Tinh Cửu từ trên ghế trúc tỉnh dậy.

Lần này nhớ kỹ mang trúc ghế cũng nhau rời núi, hắn rất ít khi ngủ trên giường.

Sắc trời rơi vào trên cây hải đường ngoài cửa sổ, đóa hoa đã sắp rụng hết, xanh tươi càng tăng lên, đồng dạng khiến con mắt cảm thấy dễ chịu.

Hắn từ trên giá sách gỡ xuống kiếm sắt, dùng tay gọi ra kiếm hỏa, rửa mặt, liền rời Tinh phủ.

Bởi vì lo lắng hắn sẽ làm loạn, một mực có Thanh Sơn đệ tử nhìn chăm chăm Tinh phủ, đồng dạng còn có thể lực khác cũng nhìn chăm chăm nơi này, chỉ bất quá đám bọn hắn đều không thể phát hiện ra Tinh Cửu rời đi.

thời điểm Tinh Cửu muốn biến mất, không ai có thể cảm ứng được khí tức của hắn.

Tựa như năm đó ở bên trên Kiếm Phong Bích Hồ phong cao thủ muốn giết Triệu Tịch Nguyệt cũng là như thế.

.....

.....

Ngõ hẻm bình thường, tiểu viện bình thường.

Tinh Cửu đẩy ra cửa sân đi vào, nhìn thấy chính là hai con gà cúi đầu trên mặt đất tìm kiếm đồ ăn.

Hai con gà rất gầy, trên mặt đất vương đầy lá rau cải bị đám gà mổ còn thừa lại, bọn chúng bình thường được cho ăn xác thực rất kém cỏi.

Tinh Cửu ánh mắt quét một lượt trong tiểu viện, đi vào trong nhà.

Hắn nhìn về phía nam nhân nằm ở trên bàn ngủ, hỏi: "Ai bảo ngươi làm?"

.....

.....

Thi Phong Thần hai ngày gần nhất, cũng không tiếp tục thanh nhàn nhàn chán như trước đó vài ngày, bởi vì bản án Triệu Tịch Nguyệt bị ám sát, tại ngoài thành bốn phía tìm kiếm, trở lại trong thành cũng muốn vội vàng thẩm tra hồ sơ. Hôm qua đêm khuya hắn mới về đến nhà, đối với hồ sơ trước kia lưu lại nhìn thêm mấy lần, chẳng biết lúc nào ngủ thật say.

Nghe thanh âm, hắn từ trên bàn ngẩng đầu lên, vuốt vuốt đôi mắt hơi mờ ảo.

Có chút hình tượng mơ hồ dần dần rõ ràng, biến thành một cái thân ảnh khá cao.

Sau đó, hắn nhìn thấy gương mặt không cách nào quên, cả người tựa như bị ngâm trong một thùng nước đá, trong nháy mắt tỉnh táo lại.

.....

.....

Vụ án Minh Thụ cốc đã tạo thành rất nhiều suy đoán cùng nghị luận.

Hung thủ đã xác định là Trung Châu Phái Nguyên Anh trưởng lão Ngụy Thành Từ.

Chủ mưu sau bức màn là ai?

Cho đến bây giờ, Hồ quý phi nhận nhiều hoài nghi nhất.

Ai cũng biết nàng cùng Triệu Tịch Nguyệt có thù cũ, thậm chí có thể nói là thù hận không giải được.

Mà quan hệ của nàng cùng Trung Châu Phái từ trước đến nay tốt đẹp, bằng địa vị của nàng trong hoàng cung, thật có khả năng thuyết phục Trung Châu Phái Nguyên Anh trưởng lão.

Có cực ít người đã xác định Ngụy Thành Tử là thích khách của Bất Lão Lâm, như vậy là ai thỉnh động Bất Lão Lâm?

Bởi vì bên trong rừng hoang còn sót lại hỗn hòa, có rất nhiều người hoài nghi có phải không là âm mưu của Minh giới.

Minh giới khả năng muốn mượn việc này, tạo nên xung đột hai đại lãnh tụ chính đạo tông phái trên Triều Thiên đại lục, mưu đồ dựa vào đó mưu lợi.

Nhưng những thứ này đều chỉ có thể phỏng đoán, bởi vì không có chứng cứ.

Chân tướng tựa như bầu trời bị vô số đạo mê vụ che khuất, biết rất rõ ràng là ở chỗ này, lại không cách nào nhìn thấy.

Không có ai liên hệ Thi Phong Thần cùng chủ mưu trận ám sát này. Mặc dù hắn đã từng mang theo cao thủ Thanh Thiên Ti, trên đại lục lòng bất Triệu Tịch Nguyệt cùng Tinh Cửu thời gian rất lâu, mặc dù hắn từng tại tứ hải yển, ngay trước nhiều người tu hành như vậy đối mặt Triệu Tịch Nguyệt nói lời đe dọa.

Quan nha..... Thân là quan viên triều đình, đương nhiên muốn nói mấy câu kia.

Dạng này một cái quan viên Thanh Thiên Ti bị cô lập, có năng lực gì uy hiếp Thanh Sơn Tông? Có tư cách gì đi làm đại sự như vậy?

Chữ quan có hai chữ môn, nhưng không hề có một chữ gan.

Không có ai hoài nghi tới Thi Phong Thần.

Tinh Cửu lại là trực tiếp tìm tẩm nhà của hắn, hỏi một câu như vậy.

Ánh mắt của hắn rất bình tĩnh, ngữ khí rất lạnh nhạt, lại có một loại cảm giác không cho phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 100: Toàn bộ nhân gian chỉ còn có thái bình

Thi Phong Thần nhắm hai mắt lại, nhìn hắn nói: "Ta không biết ngươi đang nói điều gì."

Hắn không rõ vì sao đối phương dám khẳng định mình tham dự việc này.

"Tôi hôm qua, ta thôi diễn tính toán đủ các loại khả năng, bởi vì biến số nào đó tồn tại, không thể tính ra kết quả chuẩn xác."

Tinh Cửu nói: "Nhưng ta cảm thấy, ngươi đã tham dự chuyện này."

Thi Phong Thần hít mắt càng thêm lợi hại, mang theo ý vị trào phúng nói: "Cảm thấy thế liền xông vào cửa chất vấn mệnh quan triều đình hay sao? Chỉ dựa vào phỏng đoán liền khẳng định, Tinh Cửu tiên sư chẳng lẽ cũng đánh cờ như vậy hay sao?"

Tinh Cửu nói: "Đúng thế."

Thi Phong Thần cười lạnh im lặng.

Tinh Cửu nói: "Hiện tại đã không phải là phỏng đoán, hồ hạp, nhịp tim, thanh âm các loại phản ứng của ngươi đều cho thấy ngươi đã tham dự chuyện này."

Đồng tử của Thi Phong Thần hơi co lại.

Tinh Cửu nói: "Bao quát cả phản ứng này."

Trong tiểu viện rất yên tĩnh.

Hai con gà gáy ngẫu nhiên kêu mấy tiếng, thanh âm khanh khách không có chút tinh thần.

Thi Phong Thần trầm mặc thời gian rất lâu.

Sau đó, hắn từ sau bàn đứng dậy, sửa sang lại quan phục trên thân một chút, nói: "Đúng vậy, ta chính là chủ mưu của chuyện này."

Ngữ khí của hắn rất lạnh nhạt, thần sắc cũng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Không đợi Tinh Cửu tiếp tục đặt câu hỏi, hắn nói thẳng: "Bất Lão Lâm thích khách là do ta mời, người trung gian ở trong một quán rượu nhỏ, nhưng lúc này hắn đã chạy trốn rồi. Nếu như muốn nói có điều gì ngoài ý muốn, đó chính là ta không ngờ tới Bất Lão Lâm thích khách thể mà lại là Trung Châu Phái trưởng lão. Ta rất xác định đây không phải ý tứ của Trung Châu Phái, ta thậm chí bắt đầu hoài nghi có phải ta bị Bất Lão Lâm lợi dụng hay không, người hắn là mình bạch ý tứ của ta."

Cho dù là phạm nhân nhất gan nhất, trả lời vấn đề cũng sẽ không lưu loát như vậy.

Thi Phong Thần thần nhiên, mang theo một đạo cảm giác rất quý dị.

Tinh Cửu không có cảm giác như thế, bởi vì không thêm đề ý, nói: "Loại thời điểm này còn lo lắng chuyện chính đạo tông phái nội đấu, để cho triều đình bất ổn, xem ra ngươi là một trung thần."

"Chưa tới mức đó, ta chỉ không muốn liên lụy tới quá nhiều dân chúng vô tội."

Thi Phong Thần ngẩng đầu lên, mang theo kiêu ngạo nói: "Ta không giống với các ngươi, mặc dù đều là người tu hành, nhưng xưa nay ta không tu vô tình đạo."

Tinh Cửu không đề ý đến ý tứ từ những động tác này muốn biểu đạt, nói: "Nói ra người sai xử ngươi."

Thi Phong Thần cười lạnh nói: "Nào có kẻ chủ mưu, chẳng qua là ta muốn nâng chết, ngươi vô cùng rõ ràng điểm này, không phải sẽ không trực tiếp tìm tới tận cửa."

Tinh Cửu nói: "Nếu như Ngụy Thành Từ là người của Bất Lão Lâm, chỉ một mình ngươi căn bản không mời nổi hắn."

Thi Phong Thần thần sắc khẽ biến, rất nhanh đã hồi phục bình thường, trầm mặc không nói.

Tinh Cửu nói: "Ta biết là Cảnh Tân."

Thi Phong Thần tay áo khẽ run lên.

Hắn không rõ vì sao đối phương có thể chắc chắn nói ra đáp án như thế.

"Ngươi không có chứng cứ, coi như ngươi biết sư hồn thuật của tà phái, đạt được cũng chỉ có thể là hồ ngôn loạn ngữ, không thể nào chứng minh được gì."

Hắn nhìn Tinh Cửu thần sắc nghiêm khắc nói: "Coi như hình ảnh vừa rồi bị tổ lưu châu của Thanh Sơn Tông ghi chép lại, cũng tương tự không thể nào chứng minh, bởi vì không có âm thanh."

Thế gian chỉ có chí bảo như hoàn thiên châu của Trung Châu Phái mới có thể có năng lực ghi chép hình ảnh thanh âm một cách hoàn mỹ.

Bảo bối như vậy tự nhiên không có khả năng tại trong tay một đệ tử Thanh Sơn tuổi trẻ.

Tinh Cửu nói: "Nguyên lai ngươi cảm thấy không có chứng cứ, cho nên không lo lắng."

Thi Phong Thần nói: "Không sai."

Tinh Cửu nói: "Ta làm việc không cần chứng cứ."

Thi Phong Thần trầm mặc một lát nói: "Các ngươi những người tu hành này, từ trước đến giờ đều là như thế, ta cũng không cảm thấy ngoài ý muốn."

Tinh Cửu đi về phía trước một bước.

Thi Phong Thần nói: "Xem ra ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ, tại trước khi chết, ngươi có muốn biết vì sao ta chỉ muốn Triệu Tịch Nguyệt chết, nhưng xưa nay không hề lo lắng về ngươi hay không."

Đêm qua tại trước cửa Triệu phủ, lúc Thủy Nguyệt Am Mạc Tích nói ra lời tương tự, Tinh Cửu không nghe, hôm nay hắn lại dừng bước.

"Bởi vì ta từng nghiên cứu về ngươi, ta phát hiện ngươi khác biệt với Triệu Tịch Nguyệt, ngươi không có bất kỳ hứng thú gì với thế giới này, hờ hững đến cực điểm."

Thi Phong Thần nói: "Người bình thường có thể sẽ cảm thấy ngươi như ngươi tương đối vô tình, nhưng chỉ có những quan viên Thanh Thiên Ti chúng ta mới rõ ràng, người tu đạo giống như ngươi ngược lại đối với thế gian không có quá nhiều chỗ xấu, nhưng Triệu Tịch Nguyệt không giống vậy, nàng đối với thế giới này y nguyên tràn ngập nhiệt tình cùng yêu thích, nàng cảm thấy mình có thể cải biến thế giới này."

Tĩnh Cửu minh bạch ý tứ của hấn, sau đó nhớ tới đêm qua Bạch Tảo nhắc đến những người tuổi trẻ kia, nói: "Người tu đạo tuổi trẻ giống nàng có rất nhiều."

Thi Phong Thần nói: "Không sai, nhưng những người tu đạo tuổi trẻ kia không dễ giết như nàng."

Tĩnh Cửu không nói gì.

"Ta cảnh giác người tu đạo, bởi vì lực lượng của các người quá lớn, khê nhúc nhích, đối với phạm nhân mà nói có thể sẽ là tai hoạ ngập đầu."

Thi Phong Thần nhìn chăm chăm vào mặt hấn nói: "Triệu Tịch Nguyệt không sợ giết người, thậm chí sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giết người, để thực hiện đạo của nàng, đây chính là tai nạn lớn nhất."

Nếu như người bị chỉ trích chính là mình, Tĩnh Cửu chắc chắn sẽ không để ý tới, nhưng nói chính là Triệu Tịch Nguyệt, hấn lại muốn thay nàng nói mấy câu.

"Tịch Nguyệt giết đều là ác nhân."

Thi Phong Thần cười lạnh nói: "Không nói đến tiêu chuẩn thiện ác phải chăng hấn phải do những người tu hành các người định đoạt, coi như nàng giết toàn bộ đều là ác nhân, yêu quái, chẳng lẽ dạng này chính là làm việc thiện? Lúc trước người cùng Triệu Tịch Nguyệt tại Thương Châu giết mấy cái tay chân của lâu xanh, sau đó ta đã tra ra đại khái vì sao các người làm như vậy, người tu đạo cao cao tại thượng đi ngang qua nơi nào đó ngẫu nhiên phát tay, đã cải biến cuộc sống bi thảm của một người bình thường ư? Các người coi như thế là cứu vớt tiểu cô nương kia sao? Vậy người có biết tiểu cô nương kia hiện tại trải qua ngày tháng sống không bằng chết như thế nào hay không? Nào có làm việc thiện, bất quá là thỏa mãn một chút dục vọng cứu vớt thương sinh của các người thôi, dối trá, buồn nôn!"

Tĩnh Cửu bình tĩnh nói: "Đúng vậy, lúc ấy ta đã nói với nàng, như vậy người thì sao? Người biết chuyện này đã làm cái gì chưa?"

Nụ cười trên mặt Thi Phong Thần dần dần thu lại.

Tĩnh Cửu nói: "Nếu như người có làm gì, tiểu cô nương kia hẳn sẽ cảm tạ người, nếu như không, người cũng không nên chỉ trích, tựa như Tịch Nguyệt như vậy."

Thi Phong Thần trầm mặc thời gian rất lâu, nói: "Có lẽ người đúng, chẳng qua là ta quá sợ hãi nàng."

Tĩnh Cửu hỏi: "Sợ cái gì?"

"Ta sợ nàng trở thành Thái Bình chân nhân thứ hai."

Thi Phong Thần thanh âm khế run nói: "Người đại khái không rõ vì sao ta nói như vậy, người chỉ cần biết..... Quá thâm, nhân gian quá thâm."

Tĩnh Cửu trầm mặc.

Hắn đương nhiên biết.

Năm đó, toàn bộ nhân gian không nghe thấy âm thanh.

Thái bình, chỉ còn thái bình.

Yên tĩnh im ắng.

Vô cùng đáng sợ.

.....

.....

Đêm qua Bạch Tảo từng nói, nàng cảm thấy có người muốn thông qua ám sát Triệu Tịch Nguyệt sớm khiến cho chính đạo môn phái hướng Bất Lão Lâm khởi xướng tiến công, sau đó từ đó thu hoạch chỗ tốt. Điểm này so với Thi Phong Thần lo lắng Bất Lão Lâm muốn thông qua ám sát Triệu Tịch Nguyệt dâng lên chiến tranh giữa hai đại chính đạo lãnh tụ tông phái nghĩ càng xa một chút hơn.

Nhưng nàng tối đa cũng chỉ có thể nghĩ đến Minh giới, bởi vì có hồn hỏa tồn tại.

Tĩnh Cửu lại nghĩ xa hơn, trực tiếp đem ánh mắt đặt ở giữa nhân tộc cùng Minh giới.

Bởi vì hấn rất quen thuộc cái mùi vị này.

Loại mùi âm mưu lặng yên không một tiếng động lại làm cho ngàn vạn người chết đi.

Đó là việc mà người nào đó am hiểu làm nhất.

Hôm nay hấn đi thẳng tới trong nhà của Thi Phong Thần, chính là muốn tìm được một chút vết tích.

Thời điểm Thi Phong Thần yêu cầu nói di ngôn, hấn trầm mặc nghe, cũng là căn cứ vào nguyên nhân này.

Chỉ là cho đến bây giờ, Thi Phong Thần vẫn không nhắc tới đến người kia, ngay cả từ ngữ tương quan đều không có.

Hấn nhìn chằm chằm vào mắt Thi Phong Thần nói: "Tại trước sau sâu trong nội tâm người sinh ra ý nghĩ này, có tình hình gì bất thường phát sinh không?"

Thi Phong Thần lắc đầu, trên mặt lộ ra một vòng tiểu dung, nói: "Ta chỉ hi vọng về sau sẽ có thể giới khác biệt xuất hiện."

Nói xong câu đó, hấn ngồi lại trên ghế.

Mấy dòng máu đen từ mắt cùng trong lỗ mũi của hấn chảy ra.

Hô hấp đột nhiên ngừng lại.

Hấn đánh gãy kinh mạch của mình, đồng thời nhai nát độc dược sớm ăn giấu.

Nhìn thi thể trên ghế, Tinh Cửu trầm mặc một lát, quay người rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 101: Vương Tiểu Minh bước lên con đường tu hành

Tinh Cửu hấn là có thể ngăn cản Thi Phong Thần tự sát, nhưng hấn không làm như vậy.

Không phải bởi vì không cần thiết, mà là bởi vì thời điểm Thi Phong Thần nói ra câu nói sau cùng, hấn thấy được tử chí trong mắt đối phương.

Hấn lý giải sự phẫn nộ cùng cừu hận của Thi Phong Thần đối với người tu đạo, mặc dù cũng không đồng tình.

Hấn cũng không muốn truy đuổi hỏi thăm những thống khổ bên trong chuyện cũ trước kia trong sinh mệnh đối phương.

Sinh tử lớn nhất.

Hấn sẽ tôn trọng.

Như vậy liền để người muốn chết đạt được kết cục tử vong đi.

.....

.....

Tiểu viện yên tĩnh im ắng.

Ánh nắng dọi đi, hai con gà gầy hữu khí vô lực mổ cái bóng trên mặt đất.

Chẳng biết lúc nào, cửa viện lần nữa bị đẩy ra.

"Sư phụ, hôm nay vẫn là cái trắng xào thịt khô!"

Vương Tiểu Minh thọt chân đi đến, đem miếng thịt khô gác lên trên thớt, đưa chân đem hai con gà đá vào lồng, để tránh bọn chúng đi mổ thịt khô.

"Lần trước người nói cái trắng hơi già, lần này chính là cực kỳ non."

Hấn cao hứng bưng bưng mang theo cái trắng đi vào trong nhà, muốn để sư phụ nhìn một chút trước.

Bộp một tiếng nhẹ vang lên.

Cái trắng rơi vào trên mặt đất, tung tóe ra, tựa như đóa hoa chân chính.

Hai chân của hắn không bị khống chế run rẩy lên.

"A..... A..... Sư phụ a!"

Trong phòng vang lên tiếng khóc thê thảm.

Tiếng khóc của hắn rất khó nghe.

Tiếng khóc xưa nay đều không dễ nghe.

.....

.....

Tang sự của Thi Phong Thần làm rất quanh quẽ.

Chỉ ít là tại lúc mới bắt đầu.

Vương Tiểu Minh quỳ gối trước đường, hương trong chậu ném tiền giấy, động tác rất máy móc, thần sắc rất chết lặng.

Không biết bị khói hun quá ác, hay là khóc thời gian quá lâu, trong mắt của hắn tràn đầy tơ máu.

Những người hàng xóm tới, sau đó rời đi, trong tiểu viện cũng chỉ còn lại có hắn quỳ ở đây.

Ngoài viện bỗng nhiên vang lên âm thanh quát tháo cùng vô số động tĩnh, sau đó cửa gỗ bị người có chút thô lỗ đẩy ra.

Không phải người tìm đến gây phiền phức, mà có chút đại nhân muốn đến đây phúng viếng, nha dịch đạt được thông tri tranh thủ thời gian tới xử lý.

Cờ trắng được giương lên cao, điện tự mực nước lâm ly, để bầu không khí trong tiểu viện lập tức trở nên khác với lúc đầu.

Vương Tiểu Minh không để ý đến, y nguyên quỳ gối trước chậu đồng, chờ dẫn đốt tiền giấy.

Hắn không thể nhớ rõ rằng những đại nhân sau đó xuất hiện đến tột cùng là chức quan gì, tên gọi là gì.

Thi Phong Thần khi còn sống môn đình quanh quẽ, sau khi chết ngược lại là náo nhiệt vô cùng, ai cũng minh bạch đây là vì cái gì.

Vương Tiểu Minh cũng biết.

Không có ai trông thấy Thi Phong Thần chết thế nào, Thanh Thiên Ti quan viên tự tra xác định là tự sát, nhưng hắn đã bị ai bức tử?

Tất cả đầu mâu đều chỉ hướng Thanh Sơn Tông, chuẩn xác hơn mà nói là chỉ hướng Tĩnh Cửu.

Đám quan chức triều đình thâm thụ Trung Châu Phái ảnh hưởng đương nhiên muốn mượn việc này gây áp lực cho Thanh Sơn Tông.

Chính vì thế, trên mặt đám quan viên làm sao có chút xót thương?

Tại Vương Tiểu Minh xem ra, duy nhất có chút chân tình thực lòng ngược lại là vị Hồ quý phi gián tiếp làm cho sư phụ tử vong.

Lúc đêm muộn, Hồ quý phi phái người đưa tới một số vàng bạc thực sự rất lớn.

Vương Tiểu Minh nói một tiếng tạ ơn.

Thi Phong Thần hạ táng xong xuôi, Vương Tiểu Minh liền rời khỏi Triều Ca Thành.

Không ai biết hắn đi chỗ nào.

Tại Thanh Thiên Ti khố phòng nhân viên tạp vụ cùng hắn làm việc thỉnh thoảng sẽ nghị luận tới thiếu niên này.

Có nhân viên tạp vụ gọi bảy mươi hai cùng hắn quan hệ tốt nhất, lúc được hỏi nói: "Hắn nói muốn đi về phía tây bắc, nói quê quán ở bên kia."

Kỳ thật hắn cũng cảm thấy kỳ quái, trong hai năm qua chưa từng nghe nói Vương Tiểu Minh còn có quê quán, càng không biết cùng tây bắc có quan hệ gì cả.

.....

.....

Triệu phủ hậu viên rất yên tĩnh.

Cây cối thời điểm cuối xuân, ngay tại giai đoạn tươi tốt nhất lại không khiến người ta nhàm chán, nhìn xem đã làm lòng người vui vẻ.

Triệu Tịch Nguyệt tâm tình cũng không như thế.

"Thi Phong Thần có một người con nuôi gọi Vương Tiểu Minh, có tiềm chất tu hành, hôm nay rời Triều Ca Thành chẳng biết đi đâu."

Tĩnh Cửu nhìn nàng một cái, nghĩ thâm đây là ý tứ muốn diệt cò tận gốc sao?

"Ta từng nói, ta không phải người tốt, ta rất hung ác."

Sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, ngày đó tại Minh Thúy cốc bị thương quá nặng.

Tĩnh Cửu nói: "Thi Phong Thần kỳ thật không tính quá sai, cũng cùng ta không biết dạy người có quan hệ, người sát tâm quả thật có chút nặng."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn chằm chằm hấn hỏi: "Người đề ý?"

Tĩnh Cửu lắc đầu nói: "Người chỉ là còn chưa nghĩ rõ ràng, cho nên có chút tức giận."

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc một lát, nói: "Đúng vậy, ta nghĩ mãi vẫn không rõ vì sao hấn nhất định phải giết ta, chẳng lẽ ta thật đã làm sai điều gì?"

Tĩnh Cửu nói: "Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng nặng, tương ứng, tính nguy hiểm cũng sẽ càng lớn. Tâm tính của người không bị ước thúc, vốn đối với thiên hạ thương sinh lại có chỗ yêu thương, cho nên hấn thấy nguy hiểm nhất, nhất định phải thừa dịp người bây giờ còn chưa đủ mạnh, sớm tiêu trừ người."

Triệu Tịch Nguyệt vẫn không hiểu, nói: "Chẳng lẽ trốn vào ẩn phong tu vô tình đạo, không để ý tới sống chết của chúng sinh mới là tốt ư?"

Tĩnh Cửu nói: "Nói theo một ý nghĩa nào đó, người tu đạo không để ý tới vạn sự thế gian, đối với phạm nhân mà nói đương nhiên sẽ càng thêm an toàn."

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc không nói, nàng khi còn bé sinh hoạt trong Triều Ca thành, mỗi ngày nghĩ đến tu đạo, nhưng cũng nhìn qua một chút tạp thư.

Trong những câu chuyện kia có tài tử giai nhân, có hành hiệp trượng nghĩa, cũng có quốc sĩ nhiệt huyết, về sau đi Thanh Sơn Tông, bên trong môn quy cũng viết tề thể cứu người, nhưng ở mấy vạn dặm đường đi cùng hiện tại, Tĩnh Cửu toát ra thái độ lại là người tu đạo không quan tâm thế sự, vì sao?

"Người tu đạo cùng phạm nhân vốn chính là người của hai thế giới, người một khi có thể tu hành, sẽ cùng phạm nhân không còn quá nhiều quan hệ. Tiền triều thi nhân đã từng viết qua một bài mộng du hán sơn ngâm lưu biệt, rất được phạm nhân yêu thích, người tu đạo lại không có quá mức cảm giác, càng thích thủ bạch phát tam thiên trượng của hấn, vì sao?"

Tĩnh Cửu nói: "Bởi vì cái sau viết chính là sinh tử đại khổ, người tu đạo y nguyên rất khó thoát khỏi, cho nên có đồng cảm. Mà cái trước viết chính là sự tình thần tiên, người ta vốn chính là thần tiên, chúng ta có thể nhìn thấy phong cảnh phạm nhân không thấy được, có thể thể ngộ đến cảm thụ bọn hấn thể ngộ không được, như thế nào sẽ bị phong cảnh cùng cảm thụ phạm nhân phán đoán đã động chứ?"

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc thời gian rất lâu, nói: "Phàm là người đều có thể truy cầu."

Tĩnh Cửu nói: "Đúng vậy, phạm nhân có thể không tiếp thụ vận mệnh của mình, cố gắng đập lên tu tiên đại đạo, nhưng cũng không phải tất cả phạm nhân đều có loại may mắn này."

.....

.....

Bên ngoài Triều Ca Thành, có tòa sơn miếu, không phải thời điểm, dân chúng đến đây cung phụng hương hỏa cực ít.

Vương Tiểu Minh đi đến miếu này, có chút khó nhọc leo đến trên cây, xác nhận sơn lâm bốn phía không có người nào, mới từ tận cùng bên trong quần áo lấy ra một cái túi giấy dầu.

Trong túi chứa một chút rai rác đồ vật, với hấn mà nói lại có ý nghĩa trọng đại.

Những vật kia là ngân phiếu Hồ quý phi phái người đưa tới, còn có một cuốn sách rất mỏng.

Trên sách viết ba chữ Thanh Huyền công, chính là công pháp nhập môn của Tam Thanh Phái.

Đây là di vật Thi Phong Thần lưu cho hấn.

Hấn mở sách bắt đầu nghiêm túc đọc, nhưng trải qua thời gian rất lâu vẫn không cách nào đem những văn tự kia nhìn thấy.

Bởi vì hắn dễ dàng nhớ tới sự phụ, sau đó nước mắt mờ hồ hai mắt, làm sao lau cũng lau không khô được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 102: Ta yêu thế gian nhiều gian nan cực khổ

Triệu Tịch Nguyệt từ nhỏ đã chuẩn bị tu hành, không mấy khi ra ngoài, cho đến đi đến Thanh Sơn, tiếp xúc ngoại trừ người nhà, người hầu chính là người trong đồng đạo, chưa từng nghĩ tới những vấn đề này.

"Đây là lần thứ nhất ta nói những này với người khác, bởi vì rất nhàm chán không thú vị, mà lại không có ý nghĩa, cho nên cũng sẽ là lần cuối cùng ta nói."

Tinh Cửu nhìn nàng bình tĩnh nói: "Yêu quái ăn người, người tu hành cũng ăn người, có là ăn thật, có là ăn giả, nhưng đều là ăn."

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc một lát, nói: "Tựa như lúc người tại Hải châu nói những người vớt ngọc kia ư? Nhưng cả hai luôn có phân biệt."

Tinh Cửu nói: "Cuối cùng, tu hành tông phái cần phạm nhân để cung cấp nuôi dưỡng, mà người tu hành đã từng vì phạm nhân làm những điều gì?"

Triệu Tịch Nguyệt nhú mày nói: "Nam Hà châu thông thiên kiều, chúng ta đều đã từng đi qua."

Tinh Cửu nói: "Không sai, người tu hành có thể giúp phạm nhân sửa cầu khai sơn, trả thù trừ ma, nhưng cùng so sánh với năng lực của bọn hắn vẫn là quá ít. Bởi vì tu đạo là tu bản thân, tựa như Thanh Sơn Tông chúng ta, nếu như không phải không có cơ hội phá cảnh, những đệ tử đời hai ngay cả ngoại môn sư trưởng cũng không nguyện ý làm, làm sao nói hành tẩu thế gian, diệt ác trừ gian?"

"Ý của ngươi là, thái độ của người tu hành đối với phạm nhân tựa như nuôi cừu sao?"

Triệu Tịch Nguyệt nhìn chằm chằm vào mắt hắn nói: "Sửa cầu chẳng qua là giúp chúng đem bãi nhốt cừu làm cho càng thêm rắn chắc, chém yêu bắt quái quá sợ sói ăn quá nhiều cừu nhà mình ư?"

Tinh Cửu nói: "Tựa như vậy, nhưng không đủ chuẩn xác, người tu hành cũng từ trong phạm nhân mà đến, quan hệ giữa cả hai so với quan hệ giữa người chăn cừu cùng cừu phức tạp hơn vô số lần."

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Sẽ mang đến vấn đề gì?"

"Cừu sẽ không ghen tị ghen ghét người chăn nó, bởi vì không có con cừu nào có thể biến thành người chăn cừu."

Tinh Cửu nói: "Phạm nhân sẽ ghen tị ghen ghét người tu hành, bởi vì bọn hắn đã từng có đồng bạn biến thành người tu hành."

Triệu Tịch Nguyệt minh bạch ý tứ của hắn, nói: "Giải quyết vấn đề này như thế nào?"

Tinh Cửu nói: "Cường giả có được hết thảy, cho nên Triều Thiên đại lục cho tới bây giờ đều là người tu đạo trị quốc, cục diện trước mắt cũng là như thế, Cảnh thị Hoàng tộc chẳng qua là tất cả đại tu hành tông phái căn cứ vào cân bằng cùng nhiều phương diện suy tính đề cử ra người quản lý, đương nhiên Cảnh thị Hoàng tộc cũng sẽ lợi dụng tình thế này không ngừng cường đại chính mình, đề mưu vạn thế."

Triệu Tịch Nguyệt có chút hiểu được, nói: "Nguyên lai bắt đầu từ Mai Hội."

"Không sai, Mai Hội năm đó đã xác định tình thế của đại lục mấy trăm năm nay, chỉ bất quá sau đó có chút người tu hành sinh ra một chút ý nghĩ khác."

Tinh Cửu nói: "Bọn hắn cảm thấy loại cách cục này quá mức ổn định, hiệu suất vận chuyển quá thấp, nhân tộc mạnh lên quá chậm, không cách nào chân chính tiêu diệt uy hiếp của Tuyết quốc."

Triệu Tịch Nguyệt hiếu kỳ hỏi: "Vậy bọn hắn định làm thế nào?"

Tinh Cửu trầm mặc một lát nói: "Bọn hắn cho rằng nhân tộc không thể sống quá mức yên vui, chỉ ít trước khi Tuyết quốc chưa bị tiêu diệt, bọn hắn còn cho rằng phạm nhân không nên đạt được quá nhiều chiếu cố, người tu hành nên xé đi mặt nạ giả mù sa mưa, trực tiếp nỗ lực phạm nhân, đồng thời tiến hành sàng chọn số lượng lớn, chọn lựa ra phạm nhân có tiềm chất tu hành, dùng các loại phương pháp thôi phát nó trưởng thành, lớn mạnh lực lượng của nhân tộc."

Triệu Tịch Nguyệt trong mắt đen hiện lên kinh dị, nói: "Tựa như là nuôi cừu thực sự?"

Tinh Cửu không nói gì.

.....

.....

Tây hộc nhai tại phía tây Triều Ca thành.

1,700 dặm

Nơi này vừa vắn ra ngoài phạm vi đại trận của Vân Mộng Sơn.

Trong vách núi khắp nơi đều là sương mù, theo mặt trời mới mọc dâng lên, sương mù bốc hơi, cảnh vật trước sườn núi ngược lại trở nên rõ ràng hơn chút.

Người trẻ tuổi ngồi tại vách đá, cầm trong tay một cây gậy trúc.

Trên đầu gậy trúc buộc một sợi dây buông xuống đáy vực, chui vào trong thác nước.

Tiếng nước oanh minh, thác nước rất mạnh, sợi dây nhỏ kia lại vững vàng bất động.

Ngày đó hắn ở trong mây câu chim, hôm nay bên trong thác nước câu cái gì?

Mơ hồ có thể thấy được một chút bóng đen cực nhỏ, bên trong thác nước lướt qua, tốc độ cực nhanh, có thể tại bên trong màn nước phảng phất thẳng đứng tự nhiên du động, không biết là loại nào cá gì.

Những bóng đen kia nhìn chăm chăm vào dây nhỏ phía trước, biết rõ hung hiểm, lại không chịu rời đi, tựa như cũng là giống loài cực kì tham lam.

Lão già gầy lùn kia ngồi xổm ở bên người người trẻ tuổi, thỉnh thoảng dùng tay xoa xoa cái mũi đồ lên, nhìn xem thật rất giống một con chó.

Người trẻ tuổi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về một mảnh vách núi phía ngoài hơn mười dặm.

Lão già tùy theo nhìn lại, lấy nhãn lực của hắn tự nhiên có thể trông thấy, một thiếu niên thọt chân đang đeo bọc hành lý khó nhọc leo lên trên núi.

"Hắn khác với Liễu Thập Tuế, Liễu Thập Tuế trong lòng ngọn lửa kia là lửa giả, hắn lại là hận thật, những công pháp rách nát kia của Tam Thanh Phái không đáng học."

Người trẻ tuổi nhìn lão già một chút, nói: "Để hắn trở thành tông chủ Huyền Âm Tông các ngươi thế nào?"

Lão già nói: "Thú vị, dù sao những đồ từ đồ tôn kia của ta cũng không hiểu kính ta, càng không nghĩ tới giúp ta lão tổ tông giải quyết cái phiền phức này, đều đáng chết."

Người trẻ tuổi đem gậy trúc cắm đến trong khe đá, đứng dậy nhìn về phía phương xa.

Thời khắc tay của hắn rời khỏi gậy trúc, những mảnh bóng đen bên trong thác nước, giống vô số tia chớp màu đen, hướng về sợi dây vọt tới.

Vô số bọt nước bị kích thích, xen lẫn quái khiếu chói tai.

Người trẻ tuổi cũng không để ý tới, nhìn bên kia bỗng nhiên nói: "Ngươi nói nên để hắn nhảy núi tìm thấy một cái sơn động, hay là rơi xuống trong hồ phát hiện một cái bảo rương?"

Lão già vừa cười vừa nói: "Ta cảm thấy làm sao đều tốt."

Người trẻ tuổi đột nhiên hỏi: "Có phải ngươi rất muốn giết ta hay không?"

Lão già thần sắc như thường, không nói gì.

Người trẻ tuổi xoay người lại nhìn hắn, trên gương mặt thanh tú y nguyên mang theo tiểu dung dễ thân.

Lão già trầm mặc một lát, nói: "Ta không muốn giết ngươi, bởi vì không có ý nghĩa mà cũng không gạt được, không sai, hôm nay ta quả thật có chút muốn giết ngươi."

Người trẻ tuổi nói: "Vì cái gì?"

"Những đồ từ đồ tôn kia của ta không hiểu kính ta, là bởi vì bọn hắn không biết ta trốn ở nơi nào, bọn hắn không có biện pháp giúp ta giải quyết cái phiền toái này, là bởi vì bọn hắn đánh không lại Thanh Sơn các ngươi. Nhưng như vậy cũng không hề đại biểu bọn hắn không yêu ta kính ta, hàng năm tế tổ, chân dung của ta tất nhiên sẽ còn được bày tại vị trí thứ ba."

Lão nhân cười lạnh nói: "Tông ta bị chính phái các ngươi chèn ép ngàn năm, sống như chó, thật vất vả những năm gần đây mới có chút hi vọng, ta lão tổ tông đương nhiên muốn vì trong tông làm gì, lúc này ngươi lại muốn ta đem công pháp truyền cho người thọt không quen biết này, ngươi cảm thấy ta có đạo lý không tức giận hay sao?"

"Đúng vậy, nghe nói Huyền Âm Tông thiếu chủ hiện tại không sai, nghĩ đến ngươi chuẩn bị đem công pháp truyền cho hắn."

Người trẻ tuổi mỉm cười nói: "Bất quá ta cảm thấy rất có ý tứ, cho nên quyết định như vậy đi."

Lão giả híp mắt, không nói gì nữa.

Hắn đương nhiên muốn giết chết người trẻ tuổi này, thu hoạch được tự do chân chính.

Nhưng hắn không động thủ, tự nhiên có nguyên nhân không thể động thủ.

Người trẻ tuổi thờ dài, đưa tay sờ sờ đầu lão giả, trong mắt tràn đầy thương hại.

Thương hại không phải đồng tình, mà là ở trên cao nhìn xuống.

Lão giả là đại ma đầu tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử tu hành giới, một trong những độn kiếm giả nổi tiếng: Huyền Âm Tông Tam tổ sư.

Ai lại có tư cách thương hại hắn?

Hoặc là.

Người trẻ tuổi thương hại chính là mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 103: Chúng ta đều ở đáy giếng

Lão giả gầy lùn híp mắt, nhìn thiếu niên thọt phía xa còn đang leo lên đỉnh núi, tựa hồ căn bản không thêm để ý bị người trẻ tuổi sờ đầu, thương hại.

Cảnh giới cỡ này của hắn, đại ma đầu tuổi tác như vậy, lòng dạ không biết bao sâu, như thế nào tùy tiện bị ngoại vật quấy nhiễu.

Hắn không thể giết chết người trẻ tuổi bên người là bởi vì thần hồn của người trẻ tuổi cùng sự vật nào đó tương liên, mà sự vật kia có thể giúp hắn không bị Thanh Sơn kiếm trận phát hiện.

Đương nhiên, những lời này đều do người trẻ tuổi nói, có thể là lời nói dối.

Nhưng hắn không cách nào phán đoán thật giả, không dám đánh cược, bởi vì cược chính là sinh tử.

Người trẻ tuổi quay người nhìn về thiếu niên trong núi phía nơi xa, đột nhiên hỏi một vấn đề.

"Chết thật sự đáng sợ như vậy sao? Ngươi nhìn hắn lúc nào cũng có thể rơi xuống vách núi, ngã tới phần thân toái cốt, nhưng vẫn đang không ngừng trèo lên."

"Đó là bởi vì hắn tuổi còn rất trẻ, không nghiêm túc mà tinh táo suy nghĩ tới vấn đề sinh tử."

Lão giả nói: "Nếu như hắn thật sự có thể trở thành Huyền Âm Tông chủ, tiếp qua mấy trăm năm, nhất thống ma đạo, ngươi cảm thấy khi đó hắn còn có dũng khí như hiện tại không?"

Người trẻ tuổi nói: "Tào Viên mỗi ngày ở trong gió tuyết gặp phải sinh tử khảo nghiệm, cũng chưa từng sinh lòng né tránh."

"Đó là phật, không phải người, phật tùy thời chuẩn bị tịch diệt, người lại tham niệm vĩnh sinh, cho nên hắn không sợ, ta sợ."

Lão giả híp mắt nói: "Ngoại trừ ba người chúng ta, những lão gia hỏa trốn ở Thanh Sơn, Vân Mộng Sơn cũng sợ chết giống vậy, cho nên không mất mặt."

Người trẻ tuổi nói: "Sống càng lâu càng sợ chết, lời này nghe qua rất nhiều lần, y nguyên rất có đạo lý."

Lão giả nói: "Phải nói càng có thể sống, càng sợ chết, cho nên nếu như Cảnh Dương chân nhân còn sống, vậy hắn chính là kẻ sợ chết nhất thế gian."

Người trẻ tuổi trầm mặc, ánh mắt rơi vào chỗ xa hơn, trong tầng mây mỏng nơi thiên địa tương liên, thần sắc có chút cô đơn.

Lão giả nhìn bên mặt hắn nhú mày nói: "Ta không hiểu, ngươi cũng rất có thể sống, vì sao lại giống như không sợ hãi chút nào mà kết thúc?"

"Bởi vì..... sống tại đây giếng rất vô vị a, coi như có thể giống nguyên quy sống mấy vạn năm, có ý nghĩa gì chứ?"

Người trẻ tuổi nói: "Tiểu Bạch năm đó rất thú vị, bây giờ tại trên đỉnh Bích Hồ phong làm đại vương, ta cũng không muốn giống như nó."

.....

.....

Cuối xuân Triều Ca Thành mưa dần dần ít.

Mặc kệ là Thái Thường Tự mái hiên hay là Triệu phủ hành lang phản xạ ánh nắng đều dần dần rực rỡ, đều ấm áp khiến người muốn ngủ.

Triệu Tịch Nguyệt sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lại rất trong trẻo, hắc bạch phân minh, phi thường chuyên chú.

Tĩnh Cửu nói rất rõ ràng, đây là lần cuối cùng hắn đàm luận vấn đề này.

"Cùng tồn tại hoặc là nuôi cừu đều là ý nghĩ của người tu đạo, phạm nhân không thể tu hành, trí tuệ cũng không ít hơn so với chúng ta, đương nhiên sẽ có ý nghĩ của mình. Tỉ như bảo thụ cư hoặc là quan viên trong triều đình, bọn hắn sẽ chủ động tham dự vào trong thế giới này, nhằm giành lấy tiền tài hoặc là quyền lực, bên trong sinh mệnh ngắn ngủi của mình hưởng thụ cuộc sống tốt hơn."

Tĩnh Cửu nói: "Thi Phong Thần bởi vì thiên phú cùng một ít nguyên nhân không cách nào đi quá xa trên con đường tu đạo, lại khả năng bởi vì còn nhỏ trải qua một ít sự tình, cho nên đối với tu hành người rất căm thù, có thể nói tràn đầy hoài nghi cùng cừu hận, điểm này vừa vặn có thể đại biểu thái độ một mặt khác của một chút phạm nhân."

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc một lát, nói: "Rất nhiều người giữ loại thái độ này?"

Tĩnh Cửu nói: "Vô số vạn năm qua, người tu hành ức hiếp cùng áp bách đối với phạm nhân xưa nay chưa từng ngừng nghỉ, Cảnh thị hoàng triều có thể tính là thời đại tốt nhất, nhưng y nguyên không cách nào giải quyết vấn đề này, đương nhiên, phạm nhân bất lực phản kháng, chỉ cần có thể sinh tồn, mặt ngoài tự nhiên không dám có chút bất kính đối với người tu hành, cũng không dám biểu lộ địch ý của mình, nhưng lửa giận cũng không phải không tồn tại, mà giấu ở chỗ sâu nhất trong linh hồn mỗi người bọn họ, một khi người tu hành mất đi lực lượng của mình, lửa giận này nhất định sẽ bộc phát, trở thành một dòng lũ có được lực lượng khó thể tưởng tượng, phá hủy hết thảy sự vật."

.....

.....

Bên trên đại dương mênh mông bên ngoài Hải Châu Thành, gió lốc vừa mới qua đi.

Bóng đen to lớn từ mặt biển lướt qua, mang theo một trận sóng gió, ngư dân không ngừng đầu nhìn cũng biết là phi kinh.

Một chiếc thuyền không thể chịu đựng lấy thiên địa cự lực, đau thương lật úp, mặc dù có thuyền đánh cá từ đằng xa chạy đến cứu giúp, y nguyên có hai tên hải nữ bỏ mình.

Hải nữ thi thể được trùm vùi, chậm rãi lặn xuống dưới mặt biển, bọt nước nơi xa mơ hồ truyền đến tiếng ca của giao nhân.

Ai cũng biết, di thể hải nữ không có khả năng chìm đến đáy biển, sẽ bị sinh vật hung ác trong biển xé rách sau đó nuốt vào, nhưng các ngư dân thần sắc lại chết lặng, bởi vì chuyện như vậy cách một đoạn thời gian kiểu gì cũng sẽ phát sinh một lần, bọn hắn đã sớm quen rồi.

Ai cũng biết vớt nguyên khí châu kiếm nhiều tiền nhất, nhưng không có nhiều ngư dân nguyện ý làm, bởi vì quá mức nguy hiểm.

Nhưng số lượng nguyên khí châu hàng năm Tây Hải kiếm phái thay mặt triều đình trung thu còn tại đó, cũng nên có người đi làm.

.....

.....

Ngoài Triều Ca Thành có cái sông bạc giấu bên trong đền trang.

Lúc sáng sớm, một trung niên hán tử mặc chừn ằm ỉ từ trong sông bạc đi ra, toàn thân tỏa ra mồ hôi bản, không biết đã ở mấy ngày vài đêm bên trong sông bạc.

Nhìn thần sắc hắn cùng hai mắt tràn đầy tơ máu, hẳn là thua sạch tất cả tiền trên người.

Hắn đi đến trước một cái cây giải khai đai lưng bắt đầu đi tiểu.

Bên trong nắng sớm âm đậm bỗng nhiên lướt qua một đạo kiếm quang, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

Trung niên hán tử vừa mới bắt gặp hình tượng này, dọa đến run run một chút.

Ánh mắt của hán tử có chút ngơ ngẩn. Khi còn bé hán tử cũng từng vận khí vô cùng tốt xem qua kiếm quang bên trong bầu trời, lúc ấy hán tử vẫn là hài đồng trong lòng sinh ra vô hạn ghen tị cùng sùng bái, thậm chí quyết tâm nhất định phải hảo hảo cố gắng, trở thành tiên sư trong truyền thuyết.

Hiện tại, hán tử đã không còn nghĩ như vậy.

Hán tử hướng dưới mặt đất hung hăng nhổ ra một cục đờm, đối với bầu trời không ngừng chửi bới nói: "Nhỏ chết ngươi! Nhỏ chết ngươi!"

.....

.....

Thanh Sơn mây mù tràn vào tiểu trấn, phối hợp khắp nơi đều có hoa đào nở rộ, phong cảnh như vẽ.

Một người trẻ tuổi thần sắc tiêu tụy quỳ gối trên đường, đối với quần phong trong mây mù như ẩn như hiện không ngừng dập đầu.

Phía sau hán tử là một cỗ xe ba gác cũ nát, trên xe một vị lão nhân đang nằm

Cuối xuân, phương nam càng thêm ấm áp, nhưng vị lão nhân kia phủ kín chăn đệm, y nguyên sắc mặt tái nhợt, không ngừng run rẩy, tỏ vẻ cực kỳ lạnh.

Càng làm cho người ta kinh hãi chính là, lão nhân hô hấp cực kỳ yếu ớt, mắt thấy sắp sửa không qua khỏi.

Có cư dân đồng tình nói: "Tiên sư sông ở thâm sơn, căn bản không nhìn thấy ngươi, ngươi coi như đập vỡ đầu thì có ích lợi gì? Nhanh đi Quả Thành Tự đi."

"Mặc Khâu quá xa, gia phụ thực sự không chống đỡ nổi, cho nên....."

Người trẻ tuổi thanh âm khẽ run nói: "Nghe nói Thanh Sơn Tông tiên sư rất nhân hậu, mà thường xuyên sẽ tuần sát bốn phía, vạn nhất bọn hán tử hôm nay lại tới thì sao?"

Người kia thờ dãi nói: "Tiên gia đan dược trân quý bậc nào, như thế nào tùy tiện cho ngươi? Huống chi hiện tại thế gian thái bình, cũng không phải ít năm trước đây Cảnh Dương chân nhân phi thăng, trên trấn cách mấy ngày có thể thấy tiên sư đi tuần, ta đã nửa năm không thấy kiếm quang, ngươi từ bỏ ý niệm này đi."

Người trẻ tuổi nhìn sơn phong trong mây mù, trên mặt lộ ra một vòng cười thâm, được vị cư dân kia trợ giúp gian nan đứng dậy, kéo xe ba gác hướng bên ngoài trấn đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 104: Ngắm lại nhân gian

Cần lo lắng tới những lừa gạt kia sao?"

"Lực lượng chênh lệch quá lớn, cho nên không cần lo lắng, trừ phi thiên địa đại biến."

"Như thế nào mới được xem là thiên địa đại biến?"

"Triều Thiên đại lực linh mạch cạn kiệt, nguyên khí tàn mạt khắp nơi."

"Khả năng sao?"

"Có lẽ có một ngày sẽ như thế, nhưng không phải hiện tại."

"Vậy bây giờ thì sao?"

"Uy hiếp chân chính của Nhân tộc chính là Tuyết Quốc."

Tinh Cửu nói: "Cho nên thiên địa đại biến duy nhất cần lo lắng chính là Tuyết Quốc xuôi nam."

Năm đó Tuyết Quốc quái vật xuôi nam, người tu đạo không lựa chọn đào tẩu từ thượng hầu như không còn, tu hành tông phái phương bắc đại lực vô luận chính tà đều gần như diệt môn, nhân gian không còn trật tự. Bách tính trôi dạt khắp nơi, trở thành giặc cướp, có ít người đạt được tài phú cùng linh

khí vô chủ của những tông phái kia, càng thêm hoành hành không sợ, bốn phía đốt giết cướp giật, việc ác bất tận.

"Thế là có phong hòa liên tam nguyệt." Triệu Tịch Nguyệt nói.

Tinh Cửu nói: "Không sai."

Triệu Tịch Nguyệt bỗng nhiên nghĩ đến một người.

"Nếu như không có Đạo Thánh, không biết sẽ chết bao nhiêu phạm nhân, hẳn cũng là người tu hành, chẳng lẽ phạm nhân ngoại trừ oán hận cùng phần nợ không hề có một chút lòng cảm kích hay sao?"

"Tào Viên không phải người tu hành phổ thông, là phật, không có mấy người tu hành có thể thành Phật."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Nhưng vì chống cự Tuyết Quốc cùng trấn áp Minh giới, tu hành giới không ngừng có người chết đi, chẳng lẽ bọn hắn cũng không thể được phạm nhân cảm kích?"

Tinh Cửu nhìn vào mắt của nàng nói: "Bọn hắn vì phạm nhân mà chiến đấu, hay là vì sự môn của mình?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta không cho rằng có gì khác biệt."

"Đương nhiên là có khác biệt, bởi vì sự đao lâm đầu, đối diện sinh tử, luôn có thứ tự trước sau."

Tinh Cửu nói: "Chỉ cần có thể bảo trụ sự môn đạo thống, bọn hắn chẳng lẽ sẽ để ý phạm nhân chết sống?"

Triệu Tịch Nguyệt nhớ tới những đồng môn bên trên Lưỡng Vong Phong, tỉ như Quả Nam Sơn, tỉ như Cổ Hân, phát hiện không cách nào đưa ra đáp án.

Tinh Cửu tiếp tục nói: "Mà coi như mỗi người tu hành cũng giống như Tào Viên, sự oán hận cùng phần nợ của phạm nhân y nguyên sẽ không biến mất."

Triệu Tịch Nguyệt không hiểu, hỏi: "Vì sao?"

Tinh Cửu nói: "Bởi vì ghen ghét."

Triệu Tịch Nguyệt tưởng tượng nếu như chính mình không thể tu hành, chính là một cái tiểu thư quý tộc bình thường bên trong Triều Ca Thành..... Những phong cảnh phía trên mây, những cảm thụ ngôn ngữ thế gian khó lòng miêu tả, những thế ngộ không cách nào chạm đến, sinh hoạt tu đạo bình tĩnh mà hậu đãi lại không bị khống chế. Đúng vậy, làm sao có thể không ghen ghét được chứ?

Đổi lại những dân chúng tầng dưới gian nan cầu sinh, vất vả sống qua ngày, càng sẽ thêm trăm vạn lý do để ghen ghét.

Tinh Cửu đứng dậy, đi đến trước hành lang nhìn về phía một lùm thùy trúc.

"Vấn đề khó giải nhất chính là, dựa vào cái gì các người có thể sống mấy trăm tuổi, hơn ngàn tuổi thậm chí thời gian dài hơn, mà chúng ta lại chỉ có thể tồn tại mấy chục năm ngắn ngủi?"

Đúng vậy, đây mới thực sự là vấn đề khó giải.

Hành lang hoàn toàn yên tĩnh.

"Tựa như ai cũng sẽ ghen ghét trường sinh chân chính."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn bóng lưng hắn nói: "Cho nên Cảnh Dương sư thúc tổ mới xảy ra chuyện, đúng không?"

Tinh Cửu không quay người, không trả lời vấn đề của nàng, tựa như không nghe được.

Hắn nhắm mắt lại, lông mi rất dài.

Ánh nắng xuyên qua cành trúc trước hành lang, rơi vào trên mặt của hắn, lưu lại bóng lá trúc pha tạp.

Triệu Tịch Nguyệt đi đến bên cạnh hắn, trầm mặc một lát nói: "Người không giống người nguyện ý suy nghĩ những chuyện này."

"Từ nhân gian mà đến, kiểu gì cũng sẽ ngấm lại nhân gian."

Tinh Cửu mở to mắt, nói: "Bất quá ngấm lại cũng đã đủ rồi."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn mặt hắn, hỏi: "Vì sao ngấm lại là đủ rồi?"

Tinh Cửu nói: "Bởi vì suy nghĩ một chút cũng đã có thể biết, không ai có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết."

Triệu Tịch Nguyệt nhú mày nói: "Cứ như vậy?"

"Còn có thể thế nào?"

Tĩnh Cửu nói: "Về núi trước đi, tu hành quan trọng, khi nào không nghĩ đến những vấn đề này, lại đến nhân gian không ngại."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn bên mặt hắn, nghiêm túc hỏi: "Người tìm được người người muốn tìm chưa?"

Tĩnh Cửu lắc đầu, nói: "Nhưng ta cảm giác được hắn từng xuất hiện, đồng thời đã thông qua phương thức nào đó gặp được ta."

Triệu Tịch Nguyệt suy nghĩ, nói: "Tốt, thời điểm đạo chiến cần thận chút."

Tĩnh Cửu có chút ngoài ý muốn, nói: "Vì sao ta phải đi tham gia đạo chiến?"

Triệu Tịch Nguyệt càng thêm ngoài ý muốn, nói: "Vì sao?"

Tĩnh Cửu nói: "Ta đã nói với người, đập huyết tìm mai quá nguy hiểm, mà ta rất ít làm chuyện gì mạo hiểm."

Triệu Tịch Nguyệt mở to hai mắt, nhìn vào mặt hắn, hỏi: "Vì sao?"

Tĩnh Cửu nói: "Bởi vì sợ chết."

Trên đường tới Triều Ca thành, động phủ giả của Cảnh Dương chân nhân mở ra, hắn từ một nơi bí mật gần đó quan sát, kết quả bị Tích Lai phong chủ Phương Cảnh Thiên phát hiện, đối phương thậm chí còn động sát niệm.

Một khắc này hắn cảm thấy nguy hiểm cực lớn.

Đây là sau khi thời gian qua đi rất nhiều năm, hắn lại một lần nữa cảm nhận được loại cảm giác này.

Đêm đó Phương Cảnh Thiên không xuất kiếm, nhưng về sau tại bên trong Mai viên cũ Thiên Cạn Nhân vẫn ra tay.

Sau đó hắn mới hiểu ra hiện tại đã không phải là năm đó.

Năm đó hắn đã quen việc không ai có thể giết chết mình, cho nên có thể rất tùy ý hành tẩu, bao quát cả làm việc, nhưng bây giờ không giống vậy, rất nhiều người đều có thể thử giết chết hắn.

Ngày đó nghe nói Triệu Tịch Nguyệt bị ám sát, hắn nhìn như bình thường, nội tâm vẫn sinh ra một chút cảm xúc, cũng có quan hệ tới chuyện này. Hắn không thích loại tâm tình này, cho nên quyết định ngày sau làm việc cần phải càng thêm cẩn thận ôn hòa, không cần luôn muốn hành tẩu trên thế gian dụ đối phương hiện thân, vẫn là trở lại Thanh Sơn là an toàn nhất.

Triệu Tịch Nguyệt không ngờ hắn sẽ đưa ra đáp án như vậy, nói: "Người luôn muốn chờ hắn tới tìm người, vì sao không chủ động đi tìm hắn?"

Tĩnh Cửu nhìn về bầu trời phía trên mái hiên, nói: "Ta luôn cảm thấy hắn chính là muốn để ta đi tham gia đạo chiến, sau đó nhìn thấy điều gì."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn hắn nghiêm túc nói: "Nếu như người tin tưởng mình đúng, vậy đi nhìn xem ngại gì?"

Tĩnh Cửu như có điều suy nghĩ, đưa tay sờ sờ đầu của nàng, nói: "Có đạo lý."

.....

.....

Kết luận cuối cùng của vụ việc Thi Phong Thần chính là tự sát, nhưng vẫn ngăn không được có rất nhiều ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Thanh Sơn Tông.

Một ít thế lực muốn nhờ vào đó nhắc lên sóng gió, nhưng Triều Ca Thành vẫn bình tĩnh như vậy.

Trong triều đình tựa hồ có một đạo lực lượng âm thầm, đem tất cả mọi chuyện đều áp chế. Điều này khiến rất nhiều người sinh ra càng nhiều kính sợ, phải biết nơi này là Triều Ca Thành, mà không phải Thiên Nam, ai có thể nghĩ tới Thanh Sơn Tông ở đây còn có lực ảnh hưởng cường đại như vậy, đúng là không kém Trung Châu Phái chút nào.

Loại kính sợ này càng sâu, Hồ quý phi càng cảm thấy không thoải mái, bởi vì cơ hồ tất cả mọi người cho rằng nàng chính là chủ mưu ám sát Triệu Tịch Nguyệt.

Đối với Hồ quý phi tới nói, mấy ngày này thật sự là quá mức kích thích, vừa được bệ hạ cho phép sinh con, sủng ái vô song, kết quả tiếp theo đã lâm vào khốn cảnh dạng này.

"Ta ngu xuẩn, hoặc là nói cường liệt đến mức như thế hay sao? Ta cũng không phải đồ đệ của Liên Tam Nguyệt! Loại thời điểm này làm sao ta có thể làm loạn?"

Hồ quý phi trên mặt không son phấn, nhìn có chút tiêu tụy, nổi nóng nói: "Thị Phong Thần kia thật sự là hại chết ta rồi!"

Ma ma về mặt đau khổ nói: "Ngài không nên đưa khoản tiền kia, làm vậy chẳng phải là để người ta mượn có sao?"

"Chuyện nào ra chuyện đấy, Thị Phong Thần giúp ta làm việc, người đều chết rồi, cũng nên thể hiện chút tâm ý."

Hồ quý phi nghiêm mặt nói: "Có ơn tất báo, chấm dứt nhân quả, đây chính là Thiên Từ năm đó dạy ta."

Ma ma nghĩ thâm nhân quả không phải sự tình đơn giản như vậy, lo lắng nói: "Vậy làm sao bây giờ?"

Hồ quý phi cũng rất lo lắng.

Hoàng đế bệ hạ đã có mấy ngày thời gian không đến gặp nàng.

Mặt ngoài cuộc sống của nàng không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng không khí bốn phía phảng phất trở nên càng ngày càng sèn sệt, hô hấp có chút khó khăn.

Nàng đột nhiên hỏi: "Thiên Từ còn không chịu gặp ta ư?"

"Đúng vậy, ta thậm chí cảm thấy....."

Ma ma nhìn nàng một cái, cẩn thận từng li từng tí nói: "Khả năng Hòa Quốc Công căn bản không có truyền lời đến Tịnh Giác Tự."

Hồ quý phi nhíu mày nói: "Ta muốn tự mình gặp Triệu Tịch Nguyệt một lần, có khả năng hay không?"

Ma ma nói: "Nàng thụ thương rất nặng, lúc này đang tĩnh dưỡng, chắc chắn sẽ không gặp khách, mà nghe nói nàng đang chuẩn bị trở về Thanh Sơn chữa thương."

Hồ quý phi trầm mặc một lát, nói: "Vậy Tịnh Cừ thì sao?"

Ma ma thần sắc hơi dị, nói: "Hắn đương nhiên là đi tham gia đạo chiến."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 105: Đạp huyết tâm mai

Tịnh Giác Tự nhận được một phong thư.

Không phải thư Hòa Quốc Công thay Hồ quý phi thỉnh cầu bái kiến Thiên Từ, bởi vì hắn không dám.

Những ngày gần đây Hoàng đế bệ hạ một mực không có gặp quý phi, điều này có ý gì để hắn suy nghĩ thời gian rất lâu.

Địa vị của phong thư này lớn hơn rất nhiều, không ai dám có chút chậm trễ, trực tiếp đưa đến trong tay luật đường thủ tịch.

Luật đường thủ tịch vội vàng đi qua phiến rừng đào, đi vào chỗ sâu nhất trong chùa.

Một thiếu niên hòa thượng ngồi trên giường phía trước cửa sổ, nhìn chằm chằm một đồng mảnh gậy gỗ trước mắt, thần sắc phi thường chuyên chú.

Luật đường thủ tịch biết đây là trò chơi chọn gậy gỗ Thiên Từ thích chơi nhất, toàn bộ Quả Thành Tự cũng đã không cảm thấy kinh ngạc nữa rồi.

Hắn biết Thiên Từ không thích bị quấy rầy lúc này, nhưng vẫn ho hai tiếng đi vào.

Thiên Từ bất đắc dĩ thở dài, hỏi: "Chuyện gì?"

Luật đường thủ tịch đem lá thư trong tay đưa tới.

Thiên Từ có chút nhíu mày, lấy thư ra, rất nhanh đã xem hết nội dung trong thư.

Phong thư này là Đạo Thánh đích thân viết.

Luật đường thủ tịch lo lắng hỏi: "Tào sư huynh gửi thư nói chuyện gì?"

Thiền Tử nói: "Hắn hỏi một người."

Luật đường thủ tịch hỏi: "Người nào?"

Thiền Tử mỉm cười nói: "Hắn hỏi Tinh Cửu đến cùng phải truyền nhân đạo hồng trần trong chùa hay không."

Nghe thấy vấn đề này, luật đường thủ tịch hơi buông lỏng đôi chút.

Lấy thân phận địa vị của Đạo Thánh lễ ra không nên cảm thấy hứng thú đối với mấy lời đồn vô căn cứ như thế, nhưng liên tưởng đến thân phận trong quá khứ của hắn, liền có thể lý giải tại sao hắn lại viết thư đến hỏi.

Trên thực tế, luật đường thủ tịch cũng cảm thấy rất hứng thú đối với chuyện này.

Mấy năm trước hắn đại biểu Quả Thành Tự tới tham dự Thanh Sơn Tông thừa kế đại hội, lúc ấy có chút không hiểu, vì sao Thiền Tử coi trọng nghi thức nhập môn của đệ tử phổ thông này như vậy.

Về sau liên quan tới lai lịch Tinh Cửu đã sinh ra rất nhiều nghị luận, hắn nhìn không được nghĩ thầm chẳng lẽ có liên quan với chuyện đó?

Thân phận truyền nhân đạo hồng trần của Quả Thành Tự từ trước đến nay cực kỳ ẩn mật, ngoại trừ trụ trì cùng Thiền Tử không người biết được, hắn cũng chỉ có thể suy đoán.

"Ta sẽ hỏi âm, còn có chuyện gì khác không?"

Thiền Tử vẫn không đưa ra câu trả lời minh xác.

Luật đường thủ tịch mắt nhìn lá thư hơi mỏng trong tay hắn, nói: "Lần này đạo chiến tại trên Vạn Tùng tuyết sơn phía bắc Mặc Hải, khoảng cách Trấn Bắc Quân cùng Tào sư huynh đều cực kỳ xa xôi, nếu như xảy ra chuyện gì khả năng không kịp cứu viện, tuy nói vốn chính là muốn khảo nghiệm tiềm lực của bọn hắn tại thời khắc sinh tử, nhưng..... có cần âm thầm trông nom một chút hay không?"

Câu nói này của hắn không có đối tượng minh xác, nhưng rất rõ ràng nói đến người nào đó mà phong thư này nhắc đến.

Thiền Tử nghĩ một chút nói: "Vị cổ nhân kia của ta cả đời cẩn thận, Tinh Cửu học theo phong cách đó, nghĩ đến sẽ không có việc gì."

.....

.....

Đạo chiến cử hành tại phương bắc cực xa xôi, các tông phái tham gia Mai Hội còn lưu tại bên trong Triều Ca Thành. Tây sơn cư y nguyên đều đã chật cứng người, thậm chí so đoạn thời gian trước càng thêm náo nhiệt, bởi vì rất nhiều người tu hành không giống ngày thường lưu tại trong nội viện mình tương tu hành, mà đi ra phía ngoài ở giữa sườn núi.

Người tu hành không phải rảnh rỗi nhàn chán đi ra tản bộ hoặc là kết giao, mà là xem tranh.

Tây sơn cư có trận pháp, sẽ không có mưa to, nhưng ở giữa đình viện có đạo hành lang mưa thật dài, chỗ dựa bên cạnh được chỉnh lý cực kỳ tron nhẵn, phía trên vẽ mười bức họa.

Những bức họa từ đình hành lang thẳng đến mặt đất, cao chừng hơn một trượng, rộng hai thước, dùng kim phấn vẽ hai ba con tước điểu, còn có nhánh mai tại trong đó khúc chiết mà đi, hồng mai nở rộ ở giữa.

Đại đa số ánh mắt người tu hành rơi vào bên trên bức họa ở giữa.

Bức họa kia hoa mai nở vô cùng tốt, đã kết mười mấy đoá hoa, đoá hoa rất lớn, nhan sắc cực diễm, tựa như là máu, có loại mỹ lệ nhìn thấy mà giật mình.

Bất kể nhìn thế nào, bức họa này đều đã hoàn thành hơn phân nửa.

Những nhánh mai kia hướng phía dưới mở rộng, bút tích dần dần sâu, lại biến thành văn tự, nguyên lai là từng cái tên.

"Lạc Hoài Nam thật sự quá mạnh."

Có người dám khải nói: "Tuy nói Đồng Nhan bế quan, nhưng chỉ cần một mình hắn đã đủ để cho Trung Châu Phái kiêu ngạo rồi."

Phía dưới bức họa này có năm cái danh tự.

Danh tự Lạc Hoài Nam tại trong đó.

Mỗi cái danh tự mọc ra một nhánh cây, trên nhánh cây kết xuất hoa mai.

Năm nhánh cây đan xen cùng nhau, điệp giả, nhìn qua hoa mai nở rộ, không cách nào phân rõ cái tên nào mọc ra nhánh nào.

Cẩn thận quan sát mới có thể phát hiện, tuyệt đại đa số hoa mai đều từ trên cành của Lạc Hoài Nam phát ra.

Những người còn lại trên nhánh cũng kết lấy một hai đoá.

Dưới hiên còn có rất nhiều bức họa khác, nội dung cơ bản giống nhau, chỉ bất quá số lượng cùng hoa mai lớn nhỏ có khác nhau.

Đây chính là bảng danh sách Mai Hội đạo chiến.

Cũng chính là trong truyền thuyết: đệp huyết tâm mai.

.....

.....

Người tu hành tuổi trẻ tham gia Mai Hội đạo chiến, trước đó sẽ dựa theo riêng phần mình phong cách chiến đấu cùng am hiểu công pháp tiến hành rút thăm phân tổ, mỗi tổ cơ bản là năm người.

Mỗi lần giết chết một cái Tuyết Quốc quái vật, bên trên bức họa sẽ thêm vào một đoá huyết mai, đồng thời dựa theo thực lực quái vật sai biệt, hoa mai chia ba loại lớn nhỏ khác biệt.

Tiểu tổ nào hoàn thành bức họa trước, coi như chiến thắng, cùng tông phái cạnh tranh cũng không quan hệ.

Năm đó tu hành tiền bối thiết kế như vậy, là không hi vọng các tông phái tự mình làm việc, tại trong đạo chiến phát sinh xung đột, rồi xa dụng ý đoàn kết chính đạo người tu hành đối kháng ngoại địch. Nhưng tông phái ở chỗ này, ai sẽ không quan tâm riêng mình chiến tích? Tự cố người hiểu chuyện sẽ dựa theo tông phái đến tính toán thành tích.

Lần đạo chiến này, Lạc Hoài Nam biểu hiện hoàn toàn cường thế như trước, còn lại Trung Châu Phái đệ tử như Hường Văn Thư mấy người cũng biểu hiện rất không tệ, hiện tại chiến tích vượt xa những tông phái khác. Tây Hải kiếm phái Đồng Lư không hổ là người dự thi được Quyền Liêm Nhân xếp tại thứ hai, trên cành mai cũng kết rất nhiều hoa mai, số lượng thậm chí không dưới Lạc Hoài Nam, chỉ là những đoá hoa mai kia lớn nhỏ không đều, nhìn xem hơi có chút khó chịu. Còn lại như là các đệ tử Nhất Mao Trai cùng Côn Lôn, Bảo Thông thiên viện biểu hiện cũng ưu tú như những năm qua.

Có chút khiến người bất ngờ chính là Thanh Sơn Tông.

.....

.....

Đại Trạch Tả Vũ Sư tại dưới hiên đi qua, trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng, nghĩ thầm Thanh Sơn Tông lần này phiền toái rồi.

Mai Hội phân cầm kỳ thư họa đạo năm hạng, ngoại trừ Nam Vong năm đó cùng Tinh Cửu năm nay, Thanh Sơn đệ tử rất ít tham gia bốn hạng phía trước.

Nhưng ở cuối cùng một hạng đạo chiến, Thanh Sơn Tông thành tích từ trước đến giờ mạnh nhất mấy lần Mai Hội gần nhất, Lạc Hoài Nam liên tục đoạt được đạo chiến thứ nhất, Thanh Sơn đệ tử cũng cầm qua rất nhiều thứ tự vô cùng tốt, nhất là thời điểm tính theo tông phái, Thanh Sơn đệ tử chưa từng mất vị trí đệ nhất.

Cùng những năm qua so sánh, năm nay Thanh Sơn Tông biểu hiện quá mức bình thường, thậm chí có thể nói là kém cỏi cực độ. Sở dĩ xuất hiện loại tình huống này, bởi vì những năm qua Thanh Sơn Tông thường xuyên lấy Lưỡng Vong Phong đệ tử làm chủ lực xuất chiến đạo chiến, mà năm nay bởi vì đủ loại tình huống, Lưỡng Vong Phong đệ tử tới rất ít.

Nhất là cường giả giống Quá Nam Sơn, Giản Như Vân, Cổ Hàn của Lưỡng Vong Phong đều chưa từng xuất hiện.

Dựa theo thế cuộc trước mắt, dường bảo là tranh chấp với Trung Châu Phái, ngay cả Nhất Mao Trai, Tây Hải kiếm phái thậm chí Côn Lôn chiến tích đều có thể sẽ đem Thanh Sơn Tông bỏ lại xa xa đằng sau.

Đây thật là chuyện rất mất mặt.

Rất nhiều người tu hành đều đang nghị luận việc này.

"Tinh Cửu kia đâu? Không phải truyền thuyết hấn rất lợi hại phải không? Nghe nói Quá Nam Sơn những sát thủ Lưỡng Vong Phong kia, đều là nguyên nhân bởi vì hấn mới không đến."

"Bất quá là thổi phồng quá mức mà thôi, chỉ bằng tu đạo thời gian cùng cảnh giới của hấn, chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn Thanh Sơn thủ đồ ư?"

"Cho dù có ẩn tình gì, nhưng biểu hiện của hấn cũng quá kém đi?"

Đạo chiến đã bắt đầu hơn mười ngày.

Trải qua ban đầu khăn trương cùng không thích ứng, những đệ tử thiên tài tuổi trẻ đến từ các tông phái bắt đầu triển lộ phong mang của mình.

Những đóa huyết mai được vẽ lên càng ngày càng nhiều, liền xem như kém cỏi nhất cũng sẽ có hai ba đóa hoa mai nhỏ, tuy nói nhìn có chút keo kiệt.

Bức họa tối hậu phương lại như cũ vẫn trống rỗng, chỉ có mấy nhánh cây, rất là đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 106: Tới thăm các người một chút

Tại phương bắc xa xôi, tại phía bên kia Mặc Hải, có một mảnh dãy núi đột ngột nhô cao giữa cánh đồng tuyết, hoàn toàn không có người ở, hoang vu đến cực điểm.

Gọi là dãy núi, kỳ thật khoảng cách giữa mỗi ngọn núi đều rất xa, nhìn qua tựa như đám bọt cánh cứng chui ra khỏi lớp bột mì trắng xóa.

Cánh đồng tuyết màu trắng, núi lại màu đen, sắc điệu cực kỳ đơn nhất, nhìn lâu, hai mắt sẽ có chút không thoải mái.

Nghe nói nơi này năm đó là tổ đình của Vạn Tùng Phái, về sau bị lần thú triều lớn nhất kia phá hủy, không để lại bất luận vết tích gì còn sót lại.

Nơi này đã gần tiếp cận biên giới Tuyết Quốc, tuy là thời tiết đầu hạ y nguyên rét lạnh đến cực điểm.

Nhất là cương phong trên không trung càng rét căm căm như đao, vô luận ngự kiếm hay là ngự bảo lẳng không phi hành, đều rất khó chống chịu thời gian quá dài, phi liền có thể ngăn cách giá lạnh bởi vì tốc độ hơi chậm lại quá nguy hiểm, chỉ có mượn nhờ chỉ bảo của tu hành đại phái mới có thể tự do đi lại ở đây.

Nếu có người tu hành phi hành ở trên không, lại hoặc là đáp vào bên trên toà cô phong tối cao phương hướng tây bắc, hướng phía bắc nhìn lại, có thể nhìn thấy bên trên cánh đồng tuyết ngàn dặm phương viên, thỉnh thoảng sẽ có thiên địa khí tức ba động sinh ra. Nhất là tại bốn phía những ngọn núi màu đen, cứ cách một đoạn thời gian, sẽ có thể nhìn thấy gió mạnh xé nát mây đen buông xuống, kiếm quang cùng bảo quang hoà lẫn, mặt ngoài cánh đồng tuyết kích thích tuyết bạo như long quyền phong, ở giữa xen lẫn oanh minh chói tai cùng kêu thảm cùng trầm thấp, nhìn xem tựa như vô số đóa pháo hoa.

—— đó là người tu hành tuổi trẻ tham gia Mai Hội đạo chiến ngay tại bốn phía tìm kiếm săn giết quái vật Tuyết Quốc.

Có tòa cô sơn bốn phía rất yên tĩnh, trên núi càng tĩnh mịch.

Tĩnh Cửu ngồi ở nơi nào đó trong vách núi, nhìn xem cánh đồng tuyết phương xa, trầm mặc không nói.

Đỉnh núi còn vương một chút đông tuyết, bên trên lông mi của hắc kết sương, nhưng lúc này cũng không phải sáng sớm, đã đến lúc hoàng hôn.

Ngoài mấy trăm trượng có sơn động, trong động nhóm lên đồng lửa, bốn người tu hành trẻ tuổi ngồi vây quanh ở bên.

Cái đồng lửa này rõ ràng vừa mới nhóm, thế lửa vẫn chưa hoàn toàn, tia sáng rơi vào bên trên khuôn mặt trẻ tuổi của bọn hắn, có chút u ám, để cảm xúc lo nghĩ lộ ra càng thêm rõ ràng.

Một người trẻ tuổi mặc đạo phục màu trắng, tướng mạo âm lãnh đứng dậy, đi đến ngoài động, nhìn thoáng qua vị trí của Tĩnh Cửu.

Một lát sau, hắn trở về, lắc đầu.

Người này là Huyền Thiên Tông đệ tử Lô Kim, am hiểu công pháp hệ hỏa, thích hợp tại hoàn cảnh giá lạnh tác chiến nhất, cực kỳ trọng yếu.

Ngồi bên cạnh hắn người trẻ tuổi mặt chữ điền khê nhú mày, có chút thất vọng thở dài.

Hắn gọi là Ngũ Minh Chung, chính là đệ tử Vô Ân Môn, tu chính là kiếm thuần cực kỳ hiếm thấy, có thể cung cấp tác dụng bình chương vô cùng tốt, đối với cục diện trước mắt của tiểu đội hắn cũng rất bất mãn, nhưng bởi vì quan hệ giữa Vô Ân Môn cùng Thanh Sơn Tông, cũng không tiện nói cái gì.

Cuối cùng vẫn có người nhin không được, người tu hành tuổi trẻ kia gọi là Đại Dàn, chính là đệ tử tuổi trẻ Côn Lôn Phái trọng điểm bồi dưỡng.

Hắn toàn thân áo đen, bên hông buộc dây lụa màu xanh, là Côn Lôn Phái pháp bảo thanh tác, nghe nói là dùng xương ống Thanh Giao luyện chế mà thành, uy lực cực lớn.

Đại Dàn lông mày rất thẳng, tựa như bản thân hắn: "Buổi sáng ngày mai nếu như hắn còn không chịu đi, vậy chúng ta bỏ lại hắn đi."

Lô Kim cùng Ngũ Minh Chung không nói gì, thiếu nữ còn lại có chút do dự, nói: "Muốn chờ một chút hay không? Dù sao cũng là tiền bối, cân nhắc có lẽ chu đáo hơn so với chúng ta, lại nói hấn có thể đứng đầu kỳ chiến, nghĩ đến cảnh giới không thấp, nghe nói tại thời điểm Thanh Sơn thử kiếm, hấn ngay cả Cổ Hân sư huynh đều thắng."

"Ta cũng muốn biết, đường đường Thanh Sơn Tông tiền bối sư trưởng, mỗi ngày trốn ở chỗ này không chịu ra ngoài, hấn đến cùng đang suy nghĩ gì?"

Đại Dàn nhìn nàng cười lạnh nói: "Ta không biết cảnh giới thực lực của hấn đến cùng như thế nào, nhưng nếu như chúng ta cùng hấn ở lại như vậy, đạo chiến làm sao bây giờ?"

Thiếu nữ gọi là Ân Thanh Mạch, là đệ tử Trích Tinh Lô, lấy tinh âm làm pháp bảo, cùng Huyền Linh Tông đệ tử bình thường là nhân vật không thể thiếu trong mỗi tiểu đội đạo chiến.

Nghe Đại Dàn nói trực tiếp như thế, ba người còn lại bao quát nàng ở bên trong đều trầm mặc.

Vấn đề ở chỗ, ai đi nói với người kia?

Đồng lửa rơi vào trên mặt của bọn hấn, biến ảo không ngừng.

"Nếu là đề nghị của ta, vậy đề ta làm!" Đại Dàn cắn răng nói.

.....

.....

Tinh Cửu nhìn tên đệ tử Côn Lô này một chút.

Đồng hành mười mấy ngày, hấn đã nhớ tên của đối phương gọi Đại Dàn.

"Cảm giác không đúng, lại dừng lại mấy ngày....."

Hấn nghĩ chút, bổ sung nói: "Ta đề nghị."

"Nếu như chúng ta không nguyện ý tiếp nhận đề nghị của ngươi thì sao?"

Đại Dàn nhìn chăm chăm vào mắt hấn hỏi, thần sắc rõ ràng có chút khẩn trương.

Thân phận địa vị của Tinh Cửu cao hơn bọn hấn nhiều, mà lại là vị danh nhân, máu chốt ở chỗ thanh danh còn không quá tốt.

Người tu đạo tham gia Mai Hội đều biết những chuyện phát sinh bên trong Triều Ca Thành, đều đang suy đoán tên Thanh Thiên Ti quan viên kia có phải là bị hấn bức tử hay không.

Tinh Cửu trầm mặc một lát, nói: "Vậy ngày mai rời đi đi."

Trở lại trong động trên sườn núi, Đại Dàn có chút căm tức một cước đá bay đồng lửa.

Các đồng bạn rất giật mình, vội vàng hỏi chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ nói Tinh Cửu cường ngạnh yêu cầu mọi người nhất định phải lưu tại trên núi?

"Không có gì."

Đại Dàn thở hổn hển nói.

Tâm tình của hấn xác thực rất tồi tệ.

Sớm biết như thế, vài ngày trước hấn cần gì chịu đựng, chậm trễ nhiều ngày như vậy, thành tích đạo chiến còn có thể tốt được sao?

.....

.....

Hoàng hôn rất nhanh biến mất, bóng đêm tiến đến, mây tuyết dần dần tan đi, tinh quang vẩy xuống vách núi, lại tăng thêm mấy phần hàn ý.

Tinh Cửu lẳng lặng nhìn cánh đồng tuyết, không có cảm giác.

Vô số năm qua nơi này là phòng tuyến cuối cùng của nhân tộc, nhưng hấn lần đầu tiên chân chính tới đây.

Hấn tới tham gia đạo chiến, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là giống Triệu Tịch Nguyệt nói như vậy, ném thử chủ động tìm người kia, mặc dù nơi này không có khả năng có lỗi.

Minh thúy cốc ám sát, Bất Lão Lâm cùng Minh giới ám ảnh, hương vị ản giầu đằng sau những chuyện này, để hấn có chút bất an.

Người kia muốn giết Triệu Tịch Nguyệt là chuyện dễ lý giải, tựa như rất nhiều năm trước đồng dạng —— hấn muốn chứng minh con đường của mình mới là chính xác với Tĩnh Cửu.

Đồng thời, hấn cũng muốn nhờ vào chuyện đó để Tĩnh Cửu đến tận mắt nhìn mảnh cánh đồng tuyết băng lãnh mà tàn khốc này.

Trong này có ý nghĩa gì?

.....

.....

Lúc sáng sớm, một đoàn người rời khỏi cô sơn, đặt chân cánh đồng tuyết.

Các tiểu đội tham gia đạo chiến, đã đi vào rất sâu trong cánh đồng tuyết, đem bọn hấn bỏ lại xa xa đằng sau.

Theo lý mà nói, cánh đồng tuyết đã bị người dự thi dọn dẹp một lần hấn là rất an toàn, nhưng bọn hấn vẫn rất cẩn thận.

Không biết là trùng hợp hay là như thế nào, năm người bao quát Tĩnh Cửu ở bên trong đều không có kinh nghiệm tham gia đạo chiến.

Bỗng nhiên vang lên một tiếng kinh hô.

Tên thiếu nữ gọi là Ân Thanh Mạch kia lướt vội mấy chục trượng tránh đi vật gì đó, trong lúc thất kinh căn bản quên gọi ra tính ảm tiến hành phòng ngự.

Đại Dàn hướng vị trí nàng đứng lúc trước nhìn lại, nhíu nhíu mày, nói: "Tuyết trùng trùng thai, không có nguy hiểm gì, cũng không tính chiến tích, giết nhiều cũng vô dụng."

Nói xong câu đó, hấn dẫn đầu đi thẳng về phía trước, lộ ra vẻ rất tự tin.

Thời điểm rời Triều Ca Thành là cuối xuân, hiện tại đã nhập hạ, nhiệt độ không khí Mặc Hải chi bắc cũng tương đối cao, ngay tại lúc này, đại bộ phận cánh đồng tuyết quái vật đều sẽ ngủ.

Tĩnh Cửu đi đến nơi đó, vung tay áo phui nhẹ băng tuyết, nhìn qua ——trùng thai kia ước chừng lớn nhỏ cỡ nắm tay, mặt ngoài phủ một tầng màng mỏng trong suốt màu trắng, phía trên có ba đầu vết nứt, vết nứt biên giới là dịch nhon chưa khô, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một chút lông nhung lục sắc, nhìn rất buồn nôn.

Hấn đưa tay nhặt, trên ngón tay chạm đến trùng thai thời điểm, lại cảm giác được một đạo hấp lực rất nhỏ.

Hấn cảm thấy rất thú vị, tiến đến trước mắt nghiêm túc nhìn một chút.

Ân Thanh Mạch sắc mặt tái nhợt nhìn xem hình tượng này, cảm thấy thật buồn nôn, nghĩ thầm đồ vật xấu như vậy có gì đáng xem?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 107: Người đến thì người đến

Trong trùng truyền đến hấp lực phi thường yếu ớt, ngay cả một sợi tóc đều không thể di động, nếu như không phải Tĩnh Cửu cảm giác nhạy cảm phi phàm, có lẽ cũng rất khó phát hiện.

Hấn nhìn quả trùng trước mắt, dùng ngón tay捏捏, trong trùng phát ra chỉ chỉ thanh âm, tựa như là túi da rót đầy rượu, nhưng không có bất kỳ phản ứng gì.

Kiểm thức rơi xuống, Tĩnh Cửu xác nhận sinh mệnh trong trùng đã tỉnh lại.

Khi ngón tay hấn rơi vào bên trên trùng, cái sinh mệnh kia toát ra khát vọng cắn nuốt tham lam.

Nhưng ngay sau đó, nó cảm nhận được ý thức của Tĩnh Cửu đáng sợ, bởi vì sợ hãi mà bắt đầu giả chết.

Tuyết Quốc yêu thú cấp thấp nhất mới sinh, còn không có gặp qua thế giới chân thật cũng đã có sinh tử tự giác mãnh liệt như thế, điểm này thật rất có ý tứ.

Tinh Cửu đem nó thu vào.

.....

.....

Bên ngoài mấy trăm dặm phía dưới một tòa hắc nham, mấy tên người tu đạo tuổi trẻ đang thương nghị cái gì.

Bọn hắn cũng là người dự thi đạo chiến, quần áo rách rưới, hẳn là đã gặp được thật nhiều cuộc chiến, nhưng tinh thần phi thường phấn chấn, trong ánh mắt tràn đầy tự tin.

Bọn hắn đang tổng kết tình huống chiến đấu hôm qua, hi vọng phối hợp với nhau có thể càng thêm ăn ý, đề cập chiến công kích, phòng ngự hữu hiệu cùng viễn trình cường sát kết hợp lại.

Đích một tiếng vang nhỏ, một người tu đạo lấy ra pháp khí, nghiêm túc nhìn một chút bảng danh sách hôm qua, nói: "Lạc Hoài Nam bọn hắn vẫn ở phía trước."

Cái này nói chính là vị trí trên danh sách đạo chiến, cũng là vị trí của bọn hắn bên trong cánh đồng tuyết.

Lạc Hoài Nam đám người đã đi tới chỗ sâu trong cánh đồng tuyết, gặp rất nhiều Tuyết Quốc quái vật thực lực cường đại, cho nên bên trên bức họa kia hoa mai mới có thể lớn như vậy.

Bọn hắn trong vô thức nhìn về phía người trẻ tuổi phía trước, toát ra thần sắc kính phục —— nếu như không phải trong đội ngũ có người này, bọn hắn căn bản không muốn hi vọng xa vời có thể đi ngay sau lưng Lạc Hoài Nam, cũng sớm đã bị bỏ rơi không nhìn thấy bóng dáng, mất đi khả năng đạt được đạo chiến đệ nhất.

Tên người trẻ tuổi kia đứng tại trong gió tuyết, y nguyên dáng người thẳng tắp, như một thanh kiếm chân chính.

Hắn chính là Tây Hải kiếm phái đệ tử thiên tài Đồng Lư.

Tại bên trong Quyển Liêm Nhân bình phán, Đồng Lư xếp tại đạo chiến thứ hai, thậm chí vượt qua Bạch Tảo cùng Đồng Nhan, gần với Lạc Hoài Nam.

Sự thật cũng như thế, tây sơn cư hành lang bên trong treo mấy chục bức hàn mai, chỉ có tiểu đội của hắn có thể miễn cưỡng đuổi theo đội ngũ của Lạc Hoài Nam.

Riêng lấy số lượng hoa mai để nói, Đồng Lư thậm chí không ít hơn so với Lạc Hoài Nam, chỉ bất quá bởi vì tiến vào cánh đồng tuyết không đủ sâu, không có gặp được quá nhiều Tuyết Quốc quái vật trung giai.

Bốn tên người tu đạo tuổi trẻ kia minh bạch, thật ra là mình kéo chậm tốc độ của Đồng Lư, trong lòng còn có áy náy, ngược lại trong lúc chiến đấu biểu hiện phi thường dũng cảm.

"Tinh Cửu tiền bối sao vậy? Vì sao nhiều ngày như vậy hắn còn không có chiến tích?"

"Không rõ ràng, trong đội ngũ sư huynh ta có cái đệ tử Côn Lôn, nghe hắn truyền lời, Tinh Cửu những ngày qua căn bản không có xuất thủ, thậm chí không hề rời khỏi ngọn núi kia."

"Ngọn núi ban đầu sau khi đến cánh đồng tuyết kia sao?"

"Không sai."

"Đây là sợ hãi sao? Nhưng nếu như ngay cả cánh đồng tuyết cũng không dám tiến, cần gì tới tham gia đạo chiến?"

Hàn phong như đao, tuyết rơi vòng quanh, rơi vào bên trên khuôn mặt phổ thông không có gì lạ của Đồng Lư.

Hắn nghe các đồng bạn nghị luận, mặt không biểu tình, bất vi sở động.

Nếu như trước Mai Hội kỳ chiến, hắn hoặc là cũng sẽ cảm thấy Tinh Cửu là người vô năng nhất gan, nhưng sau khi thấy được bàn cờ kia, hắn đương nhiên sẽ không nghĩ như thế.

Có thể chịu đựng sát cơ trên bàn cờ của Đồng Nhan, còn có thể phản sát thành công, vô luận đạo tâm vẫn là ý chí đều tất nhiên cực kỳ cường đại.

Chỉ bất quá hắn cũng nghĩ không thông, Tinh Cửu đến tột cùng suy nghĩ cái gì.

Bỗng nhiên, có tiếng kinh hô vang lên.

Đồng Lư đi trở về bên người đồng bạn, nhìn thấy bên trên pháp khí truyền đến tin tức mới nhất, nhướng mày, rất là giật mình.

.....

.....

Tinh Cửu đoàn người đi tại trên mặt tuyết, giữa lẫn nhau duy trì khoảng cách mấy trượng đến hơn trăm trượng, bảo đảm có thể đối với đồng bạn gần nhất dùng công pháp mình am hiểu nhất tiến hành cứu viện.

Cánh đồng tuyết mặt đất bỗng nhiên chấn động một cái, sau đó rất mau trở lại yên tĩnh.

Năm người dừng bước.

Lô Kim lấy ra pháp khí nhắm ngay đất tuyết, sắc mặt trở nên càng thêm âm trầm, quay đầu đối các đồng bạn kề nói: có cái gì.

Đất tuyết hoàn toàn yên tĩnh, như vùng đất chết, chỉ có thể nghe được hàn phong hú gọi.

Người tu hành tuổi trẻ này dù sao không có kinh nghiệm, chỉ biết liếm khí tĩnh thần, không lên tiếng, lại không nghĩ rằng tiếng bước chân đột nhiên biến mất cùng yên tĩnh đối với sinh vật dưới mặt tuyết lại là cảnh báo minh xác.

Phương xa đất tuyết bỗng nhiên nứt ra, sau đó hóa thành một đường ranh giới, hướng về nơi xa mà đi.

Đám người này sau khi tham gia đạo chiến, lúc này mới gặp trận đầu chiến đấu, có chút hưng phấn, càng nhiều hơn chính là khẩn trương, trong lúc nhất thời lại chưa kịp phản ứng.

Vì đào tẩu nhanh hơn, quái vật kia chui ra mặt tuyết, tốc độ trở nên càng nhanh. Cách khoảng cách hơn hai trăm trượng, mơ hồ có thể nhìn thấy đây là một thứ gì đó có chút giống nhện, ước chừng bàn tròn phổ thông, mặt sau trơn nhẵn như gương, dưới thân như thiểm điện bùng ra, thấy không rõ lắm.

"Tuyết tức thú!"

Đại Dàn la lớn: "Ai nhìn rõ là mấy cái chân?"

Tinh Cửu nói: "Sáu."

Nghe đáp án này, Ân Thanh Mạch đám ba người thần sắc buông lỏng chút, Đại Dàn càng lộ ra tiểu dung. Tuyết tức thú chân càng ít, giai tầng càng cao, càng thêm lợi hại, lục tức tuyết tức thú là yếu ớt nhất, ngay cả một lần tiến giai đều không trải qua, cho dù là người tu hành bình thường nhất, cũng có thể tùy tiện đối phó.

Tinh Cửu cúi xuống kiểm sát sau lưng.

Đại Dàn đưa tay ngăn cản nói: "Ta đến!"

Lời còn chưa dứt, hắn đã mau chóng lao đi.

Còn lại ba người cũng theo đó mà đi.

Trong khoảnh khắc, Đại Dàn đã chạy tới sau lưng tuyết tức thú, cầm trong tay thanh tác, bỗng nhiên kéo xuống.

Thanh tác là pháp bảo Côn Lôn, bao hàm xương giao chỉ uy, cái này trùng điệp một kích, lực lượng đầu chỉ ngàn cân, ngay cả tảng đá cũng sẽ nát.

Tuyết tức thú giáp xác mặc dù kiên cố, nhưng tuyết tức thú này bất quá là lục tức đề giai, căn bản là không có cách nào tiếp nhận loại cự lực này.

Bộp một tiếng trầm đục, giáp xác con tuyết tức thú kia trực tiếp vỡ ra, vô số tương dịch màu xanh hướng về bốn phương tám hướng phun ra, tựa như là mũi tên.

Đại Dàn đạp không mà quay về, đáp xuống trên mặt đất.

Ngũ Minh Chung hướng về phía trước vội xông, gọi ra kiểm thuẫn, đem Đại Dàn bảo hộ ở sau thuẫn.

Ân Thanh Mạch tốc độ muốn chậm một chút, giờ lên tinh âm mặc niệm chú ngữ, một đạo thanh quang từ tinh âm phun ra, như thác nước rơi xuống, đem nàng cùng Lô Kim bao phủ vào bên trong.

Chỉ nghe ba ba ba ba một trận dày đặc tiếng vang, giống như mưa rào, ở giữa xen lẫn thanh âm thiêu đốt tư tư.

Đội tương dịch màu xanh toàn bộ rơi xuống, Ngũ Minh Chung cùng Ân Thanh Mạch mới thu hồi pháp bảo.

Mặt ngoài kiểm thuẫn nặng nề kiên cố, tràn đầy những vết sâu lút nha lút nhít, đó cũng là vết tích bị nọc độc ăn mòn.

Tham gia đạo chiến trước đó, bọn hắn học qua tương quan tri thức, biết tuyết tức thú lục huyết có kịch độc, mà lại có tính ăn mòn cực mạnh. Nhưng chỉ có nhìn thấy chân thực hình tượng, bọn hắn mới biết được cho dù là tuyết tức thú cấp thấp nhất lại cũng nguy hiểm như thế, coi như có thể bị tùy tiện giết

chết, nhưng vẫn có thể uy hiếp được chính mình.

Nhìn về tuyết tức thú đã chết phía trước, Ân Thanh Mạch không khỏi có chút nghĩ mà sợ, chợt nhớ tới Tinh Cừu, lo lắng nhìn lại, phát hiện hắc đứng tại chỗ không xa, bạch y tung bay, một điểm nọc độc đều không dính vào.

Lúc này dị biến tái sinh.

Bên trong vô lung tuyết tức thú vỡ ra, bỗng nhiên nhảy ra một cái hắc ảnh nho nhỏ, phát ra kệt kệt quái khiêu, lấy tốc độ cực nhanh hướng về phương xa bỏ chạy.

"Thính nhĩ! Là thính nhĩ!"

Đại Dàn nhìn vật kia không những không sợ hãi, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Thính nhĩ là quái thú có trí tuệ vô cùng hiếm thấy tồn tại trong Tuyết Quốc trung giai, sinh hoạt tại bên trong giáp xác của tuyết tức thú, có thể dùng thanh âm đồng thời khống chế mấy trăm con tuyết tức thú.

Trên chiến trường, sứ mệnh trọng yếu nhất của thính nhĩ là thúc đẩy tuyết tức thú giống như thủy triều hướng quân đội nhân tộc khởi xướng tiến công.

Thính nhĩ tốc độ phi thường kinh người, trừ điểm đó ra không có nguy hiểm gì.

Ai có thể nghĩ tới, địa phương rời xa Tuyết Quốc hạch tâm, tại bên trong lục tức tuyết thú cấp thấp nhất thế mà cũng sinh hoạt một con thính nhĩ.

Đối với bọn hắc tới nói, đây thật là chuyện vô cùng may mắn.

Đại Dàn không chút do dự, chuẩn bị đuổi theo giết thính nhĩ.

Tinh Cừu cảm giác có chút không đúng, đưa tay muốn ngăn hắc lại.

Đại Dàn hiểu lầm hắc muốn đoạt công, hừ lạnh một tiếng, đẩy cánh tay hắc ra, lao ra ngoài.

Côn Lô Phái tại trên hàn sơn, am hiểu nhất phong tuyết thân pháp.

Đại Dàn không cần ngự kiếm, đạp không mà đi, mấy tức đã biến thành một cái chấm đen nhỏ phương xa, đuổi kịp con thính nhĩ kia.

Thanh quang chiếu sáng cánh đồng tuyết.

Tay hắc cầm thanh tác, hướng về mặt đất quất đi.

Bỗng nhiên, hắc hét thảm một tiếng, từ bên trong không trung rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 108: Bàn giao

Ân Thanh Mạch ba người chân động vô cùng, ngự pháp khí mau chóng lướt đi.

Bọn hắc dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ kia, Tinh Cừu đã có mặt ngay nơi đó.

Đại Dàn nằm trên mặt tuyết, sinh cơ đã mất, trên mặt bị một đồ vật sắc bén nào đó cắt ra mấy vết rách, máu thịt be bết, nhìn cực kì thê thảm.

Cây thanh tác kia gãy thành mấy chục đoạn, rải rác tại bốn phía thân thể của hắc, ở giữa có một cái lỗ đen cực nhỏ, sâu không biết mấy phân.

Bóng đen nhỏ kia hắc là thuận theo lỗ đen này chui vào trong lòng đất, tốc độ cực nhanh, ngay cả kiếm thức của Tinh Cừu đều không thể nhắm vào.

Hàn phong gào thét, xen lẫn hạt tuyết đập vào trên mặt mọi người, rét lạnh đến cực điểm, chung quanh hoàn toàn tĩnh mịch.

Trước khi tham gia đạo chiến, bọn hắc đều tìm hiểu tri thức tương quan, xác nhận chỉ cần không tiến vào trung tâm cánh đồng tuyết hắc là sẽ không gặp phải quái vật quá mạnh, vật nhỏ từ trong giáp xác của tuyết tức thú bay ra ngoài thấy thế nào chính là thính nhĩ, vì sao lại đáng sợ như thế, pháp bảo của Côn Lô đều không thể kích thương nó, ngược lại bị chấn đoạn thành mấy chục đoạn?

Trong lòng ba người Ân Thanh Mạch sinh ra rất nhiều bất an cùng sợ hãi, trong vô thức nhìn về phía Tinh Cừu.

Tĩnh Cửu trầm mặc nhìn thi thể trên mặt tuyết, lần nữa xác nhận vì sao người kia muốn để mình đến cánh đồng tuyết tham gia đạo chiến.

Tựa như hấn cùng Triệu Tịch Nguyệt đã từng nói, nơi này sinh tử nhiều nhất.

Đây ít nhất là một nguyên nhân.

.....

.....

Triều Ca Thành vào hạ dần dần trở nên oi bức, người tu hành trong Tây Sơn Cư lại không cần lo lắng tới vấn đề này.

Tại trong gió mát nhẹ nhàng trận pháp gọi đến, thường thức hàn mai trên bức họa, làm sao có thể cảm thấy nóng?

Theo thời gian trôi đi, hoa mai trong bức họa càng ngày càng nhiều, dẫn tới rất nhiều tán thưởng.

Mỗi bức họa đại biểu cho mấy người tu hành tham gia đạo chiến, bởi vì phong cách hành sự khác biệt, bày biện ra hình tượng tự nhiên cũng không giống nhau.

Lạc Hoài Nam bức họa, hoa mai nở rộ rõ nhất, Đồng Lư bức họa hoa mai lại dày đặc nhất.

Cho dù là những cành chỉ nở hai ba đóa hoa mai, hơi có vẻ keo kiệt, cũng có cố ý quật cường bất khuất.

Chỉ có bức họa kia y nguyên trống rỗng.

Có tiếng chuông vang lên, người tu hành giặt mình, chột mình bạch ý tứ, hướng hành lang đi ra ngoài, thổi lui đến đình nghỉ mát rải rác trên núi.

Có đại nhân vật đến đây thưởng họa, cần bọn hấn tạm thời né tránh.

Đứng trong núi rừng, nhìn mấy đạo thân ảnh dưới hiên phía xa như ẩn như hiện, đám người tu hành nghị luận âm ỉ, rất hiểu kì những đại nhân vật kia sẽ nói điều gì.

Rất nhanh đánh giá của những đại nhân vật kia đối với mai họa đã truyền đến nơi đây, được coi trọng nhất tự nhiên là đánh giá của Thiên Từ.

Thiên Từ đánh giá đối với Bạch Tảo tối cao, khen: "Bức họa này cân xứng mà có cốt cách, đẹp nhất."

Đám người tu hành có chút giặt mình, nghĩ thầm rõ ràng Lạc Hoài Nam biểu hiện tốt nhất, vì sao Thiên Từ ngược lại cho rằng hấn không bằng sự muội của mình?

Tĩnh tư một lát, nghĩ đến hai chữ cân xứng trong câu nói kia, mọi người mới mơ hồ minh bạch ý tứ của Thiên Từ.

Lạc Hoài Nam xác thực cực mạnh, một cây hàn mai nở ra hơn mười đóa hoa mai to lớn, nhưng hoa mai của đồng bạn còn lại lại không nhiều, cả bức họa nhìn xem có chút đậm nhạt không đều.

Trương phản, Bạch Tảo bức họa bên trong hoa mai phân bố phi thường đều đều, điều này đại biểu lấy năng đối với năng lực của các đồng bạn phi thường rõ ràng, có thể phát huy đầy đủ thực lực của bọn hấn.

Lấy lãnh tụ chính đạo tương lai tới làm tiêu chuẩn bình phán, năng xác thực hơn một bậc so với Lạc Hoài Nam.

"Thiên Từ đánh giá Tĩnh Cửu thế nào?"

Một người tu đạo nói ra vấn đề tò mò nhất trong lòng của mọi người.

.....

.....

Thiếu niên tăng nhân hai tay chấp sau lưng đi lại dưới mái hiên, hai chân trần rơi trên mặt đất, phát ra thanh âm bộp bộp, tựa như ngoạn đồng đến đập thanh.

Nhưng vô luận Côn Lôn Phái chương môn hay là Hòa Quốc Công, các đại nhân vật tu đạo giới đều thành thành thật thật đi theo phía sau của hấn, không dám tùy ý lên tiếng.

Thiếu niên tăng nhân đi đến trước một bức họa, dừng bước lại, nhìn trên đó vẽ lên mấy nhánh cây cùng măng lớn trống không, trên mặt lộ ra một vàng tiểu dung như có như không.

Nam Vong mặt không biểu tình xoay người sang chỗ khác.

Còn lại mấy vị đại nhân vật không tiện lợi trước mặt nàng nói cái gì, thần sắc lại giống như cười mà không phải cười, ý tứ rất rõ ràng.

Mai Hội đạo chiến, Thanh Sơn Tông biểu hiện từ trước đến nay cực mạnh, nhưng lần này chủ lực thường ngày —— những đệ tử thiên tài Lương Vong Phong kia, đều bởi vì Tinh Cửu mà không thể báo danh. Triệu Tịch Nguyệt nói sẽ tham gia đạo chiến, lại bởi vì chuyện kia bị ép rời khỏi.

Tinh Cửu đã xuất chiến, đương nhiên không hề nghi ngờ chính là đại biểu cho Thanh Sơn.

Chỉ là biểu hiện như bây giờ của hắn, không nói khiến Thanh Sơn hổ thẹn, cũng thật sự khiến người ta không nói được lời nào.

Bởi vì một ít sự tình năm đó, Côn Lôn chương môn thật sự không thích Tinh Cửu, nhìn bức họa trông không kia liền cảm giác thống khoái, cười lạnh hai tiếng.

Nam Vong nhìn hắn một cái, không nói gì.

Hòa Quốc Công tranh thủ thời gian hoà giải, nói: "Cũng không biết là gặp sự tình gì, hoặc là đồng bạn đã xảy ra chuyện gì."

"Không giải quyết được vấn đề trong đội ngũ, ngược lại bị đồng bạn liên lụy, đồng dạng cũng là vấn đề."

Côn Lôn chương môn cười lạnh nói: "Tựa như Thiên Tử nói như vậy, năng lực lãnh đạo không đủ, coi như kiếm đạo thiên phú có cao, cũng khó mang lại tác dụng gì."

Nam Vong có chút nhú mày, chuẩn bị nói cái gì.

Đúng lúc này, thiếu niên tăng nhân bỗng nhiên thờ dài, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

"Đều nói vị hậu đại của cổ nhân ta rất lười."

Thiếu niên tăng nhân nhìn bức họa kia cảm khái nói: "Hiện tại xem ra thật sự rất lười a."

.....

.....

Thiên Tử rời Tây Sơn Cư, trở về Tịnh Giác Tự.

Đánh giá của hắn đối với Tinh Cửu còn đang vang vọng Tây Sơn Cư.

Đám người tu hành nhìn nhau im lặng, nghĩ thầm lý do hoặc là nói cái có này thật sự là mới lạ, chỉ là làm sao luôn cảm thấy có chút ý tứ vô lại?

Nhưng Thiên Tử mở kim khẩu, ai dám chất vấn? Cứ xem tiếp là được, nhìn xem Tinh Cửu một khi không còn lười nhác, đến tột cùng sẽ vẽ ra một đóa hoa mai như thế nào.

Lúc này có họa sĩ từ sâu trong Tây Sơn Cư vội vàng đi ra.

Đám người tu hành biết thân phận của vị họa sĩ này, nhìn trên mặt vị họa sĩ kia thần sắc ngưng trọng, không khỏi có chút giật mình, nghĩ thầm hắn là có biến cố gì?

Vị họa sĩ kia trực tiếp đi tới trước bức họa nào đó đã được chú ý rất nhiều ngày, nhắc bút lên, tại chỗ trống không tùy ý vẽ lên một đóa hoa mai.

Mọi người rất giật mình, vội vàng tiến đến.

Đóa hoa mai kia rất nhỏ, mà dọc theo nhánh cây nhìn xuống, nhìn thấy chính là không nhận ra danh tự nào, đám người thấp giọng nghị luận.

Tuy nói hoa mai rất nhỏ, mà tiểu quái Tuyệt Quốc đề giai kia cũng không phải là Tinh Cửu tự tay giết chết, dù sao xem như có bắt đầu.

Chân chính khiến người chấn kinh lại ở phía sau.

Vị họa sĩ kia vẽ xong hoa mai, cũng không hề rời đi, mà đôi nhánh bút mới, chấm mực nước, cực kỳ nghiêm túc tại bên trên danh tự kia vẽ lên một đạo hắc tuyến.

Dưới hiên hoàn toàn yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

Đạo chiến rốt cục đã có người chết.

Đại Dàn là ai?

Vì sao hết lần này tới lần khác lại là đội ngũ của Tinh Cửu?

.....

.....

Tây Sơn Cư chỗ cao nhất có một tòa lăng vân kỳ phong, bên ngoài lan can đều là mây bay, nhưng che không được phong cảnh Triều Ca Thành.

Côn Lôn chuông môn đứng cạnh cột đá, hip mắt, sắc mặt rét lạnh đến cực điểm.

Đại Dân là đệ tử mà Côn Lôn trọng điểm bồi dưỡng, kết quả thế cứ thế mà chết đi, trong này tuyệt đối có vấn đề.

Hắn nhất định phải để Thanh Sơn Tông cho mình một cái công đạo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 109: Tính hiệu mười phần lạnh lẽo

Tây Sơn Cư trong đình viện nào đó, các thiếu nữ Thanh Dung Phong đang chuyện trò tin tức đạo chiến.

Các nàng nói mặt mày hớn hở, vỏ hạt dưa tung bay khắp nơi, nước trà trong ấm đã không biết đổi bao nhiêu lần.

Nam Vong trên mặt sương lạnh đi đến.

Thanh Dung Phong quy củ từ trước đến nay không nghiêm, nhưng nhìn phong chủ bộ dáng như vậy, các đệ tử nào dám lãnh đạm, tranh thủ thời gian thả chén trà cùng hạt dưa trên tay xuống, cùng hô lên hành lễ.

Nam Vong ngồi vào trong ghế, nhìn các thiếu nữ như hoa như ngọc, giận dữ nói: "Nhìn các ngươi bộ dáng này, khó trách thử kiếm đại hội biểu hiện bất bát như vậy, ngay cả một cái danh ngạch đạo chiến đều không giành được, các ngươi lần này đi theo ta tới Triều Ca Thành làm cái gì, tới chơi sao?"

Các thiếu nữ nghĩ thầm đám người mình không có tư cách tham gia đạo chiến, Thanh Sơn lại không tham gia cảm kỳ thư họa bốn hạng, Triều Ca Thành không phải là tới chơi sao?

Sau khi các nàng biết vì sao tâm tình Nam Vong tồi tệ như thế, mới cảm thấy lo lắng.

Mai Hội đạo chiến vốn cực hung hiểm, mỗi lần đều sẽ có người tu đạo trẻ tuổi chết đi, nhưng năm nay người chết cũng quá sớm rồi?

Mà Tinh Cửu sư thúc tại tối hậu phương, theo đạo lý mà nói sẽ an toàn nhất, Côn Lôn đệ tử đồng hành cùng hắn làm sao lại chết? Phiền toái nhất chính là, Côn Lôn đệ tử kia vừa mới thành công giết chết một cái Tuyệt Quốc quái vật đã chết rồi, rất dễ dàng để cho người ta sinh ra liên tưởng không tốt, nhất là đối những người luôn theo đuổi thuyết âm mưu.

"Nghe nói Hà Vị rất tức giận, muốn chúng ta bàn giao cho hắn."

Nam Vong vỗ mặt bàn, lạnh giọng nói: "Giao cái con mẹ hắn à!"

Các thiếu nữ cúi đầu đứng, coi như không nghe thấy câu nói này.

Hà Vị là tục danh của Côn Lôn chuông môn.

Theo lý mà nói, Nam Vong hẳn phải cho đối phương một chút tôn trọng. Nhưng các nàng sớm đã quen phong cách hành sự không kiêng kị gì của phong chủ, ngày thường bên trong Thanh Dung Phong, phong chủ tức giận đến cả chuông môn sư bá đều sẽ mắng vài câu, huống chi là chuông môn phái khác.

Năm đó sau khi Liên Tam Nguyệt bãi phong Thanh Sơn, tính tình Nam Vong đã thu liễm rất nhiều, nhưng quanh người đều là đệ tử của mình, nàng không muốn phải ức chế tâm tình, cười lạnh nói: "Chết chính là thua, sống chính là thắng, đây chính là đạo chiến, hắn muốn bàn giao cái gì?"

Một vị nữ đệ tử có phần được sủng ái khuyên: "Trong tình hình này, Tiểu sư thúc bị người ta nghị luận cũng là chuyện khó tránh khỏi, đợi tin tức từ hàn hào điều trở về, tự nhiên sẽ tốt."

Hàn hào điều chính là trấn phái đệ cầm của Côn Lôn Phái, thiên tính không sợ giá lạnh âm khí, ngày bình thường đều tĩnh dưỡng trong Cửu U hàn đàm, chỉ có Mai Hội cách mấy năm mới có thể được mời ra, phụ trách giám thị tình hình bên trên cánh đồng tuyết, xác định vị trí những người tu hành tuổi trẻ, tại một chút thời khắc nguy hiểm nhất cũng sẽ tự mình xuất thủ.

Kỳ thật Nam Vong cũng hiểu việc này, hàn hào điều là tổ tông của Côn Lôn, Hà Vị cũng không thể nói nó nói dối, mà coi như nó không nhìn thấy tình

hình lúc đó, ở đó còn có chứng nhân. Vấn đề ở chỗ..... Hiện tại ngay cả nàng đều cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, Tinh Cừ cùng Côn Lôn đệ tử kia chết có quan hệ hay không, nàng không nắm chắc chút nào.

Liền nhìn mấy năm Triệu Tịch Nguyệt đi du lịch giết người không chớp mắt, lại nghĩ đến vài ngày trước Thi Phong Thần đã chết, ai biết Tinh Cừ sẽ làm ra những chuyện gì.

Toà sơn phong nàng đã từng rất quen thuộc kia, hiện tại đã trở nên rất xa lạ rồi.

.....

.....

Triều Ca Thành vào đêm.

Tịnh Giác Tự hoa đào cũng đã sớm không còn, lối đi thông hướng chỗ sâu nhất vẫn đang sáng đèn.

Một vị lão tăng hướng về cuối con đường mà đi, nhìn như chậm chạp, kì thực chỉ dùng mấy tức thời gian đã đến trước cửa tĩnh thất.

Hắn điều chỉnh hô hấp, đẩy cửa vào, nhìn hình tượng trước mắt, lộ ra nụ cười vui mừng.

Hôm nay Thiên Tử đã chịu ngồi xếp bằng.

Mặc dù hắn chỉ cuộn lại một gói, mà nguyên nhân chủ yếu vẫn là thuận tiện để hắn nghiêng người đi xem đồng gậy gỗ kia.

"Không phải thánh nhĩ, hắn là thiết tuyến trùng."

Lão tăng biết việc này có chút gấp, không hề chậm trễ chút nào, nói thẳng ra kết luận của mình.

Lão tăng pháp hiệu Thích Hải, từng tại bên trong tòa thành nhỏ phương bắc kia phục thị Đạo Thánh mấy chục năm, nói đến hiểu rõ đối với Tuyết Quốc quái vật, toàn bộ Quả Thành Tự không có ai hơn hắn.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, Thiên Tử mới cần kiến nghị của hắn.

Thiết tuyến trùng là một loại dị trùng ở sâu trong Tuyết Quốc, bộ dáng tương tự như thánh nhĩ, cũng sống nhờ trong thân thể các loại tuyết thú, nhưng giáp xác dị thường kiên cố, xem như kiếm của Thanh Sơn Tông đều chưa chắc có thể chém được. Về phần lực sát thương kinh khủng, càng là cùng thánh nhĩ như ngày đêm khác biệt.

Nếu như tên Côn Lôn đệ tử kia gặp chính là thiết tuyến trùng, dưới tình huống hoàn toàn không có phòng bị, xác thực khó có cơ hội sống.

Thiên Tử ngẩng đầu lên, có chút không hiểu hỏi: "Loại côn trùng này không phải từ trước đến nay đều tại bên người vị kia ư?"

Thích Hải lão tăng biết Thiên Tử nói vị kia là ai, thần sắc ngưng trọng nói: "Mà thiết tuyến trùng đã rất nhiều năm chưa từng xuất hiện, coi như năm đó ngẫu nhiên có mấy cái như vậy tại thời điểm thú triều rút lui chui vào sâu trong lòng đất, nhưng lúc này là đầu hạ, cũng hắn là đang ngủ say mới phải, tại sao lại đột nhiên tỉnh lại?"

Thiên Tử mở to hai mắt, vô tội nói: "Ta làm sao biết đáp án."

Thích Hải lão tăng cười khò một tiếng, nói: "Chẳng lẽ năm nay lại sẽ có một lần đại thú triều?"

Nghe được hai chữ thú triều, Thiên Tử thần sắc nghiêm túc hơn chút, nói: "Ta đã để Độ Hải sư chất đi xem một chút."

Độ Hải tăng là Quả Thành Tự luật đường thủ tịch, ai cũng không biết, vị thiên tông cao tăng này đúng là đã lặng yên không một tiếng động đi phương bắc.

Thích Hải lão tăng lo lắng nói: "Muốn kết thúc đạo chiến sớm hay không?"

Năm nay Mai Hội do Thiên Tử tự mình chủ trì.

Chỉ có hắn có tư cách dùng một câu kết thúc trận đạo chiến này.

Thiên Tử nhìn về phía đồng gậy gỗ trên giường, tùy ý đưa tay nắm chặt một cây, sau đó rút ra.

Thích Hải lão tăng đột nhiên cảm giác được rất khẩn trương.

Mấy trăm cây gậy gỗ cứ như vậy sụp đổ, không có phát ra thanh âm quá lớn.

Thiên Tử nhìn đồng gậy gỗ xóc xếch kia, thời gian rất lâu không nói gì, tựa hồ là không quyết định chắc chắn được.

Quả Thành Tự am hiểu nhất là lường tâm thông.

Thiền Tử ở phương diện này tu vi càng thâm bất khả trắc.

Như thế do dự, là sự tình phi thường hiếm thấy.

"Viết thư cho mấy nhà cần biết đến, để bọn hần chuẩn bị sẵn sàng."

Thiền Tử an tĩnh một lát, tiếp tục nói: "Chúng ta đợi thư của Tào Viên."

.....

.....

Hàn hào điều thị lực cực kì sắc bén.

Bốn cái chấm đen nhỏ bên trên cánh đồng tuyết, đối với nó mà nói tựa như gần ngay trước mắt.

Nó có thể thấy rõ ràng bụi đất trên quần áo, tuyết đọng bên trên gầy, mỗi một trên mặt, mờ mờ trong ánh mắt của bọn hần.

Nó có chút không hiểu chính là, người trẻ tuổi đi ở trước nhất vì sao sạch sẽ như vậy?

Không có bụi đất, không có tuyết đọng, không có mỗi một, không có cảm xúc chấp trùng.

Đây cũng là sự tình Ân Thanh Mạch ba người nghĩ mãi không hiểu.

Đương nhiên, bọn hần còn có càng nhiều sự tình suy nghĩ không hiểu hơn.

Sau khi Đại Dần chết, Tinh Cừ bên trong ngọn núi kia khô tóa hơn mười ngày, giống như bỗng nhiên nghĩ thông suốt chuyện gì, bắt đầu hướng bên trong cánh đồng tuyết tiến lên.

Đồng bạn chết thảm không có phá hủy ý chí của ba tên người tu hành tuổi trẻ này, nhưng vẫn để cho bọn hần cảm thấy có chút mờ mờ, rất tự nhiên bắt đầu nghe theo ý nghĩ của Tinh Cừ.

Tinh Cừ không có ý tứ mang theo bọn hần săn giết Tuyết Quốc quái vật, rõ ràng trên đường đã từng gặp hai ba lần, hần lại nhìn cũng không nhìn một chút.

Hần tựa như đơn thuần đang đi đường.

Hần muốn đi đâu?

Nếu như vội vã muốn đi đâu, vì sao hần vẫn hành tẩu giống thường ngày như vậy, không có tăng thêm tốc độ, cũng không có mạo hiểm ngụy kiếm?

.....

.....

Sắc trời dần tối, hàn hào điều cũng đã sớm rời đi.

Tinh Cừ dừng bước.

Ba người đằng sau tranh thủ thời gian dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 110: Chỉ cần Tinh Cừ có cảm giác

Ngay nơi này."

Tinh Cừ dùng kiếm thức đảo qua, xác nhận bên trong phương viên mười dặm không có khí tức gì nguy hiểm.

Bất quá bây giờ hần cũng không dám hoàn toàn bảo đảm điểm này —— ngày đó hần cảm thấy không đúng, nhưng không hề phát hiện con thiết tuyến

trùng kia.

Mặc kệ là chống lại người tu đạo hay là Tuyết Quốc quái vật, kinh nghiệm chiến đấu của hắn đều rất ít.

Ân Thanh Mạch mắt nhìn sắc trời, lấy ra tinh âm đặt tại trên mặt đất.

Tối nay khả năng không mây, nàng muốn nhân cơ hội hiếm thấy này hấp thu chút tinh quang.

Tinh âm còn có hơn mười khóa tinh thực, có thể giúp người tu hành bổ sung chân nguyên huyết khí, nhưng mấy ngày qua lại chưa từng gặp phải chiến đấu, không cần thiết lấy ra.

Ngũ Minh Chung gọi ra kiếm thuần, gác qua ở giữa trên mặt tuyết.

Lô Kim mặc niệm chân ngôn, một đoàn ngọn lửa màu vàng óng rời tay mà đi, rơi vào bên trên kiếm thuần bắt đầu thiêu đốt, chiếu sáng bốn phía càng ngày càng mờ mịt.

Đoàn hỏa diễm này có thể một mực thiêu đốt đến sáng sớm ngày mai, có thể mang đến một chút ấm áp, cũng có thể là mang đến một chút nguy hiểm.

Tinh Cửu không phản đối hắn thả sáng đoàn lửa này, bởi vì hắn biết thời điểm tâm lý cần phải có rất trọng yếu.

Đây là một cái trận hình phòng ngự rất thực dụng.

Tinh âm tùy thời có thể tràn ra thanh quang trận pháp bảo hộ ba người, kiếm thuần cùng minh hỏa có thể phối hợp một công một thủ.

Tinh Cửu đứng ở bên ngoài, không có ý tứ ngồi vào bên trong.

Ân Thanh Mạch ba người quen thuộc, không nói gì thêm, nhắm mắt lại, cảm tinh thạch bắt đầu điều tức.

Bóng đêm dần dần sâu, mây tuyết dần dần tán, tinh quang rơi xuống, cực kỳ chậm rãi tiến vào trong tinh âm, không biết muốn dùng bao lâu thời gian, mới có thể tích lũy được một giọt.

Càng đi vào sâu trong cánh đồng tuyết, mây tuyết ngược lại càng ít, điểm này cũng dĩ vãng nhận thức rất khác biệt, không biết điều này có ý vị gì.

Tinh Cửu nhìn sao trời trong bầu trời đêm, nghĩ đến những chuyện này.

Hắn không biết đánh giá của Thiên Tử đối với mình.

Lúc trước hắn không muốn rời ngọn núi kia có mấy nguyên nhân, lười chỉ là một điểm trong đó, mấu chốt là hắn cảm giác không tốt.

Hắn vẫn cho rằng cảm giác là thứ không đáng tin cậy nhất.

Chỉ có thời điểm nguoi không cách nào thôi diễn tính toán rõ ràng cục diện, nguoi mới có thể nói ra hai chữ cảm giác.

Tựa như hắn lúc ấy cùng Đồng Nhan đánh cờ đã từng nói như vậy.

Lúc cái từ cảm giác này từ trong miệng của hắn nói ra, liền cho thấy hắn cũng tính không rõ cục diện trước mắt, điểm này dĩ nhiên không phải chuyện tốt.

Nói một cách khác, hắn chỉ cần có cảm giác, đó chính là cảm giác không tốt.

Mà chuyện không tốt, cuối cùng sẽ phát sinh.

Rất nhiều năm trước, sư huynh từng nói như vậy đối với hắn.

Hắn lúc ấy ở tại trên núi, còn có một nguyên nhân.

Hắn muốn xác định vị trí của chín tên Thanh Sơn đệ tử tham gia đạo chiến còn lại cùng hướng đi của đội ngũ bọn hắn.

Như thế hắn mới có thể suy tính ra, một khi có việc, mình như thế nào mới có thể tại trong thời gian ngắn nhất đem bọn hắn mang về.

Điểm này không quan hệ tới tinh thần trách nhiệm, chỉ là chuyện hắn vốn nên làm.

Nguoi ở trong thôn mở một gian tư thực, mang theo các học sinh ra ngoài đập thanh, liền phải trèo trên cây nhìn chăm chăm bên dòng suối, tùy thời chuẩn bị đem bọn hắn vớt lên, hoặc là đỡ lấy.

Muốn bảo hoàn toàn không có tinh thần trách nhiệm cũng không đúng.

Vì cái gì thiết tuyến trùng không nên xuất hiện tại phương nam cánh đồng tuyết sẽ xuất hiện tại trước mắt của hắn? Vì cái gì người khác không gặp được?

Phía trước cánh đồng tuyết chỗ sâu có cái gì đang đợi mình? Thiên địa sắp biến đổi lớn ư?

Đúng vậy, hẳn cho rằng hết thảy đều có quan hệ tới mình.

Nếu để cho người khác biết ý nghĩ của hẳn lúc này, nhất định sẽ cảm thấy đặc biệt hoang đường —— thế gian vì sao lại có người tự luyện đến mức như thế?

Coi như ngươi là Trung Châu Phái cường môn hoặc là Thiên Tử, cũng không có tư cách nói lời như vậy.

Tĩnh Cửu không nghĩ như vậy.

Ngàn năm qua thiên địa động tĩnh lớn nhất chính là do hẳn tạo nên.

Triều Thiên đại lục vô sự, là bởi vì hẳn trước đó đã làm đầy đủ chuẩn bị.

Nhưng vị bằng hữu của hẳn lâu dài nhìn vùng biển kia phát sinh biến hóa cực kì khủng bố, ngay cả đại tuyền qua hướng đi cũng thay đổi.

Hắn không đến cánh đồng tuyết, liền không cần suy nghĩ những này, đã tới, liền muốn tiếp nhận.

.....

.....

Gió đêm lạnh vô cùng, mặt đất không có một gốc cỏ dại, chỉ có tuyết quanh năm không thay đổi.

Tĩnh Cửu lấy ra ghế trúc ngồi xuống, đem trứng cầm tới trước mắt, yên tĩnh quan sát.

Tàng màng mỏng như sương kia có chút cứng rắn, ần ần có thể trông thấy bên trong.

Trong trứng không có bất cứ động tĩnh gì, nhưng hẳn biết vật kia còn sống, cảm thấy có chút ý tứ.

Đây thật là một loại sinh mệnh rất kỳ quái, thế mà có thể tại địa phương thiếu không khí, thiên địa nguyên khí ngăn cách sống sót thời gian dài như vậy.

Phải biết bên trong Thanh Sơn trấn thủ, cũng chỉ có nguyên quy có thể làm được điểm này.

Là sinh mệnh lực của nó thật ngoan cường như vậy, hay là tàng màng mỏng này làm ra tác dụng bảo hộ?

Hắn đưa ngón trỏ nhẹ nhàng vạch một cái trên màng mỏng, màng mỏng vỡ ra, sau đó lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khô cạn héo rút, lộ ra hình tượng trong trứng.

Đó là một con tiểu giáp trùng thuần bạch sắc, mọc lên sáu cái chân cực nhỏ, đầu lâu rất nhỏ, nửa núp ở bên trong thể xác.

Thể xác của nó là hơi mờ, ần ần có thể nhìn thấy nội bộ cấu tạo đơn giản.

Tiểu giáp trùng cứng ngắt bất động, khí tức hoàn toàn không có, cũng không có nhịp tim như nhân tộc cùng yêu loại, cũng đã là chết.

"Sống dậy."

Tĩnh Cửu ý thức rơi vào trên thân tiểu giáp trùng.

Tiểu giáp trùng sống lại.

Sáu cái chân nhỏ nhanh chóng rung động, tựa hồ muốn thông qua loại phương thức này, chứng minh mình đã cố gắng sống lại.

Tĩnh Cửu đem tiểu giáp trùng thu vào, sau một lát lại lấy ra, phát hiện nó còn sống, càng cảm thấy có ý tứ.

Hắn lật tay.

Tiểu giáp trùng theo hàn phong bay đến trên mặt tuyết.

Nó cùng tuyết đều là màu trắng, xen lẫn trong cùng một chỗ rất khó phát hiện.

Tiểu giáp trùng chậm rãi nhô ra sáu cái chân, hướng về nơi xa bò tới.

Tĩnh Cửu không để ý tới nó.

Tiểu giáp trùng dừng ở vị trí kia, tựa như đang phán đoán cái gì, cuối cùng lại bò lại bên cạnh ghế trúc.

Tinh Cửu nhìn về phía nó.

Tiểu giáp trùng cảm nhận được ý chí của hắn, không dám chống lại, bộp một tiếng lật lên, mở ra sáu chân, đem phần bụng lộ ra.

Tinh Cửu nghiêm túc nhìn xem, ánh mắt tại thể xác cùng chỗ khớp nối không ngừng dò đi.

Tiểu giáp trùng run rẩy lên.

Nó không có linh thức, mà lại vừa mới sinh, nhưng bản năng lại cảm nhận được sự hãi cực độ.

Bởi vì vị trí trong tầm mắt của Tinh Cửu, toàn bộ đều là chỗ yếu nhất của chủng loại bọn chúng

.....

.....

Nghị luận liên quan tới Mai Hội đạo chiến, hiện tại nhân vật trung tâm là Tinh Cửu, thậm chí số lần Lạc Hoài Nam được đề cập đến đều ít hơn hắn rất nhiều.

Không phải bởi vì biểu hiện của hắn siêu đám người, mà bởi vì hắn hoàn toàn không có biểu hiện.

Sau đó chứng minh tên Côn Lôn đệ tử kia từ vong không có quan hệ tới hắn, nhưng vẫn sinh ra một chút ảnh hưởng.

Từ Triều Ca Thành đến bên trong cánh đồng tuyết phía bắc Mặc Hải, không biết có bao nhiêu người đang nghị luận hắn, đương nhiên cũng sẽ đề cập con thiết tuyến trùng lẽ ra không nên xuất hiện kia.

"Mặc dù chúng ta còn không gặp thiết tuyến trùng, nhưng nơi này đã dần dần tới gần Tuyết Quốc cấm địa, lúc nào cũng có thể gặp được phiền phức."

Bạch Tảo nói: "Sau đó trên đường đi khả năng cần ngời thời gian dài huyền linh tra dịch, đối linh nguyên tiêu hao rất nhiều, ngời có thể chịu đựng được hay không?"

Vị Huyền Linh Tông nữ đệ tử kia nói: "Mỗi ngày ta cần bốn canh giờ nghỉ ngơi."

"Tốt, bốn canh giờ này ta đến thay thế, vất vả cho ngời." Bạch Tảo nhìn về phía một bên khác nói: "Gặp lại loại tình huống lúc trước, ngời xuất kiếm hơi chậm một chút, bảo đảm Mặc sư huynh hoàn thành không chế trước, tuyết trùng không có giáp xác, nhưng toàn thân dịch nhờn, rất khó một kiếm chặt đứt."

"Đã rõ."

Thanh Sơn đệ tử Yêu Tùng Sam nguyên lai cũng bên trong đội ngũ này.

Nơi này là một mảnh tuyết khâu, phía trước có sơn ảnh màu đen như ẩn như hiện, nhưng còn cách rất xa.

Bạch Tảo ngồi xuống, bốn tên đồng bạn đứng tại bốn phía, nghiêm túc nghe nàng bố trí phương lược.

Gió nhẹ mang tuyết, phát động lụa trắng trên mặt nàng.

Trời lạnh đất tuyết, rời xa nhân gian, cũng không biết nàng từ nơi nào mang theo ghế.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 111: Ngươi ở đâu giữa hoàng hôn và nắng sớm?

Thanh âm của Bạch Tảo rất nhẹ nhàng, thần sắc rất ôn hòa, nhưng đồng bạn nghe được cảm thấy rất chân thành, rất kiên nhẫn, lộ ra vẻ phi thường tin phục.

Ngay cả Yêu Tùng Sam cũng cảm thấy như thế.

Cảnh giới thực lực của thành viên trong đội ngũ này tương đối bình thường, ngoại trừ Bạch Tảo ra mạnh nhất chính là Yêu Tùng Sam

Không có siêu cấp chiến lực như Lạc Hoài Nam, cũng không có Đồng Lư, hoặc là những sát thần như Quá Nam Sơn, Cố Hàn như vậy, nhưng thành tích của bọn hắn trong đạo chiến lại phi thường ưu tú, bức đập huyết tâm mai đồ ở Tây Sơn Cư đã hoàn thành hơn phân nửa, còn đạt được Thiên Từ tán

duong

Năng lực suy tính cùng chỉ huy của Bạch Tào quá mạnh, lực tương tác của thần sắc cùng sức thuyết phục trong lời nói đủ để cho tất cả đồng bạn đều tin vào phán đoán của nàng.

Đây đại khái chính là lãnh tụ thiên nhiên.

Bởi vì nàng thông dong, đồng bạn lúc đầu bởi vì tin tức thiết tuyến trùng có chút bất an cũng bình tĩnh lại, bắt đầu bố trí trận pháp.

Bạch Tào ngẩng đầu lên, nhìn về phía đạo sơn ảnh phương xa.

Hàn phong lần nữa nổi lên, cuốn theo hạt tuyết, va chạm vào mảnh lụa trắng.

Nữ đệ tử Huyền Linh Tông dùng ánh mắt hỏi thăm có cần dừng tầm thăm hay không.

Bạch Tào mỉm cười lắc đầu ra hiệu không cần, hai tay nắm thật chặt y phục.

Kỳ thật nàng không hề tự tin giống như bề ngoài.

Côn Lôn đệ tử gọi Đại Dàn kia chết quá sớm.

Bất quá đạo chiến đã không đình chỉ, vậy hẳn không phải là vấn đề thú triều, không có quá nhiều nguy hiểm.

Sau đó nàng nhớ ra một việc, khoe môi hơi vênh, cười vui vẻ, hướng các đồng bạn hỏi: "Bọn hấn hôm nay tới chỗ nào rồi?"

Yêu Tùng Sam tiếp nhận pháp khí từ một đồng bạn nhìn qua, đi đến bên người nàng, sắc mặt có chút cổ quái nói: "Cách chúng ta còn hơn sáu mươi dặm."

Vài ngày trước, đám người bọn họ phát hiện có một đội ngũ quỹ tích hành tẩu có chút lạ, dường như hướng về phía bọn hấn mà tới.

Đội ngũ kia tốc độ không đặc biệt nhanh, nhưng nếu như đi tiếp như vậy, hai ngày sau song phương sẽ gặp nhau, ngay tại trước sơn ảnh màu đen nơi phương bắc kia.

Đạo chiến cạnh tranh mặc dù kịch liệt, nhưng tuyệt không có khả năng xuất hiện tình hình người tu hành nhân loại tự giết lẫn nhau.

Yêu Tùng Sam sắc mặt cổ quái dĩ nhiên không phải là cảnh giác, mà là bởi vì Tinh Cửu ngay trong đội ngũ kia.

.....

.....

Thời gian nắng sớm giáng lâm hơi trễ.

Bạch Tào đoàn người tiếp tục xuất phát hướng về phía sâu trong cánh đồng tuyết, tìm kiếm Tuyết Quốc quái vật tiến hành săn giết.

Phía trước tất nhiên càng thêm hung hiểm, nhưng đây chính là ý nghĩa của đạo chiến.

Thời gian hoàng hôn đến hơi sớm.

Các đồng bạn vây quanh bên người Bạch Tào, bắt đầu lắng nghe thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp của nàng.

Hôm nay bọn hấn săn giết hai con tuyết tức thú phổ thông, thời điểm chiến đấu phi thường cẩn thận, sợ tình huống ngoài ý muốn nổi lên.

Nhưng cuối cùng bên trong giáp xác của quái thú bọn hấn không phát hiện thính nhĩ, cũng không có phát hiện thiết tuyến trùng.

Các đồng bạn tản ra chuẩn bị trận pháp.

Bạch Tào ngồi trong gió tuyết, nghĩ đến chuyện này, sinh ra càng nhiều không hiểu.

Vì sao nhiều người tu hành tham gia đạo chiến như vậy đều không gặp được thiết tuyến trùng, lại làm cho Tinh Cửu bọn người xuất phát muộn nhiều ngày như vậy gặp được?

Nàng trong vô thức hỏi: "Tinh Cửu đến chỗ nào rồi?"

Yêu Tùng Sam nhìn thoáng qua pháp khí, nói: "Cách chúng ta còn hơn ba mươi dặm, phương hướng tây nam."

Ba tên đồng bạn còn lại liếc nhau, sau đó nhìn về phía Yêu Tùng Sam.

Bọn hấn biết Bạch Tào rất quan tâm đường đi của tiểu đội kia, nhưng hôm nay nàng hỏi không phải bọn hấn, mà trực tiếp hỏi Tinh Cửu, điều này có ý vị gì?

"Đừng nhìn ta, ta thật không biết điều gì."

Yêu Tùng Sam nói: "Theo ta được biết, Tinh Cửu sư thúc cùng Tịch Nguyệt sư thúc rời núi du lịch hai năm, thời gian còn lại đều tại bên trong Thanh Sơn tu hành, chưa từng gặp qua ngoại nhân."

Bọn hấn mới nhớ ra, đúng vậy, bên trong Thanh Sơn còn có một cái Triệu Tịch Nguyệt cơ mà.

.....

.....

Thời gian nắng sớm đến so với hôm qua càng chậm hơn.

Lúc ban ngày, đám người bọn họ không gặp phải bất luận Tuyết Quốc quái vật nào, ngay cả tuyết cũng ngừng.

Thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, hoặc là nói tĩnh mịch.

Càng ngày càng gần đạo hắc sắc sơn mạch kia, lộ ra yên lặng trang nghiêm như thế, khiến người ta sinh lòng sợ hãi.

Giữa hắc sắc sơn mạch có đạo hẻm núi, có thể thông hướng chỗ xa hơn, cũng chính là Tuyết Quốc chân chính.

Bạch Tào nhìn chỗ kia, trong lòng sinh ra báo động mãnh liệt, nói: "Châm lửa."

Hoàng hôn tiến đến so với hôm qua sớm hơn một chút.

.....

.....

Bóng đêm đã tới, dựa theo thói quen vài ngày trước, Tinh Cửu cũng đã hô ngừng, nhưng hôm nay hấn không như vậy, cho nên Ân Thanh Mạch ba người tiếp tục đi phía trước.

Tinh Cửu đi tại phía sau cùng.

Ba người tu hành tuổi trẻ kia phối hợp đã rất ăn ý, mà những ngày này một mực không gặp phải hung vật như thiết tuyến trùng.

Hấn mở bàn tay ra, con tiểu giáp trùng kia nhảy đến lòng bàn tay của hấn.

Tiểu giáp trùng vỏ ngoài vẫn là thuần bạch sắc, chỉ là qua mấy ngày lộ ra vẻ cứng rắn hơn rất nhiều, không còn non nớt yếu ớt giống lúc mới sinh.

Tinh Cửu chú ý tới, nó ở trong gió rét thời gian càng dài, hoặc là nhiệt độ ngoại giới càng thấp, tốc độ giáp xác cứng lại sẽ càng nhanh.

Về phần tiểu giáp trùng ăn như thế nào, hấn còn không biết, bởi vì hấn không có đề ý chuyện này, dù sao nó hiện tại còn sống.

Hấn bỗng nhiên cảm ứng được thứ gì, thu bàn tay về, nói: "Có người bị vây công."

Phía trước ba người dừng bước, giật mình nhìn về phía hấn.

Lúc này bên trên cánh đồng tuyết không có khả năng có người tu hành tà phái, sẽ chỉ là đồng bạn tham gia đạo chiến.

Ngũ Minh Chung hỏi: "Vị trí nào? Bao xa?"

"Đông bắc, mười một dặm."

Tinh Cửu không cần nhìn đã nói ra.

Nơi đó vốn chính là địa phương hấn muốn đi, bóng đêm giáng lâm hấn không có hô ngừng, cũng căn cứ vào nguyên nhân này.

Ân Thanh Mạch sắc mặt trắng nhợt nói: "Làm sao bây giờ?"

Tại cánh đồng tuyết đi nhiều ngày như vậy, ba tên người tu hành tuổi trẻ đã không khăn trương giống ban đầu, nhưng dù sao những ngày sau đó bọn hấn đều không trải qua chiến đấu, ấn tượng duy nhất vẫn là hình ảnh ngày đó Đại Dân chết thảm, bỗng nhiên biết phía trước có đồng bạn tham gia đạo chiến bị quái vật vây công, trong vô thức sinh ra cảm giác khiếp sợ.

Tinh Cửu cúi xuống kiểm sát sau lưng, nói: "Các người lưu tại nơi này, ta đi qua nhìn một chút."

Nếu như là bình thường, trong vòng khoảng cách hơn mười dặm ngự kiếm mà đi chỉ cần trong chốc lát, nhưng nơi đây đã là trung tâm cánh đồng tuyết. Tuy nói những ngày qua quỹ dị không có mây tuyết, nhưng bên trong không trung cương phong lại càng thêm cuồng bạo, hơn nữa cách mặt đất càng ngày càng gần, ngự kiếm mà đi nhiều nhất chỉ có thể cách mặt đất mấy chục trượng, rất dễ dàng bị đám quái vật lực đàn hồi kinh người đánh lên.

Ân Thanh Mạch ba người liếc nhau, quyết định, nói: "Chúng ta cùng đi."

Tinh Cửu cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

Ngũ Minh Chung gọi ra kiếm thuần.

Bốn người bước lên.

.....

.....

Trong hạp cốc một trận gió lạnh vô cùng lạnh ập đến, ngọn lửa trong đồng lửa bị nghiền ép sắp biến mất.

Một viên minh châu bay đến bầu trời đêm, tản mát ra hào quang màu ngà, chiếu sáng mặt đất phương viên hơn trăm trượng.

Bạch Tảo ngồi trên mặt tuyết, lụa trắng mang theo loang lổ huyết điểm, rất là yếu đuối, đúng là bị thương không nhẹ.

Bốn phía trong bóng đêm khắp nơi đều là thanh âm kỳ quái, tựa như kim loại ma sát, lại giống đồng la cao tốc chấn động, làm người sợ hãi.

Nàng biết đó là tuyết tức thú dùng chân trước sắc bén cứng rắn ma sát lẫn nhau, đây là tín hiệu tiến công.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 112: Thanh âm vang lên bên ngoài hàn vụ

Thời khắc minh châu bay lên không trung, Bạch Tảo thấy được rất nhiều bóng đen lít nha lít nhít, chỉ là đối phương tốc độ quá nhanh, dùng thần thức không cách nào tính toán rõ số lượng.

Năm nay địa điểm được chọn để tiến hành đạo chiến mãnh này là cổ chiến trường năm đó nhân tộc đối kháng thú triều, không biết bị cường giả Nhân tộc thanh lý qua bao nhiêu lượt, theo đạo lý mà nói không có Tuyết Quốc quái vật nào đặc biệt cường đại.

Nàng vốn cho rằng nguy hiểm chân chính sẽ là sau khi tiến vào hắc sắc sơn mạch, ai có thể nghĩ tới sâu dưới mặt tuyết vậy mà ẩn giấu nhiều tuyết tức thú như vậy.

Mà đám tuyết tức thú này tầng giai cũng rất cao, con tuyết tức thú vừa rồi hướng nàng khởi xướng tiến công vậy mà chỉ có ba chân, nhẹ nhàng nhảy lên mấy chục trượng, nhanh như thiểm điện.

Loại tuyết tức thú tầng giai này mặc dù vẫn không có trí tuệ, nhưng bản năng chiến đấu đã cực kỳ đáng sợ cường đại——con tuyết tức thú ba chân kia từ lòng đất đi vào nơi này, thời cơ hướng nàng khởi xướng tiến công vô cùng tốt, chính là thời khắc chuyển đổi nàng để Huyền Linh Tông đệ tử đi chi viện đồng bạn, chuẩn bị bày trận phòng ngự.

Cuối cùng nàng dùng pháp bảo đánh chết con tuyết tức thú kia, nhưng cũng phải trả giá là bị thụ thương.

Còn có hai tên đồng bạn ban đầu đã bị thương.

Tiếng chuông trong treo ở trong màn đêm không ngừng vang lên, trợ giúp người bị thương bảo vệ đạo tâm, đồng thời không ngừng cảnh báo lòng đất nơi nào có tuyết tức thú đánh tới.

Nữ đệ tử Huyền Linh Tông khoanh chân ngồi trên mặt tuyết, nhắm chặt hai mắt, được lực của viên đan dược vừa ăn đã tiêu hao hầu như không còn, không biết chân nguyên còn có thể chống đỡ bao lâu.

Theo tiếng chuông chỉ dẫn, một đạo ánh kiếm màu xanh đột nhiên lao đi, đột nhiên quay về.

Nhìn đạo kiếm quang kia, trong mắt Bạch Tảo sinh ra thần sắc thương thức, kiếm của Thanh Sơn quả nhiên ghê gớm.

Yêu Tùng Sam mất nhìn phi kiếm trở lại trước người, xác nhận thân kiếm không bị huyết dịch của tuyết tức thú ăn mòn, hơi yên tâm một chút, nhìn về

phía Bạch Tảo hỏi: "Thế nào?"

Hắn thật sự rất bội phục thiếu nữ áo trắng mới nhìn qua yếu đuối vô cùng này.

Không hổ là minh châu của Trung Châu Phái chương môn, khí độ lãnh tụ cùng năng lực chỉ huy đều cực mạnh, tùy thân pháp bảo linh giai cực cao, thể mà bản sự bố trí trận pháp cũng cao minh như thế.

Viên minh châu trong bầu trời đêm, không phải vèn vèn dùng để chiếu sáng, càng là trụ cột một cái trận pháp, được Bạch Tảo dùng thần thức kích phát, tạo thành một đạo bình chương cực kì kiên cố.

Đạo bình chương này chặn tuyệt đại bộ phận tuyệt tức thú trong bóng đêm, đám tuyệt tức thú từ lòng đất chui ra ngoài thì bị hắn cùng vị Huyền Linh Tông sư tỷ kia phối hợp đánh giết.

Chỉ là Huyền Linh Tông sư tỷ chân nguyên tiêu hao quá nhanh, Bạch Tảo lại bị thương, không biết còn có thể duy trì trận pháp này bao lâu.

Bạch Tảo nhìn rất yếu đuối, ánh mắt lại rất bình tĩnh tự tin.

Vượt qua thời khắc nguy hiểm ban đầu bị bảy tuyệt tức thú tập kích, nàng có lòng tin mang theo tất cả đồng bạn chèo chống đến bình minh.

Đến lúc đó coi như hàn hào điều không phát hiện tình huống nơi này của bọn hắn, tin tưởng cũng sẽ có viện binh, coi như cái gì cũng không có, vấn đề cũng sẽ không quá lớn.

Ngay tại thời điểm nàng nghĩ đến những chuyện này, bỗng nhiên cảm giác được bốn phía trở nên càng thêm rét lạnh.

Lúc trước nàng đã chú ý đến, trong hạp cốc ập tới một trận gió lạnh vô cùng, đồng lửa đều suyết nửa dập tắt.

Cánh đồng tuyết xác thực cực kì giá lạnh, nhưng nhiệt độ thấp như vậy vẫn là sự tình cực hiếm thấy.

Một mảnh sương mù dày đặc chẳng biết lúc nào từ trong hạp cốc dâng lên, bao phủ mảnh cánh đồng tuyết chỗ bọn hắn.

Làn sương mù này so với làn gió vừa rồi càng thêm rét lạnh, bên trong phảng phất ngưng kết vô số băng tinh, cho dù bọn hắn là người tu hành, da thịt lộ ở bên ngoài đều cảm thấy đau đớn như kim châm.

Ngon lửa lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được hạ thấp độ cao.

Bạch Tảo thần sắc ngưng trọng, nói: "Khả năng sắp không chịu được nữa."

Mảnh sương mù này không biết do vật gì hình thành, lạnh lẽo vô cùng, ngay cả thần thức tại trong đó đều sẽ bị ngưng trệ.

Bạch Tảo thần thức cùng viên minh châu trong bầu trời đêm tương liên, cảm thụ rõ ràng nhất.

Không có thần thức duy trì, trận pháp tự nhiên sẽ dần dần tiêu tán.

Yêu Tùng Sam có chút nhũn mảy, đi đến trước người Bạch Tảo, thanh kiếm chuyển động theo.

Huyền Linh Tông nữ đệ tử mở to mắt, cùng hai người tu hành thụ thương khác đỡ nhau đi tới hai bên Bạch Tảo, gọi ra pháp khí hộ thân sau cùng.

Sương mù càng ngày càng đậm, đồng lửa càng lúc càng mờ nhạt, cho đến cuối cùng dập tắt.

Viên minh châu kia cũng càng ngày càng mờ, cho đến không còn cách nào trông thấy.

Sương đêm che khuất tất cả, tiếng ma sát vang lên lần nữa, càng thêm dày đặc, hơn nữa cách bọn hắn gần hơn rất nhiều.

Mảnh sương mù này sẽ tan sao?

Bạch Tảo nghĩ đến vấn đề này.

Đạo chiến đương nhiên là thí luyện cực kì hung hiểm, không đến thời khắc quan trọng nhất, các sư trưởng chắc chắn sẽ không xuất thủ, nhưng lúc chiến đấu thay đổi trong nháy mắt, thật sự xảy ra chuyện, ngay cả trường bối Hóa Thần cảnh cũng có thể không kịp xuất thủ. Những năm qua tình hình tương tự phát sinh rất nhiều lần, cho nên mỗi lần Mai Hội đạo chiến đều sẽ có không ít người dự thi chết đi.

Huống chi trận hàn vụ hôm nay tới quá mức đột nhiên, quá mức quý dị, quá mức đáng sợ, nàng tại bên trong dĩ vãng ghi chép chưa từng nhìn thấy.

Nếu như sư huynh ở đây, hắn sẽ làm thế nào?

Trong bóng tối, tay của nàng rơi vào bên hông, cầm hai món đồ vật lạnh buốt.

Nơi này có năm người, số lượng không đủ.

Nàng ở trong lòng lặng yên suy nghĩ, buông lỏng tay ra.

Ngay tại một khắc nàng buông tay ra, trong bóng đêm truyền đến một thanh âm.

Tại bên trong cục diện hiểm ác cỡ này, âm thanh kia vẫn bình tĩnh như thế, không có chút cảm xúc chập trùng, thậm chí có vẻ hơi lạnh lùng, lại tự nhiên khiến người tin phục.

"Thu linh."

Vị Huyền Linh Tông nữ đệ tử kia trong vô thức triệu hồi thanh âm linh.

Trong bóng đêm vang lên tiếng xé gió.

Một món đồ rơi vào trên mặt tuyết, tóe lên rất nhiều mảnh tuyết, rơi vào trên mặt Yêu Tùng Sam.

Nhưng cùng hàn ý trong sương mù dày đặc so sánh, những mảnh tuyết này lại để hân cảm giác có chút ấm áp.

Đạo thanh âm bình tĩnh kia lần nữa vang lên.

"Dừng thẳng thẳng."

Yêu Tùng Sam mơ hồ có thể nhìn thấy ngay tại trước người hai trượng, một đạo bóng đen cao ước chừng hai người dựng lên.

Ngay sau đó lại là một tiếng va đập cực kỳ nặng nề, sau đó là một tiếng kêu đau.

Âm thanh kia không có chút nào đình trệ vang lên lần nữa.

"Tĩnh âm."

"Châm lửa."

"Đoạn hàn chi."

.....

.....

Đồng lửa một lần nữa được đốt lên, mặc dù thể lửa có chút yếu ớt, y nguyên chiếu sáng phụ cận.

Chân nguyên chi hỏa tại trong sương mù cực độ rét lạnh, y nguyên có thể chèo chống một đoạn thời gian.

Trước đồng lửa trên mặt đất đặt một tinh âm màu u lam, điểm điểm tinh quang từ bên trong nước phun ra, đem đám người bao phủ tại bên trong.

Ngay tại bên ngoài tinh quang bình chương mấy bước, một con tuyết tức thú gầy dựa ý đồ đứng lên.

Yêu Tùng Sam bấm kiếm quyết, thanh kiếm phá sương mù mà đi, xuyên qua đầu con tuyết tức thú kia, kéo ra một đạo máu xanh.

Thanh kiếm cũng không bay về, tại bên trong hàn vụ tiếp tục lướt qua.

Chẳng biết tại sao, trong sương mù mang theo hàn ý, uy lực kiếm quang tựa hồ lớn hơn, trong nháy mắt lần nữa chém giết hai đầu tuyết tức thú.

Nghe được ba chữ đoạn hàn chi, Yêu Tùng Sam xác nhận chủ nhân của thanh âm này là ai.

Đoạn hàn chi, là thức thứ bảy trong tuyết lưu kiếm pháp của Thượng Đức Phong.

Chỉ có Thanh Sơn đệ tử mới biết được trước lúc hân nhập Lưỡng Vong Phong đó là Thượng Đức Phong đệ tử.

Ngoại trừ Yêu Tùng Sam, ba người còn lại đều có chút không kịp phản ứng, bởi vì cục diện chuyển biến quá nhanh.

Bạch Tào biết người đến là ai.

Từ đoàn chân hỏa cùng tinh âm kia, nàng nhận ra đối phương hẳn là Huyền Thiên Tông cùng Trích Tinh Lâu đạo hữu.

Trong đội ngũ của Tinh Cừ liên có hai vị này.

Hắn đâu?

.....

.....

Không biết bởi vì ánh lửa hay là tinh âm, hay là tuyết lưu kiếm pháp của Yêu Tùng Sam uy lực đột nhiên tăng lớn, tuyết tức thú lần nữa lui trở về trong bóng đêm, không dám tới gần.

Hàn vụ quá nặng, ánh lửa không cách nào chiếu sáng quá xa, mọi người nhìn về phía bốn phía, cái gì đều không nhìn thấy, chỉ có thể nghe được thanh âm.

Đó là thanh âm kiếm sắt phá không, là thanh âm kim thạch vỡ ra, trừ cái đó ra là tiếng kêu thảm thiết khó nghe của tuyết tức thú.

Nhưng tuyết tức thú trong bóng đêm nhiều như vậy, hẳn có thể chịu đựng được sao? Vì sao không tiến vào phạm vi phòng ngự của tinh âm, sau đó chính đốn lại đội hình?

Nghe thanh âm bên trong sương đêm, Yêu Tùng Sam rất lo lắng, mấy lần đều muốn lao ra, nghĩ đến không nhận được mệnh lệnh, cưỡng ép nhịn xuống.

Trong sương mù thanh âm càng ngày càng mật, lại dần dần biến xa, cho đến cuối cùng biến mất không còn tăm tích.

Yêu Tùng Sam cũng nhịn không được nữa, nói: "Ta muốn đi ra ngoài nhìn xem."

Bạch Tảo nói: "Hắn chưa hề nói."

Yêu Tùng Sam nói: "Ta lo lắng cho hắn."

Bạch Tảo nói: "Ta tin tưởng hắn."

.....

.....

Những người tu đạo tuổi trẻ khẩn trương chờ đợi, trị liệu thương thế, giao thế nghỉ ngơi, còn muốn chống cự hàn ý trong sương mù, một đêm vô tâm nói chuyện.

Không biết bao lâu trôi qua, sương mù rốt cục có dấu hiệu tiêu tán.

Huyền Linh Tông nữ đệ tử mở to mắt, nhìn về phía nắng sớm cực kì nhạt trên không trung, trên mặt lộ ra mỉm cười vì sống sót sau tai nạn.

Ngoài sương mù có tiếng bước chân vang lên.

Tất cả mọi người nhìn tới.

Tinh Cửu từ trong sương mù đi ra.

Ánh lửa yếu ớt cùng nắng sớm đồng thời rơi vào trên mặt của hắn.

Bạch Tảo lặng lẽ nhìn hắn, nghĩ thầm thật là dễ nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 113: Vô số huyết mai phương xa

Mặt trời mới mọc lên, hàn vụ cuối cùng đã hoàn toàn tan biến, tầm mắt của mọi người theo hướng sương mù nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy hơn mười con tuyết tức thú gục xuống mặt đất, đã chết từ lâu.

Trong đó con tuyết tức thú cao giải hình thể rõ ràng khá lớn, là bị Bạch Tảo dùng pháp bảo oanh sát, chỉ còn lại nửa mảnh thân thể tàn phế. Bốn cái tuyết tức thú đầu lâu bị xuyên thủng, hẳn là Yêu Tùng Sam dùng Thanh Sơn kiếm pháp giết chết. Còn lại những tuyết tức thú kia tử trạng càng thêm thê thảm, gãy chân nứt giáp, máu màu xanh chảy khắp nơi.

Tầng đá bị máu độc nhiễm lên nổi lên bong bóng, phát ra tư tư tiếng vang, hình tượng rất đáng sợ.

Càng khiếp sợ chính là, tại địa phương xa hơn còn có thi thể tuyết tức thú, cứ cách mấy chục trượng lại có một hai con, một mực lan tràn đến ngoài mấy

trăm triệu.

Thậm chí tại chỗ xa hơn còn có thể mơ hồ nhìn thấy hình ảnh cùng loại.

Rốt cuộc đã chết bao nhiêu tuyết tức thú?

Mọi người thế mới biết, nguyên lai đêm qua thanh âm bên ngoài sương mù biến mất không phải xảy ra chuyện, mà là hắc đười theo giết đám tuyết tức thú kia ư?

Bọn hắc đười nhìn về phía Tinh Cửu, trong ánh mắt tràn đầy chán kinh, ngay cả Yêu Tùng Sam cũng giống như vậy.

Đêm qua nồng vụ rét lạnh như vậy, thậm chí có thể ngăn cách thần thức, đối với người tu hành cực kì bất lợi, tuyết tức thú dựa vào bản năng chém giết lại có thể không bị ảnh hưởng.

Hắc đười làm sao làm được hết thảy?

.....

.....

Tinh Cửu cùng Bạch Tảo đứng sóng vai.

Một áo trắng tung bay.

Một váy trắng bông bênh.

Những người tuổi trẻ kia nhìn hình ảnh này, trên mặt lộ ra mỉm cười, ai không thích hình tượng tốt đẹp như thế chứ.

Trung Châu Phái thiên chi kiều nữ, Thanh Sơn Tông kiếm đạo kỳ tài, thật sự là một đôi bích nhân.

"Người ủng hộ ai?"

Huyền Linh Tông nữ đệ tử mở to hai mắt nhìn Yêu Tùng Sam hỏi.

"Ta không biết người đang nói cái gì." Yêu Tùng Sam nói.

Huyền Linh Tông nữ đệ tử nhếch miệng, tỏ vẻ khinh thường.

Yêu Tùng Sam mặt không biểu tình nghĩ đến, Bạch Tảo cô nương tuy tốt, nhưng mình đương nhiên sẽ ủng hộ Triệu sư thúc.

.....

.....

Hình ảnh Tinh Cửu cùng Bạch Tảo đứng sóng vai nhìn rất đẹp, nhưng hình ảnh mà bọn hắc đười nhìn lại không như thế.

Đầy đất tàn thi của tuyết tức thú, chất lỏng màu xanh so với rêu càng làm cho người ta buồn nôn, bồi lên bên trên tuyết trắng.

Nhưng bọn hắc đười cũng không thèm để ý, mà bọn hắc đười ban đầu đối thoại, cùng hình tượng trước mắt không có bất cứ quan hệ nào.

"Đêm hôm ấy người đã đáp ứng ta, tạm thời không động đến Bất Lão Lâm." Bạch Tảo nói.

Tinh Cửu xuất hiện rất kịp thời, nàng liền kim đan cũng không đựng tới, thương thế cũng không nặng, dung chút đan dược đã rất nhanh hồi phục tinh thần.

Tinh Cửu nghĩ đến lời đêm hôm ấy nàng đã nói, nói: "Ta động đến không phải Bất Lão Lâm."

Bạch Tảo nhìn hắc đười nghiêm túc nói: "Người không có chứng cứ nói Thi Phong Thần tham dự chuyện này, vậy người liền không nên động đến hắc đười."

Tinh Cửu nói: "Các người cũng không có chứng cứ."

Lời này nói chính là có rất nhiều người bao gồm cả Trung Châu Phái bên trong hoài nghi, Thi Phong Thần bị hắc đười bức tử.

Bạch Tảo nói: "Người hắc đười là rất rõ ràng, chỉ bằng Thi Phong Thần căn bản không có cách nào thuyết phục Bất Lão Lâm."

Tinh Cửu nói: "Đúng vậy, ta biết hắc đười cùng người của phủ Cảnh Tân có liên hệ."

Bạch Tảo thần sắc càng thêm nghiêm túc, nói: "Chẳng lẽ không có chứng cứ, người còn chuẩn bị động đến thái tử ư?"

Tĩnh Cửu nói: "Trên thực tế, là ta động hấn trước, sau đó mới có những chuyện này."

Cho nên mặc kệ từ thái tử nhìn bên này, hay là từ bên kia nhìn, Triệu Tịch Nguyệt bị ám sát đều bởi vì hấn.

Nội dung câu nói này, Bạch Tảo cảm thấy cần về sau cần thận suy nghĩ. Nàng không còn thảo luận vấn đề này, chỉ vào những cử động trên mặt tuyết, nói: "Đêm qua đám tuyết tức thú không phải từ trong hạp cốc mà ra, mà từ sâu trong lòng đất chui ra ngoài."

Tĩnh Cửu nói: "Người muốn nói điều gì?"

Bạch Tảo nói: "Người gặp phải thiết tuyết trùng, còn có tuyết tức thú đêm qua, có thể là năm đó thời điểm thú triều còn sót lại ẩn giấu ở sâu dưới lòng đất."

Tĩnh Cửu nói: "Có thể ngủ say lâu như vậy?"

Bạch Tảo nói: "Chỉ cần chôn đủ sâu."

Tĩnh Cửu hỏi: "Vậy tại sao chúng nó lại ra? Không thể nào là bị đạo chiến đánh thức."

Bạch Tảo nói: "Ta cho rằng không phải bọn chúng muốn tiến công chúng ta, mà là muốn lui về Tuyết Quốc, chỉ là vừa dịp gặp chúng ta. Mặc dù ta không rõ Tuyết Quốc xảy ra chuyện gì, nhưng quái vật ngủ sâu trong lòng đất mấy trăm năm thế mà lại tập thể thức tỉnh, tất nhiên là chuyện lớn."

Tĩnh Cửu nghĩ thâm, vậy mình xác thực cần tới xem một chút.

.....

.....

Vào lúc giữa trưa, ánh nắng quá mạnh, không thích hợp để mình tưởng tĩnh tu.

Các tông phái sư trưởng cùng các đệ tử lần lượt từ trong đình viện tây sơn cư đi ra, dựa theo thói quen những ngày này tản bộ đến dưới hiên, thưởng thức mấy chục bức mai họa.

Bọn hấn đương nhiên quan tâm nhất là biểu hiện của đệ tử nhà mình, trừ cái đó ra liền Lạc Hoài Nam, Bạch Tảo cùng Đồng Lư ——bức mai đồ của Bạch Tảo đạt được Thiên Tử ca ngợi, Lạc Hoài Nam cùng Đồng Lư hoa mai kết đến nhiều nhất, mà lại nghe nói bọn hấn hướng sâu trong cánh đồng tuyết tiến lên cũng xa nhất.

Tĩnh Cửu mai đồ cũng từng nhận qua rất nhiều quan tâm, nhưng liên tục mấy ngày không có gì thay đổi, mọi người dần dần phai nhạt hứng thú.

Họa sĩ từ bên trong cao lầu đi ra, mọi người thuận theo hành tẩu, phát hiện họa sĩ cuối cùng dừng lại tại trước bức mai họa của Tĩnh Cửu, không khỏi có chút giật mình.

Tiểu đội kia rốt cục có thu hoạch mới sao? Hay là nói..... Lại chết người?

Có chút kỳ quái là, người họa sĩ kia cũng không nâng bút bắt đầu vẽ mai, mà là nhìn chăm chăm bức giấy vẽ tuyết đại bộ phận đều là trống không kia, thần sắc có chút mờ mịt.

Sau một lát, hấn nhìn thoáng qua hồ sơ cầm trong tay, tựa hồ là muốn làm một chút xác nhận, sau đó lại tiếp tục nhìn chăm chăm bức họa ngẩn người.

Rốt cục có người tu hành nhện không được hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Người họa sĩ kia mặt mũi tràn đầy sầu khổ nói: "Ta không biết về làm sao."

Nghe lời này, mọi người có chút ngạc nhiên, nghĩ thầm mặc kệ là muốn thêm hoa mai, hay là gạch tên, bất quá là động bút, lại có cái gì khó?

Vang lên tiếng gió.

Hon mười vị đại nhân vật tu hành giới đi vào trong sân.

Côn Lôn chương môn, Đại Trạch lệnh, Báo Thông thiên viện trụ trì, Nam Vong, Trung Châu Phái vài ngày trước rất ít xuất hiện cũng tới một vị trưởng lão Hóa Thân Kỳ. Không có tiếng chuông vang lên, mang ý nghĩa không cần tân đi, những người tu đạo nhao nhao khom mình hành lễ, lui qua dưới hiên, không hề rời đi, càng thêm kỳ quái, nghĩ thầm đến tột cùng xảy ra đại sự gì?

Nam Vong nhìn người họa sĩ kia hỏi: "Vì sao còn không vẽ?"

Họa sĩ cười khổ nói: "Thực sự không biết đặt bút như thế nào."

"Bằng không ta đi thử một chút?"

Hà Triêm từ đình viện đi đến.

Thiên phú tài hoa của hấn tự nhiên không cần nhiều lời, còn từng cầm Mai Hội họa chiến thứ hai, bởi vì một ít nguyên nhân, hấn không tham gia đạo chiến năm nay.

Côn Luân chường môn nhìn hấn lạnh giọng nói: "Cũng coi như ngươi làm vài việc."

Nam Vong nói: "Về xem chút."

Hà Triêm mỉm cười hành lễ, đi đến trước bức họa, tiếp nhận hồ sơ trong tay họa sĩ, cúi đầu nhìn lại.

Hấn đã đoán được một chút, nhưng nhìn văn tự bên trên hồ sơ, vẫn còn có chút giật mình, chợt trên mặt hiện ra một nụ cười khổ, nghĩ thầm khó trách không dễ vẽ.

Hấn nhìn bức họa kia tĩnh tư một lát, từ trong tay họa sĩ tiếp nhận bút, chấm chút chu sa, thủ đoạn hơi chán, liền hướng trên bức họa quét tới.

Ba ba ba ba, thanh âm dày đặc vang lên, tựa như mưa rơi.

Những thuốc màu đỏ tươi rơi vào trên giấy trắng, lốm đốm lấm tấm, cũng giống là mưa.

Mọi người rất giật mình, nghĩ thầm Hà Triêm đang làm cái gì?

Hà Triêm không để ý đến, đôi nhánh bút mảnh, chấm chút mực, tĩnh tâm ngưng ý tiếp tục vẽ tranh.

Một sợi dây mực xuất hiện ở giữa đầy giấy điểm đỏ.

Dây mực cực nhỏ, cực kì nhạt, nếu như không chăm chú nhìn thậm chí có thể sẽ nhìn không ra.

Mọi người dần dần minh bạch hấn đang làm gì.

Đó là vượn hướng nhánh mai phương xa.

Vậy những điểm lấm tấm đỏ tươi như máu này thì sao? Chẳng lẽ chính là trên cành kết hoa mai?

Vậy cần có bao nhiêu đóa hoa mai?

Hành lang yên tĩnh im ắng.

Mọi người chấn kinh im lặng.

Trong vòng một đêm, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 114: Lại là Tĩnh Cửu

Trong ngoài hành lang, yên tĩnh im ắng.

Vô số ánh mắt theo ngòi bút của Hà Triêm mà di động.

Mọi người thần sắc chấn kinh, lại có chút mờ mịt.

Không bao lâu sau, Hà Triêm ngừng bút, tường tận xem xét một lát, có chút thỏa mãn nhẹ gật đầu.

Hấn đem bút trả lại cho họa sĩ, từ bên hông cỡi xuống bầu rượu uống một hớp, thoải mái mà thở một hơi dài.

Côn Luân chường môn cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm, cứ như vậy rời đi.

"Về coi như không tệ, không có mất mặt."

Nam Vong lưu lại một câu nói như vậy, cũng rời khỏi hành lang.

Câu nói này nghe tựa như đang tán dương Hà Triêm, nhưng ai cũng biết nàng nói chính là Tinh Cửu, nói cho tất cả mọi người ở đây nghe được.

Bất quá bức họa này của Hà Triêm xác thực vô cùng tốt.

Nhánh cây kia khúc chiết mà vuron thẳng, hướng về bầu trời xám xịt phương xa lan tỏa, hồng mai tại đầu cành như tản ra hòa diễm, rõ ràng đang ở trước mắt, nhưng lại xa cuối chân trời.

Trước kia trên bức họa này rất nhiều mảng trống, nhưng hôm nay số lượng hoa mai quá nhiều, dựa theo họa pháp thường ngày, cho dù là hoa mai vẽ cách điệu nhỏ nhất cũng vô pháp toàn bộ vẽ vào. Hẳn dùng phương pháp rất mưu lợi, cũng có thể được xưng tụng là xảo quyết, giải quyết vấn đề khó giải quyết này, càng quan trọng hơn là, ý cảnh phi thường xa xăm, đáng giá ngẫm nghĩ.

Tại ngoài hành lang đám người tu hành đang quan sát đã tỉnh hồn lại, nhao nhao tiến lên, nhìn chi tiết bên trong bức họa nghị luận không ngừng, khó mà tiêu mất chán kinh trong lòng.

"Đây là có chuyện gì? Vì sao muốn vẽ nhiều hoa mai như vậy? Đến cùng là bao nhiêu đóa?"

"Cái này làm sao mà đếm?"

Đám người tu hành chỉ có thể nhìn ra, toàn bộ hoa mai phát ra từ nhánh cây của ủa, lại không cách nào đếm rõ số lượng hoa mai.

Vị họa sĩ kia đang thu thập bút cùng thuốc màu, nói: "Ta cũng không biết Hà công tử vẽ lên nhiều ít, chỉ biết bên trên hồ sơ viết rõ ràng, tổng cộng là bảy mươi bảy đóa."

Nghe con số này, đám người tu hành không khỏi hít vào mấy ngụm hơi lạnh, nghĩ thầm sao có thể như vậy?

Mai Hội đã bao lâu nay, có người dự thỉnào có thể trong một đêm giết chết nhiều quái vật Tuyết Quốc như vậy chứ?

Có phải sai ở chỗ nào hay không?

Họa sĩ thở dài, nói ra: "Là Hàn Hào Điều tự mình đếm được. Chính bọn hắn chỉ báo lên có hai mươi."

Hành lang lần nữa yên tĩnh.

Không biết bao lâu trôi qua, một đạo thanh âm âm trầm vang lên.

"Ta nghĩ đứng đầu đạo chiến năm nay có thể sớm tuyên bố."

Trước hôm nay, số lượng hoa mai nhiều nhất là Lạc Hoài Nam cùng Đồng Lư, đều đã tiếp cận ba mươi, cùng Tinh Cửu kém quá xa...

Tựa như vị người tu hành này nói như vậy, đạo chiến thứ nhất đã không chút nào suy đoán nữa, hiện tại xem ra, chỉ cần chờ người tu hành khác đem bức họa của mình vẽ xong.

Vấn đề là Tinh Cửu làm thế nào?

Tại trong truyền thuyết, hẳn là Thanh Sơn Tông kiểm đạo kỳ tài, càng có lời đồn nói hẳn có thể là truyền nhân đạo hồng trần của ủa, vấn đề ở chỗ tuổi của hắn quá nhỏ, tại Mai Hội trước đó cũng không có quá nhiều sự tích kinh người, vô luận là nổi tiếng hay là phân lượng đều không bằng nổi đồng môn Triệu Tịch Nguyệt cùng Trác Như Tuế, cũng không bằng Lạc Hoài Nam cùng Đồng Nhan, Bạch Tảo đám người.

Ai có thể nghĩ tới, trong vòng một đêm hắn để cho tu đạo giới mang đến chấn động lớn như thế.

"Ta ngược lại không cảm thấy hẳn nhất định có thể đạt được đứng đầu đạo chiến."

Có vị người tu đạo ngoại hệ của Trung Châu Phái trầm mặt nói ra: "Tiêu chuẩn bình phán đạo chiến là đem một bức mai họa xong, nơi này chữ xong là hoàn mỹ, mà không phải nhiều."

Câu nói này nghe có chút ghen tỵ, nhưng kỳ thật có chút đạo lý.

Ở đây rất nhiều người còn nhớ rõ, nhiều năm trước Đạo Thánh lấy thân phận một đệ tử phổ thông của Phong Đạo Giáo tham gia Mai Hội, chiến thắng Trung Châu Phái, Thanh Sơn Tông, Thủy Nguyệt Am một đám cường giả đạt tới đứng đầu đạo chiến, chấn kinh toàn bộ Triều Thiên đại lục.

Lúc ấy bên trong bức họa của hắn chỉ có một đóa hoa mai.

Một đóa hoa mai như thế nào được xưng tụng là hoàn mỹ?

Vì đóa hoa mai kia thực sự quá lớn.

Tại thời điểm đạo chiến, hẳn vận khí phi thường kém cỏi gặp một con tuyết trùng vương giai sẽ rất ít xuất hiện.

Sau đó hấn vận khí phi thường tốt giết chết con vương giai tuyết trùng kia, hơn nữa còn sống tiếp được.

Bức họa kia phi thường nổi danh.

Nếu như tùy ý một đoá hoa mai lớn che kín cả bức họa, đương nhiên cũng khó nhìn, chưa nói tới hoàn mỹ.

Năm đó vị họa sĩ kia dùng phương pháp cùng Hà Triêm hôm nay xử lý có chút tương tự, hấn chỉ vẽ nửa đoá hoa mai trên giấy.

Nửa đoá huyết mai che khuất bầu trời, khí thế bao la, sau này khó gặp.

...

...

Tấm mai đồ của Tinh Cửu này có thể được xưng tụng hoàn mỹ hay không?

Rất nhiều người nhìn người tu hành kia, trong đôi mắt mang theo ý vị đùa cợt.

Đương nhiên hoàn mỹ.

Coi như không hoàn mỹ, cũng hoàn mỹ.

Bởi vì bình phán mai đồ năm nay chính là Thiên Tử.

Ngày đó bọn hấn đều nghe được đánh giá của Thiên Tử đối Tinh Cửu.

Lúc ấy Tinh Cửu hoàn toàn không có biểu hiện, Thiên Tử lại dùng lời nói như vậy thay hấn giải vây, huống chi hiện tại Tinh Cửu biểu hiện ưu dị như thế.

Nếu để cho Thiên Tử lúc này nhìn thấy bức họa này, nói không chừng đã tuyên bố ai đứng đầu ầu.

Người có thể nói Thiên Tử bất công, nhưng ai bảo Cảnh Dương chân nhân cùng Thiên Tử có tình nghĩa bán sư, mà Tinh Cửu lại là tái truyền đệ tử của Cảnh Dương chân nhân.

Người tu hành kia bị tầm mắt của mọi người nhìn có chút tức giận, nói ra: "Tóm lại đồng bạn của hấn một đoá cũng còn không có, ta không phục."

Có người nói: "Mặc kệ có phục hay không, xem ra năm nay Lạc Hoài Nam thật đúng là không lấy được đệ nhất, thật sự khiến người giật mình."

Hà Triêm thường thức bức họa của mình, nhìn một chút liền uống một hớp rượu, không bao lâu, đã uống nửa bầu rượu, càng nhìn bức họa kia càng thích.

Nghe bọn hấn nghị luận, hấn lắc đầu nói: "Đồng Nhan tại bên trong kỳ đạo đều không thắng được Tinh Cửu, các ngươi dựa vào cái gì cho rằng Lạc Hoài Nam tại trong đạo chiến có thể thắng hấn?"

...

...

Không biết Thiên Tử có thấy bức mai đồ kia hay không, đạo chiến tiếp tục tiến hành.

Người tu hành tuổi trẻ tham gia đạo chiến tại bên trên cánh đồng tuyết gặp một chút tình huống ngoài ý muốn, tựa như Tinh Cửu cùng Bạch Tảo gặp phải như thế —— đám tuyết thú lẽ ra không nên sớm tỉnh lại giữa mùa hè, còn có nồng vụ lạnh lẽo đáng sợ, mang đến phiền toái rất lớn, dần dần có tình huống thương vong nghiêm trọng xuất hiện.

Bạch Tảo đem phán đoán của ủa truyền về Triều Ca thành, không biết sư trưởng các tông phái cân nhắc thế nào, ngoại trừ nhắc nhở phải cẩn thận hàn vụ, tạm thời không có lời nào khác.

Đạo chiến lúc đầu dụng ý vốn chính là dùng sinh tử khảo nghiệm để làm đạo tâm chính đạo đệ tử kiên định hơn, làm sao có thể bởi vì gặp chút nguy hiểm liền sớm kết thúc.

Lần đạo chiến kết thúc sớm trước đây còn tại hai trăm năm trước, nguyên nhân là bởi vì đại thú triều, so với cục diện lần này nghiêm trọng hơn vô số lần.

Đám thanh niên tham gia đạo chiến tiếp tục dừng cảm mà kiên định xuất phát đi tới sâu trong cánh đồng tuyết.

Lạc Hoài Nam cùng Đồng Lư tiểu đội, càng xâm nhập dãy núi màu đen kia mấy trăm dặm.

Lúc này lại phát sinh một việc, tại tây sơn cư lần nữa dẫn phát rất nhiều nghị luận.

Có chút người tu hành tuổi trẻ bỗng nhiên ngừng lại, rờn rã hai ngày không hề khỏi lối vào hẻm núi kia.

Bạn hẳn muốn làm gì?

Mà khiến các sư trưởng tu hành giới cảm thấy đau đầu chính là, căn cứ tin tức phía trước truyền đến, để những người tu hành tuổi trẻ kia dừng lại là ý tứ của Tinh Cửu.

Lại là Tinh Cửu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 115: Sư thúc tới

Bóng đêm thâm trầm, bảy người trẻ tuổi ngồi vây quanh bên cạnh đồng lửa.

Nơi này đã là trong núi, hai bên là vách núi cao ngất hiểm trở, bầu trời bị co lại thành một đường ở giữa, mây tuyết đã biến mất rất nhiều ngày lẫn nửa xuất hiện, che khuất đi tất cả.

Tinh quang không tới từ sao trời, mà là tinh âm của Ân Thanh Mạch.

Linh đang lẳng lặng treo ở phía xa, cảm giác thiên địa khí tức biến hóa, tùy thời chuẩn bị phát ra tiếng chuông trong trẻo.

Yêu Tùng Sam nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng, thanh kiếm được triệu hồi, lẳng lặng đặt trên gối tiếp nhận ngoại dưỡng.

Bên ngoài sáu người còn lại cũng đang điều dưỡng tinh tu, cũng không ngừng không nhìn được nhìn về phía khối nham thạch bên ngoài hơn mười trượng.

Tinh Cửu cùng Bạch Tảo đang ngồi bên trên khối nham thạch đó.

...

...

Ngày đó tiến vào bên ngoài dãy núi này, Tinh Cửu yêu cầu đám người dừng lại.

Đám người có chút không hiểu, nghĩ thầm nếu như tiếp tục đi lên phía trước, săn giết tuyết thú, có thể sẽ trợ giúp người sớm xác định vị trí thứ nhất trong đạo chiến, vì sao lại muốn dừng lại?

Nhưng bọn hắn hiện tại rất tôn kính đối với Tinh Cửu, tăng thêm Bạch Tảo cũng không nói ra ý kiến phản đối, thế là chín người ngừng lại tại trong hạp cốc.

Hôm nay lúc hoàng hôn, bỗng nhiên có hơn mười con tuyết tức thú từ ngoài núi phi nước đại mà tới, ý đồ xuyên qua hẻm núi.

Tinh Cửu không xuất thủ, chỉ là thời khắc máu chót, ngẫu nhiên nói mấy câu.

Bạch Tảo lần nữa thể hiện ra năng lực lãnh tụ gần như hoàn mỹ, dẫn theo đồng bạn, đem hơn mười con tuyết tức thú kia đều chém giết.

Dưới sự chỉ huy của nàng, sức chiến đấu của tám người trong hai tiểu đội cộng lại lớn hơn nhiều, bởi vì nàng có năng lực có thể phát huy đồng bạn mức độ lớn nhất, đồng thời tiến hành phối hợp.

Vậy nếu như để nàng đi chỉ huy mấy trăm người tu hành đồng thời chiến đấu thì sao?

Sở dĩ nói là tám người, bởi vì Tinh Cửu không tham gia chiến đấu, hắn chỉ tại thời khắc quan trọng nhất, ngẫu nhiên lên tiếng nói mấy câu.

Tựa như đồng dạng đêm hôm ấy, hắn chỉ điểm Yêu Tùng Sam xuất kiếm.

Rõ ràng chỉ là chỉ điểm đơn giản, Ngũ Minh Chung đám người lại cảm thấy chiến đấu dễ hơn rất nhiều.

Tinh Cửu tựa như có thể sớm biết tuyết tức thú sẽ làm sao tiến công, biết chỗ yếu nhất của tuyết tức thú giáp xác, mà lại cực kì tinh chuẩn.

Điểm này thật sự là làm bọn hắn chấn kinh im lặng, nghĩ thầm liền xem như sư trưởng nhà mình, cũng chưa chắc có thể làm được điểm này.

...

...

"Ta lúc đầu không tin ngươi là truyền nhân đạo hồng trần của ủa, bây giờ lại có chút tin. Chỉ có người tu hành giết qua vô số quái vật Tuyết Quốc, mới có thể đối bọn chúng hiểu rõ như vậy. Theo ta được biết, ngươi hẳn là lần đầu tiên tới nơi này, như vậy chỉ có một loại giải thích, ngươi từng được cao nhân chỉ điểm."

"Cao nhân?"

"Ta nói đương nhiên là Đạo Thánh."

"Ngươi nghĩ sai rồi, ta chỉ tương đối am hiểu chặt đứt sự vật."

"Vậy ngươi làm sao biết hẳn là từ nơi nào chém xuống?"

"Vạn sự vạn vật đều có điểm yếu, nhãn lực của ta không tệ, quan sát nhiều mấy ngày sẽ có thể phát hiện."

Mấy ngày nay Tinh Cửu thường xuyên đem tiểu giáp trùng màu trắng kia lấy ra nhìn, chính là quan sát.

Mặc dù con ấu trùng kia không thăng giai, nhưng hẳn còn có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà mình muốn thấy.

Bạch Tảo đột nhiên hỏi: "Ngươi là Vô Chương thượng cảnh?"

Tinh Cửu nói: "Sơ cảnh."

Vô Chương là cảnh giới của Thanh Sơn, dựa theo Trung Châu Phái phân cấp sơ cảnh chính là vừa vào Kim Đan, loại cảnh giới này làm sao có thể trong vòng một đêm giết nhiều tuyết tức thú như vậy?

Bạch Tảo căn bản không hề tin tưởng.

Tinh Cửu nói: "Có thể là ta tu kiếm đạo tương đối thích hợp làm loại chuyện này."

Bạch Tảo nói: "Ngươi phát hiện từ bao giờ?"

Tinh Cửu nói: "Đêm hôm ấy."

Hắn rất chăm chú, không phải đang nói chuyện cười.

Đúng là đêm hôm ấy, hắn giết chết nhiều tuyết tức thú như vậy, mới biết được mình rất am hiểu hoặc là nói rất thích hợp làm chuyện này.

Tuyết tức thú công kích với hắn mà nói, quá chậm, mà để người tu hành cảm thấy phiền toái nhất máu độc, đối với hắn cũng không có bất kỳ ảnh hưởng.

Máu chót nhất là, phiền nồng vụ rét lạnh đến cực điểm kia đối với người tu hành mà nói phi thường đáng sợ, đối với hắn lại là trợ giúp.

Hắn không sợ hàn vụ, tương phản có thể mượn nhờ sương mù che lấp thân thể của mình, để tuyết tức thú không nhìn thấy hắn.

Đêm hôm ấy, hắn giết chết nhiều tuyết tức thú như vậy, đối với bất kỳ người nào mà nói đều là sự tình khó có thể tưởng tượng, với hắn mà nói lại là quá mức đơn giản.

Mượn hàn vụ che giấu, hắn đi đến sau lưng một con tuyết tức thú, giờ kiếm chém xuống.

Con tuyết tức thú này chết rồi.

Hắn đi đến sau lưng một con tuyết tức thú khác, lần nữa giờ lên kiếm sát trong tay.

Một kiếm một con.

Chuyện này có gì khó đâu?

Duy nhất phiền phức đại khái chính là, đêm hôm ấy trên người hắn dính quá nhiều máu độc, trong lòng có chút không thoải mái.

Kiểm hỏa coi như mãnh liệt lại sạch sẽ, hắn vẫn cảm thấy có mùi.

Cho nên, hắn tìm một cái hồ tuyết, dùng kiếm hỏa thiêu nước nóng, tỉ mỉ tắm rửa một phen.

Bây giờ nghĩ lại, đây cũng là lần thứ nhất hắn tắm rửa sau khi tiến vào Thanh Sơn ư?

"Tại sao lại dừng lại?"

Bạch Tảo rốt cục nói đến chính đề.

Tĩnh Cửu từ trong suy nghĩ có chút rời rạc tỉnh lại, nói: "Chờ người."

Bạch Tảo không hỏi tiếp, nhìn thoáng qua cổ tay của hắn.

Nàng nhớ rất rõ ràng, trên cổ tay Tĩnh Cửu có cái vòng tay, hôm trước đột nhiên biến mất, hôm nay lại lần nữa xuất hiện.

...

...

Sáng sớm ngày hôm sau, lối vào hẻm núi xuất hiện bốn tên người tu đạo tuổi trẻ.

Bốn người thần sắc rất mệt mỏi, xem ra đã đi cả một đêm.

Phải biết ban đêm cánh đồng tuyết càng thêm nguy hiểm, không biết áp lực từ nơi nào tới, để bọn hắn vội vã như thế.

Bốn người nhìn Bạch Tảo bọn người, có chút ngoài ý muốn, tiến lên chào thăm hỏi lẫn nhau.

Trong đó có vị Thanh Sơn đệ tử, đến từ Lương Vong phong, tên là Lôi Nhất Kinh, nhìn Yêu Tùng Sam, cao hứng tiến lên nói: "Sur huynh."

Yêu Tùng Sam mỉm cười, ra hiệu hắn đi qua gặp Tĩnh Cửu trước.

Lôi Nhất Kinh lúc này mới nhìn thấy Tĩnh Cửu, trên mặt lộ ra có chút thần sắc mất tự nhiên, hành lễ vẫn rất chân thành, nói: "Bái kiến sư thúc."

Tĩnh Cửu nhìn một chút tình huống của bốn người, nói: "Cho các người nửa canh giờ nghỉ ngơi, sau đó cùng nhau xuất phát."

Lôi Nhất Kinh giật mình nghe không hiểu, còn lại người trẻ tuổi cũng không có minh bạch, nghĩ thầm dựa theo quy củ đạo chiến, các tiểu đội hẳn là phân ra tác chiến, ngẫu nhiên gặp gỡ, cũng muốn tách ra.

Vì sao Tĩnh Cửu lại nói cùng nhau xuất phát?

Bốn người trong đó có vị Trung Châu Phái đệ tử đang kể cho Bạch Tảo chuyện gặp phải đêm qua, nghe Tĩnh Cửu, thất kinh hỏi: "Sư tỷ, đây là có chuyện gì?"

Bạch Tảo còn không xác định ý đồ của Tĩnh Cửu, nói: "Trước cùng đi theo rồi nói."

Lôi Nhất Kinh coi như không nguyên ý, cũng không dám vi phạm yêu cầu của sư trưởng, mà vị đệ tử Trung Châu Phái kia hoàn toàn nghe theo Bạch Tảo. Còn lại hai người biết biểu hiện kính thiên trong đêm của Tĩnh Cửu hôm trước, trong vô thức không sinh ra suy nghĩ phản đối, chỉ là có chút lo lắng để những sư trưởng ở tây sơn cư biết được, có thể phán định đám người mình trái với quy tắc hay không.

Sau nửa canh giờ, Tĩnh Cửu hướng về trong hạp cốc đi đến.

Trong hạp cốc có rất nhiều đường núi, có thông hướng đỉnh núi băng tuyết vạn năm không thay đổi, có thông hướng hang đá thiên nhiên cực kỳ chật hẹp âm u.

Tĩnh Cửu trực tiếp hướng về đường núi nào đó đi đến, tựa hồ không chút suy nghĩ.

Gió rét phất động đá vụn trong vách núi, ngẫu nhiên thổi rơi một chút tuyết đọng.

Những người còn lại đứng dậy, liếc nhau, mang theo rất nhiều nghi hoặc đi theo.

Lúc chạng vạng tối, rất nhiều người rốt cuộc biết tại sao Tĩnh Cửu lại lựa chọn đường núi này.

Bởi vì xa xa dưới vách, có một tiểu đội khác đang bố trí trận pháp, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nhìn Tĩnh Cửu đám người xuất hiện, trong tiểu đội vang lên một đạo thanh âm tràn ngập cảm xúc ngoài ý muốn.

"Tĩnh sư thúc?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 116: Đạo chiến thứ nhất để làm gì?

Bức mai đồ kia lại có biến hóa mới.

Trừ Tĩnh Cửu ra ba người còn lại cũng có thu hoạch, trên cành thêm mấy đóa hồng mai, nhìn rất khả quan, cùng phương xa điểm điểm hồng mai tôn lên lẫn nhau, không còn khuyết điểm nữa.

Mới thêm mấy đóa hoa mai cũng là Hà Triêm chính tay vẽ, vẽ xong, hần thỏa mãn thưởng thức một lát, uống cạn rượu trong bầu, cứ vậy rời khỏi tây sơn cư.

Các tông phái người tu hành ngừng chân trước họa, cảm khái im lặng, biết năm nay Mai Hội đạo chiến thứ nhất chính là Tĩnh Cửu.

...

...

Tin tức này rất nhanh đã truyền đến Thanh Sơn.

Bên trong Cửu Phong các đệ tử tuổi trẻ tự nhiên thật cao hứng, cảm thấy vinh quang đến cực điểm.

Chư phong sư trưởng trước đó đối Tĩnh Cửu rất có chờ mong, nhưng nhớ hần còn trẻ, không có khả năng thắng được Lạc Hoài Nam, xác nhận tin tức cũng rất là kinh hi.

Bên trênThần Mạt phong, Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên nhặt chút rau, lại rửa chút quả, ngâm ấm rượu thuốc.

Những con khỉ kia ngửi mùi từ dưới vách chạy tới, lủi rủi réo lên không ngừng, tránh cho bữa tiệc này quá mức quạnh quẽ.

"Ngày mai ta rời núi đi đón sư phụ."

Thiếu niên họ Nguyên đặt chén rượu xuống, cảm xúc vui sướng bị lo lắng thay thế.

Triều Ca thành tin tức không rõ, hần cũng không biết sư phụ thương thế đến cùng như thế nào.

Tính toán thời gian, tiếp Triệu Tịch Nguyệt kiểm thuyền hần là ngày mai sẽ đến Vân Tập trấn, Cố Thanh nói: "Ta đương nhiên cũng muốn cùng đi."

Thiếu niên họ Nguyên nói: "Trên phong dù sao cũng phải có người a?"

Cố Thanh chỉ vào đám viên hầu nói: "Không phải còn có bọn chúng?"

...

...

Quan viên trong Thái Thường Tự, Tĩnh Thương là người khiêm tốn nhất, dù các đồng僚 đều biết đệ đệ hần là ai, sau Mai Hội kỳ chiến thậm chí ở ngay trước mặt hần nói chúc mừng, hần y nguyên vẫn như dĩ vãng như vậy, trung thực làm việc, an phận làm người, không có vì vậy mà thêm một phần kiêu thái.

Với phong cách hành sự này của hần, đương nhiên sẽ không xếp đặt yến hội, hô bằng gọi hữu, nhưng trong đêm trước vẫn mời phu nhân dọn một bữa tối cực phong phú, lại mở một vò lão tửu ẩn giấu mười lăm năm, không bao lâu thời gian, đã uống say mất lìm dim, đỏ bừng cả khuôn mặt.

Tĩnh phụ không biết đã xảy ra chuyện gì, lo lắng vài câu.

Tĩnh phu nhân vẻ mặt tươi cười nói ra: "Không quá mức đại sự, chính là nghe nói... Tiểu thúc đạt được Mai Hội đạo chiến thứ nhất."

Tĩnh Thương nghe lời này, vốn muốn nói tiểu thúc há có thể tùy tiện gọi, nhưng trong lòng đạo cảm xúc vinh dự thật sự là kìm nén không được, vui sướng lại uống chén rượu, chỉ là mang theo tiếc nuối nghĩ đến, làm sao lần này trước đó không để cho mình đạt cực chứ?

...

...

Trong phủ quốc công cùng Tĩnh gia cách nhau không xa, Lộc Quốc Công cùng thế tử cũng đang đối ẩm.

"Minh châu chính là minh châu, dù là bão cát hay là hàn tuyết cũng không thể che phủ."

Thế tử trong mắt tràn đầy thần sắc tán thưởng, nói: "Truyền nhân đã như thế, năm đó người cảm tấm bảng gỗ kia lại là nhân vật cỡ nào? Tô phụ thật có ánh mắt."

Lộc Quốc Công nói: "Ngu xuẩn, không phải tổ phụ ngươi có ánh mắt tốt, tổ phụ ngươi là người được chọn trúng, chuyện chúng ta cần làm là chứng minh ánh mắt của vị kia không lầm."

Thế từ nghĩ thầm đúng là đạo lý này, nói: "Phụ thân, ngày mai ta muốn đi tây sơn cư nhìn bức mai đồkia."

Những bức mai đồ kia sau đó sẽ do các tông phái đảm bảo, hiện tại đạo chiến còn chưa kết thúc, Tinh Cửu mai đồ còn tại tây sơn cư, muốn xem liền muốn thừa dịp hiện tại.

Lộc Quốc Công nói: "Bức đồ kia lúc hoàng hôn đã đưa vào hoàng cung, bệ hạ chỉ tên muốn nhìn."

...

...

Trước khi Tinh Cửu mai đồ được đưa vào hoàng cung, đương nhiên muốn đưa đi Tịnh Giác Tự, để Thiền Tử bình phán.

Có chút ngoài ý muốn chính là, thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau, vẫn không có tin tức truyền ra.

Cho dù là người tu hành không thích phong cách hành sự của Thanh Sơn Tông, cũng phải thừa nhận, Tinh Cửu hẳn là lần này đạo chiến thứ nhất.

Chẳng lẽ đạo chiến xảy ra vấn đề gì.

Tây sơn cư chỗ cao nhất, mây mù lượn lờ, phảng phất tiên cảnh.

Bởi vì một việc, các đại nhân vật tu hành giới lần nữa tề tụ tại đây.

Cùng với một đạo khí tức thuần khiết ôn hòa, vị Trung Châu Phái trưởng lão rất ít hiện thân cũng tới.

Hắn từ Vân Mộng sơn chạy tới, là bởi vì sự tình hôm nay cùng Trung Châu Phái có quan hệ.

Trong lầu các, bày biện một món đồ như sa bàn, dưới đáy tản ra quang mang chỉ có pháp bảo đặc hữu, phía trên hơi có sương mù, bên trong hình tượng như ẩn như hiện.

Đây là bảo vật trấn phái của Chiêu Trạch —— thiên lý đồ.

Thiên lý đồ có thể hiện ra hình tượng tại chỗ rất xa, cùng Côn Luân phái Hàn Hào Điều cùng Pháp Nguyên Tông phù đạo pháp khí phối hợp, có thể đơn giản lý giải phía trước thế cục.

Mấy ngày nay loại hàn vụ kì lạ kia xuất hiện ít đi rất nhiều, hình tượng càng thêm rõ ràng, có thể chuẩn xác nhìn thấy vị trí các đệ tử tuổi trẻ tham gia đạo chiến.

Tuyệt đại đa số đệ tử trẻ tuổi đều đã tiến vào phiên núi đen kia, cùng Tuyệt Quốc nội địa càng ngày càng gần, cùng chân chính hung hiểm cũng càng ngày càng gần.

Phía trước nhất bên trong dãy núi có tám chín điểm sáng yếu ớt, nhân số không nhiều, phân hai đạo, hẳn là Lạc Hoài Nam cùng Đồng Lư tiểu đội.

Ở phía sau trong hạp cốc nào đó cách rất xa, có rất nhiều cái điểm sáng tập hợp một chỗ, nhân số nhiều, lại để phiên hẻm núi kia đều hơi sáng tỏ.

"Ban đầu bọn hắn ngừng hai ngày, lần nữa xuất phát nửa đường lại cùng những tiểu đội khác gặp nhau, sau đó cứ như vậy ngừng một chút đi một chút, cho tới bây giờ cũng không có ý tứ tách ra."

Hòa Quốc Công nói: "Đạo chiến quy tắc bọn hắn hẳn là rất rõ ràng, dạng này là không đúng, nhưng nhìn bọn hắn cũng không giống chuẩn bị gian lận."

Lúc nói chuyện hắn nhìn sa bàn, nhưng các vị chương môn, trưởng lão nơi này đều biết hắn đang nói chuyện với ai.

Nam Vong mặt không biểu tình, tựa như không nghe được.

Đúng vậy, căn cứ phía trước truyền về tin tức, đây đều là ý tứ của Tinh Cửu.

Đêm đó giết mấy chục tuyệt túc thú xong, hắn liền dẫn những đệ tử trẻ tuổi kia, tại cánh đồng tuyết lúc đi lúc ngừng, cho tới bây giờ, đã tụ tập hơn ba mươi người.

Rất rõ ràng, hắn cố ý làm như vậy, vấn đề hắn đến cùng muốn làm gì?

"Cảm thấy mình là đạo chiến thứ nhất, cho nên kiêu ngạo vô cùng, muốn làm lãnh tụ một đời mới sao?"

Côn Luân chương môn cười lạnh nói: "Trong mắt của hắn còn có những sư trưởng chúng ta hay không, còn có quy củ hay không?"

"Đạo chiến thứ nhất đương nhiên đáng giá kiêu ngạo, mặt khác hẳn là tái truyền đệ tử của Cảnh Dương sư thúc, tu hành giới hiện tại không có mấy người có tư cách làm sư trưởng của hẳn."

Nam Vong thần tình lạnh lùng nói.

Nàng không thích Tinh Cửu, bởi vì hẳn quá đẹp đẽ, quá mức loá mắt, nào giống Cảnh Dương năm đó ôn nhuận như ngọc, tú như thanh tùng.

Nhưng thời điểm này, nàng đương nhiên muốn nói chuyện vì hẳn.

Vị Trung Châu Phái trưởng lão kia mở miệng, nói: "Có phải không cần vội vã đưa ra phán đoán hay không? Có lẽ bọn hẳn gặp sự tình gì."

Hắn nhất định phải nói câu nói này, không phải vì Tinh Cửu, mà là vì Bạch Tào cũng ở đó.

Càng quan trọng hơn là, theo phía trước truyền về tin tức, Tinh Cửu có thể thuyết phục những đệ tử trẻ tuổi kia dừng lại, mức độ rất lớn là bởi vì Bạch Tào ủng hộ.

...

...

Tinh Cửu không nghĩ tới việc đạt được đạo chiến thứ nhất.

Cảnh giới của hẳn cùng Lạc Hoài Nam có khoảng cách, đêm đó trước khi truy sát tuyệt tước thủ hẳn cũng không biết mình thích hợp mảnh cánh đồng tuyết này như thế, đương nhiên sẽ không để cho Tinh Thương đặt cược.

Hắn tới tham gia đạo chiến vốn bởi vì nguyên nhân khác, hiện tại làm chính là một trong số đó.

Hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Tại trong hạp cốc rét lạnh, tại trong gió như phi kiếm, hơn ba mươi tên người tu đạo tuổi trẻ nhìn thân ảnh Tinh Cửu, trong lòng nghĩ tất cả đều là vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 117: Người cho rằng người là ai?

Hàn phong gào thét, trong hạp cốc nhiệt độ cực thấp, cho dù những đệ tử trẻ tuổi này đều là người tu hành, chống cự cũng có chút vất vả, đều đứng tại phía sau nam thạch hoặc là trong sơn động, tiếng bản luận của bọn họ cũng bị hàn phong cắt nát, lúc ẩn lúc hiện.

"Vi sao còn phải đợi một ngày? Hẳn đạt được đạo chiến thứ nhất, chúng ta còn kém xa, phải tranh thủ a."

"Các người hãy cảm thấy thỏa mãn đi, mới một ngày, chúng ta đi ngang qua đến, vì cùng tiểu đội các người gặp mặt, đã chậm trễ thời gian bốn ngày."

"Thật sự là gặp quý, dựa vào cái gì hẳn nói không đi liền không đi?"

Tất cả mọi người biết đây là ý tứ của Tinh Cửu.

Nếu như Tinh Cửu không phải xuất thân Thanh Sơn, mà bối phận lại rất cao, lại được Bạch Tào ủng hộ, chỉ sợ đám người cũng sớm đã náo loạn lên.

Chính là những Thanh Sơn đệ tử kia, cũng cảm thấy rất phiền muộn, chỉ là không dám nói gì.

"Người đến cùng muốn làm gì? Có phải cảm thấy phía trước sẽ có đại sự, cho nên mới muốn tập kết nhiều người hay không?"

Bạch Tào nhìn Tinh Cửu nhẹ giọng hỏi.

Tuyệt Quốc xác thực xảy ra đại sự nào đó, phía trước có khả năng hung hiểm cực lớn.

Nhưng Tinh Cửu không phải muốn đoàn kết hết thầy lực lượng có thể đoàn kết, đến đối kháng nguy hiểm không biết.

"Đợi thêm nửa ngày." Hẳn nói với Bạch Tào.

Thông qua hành trình mấy ngày nay, Bạch Tảo đã đoán được ý đồ của hắn.

Tinh Cửu nắm giữ lộ tuyến cùng tốc độ tiến lên của từng tiểu đội, lộ tuyến mà hắn an bài có thể cam đoan tại trong thời gian ngắn nhất gặp được những tiểu đội này.

Bạch Tảo đã tính ra, nếu như tại trong hạp cốc này đợi thêm nửa ngày, sẽ còn gặp được hai cái tiểu đội khác.

Cùng tình hình lúc trước hoàn toàn giống nhau, trong hai cái tiểu đội này đồng dạng đều có một Thanh Sơn đệ tử.

Mặt trời rời đi giữa bầu trời, hàn phong dần dần thêm mạnh mẽ, nhiệt độ càng ngày càng thấp.

Đệ tử trẻ tuổi nghị luận dần dần lắng lại, bắt đầu mình tướng điều tức, đối kháng giá lạnh, hồi phục chân nguyên.

Trong hạp cốc bầu không khí không có bởi vì yên tĩnh mà bình tĩnh lại, ngược lại càng ngày càng kiềm chế, càng ngày càng lo nghĩ, chính là hàn phong cũng vô pháp xua tan nửa phần.

Sau nửa canh giờ, một chi tiểu đội đi vào hẻm núi, bị lưu lại.

Tà dương cách cửa cốc còn có khoảng cách một bàn tay, một chi tiểu đội cuối cùng cũng đến nơi này.

Đến tận đây, trong hạp cốc hết thấy có mười tiểu đội, tổng cộng bốn mươi lăm người.

Bạch Tảo nhìn Tinh Cửu một chút.

"Nếu như người đã đông đủ, cứ nói đi. Chỉ bằng bối phận, chiến tích, thanh danh của ngươi, lại thêm thanh danh của ta, không có khả năng để bọn hắn tiếp tục dừng lại."

Quả nhiên, thời gian dài chờ đợi tiêu hao hết kiên nhẫn của những người trẻ tuổi này, trong hạp cốc bầu không khí trở nên có chút bạo động bất an.

Không biết là đệ tử tông phái nào cao giọng hô: "Mặt trời sắp xuống núi, vì cái gì còn không đi?"

Tinh Cửu không đi nhìn mấy chục gương mặt tuổi trẻ tràn đầy nghi vấn hoặc tức giận kia.

Hắn nói với Bạch Tảo: "Truyền lời cho Tây Sơn cư, ta yêu cầu đình chỉ đạo chiến, lập tức triệu hồi các đệ tử."

...

...

Tây Sơn cư chỗ cao nhất, mây mù còn đang lượn lờ, chỉ là hoàng hôn sắp tới, cả ngọn núi phẳng phất đang thiêu đốt. Các tông phái chương môn còn đang thảo luận vì sao Tinh Cửu muốn dẫn mười tiểu đội đệ tử trẻ tuổi dừng lại, muốn truyền lời thúc giục hoặc là trừng phạt hay không, bỗng nhiên nhận được cánh đồng tuyết có tin tức truyền đến.

Đạo chiến gặp phải khiêu chiến trước nay chưa từng có.

Cũng không phải là đệ tử tham gia đạo chiến đột nhiên gặp thiên địa biến cố, mà bởi vì chuyện như vậy trước kia xưa nay chưa từng xảy ra.

Thậm chí nghĩ đều không có người nghĩ tới.

"Tinh Cửu yêu cầu lập tức đình chỉ đạo chiến, triệu hồi tất cả đệ tử trẻ tuổi."

Hòa Quốc Công sắc mặt có chút khó coi.

Côn Luân chương môn mặt như phủ băng, nổi giận nói: "Gia hòa này có phải điên rồi hay không?"

Nếu như đổi lại lúc khác, Nam Vong tất nhiên muốn chế giễu lại, nhưng lúc này nàng đều có chút chấn kinh vì yêu cầu Tinh Cửu nói ra, không nói gì thêm.

Các tông phái chương môn nhìn nhau im lặng, đều cảm thấy việc này thật là hoang đường.

Coi như Tinh Cửu là kiếm đạo kỳ tài Thanh Sơn Kiếm Tông trọng điểm bồi dưỡng, coi như ngươi là Cảnh Dương chân nhân tái truyền đệ tử, nhưng ngươi chỉ là một đệ tử tham gia đạo chiến, có tư cách gì, lại từ đâu tới dũng khí đưa ra yêu cầu hoang đường như vậy?

Vị Trung Châu Phái trưởng lão kia cảm thấy việc này có chút quỷ dị, nhìn Nam Vong một chút, hỏi: "Hắn tại sao lại đưa ra yêu cầu này?"

Hòa Quốc Công có chút nhú mày, nói: "Hắn nói cảm giác không tốt."

Trung Châu Phái trưởng lão thần sắc hơi dị, nói: "Chỉ một câu này?"

Hòa Quốc Công thờ dài nói ra: "Đúng vậy, lại không bất kỳ lý do gì khác."

Côn Luân chương môn cười lạnh nói ra: "Cảm giác không tốt liền muốn kết thúc đạo chiến? Hấn cho là hấn là ai?"

Hai trăm năm trước lần đại thú triều kia, là một lần duy nhất đạo chiến sớm kết thúc, mà năm nay đã xác định không có thú triều.

Đạo chiến đã tiến hành một nửa, đệ tử dự thi xâm nhập cánh đồng tuyết, bên trong không trung khắp nơi đều là cương phong loạn lưu, nếu quả thật muốn đình chỉ đạo chiến, lập tức đem bọn hấn tiếp trở về, nhất định phải vận dụng các tông phái trấn phái pháp khí. Mấu chốt là, coi như có thể làm được, tu hành giới dựa vào cái gì bởi vì một câu của Tỉnh Cửu làm ra đại động tác dạng này?

Bởi vì những ngày này ngẫu nhiên xuất hiện hấn vụ, hay là bởi vì con thiết tuyến trùng không còn xuất hiện lại kia?

Coi như như Bạch Tào thôi diễn như thế, thật là Tuyết Quốc có việc, băng tuyết quái vật ngủ sâu trong tuyết nguyên lui về, cùng đạo chiến lại có quan hệ thế nào?

"Mặc kệ vì sao hấn nổi điên, nhưng hấn trắng trợn vi phạm quy tắc dạng này, nhất định phải tiếp nhận trừng phạt."

Côn Luân chương môn lạnh giọng nói: "Ta yêu cầu hủy bỏ tư cách dự thi của Tỉnh Cửu."

Nam Vong sắc mặt trở nên càng thêm khó coi.

...

...

Đạo chiến đương nhiên sẽ không vì một câu của Tỉnh Cửu đình chỉ.

Tựa như Côn Luân chương môn nói như vậy, hấn không có thân phận này, cũng không có tư cách này.

Tình huống hiện tại đã biến thành, đối với việc Tỉnh Cửu tự tiện làm bậy hấn là tiến hành trừng phạt như thế nào.

Nếu như hôm nay đưa ra yêu cầu này chính là những đệ tử phổ thông của tông phái khác, khẳng định sẽ bị trực tiếp hủy bỏ tư cách, sau đó nhận truy phạt cực nghiêm lệ.

Vấn đề ở chỗ Tỉnh Cửu là Thanh Sơn Tiểu sư thúc.

Bối phận của hấn ở chỗ này.

Mà hấn vốn là năm nay đạo chiến thứ nhất.

Càng quan trọng hơn là, ai cũng biết Thiên Từ đối với hấn trông nom.

Tây sơn cư tông phái chương môn cùng trưởng lão, đều đi Tịnh Giác Tự.

Chỉ có Thiên Từ mới có thể quyết định, hấn là đối với Tỉnh Cửu đưa ra xử phạt như thế nào.

Tịnh Giác Tự chỗ sâu tiểu viện kê mấy chỗ ngồi, trên bàn có trà.

Nhưng tất cả mọi người không có nhập tọa, nhìn đạo cửa sổ kia, chờ Thiên Từ lên tiếng.

Không biết bao lâu trôi qua, một thanh âm từ trong cửa sổ truyền ra.

"Tỉnh Cửu có hạn chế người dự thi hành động sao? Hoặc là nói hấn có xuất thủ sao? Nếu như không có gì, vậy chúng ta lấy lý do gì để trị tội của hấn?"

Nghe lời này, Côn Luân chương môn sắc mặt trở nên có chút khó coi, nói: "Chẳng lẽ cứ để hấn hồ ngôn loạn ngữ như vậy?"

"Nếu biết là hồ ngôn loạn ngữ, lại chấp với hấn làm gì."

Nói xong câu đó, sau cửa sổ không còn thanh âm vang lên.

Hòa Quốc Công minh bạch Thiên Từ ý tứ, cười khổ một tiếng, đối đám người nói ra: "Được rồi, coi như là người trẻ tuổi hồ nháo đi, dù sao hấn cũng không có khả năng để đạo chiến đình chỉ, những đệ tử trẻ tuổi kia ai sẽ nghe hấn?"

...

...

Tựa như Hòa Quốc Công nói như vậy, không có ai nghe theo Tinh Cửu.

Biết Tinh Cửu ý tứ về sau, hẻm núi rét lạnh trong nháy mắt ồn ào lên.

Mấy chục ánh mắt rơi vào trên thân Tinh Cửu, chấn kinh mà lại phức tạp.

Lúc đầu trong mắt bọn hắn, Tinh Cửu đạt được đạo chiến đệ nhất là kiếm đạo kỳ tài đáng kính nể, nhưng bây giờ bọn hắn nhìn Tinh Cửu, lại giống như đang nhìn một người điên.

"Tại sao muốn đình chỉ đạo chiến?"

Một vị tăng nhân đến từ Bảo Thông thiền viện ôn trọng hỏi.

Tinh Cửu nói ra: "Ta cảm giác có chút không tốt, phía trước hình như có hung hiểm."

Nghe lời này, đám người càng xông xáo.

Một đạo thanh âm mang theo tức giận vang lên.

"Người cho rằng người là ai? Người cho rằng người là Thiên Tử hay là Thần Hoàng đệ hạ, hay là Thanh Sơn chương môn? Người có phải điên rồi hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 118: Không tha thứ

Nói chuyện chính là một đệ tử Côn Luân phái. Đạo chiến nửa giai đoạn trước, chiến tích của hắn coi như không tệ, kết quả hôm trước gặp được đám người này, bị chậm trễ hai ngày, hiện tại xem ra muốn xếp hạng đầu đã là phi thường khó khăn, tự nhiên khó tránh khỏi tức giận.

Lời hắn nói là tiếng lòng của rất nhiều người, chỉ bất quá không có người nào nói thẳng giống hắn như vậy.

Chín tên Thanh Sơn đệ tử bao quát Yêu Tunnel Sam ở bên trong, hướng người này nhìn qua, ánh mắt sắc bén đến cực điểm, tựa như kiếm thật.

Tên Côn Luân đệ tử này chợt nhớ tới câu thường nói của Thanh Sơn Kiếm Tông, thân thể đột nhiên rét lạnh.

Hắn thậm chí cảm giác những ánh mắt này so với gió trong hạp cốc còn lạnh hơn mấy phần, trong vô thức ngừng miệng.

"Muốn dùng trận thế khinh người sao?"

Hai tên Tây Hải kiếm phái đệ tử từ trong đám người đi ra, nói ra: "Chẳng lẽ vị Côn Luân đạo huynh này nói không đúng?"

Yêu Tunnel Sam hơi híp mắt lại, quần áo hơi chấn, kiếm ý sắp xuất hiện, còn lại Thanh Sơn đệ tử cũng chuẩn bị sẵn sàng xuất kiếm. Đây không phải vấn đề trận thế khinh người, cũng không phải thời khắc tranh chấp đạo lý, tuy nói bọn hắn cũng không đồng ý với ý kiến của Tinh Cửu, nhưng đệ tử tông phái nhà khác dùng lời lẽ làm nhục sư trưởng, có thể nào chịu đựng?

Lúc này, Bạch Tào nói chuyện.

Nàng nhìn Tinh Cửu nói: "Tây sơn cư đáp lời, bác bỏ yêu cầu của người, ngữ khí rất nghiêm khắc, khả năng sau đó sẽ có vấn đề."

Nói nhẹ một chút, hành vi của Tinh Cửu xem như làm loạn, nói đến nặng chút, hắn chính là tận lực phá hư thịnh hội mấy năm một lần của tu hành giới chính đạo.

Coi như hắn đạt được đạo chiến thứ nhất, sau đó cũng phải nhận trừng phạt rất nghiêm khắc.

Bạch Tào thật không nghĩ tới, Tinh Cửu lại muốn mang theo nhiều người như vậy rời cánh đồng tuyết.

Đối mặt với hung hiểm không biết, không phải cùng đi đối mặt, mà là trốn tránh sao?

Điểm này cùng sư huynh thật sự là hai loại loại hình hoàn toàn tương phản.

Theo lý mà nói, Bạch Tào hẳn sẽ xem thường hành động như vậy, nhưng nàng luôn cảm thấy Tinh Cửu không phải người như thế, cho nên chỉ nghi hoặc, tiếp theo mờ mịt.

Tinh Cửu nói: "Ta biết bọn hán sẽ không đồng ý, bởi vì ta không có chứng cứ, chỉ có cảm giác, cho nên chỉ hỏi một chút mà thôi."

Tên Tây Hải kiểm phái đệ tử kia trầm giọng nói ra: "Loại lời nói điên cuồng này, chẳng lẽ chúng ta còn muốn tiếp tục nghe tiếp sao?"

Nói xong câu đó, hán thu hồi kiếm nang, mang theo đồng môn hướng trong hạp cốc đi đến.

Có rất nhiều đệ tử trẻ tuổi cũng đứng dậy theo, nghĩ đến bị vô có chậm trễ thời gian dài như vậy, rất nhiều người thời điểm rời đi sẽ nhìn không được nhìn một chút Tinh Cửu.

Coi như không dám mắng nguoi cái gì, nhìn nguoi một chút cũng có thể chứ?

Tinh Cửu tựa như không cảm giác được ý vị bên trong những ánh mắt này, nói ra: "Thanh Sơn đệ tử nghe lệnh."

Nghe lời này, trong hạp cốc người tu hành tuổi trẻ thần sắc hơi rét, nghĩ thầm tây sơn cư không đồng ý cái nhìn của nguoi, chẳng lẽ nguoi còn dám cưỡng ép ngăn cản chúng ta?

Thanh Sơn các đệ tử cũng có chút giật mình, vẫn theo lời ra khỏi hàng, đứng ở trước người hán.

Tinh Cửu căn bản không để ý tới người tu hành khác, nhìn bọn hán nói: "Các nguoi lưu lại, tùy thời chuẩn bị rời đi."

Nhìn hình ảnh này, Bạch Tảo cảm xúc có chút phức tạp, nghĩ thầm khó trách nguoi không quan tâm tây sơn cư đáp lại, nguyên lai nguoi chỉ muốn đem Thanh Sơn Tông đệ tử mang về.

Từ đầu đến giờ, Tinh Cửu thiết kế lộ tuyến chính là muốn đem mười cái tiểu đội tập hợp một chỗ, bởi vì trong những tiểu đội này đều có Thanh Sơn đệ tử.

Những việc khác hán căn bản không có nghĩ tới.

Thanh Sơn đệ tử có chút giật mình không hiểu, nghĩ thầm các sư trưởng đã bác bỏ, vì sao còn muốn rời đi?

Tên Côn Luân đệ tử kia đã lấy lại tinh thần, nghĩ đến lúc trước trong lòng sinh ra khiếp ý có chút xấu hổ, trào phúng nói: "Nguyên lai Thanh Sơn đệ tử cũng sợ chết à?"

Thanh Sơn đệ tử nhìn người này, ánh mắt lạnh hơn.

Tên Côn Luân đệ tử kia trong lòng sinh ra sợ hãi, nhưng nhìn bốn phía tu hành đồng đạo, cố lấy dũng khí, nói ra: "Làm sao? Dám làm cũng không dám để cho người ta nói ư?"

Thanh Sơn đệ tử sắc mặt rất khó coi, cảm xúc trong đáy lòng cực kỳ phức tạp.

Nếu như bọn hán thật sự lưu lại, sau đó rời đi, vậy coi như là gì?

Thanh Sơn đệ tử lúc nào trở thành kẻ yếu tránh chiến trốn ra?

Tên Lưỡng Vong phong đệ tử gọi là Lôi Nhất Kinh kia có chút nổi nóng, nhìn nói với Tinh Cửu: "Tinh... Sư thúc, ngài là cảm thấy nguy hiểm phía trước rất lớn?"

Tinh Cửu nói: "Không sai, đây không phải là nguy hiểm những đệ tử trẻ tuổi các nguoi có thể tiếp nhận."

Lưỡng Vong phong đệ tử đối Tinh Cửu cảm nhận phi thường chêngh lệch.

Lần này Tinh Cửu đạt được đạo chiến thứ nhất để Lôi Nhất Kinh ý nghĩ có chỗ cải biến, nghe lời này vẫn không nhận được sinh ra tâm lý mâu thuẫn mãnh liệt.

"Người tu hành hoặc là chết già, hoặc là chết tại phương bắc, vốn chính là hai loại đường về thường thấy nhất qua vạn năm qua."

Lôi Nhất Kinh trầm giọng nói: "Đệ tử gia nhập Lưỡng Vong phong, chính là lựa chọn cái sau, nguy hiểm lại có sợ gì? Còn xin sư thúc thành toàn!"

"Không tệ, đây vốn chính là một trận thí luyện."

Bạch Tảo nhìn Tinh Cửu nói: "Sinh tử khảo nghiệm vốn là chân ý của đạo chiến, chỉ có như thế, mới có thể làm đạo tâm chân chính yên tĩnh."

Tinh Cửu nói: "Trong mắt của ta đạo chiến vốn không có ý nghĩa."

Nghe lời này, trong hạp cốc vốn có chút hỗn loạn lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

Bạch Tảo có chút không xác thực vào những gì mình nghe được.

Ân Thanh Mạch mấy tên người tu hành tuổi trẻ từ bắt đầu đã cùng Tinh Cửu tại một chỗ, đối với hắn là tin phục nhất.

Dù là lúc trước Tinh Cửu gây nên chúng nộ, bọn hắn y nguyên trầm mặc đứng tại sau lưng Tinh Cửu cùng Bạch Tào.

Nhưng lúc này nghe được câu này, ánh mắt của bọn hắn cũng biến thành có chút bất an.

Tinh Cửu câu nói này trực tiếp phủ định ý đồ năm đó truyền kỳ tu hành giới khai sáng ra Mai Hội.

"Mục đích của tu hành là trường sinh, sinh tử chính là đại sự duy nhất, cần được kính sợ, tùy tiện dùng để khảo nghiệm, đó chính là bất kính."

Tinh Cửu nói: "Mà đạo tâm yên tĩnh hay không, ở chỗ tự xét, cùng ngoại vật không quan hệ."

Tên Côn Luân đệ tử kia cảm thấy người này đơn giản chính là người điên, hoàn toàn không thể giao lưu.

Rất nhiều người tu hành tuổi trẻ cũng im lặng lắc đầu, nhao nhao chuẩn bị rời đi.

Lôi Nhất Kinh cũng không còn cách nào khống chế cảm xúc, nói với Tinh Cửu: "Sự thúc, tha thứ đệ tử không thể tuân mệnh."

Nói xong câu đó, hắn quay người hướng trong hạp cốc đi đến.

Còn lại Thanh Sơn đệ tử nhìn Tinh Cửu, thần sắc có chút do dự, không biết phải làm thế nào.

Hiện tại ngay cả Thanh Sơn đệ tử đều xuất hiện thanh âm bất đồng, Tinh Cửu sẽ làm như thế nào?

Bạch Tào có chút bận tâm nhìn hắn một cái.

Nhìn bóng lưng Lôi Nhất Kinh, Tinh Cửu trầm mặc một lát, sau đó giơ tay phải lên.

Kiểm sắt xé vải mà ra, hóa thành một đạo hắc quang, hướng về Lôi Nhất Kinh chém xuống.

Trong hạp cốc vang lên một tràng kinh hô.

Lôi Nhất Kinh cảm nhận được sau lưng kiếm ý sâm nhiên, trong vô thức gọi ra phi kiếm, nghênh đón.

Không hổ là đệ tử ưu tú của Lưỡng Vong phong, vô luận tốc độ phản ứng hay là tốc độ xuất kiếm, đều cực kì kịp thời.

Đương đương đương đương đương!

Hai đạo kiếm quang tại trước vách đá cao tốc lướt qua, không ngừng va chạm, kích phát khí lãng mang theo vô số mảnh tuyết, cường đại kiếm ý trực tiếp xâm nhập sườn núi, núi đá rì rào mà rơi.

Trong nháy mắt, kiếm chiến đã phân ra được thắng bại.

Oanh một tiếng trầm đục.

Lôi Nhất Kinh nặng nề mà đụng vào vách đá, sau đó trượt xuống tới mặt đất.

Phi kiếm trở lại bên cạnh hắn, lơ lửng bên không trung, vang lên tiếng ong ong.

Lôi Nhất Kinh khoe môi tràn ra một đạo máu tươi, ánh mắt có chút mờ mịt.

Cho đến lúc này, hắn mới biết được chuyện gì xảy ra.

Nếu như sớm biết là kiếm của Tinh Cửu, hắn căn bản không dám hồi kiếm.

Thanh Sơn đệ tử rất giật mình, tranh thủ thời gian chạy đến bờ sườn núi, đỡ Lôi Nhất Kinh dậy, xác nhận thương thế hắn không nặng, mới yên lòng.

Đệ tử tuổi trẻ nổi danh đồng dạng đến từ Lưỡng Vong phong, khó mà áp chế trong lòng bất bình, nhìn Tinh Cửu nói: "Sự thúc! Người vì sao muốn làm như vậy?"

Còn lại Thanh Sơn đệ tử cũng có chút phẫn nộ.

Rất rõ ràng, Tinh Cửu dụng ý chính là không cho phép Lôi Nhất Kinh rời đi, vì thế không tiếc hướng Lôi Nhất Kinh xuất kiếm.

Tinh Cửu nhìn các đệ tử Thanh Sơn nói: "Các người cũng giống vậy, không có cái gì tha thứ không thể tuân mệnh, bởi vì ta không tha thứ."

...

...

Không tha thứ, các ngươi liền không thể đi.

Tĩnh Cửu cách làm vô cùng cường ngạnh, có thể nói hoàn toàn không nói đạo lý.

Thanh Sơn đệ tử đương nhiên không phục.

Bọn hấn vất vả tu hành nhiều năm, thật vất vả thông qua thử kiếm đại hội lấy được tư cách, có thể đại biểu Thanh Sơn tham gia đạo chiến, nhưng mà còn chưa kịp triển lộ phong mang, đã muốn bị cưỡng ép đuổi đi, ai có thể cam tâm? Mà đó cũng không phải chuyện quan trọng nhất, trọng yếu nhất chính là Thanh Sơn Tông một thế uy danh, chẳng lẽ muốn bởi vì bọn hấn mà bị hao tổn?

Nếu như bọn hấn hôm nay thật nghe theo ý tứ của Tĩnh Cửu rời khỏi đạo chiến, Thanh Sơn Tông chắc chắn trở thành trò cười của tu hành giới.

Vấn đề ở chỗ, bọn hấn không phục lại có thể làm sao bây giờ?

Tĩnh Cửu tuổi còn nhỏ, vào sơn môn thời gian so với bọn hấn ngắn hơn, nhưng chung quy là Thần Mạt phong sư thúc.

Chẳng lẽ bọn hấn còn dám rút kiếm chống lại?

Nghĩ đến loại khả năng này, Thanh Sơn đệ tử tay khê run.

Yêu Tùng Sam nhìn bọn hấn chằm chằm trầm giọng quát: "Chẳng lẽ các ngươi dám phạm thượng ư? Muốn đi Thượng Đức phong thụ hình phạt vạn kiếm xuyên tim sao!"

Những đệ tử Thanh Sơn kia cúi đầu im lặng, bọn hấn đương nhiên không dám hướng Tĩnh Cửu xuất kiếm, chẳng qua cảm thấy vô cùng ủy khuất cùng thất vọng.

"Không nghĩ tới thế mà có thể nhìn thấy trò hay Thanh Sơn Kiếm Tông đồng môn tương tàn."

Tên Tây Hải kiếm phái đệ tử kia chế giễu nói ra: "Úc, không, ta nói sai, hấn là sư thúc sợ chết giáo huấn đám sư đệ diệt biết hổ thẹn."

Tĩnh Cửu nhìn người này một chút.

Bạch Tảo trong lòng biết không tốt, biết mình không kịp mở miệng ngăn cản, không chút do dự té ra pháp bảo.

Ổng tay áo phả hàn phong mà lên, một cái pháp bảo xuất hiện trước vách đá, ước chừng chén rượu lớn nhỏ, hình dạng có chút giống thanh tâm linh của Huyền Linh Tông.

Pháp bảo gặp gió mà dài, trong nháy mắt biến thành một cái chuông nhỏ, toàn thân xanh đen, màu sắc thâm trầm, phẳng phất từ thanh đồng tạo thành, mặt ngoài lại có vô số đạo ám quang chảy xuôi ở giữa, tự có một loại mỹ cảm cùng uy áp khó mà hình dung.

"Lưu quang chung!"

Trong đám người vang lên mấy tiếng kinh hô.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 119: Đều đi

Lưu Quang Chung chính là pháp bảo cực kỳ nổi tiếng của Trung Châu Phái, tại trong chiến đấu cấp bậc Nguyên Anh trở xuống có thể nói là tồn tại chí cường.

Pháp bảo này chính là truyền thừa đến từ viễn cổ, một đôi trời sinh, phân ra gọi là Bắc Thần Chung và Nam Bình Chung.

Đương kim Trung Châu Phái cường môn cùng phu nhân, lúc tuổi còn trẻ dựa vào đôi chuông này đánh bại không biết bao nhiêu thiên tài cùng thế hệ, còn giết chết rất nhiều Minh Giới yêu nhân cùng Tuyệt Quốc quái vật.

Những năm qua Bắc Thần Chung một mực trong tay của Lạc Hoài Nam, thuận theo hấn mà tỏa sáng quang mang, uy danh không giảm.

Nhưng đến tận lúc này, mọi người mới biết thì ra Nam Bình Chung đúng là tại trong tay Bạch Tảo.

Bạch Tào chính là con gái duy nhất của vợ chồng chương môn Trung Châu Phái, đương nhiên có tư cách cầm Nam Bình Chung.

Nhưng đây có phải muốn ám chỉ, vợ chồng chương môn Trung Châu Phái đã đạt thành nhất trí, quyết định lựa chọn Lạc Hoài Nam mà không phải Đồng Nhan làm đạo lữ cho Bạch Tào hay không?

Nếu như đây là thật, đó chắc chắn trở thành sự tình mà toàn bộ tu hành giới trên Triều Thiên đại lục quan tâm nhất.

Nhưng đó là vấn đề về sau mới cần suy nghĩ.

Vấn đề hiện tại là tại sao Bạch Tào bỗng nhiên té ra Lưu Quang Chung?

Đám người tu hành tuổi trẻ sinh ra những ý nghĩ này, chỉ trong thời gian cực ngắn.

Nam Bình Chung đánh về phía tên đệ tử Tây Hải kiếm phái kia.

Ông một tiếng!

Cuồng phong đột khởi, một đạo khí lăng khó mà hình dung cùng sóng âm vô hình, hướng về bốn phía hẻm núi lan tỏa.

Mảnh tuyết cuồng vũ, vách đá đột nhiên vỡ nát, thiên địa khí tức đều bởi đó sinh ra biến hóa.

Tên đệ tử Tây Hải kiếm phái kia chính là đệ tử đích truyền trong phái, tại thời khắc nguy hiểm nhất triệu hồi ra bản mệnh phi kiếm, cường ép ngăn cản một cái.

Nhưng phi kiếm của hắn làm sao chống đỡ được pháp bảo đẳng cấp này?

Tiếng xé gió lăng lệ vang lên, đạo phi kiếm kia nghiêng nghiêng bay lên, đâm vào trong vách đá cứng rắn, đâm sâu hai thước có thừa, chỉ còn lại một cái chuôi kiếm.

Tên đệ tử Tây Hải kiếm phái kia bị đánh bay hơn mười trượng, rơi vào bên trong đất tuyết, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên dị thường tái nhợt.

Bị đồng môn nâng đỡ đứng dậy, hắn không lo xem thương thế, lau đi máu tươi, mặt mũi tràn đầy chán kinh nhìn bên kia hô: "Bạch sư muội! Ngươi làm vậy là ý gì!"

Vị đồng môn kia thấp giọng nhắc nhở hắn một câu.

Hắn nhìn về vị trí mà mình đứng lúc trước, mới hiểu được chuyện gì xảy ra, sắc mặt trở nên càng thêm tái nhợt.

Một đạo phi kiếm màu đen lơ lửng ở nơi đó.

Vừa rồi nếu như không phải hắn cường ép xuất kiếm sau đó bị đánh bay, chỉ sợ đã bị đạo hắc kiếm kia lặng yên không một tiếng động chém trúng.

Nói một cách khác, không có Bạch Tào, có lẽ lúc này hắn đã chết.

Đạo hắc kiếm kia có chút rộng, nhìn cũng không lạ thường, nhưng không có bất kỳ khí tức gì ba động, tựa như là u linh chân chính.

Tên đệ tử Tây Hải kiếm phái kia vẫn còn chưa tiêu hết sự khiếp sợ, rốt cuộc nói không ra lời.

Những người tu hành còn lại, nhìn đạo phi kiếm màu đen kia, cũng cảm thấy thể xác tinh thần đều trở nên lạnh lẽo.

Đều biết Tinh Cữu đạt được đạo chiến thứ nhất, nhưng vẫn không có ai đem hắn cùng nhân vật như Lạc Hoài Nam, Đồng Lư đánh đồng.

Bất quá là Vô Chương sơ cảnh, lại có thể mạnh đến mức nào?

Hiện tại mọi người mới biết, kiếm của hắn đến tột cùng đáng sợ bao nhiêu.

.....

.....

Tinh Cữu quay đầu nhìn Bạch Tào một cái.

Tại Thanh Sơn hắn từng nghe Cố Thanh nghị luận, trong những năm gần nhất Trung Châu Phái cùng Tây Hải kiếm phái quan hệ dần dần chuyển biến tốt đẹp, thậm chí có dấu hiệu kết minh.

Lúc trước bên ngoài Hải Châu Thành tại tứ hải yến có thể nhìn thấy thân ảnh đệ tử Trung Châu Phái, đã chứng minh được điểm này.

Đó đại khái chính là nguyên nhân mà Bạch Tào xuất thủ.

Nàng rất thông minh, đại khái cảm thấy thi triển Nam Bình Chung, đã bảo vệ tính mệnh tên đệ tử Tây Hải kiếm phái kia, đồng thời cũng giúp hấn trút giận một phen.

Chỉ là người dựa vào cái gì phán đoán làm như vậy đã làm cho ta thỏa mãn chứ?

Tĩnh Cửu không nói gì, trong ánh mắt cũng không có quá nhiều cảm xúc.

Bạch Tào lại chuẩn xác tiếp thụ ý tứ của hấn.

Hàn phong phát động lụa trắng.

Nàng nói một câu, thanh âm rất nhẹ, chỉ có Tĩnh Cửu có thể nghe được.

"Cho ta chút thể diện nha."

Tĩnh Cửu không nói gì thêm, đem hắc kiếm triệu hồi về.

Tên đệ tử Tây Hải kiếm phái kia, mang theo hận ý nhìn hấn một cái, nhưng không dám tiếp tục mở miệng khiêu khích, đem phi kiếm của mình từ trên vách đá lấy ra ngoài.

Chỉ là cảnh giới thực lực cuối cùng không cách nào phục chúng, huống chi đây là đạo chiến, cũng không phải nơi đấu tranh sinh tử, rất nhiều thanh âm vang vọng.

"Coi như người đạt được đạo chiến đệ nhất cũng không có ai phục người, bởi vì người là kẻ hèn nhát, mà lại bá đạo vô lý, bằng hai điểm này người vĩnh viễn không có khả năng trở thành Lạc Hoài Nam!"

"Không sai! Chẳng lẽ người còn có thể bịt miệng tất cả chúng ta ư? Trừ phi người đem toàn bộ chúng ta giết chết!"

"Giống như người có tư cách gì kế thừa y bát của Cảnh Dương chân nhân chứ!"

Tĩnh Cửu tựa như không nghe được những âm thanh này, hỏi: "Huyền Linh Tông có người tới hay không?"

Một tiểu cô nương nhìn đồng đạo chung quanh một chút, nhút nhát giơ tay lên.

Ngay sau đó, lại có hai tên đệ tử Huyền Linh Tông giơ tay lên.

Huyền Linh Tông đệ tử tại trong đạo chiến đóng vai trò vẫn luôn rất trọng yếu, nhân số tham gia từ trước đến nay rất nhiều.

Tĩnh Cửu hỏi tiếp: "Đại Trạch đâu?"

Có người giơ tay.

Có hai người tu hành Đại Trạch ở đây.

Tĩnh Cửu nói: "Chúng ta cũng không phải đồng tông, theo lý không nên cưỡng ép yêu cầu các người đồng hành, nhưng người ta ba nhà quan hệ quá gần, nếu không mang các người đi, sau đó khó tránh khỏi sẽ bị trường bối nhà các người nói thấy chết không cứu, như thế quá phiền phức."

Các đệ tử Huyền Linh Tông cùng Đại Trạch giật mình mới hiểu được ý tứ của hấn, không khỏi trở nên luống cuống.

Có đệ tử phái khác nhìn thấy cảnh này, sinh ra đồng tình, hô: "Dựa vào cái gì? Bọn hấn đều không phải Thanh Sơn Tông."

Tĩnh Cửu không để ý đến người này, đối với đệ tử Huyền Linh Tông cùng Đại Trạch nói: "Hoặc là, cùng ta đánh."

Các đệ tử Huyền Linh Tông cùng Đại Trạch liếc nhau, nhìn ra bất đắc dĩ trong lòng của nhau.

Tĩnh Cửu lần nữa hướng đám người nhìn lại, xác nhận không có tăng nhân Quả Thành Tự, cũng không có đệ tử tiểu tông phái phụ thuộc Thanh Sơn Tông.

Cuối cùng, ánh mắt hấn rơi vào trên thân một thiếu nữ.

Thiếu nữ ăn mặc có chút quen mắt, hấn là nhiều năm trước nhìn qua không ít lần.

"Thủy Nguyệt Am cùng Thanh Sơn quan hệ quả thật không tệ, nhưng ta cũng sẽ không nghe theo người, muốn đánh liền đánh, coi như đánh không lại, chẳng lẽ người còn có thể giết ta?"

Cô gái kia nói, trong ánh mắt ý vị khinh miệt phi thường rõ ràng.

Tĩnh Cửu nghĩ thầm đi vắng Thủy Nguyệt Am sư muội ôn nhu động lòng người cỡ nào, cho đến xuất hiện Liên Tam Nguyệt mới dường thành tính tình nhin thiên địa đều không vừa mắt như vậy.

Hắn không nói gì thêm, đối với mọi người trong hạp cốc nói: "Những người còn lại muốn ở lại liền lưu lại, muốn đi thì đi."

Hai tên đệ tử Tây Hải kiếm phái cùng Côn Lôn đệ tử dẫn đầu rời đi, rất nhiều người tu hành tuổi trẻ cũng rời đi sau đó.

Có ít người nổi nóng nghĩ đến mình thế mà bởi vì sự tình hoang đường như thế chậm trễ thời gian dài như vậy, sẽ giết bớt đi rất nhiều Tuyết Quốc quái vật, thành tích đạo chiến tất nhiên rút xuống ngàn trượng, cuối cùng nhin không được mắng vài câu thô tục, còn có người hướng phía Tĩnh Cửu lườm một cái.

Trung Châu Phái đệ tử sau khi xin chỉ thị của Bạch Tào, cũng theo tiểu đội riêng phần mình rời đi.

Trong hạp cốc chỉ còn lại có Thanh Sơn đệ tử, ban đầu đi theo Tĩnh Cửu, Bạch Tào sáu người, lại có là năm tên đệ tử trẻ tuổi Huyền Linh Tông cùng Đại Trạch.

Tĩnh Cửu không nói gì thêm, bắt đầu điều tức dưỡng thần.

.....

.....

Trên thực tế, tại trong sơn đạo bốn phía hẻm núi, còn có chút đệ tử tham gia đạo chiến không hề rời đi.

Ti như đội ngũ hai tên đệ tử Tây Hải kiếm phái cùng tên đệ tử Côn Lôn rời đi trước nhất.

Có người không hiểu hỏi: "Vì sao không đi."

Một đệ tử Tây Hải kiếm phái trầm giọng nói: "Dù sao đã trễ nải thời gian dài như vậy, sau đó sắp đến đêm, không bằng hạ trại ngay ở chỗ này."

Tên Tây Hải kiếm phái đệ tử bị Lưu Quang Chung chấn thương ho hai tiếng, nhìn hẻm núi phía dưới oán hận nói: "Không sai, thuận tiện có thể nhìn xem náo nhiệt."

Đám người tu hành có chút không hiểu, nghĩ thầm có gì náo nhiệt có thể nhìn?

Tên Tây Hải kiếm phái đệ tử kia lại ho hai tiếng, trào phúng nói: "Ngự kiếm sẽ bị cương phong thổi chết, Thanh Sơn Tông chắc chắn sẽ không tới đón, ta cũng phải xem bọn hắn chuẩn bị rời đi làm sao, giống chó nhà có tang đi về hay sao?"

.....

.....

Thời gian dần dần trôi đi, hoàng hôn dần dần dày đặc.

Các đệ tử tuổi trẻ phía dưới hẻm núi cảm nhận được những ánh mắt trong sơn dã quăng tới.

Tên đệ tử Lưỡng Vong Phong tên gọi Lôi Nhất Kinh rốt cuộc chịu không được, đi đến trước người Tĩnh Cửu gần như cầu khẩn nói: "Trên nửa đường đình chỉ đạo chiến, sau đó sẽ bị sư môn trừng phạt, coi như ngươi là sư thúc, cũng không thể không để ý môn quy a?"

Tĩnh Cửu nói: "Ta không nhớ rõ bên trong môn quy có điều này."

Lôi Nhất Kinh tức giận nói: "Đã muốn trở về, vậy liền đi a."

Bằng tốc độ của các người, tại trước khi biến cố phát sinh, rất khó đi ra khỏi cánh đồng tuyết này.

Tĩnh Cửu ở trong lòng nghĩ đến, nhưng lại không giải thích, nói thẳng: "Chờ đợi."

Lôi Nhất Kinh vô lực phát phát tay, không muốn nói thêm.

Còn lại những người tuổi trẻ kia, cũng không muốn nói thêm.

Vẫn đang chờ.

Hiện tại mọi người đã minh bạch, vài ngày trước chờ đợi là hắn muốn góp đủ mười tên đệ tử Thanh Sơn Tông tham gia đạo chiến.

Vậy bây giờ lại muốn chờ cái gì?

Bỗng nhiên, trong hạp cốc xuất hiện một mảnh bóng đen cực lớn.

Đệ tử trẻ tuổi vốn là bởi vì Tinh Cửu có chút bất an lập tức trở nên khẩn trương, hướng lên bầu trời nhìn lại, phát hiện ánh nắng sau tầng mây đã biến mất.

Phảng phất ban đêm sớm tiến đến.

Chẳng lẽ là loại hàn vụ kì lạ kia xuất hiện lần nữa?

Thanh Sơn đệ tử phản ứng nhất nhanh, không đợi Tinh Cửu phát lệnh, chín đạo phi kiếm gào thét mà ra, bố thành kiếm trận, giữ vững tứ phương.

Có ít người nhìn về phía Bạch Tảo.

Bạch Tảo nhìn lên bầu trời, thần sắc hơi dị.

Mây mỏng đột nhiên bị xé rách.

Một chiếc thuyền to lớn vô cùng mang theo vô số vệt mây cùng nước chảy xiết, xuất hiện ở giữa tầm mắt mọi người.

Cự thuyền chậm rãi hướng về mặt đất hạ xuống, mang đến cảm giác áp bách khó có thể tưởng tượng

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 120: Trong miếu ở Bạch thành

Thuyền lớn hình dạng như kiếm, giống như một ngọn núi nhỏ, áp bách không khí, phát ra tiếng rít chói tai.

Trên mạn thuyền có thể thấy rõ dấu vết bị cương phong hư hại, cũng may hao tổn không quá nghiêm trọng.

Kiểm thuyền?

Các đệ tử Thanh Sơn chấn kinh im lặng.

Đệ tử tuổi trẻ nhà khác cũng giống như thế.

Kiểm thuyền bỗng nhiên xuất hiện, mang ý nghĩa Thanh Sơn Tông đã biết được ý nghĩ của Tinh Cửu, đồng thời biểu thị ra ủng hộ.

Lôi Nhất Kinh có chút mờ mịt.

Hắn vừa nói nửa đường rồi đạo chiến sẽ bị sư môn trừng phạt, kết quả liền thấy được hình ảnh này.

Những người tu hành tuổi trẻ chưa rời đi ngạc nhiên nghĩ, đây là có chuyện gì?

Bạch Tảo nhìn về phía cổ tay của Tinh Cửu, nghĩ thầm đoạn thời gian kiểm tra biến mất kia, hẳn là hắn truyền thư cho Thanh Sơn.

Đạo phi kiếm này có thể rời khỏi chủ nhân tự mình xuyên qua hơn mười vạn dặm, nhất định không phải phàm vật.

Thanh Sơn Kiếm Tông vậy mà lại nghe theo ý kiến của hắn, Tinh Cửu nghĩ đến cũng không phải đệ tử bình thường.

.....

.....

Trong tiểu viện cuar Tịnh Giác Tự hoàn toàn yên tĩnh.

Các tông phái chương môn, các trưởng lão rất chấn kinh, không biết nên nói điều gì.

Côn Lôn chương môn phần nộ đến cực điểm, chất vấn: "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Vì sao kiếm thuyền của Thanh Sơn Tông sẽ xuất hiện tại cánh đồng tuyết?"

Hòa Quốc Công nhú mày không nói, nghĩ thầm chẳng lẽ đạo chiến năm nay thực sẽ xảy ra chuyện? Thanh Sơn Tông dựa vào cái gì đưa ra loại phán

đoán này? Vì sao không nói trước cùng các tông phái một tiếng?

Hắn nhìn về phía Nam Vong hỏi: "Quý phái làm thế này là như thế nào?"

Nam Vong hồ hững nói: "Ta tại Triều Ca thành, làm sao biết trên núi đã xảy ra chuyện gì?"

Kiểm thuyền là trọng bảo của Thanh Sơn, do Thích Việt phong quản lý.

Lúc này kiểm thuyền xuất hiện ở cánh đồng tuyết là phiếm hải chu tối cao linh giai.

Chỉ có Thanh Sơn chương môn, Nguyên Kỵ Kinh cùng Thích Việt phong chủ ba người này mới có tư cách điều động.

Thanh Thiên Ti chỉ huy sứ vôi vàng chạy đến, đưa lên một phong kiểm thư.

Hòa Quốc Công tiếp nhận kiểm thư, đọc qua một lát, thần sắc trở nên nghiêm túc, nhìn mọi người nói: "Thanh Sơn bên kia có ý tứ là, tạm thời không xác định có vấn đề hay không, nhưng Tinh Cửu đã đạt được đạo chiến thứ nhất, đạo chiến có tiếp tục cũng không quá mức ý nghĩa, để cho ổn thoả, mãnh liệt đề nghị các tông phái tiếp về đệ tử của mình."

Hắn còn chưa nói hết chính là, Thanh Sơn Tông tại bên trong kiểm thư viết rất rõ ràng, nếu như Mai Hội chủ trì không nghe bọn hắn cũng không quan trọng.

..... Chỉ là về sau nếu xảy ra chuyện, không nên trách Thanh Sơn không có cảnh báo.

Một vị chương môn lo lắng hỏi: "Thanh Sơn Tông có nói rõ chuyện gì xảy ra hay không?"

Hòa Quốc Công không cao hứng nói: "Ta đã nói, bọn hắn cũng không xác định có vấn đề hay không, chỉ nói là cảm giác không đúng."

Nghe bốn chữ cảm giác không đúng, các chương môn cùng các trưởng lão liền cảm giác đau đầu.

Tất cả mọi chuyện trong đạo chiến lần này đều là từ bốn chữ cảm giác không đúng này mà tới.

"Tinh Cửu cảm giác hay là chương môn đại nhân cảm giác, vậy sẽ không đồng dạng."

Vị chương môn kia cảm thấy việc này thật là hoang đường, liên tục cười khổ.

Trung Châu Phái trưởng lão hỏi: "Kiểm thuyền đón đi bao nhiêu người?"

Hòa Quốc Công nói: "Ba mươi."

Chúng chương môn trưởng lão có chút giật mình.

Bọn hắn cũng không biết Tinh Cửu ngoại trừ mười tên Thanh Sơn đệ tử, còn cưỡng ép mang đi Đại Trạch cùng Huyền Linh Tông đệ tử, còn có người tu hành khác nguyện ý chủ động đi theo hắn.

Kiểm thuyền giáng lâm, để một ít người tu hành ban đầu căn bản không nghĩ tới rồi đi cái biến chủ ý.

Lực ảnh hưởng của Thanh Sơn Tông tại trong tu hành giới thực sự quá lớn.

Hiện tại vấn đề là, đệ tử tuổi trẻ tham gia đạo chiến tổng cộng có một trăm mười lăm tên, thoáng cái đã thiếu đi một phần năm, tiếp theo làm sao bây giờ?

Thanh Sơn kiểm thuyền xuất hiện tạo thành nghị luận, tất nhiên sẽ dao động thái độ của rất nhiều người.

Chẳng lẽ năm nay đạo chiến cứ như vậy qua loa kết thúc?

Côn Lô chương môn nhìn Nam Vong nổi nóng nói: "Các người Thanh Sơn Tông đến cùng có ý tứ gì? Đệ tử hoang đường như thế cũng mặc kệ, ngược lại còn ủng hộ hắn làm bừa!"

Nam Vong mặt không biểu tình nói: "Thanh Sơn Tông ta từ trước đến nay coi trọng nhân tài, không bám vào một khuôn mẫu, sư trưởng lòng dạ khoáng đạt, nguyện ý tiếp nhận ý kiến của người tuổi trẻ, có vấn đề?"

Nàng vốn có chút không thích Tinh Cửu, bây giờ cách nhìn lại thay đổi rất nhiều.

Đạo chiến đệ nhất không tính là gì, Thanh Sơn Tông đã từng đạt được rất nhiều lần.

Nhưng cưỡng ép đạo chiến sớm kết thúc, Tinh Cửu là người thứ nhất.

Rất nhiều chương môn, trưởng lão đều nghĩ đến vấn đề này.

Một đệ tử tuổi trẻ dự thi trực tiếp làm đạo chiến kết thúc, đây là khái niệm gì?

Ngay cả trụ trì Bảo Thông thiền viện tính tình tốt nhất đều có chút tức giận, nói: "Đợi sau khi Tinh Cửu trở về, ta phải hỏi hấn một chút đạo lý."

Hòa Quốc Công nói: "Hấn chưa trở về."

Tinh Cửu không theo kiếm thuyền trở về?

Đây là ý gì?

Trong tiểu viện rất yên tĩnh.

Sau cửa sổ càng thêm yên tĩnh.

Thiền Tử quỳ gối trên giường, để cho con mắt cùng đồng gậy gỗ rồi bởi kia cách gần thêm chút.

Đúng vậy, hấn hiện tại có chút thấy không rõ lắm.

Tin tức Tiểu Thành truyền đến là năm nay không có thú triều, cùng Thích Hải tăng phán đoán là nhất trí.

Vị kia cũng đi Tiểu Thành, đồng dạng không nhìn ra cái gì.

Vị kia cùng hấn đều nhìn không ra, vì sao Thanh Sơn Tông nói cảm giác không đúng?

Thanh Sơn Kiếm Tông tự nhiên lợi hại, nhưng nói đến hai chữ cảm giác như thế nào mà vượt Thủy Nguyệt Am cùng Quả Thành Tự được chứ?

Nếu như Tinh Cửu không phải truyền nhân của Cảnh Dương, hấn tất nhiên sẽ không để ý tới việc này, nhưng bây giờ hấn cần nghĩ rõ ràng hơn chút.

Không biết bao lâu trôi qua, tiếng trống canh rơi vào trong tai, để Thiền Tử tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã là bóng đêm thâm trầm.

Trong đôi mắt thanh tịnh thậm chí có thể nói hơi có ngây thơ, lộ ra thần sắc hơi ngơ ngẩn.

Hấn có thể nghe thấy tiếng trống đến từ hoàng cung cách xa ngoài mấy chục dặm, nhưng vẫn không cách nào tính toán rõ ràng chuyện này.

Để các tông phái chuẩn bị trước đi.

Hấn ở trong lòng nghĩ đến.

.....

.....

Kiếm thuyền rời đi, tầng mây bị xé ra lỗ lớn lại không cách nào trong thời gian ngắn lấp đầy.

Quang huy cuối cùng của hoàng hôn chiếu vào trên tuyết sơn, lại chiết xạ vào trong hạp cốc, khắp nơi đều là kim sắc vui mắt.

Người tu hành tham gia đạo chiến đều rời đi, vô luận bọn hấn có nguyện ý hay không, bốn phía hẻm núi có thể nhìn thấy thân ảnh cũng biến thành cực ít.

"Người vì sao không đi?"

Tinh Cửu nhìn Bạch Tảo hỏi.

Mặc kệ là ngồi kiếm thuyền rời cánh đồng tuyết, vẫn là rời hẻm núi hướng sâu trong cánh đồng tuyết xuất phát, tiếp tục tham gia đạo chiến, đều là đi.

Bạch Tảo hỏi ngược lại: "Người vì sao không đi?"

Tinh Cửu nói: "Ta muốn đi qua nhìn xem"

Bước vào cánh đồng tuyết, càng đi phía bắc hấn cảm giác càng không tốt.

Đêm đó gặp được trận hàn vụ kỳ quái kia, loại cảm giác này trở nên càng thêm mãnh liệt.

Nếu như nguy hiểm ở sâu trong cánh đồng tuyết là cái bẫy sư huynh đặt ra, dựa theo cách làm trước kia, lúc hấn đưa tiền Thanh Sơn đệ tử cũng sẽ tùy theo rời đi.

Đây không phải tránh chiến, là chủ khách chi đạo.

Trận chiến kéo dài mấy trăm năm này, hấn từ đầu đến cuối nghiêm cẩn dựa theo nguyên tắc này làm việc, cho nên chưa từng thua bao giờ.

Nhưng hiện tại xem ra, hắn cũng không có chân chính thắng lợi.

Cho nên hắn mới chịu đáp ứng Triệu Tịch Nguyệt chuyện kia.

Nếu như đây là một cái bẫy, vậy liền thử chính diện phá cục xem sao.

Khi nào tiến vào trong cục?

Hắn còn muốn chờ.

Lần này hắn không phải đang chờ người, cũng không phải đang chờ thuyền, mà là đang chờ sự tỉnh.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, nắng sớm lại đến, Bạch Tảo vẫn còn ở đó.

"Nếu người không đi, khả năng thật không còn kịp nữa." Tinh Cửu nói.

Bạch Tảo nhẹ nói: "Không cần lo lắng cho ta, chỉ cần ta muốn đi, tùy thời đều có thể rời đi."

.....

.....

Cánh thị vương triều chiếm cứ lấy một phần ba Triều Thiên đại lục, hướng bắc đi là cánh đồng tuyết vô cùng giá lạnh.

Sâu trong cánh đồng tuyết có dãy núi cực lớn, bên kia dãy núi mới là Tuyết Quốc.

Nhân tộc cương vực tại phía bắc nhất có tòa thành nhỏ.

Thành nhỏ dài rộng bất quá vài dặm, tường từ thổ gạch dựng thành, bởi vì nguyên nhân lâu dài gió tuyết, tuyết đại bộ phận thời gian đều là màu trắng, cho nên được gọi là Bạch thành.

Bạch thành phi thường rét lạnh, từng bách giới chịu lạnh cũng rất khó sinh trưởng, chớ đừng nói chi là lương thực cùng rau quả, nhưng trong thành vẫn sinh hoạt một chút dân chúng, bọn hắn mặc y phục da lông phế phẩm, quỳ gối trên đường phố, đối với chỗ cao không ngừng dập đầu cầu nguyện, cực kỳ thành kính.

Phượng nam bên trên con đường thông hướng Bạch thành, đồng dạng có tín đồ đang không ngừng dập đầu cầu nguyện, trên xe sau lưng lôi kéo lương thực, rau quả cùng thịt.

Bạch thành xây dựa lưng vào núi, phía vách núi kia là hồng nham, tại tuyết trắng phụ trợ lộ ra vô cùng bắt mắt, như màu máu.

Trước núi có ngôi miếu không đáng chú ý, trong miếu có tôn Kim Phật.

Tôn Kim Phật kia cao hơn mười trượng, rất mập, nhắm mắt, khỏe môi hơi vênh, mang theo ý cười, như một ngọn núi.

Trước mặt Phật đặt một chiếc đao sắt.

Thanh đao sắt kia dài ước chừng ba trượng, như xà nhà, mặt đất nơi đặt đao đã lún xuống nửa thước, có thể suy ra được sự nặng nề.

Thật không biết thế gian có ai có thể xách nổi một cây đao như vậy.

Một thiếu nữ đi đến trước miếu, ngẩng đầu nhìn về bộ câu đối phía hai bên.

"Cứu khổ cứu nạn cứu thế nhân, cầu Phật cầu Đạo cầu chính mình."

Nội dung câu đối này nhìn rất phổ thông, tinh tế ngầm nghĩ, nhưng lại có chút thâm ý.

Tựa như dung nhan vị thiếu nữ này rất bình thường, lại tự có một loại khí chất khó mà hình dung được.

Phảng phất lúc nàng nhìn thiên địa không vừa mắt, thiên địa cũng không dám nhìn nàng một chút nào.

Xem hết câu đối, thiếu nữ đem tóc theo gió lướt nhẹ gài đến sau tai, đi vào trước miếu, đứng trước mặt Phật.

Một đạo thanh âm hùng hậu xa xăm vang lên, lại mang theo cảm xúc vô cùng khiếm khuyết, tựa như là chiếc chuông nát nổi tiếng của Quả Thành Tự.

"Thì ra là người đã đến."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 121: Ta đến nhân gian ngắm mặt trời

Thiếu nữ là Thủy Nguyệt Am Quá Đông.

Nghe nói nàng là quan môn đệ tử của Liên Tam Nguyệt.

Chẳng biết vì sao nàng không tham gia Mai Hội đạo chiến năm nay, mà đến Bạch Thành gặp phạt.

Cũng không biết tại sao thanh âm kia lại nói một câu như vậy.

Thì ra là người đã đến? Nơi này nói thì ra là ý gì? Chẳng lẽ nàng vốn không phải là nàng?

Quá Đông thần tình lạnh nhạt nói: "Ta không ngờ, người có thể nhận ra là ta."

Người kia nói: "Có lẽ, nguyên nhân bởi vì ta ở phía sau người đã nhìn rất nhiều năm."

Tại phía sau nhìn rất nhiều năm, đó là bởi vì không có dũng khí, cũng không có tư cách đứng ở trước mặt người.

Nhưng bóng lưng của người đã in dấu tại chỗ sâu nhất trong linh hồn của ta, vì vậy vô luận dung nhan người biến hóa như thế nào, làm sao có thể không nhận ra người?

.....

.....

Đứng trước mặt phạt, Quá Đông trầm mặc thời gian rất lâu.

Không biết qua bao lâu, thanh âm kia vang lên lần nữa, tràn đầy cảm khái cùng thương cảm.

"Không ngờ người cuối cùng vẫn chọn con đường này, để đuổi kịp hần, nỗ lực hy sinh lớn như thế có đáng giá không?"

"Vậy còn người? Ở đây coi giữ mấy trăm năm, đáng giá không?"

"Làm việc mình muốn làm, không có gì đáng giá hay không."

"Ta cũng như thế. Có khác biệt chính là, cho đến ngày chết, người cũng không cách nào chứng minh thành công của mình, mà ta đã chứng minh thất bại của mình."

"Vậy nên người đến nhân gian ngắm nhìn một chút?"

"Hần năm đó thường xuyên nói, đến nhân gian một chuyến, cũng nên ngắm mặt trời, thời gian của ta không nhiều lắm, cũng muốn nhìn đôi chút."

"Thì ra là thế, khó trách ta nhớ rõ người không đánh đàn, vì sao muốn đi tham gia Mai Hội, nghĩ đến Thiên Từ cũng không dám nói người không tốt."

"Đúng vậy, ta chưa từng tham gia Mai Hội."

"Không, người đã từng tham gia. Năm đó Mai Hội, nếu không phải người xuất thủ giúp ta, chỉ bằng cảnh giới của ta năm đó, làm sao có khả năng giết chết con tuyệt trùng Vương giai kia."

Quá Đông không quen bị đối phương dùng giọng điệu cảm kích nhắc tới chuyện cũ, quay người rời khỏi trước mặt phạt, đi tới chỗ cánh cửa, nhìn về phía cánh đồng tuyết.

"Năm đó người không tính tới con côn trùng kia, lần này người có khả năng tính sai cái gì hay không?"

"Tại sao người lại quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này?"

Đạo chiến là sân khấu của các thiên tài thế hệ tuổi trẻ, đối với tu hành giới mà nói đương nhiên là đại sự.

Nhưng người kia rất rõ ràng, đối với Quá Đông mà nói đây đều là việc nhỏ.

"Bên trong các đồ đệ của Cảnh Dương, mặc dù ta không thích hần, nhưng cũng không muốn hần chết."

"Vì sao ngươi không thích hấn?"

"Quá xinh đẹp."

Quá Đông đi trở về trước phật, từ dưới bàn tay lấy ra bỏ đoàn, khoanh chân ngồi lên, nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi.

Nàng tựa như rất quen thuộc đối với ngôi miếu này, trước kia đã từng tới rất nhiều lần.

Nàng không nói gì thêm.

Trong miếu rất yên tĩnh.

Bóng đêm giáng lâm.

Một tiếng thờ dài vang lên.

Tràn đầy vui mừng.

Y nguyên thương cảm.

Nắng sớm tiến đến.

Quá Đông mở to mắt, lần nữa đi đến trước cửa, nhìn về phía chỗ sâu trong cánh đồng tuyết, thần sắc hơi lạnh, cảm giác được có chuyện sắp xảy ra.

Đạo thanh âm hùng hậu mà có thiếu hụt ở sau lưng nàng vang lên.

"Nàng chưa từng như vậy bao giờ."

Thủy Nguyệt Am Thiên Tâm thông cùng Quả Thành Tự Lương Tâm thông, đều là thủ đoạn thôi diễn thiên cơ cường đại nhất trên thế gian này.

Nhưng Quá Đông biết, bàn về sự hiểu biết đối với tồn tại sâu trong cánh đồng tuyết kia, thế gian không có người nào có thể mạnh hơn người phía sau lưng mình.

"Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

"Không biết, ta từ trong ý thức của nàng cảm thấy thô bạo, phần nộ, thống khổ..... Còn có chút khẩn trương, ta không hiểu vì sao tồn tại vĩ đại như vậy cũng sẽ khẩn trương."

.....

.....

Sáng sớm đã đến, lại một đêm nữa kết thúc.

Tĩnh Cửu mở to mắt, ngự kiếm sát đi tới chỗ cao nhất của sơn phong, nhìn về phía phương xa.

Dãy núi bên kia, chính là Tuyết Quốc.

Bỗng nhiên, đạo tâm của hấn khẽ động.

Nhìn xa xôi, xa đến hấn đều không thấy được, trong lòng của hấn sinh ra một vòng tâm tình khẩn trương, nhưng lại không biết ngọn nguồn phát ra.

Với hấn mà nói, khẩn trương là sự tình cực hiếm thấy.

Tiếng xé gió vang lên, Bạch Tảo xuất hiện bên cạnh hấn, Nam Bình Chung tản mát ra khí tức nhàn nhạt, ngăn trở hàn ý xâm lấn.

"Thế nào?"

Trong mắt của nàng, dãy núi lạnh lẽo cùng hôm qua không có gì khác nhau.

Tĩnh Cửu trả lời rất đơn giản: "Xảy ra chuyện."

Tiếng nói vừa dứt, cuồng phong đột khởi.

Không khí rét lạnh lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng bao trùm sơn dã, kéo theo vô số đạo tiếng rít chói tai.

Đỉnh núi bốn phía tích súc vô số băng tuyết vạn năm, bị cuồng phong thổi rơi, lộ ra nhám thạch màu đen, nhiệt độ trong không khí đột nhiên giảm xuống.

Tại bên trong hoàn cảnh rét căm căm, người bình thường trong nháy mắt sẽ bị đông cứng, sau đó chết đi, người tu hành coi như vận chuyển chân nguyên, cũng vô pháp kiên trì thời gian quá dài.

Bạch Tảo cảm nhận được hàn ý đã tiến vào bình chương của Nam Bình Chung, không dám thất lễ, lấy ra một kiện áo khoác dùng hòa kim tước dệt thành khoác lên người, cảm thụ được âm áp tự nhiên sinh ra, sắc mặt tốt hơn chút ít.

Tĩnh Cửu nhìn nàng một cái, xác nhận hẳn là không vấn đề gì, liền không tiếp tục để ý tới.

Bạch Tảo nhìn món áo trắng đơn bạc trên người hắn, không khỏi có chút không hiểu, nghĩ thầm chẳng lẽ công pháp của Thanh Sơn Tông thần kỳ như thế?

Đỉnh núi băng tuyết tiếp tục tróc ra từng mảng, bỗng nhiên từ chỗ sâu truyền đến một đạo chấn động.

Bạch Tảo cúi đầu nhìn xuống, thấy được một hình tượng rất khó quên.

Một con tuyết trùng đang từ tuyết bích nhô đầu ra.

Tuyết trùng da thịt hơi mờ, sau khi thành niên cũng sẽ không thay đổi, nhưng cực kỳ cứng cỏi, cho dù là phi kiếm của người tu hành cũng rất khó chém rách.

Con tuyết trùng này thân thể cực thô, hoàn toàn có thể chứa được một gian phòng nhỏ, theo nó bò đi, ánh nắng rơi vào trên da mờ mờ, mơ hồ có thể nhìn thấy sự vật bên trong —— bên trong có tảng đá, có nhánh cây, còn có chút tàn chi của tuyết tức thú, còn có chút bạch cốt, không biết là động vật gì.

Làm quái vật nổi tiếng nhất Tuyết Quốc, tuyết trùng ngoại trừ tại dùng chất lỏng ăn mòn cực kỳ nhanh chóng, tại địa phương khác tốc độ hành động đều tương đối chậm chạp, nhưng tính nguy hiểm lại cực lớn, nhất là bộ dáng cùng phương thức ăn, rất dễ dàng làm cho nhân loại cảm thấy buồn nôn.

Bạch Tảo lúc này đã cảm thấy rất buồn nôn, nhưng không dám phát ra bất kỳ thanh âm.

Con tuyết trùng kia chui ra tuyết bích, không tìm được điểm chịu lực, trong gió rét lốc bốn phía, nhìn xem tựa như giò bọ sinh ra phía trên thịt thối, chỉ là phóng lớn vô số lần.

Bạch Tảo có chút nhú mảy.

Bỗng nhiên, thân thể tuyết trùng đứng tại trong gió lạnh.

Nàng cảm nhận được có đạo ý thức rơi vào trên người mình, biết là bị tuyết trùng phát hiện mình tồn tại, chân nguyên thầm vận, chuẩn bị dùng Nam Bình Chung nghênh địch.

Chẳng biết tại sao, con tuyết trùng kia không để ý đến nàng, tiếp tục hướng về không trung trước tuyết bích mở rộng thân thể.

Cho đến cuối cùng thân thể của nó chạm đến vách núi đối diện, lại chui vào.

Cho đến khi phần đuôi tuyết trùng cũng biến mất tại trong vách đá đối diện, Bạch Tảo mới thở phào nhẹ nhõm.

Đây là một con tuyết trùng cao giai, coi như nàng cảm Nam Bình Chung cũng không phải đối thủ.

Ngoại trừ thời điểm thú triều, nhân loại sẽ rất ít nhìn thấy tuyết trùng cao cấp như thế, vì sao nó sẽ xuất hiện ở đây?

Ngay sau đó, trong núi vang lên rất nhiều thanh âm nhỏ vận, cho dù là hàn phong gào thét cũng vô pháp che lấp.

Bạch Tảo vận khởi thanh thủy giám pháp dùng bốn phía nhìn lại, chỉ thấy bên trong gió tuyết có rất nhiều bóng đen, đang hướng về phương bắc cao tốc chạy lướt, phảng phất đang bị kêu gọi.

Nàng mơ hồ có thể phân biệt ra, bên trong những bóng đen kia có tuyết tức thú, có tuyết giáp trùng, thậm chí còn chứng kiến hai loại quái vật chỉ gặp ở trên sách.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 122: Nhìn thoáng qua, xa vận dặm

Phán đoán của nàng là đúng.

Thời điểm thú triều mấy lần trước, có rất nhiều quái vật Tuyết Quốc trốn sâu trong lòng đất ở cánh đồng tuyết cùng dãy núi, chỉ đợi lần thú triều tiếp theo hướng nhân tộc quân đội khởi xướng tập kích.

Vấn đề là, vì sao hiện tại Tuyết Quốc đem những quái vật này kêu gọi, từ bỏ sắp đặt lúc trước? Bên kia đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Nếu như là quốc gia Nhân tộc, có lẽ có thể là Hoàng đế chết bất đắc kỳ tử, chư phương thế lực vì tranh đoạt hoàng vị, khẩn cấp triệu tập tất cả binh lực hội kinh chém giết.

Nhưng Tuyết Quốc không tồn tại loại vấn đề này, bởi vì Tuyết Quốc không có phân chia thế lực, chỉ có một vị nữ vương.

Bỗng nhiên, phía trước cực xa xói sinh ra một tia sáng.

Chẳng lẽ là gió ngừng mây tạnh, mặt trời mới xuất hiện?

Bạch Tảo nhìn về phía bên kia, nhưng bởi vì cách quá xa, coi như tăng thêm thanh thủy giám pháp y nguyên không cách nào thấy rõ.

"Là sương mù." Tinh Cửu nói.

Phía bên kia thiên địa bỗng nhiên trở nên sáng tỏ, không phải bởi vì mặt trời mới mọc, mà là sương mù khúc xạ tia sáng, có thể tưởng tượng phiên sương mù kia nồng đậm đến cực nào.

Loại hàn vụ kia có thể ngăn cách thần thức, sẽ mang đến nhiệt độ thấp đến cực đoan, người tham dự đạo chiến gặp phải làm sao bây giờ?

Càng đáng sợ chính là, hàn vụ lúc này xuất hiện cũng không phải là một mảnh, mà là phô thiên cái địa mà đến, như vô số bọt nước, chắc chắn sẽ không tán đi trong thời gian ngắn.

Bạch Tảo nói: "Tranh thủ thời gian cảnh báo, có lẽ còn kịp lui ra ngoài."

Nàng nói không phải mình cùng Tinh Cửu, mà là những người tu hành tham gia đạo chiến.

Lúc nói câu nói này, nàng nhớ tới sư huynh đã xâm nhập dãy núi, có chút bận tâm.

Lời kế tiếp của Tinh Cửu, trực tiếp để lo lắng của nàng biến thành hiện thực.

"Không kịp, sương mù trong lòng đất tới càng nhanh."

Bạch Tảo thuận theo ánh mắt của hắn nhìn lại, phát hiện vách núi trước kia bị tuyết trắng bao trùm, bị hàn phong thổi ra mấy chục cái cửa động che đầy vô số năm.

Tựa như cửa hang con tuyết trùng cao giai vừa rồi chui vào.

Có sương mù nhàn nhạt từ bên trong những cửa động kia xuất hiện, cách khoảng cách mấy chục trượng, nàng cũng cảm nhận được hàn ý ập tới.

Nàng nắm thật chặt áo khoác hóa kim tước, sắc mặt có chút tái nhợt, bởi vì rét lạnh, cũng bởi vì tâm tình.

Tinh Cửu nhìn sắc mặt của nàng, nhớ ra nàng không phải mình, không cách nào tiếp nhận nhiệt độ thấp cùng hàn phong trên đỉnh núi thời gian dài, ngự kiếm hướng dưới đỉnh núi mà đi.

Pháp khí ngự không của Bạch Tảo là phiên lưu ly màu xanh cực mỏng, nhìn phi thường yếu ớt, tốc độ lại rất nhanh.

Hai người không đối thoại, hướng về phía sương mù dâng lên bay tới.

Hàn vụ đến còn nhanh hơn so với tưởng tượng, không bao lâu, tầm mắt đã nhận ảnh hưởng.

Cũng may hàn vụ từ lòng đất cùng trong khe núi tràn ra số lượng có hạn, tương đối mỏng manh, sẽ không ảnh hưởng vận chuyển chân nguyên cùng thần thức, chỉ để bốn phía trở nên càng thêm giá lạnh.

Tinh Cửu hỏi: "Có thể chống đỡ?"

Bạch Tảo nhẹ gật đầu, lông mi kết sương khẽ run, nhìn cực kì yếu đuối.

Tinh Cửu trực tiếp đưa tay đem nàng kéo tới, nói: "Ngồi xuống."

Bạch Tảo có chút giật mình, rất nhanh đã hồi phục tinh táo, thu hồi ngọc lưu ly màu xanh, theo lời ngồi xuống trên thân kiếm.

Tinh Cửu cũng ngồi xuống, chặn hàn phong ập tới.

Bạch Tào nhìn hắc bóng lưng, không nói gì.

Tĩnh Cửu vốc người phở thông, lúc này ở trong mắt nàng lại có chút cao lớn.

"Thật lớn."

"Cái gì?"

"Ta nói phi kiếm của ngươi, thế mà có thể ngồi được hai người."

"Ừ, chuyên môn lựa chọn."

"Ngươi ngay từ đầu đã nghĩ muốn dùng phi kiếm mang theo mấy người ư?"

"Không, ta nghĩ đến có thể ngồi, có thể nằm, tương đối thoải mái."

"Đây thật là..... lý do rất tốt."

Không ai biết tại sao Tĩnh Cửu năm đó lại chọn lựa thanh kiếm sắt được truyền thừa từ Mạc tiên sư này.

Chỉ có Liễu Thập Tuế cùng Triệu Tịch Nguyệt mơ hồ đoán được đôi chút.

.....

.....

Tĩnh Cửu ngự kiếm tiếp tục đi về phía trước, bởi vì cương phong không cách nào phát huy hoàn toàn tốc độ, nhưng bởi vì có hàn vụ cũng không cần lo lắng bị Tuyệt Quốc quái vật đánh lên.

Sương mù dần dần dày đặc, hàn ý càng nặng.

Bạch Tào nhắm mắt, vận chuyển chân nguyên hộ thể, không nói thêm gì nữa.

Không biết qua bao nhiêu dặm, nơi nào đó bên trong hàn vụ bỗng nhiên vang lên thanh âm phi kiếm phá không, sau đó là thanh âm chém trúng vật cứng, ngay sau đó là mấy tiếng kêu thảm.

Cuối cùng, tất cả thanh âm đều biến mất.

Bên trong hàn vụ, tĩnh mịch một mảnh.

Tĩnh Cửu không để ý đến, tựa như không nghe được.

Bạch Tào nhìn hắc một cái.

Tĩnh Cửu nói: "Ta từng nói phía trước rất nguy hiểm."

Dựa theo khoảng cách cùng thời gian suy tính, những âm thanh vừa rồi, hẳn là đến từ những người dự thi hôm trước yêu cầu tiếp tục đạo chiến.

Bạch Tào ừ một tiếng, không nói gì nữa.

Tĩnh Cửu nhìn nàng một cái.

Kiểm sắt khinh động, hơi cải biến phương hướng, rất nhanh đã tới địa phương vừa rồi thanh âm vang lên.

Hàn vụ bị kiếm phong xua tan một chút, mơ hồ có thể nhìn thấy hình ảnh phía dưới.

Trên mặt tuyết có mấy cỗ thi thể nằm lộn.

Bạch Tào nhận ra là mấy người tu hành hôm trước tại trong hạp cốc rồi đi, trong đó có hai tên đệ tử Tây Hải kiếm phái lúc ấy làm âm ỉ nhất.

Tĩnh Cửu đem toàn bộ mấy tên đệ tử Huyền Linh Tông đuổi đi, gián tiếp dẫn đến những tiểu đội này thiếu khuyết phòng hộ, nếu không bọn hắn hẳn là có thể chống đỡ lâu hơn chút.

Bạch Tào rõ ràng chuyện này đương nhiên không thể trách Tĩnh Cửu, chỉ là nghĩ ở giữa nhân quả qua lại, không khỏi hơi xúc động.

Kiểm sắt tiếp tục đi về phía trước, sương mù càng ngày càng đậm.

Đáng sợ nhất là, sương mù này dường như càng thêm rét lạnh so với bọn hắc giáp đêm đó, đối với thần thức trở ngại càng mạnh. Bạch Tảo rất lo lắng, dưới loại tình huống này nàng đều không thể vận dụng pháp bảo, muốn lần nữa đập thanh lưu mà bay cũng rất khó, những người dự thi khác làm sao rời đi? Gặp được Tuyết Quốc quái vật làm sao bây giờ?

"Phán đoán của ngươi không sai, đám côn trùng kia vội vã rút về Tuyết Quốc, chỉ cần không chủ động xuất thủ, bọn chúng sẽ không phát động công kích."

Tinh Cửu biết nàng đang suy nghĩ gì.

Bạch Tảo hỏi: "Nếu như đụng phải thì sao?"

Tinh Cửu nói: "Đó chính là vận khí không tốt."

Bạch Tảo nói: "Coi như không gặp được quái vật, tại bên trong hàn vụ cũng hàn vụ chèo chống được thời gian quá dài, bọn hắc giáp không có chân nguyên cũng kiếm thức mạnh như ngươi."

Tinh Cửu nói: "Tu hành giới có rất nhiều kẻ ngớ ngẩn, cũng có vài người thông minh, coi như không tin ta, hắc giáp cũng có chuẩn bị."

Đúng lúc này, hai người cảm giác được một đạo khí tức cường đại, quay đầu nhìn lại phương hướng tây nam.

Dù cách xa như vậy, nhiều hàn vụ như vậy, bọn hắc giáp nguyên có thể thấy rõ ràng, bầu trời nơi đó bị xé ra một vết rách, vô số đạo hào quang tràn xuống.

Chỗ kia cách bọn họ có mấy chục dặm, thanh thế bức này tuyệt không phải pháp bảo phổ thông có thể làm được.

Tinh Cửu thị lực vô cùng tốt, thấy rõ ràng phá trời mà rơi, xua tan hàn vụ chính là một đóa thanh liên, nghĩ đến hắc giáp là thanh liên thuyền của Côn Lôn.

Ngay sau đó, trong bầu trời phía trên dãy núi lần lượt có mấy đạo khí tức cực kỳ hùng mạnh xuất hiện, phát ra vô số đạo hào quang.

Trung Châu Phái vân thuyền, Thiên Từ liên giá, Đại Trạch thủy thiên nhất tuyến..... ngay cả Thanh Sơn kiếm thuyền cũng xuất hiện lần nữa.

Chính đạo tông phái trấn phái bảo vật đều đến nơi này, thiên địa khí tức đại loạn, hàn vụ chảy xiết khắp nơi, tầm mắt trở nên rõ ràng hơn chút.

Rất nhiều chấm đen nhỏ rời dãy núi, được hào quang hút lên bầu trời, cũng đều là người tu hành tuổi trẻ tham gia đạo chiến.

Tốc độ hàn vụ tuôn ra bỗng nhiên trở nên nhanh hơn, dãy núi càng thêm rét lạnh.

Tốc độ các tông phái tiếp dẫn đệ tử cũng biến thành càng nhanh, muốn cùng hàn vụ tranh đoạt thời gian.

Nhìn hình ảnh này, Bạch Tảo tinh thần buông lỏng chút, chợt phát hiện trúc bài trên cổ tay sáng lên.

Đó là tín hiệu cầu viện của đồng môn.

Nàng hơi kinh ngạc, tâm thần thất thủ, lập tức bị hàn ý xâm nhập cơ thể, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Nàng lấy ra một viên đan dược ăn vào, có chút thống khổ ho khan vài tiếng.

Tinh Cửu hỏi: "Ngươi xác định không đi?"

"Ta không thể đi, ngươi mau chóng rời đi đi, ta thật sự có thể rời đi bất cứ lúc nào."

Nàng lo lắng Tinh Cửu không tin mình, nói: "Ta mang theo Vạn Lí Tì."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 123: Thân ảnh cao lớn đã biến mất

Nghe cái tên này, Tinh Cửu có chút bất ngờ. Thời kỳ viễn cổ Thần Hoàng tối cao có một tôn quốc tỷ do thiên ngoại tinh ngọc chế thành, về sau quốc tỷ thất lạc, dưới cơ duyên xảo hợp được Trung Châu Phái tổ sư đoạt được, lấy vô thượng huyền công nhất giải vi nhị, trải qua vô số tuế nguyệt bên trong Vân Mộng Sơn, luyện thành hai kiện pháp bảo, tên là Vạn Lí Tì. Trung Châu Phái tổ sư sau khi phi thăng, Vạn Lí Tì lưu tại Vân Mộng Sơn, nghe nói có vô thượng thần thông xuyên qua không gian, chính là pháp bảo linh giải tối cao của Trung Châu Phái, trình độ trân quý còn phía trên Thiên Châu.

Coi như Bạch Tảo là con gái duy nhất được vợ chồng cường môn Trung Châu Phái sủng ái nhất, mang theo trọng bảo như vậy y nguyên khiến người

giật mình.

Nếu để người tu hành khác biết được chuyện này, lại ở vào hoàn cảnh như bây giờ, rất có thể động tâm giết người đoạt bảo.

Nhưng nàng cứ như vậy nói cho Tinh Cửu.

Tinh Cửu hỏi: "Vì sao ngươi không đi?"

"Ban đầu ta nghĩ đồng dạng như ngươi, nếu đồng môn Trung Châu Phái gặp nguy hiểm có thể giúp đỡ, cuối cùng mới rời đi."

Nàng nói: "Không ngờ tình huống bỗng nhiên có biến."

Nguyên nhân nàng không rời đi kỳ thật còn có một cái.

Nếu như gặp phải nguy hiểm, nàng có thể giúp Tinh Cửu rời đi.

Nhưng ngay tại một khắc vừa rồi, trúc phù nàng vẫn mang theo phát sáng lên.

Đó là tín hiệu đại sư huynh phát ra.

Lạc Hoài Nam là nhân vật kiêu ngạo cỡ nào, thế mà lại chủ động cầu viện, nghĩ đến lúc này tất nhiên gặp phải cục diện cực nguy hiểm.

Dưới loại tình huống này, nàng làm sao có thể rời đi?

"Thì ra là thế, ngồi xuống."

Tiếng nói vừa dứt, Tinh Cửu ngự kiếm hướng sâu trong hàn vụ mà đi.

Bạch Tảo không ngờ quyết định của hắn đột nhiên như thế, có chút ngoài ý muốn, trong vô thức đưa tay nắm chặt đai lưng của hắn.

Kiểm sát tốc độ trở nên càng nhanh, trong nháy mắt hóa thành một đạo hắc tuyến, trong bầu trời bao quang rất nhanh bị hàn vụ trùng điệp che lấp, cũng không còn cách nào trông thấy.

.....

.....

Mặt trời mới mọc đã xuất hiện, tia sáng hồng ảm chiếu sáng mây mù lượn lờ bên ngoài lan can.

Cung điện chỗ cao nhất tây sơn cư rốt cuộc không có khả năng bình tĩnh giống vài ngày trước, bị bầu không khí ngột ngạt khảm trương bao phủ.

Vô luận là Bảo Thông thiên viện trụ trì hay là Côn Lôn chương môn, sắc mặt đều khó coi.

Thiên lý đồ bày ở trước mặt chư vị chương môn trưởng lão đã mất đi tác dụng, hàn vụ bao phủ dãy núi đã ngăn cách tầm mắt của bọn hắn.

Bên ngoài lan can có phi liên hạ xuống, Thanh Thiên Ti chỉ huy sứ thần sắc ngưng trọng đi đến, nói: "Sơ bộ kiểm kê hoàn tất."

Hòa Quốc Công bỗng nhiên ngẩng đầu, hỏi: "Nhiều ít?"

Thanh Thiên Ti chỉ huy sứ nói: "Bốn mươi ba, số lượng khả năng sẽ còn lên cao."

Nghe được câu này, bên trong gian phòng trở nên tĩnh mịch, bầu không khí càng tăng áp lực hơn trước.

Mai Hội đạo chiến xác thực hung hiểm, nhưng khi nào lại xuất hiện cục diện như vậy?

Chỉ một buổi sáng sớm, hơn bốn mươi người dự thi cứ như vậy chết đi!

Những người dự thi kia mặc dù còn rất trẻ, cảnh giới cũng không cao, nhưng đều là đệ tử thiên tài các tông phái trọng điểm bồi dưỡng, có thể nói là tương lai của chính đạo tu hành giới.

Tồn thất như vậy thấy thế nào đều có thể được xưng thành thảm liệt.

Hòa Quốc Công hít sâu một hơi, nói: "May mắn Thiên Từ nhắc nhở kịp thời, nếu không chỉ sợ bên trong trận sương mù này sẽ chết càng nhiều người."

Bảo Thông thiên viện trụ trì thanh âm hơi trầm xuống nói: "Sương mù đến tột cùng là vật gì? Vì sao quý đệ như vậy, nghe nói sương mù hôm nay lạnh hơn so với vài ngày trước?"

"Không sai, mà hôm nay trận sương mù này phi thường lớn, không có dấu hiệu tản đi, muốn tìm được tất cả mọi người, phi thường khó khăn."

Thanh Thiên Ti chỉ huy sứ nói.

Hòa Quốc Công nhìn về phía Côn Lôn chường môn cùng Nam Vong đám người, hỏi: "Có thể tiến vào trong hay không?"

Không đợi Côn Lôn chường môn cùng Nam Vong đám người đáp lời, chỉ huy sứ lắc đầu, nói: "Cánh đồng tuyết cương phong cũng bị quái mù ảnh hưởng, so với bình thường càng thêm cuồng bạo, pháp chu các phái đã không cách nào kiên trì thời gian dài hơn, chớ đừng nói chỉ là đi vào bên trong."

Tia sáng hồng âm xuyên qua lan can, xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu xuống trên người các vị chường môn, trưởng lão, bọn hắn lại không cảm giác được bất luận ấm áp, chỉ cảm thấy rét lạnh.

Bên ngoài phiến dãy núi mây vạn dặm kia, nghĩ đến sẽ rét lạnh hơn vô số lần.

Nếu như không thể tiếp tục đi phía trước, những đệ tử đã trẻ đã xâm nhập dãy núi phải làm sao bây giờ?

Nhất là tiểu đội của Lạc Hoài Nam cùng Đồng Lư, bọn hắn đi quá xa.....

Thanh Thiên Ti chỉ huy sứ cúi đầu nhìn pháp khí, nói với mọi người: "Độ Hải đại sư đã tiến vào."

Nghe được câu này, Trung Châu Phái trưởng lão sắc mặt hơi tốt hơn chút, Quả Thành Tự luật đường thủ tịch tự mình xuất thủ, hẳn là có thể cứu về mấy người.

Hòa Quốc Công nói: "Phong Dao Giáo chủ cùng Trần Bắc Thần quân chỉ huy sứ thu được ý chỉ, lúc này cũng đang đi vào bên trong."

"Phải nhanh, nếu không ta lo lắng bọn hắn cũng có thể rơi vào bên trong."

Côn Lôn chường môn lạnh giọng nói: "Đừng tưởng ta cố thôi phòng chuyện này, hàn ý trong sương mù ngay cả hàn hào điều điều không chịu nổi, bọn hắn lại có thể chống bao lâu?"

.....

.....

Sâu trong dãy núi, hàn vụ cực nồng, lạnh lẽo vô cùng.

Hai đạo khí tức cường đại xuất hiện, cuồng phong gào thét mà lên, mang theo đầy đất tuyết động cùng đá sỏi, đem nồng vụ xua tan ra không gian mấy chục trượng phương viên.

Trần Bắc Thần quân chỉ huy sứ cùng Phong Dao Giáo chủ cùng nhau mà tới, liếc nhau.

Hai vị cường giả phương bắc này nhìn nhau không vừa mắt rất nhiều năm, nhưng hôm nay thời điểm bọn hắn đối mặt không có ý vị trào phúng, chỉ có kinh dị.

Mảnh hàn vụ này thật sự là quá mức quý dị, ngay cả bọn hắn đều cảm thấy chân nguyên trong cơ thể vận chuyển có chút ngưng trệ, những đệ tử trẻ tuổi kia làm sao chịu nổi?

Đối với hai tiểu đội của Lạc Hoài Nam cùng Đồng Lư còn có người sống sót, bọn hắn đã không ôm bất cứ hi vọng nào.

Phía trước hàn vụ bỗng nhiên có chút biến hình.

Độ Hải tăng dẫn theo hai người từ trong sương mù đi ra, là Đồng Lư cùng đồng bạn nào đó của hắn.

Vị đồng bạn kia đã hôn mê bất tỉnh, Đồng Lư vẫn còn tỉnh, càng không ngừng giãy dụa, hô hào: "Thả ta xuống! Thả ta xuống!"

Độ Hải tăng buông tay ra, Đồng Lư ngã trên mặt tuyết, gian nan bò lên, lao đảo hướng trong sương mù phóng đi.

Bộp một tiếng giòn vang!

Phong Dao Giáo chủ đem hắn vỗ xuống trên mặt đất, trầm giọng quát: "Bên kia hàn ý cực thịnh, chúng ta đều không thể dừng lại quá lâu, ngươi muốn chết sao!"

"Lạc Hoài Nam còn ở bên trong!"

Đồng Lư giãy dụa còn muốn đứng lên, run giọng nói: "Ta muốn đi cứu hắn, ta muốn đi cứu hắn."

Phong Dao Giáo chủ cùng Trần Bắc Thần quân chỉ huy sứ liếc nhau, có chút không hiểu.

Trung Châu Phái cùng Tây Hải kiếm phái quan hệ đang hòa hoãn, nhưng tuyệt đối chưa nói tới thân mật, huống chi đạo chiến lần này Lạc Hoài Nam

cùng Đồng Lư cạnh tranh vô cùng kịch liệt, chính là bởi vì nguyên nhân như thế, tiểu đội của bọn hắn mới có thể xâm nhập dãy núi phương bắc. Vì sao biểu hiện của Đồng Lư lúc này giống như là cùng Lạc Hoài Nam sinh tử chi giao?

"Hắn vì cứu ta, mới có thể xảy ra chuyện, ta sao có thể bỏ hắn mặc kệ!"

Đồng Lư giống giống như điên vuốt mặt mình: "Ta muốn thể diện!"

Phong Dao Giáo chủ khẽ nhíu mày, một chương đem hắn đánh bất tỉnh, nhìn về phía Độ Hải tăng hỏi: "Đại sư, bên kia tình hình như thế nào?"

Độ Hải tăng trên lông mày tràn đầy băng sương, sâu khò nói: "Lạnh vô cùng chỉ là một mặt, có chỗ quái khác, ta mỗi lần đi một bước, liền cảm giác thiên tâm bất an."

Phong Dao Giáo chủ cùng Trần Bắc Thần quân chỉ huy sứ lần nữa liếc nhau, chán kinh nghĩ đến thế mà Quả Thành Tự luật đường thủ tịch đều không thể giữ vững thiên tâm?

"Xem ra Lạc Hoài Nam là cứu không được, đi thôi."

Phong Dao Giáo Chủ Thần tình ngưng trọng nói.

Trần Bắc Thần quân chỉ huy sứ nói: "Chậm đã, còn có Bạch Tảo."

Độ Hải tăng thở dài một tiếng nói: "Còn có Tinh Cừ."

Tiến vào hàn vụ trước đó, mỗi người bọn họ đều hứng chịu tình cầu không cách nào thoái thác.

Trần Bắc Thần quân chỉ huy sứ chính là triều đình quan viên, tự nhiên cùng Trung Châu Phái thân mật.

Độ Hải tăng tức thì được Thiên Tử chính miệng phân phó, muốn hắn chiếu cố Tinh Cừ.

Phong Dao Giáo chủ nhìn về phía Trần Bắc Thần quân chỉ huy sứ nói: "Trung Châu Phái nói trắng ra sớm mang theo pháp khí định vị?"

Trần Bắc Thần quân chỉ huy sứ nói: "Không tìm được, hắn là cách quá xa."

Phong Dao Giáo chủ cảm thấy thật là phiền phức, nói: "Rõ ràng là Thanh Sơn đệ tử gọi Tinh Cừ kia phát hiện vấn đề trước nhất, vì sao bọn hắn lại chạy ngược lại?"

Không ai biết được đáp án này.

Hàn vụ dần dần một lần nữa tụ lại, sâu trong sương mù có đạo khí tức như ẩn như hiện.

Phong Dao Giáo Chủ Thần tình đột biến, nói: "Không thể dừng lại ở chỗ này."

Độ Hải tăng nhìn qua hàn vụ bên kia, lần nữa thở dài, tràng hạt trong tay phát ra hào quang, chiếu sáng con đường phía trước.

Phong Dao Giáo chủ cùng Trần Bắc Thần quân chỉ huy sứ phân biệt nhắc lên Đồng Lư cùng tên đệ tử tuổi trẻ hôn mê còn lại, té ra pháp bảo phá vỡ hàn vụ, đập không mà đi, về tới Trung Châu Phái vân thuyền.

Trung Châu Phái trưởng lão phát hiện Lạc Hoài Nam cùng Bạch Tảo cũng không theo bọn hắn trở về, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Nhưng hắn biết hiện tại thế cục khẩn trương, không nói gì thêm, mệnh lệnh vân thuyền phá vỡ cương phong hướng về phương nam bay đi.

Độ Hải tăng cùng vị trưởng lão Trung Châu Phái thấp giọng nói vài câu, đi trở về mạn thuyền, nhìn về phía dãy núi phía dưới cánh đồng tuyết.

Không có âm thanh, cái gì cũng không có, dãy núi cũng đã biến mất, chỉ có vô biên vô tận hàn vụ.

Một mảnh trắng xóa thật sạch sẽ.

Đồng Lư tỉnh lại, nhìn về phía tầng mây phía trên.

Tầng mây bị cương phong cuồng bạo thổi đến cực loạn, biến ảo ra vô số loại hình dạng, lại không có thể để cho ánh mắt của hắn có bất kỳ biến hóa.

Bị thương nghiêm trọng, giờ phút này hắn là đau khổ dị thường, cũng tương tự không thể làm cho ánh mắt của hắn có bất kỳ biến hóa.

Trong mắt của hắn hoàn toàn không có thần thái, dờ dẫm nghĩ đến hình ảnh lúc ấy.

Tuyết trùng kinh khủng, đồng bạn chết thảm, bản thân tuyệt vọng, thân ảnh cao lớn của Lạc Hoài Nam xuất hiện.

Cuối cùng, thân ảnh cao lớn kia biến mất bên trong miệng trùng phùng phát như lỗ đen.

"Người nhất định phải sống sót."

Đồng Lư sắc mặt tái nhợt, lẩm bẩm nói: "Nếu không ta thắng người như thế, lại có ý nghĩa gì đâu?"

Không biết hẳn chuyên tâm đạo chiến, không để ý đến tình hình ngoại giới, vẫn là chán kinh quá độ, tinh thần có chút hoảng hốt, lại không biết đạo chiến năm nay đứng đầu là Tinh Cừu.

Độ Hải tăng nhìn hẳn một cái, trong lòng sinh ra nghi hoặc giống với Phong Dao Giáo chủ.

Tinh Cừu cảm giác được nguy hiểm trước nhất, vì sao lại muốn đi vào trong sương mù, đến mức hiện tại không rõ sống chết?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 124: Đôi thủ kiếp trước kiếp này chưa từng gặp

Bên ngoài dãy núi vẫn là cánh đồng tuyết, nhưng cũng không phải là phiến ở phương nam.

Nơi này sương mù đã phai nhạt rất nhiều, không phải tan đi, mà là bởi vì đại bộ phận đều bị thổi vào trong dãy núi.

Nhiệt độ của nơi này còn thấp hơn so với trong dãy núi, phảng phất ngay cả âm thanh đều có thể đông kết, một mảnh tĩnh mịch.

Trên không trung cánh đồng tuyết tĩnh mịch, có một đạo thiết kiếm màu đen im lặng phi hành, giống một chiếc thuyền, chuẩn bị vượt qua thế giới rét lạnh không có sinh cơ.

Kiểm sát rất rộng, Tinh Cừu ngồi phía trước, Bạch Tảo ngồi phía sau hẳn.

Mặc kệ là Trung Châu Phái vân thuyền hay là Nhân tộc cường giả, đã bị bỏ xa tại hậu phương, đã sớm không nhìn thấy.

Tại bên trong hoàn cảnh như vậy, người tu hành phổ thông chân nguyên vận chuyển ngưng trệ, thần thức bị ngăn trở, liên ngự kiếm cũng khó khăn, trong thời gian rất ngắn sẽ bị đông cứng mà chết.

Không biết vì cái gì, Tinh Cừu tựa như không hề bị giá lạnh ảnh hưởng, khoanh chân ngồi tại đầu kiếm, nhắm mắt lại, ngón tay phải chỉ về đằng trước.

Một đạo kiếm tức nhát nhưng lại vô cùng ngưng thuận, từ đầu ngón tay của hẳn sinh ra, bị hàn phong phát động, tạo thành một nửa hình tròn vô hình che phủ, đem hẳn cùng Bạch Tảo bảo vệ trong đó.

Bạch Tảo đem mình bọc trong áo khoác hóa kim tước, chỉ đem mắt lộ ở bên ngoài.

Nàng nhìn thân ảnh phía trước, lông mi hơi nháy, phía trên kết băng sương không rơi xuống, trong mắt hoang mang càng ngày càng đậm.

Thế giới giá lạnh như thế, liền xem như những trưởng lão trong môn nàng tới, cũng chưa chắc có thể chống đỡ bao lâu.

Tinh Cừu chỉ là Vô Chương sơ cảnh, vì sao có thể mạng theo mình tới đây?

Ngón tay của hẳn đang làm gì? Là một loại kiếm quyết nào đó sao? Vì sao có thể chống đỡ được hàn ý xâm nhập?

Nếu như không phải ngón tay kia phát ra nhiệt độ, nàng lúc này sớm đã không chịu được, chỉ có thể dùng Vạn Lí Tì rời đi.

Bạch Tảo không đoán sai, ngón tay của Tinh Cừu xác thực chính là kiếm pháp.

Nếu để cho những trưởng lão Thanh Sơn nhìn thấy cái hình tượng này, nhất định sẽ sợ hãi thán phục lên tiếng.

Hắn có thể đem Lục Long kiếm pháp của Tích Lai phong thi triển đến trình độ như vậy.

Cùng ngón tay này so sánh, năm đó ở bên khe suối tẩy kiếm Cổ Thanh cùng Tiết Vịnh Ca tuần tự thi triển ra hỏa long có đáng là gì?

.....

.....

Kiểm sát chậm rãi dừng lại.

Bốn phía không có bất kỳ thanh âm, ngay cả tiếng gió đều không có, phía trước ngoài mười dặm ảm ảm có hàn vụ dâng lên, hoặc có lẽ là mây?

Trên mặt đất không có sinh vật, nói đúng ra là không có vật sống, có thể rõ ràng thấy thi thể một chút tuyết tức thú đông cứng. Đám tuyết tức thú kia hoặc là lục tức, hoặc là ngũ tức, cấp độ tương đối thấp, nhưng Tuyết Quốc quái vật lại bị chết cứng, đây thật là sự tình khó có thể tưởng tượng, có thể suy ra hàn vụ đáng sợ đến cỡ nào.

Bạch Tảo nhìn bên kia, lo lắng nghĩ đến sư huynh còn có thể chống đỡ được sao?

"Hắn còn sống sao?" Tinh Cửu hỏi.

Bạch Tảo nhìn về phía trúc bài còn đang phát sáng, thanh âm khẽ run nói: "Còn sống."

Tinh Cửu hỏi: "Các người tình cảm rất tốt?"

"Đúng thế." Bạch Tảo dừng một chút, nói tiếp: "Ta cùng sư huynh tình như huynh muội."

Tinh Cửu nhớ tới vị kia trong Quả Thành Tự, trầm mặc một lát sau nói: "Vậy thì có đạo lý."

Bạch Tảo nghiêm túc nói: "Đây là chuyện riêng của Trung Châu Phái, không quan hệ tới Thanh Sơn, người theo ta mạo hiểm làm gì? Nơi này quá mức nguy hiểm, người nhanh quay trở lại đi."

"Không sao, dù sao tiện đường."

Tinh Cửu phi thường miễn cảm đối với thiên cơ biến hóa, không cần thôi diễn tính toán, cũng biết chuyến này đối với mình không có quá nhiều hung hiểm, đối với thiếu nữ sau lưng lại không phải vậy.

Hắn nói: "Ta đề nghị bây giờ người dùng Vạn Lí Ti rời đi."

Bạch Tảo đương nhiên sẽ không tin tưởng lời hắn.

Có ai lại tiện đường đem mình đẩy đến bên trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế?

Nàng đưa tay nắm chặt hai món đồ hơi cứng kia, nghĩ thầm nếu quả thật gặp nguy hiểm, vô luận như thế nào cũng phải cho hắn một cái, bảo vệ tính mệnh cho hắn.

"Vẫn còn rất xa ư?" Tinh Cửu hỏi.

Bạch Tảo nói: "Ngay tại phía trước, đại khái..... Mười ba dặm."

Tinh Cửu nhìn về phía phía không biết là mây hay là sương mù phía trước.

Bạch Tảo có chút không hiểu.

Nàng không biết Tinh Cửu làm như thế nào, nhưng biết hắn có thể nhẹ nhõm ngự kiếm tại trong sương mù, tốc độ rất nhanh, một đường đi tới, bình tĩnh thong dong, không có bất kỳ sợ hãi.

Vì sao sắp sửa tìm được sư huynh, hắn lại có vẻ có chút do dự?

Tinh Cửu nói: "Nơi đó là biên giới thực sự của Tuyết Quốc, coi như là Thông Thiên cảnh, cũng sẽ không dễ dàng qua bên đó."

Bạch Tảo kinh hãi, mới biết được đã đi tới xa như vậy.

Tuyết Quốc, đương nhiên là nơi người tu hành nhân loại e ngại nhất, hơn cả Minh giới.

Huống chi cục diện bây giờ quỷ dị như vậy, đạo sương mù lạnh vô cùng kia đến tận cùng là cái gì, cũng còn chưa có đáp án.

Mà vị trí cũ của sư huynh cũng không ở nơi đây, làm sao lại đi vào địa phương xa như vậy?

Tinh Cửu chỉ đưa ra giải thích, cũng không định dừng lại.

Kiểm soát tiếp tục phi hành về phía trước, rất nhanh đã vượt qua khoảng cách mười ba dặm, đi tới trước phía mây mù kia.

Cánh đồng tuyết ở đây đột nhiên chìm xuống, hình thành một đạo tuyết bích gần như thẳng tắp.

Mây mù trong đó lộn lờ, thấy không rõ sâu bao nhiêu.

Nếu như không phải rét lạnh như vậy, cảnh sắc trước mắt sẽ rất đẹp.

Ở giữa vách đá bị mây mù che lấp, mơ hồ có chút động tĩnh.

Bạch Tảo đưa tay chỉ hướng một phương hướng nào đó.

Tinh Cửu đứng dậy, đập kiếm mà xuống.

Mây mù hướng về hai bên tản ra, hình tượng trên vách đá trở nên rõ ràng hơn chút.

Khắp nơi đều là tảng đá trụi lủi, một mảnh tuyết đọng đều không có, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy tuyết trùng lột da cùng tuyết tức thú chỉ cốt không bị tuyết trùng tiêu hóa sạch sẽ.

Kiểm sát hướng về một cái cửa hang trên vách đá bay đi.

Khởi trúc bài kia càng ngày càng sáng, xem ra Trung Châu Phái pháp bảo không có phạm sai lầm, Lạc Hoài Nam sẽ ở bên trong, chỉ là không biết hắn sống sót thế nào.

Phía dưới vách đá bỗng nhiên cuộn lên một đạo cuồng phong.

Vô số hàn vụ mang theo tuyết vụn, từ vô số động trên vách đá phun tới.

Trước kia mây mù yên tĩnh như vẽ, lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng vận chuyển, trong nháy mắt xé rách thành vô số sợi, che khuất sắc trời, để hoàn cảnh trở nên âm u.

Những cái động phun ra hàn vụ, ầm ầm có thể nhìn thấy bạch quang, hẳn là con mắt của tuyết trùng.

Đây thật là hình ảnh khiến người sợ hãi.

Kiểm sát tại trong gió tuyết cuồng bạo chấp trùng.

Bạch Tảo sắc mặt tái nhợt, nắm chắc đai lưng Tinh Cửu, mới không rơi khỏi thân kiếm.

Tinh Cửu tựa như không nhìn thấy những hình ảnh này, bình tĩnh chuyên chú ngự kiếm, đột phá phong tuyết tập kích quấy rối, chậm rãi tới gần cái cửa hang kia.

Bỗng nhiên, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, tay phải tản ra kiếm quyết.

Hàn ý bỗng nhiên xâm nhập, Bạch Tảo thân thể trong nháy mắt cứng ngắc, không cách nào nắm chặt thắt lưng của hắn.

Tinh Cửu bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía nơi nào đó xa xôi sâu trong phong tuyết, bên trong đôi mắt hiện lên một đạo kiếm quang sáng vô cùng.

Trước mặt khác, có đạo ý niệm vô cùng cường đại, cách khoảng cách hơn mười vạn dặm đảo qua vách đá này, vừa vụn nát qua thân thể của hắn.

Trong nháy mắt đó, ngay cả đạo tâm của hắn đều có chút phân tán.

Hắn cảm nhận được uy hiếp trước nay chưa từng có.

Chủ nhân đạo ý niệm kia, là đối thủ mạnh nhất kiếp trước hắn cũng chưa từng gặp phải.

Hắn không chút do dự chấn động kiếm hoàn, phóng xuất ra bản nguyên kiếm ý.

Nhưng lập tức hắn biết ứng đối của mình có vấn đề.

Ý thức cùng kiếm tâm của hắn giống như kiếp trước, nhưng cảnh giới tu vi vẫn còn rất thấp, cùng tồn tại bên ngoài hơn mười vạn dặm so sánh như là sâu kiến.

Hắn cũng không chống cự.

Tin tưởng đối phương sẽ không cảm thấy quá hứng thú đối với một con giun dế.

Nhưng hắn đã phóng ra đạo kiếm ý kia, đối phương tất nhiên sẽ sinh ra cực lớn coi trọng đối với hắn.

Đây không phải tự luyện, mà bởi vì hắn tin tưởng đối phương tất nhiên có thể nhận ra mình.

Quả nhiên.

Một đạo uy áp khó có thể tưởng tượng, từ phương bắc cực xa xôi mà tới.

Cái đạo uy áp kia cách hơn mười vạn dặm, lại vô cùng chuẩn xác, không có bất kỳ sai lầm rơi vào trên người hắn!

Tinh Cừ tay trái kiếm trạc lắc một cái, quán lấy thân thể Bạch Tảo cùng nhau ném vào trong động trên vách đá, sau đó từ trên thân kiếm rơi xuống.

Gió tuyết đột nhiên gào thét, như một con lốc xoáy, trong nháy mắt đem hắn thôn phệ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 125: Trong bụng tuyết trùng có con quỷ

Bạch Tảo ngã xuống trên mặt tuyết nơi cửa động.

Đạo kiếm tác kia sau đó rơi xuống, tự hành hồi phục bản thể hình kiếm, đỏ tươi như máu.

Nàng không quan tâm hắn ý xâm nhập, bỏ đến vách đá, nhìn hướng về phía dưới, chỉ thấy gió tuyết như giận, Tinh Cừ đã biến mất ở trung tâm vòng xoáy u ám.

Trong mắt của nàng hiện ra một vòng kiên quyết, ăn vào một viên đan dược, dùng thần thức triệu hồi Nam Bình chung, quay người hướng trong động đi đến, thuận tay nhặt lên thanh kiếm bên trong tuyết.

Nam Bình chung chiếu sáng con đường phía trước, mang theo gió phất rơi băng sương trên vách động.

Không đi bao sâu, nàng nhìn thấy một con tuyết trùng.

Con tuyết trùng kia lớn chừng năm trượng, là tồn tại cao giai cực kỳ đáng sợ, nhưng lúc này đã chết, không có bất kỳ sinh cơ.

Bạch Tảo đi đến trước người tuyết trùng, ánh mắt xuyên qua da trùng hơi mờ, thấy được Lạc Hoài Nam.

Lạc Hoài Nam đứng là trong bụng tuyết trùng. Sắc mặt hắn tái nhợt, thân trên trần trụi, nhắm chặt hai mắt, ngâm mình bên trong chất lỏng sền sệt trong thân thể của tuyết trùng, bên trên đầu ngón tay phải buộc lên thủy trúc bài phát ra ánh sáng, chỉ là có chút ảm đạm, tựa hồ có thể dập tắt bất cứ lúc nào.

Hắn là tại bên trong chiến đấu kịch liệt lần trước, hắn bị cao giai tuyết trùng thôn phệ, đồng thời thông qua phản kích đã thương đối phương.

Tuyết trùng xuyên qua hang đá bóng loáng tới đây, cũng đem hắn dẫn tới bên trong mảnh thế giới giá lạnh này.

Đến nơi này, tuyết trùng khó mà chống đỡ được, cứ như vậy lặng yên không tiếng động chết rồi.

Lạc Hoài Nam bản thân bị trọng thương, cũng không thể nào chui ra, chỉ có thể dựa vào một thân tu vi cực kỳ cường hãn, tại trong bụng trùng khổ sở chèo chống.

Cũng may mắn hắn tại trong bụng tuyết trùng bị chất lỏng sền sệt bao phủ, nếu không chỉ sợ sớm đã bị đông cứng chết rồi.

Bạch Tảo lại ăn vào một viên đan dược, Nam Bình Chung hướng về tuyết trùng đánh tới.

Oanh một tiếng tiếng vang, trong thạch động cát sỏi bay loạn, như mũi tên, mặt đất đều chấn động thật lâu mới bình tĩnh.

Nhưng da tuyết trùng chỉ là có chút lõm vào, xuất hiện mấy vết màu trắng, cũng không có dấu hiệu phá vỡ.

Nếu như Bạch Tảo tiếp tục dùng Nam Bình Chung oanh kích, tin tưởng tuyết trùng đã chết này cũng vô pháp chèo chống thời gian quá dài, nhưng nàng không biết Lạc Hoài Nam còn có thể chống đỡ bao lâu.

Càng quan trọng hơn là, nàng không biết mình còn có thể chống cự giá lạnh thời gian bao lâu.

Tầm mắt của nàng rơi vào trên thân kiếm trong tay.

Thanh kiếm kia đỏ thẫm như máu.

Nếu như nàng đoán không sai, đây hẳn là Phát Tư kiếm.

Bạch Tảo không do dự, giơ lên kiếm trong tay, hướng về tuyết trùng đâm tới.

Một tiếng vang nhỏ, mũi kiếm phá vỡ làn da vô cùng cứng rắn của tuyết trùng, đâm vào non nửa.

Hàn phong từ ngoài động gào thét mà vào.

Nam Bình Chung ngược gió mà lên, oanh kích đến trên vách động, đất đá rì rào mà rơi, ngăn chặn hơn phân nửa cửa hang, để tốc độ hàn ý xâm lấn trở nên chậm hơn đôi chút.

Bạch Tảo thăm vận phục tàng quyền còn không có hoàn toàn nắm giữ, không để ý nguy hiểm đạo tâm sụp đổ, chống cự lại hàn ý, đem chân nguyên đều quán chú đưa tới thân kiếm trên tay.

Xoẹt một tiếng, làn da cứng rắn của tuyết trùng bị mũi kiếm cắt ra một vết lớn, dịch thể như thác nước trào ra.

Tuyết trùng dịch thể dị thường sền sệt, như mật ong, mang theo tốc độ rơi xuống trên người nàng, lực lượng cực lớn.

Bạch Tảo cũng không còn cách nào đứng thẳng, bị chất lỏng sền sệt đẩy lui trở lại.

Thân thể Lạc Hoài Nam theo dịch nhòn rơi xuống mặt đất, sắc mặt tái nhợt, đã không còn hô hấp.

Bạch Tảo đem hân đỡ dậy ngồi xuống, hai tay chống phía sau lưng của hắn, bắt đầu hướng trong cơ thể của hắn quán chú chân nguyên.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

May mắn nàng cùng Lạc Hoài Nam thân thể phần lớn bộ phận đều bị chất lỏng của tuyết trùng bao phủ, hàn ý theo gió mà vào không thể ngưng trệ vận chuyển chân nguyên.

Không biết bao lâu trôi qua, Lạc Hoài Nam phun ra một ngụm máu tươi cùng dịch trùng hỗn hợp, mặt mũi mở mắt.

Cảm nhận được lòng bàn tay truyền đến chấn động, Bạch Tảo trên mặt lộ ra mỉm cười, nhưng có chút lạnh nhạt, tựa như thanh âm của nàng vậy.

"Không có sao chứ?"

Lạc Hoài Nam lộ ra cực kì suy yếu, thanh âm rất thấp nói: "Cần điều tức một hồi mới có thể rời đi."

Bạch Tảo nói ra: "Nơi này đã là cực bắc, tiến vào Tuyết Quốc, chúng ta rất khó rời đi."

Nàng không biết thời điểm nghe câu nói này, trong mắt Lạc Hoài Nam xuất hiện một vòng thần sắc thống khổ cùng giãy dụa.

"Sur muội, sư phụ hắn là đem Vạn Lí Tỉ cho ngươi đi?"

Bạch Tảo trầm mặc không nói, ở trong lòng nghĩ đến, phải làm thế nào mới thuyết phục được sư huynh dùng Vạn Lí Tỉ rời đi, mà đồng ý để mình lưu lại.

Nàng muốn ở lại chờ Tinh Cửu.

Bởi vì sự trầm mặc của nàng, thống khổ trong mắt Lạc Hoài Nam càng ngày càng đậm.

"Sư huynh, chúng ta có thêm một người."

Bạch Tảo còn chưa nói hết.

Lạc Hoài Nam thanh âm suy yếu nói ra: "Đúng vậy, chúng ta có hai người, Vạn Lí Tỉ cũng chỉ có một kiện, tự nhiên không đủ."

Bạch Tảo giật mình, nghĩ thầm đó cũng không phải ý tứ mình muốn biểu đạt.

Bỗng nhiên, trong động rét lạnh sinh ra một đạo khí tức cực kì âm áp.

Đạo khí tức này đến từ thân thể của Lạc Hoài Nam.

Hắn bị tuyết trùng nuốt vào trong bụng đã thời gian rất lâu.

Trong khoảng thời gian này, hắn một mực yên lặng vận chuyển Trung Châu Phái triều nguyên công, mặc dù trọng thương về sau thân thể suy yếu, nhưng đã tích súc đầy đủ số lượng.

Đầy đủ số lượng để hắn khởi xướng một trận đánh lớn.

Bộp một tiếng trầm đục.

Lạc Hoài Nam thân thể như thiểm điện lui ra phía sau, cái lưng kiên cố mà rộng lớn đụng vào Bạch Tảo.

Bạch Tảo không có chút nào đoán trước, trực tiếp bị đạo lực lượng này đụng vào trên vách đá băng lãnh, phun ra một ngụm máu tươi.

Nam Bình Chung phát ra một tiếng thanh minh, tự hành hộ chủ!

Một cái chuông nhỏ âm trầm phá vỡ chất lỏng tuyết trùng, hướng về Nam Bình Chung đánh tới!

Oanh một tiếng tiếng vang, vách núi lần nữa đổ sụp, đem hàn phong cản càng thêm chặt chẽ, trong động một mảnh lơ mơ, chỉ có một chút ánh sáng nhạt.

Hai chiếc chuông nhỏ nghiêng vào bên trong tuyết động, tản ra nhàn nhạt sáng ngời.

Cái chuông nhỏ màu sắc âm trầm kia tự nhiên chính là Bắc Thần Chung.

...

...

Bạch Tảo dựa vào vách đá, vạt áo trắng đều là huyết điểm phun ra, như hoa mai.

Nàng có chút hoảng hốt, nghĩ thầm sư huynh chẳng lẽ đã thương tâm trí, không phải thì vì sao muốn hướng mình xuất thủ?

Sau đó Lạc Hoài Nam, để nàng cảm thấy cực độ rét lạnh, so với nàng lúc này dựa vào vách động lạnh hơn, so ngoài động phong tuyết lạnh hơn.

"Ta là sư huynh, nếu Vạn Lí Ti chỉ có một cái, vậy liền để ta dùng trước đi."

Tại ánh sáng nhạt chiếu rọi xuống, khuôn mặt Lạc Hoài Nam tái nhợt tựa như là quỷ, trong mắt áy náy lộ ra dối trá như vậy.

"Sư muội người lưu tại nơi này, sau khi ta ra ngoài lập tức nói cho sư phụ sư nương vị trí của người, để cho bọn họ tới cứu người."

Bạch Tảo sắc mặt tái nhợt, kinh ngạc nhìn hắn.

Lạc Hoài Nam là sư huynh của nàng, nhìn nàng lớn lên, hai người vô cùng quen thuộc, lúc này gương mặt này lại xa lạ khó có thể tưởng tượng.

Nàng nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra.

Vẫn là khuôn mặt dễ thân kia, vẫn là ánh mắt thành khẩn như vậy, nhưng vì sao lại xấu xí đến thế?

Nếu nói thân cận, Lạc Hoài Nam hẳn là người thân cận nhất trên thế gian của nàng, được nàng coi là người nhà, tới một mức độ nào đó, thậm chí so với phụ mẫu còn muốn thân thiết hơn.

Đây là sự tình cả tòa Vân Mộng sơn đều biết, rất nhiều người đều tin tưởng, nếu như không có ngoài ý muốn, bọn hấn nhất định sẽ trở thành đạo lữ nhận toàn bộ tu hành giới chúc phúc.

Trên thực tế, nếu như không phải chính Bạch Tảo không nguyện ý, có lẽ nàng hiện tại đã gả cho đối phương.

Gặp phải phản bội hiểm ác như vậy, xung kích tinh thần nhận mãnh liệt như thế, có người có thể sẽ đau khóc thành tiếng, có người có thể sẽ thống mạ một trận.

Bạch Tảo lại cười.

Nụ cười của nàng có chút nhạt, có chút đắng chát, cảm thấy hành trình đạo chiến này thật quá hoang đường.

Lạc Hoài Nam đánh lên nàng, tự nhiên là muốn lấy được Vạn Lí Ti trên người nàng, còn sống rời đi.

Hắn bị tuyết trùng thôn phệ, phát ra tín hiệu cầu viện, chính là nghĩ như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 126: Ta không muốn làm giá áo cho người

Bạch Tảo đương nhiên sẽ không tin tưởng lời nói của Lạc Hoài Nam lúc này.

Nếu như hấn còn sống ra ngoài, hẳn là sẽ biên ra một cái cổ sự đặc biệt mỹ hảo, làm người ta rung động, nước mắt rơi như mưa, nhưng hấn tuyệt đối sẽ không nói cho người khác biết mình ở nơi nào.....

Hắn sẽ hi vọng mình sẽ chết ở đây, không cách nào đem bí mật này nói cho người khác biết.

Úc, không, có lẽ sau đó đợi hắn khôi phục một chút công lực, trước lúc rời đi sẽ tự mình động thủ giết chết mình.

Nghĩ xong những chuyện này, nàng bình tĩnh lại, chỉ là đối với Tinh Cửu đã cùng mình tới đây sinh ra rất nhiều áy náy.

Lạc Hoài Nam nhìn ánh mắt của nàng, biết nàng đang suy nghĩ điều gì, nói: "Mặc kệ ngươi nghĩ như thế nào, ngươi cũng là tiểu sư muội mà ta thương yêu nhất, ta sẽ không giết ngươi."

Bạch Tảo mỉm cười nói: "Thật sao?"

Có lẽ là bị vẻ giễu cợt trong nụ cười của nàng kích thích, Lạc Hoài Nam thần sắc hơi lạnh, nói: "Có lẽ ta không tính là người tốt thuần túy, nhưng xác thực ta đã thủ vững tiên hiệp chi đạo, Đồng Lư gặp nạn ta liền xuất thủ cứu giúp, không phải thế ta làm sao rơi vào hiểm cảnh? Sư muội, ngươi phải tin tưởng ta....."

Bạch Tảo lặng lẽ nhìn hắn.

Lạc Hoài Nam dần dần trầm mặc, lấy ra một hạt đan dược ăn vào, bắt đầu điều tức hóa giải dược lực.

Bạch Tảo nói: "Trong cuộc sống tu đạo dài đằng đặc sau này, ngươi có thể thuyết phục bản thân sao?"

Đối với môn phái tu hành chính đạo như Trung Châu Phái mà nói, đạo tâm không yên là chuyện phi thường quan trọng.

"Có lẽ ta nói hết thầy đều là thật, ta có dũng khí cùng ý chí muốn hi sinh vì chính đạo, đồng thời đã chứng minh được điểm này, chỉ là....."

Lạc Hoài Nam nhìn thi thể tuyết trùng, trầm mặc một lát sau nói: "Ta không ngờ sau khi bị tuyết trùng nuốt vào trong bụng, ta không chết ngay lập tức, lại bị nó dẫn tới nơi này. Từ vọng ngay trước mắt, nhưng từ đầu đến cuối không chịu hiển hiện chân dung, quá trình dài đằng đặc như thế, mùi vị đó ta cũng không muốn tiếp tục nếm thử, kiếp sống tu đạo dài đằng đặc ư? Không, sau khi chuyển qua chuyện này, ta sẽ không còn cảm thấy có gì dài hơn thế nữa."

Bạch Tảo nói: "Cho nên dũng khí cùng ý chí của ngươi đều bị hao mòn hết."

Lạc Hoài Nam nhìn về phía nàng nghiêm túc nói: "Đúng vậy, ta không muốn chết, ta còn có rất nhiều chuyện chưa làm, ta còn có rất nhiều phong cảnh chưa ngắm, tại trong bụng tuyết trùng ta đã âm thầm thế, nếu như ta còn có thể sống sót, sau này ta chắc chắn không tiếc bất cứ giá nào để sống."

Bạch Tảo nói: "Ta tin tưởng lời nói của ngươi, bởi vì thời gian thu được tín hiệu cầu viện của ngươi hơi trễ."

Đối với Lạc Hoài Nam mà nói, đạt được sự tán đồng của nàng tựa như là chuyện trọng yếu phi thường, thần sắc trở nên thoải mái hơn đôi chút.

"Sư muội ngươi tới cứu ta, ta phi thường cảm kích, nhưng ta biết nếu như cuối cùng chỉ có một loại lựa chọn, ngươi nhất định sẽ không hi sinh chính mình mà để cho ta sống sót."

"Thế nên ngươi quyết định cướp Vạn Lí Ti khỏi tay ta sao."

Bạch Tảo nhìn hắn nói: "Không nói ngươi ta, ngươi cảm thấy mình xứng đáng với cha mẹ của ta sao?"

Lạc Hoài Nam trầm mặc một lát, nói: "Sư phụ sư nương đối với ta ân trọng như núi..... Sao? Vậy vì sao ngươi tham gia đạo chiến, mang theo pháp bảo như Vạn Lí Ti trong người, mà ta tham gia đạo chiến nhiều lần như vậy, lại một lần cũng chưa từng cho mượn? Nếu như nói đạo chiến là lấy sinh tử khảo nghiệm người, vì sao ngươi có thể không đem xia đến? Dựa vào cái gì người chết chính là ta? Thân sơ cuối cùng có khác, bọn hắn đối đãi với ta lương bạc, cũng chớ có trách ta lòng dạ ác độc."

Bạch Tảo rất tức tối, nói: "Nói lời như vậy, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy hổ thẹn?"

Lạc Hoài Nam thần sắc hờ hững nói: "Sư phụ sư nương tranh giành cả một đời, tranh đến đời chúng ta, sư phụ muốn để ta cưới ngươi, sư nương muốn để Đồng Nhan cưới ngươi, có thể cưới nữ tử như ngươi, bất luận nhìn thế nào đều là việc tốt nhất, vậy ngươi có biết vì sao ta cùng Đồng Nhan đều không lập tức đáp ứng không? Bởi vì chúng ta đều rõ, sư phụ sư nương chỉ muốn tìm cái đạo lữ song tu cho ngươi, giúp ngươi đền bù tiên thiên thua thiệt, ta cùng Đồng Nhan tu hành có vất vả thế nào, bất quá cũng làm giả áo cho ngươi mà thôi."

Bạch Tảo nghe vậy giật mình, nàng thật sự không biết chuyện này.

"Đồng Nhan là kẻ thông minh nhất thế gian, làm sao lại không nhìn ra được, thế là hắn suy nghĩ một phương pháp đặc biệt thông minh, đó chính là lấy ta làm cái cớ."

Lạc Hoài Nam cười chua chát một tiếng, nói: "Hắn rút lui nhanh như vậy, vậy ta có thể lui đến chỗ nào? Ta không thể làm gì khác đành phải phát hoành nguyện, cảnh giới đại thành về sau sẽ tới cánh đồng tuyết canh gác thủ hộ nhân tộc, trở thành Đạo Thánh thứ hai. Ai nguyện ý khò thủ cánh đồng tuyết mấy trăm năm giống tên ngu ngốc kia chứ? Bất quá là lựa chọn bắt buộc để tránh né vụ hôn nhân này, ta vốn định xem Đồng Nhan còn có thể lui đến chỗ nào, lại không nghĩ rằng chuyện này ngược lại mang đến không ít thanh danh cho ta."

Bạch Tảo trầm mặc, không nói gì.

"Bất quá bây giờ rất tốt, về sau ta không cần đến phía bắc nữa."

Câu nói này của Lạc Hoài Nam còn chưa nói hết.

Nếu như Bạch Tảo chết ở chỗ này, hẳn tự nhiên không cần vì tránh né hôn nhân, đến cánh đồng tuyết bắt chước Đạo Thánh năm đó.

"Vậy ngươi đã từng phát hoành nguyện thì sao? Toàn bộ tu hành giới đều biết việc này, chẳng lẽ ngươi không sợ bị người ta chê cười?"

Bạch Tảo nhìn vào mắt hắn nói.

Lạc Hoài Nam nói: "Thời gian có thể khiến mọi người quên đi tất cả hứa hẹn, mà điều nói cho người khác nghe vốn không trọng yếu, tựa như ngươi đã từng đối ta cùng Đồng Nhan còn có Nam Sơn bọn hắn nói những chuyện kia vậy. Nhân tộc tiền đồ, Tuyết Quốc uy hiếp, Minh Bộ yên tĩnh, các trưởng bối bảo thủ, những điều này chỉ bất quá là tiểu nữ hài phán đoán, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ta tin tưởng lời của ngươi nói, nguyện ý trợ giúp ngươi dẫn đầu người tu hành thế hệ tuổi trẻ, hoàn thành tất cả sự nghiệp vĩ đại tiền nhân đều không thể hoàn thành ư?"

"Chẳng lẽ lời nói trước kia của ngươi đều là giả sao?"

"Đương nhiên là giả, bất quá thấy ngươi thích ta, tôn kính ta, chơi với ngươi một lát mà thôi."

"Tựa như chúng ta khi còn bé chơi trò chơi hay sao?"

Lạc Hoài Nam trầm mặc một lát, nói: "Ta lớn hơn ngươi rất nhiều tuổi, khi đó phần lớn thời gian đều là Đồng Nhan chơi cùng với ngươi."

Bạch Tảo như công chúa kiêu ngạo ngẩng đầu, nói: "Ta trước kia xác thực rất tôn kính ngươi, nhưng ngươi nói sai một việc, ta chưa từng thích ngươi."

Lạc Hoài Nam cười cười, không nói gì thêm.

Tựa như đại sư huynh bên trong Vân Mộ Dung Sơn, thần sắc cứng chiều mà nhìn tiểu sư muội bởi vì tức giận mà nói láo.

Bạch Tảo nói tiếp: "Ta thích chính là Tinh Cửu, xem như Đồng Nhan sư huynh, cũng so với ngươi mạnh hơn quá nhiều."

"Ta biết ngươi lúc này không vui, nhưng làm sao đến mức phải hạ thấp chính mình."

Lạc Hoài Nam có chút nhũn mảy, nói: "Thanh Sơn đệ tử gọi Tinh Cửu kia là cái gì chứ, có tư cách gì để ngươi lấy ra làm cái cớ?"

Bạch Tảo mỉm cười nói: "Ta nói chính là lời thật, bởi vì dáng vẻ của ngươi thật sự là không dễ nhìn."

Lạc Hoài Nam là người mạnh nhất trong thế hệ tuổi trẻ của chính đạo tu hành giới, thân hình cao lớn, uy phong凛冽, khí độ phi phàm.

Nhưng tướng mạo của hắn quả thực chưa nói tới đẹp mắt, chỉ là phổ thông.

Đồng Nhan trời sinh đồng nhan, ánh mắt như tuyết, hơn xa so với hắn.

Lại càng không cần phải nói Tinh Cửu.

"Sư muội ngươi thật sự rất đáng gờm."

Lạc Hoài Nam cưỡng ép ngăn chặn tức giận trong lòng, lạnh nhạt nói: "Dưới tình huống như vậy, còn là có thể dễ dàng chọc giận ta."

"Ta không nói láo, ta cùng Tinh Cửu xác thực tình ý hợp nhau, không phải vậy ngươi nghĩ sao chỉ dựa vào mình ta, làm sao có thể đi vào phương bắc giá lạnh như vậy? Đều là hắn không tiếc hao tổn chân nguyên, còn phế bỏ vài kiện Thanh Sơn pháp bảo, mới đem ta đưa đến nơi này."

Lúc nói chuyện, Bạch Tảo đầy mặt nhu tình, cực kì chân thực, tuyệt không phải hư giả.

Bởi vì, trong nội tâm nàng chính là nghĩ như vậy.

Lạc Hoài Nam gạt mình, thần sắc lạnh xuống nói: "Thật sao? Vậy hắn đã đi đâu?"

Bạch Tảo nói: "Chúng ta gặp một con tuyết trùng, hắn mang ta chiến đấu không tiện, trước tiên đưa ta vào trong động, lại đi cùng con tuyết trùng kia đánh giết, nghĩ đến một lát sẽ đến nơi này."

Nếu như nàng không nói lời này, Lạc Hoài Nam có lẽ thật sự sẽ tin tưởng mấy phần, lúc này lại đánh giá nàng đang nói láo, nói: "Nếu nói thế, ta phải tranh thủ thời gian."

Nói xong câu đó, hắn nhắm mắt lại bắt đầu điều tức.

Bạch Tảo cũng nhắm mắt lại.

Nàng vốn không muốn dùng Tinh Cửu đến dọa hấn, chỉ là nghỉ tại bên trong đạo tâm của hấn trông lên một tia hoài nghi, đồng thời để hấn đừng quá mức chú ý đến mình.

Lạc Hoài Nam tại trong bụng tuyết trùng tất nhiên nhận lấy tổn thương cực lớn, chân nguyên tích súc đã lâu lại dùng để đánh lên rồi, muốn khôi phục lại cảnh giới có thể sử dụng Vạn Lí Tỉ, phải cần một khoảng thời gian, mà hấn lại không biết nàng đã luyện thành phục tàng quyền, kể từ đó, nàng hoặc là thật có khả năng khôi phục nhanh hơn.

Hấn ý thăm qua đồng đá sụp đổ, đi vào trong động.

Nam Bình Chung cùng Bắc Thần Chung yên tĩnh nằm trên mặt đất.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Lông mi hơi động, băng sương rơi xuống.

Lạc Hoài Nam mở to mắt, đứng dậy, đi đến trước người Bạch Tảo.

"Không ngờ tới, người đã học xong phục tàng quyền."

Bạch Tảo mở to mắt, thần sắc có chút mỗi mọt, tựa hồ đã bỏ ý định phản kháng.

Bên trong Trung Châu Phái mười bảy huyền công, phục tàng quyền là kim đan pháp môn tàng cấp cao hơn so với triệu nguyên quyết, tu hành cực kì khó khăn, thậm chí còn phía trên thiên địa độn pháp.

Lạc Hoài Nam nói: "Sư muội, ta không muốn làm nhục người, tự người giao ra đi."

Cùng là Trung Châu Phái đệ tử, coi như Bạch Tảo thà chết cũng không chịu giao ra Vạn Lí Tỉ, hấn y nguyên có biện pháp phá vỡ tùy thân pháp khí của nàng, mà thủ đoạn kia sẽ phi thường tàn nhẫn.

Bạch Tảo lấy ra Vạn Lí Tỉ, ném cho hấn.

Nàng không ngờ Lạc Hoài Nam cũng đã luyện thành phục tàng quyền, nhưng vẫn không có từ bỏ hi vọng, thời điểm lúc trước nói chuyện không có lộ ra ý.

Quả nhiên, Lạc Hoài Nam không lập tức rời đi, hấn phát tay áo đánh bay tuyết thạch đi đến cửa hang, hướng ngoài vách núi nhìn xuống.

Hấn cho rằng Bạch Tảo đang nói láo, nhưng vạn nhất nàng nói là sự thật thì sao?

Thanh Sơn đệ tử gọi Tinh Cửu kia nếu như quả thật ở đây, vạn nhất hấn có thể còn sống rời đi, mình làm sao bây giờ?

Nhìn bóng lưng của Lạc Hoài Nam, Bạch Tảo ánh mắt lạnh lùng, chuẩn bị điều động phục tàng quyền tích súc được chút chân nguyên, khởi xướng công kích sau cùng.

Nàng không nghĩ tới việc có thể chiến thắng Lạc Hoài Nam, chỉ hi vọng dùng thủ đoạn ngọc đá cùng vỡ, đem đối phương đưa vào bên trong phiến gió tuyết kinh khủng bên ngoài vách đá.

Bỗng nhiên, Lạc Hoài Nam phát ra một tiếng nhẹ y, lộ ra rất ngoài ý muốn.

Bạch Tảo nghĩ đến một loại khả năng nào đó, thần sắc trở nên khẩn trương, cũng không còn cách nào xuất thủ.

.....

.....

Một bóng người xuất hiện trên vách đá dựng đứng, tại trong gió tuyết chậm rãi leo lên phía trên.

Gió tuyết như đao, nhiệt độ thấp khó có thể tưởng tượng, vách đá trên vách đá dựng đứng bị mài còn bóng loáng hơn cả mặt băng.

Nhưng tay của người kia từ đầu đến cuối áp sát vào trên vách đá, không bị lực lượng khổng lồ trong gió tuyết mang đi.

Hấn cảm ứng được thứ gì, ngẩng đầu hướng lên phía trên nhìn, cùng Lạc Hoài Nam lẳng lặng đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 127: Cố sự khiến người ta chán ghét

"Thật có lỗi."

Lạc Hoài Nam nói.

Bắc Thần Chung như một đạo lưu quang, phá vỡ phong tuyết mà đi.

.....

.....

Tĩnh Cửu lặng lẽ nhìn Lạc Hoài Nam.

Công kích đột nhiên như thế, thủ đoạn âm hiểm như vậy, không thể làm cho ánh mắt của hắn có bất kỳ biến hóa nào cả.

Ánh mắt của hắn rất bình tĩnh, không có phần nộ cũng không có tuyệt vọng, chỉ là có chút chán ghét.

Lưu quang xen lẫn gió tuyết rơi xuống.

Oanh một tiếng.

Vách đá băng liệt.

.....

.....

Nhìn Bắc Thần Chung hoàn toàn đánh trúng, Tĩnh Cửu lần nữa rơi vào bên trong bão tuyết, không còn chút cơ hội nào hết, Lạc Hoài Nam quay người đi vào trong động.

Chỉ ở ngoài động dừng lại một chút thời gian, lông mày hắn đã kết băng, vận chuyển chân nguyên cũng biến thành có chút ngưng trệ, biết mình không thể dừng thêm nữa.

"Sur muội, đạo chiến lần này, ta lại có kỳ ngộ, cho nên ta thật sự rất không muốn chết. Cảm ơn người tới cứu ta, ta nhất định sẽ có tương lai rất tốt."

Nói xong câu đó với Bạch Tảo, Lạc Hoài Nam khởi động Vạn Lí Tì rời khỏi nơi này.

.....

.....

Một ngụm máu tươi phun ra.

Máu bên trên áo trắng vừa mới ngưng kết, lại tăng thêm rất nhiều huyết điểm.

Tựa như mai đồ ở Tây Sơn Cư, được họa sĩ điểm thêm rất nhiều hoa mới.

Bạch Tảo đạo tâm đại loạn, dùng phục tàng quyền gian nan triệu tập chân nguyên đều tán đi.

Nàng gian nan đi đến cửa hang, nhìn phong tuyết dưới vách đá, yên lặng chảy xuống hai hàng thanh lệ, trong nháy mắt đã hóa thành băng.

"Việc người cần làm lúc này là tĩnh dưỡng, chứ không phải là khóc."

Một thanh âm từ dưới vách đá truyền đến.

Thanh âm kia không có chút tâm tình chấp chèn, phảng phất còn lạnh hơn cả gió tuyết.

Mà Bạch Tảo nghe tới, thanh âm này lại vô cùng ảm áp.

Tĩnh Cửu đưa tay đem nàng giống hải tử đồng dạng nâng lên, đi vào trong động, động tác có chút thô lỗ nhét vào trong thi thể tuyết trùng.

Bên trong tuyết trùng còn vương rất nhiều chất lỏng sền sệt, bao trùm thân thể của nàng, có thể ngăn cản hàn ý xâm lấn.

Tay phải của hắn phát qua vách đá cứng rắn, vô số hòn đá như mưa rơi xuống, nảy lên, lần nữa ngăn chặn cửa hang, cực kỳ nghiêm mật, không có một tia gió lạnh nào có thể xông vào.

Khác biệt với Triệu Tích Nguyệt, Bạch Tảo rất quan tâm đến sạch sẽ, nếu là bình thường ngâm tại bên trong thi dịch của tuyết trùng, dù là biết lý do, nàng cũng sẽ cảm thấy rất buồn nôn.

Nhưng lúc này nàng hoàn toàn không có loại cảm giác này, bởi vì trong mắt của nàng chỉ có Tinh Cửu.

Tầm mắt của nàng theo Tinh Cửu mà động, một khắc cũng không nguyện ý dời đi, chuyên chú như một.

Tinh Cửu lấy ra một viên đan dược, đưa tới trước người nàng.

Viên đan dược này màu sắc đỏ sẫm, ngoại hình phổ thông, có một loại đặc thù tận vị của lá ngải cứu.

Đây là huyền thảo đan, ban đầu ở Nam Hà châu bảo thụ cư, Tinh Cửu đã từng lấy ra một viên.

Loại linh đan này ẩn chứa hỏa tính cực kỳ mãnh liệt, ngay cả Minh giới âm hàn cũng có thể khu trừ, tại phương diện luyện dưỡng kim đan càng có công hiệu cực mạnh, rất là trân quý.

Mấu chốt nhất là, huyền thảo đan chính là sản xuất ở Tuyên Hoá sơn tại Trung Châu, Bạch Tảo là đệ tử Trung Châu Phái, sở tu huyền công hoàn mỹ tương hợp.

Nếu là lúc trước, Bạch Tảo sẽ hoài nghi vì sao Thanh Sơn đệ tử như Tinh Cửu lại có linh đan nhà mình, chỉ ít sẽ sinh ra hiểu kì.

Nhưng lúc này, nàng cũng không hỏi gì, trực tiếp há miệng đem huyền thảo đan nuốt vào.

Cánh môi chạm lấy đầu ngón tay, Bạch Tảo vững tin hắn còn sống, mà không phải là mình tưởng tượng, rốt cục yên lòng, thần thức buông lỏng, cứ như vậy ngủ mê man.

Khăn che mặt của nàng đã tróc ra trong chiến đấu, lộ ra dung nhan thanh lệ.

Trong giấc mộng, ánh mắt của nàng càng thêm yếu đuối.

Tinh Cửu lấy kiểm thức nhìn lại, chỉ thấy một đường màu đỏ xuất hiện tại cổ của thiếu nữ.

Huyền thảo đan đã tan, đang hòa vào thân thể của nàng.

Hắn có chút ủ rũ, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu điều tức.

Nơi này quá lạnh.

Hắn ý tận xương, ngay cả hắn vận chuyển chân nguyên đều có chút ngưng trệ.

Cũng may thân thể của hắn rất đặc thù, không cần lo lắng sẽ trực tiếp chết cứng.

Chủ yếu là đạo ý thức bên ngoài hơn mười vạn dặm kia, để chân nguyên cùng tinh thần của hắn hao tổn quá kịch liệt.

Sau khi bị vòng xoáy phong tuyết thôn phệ, hắn lo lắng lần nữa kinh động vị tồn tại xa xôi kia, không dám ngưng kiểm, đành phải từ dưới vách đá tay không leo lên. Bởi vì nguyên nhân đồng dạng, thời điểm Lạc Hoài Nam dùng Bắc Thần Chung tập kích hắn, hắn không phản kích, cứng rắn chịu một đòn, buông hai tay ra, lần nữa rơi vào trong vòng xoáy.

Đương nhiên rất nguy hiểm, đối thành người tu hành khác hắn phải chết không nghi ngờ.

Rơi xuống hai lần, bò hai lần, rất dễ dàng để hắn cảm thấy chán ghét.

Hắn từng sống hai lần, con đường tu hành đồng dạng muốn đi hai lần, thật sự có chút phiền.

Chán ghét còn đến từ bản thân chuyện này.

Hắn không biết tại sao Lạc Hoài Nam lại xuất thủ tập kích mình, cũng không hỏi Bạch Tảo, nhưng thôi diễn tính toán đôi chút, đã có thể đoán được đại khái cố sự.

Lòng người hiểm ác mà quá tự tư.

Trên thế gian có sự như vậy đã quá nhiều, chỉ cần người sống đủ lâu, như vậy sớm muộn đều sẽ gặp phải.

Bất cứ chuyện gì, lặp lại nhiều tự nhiên không còn thú vị, khiến nhân sinh mệt mỏi, làm người ta sinh ra chán ghét.

Cho nên những năm đó, hắn chỉ ở bên trong Thần Mật Phong tĩnh tu, xưa nay không gặp người ngoài.

Không biết bao lâu trôi đi, hắn kết thúc điều tức, mở to mắt.

Hắn dùng kiểm thức quan sát, xác nhận kiểm hoàn không tổn hao gì, đạo thụ như trước, chỉ là tốc độ vận hành chân nguyên chậm bảy thành so sánh với bình thường.

Bạch Tảo cũng mở to mắt, tỉnh lại, được lực của huyền thảo đan đều hóa vào thân thể, để tinh thần của nàng tốt hơn chút.

Nhưng điểm này cuối cùng chỉ có thể cam đoan nàng tạm thời an toàn, không cách nào trợ giúp nàng chống cự lạnh giá thời gian dài.

Dịch nhòn trong thi thể tuyệt trùng cuối cùng cũng có ngày sử dụng hết.

Phiền toái hơn chính là, bên trên kim đan của nàng xuất hiện hai đạo vết nứt cực sâu, lúc nào cũng có thể vỡ vụn.

Lạc Hoài Nam ra tay thật sự rất ác.

Bạch Tảo trầm mặc không nói.

Kết kim đan vốn là cửa ải tu hành khó khăn nhất bên trong Trung Châu Phái, cùng loại với kết kiểm hoàn của Thanh Sơn Kiếm Tông.

Trải qua thiên tân vạn khổ mới kết thành kim đan, một khi vỡ vụn, muốn thông qua tu hành một lần nữa kết thành là sự tình phi thường khó khăn.

Coi như nàng là con gái duy nhất của Trung Châu chương môn, có vô số tiên thảo đan dược trúc cơ, có lẽ có thể kết thành kim đan lần nữa, muốn có phẩm cấp cùng trước kia gần như không có khả năng.

Nói một cách khác, con đường tu hành của nàng tựa hồ đã có thể nhìn thấy điểm cuối.

Trong động không có gió, hàn ý vẫn xuyên thấu qua tầng đá, rơi vào trên người nàng.

Nàng tiên thiên không đủ, lúc này lại bị trọng thương, bị hàn ý xâm lấn, sắc mặt trở nên càng thêm tái nhợt.

"Thật có lỗi vì liên lụy ngươi."

Bạch Tảo nhẹ nói: "Nhưng ta nghĩ, ngươi đã có thể dẫn ta tới đến nơi đây, hẳn là cũng có biện pháp rồi đi."

"Ta không xác định, thiên địa hàn ý so sánh lúc trước đã tăng lên, vận hành chân nguyên có chút ách tắc."

Tinh Cửu nói: "Liên hệ giữa ta cùng phi kiếm cũng có thể đoạn tuyệt bất cứ lúc nào."

Chẳng biết lúc nào, thanh kiếm sắt kia đã về tới bên cạnh hắn, được hắn ôm vào trong ngực.

Hắn chú ý tới sắc mặt Bạch Tảo có chút không tốt, tâm niệm vừa động.

Một đạo kiếm hỏa từ bên trên kiếm sắt sinh ra, chiếu sáng hang đá, nhìn xem tựa như là một cây đuốc.

Kiểm sắt tại trong ngực của hắn thiêu đốt, hình ảnh này nhìn xem có chút thần kỳ.

Ánh lửa nhìn có chút ấm áp, cùng hàn ý từ ngoại giới xâm nhập tương đối, nhưng vẫn quá mức yếu ớt, tuyết đọng trên vách động mặt ngoài vừa mới hòa tan, lại cấp tốc kết thành băng cứng.

Nhìn trên mặt băng chiếu ra gương mặt tái nhợt của mình, Bạch Tảo quyết định.

"Ta có thể để ngươi rời đi, Lạc Hoài Nam cho rằng ta chỉ có một kiện Vạn Lí Tì, kỳ thật ta còn có một cái."

Nói xong câu đó, nàng lấy ra một vật ném cho Tinh Cửu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 128: Đàm phán với Băng Tuyết Nữ Vương

Tinh Cửu nhận lấy, nhìn thấy món đồ bên trong bàn tay tương tự như ngọc tuyết, cảm nhận được bên trong truyền đến một đạo khí tức cổ lão mà xa xăm, thần sắc hơi giật mình.

Thời điểm Lạc Hoài Nam rời đi, hắn tại trên vách đá dựng đứng phía dưới phong tuyết đã cảm giác được đạo khí tức kia, biết hắn là một loại pháp bảo linh giai cực cao nào đó.

Nguyên lai là Vạn Lí Ti.

Pháp bảo linh giai như vậy tại bên trong Thanh Sơn cũng rất hiếm thấy, không nghĩ Trung Châu chừng môn lại đem cho nữ nhi của mình, mà còn đem toàn bộ đều cho nàng.

Tinh Cửu nhìn nàng nói: "Nếu như Lạc Hoài Nam biết được, sẽ không xuất thủ đối với ngươi."

"Đúng vậy, hắn sẽ còn là vị đại sư huynh trạch tâm nhân hậu, lòng dạ khoáng đạt, đối với ta yêu thương phải phép."

Bạch Tảo bình tĩnh nói: "Chỉ bất quá hắn không ngờ tới, phụ thân cho ta một cái, mẫu thân cũng cho ta một cái."

Một cái bên trong hai kiện Vạn Lí Ti, vốn chính là phụ thân nàng chuẩn bị cho Lạc Hoài Nam.

Cho nên dù biết rõ phía trước rất nguy hiểm, nàng vẫn tới.

Nàng nhớ tới đối thoại với Lạc Hoài Nam.

Lúc ấy nàng nói thừa một người ý tứ, chỉ chính là Tinh Cửu.

Hai kiện Vạn Lí Ti không cách nào mang ba người đi được.

Nàng lúc ấy đã chuẩn bị sẵn sàng, lưu lại bởi Tinh Cửu.

Lạc Hoài Nam lại cho rằng nàng có ý tứ là: chúng ta có hai người, Vạn Lí Ti cũng chỉ có một cái.

Nếu như hắn phát động chậm hơn một chút, dù là chậm một chút nữa, đã có thể nghe được lời Bạch Tảo, biết ý tứ của nàng, như vậy sẽ không có những chuyện đằng sau.

Tựa như Bạch Tảo nói như vậy, có lẽ hắn còn là đại sư huynh Trung Châu Phái được người người yêu kính.

Nghĩ đến những chuyện này, Bạch Tảo lộ ra một nụ cười khổ sở, cho đến lúc này, y nguyên cảm thấy thật sự hoang đường.

Tinh Cửu không biết nàng đang suy nghĩ điều gì, chỉ là có chút hiếu kì tại sao nàng muốn đem Vạn Lí Ti ra, chẳng lẽ nàng không sợ mình cướp đi ư?

"Ngươi dùng cái này rồi đi đi."

Bạch Tảo nói: "Dù sao kim đan của ta đã nứt, không cách nào dùng nó."

Tinh Cửu giờ mới hiểu được ý tứ của nàng.

Thái độ của người tu hành đối với sinh tử, so với phàm nhân càng nặng.

Sống càng lâu càng sợ chết, đây là tục ngữ, cũng là chân lý.

Vạn Lí Ti đại biểu cho cơ hội sống, nàng lại bình tĩnh như vậy đưa cho hắn.

Hắn trầm mặc một lát, nói: "Ta sẽ không chết, ngươi chữa thương trước đi."

Bạch Tảo giống như không nghe được hắn nói, nhẹ nói: "Sau khi ngươi rời khỏi đây, nói cho cha mẹ ta biết những chuyện ở nơi này, để bọn hân xử từ Lạc Hoài Nam."

Tinh Cửu nghĩ thâm chuyện này không cần giao phó, dù sao mình cũng phải làm chuyện này.

Bạch Tảo bỗng nhiên nói: "Vì sao cha mẹ ta không tới cứu ta?"

Vợ chồng chừng môn Trung Châu Phái là đại nhân vật số một số hai tu hành giới, một thân cảnh giới kinh thiên động địa, nơi đây giá lạnh dị thường, nhưng làm sao có thể ngăn cản bọn hân?

Tinh Cửu biết nàng đang suy nghĩ điều gì, nói: "Bọn hân tự nhiên có nguyên nhân không có cách nào xuất hiện."

Không phải an ủi nàng, càng không phải vì đôi phu phụ Trung Châu Phái kia tìm lý do, mà hắn đã mơ hồ đoán được cục diện trước mắt vì sao mà tới.

Bạch Tảo có chút sầu não, nói: "Người tu hành nhất định phải vô tình như vậy sao?"

"Người cũng sẽ không chết, cho nên không cần nghĩ những chuyện này."

Tinh Cửu nói xong câu đó, đem kiếm sắt thiêu đốt cắm ở phía trước thi thể tuyết trùng, đứng dậy gạt ra hòn đá ngăn chặn cửa hang, đi đến vách đá.

Hắn nhìn về phía chỗ sâu trong phong tuyết.

Bên ngoài hơn mười vạn dặm.

Đối phương vô cùng cường đại, hắn là sinh mệnh cao giai nhất Triều Thiên đại lục thậm chí là tất cả đại lục.

Nếu như dùng cảnh giới của Thanh Sơn Tông phân chia, đối phương sớm đã đột phá Thông Thiên cảnh, chân chính làm được Tàng Thiên Hạ.

Đừng bảo là vợ chồng chương môn Trung Châu Phái, liền xem như vị bằng hữu đệ đại lục của hắn cũng không có khả năng chiến thắng loại tồn tại này.

Đổi lại là mình kiếp trước, thời khắc phi thăng hắn cũng chỉ có thể cùng đối phương bất phân thắng bại.

Về phần hắn hiện tại, tại trong mắt đối phương chính là một con giun dế.

Hắn ngự kiếm rời đi, sẽ kinh động đối phương.

Đối phương không để ý tới hắn thì thôi, nếu như đối phương thật sự bị chọc giận, vậy làm sao bây giờ?

Nếu như đây chính là cái bẫy của sư huynh, hắn phải thừa nhận thật sự rất khéo.

Triệu Tịch Nguyệt bị ám sát, thuyết phục hắn tham gia đạo chiến.

Đây đều là tính toán của hắn.

Chỉ cần Tinh Cửu tham gia đạo chiến, nhất định sẽ cùng tồn tại sâu trong phong tuyết gặp nhau, hoặc là thân thể, hoặc là tinh thần.

Bởi vì hắn hiện tại mặc dù chỉ là sâu kiến, nhưng thế gian cũng chỉ có con kiến như hắn đã từng bay cao hơn so với tồn tại như thế.

Sư huynh không chỉ nắm chắc ý nguyện tái thế tu hành cầu biến của hắn, lợi dụng tính tình của Triệu Tịch Nguyệt, thậm chí đem cả tồn tại sâu trong gió tuyết kia đều mang vào bên trong cái bẫy này.

Như thế cách cục, đáng giá thưởng thức.

Như thế nào mới có thể phá cục?

Tinh Cửu hướng sâu trong phong tuyết đưa đi một đạo kiếm ý.

Đây là sự tình cực kỳ mạo hiểm.

Nhưng ngoại trừ đàm phán, hắn không biết còn có thể làm gì.

Không có mấy nhân loại có tư cách cùng tồn tại kia đàm phán, dù là Đạo Thánh trong Bạch Thành đều không được.

Tinh Cửu lại tin tưởng đối phương nhất định sẽ có hồi đáp.

Vẫn là câu nói kia.

Hắn hiện tại chỉ là sâu kiến, nhưng dù sao đã từng bay, mà lại bay cao hơn các sinh mệnh khác.

Sau một khắc, một đạo uy áp khó mà hình dung, từ phương bắc xa xôi truyền đến.

Phong tuyết đột nhiên loạn.

Không có tiếng sấm, giữa thiên địa lại phảng phất có vô số tiếng ầm ầm vang lên.

Tinh Cửu sắc mặt trở nên dị thường tái nhợt.

.....

.....

Ngoài Bạch thành là cánh đồng tuyết.

Trong bầu trời sâu trong cánh đồng tuyết khắp nơi đều là mây đen, có thể rõ ràng nhìn thấy bông tuyết rơi xuống, rơi vào trong sương mù dày đặc, cứ thế biến mất không gặp.

Hai đạo khí tức cực kỳ hùng mạnh phân biệt tại trong bầu trời phương đông cùng phương nam xuất hiện.

Tầng mây biến hình, biến ảo thành các loại bộ dáng, cuồng phong gào thét, những phi liễn đang hạ xuống lay động bất an, trên đường núi gập ghềnh các tín đồ quý lạ không dám ngừng đầu, sắc mặt hoảng sợ, run giọng niệm kinh văn.

Vô số tia sáng màu trắng từ trong tầng mây phương đông lộ ra, mang theo ý vị âm áp cùng tuyệt diệu.

Tầng mây phương nam lại có mưa rơi, mưa lạnh chạm đất thành băng, hình tượng cực kì quái dị.

Trung Châu Phái chương môn cùng Nguyên Kỳ Kinh đã tới.

Hai vị chân nhân Thông Thiên xuất hiện, thiên địa biến sắc, chỗ sâu trong cánh đồng tuyết phảng phất đều sinh ra cảm ứng, lấy tiếng sấm sét đáp lại.

Bỗng nhiên, một đạo đạo khí cực kì bá đạo từ trong Bạch thành phóng lên tận trời, ngang qua mấy trăm dặm bầu trời, cực kì cường hoành chặn tất cả đường đi.

Đạo Thánh ý tứ rất rõ ràng, lúc này ai cũng không thể tiến vào cánh đồng tuyết, cho dù là Trung Châu Phái chương môn cùng Nguyên Kỳ Kinh!

.....

.....

Quá Đông ngồi tại cửa miếu, nhìn lên dị tượng bên trong bầu trời.

Nàng hiện tại cảnh giới rất phổ thông, nhãn lực lại không kém, biết ngoại trừ Trung Châu Phái chương môn cùng Nguyên Kỳ Kinh còn có người đến.

Phía sau núi gió thổi tới mang theo hương vị hơi mặn.

Kiểm Thần Tây Lai hẳn là tại một nơi nào đó, chỉ là không biết cách bao xa.

Thiên Từ liên giá cũng hẳn là tại cách đó không xa.

Thông Thiên cảnh đại vật mấy chục năm cũng khó hiện thân thể gian, vậy mà tới nhiều như vậy.

Tuyết Quốc dị động là chân chính đại sự.

Trung Châu Phái chương môn cùng Nguyên Kỳ Kinh muốn tiến vào cánh đồng tuyết, ngoại trừ xem xét tình huống, tự nhiên cũng có nguyên nhân là vì Bạch Tảo cùng Tinh Cửu.

Hai canh giờ trước, Lạc Hoài Nam thông qua Vạn Lí Ti, thành công xuyên qua cánh đồng tuyết, về tới bên trong Vân Mộng Sơn.

Nhưng hẳn bản thân bị trọng thương, lời gì cũng không kịp nói, đã ngất đi.

Đạo thanh âm hùng hậu lại có thiếu sót tại sau lưng Quá Đông vang lên.

"Nàng hiện tại rất miễn cưỡng, nhưng sẽ không chủ động xuất kích, nhưng nếu như nhân vật giống các người đi vào, nàng sẽ coi là uy hiếp cực lớn, không tiếc bất cứ giá nào cũng muốn giết các người, chính đạo tu hành giới, không chịu nổi tổn thất như vậy."

Không biết người kia giải thích cho nàng nghe, hay là hai vị Thông Thiên cảnh đại vật trong bầu trời nghe.

Trong bầu trời hai đạo khí tức cường đại bình tĩnh trở lại, bởi vì tin tưởng phán đoán của người kia.

Mấy trăm năm qua, người duy nhất cùng Tuyết Quốc chí cao tồn tại giao thủ chính là người kia.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 129: Kết quả đàm phán có chút vi diệu

Quá Đông cười một tiếng đầy châm chọc.

Nàng không thích những người này, không hề có chút dứt khoát nào. Nào giống Cảnh Dương năm đó, nói làm là làm, cho dù là sư huynh đem mình nuôi dạy từ thuở nhỏ, cũng dám từ phía sau lưng đâm cho một kiếm, nói không làm là không làm, cho dù đồng bạn bằng hữu chết ngay trước mắt, mặt cũng không đổi sắc.

Nàng nhìn bầu trời phía đông, nghĩ thầm rõ ràng người không muốn đi vào, cần gì tới đây bày ra bộ dáng thương xót con gái chứ?

Sau đó nàng nhìn về phía bầu trời phương nam, nghĩ thầm người muốn Thần Mạt Phong dứt đoạn truyền thừa nhất sợ rằng chính là người, cần gì tới đây giả bộ lo lắng cho Tĩnh Cửu?

.....

.....

Cách chín trăm dặm về phía nam Bạch thành, là Cư Diệp thành.

Tổng đàn của Phong Dao Giáo chính là ở đây, so với Bạch thành phồn hoa hơn không biết gấp bao nhiêu lần, trên đường khắp nơi đều là buôn bán cùng được thương, thanh âm rao hàng không dứt bên tai.

Thành thị phồn hoa như thế, tự nhiên sẽ có tiệm lầu.

Một vị lão giả gầy lùn cùng một người trẻ tuổi khuôn mặt thanh tú, đang ngồi ăn lẩu.

Nổi uyên ương.

Hồng thang cũng đã sớm sôi trào, nước lẩu còn rất yên tĩnh, nhìn tựa như sương mù sâu trong cánh đồng tuyết.

Người trẻ tuổi cầm đũa dài, tại trong hồng thang gấp lấy mao ốc, con mắt sáng tỏ, lộ ra cực kì vui vẻ.

Vị lão giả gầy lùn kia chính là Huyền Âm Tông Tam đại tử sư.

Thời điểm như vậy, hẳn làm sao còn có tâm tình ăn lẩu, dùng ánh mắt cổ quái nhìn người trẻ tuổi một chút, nói: "Ăn ngon như vậy sao?"

Người trẻ tuổi không để ý tới hắn, tay phải cầm đũa ổn định đến cực điểm, đột nhiên bỏ xuống, sau đó gấp lên trực tiếp đưa vào trong miệng, tựa hồ cắn bần không cảm thấy bỏng miệng.

"Trung Châu Phái chương môn cùng Nguyên Kỳ Kinh ngược lại cũng thôi, một Đại Thừa, một Thông Thiên, năm đó ta đã từng đi đến một bước này."

Lão giả gầy lùn hí mắt, nhìn phương bắc xa xôi nói: "Vì sao đạo đạo khí này lại có thể làm cho ta sinh lòng tránh lui?"

Người trẻ tuổi từ trong hồng thang gấp lên một miếng lòng nếm vào bên trong miệng, nhai xoẹt xoẹt, miệng nhai nói không rõ: "Lúc người trốn vào lòng đất, chỉ sợ hắn còn chưa ra đời."

Lão giả gầy lùn nói: "Ta tự nhiên biết hắn chính là Đạo Thánh trong miệng thể nhân."

Người trẻ tuổi bụng chén nhấp một hớp nước ô mai, thỏa mãn thờ dài.

"Hắn từ trong gió tuyết đầy trời sát đường một tôn phật, cùng đạo mà người theo đuổi tiên thiên xung đột."

Lão giả gầy lùn lắc đầu, chỉ vào phương bắc nói: "Tuyệt Quốc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngay cả ta đều có chút kinh hãi."

Người trẻ tuổi buông bát xuống, cầm lấy khăn nóng trên bàn xoa xoa mặt, tùy ý nói: "Không có việc lớn gì, chỉ bất quá là vị kia sắp sinh con."

Lão giả gầy lùn nghe vậy kinh hãi, nói: "Băng Tuyết Nữ Vương? Vị này không phải người, làm sao có thể sinh con?"

Người trẻ tuổi nhìn hắn một cái, nói: "Thật sự là người già nên hồ đồ rồi, ai nói chỉ có người mới biết sinh con? Không thấy vị quý phi kia trong cung cũng mang bầu ư?"

Lão giả gầy lùn dùng thời gian rất lâu mới tiêu hóa được sự chấn kinh trong lòng, nhìn hắn hỏi: "Người làm sao biết được chuyện này?"

Người trẻ tuổi vừa cười vừa nói: "Ta học cứu thiên nhân..... Tốt a, sống thời gian dài một chút, tự nhiên biết nhiều chuyện chút."

Lão giả gầy lùn không cao hứng nói: "Ta sống thời gian rất dài."

Người trẻ tuổi nói: "Trốn trong lòng đất, quanh năm không thấy ánh mặt trời, không quan tâm đại sự, đó không gọi là sống, mà gọi là chịu đựng."

"Tốt, coi như người có lý."

Lão già gầy lùn nhìn người trẻ tuổi, bội phục nói: "Ngay cả loại tồn tại này cũng có thể tính toán tiến vào trong cục của mình, người thật sự rất lợi hại."

Người trẻ tuổi mỉm cười nói: "Chỉ là đúng lúc gặp việc, sao có thể nói là lợi hại được."

Lão già gầy lùn chuyển đề tài, hỏi: "Người muốn để Tinh Cừ kia chết như vậy hay sao? Hắn coi như là sự đệ truyền nhân của ngươi, làm sao đến mức để ngươi cảnh giác như thế? Hay là nói..... Hắn có lai lịch khác hay sao?"

Người trẻ tuổi biết vị lão tổ tà phái này nói nhảm nhiều như vậy lúc trước, chính là muốn hỏi vấn đề này, cười cười không giải thích.

Lão già gầy lùn hí hóp mắt, truy vấn: "Hay là nói, coi như Cảnh Dương chết rồi, ngươi vẫn sợ hắn?"

"Đúng vậy, ta sợ hắn, bởi vì ta nhìn không thấu hắn. Ngoại trừ đặc đạo phi thăng, xưa nay ta không biết hắn muốn cái gì, thích cái gì."

Người trẻ tuổi gấp lên mấy cọng rau xanh chuẩn bị bỏ vào trong hồng thang, nghĩ nghĩ, bỏ vào nước lẩu còn chưa bắt đầu sôi, tiếp tục nói: "Lúc nhỏ ta từng hỏi hắn rất nhiều lần, thích nhan sắc gì, thích công pháp gì, lại vĩnh viễn không có đáp án."

Rất nhiều năm trước, trên Thượng Đức Phong ban đầu ăn lẩu chính là nồi uyên ương.

Hắn cùng hai nghiệt đồ kia ăn hồng thang, Cảnh Dương ăn nước, về sau còn biến thành thanh thủy.

Vô tư vô vị, vô dục vô cầu, không thú vị đến cực điểm, nhưng cũng không có bất luận nhược điểm nào cả.

Muốn nói trên thế gian này hắn cảnh giác ai nhất, không phải hai cái nghiệt đồ kia, cũng không phải bất luận kẻ nào, mà chỉ có thể là Cảnh Dương.

Người trẻ tuổi nghĩ thầm nếu hắn không chết, mình thật sự có chút không yên lòng.

Đồng thời, hắn cũng muốn xác nhận Tinh Cừ đến cùng có phải Cảnh Dương hay không.

Đối với điểm này hắn lúc đầu phi thường khẳng định, nhưng bây giờ bởi vì một ít sự tình sinh ra rất nhiều hoài nghi.

(Mọi người hắn là đã nhận ra. Tinh Cừ là Thủy Bình, Âm Tam là Bò Cạp.)

.....

.....

Phía bắc Bạch thành, bên ngoài hơn mười vạn dặm, là một mảnh thế giới màu trắng chân chính.

Khắp nơi đều là băng tuyết.

Thậm chí cả thiên không đều là màu xám trắng.

Một ngọn núi tuyết từ bên trong cánh đồng tuyết quật khởi, cao đến mức khó có thể tưởng tượng, phẳng phất muốn đâm thủng thiên khung.

Đỉnh núi cách bầu trời rất gần, ánh nắng cực liệt, một mảnh nóng sáng, nhưng không có chút nhiệt độ nào, rét lạnh tới cực điểm.

Ngay cả như lòng đất dâng trào ra nham tương màu đỏ, tiếp xúc với không khí nơi này, cũng sẽ trong nháy mắt bị đông cứng vỡ thành cát đá.

Trên thực tế, vạn dặm bình nguyên trước toà núi tuyết này đã hình thành như thế.

Nơi này không có tuyết tức thú, không có tuyết trùng, không có bất kỳ Tuyết Quốc sinh vật, hoàn toàn tĩnh mịch.

Nhưng nếu như cẩn thận cảm thụ, người sẽ phát hiện mảnh thiên địa cực hàn này ẩn giấu đi một chút sinh cơ cực kì nhạt.

Chút sinh cơ này đang trở nên càng lúc càng nồng nặc, làm cho người ta cảm giác dạt dào.

Đạo sinh cơ như chồi non tươi mát giữa mùa xuân, cũng lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng mà phát triển này nguồn gốc từ nơi nào?

Cái đạo sinh cơ này đến từ sâu trong ngọn núi tuyết kia.

Sinh mệnh cổ xưa nhất, cường đại nhất, cao giai nhất của Triều Thiên đại lục, liền ở nơi đó.

Đạo ý thức mang theo vô thượng uy áp kia, chậm rãi đảo qua cánh đồng tuyết vô ngần.

Nếu như nguyện ý, ý thức của nàng có thể bao trùm nửa cái Triều Thiên đại lục.

Bỗng nhiên, nàng tại ngoài hơn mười vạn dặm gặp được một đạo ý thức khác.

Đạo ý thức kia rất yếu ớt, nhưng phảng phất từng tại chỗ đó nhìn qua.

Thanh âm âm âm như sấm vang lên.

Vô số tuyết dày đọng trên núi rơi xuống, cánh đồng tuyết chấn động bất an, hình ảnh khiến người ta sợ hãi bất an.

Bão tuyết hướng về phương nam ập tới, đại biểu cho ý chí cùng cảm xúc của nàng.

Cường đại mà phản nộ.

Lại dám uy hiếp ta ư?

Nhân loại sâu kiến!

.....

.....

Tinh Cừu thân thể hơi rung động, sắc mặt tái nhợt, nếu như không phải hai chân hăm sâu bên trong vách đá, khả năng đã rơi xuống vách núi một lần nữa.

Lấy cảnh giới bây giờ của hắn, cùng loại tồn tại tầng cấp như vậy trực tiếp đối thoại, là chuyện phi thường nguy hiểm, ý thức lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Số lượng chân nguyên cùng trình độ tinh thuần của hắn, viễn siêu người tu hành cùng cảnh giới, nhưng ở bên trong thời gian ngắn như vậy đã tiêu hao sạch sẽ.

Tinh thần của hắn cũng mỗi một tới cực điểm, vượt xa thời điểm lúc trước cùng Đồng Nhan đánh cờ.

Phiền toái nhất chính là, mặt ngoài kiếm hoàn của hắn xuất hiện một đạo vết rách nhàn nhạt.

Bất quá hắn tiếp thu được đủ nhiều tin tức, cũng truyền đi tin tức của mình.

Lần thứ nhất gặp nhau, không có văn tự, chỉ là ý thức giao lưu.

Kết quả đàm phán lần này, mặt ngoài tin tức có chút mơ hồ, thực tế lại phi thường minh xác.

Nếu như hắn có bất kỳ cử động bị đối phương coi là uy hiếp.

Chiến tranh sẽ bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 130: Mười năm sau giết Lạc Hoài Nam

Nói theo một ý nghĩa nào đó, vị tồn tại kia đang biểu đạt sự cảnh giác đối với Tinh Cừu.

Nói rõ dưới cái nhìn của nàng, Tinh Cừu thực sự là uy hiếp.

Đại lục này, người có thể uy hiếp được nàng vô cùng ít ỏi, thậm chí có thể nói là không có.

Tinh Cừu cũng không kiêu ngạo, hắn biết chẳng qua vì đối phương nhận ra chính mình.

Năm đó trên đỉnh núi Thanh Sơn đạo kiếm quang chém vỡ Thiên Lô kia, toàn bộ Triều Thiên đại lục đều thấy được.

Mà tình hình của đối phương bây giờ có chút quý dị, cho nên quá cẩn thận.

Tinh Cừu vẫn muốn thử xem.

Nếu như mình rời đi, hoặc chỉ để kiếm rời đi, có thể bị đối phương phán định là uy hiếp hay không.

——tình hình của Bạch Tào không quá tốt.

Phát Tư Kiếm phá không mà lên, bay nhanh về phương nam.

Bỗng nhiên, đạo ý chí kia lần nữa rơi xuống.

Gió tuyết đột nhiên cuồng bạo, một đạo lôi đình vô hình nổ vang trên không trung.

Phát Tư Kiếm phát ra một tiếng khê kêu, bay vòng trở về, rơi vào trong tay hắn, huyết quang hơi nhạt.

Tinh Cửu xác nhận Phát Tư Kiếm không có vấn đề gì, nhìn về phía sâu trong phong tuyết, nhú nhú mây.

Mình chỉ muốn rời đi, vì sao đôi phương mãi cảm như vậy?

Hay là nói tất cả sinh mệnh vào giờ phút như thế này đều sẽ như thế? Điều vô lý như thế?

.....

.....

Tinh Cửu trở lại trong động, nói với Bạch Tảo: "Trong thời gian ngắn chúng ta không cách nào rời đi, chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Bạch Tảo hỏi: "Phải chờ tới khi nào?"

Tinh Cửu nói: "Đợi đến lúc người kết lại kim đan, có thể vận dụng Vạn Lý Tỉ."

Bạch Tảo nhẹ nói: "Vậy ít nhất cần mấy năm thời gian, thậm chí có thể không thể."

Tinh Cửu nói: "Vậy thì chờ nàng đem hài tử sinh ra rồi nói, chỉ là ta không xác định mất bao lâu, bên trên Đạo Tạng không ghi chép qua loại chuyện này."

Bạch Tảo nao nao, hỏi: "Người nói ai? Ai sắp sinh con?"

Tinh Cửu nói: "Băng Tuyết Nữ Vương."

Bạch Tảo sợ ngây người, nửa ngày đều nói không ra lời.

Nàng lúc này mới hiểu được, đạo chiến năm nay gặp phải đủ loại quỷ dị tất cả đều bởi vậy mà tới.

Quái vật chuẩn bị cho thú triều, thâm tàng tại sâu trong lòng đất ở cánh đồng tuyết tại sao lại sớm thức tỉnh? Thiên địa vì sao trở nên giá lạnh như thế? Nguyên lai là bởi vì Băng Tuyết Nữ Vương sắp sinh con, cho nên nàng triệu tập tất cả con dân, phong tỏa ngăn cản hết thấy các thông đạo, không muốn bị ngoại giới quấy nhiễu, đồng thời bảo đảm an toàn của mình.

"Loại hàn vụ kỳ quái kia là cái gì?"

"Có lẽ chính là huyết khí của nàng."

Bạch Tảo còn không hoàn toàn tỉnh lại từ trong rung động, thì thảo nói: "..... Không hồ là Băng Tuyết Nữ Vương, sinh đứa bé mà có thể dẫn phát biến đổi lớn như thế."

Nàng không tìm ra bất luận từ ngữ nào để hình dung tâm tình của mình lúc này.

Nghe Bạch Tảo cảm khái, Tinh Cửu tâm tình có chút lạ.

Lúc trước cảm giác được có chuyện sắp phát sinh, hắn tưởng rằng mình đi vào cánh đồng tuyết này mà tạo thành thiên địa cảm ứng.

Trên thực tế, thiên địa cảm ứng cùng hắn không có bất cứ quan hệ nào, chỉ là bởi vì Băng Tuyết Nữ Vương sắp sinh con.

Sư huynh tính tới điểm ấy, mới có thể bố cục để hắn đến cánh đồng tuyết nhìn xem.

Lúc ấy hắn cho rằng suy luận của mình căn cứ vào tự tin, hiện tại xem ra quả thật có chút quá mức tự luyện.

Bạch Tảo hỏi: "Nàng không để cho người tu hành nhân loại tới gần, có thể lý giải, nhưng vì sao không cho chúng ta rời đi?"

Tinh Cửu nói: "Có thể là lần đầu nàng sinh con, vô cùng gấp gáp, quá mức lo nghĩ mẫn cảm, không nguyện ý dùng lý trí đi suy nghĩ vấn đề, chỉ dựa vào bản năng mà phán đoán."

Cái gọi là bản năng phán đoán, chính là dưới góc nhìn của nàng Tinh Cửu rất nguy hiểm, sẽ nhìn chăm chăm vào hắn, dù là cách hơn mười vạn xa xôi cũng không cho phép hắn có bất kỳ cử động nào cả.

Lúc này Tinh Cửu đã nghĩ rõ ràng, tất cả cử động bị Băng Tuyết Nữ Vương coi là uy hiếp, kỳ thật chính là tất cả cử động của hắn.

Bởi vì Băng Tuyết Nữ Vương cảnh giác cũng không phải là chỉ tiết những cử động kia đại biểu có ý tứ gì, mà là hấn người này.

Nếu như người tu hành thất lạc bên trong hoàn cảnh này không phải là hấn, có lẽ rời đi ngược lại sẽ dễ dàng rất nhiều.

Hấn trầm mặc nghĩ đến những chuyện này.

Trong động rất yên tĩnh.

"Băng Tuyết Nữ Vương đáng vẻ thế nào? Nghe nói nàng rất xấu xí, con của nàng vừa sinh ra, có thể đáng yêu chút hay không?"

Bạch Tào hiểu kì hỏi.

Tinh Cửu không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

Bạch Tào bỗng nhiên ho lên, gương mặt tái nhợt xuất hiện hai vệt đỏ ửng không bình thường.

Hoàn cảnh giá lạnh như thế, đừng bảo là chữa thương, kết lại kim đan, muốn sống sót đều là vấn đề.

Đạo thần thức đến từ sâu trong phong tuyết, y nguyên nhìn chăm chú lên nơi này, mặc dù chỉ phân ra một sợi, lại làm cho hết thấy trong động không chỗ che thân.

Tinh Cửu biết mình không thể lấy tay phá đá, từ trong lòng đất rời đi.

Hấn cùng nàng làm sao sống qua đoạn thời gian rét lạnh khả năng cực kỳ dài lâu này?

"Đan Châu Cổ Kinh đối với thương thế của ngươi khả năng có chỗ trợ giúp, tu hành loại công pháp này cần nhập định ba năm."

Tinh Cửu không hỏi nàng có nguyện ý học hay không, bắt đầu trực tiếp niệm kinh.

Hấn chỉ nói ra bốn chữ đoạn đầu, đã ngừng lại.

Bởi vì Bạch Tào nói một câu nói.

"Thì ra ngươi thật là truyền nhân đạo hồng trần của Quả Thành Tự."

Nàng nhìn vào mắt hấn, nhẹ giọng hỏi: "Quả Thành Tự tăng nhân có thể hoàn tục sao? Có thể thành thân hay không?"

Không đợi Tinh Cửu trả lời, nàng nhớ tới cổ sự truyền kỳ về Đạo Thánh, trên mặt lộ ra mỉm cười.

Tinh Cửu trầm mặc một lát, đưa tay điểm hướng mi tâm của nàng, đầu ngón tay mang theo một đạo khí tức cực kì yên tĩnh.

Nhìn ngón tay kia càng ngày càng gần, Bạch Tào có chút giật mình.

Tuyết học như quán đĩnh chỉ có đại đức thiên tông mới có thể thi triển, coi như ngươi là truyền nhân đạo hồng trần của Quả Thành Tự, nhưng trẻ tuổi như vậy làm sao cũng biết?

Lặng yên không một tiếng động, đầu ngón tay của Tinh Cửu chạm đến mi tâm của nàng, vô số văn tự cùng hình tượng theo kiếm thức, chậm rãi tiến vào thức hải của nàng.

Bạch Tào nhắm mắt tĩnh tâm, yên lặng trải nghiệm cảm ngộ học tập.

Không biết bao lâu trôi qua, Tinh Cửu thu tay lại.

"Có hiểu không, trong mấy ngày tới tranh thủ thời gian hỏi ta."

Bạch Tào mở to mắt, có chút khôngỡ nhìn hấn.

Nàng biết nếu như mình nắm giữ đoạn đan châu kinh văn này, mấy ngày sau sẽ tiến vào nhập định thời gian dài. Có thể tại bên trong hoàn cảnh giá lạnh như thế sinh tồn, mà lại có khả năng kết lại kim đan, nàng rất vui sướng, nhưng nghĩ đến thời gian khá dài như vậy, Tinh Cửu ở trước mắt lại không cách nào nhìn thấy, không khỏi có chút tiếc nuối.

Tinh Cửu không biết nàng đang suy nghĩ điều gì, ngồi xuống điều tức, kiếm sát trong ngực lần nữa bốc cháy lên, chiếu sáng hang đá u lạnh.

Cảm thụ được kiếm hỏa mang đến nhiệt độ, Bạch Tào nhẹ nói: "Ngươi có thể duy trì bao lâu?"

"Nếu như không lạnh hơn nữa, hấn là có thể duy trì được."

Tĩnh Cửu nói chính là tốc độ chân nguyên hồi phục.

Bạch Tào có chút giật mình nói: "Chẳng lẽ ngươi không định nghỉ ngơi."

Tĩnh Cửu nói: "Vừa vặn dùng để tu hành."

Trở lại Thanh Sơn bắt đầu tu hành lại từ đầu, hẳn không gặp phải vấn đề gì, chỉ cần chờ đợi thời điểm máu chót đến, hiện tại trong thời gian ngắn không cách nào rời đi, như vậy tiếp tục tu hành là được, vừa vặn không có người quấy rầy.

Bạch Tào lo lắng nói: "Như thế sẽ quá khó."

Tĩnh Cửu nói: "Thanh Sơn đệ tử quen thuộc nhất chính là khổ tu. Triệu Tịch Nguyệt ban đầu ở bên trên Kiếm Phong ngồi liền ba năm, ngày đêm cùng kiếm ý đối kháng, phi thường gian nan, so sánh khách quan, nơi này chỉ hơi lạnh chút, không tính là cái gì."

Bạch Tào nghĩ đến lần gặp mặt ở trên Mai Hội, nghĩ thầm xem ra chính mình cảm nhận hẳn là sai, hỏi: "Thiên phú tu đạo của nàng rất tốt?"

Tĩnh Cửu nói: "Tạm được."

Cái đánh giá này cũng không tính quá cao.

Bạch Tào hiểu kì hỏi: "Theo ý của ngươi so với ta như thế nào?"

Tĩnh Cửu nói: "Nàng hiện tại cảnh giới không đủ, bởi vì niên kỷ còn nhỏ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng mười năm nàng sẽ vượt qua Lạc Hoài Nam."

Hắn không trả lời thẳng vấn đề của Bạch Tào, nhưng Bạch Tào minh bạch ý tứ của hắn.

Lạc Hoài Nam là người mạnh nhất bên trong người tu hành thế hệ tuổi trẻ, Trác Như Tuế tại đỉnh Thiên Quang Phong bế quan không ra, thế gian không ai có thể cùng hắn sống vai.

Nếu như ngay cả Lạc Hoài Nam thiên phú cũng không bằng Triệu Tịch Nguyệt, nàng tự nhiên cũng không được.

Thiên phú như vậy mà Tĩnh Cửu xem ra chỉ là..... tạm được?

Nhưng Bạch Tào không tin cách đánh giá của Tĩnh Cửu.

Sau khi phát sinh nhiều chuyện như vậy, cảm nhận của nàng đối với Lạc Hoài Nam đã kém đến cực điểm, nhưng nàng vẫn cho rằng thiên phú tu đạo của Lạc Hoài Nam không ai bằng.

Coi như Triệu Tịch Nguyệt là trời sinh đạo chủng, cũng không thể nào trong vòng mười năm ngắn ngủi, sẽ vượt qua hắn.

Nhắc đến Lạc Hoài Nam, Bạch Tào có chút khổ sở, sau đó nhớ tới lời nói của Tĩnh Cửu ngày đó.

"Mục đích tu hành là trường sinh, sinh tử chính là đại sự duy nhất, cần được kính sợ, tùy tiện dùng để khảo nghiệm, đó chính là bất kính."

Hiện tại nàng đã hiểu câu nói này.

Lạc Hoài Nam không thể thông qua trận khảo nghiệm này, nhưng người chịu cái giá cực kỳ thâm lại là nàng.

Nàng không muốn suy nghĩ tiếp những chuyện này, hỏi: "Triệu Tịch Nguyệt đem Lạc Hoài Nam coi là mục tiêu, cho nên mới tu hành khắc khổ như vậy?"

Tĩnh Cửu lắc đầu, không nói gì, nghĩ thầm mục tiêu tu hành của nàng là chính mình.

"Vừa rồi tại ngoài động, ngươi muốn để Phát Từ Kiếm bay ra cánh đồng tuyết cầu viện?"

"Không phải. Người có thể cứu chúng ta, chỉ cần tiến vào sẽ làm cho vị kia cảnh giác cùng phẫn nộ, sau đó bị giết chết, người không thể cứu chúng ta, tiến đến chính là chịu chết."

"Vậy ngươi định làm cái gì?"

"Ta muốn truyền tin tức cho Triệu Tịch Nguyệt."

"Đưa tin? Nội dung là gì?"

"Nếu như mười năm sau ta còn không ra ngoài, vậy hãy đem Lạc Hoài Nam giết chết."

"Vì sao không muốn tại bên trong kiếm thư vạch trần chân diện mục của Lạc Hoài Nam?"

"Bởi vì trừ phi chúng ta còn sống nói ra cổ sự này, không có ai tin tưởng điều đó."

"Vậy vì sao ngươi không chịu dùng Vạn Lí Ti rời đi? Vị kia hẳn là không ngăn cản được."

"Một mình ta kể cổ sự này, vẫn không có người nào tin."

"Nhưng chỉ ít người có thể còn sống."

"Ta vốn sẽ không chết."

"Thế nhưng không cần chịu giày vò ở địa phương giá lạnh như thế."

"Nếu như ta rời đi, sẽ không trở lại, vậy quá phiền phức, ngươi sẽ chết."

"Ngươi lo lắng cho ta, cho nên mới lưu tại nơi này giúp ta ư?"

"Nếu như ngươi không chuyên tâm tu hành chữa thương, vậy thì sẽ chết rất nhanh, vậy ta có thể rời đi."

.....

.....

Giữa hè, mây trong Vân Tập trấn vẫn nhiều như vậy, thậm chí nhiều hơn so với những năm qua.

Từ trong dãy núi mây mù tuôn ra, tại trên bầu trời tụ tập, không chịu rời đi.

Lúc ánh nắng mãnh liệt nhất, trong mây có kiếm thuyền như ẩn như hiện, tại mặt đất tỏa xuống bóng đen.

Cư dân trên trấn cùng du khách biết tin tức mà đến, tin đồ quý tại đó trong bóng đen, đối với kiếm thuyền trong bầu trời không ngừng dập đầu, hi vọng đạt được tiên sư ban thưởng phúc khí.

Kiếm thuyền chưa trở về Thanh Sơn, là Triệu Tịch Nguyệt yêu cầu.

Bởi vì nàng thụ thương, kiếm thuyền không dám nhanh chóng, từ Triều Ca Thành đến nơi đây dùng chút thời gian, tinh thần của nàng tốt hơn một chút, nhưng sắc mặt vẫn còn có chút tái nhợt.

Thời điểm kiếm thuyền dừng lại, đạo chiến bắt đầu không có mấy ngày thời gian, cũng chính là thời điểm Tinh Cửu cảm giác không tốt.

Nàng cũng cảm giác không đúng.

Sau đó không ngừng có tin tức từ cánh đồng tuyết truyền đến.

Tinh Cửu đã động.

Tinh Cửu đạt được đạo chiến đệ nhất.

Tinh Cửu yêu cầu lập tức đình chỉ đạo chiến, cưỡng ép mang đi tất cả Thanh Sơn đệ tử tham gia đạo chiến.

Vô luận là tại Triều Ca thành hay là tại bên trong Thanh Sơn, chuyện này đều đã dẫn phát nghị luận cực lớn.

Chín tên Thanh Sơn đệ tử hoàn hảo không chút tổn hại đưa đến Bạch thành.

Nhưng Tinh Cửu không thấy.

Triệu Tịch Nguyệt đứng tại mũi thuyền, nhìn tầng mây phương xa, nói: "Đi Bạch thành."

Bạn đang đọc truyện *Dại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 131: Mời kể câu chuyện của ngươi, tin coi như ta thua

Đám đệ tử Thích Việt Phong ngư thuyền nhìn nhau im lặng, không biết nên làm sao bây giờ. Nhiệm vụ của bọn hắn là đi Triều Ca Thành đem Triệu Tịch Nguyệt thụ thương đưa trở về, mắt thấy Thanh Sơn đã ngay trước mắt, kiếm thuyền lưu thêm mấy ngày đã là vi phạm với mệnh lệnh của sư môn, huống chi còn muốn đi phương bắc xa xôi?

Cố Thanh nhìn những đệ tử kia nghiêm túc nói: "Nhanh đi chuẩn bị đi, các ngươi biết rồi đó, sư phụ, sư thúc ta tính tình đều không hiền dịu đâu."

Cùng với một chút chấn động, tầng mây bên cạnh kiếm thuyền bị nhiễu loạn, hóa thành vô số sợi lớn, dần dần bị ném về sau lưng.

Cố Thanh đi trở về mũi thuyền, ánh mắt từ mây mù bị xé rách trở lại trên bóng lưng Triệu Tịch Nguyệt, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Kiếm thuyền tốc độ y nguyên không nhanh, Triệu Tịch Nguyệt không thúc giục, mấy ngày sau mới tới Bạch thành.

Bạch thành những năm qua an tĩnh, bây giờ trở nên náo nhiệt rất nhiều, nhưng cũng càng thêm rét lạnh.

Hoàng hôn nồng đậm, không có một tia ánh sáng, rõ ràng giữa hè, lại phảng phất trời đông.

Thời điểm Thanh Sơn kiếm thuyền hạ xuống, bên trong nơi xa ẩn ẩn có thể nhìn thấy pháp thuyền của tất cả tông phái.

Bên trên bình nguyên tràn đầy tuyết đọng, rất nhiều đình viện tản mát ở giữa, rõ ràng là mấy ngày gần đây nhất mới xuất hiện.

"Loại thời điểm này, vẫn còn không quên chỗ ở phải dễ chịu một chút, thật sự là tác phong của Tiên gia."

Thời điểm Cố Thanh nói câu nói này thần sắc rất bình tĩnh, căn bản không phát hiện được ý vị trào phúng của hắn.

Triệu Tịch Nguyệt giống như không nghe được hắn, ánh mắt rơi vào trong nắng chiều bốn phía.

Nàng cảnh giới còn thấp, nhưng năng lực nhận biết của hậu thiên kiếm thể cực kỳ nhạy cảm, có thể phát giác được có mấy đạo khí tức cực kỳ hùng mạnh tại trên tầng mây.

Nghĩ đến là siêu cấp cường giả của các tông phái, đang ở nơi đó trông về phía phương bắc xa xôi.

Chỉ là cứ như vậy nhìn thôi sao?

.....

.....

Kiếm thuyền đáp xuống bên ngoài một mảnh đình viện.

Nam Vong đứng tại ngoài viện.

Vài ngày trước, nàng cùng Hòa Quốc Công đám người cùng nhau rời Triều Ca Thành, đi tới nơi đây.

Nếu như là bình thường, nàng tuyệt đối sẽ không tự mình ra nghênh tiếp Triệu Tịch Nguyệt.

Song phương bối phận cùng địa vị giống nhau, nhưng tư lịch cùng cảnh giới cách biệt quá xa.

Hôm nay tình huống khác biệt.

Tinh Cừu vì Thanh Sơn Tông thậm chí toàn bộ tu hành giới lập được đại công, lại rơi vào cánh đồng tuyết, không rõ sống chết.

Thần Mạt Phong đến đây vì lo lắng việc này, là chuyện đương nhiên, cũng là chuyện cần được nghiêm túc đối đãi.

Triệu Tịch Nguyệt đi vào đình viện, các đệ tử Thanh Sơn nhao nhao hành lễ.

Cố Thanh đi theo phía sau của nàng, ánh mắt quét qua, phát hiện không nhiều không ít, vừa đúng chín cái.

Nam Vong không tiến đến, chính là để thuận tiện Thần Mạt Phong tra hỏi, lại hoặc là nổi giận.

"Chuyện gì xảy ra?"

Triệu Tịch Nguyệt mặt không biểu tình hỏi.

Yêu Tùng Sam tiến tới, đem sự tình phát sinh trong đạo chiến nói một lần kỹ càng.

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc một lát, ánh mắt đảo qua trên mặt những Thanh Sơn đệ tử này.

Những Thanh Sơn đệ tử này đều cúi đầu.

Tên Lưỡng Vong Phong đệ tử gọi Lôi Nhất Kinh kia, càng đỏ bừng cả khuôn mặt, xấu hổ không chịu nổi.

Thời điểm Tinh Cửu yêu cầu bọn hắn rời đi, bọn hắn không phục như thế, thậm chí nghĩ tới không để ý bồi phạt tôn ti, cưỡng ép kháng mệnh.

Nhưng mà sau đó đạo chiến phát sinh sự tình, chứng minh dự phán của Tinh Cửu.

Nếu như không nhờ Tinh Cửu, bọn hắn cũng có thể giống hai tên Tây Hải kiếm phái đệ tử kia, chết tại bên trong trận hàn vụ quỷ dị kia.

Triệu Tịch Nguyệt không giống Nam Vong suy nghĩ, hỏi rõ ràng chuyện xảy ra lúc đó sau đó không nói gì nữa, trực tiếp để bọn hắn rời đi.

Sau đó, một vị thái thượng trưởng lão Đại Trạch cùng Huyền Linh Tông đến đây gửi lời cảm ơn, mong Triệu Tịch Nguyệt nén bi thương.

Tiếp đến, Hòa Quốc Công cùng Độ Hải tăng đám người lại đến đây thăm viếng.

Cuối cùng, không có người đến, trong đình viện khôi phục yên tĩnh.

"Nén bi thương là có ý gì? Thật sự quá mức!"

Thiếu niên họ Nguyên hốc mắt ửng đỏ nói.

Cố Thanh y nguyên tĩnh táo, nói: "Tiếp theo xử lý như thế nào, chỉ có thể ở nơi này chờ sao?"

"Không có ai biết bên trong cánh đồng tuyết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chương môn pháp chỉ thảo luận rõ ràng, nghiêm cấm Thanh Sơn đệ tử bước vào cánh đồng tuyết một bước, nhất là ta."

Triệu Tịch Nguyệt thần sắc đạm mạc nói.

Cố Thanh suy nghĩ, nói: "Ta qua bên kia hỏi thăm một chút, Lạc Hoài Nam coi như thương thế nặng hơn nữa, cũng không có khả năng hôn mê tại Vân Mộng Sơn quá lâu."

Triệu Tịch Nguyệt nhìn về phía mây đen đang có mưa rơi phương nam, nói: "Ta đi gặp kiếm luật."

Thiếu niên họ Nguyên muốn nói lại thôi.

.....

.....

Cố Thanh đi Trung Châu Phái.

Cùng là lãnh tụ chính đạo tu hành giới, Trung Châu Phái cùng Thanh Sơn Tông từ trước đến nay nhìn nhau không vừa mắt.

Nếu tại ngày xưa, hẳn tuyệt đối sẽ không đạt được bất luận ánh mắt tử tế nào, sẽ chỉ thu được ánh mắt cảnh giác mà căm thù.

Hôm nay hắn lại đạt được một chén trà nóng, biết hắn là đồ đệ của Tinh Cửu, trên bàn trước người thậm chí thêm một đĩa đựng trái cây.

Người tiếp đãi hắn cũng từ một đệ tử phổ thông biến thành một vị trưởng lão Nguyên Anh.

Trung Châu Phái đình viện bầu không khí có chút khản trương đè nén.

Bạch Tảo là con gái của chương môn, địa vị so với Tinh Cửu tại Thanh Sơn trọng yếu hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Cố Thanh hỏi: "Xin hỏi tiền bối, Lạc tiên sư đã tỉnh chưa?"

Vị trưởng lão kia nói: "Còn chưa, Bạch chân nhân đang trị thương cho hắn."

Tu hành giới đều biết Bạch Tảo theo họ mẹ, Bạch chân nhân chính là chương môn phu nhân của Trung Châu Phái.

Tại minh thúy cốc ngoài Triều Ca thành, Triệu Tịch Nguyệt bị Trung Châu Phái Nguyên Anh trưởng lão Ngụy Thành Từ ám sát, vì việc này, Bạch chân nhân chuyên đi Thanh Sơn gặp Thanh Sơn chương môn cùng Nguyên Kỳ Kinh giải thích việc này, lấy thân phận bồi phạt của Cố Thanh, tự nhiên không có duyên nhìn thấy.

Vợ chồng chương môn Trung Châu Phái đều là thế ngoại cao nhân cảnh giới Đại Thừa, cùng cấp với Thanh Sơn chương môn cùng Nguyên Kỳ Kinh Thông Thiên cảnh đại vật, thần thông thiên địa, liền cùng tiên nhân trong truyền thuyết cũng không kém nhiều lắm. Nhân vật như vậy tự mình xuất thủ, chỉ cần Lạc Hoài Nam còn có một hơi, hẳn là sẽ rất nhanh tỉnh lại.

Cố Thanh nói: "Bên ta không tiện chờ ở chỗ này?"

Trung Châu Phái trưởng lão nhìn hấn một cái, nghĩ thâm trời tối rồi, ngơoi một cái Thanh Sơn đệ tử tại phái ta ở lại đương nhiên không tiện, nhưng mình bạch hấn sốt ruột chuyện gì, không mở miệng tiễn khách, nói: "Vậy ngơoi cứ chờ ở đây là được."

Ý tứ của những lời này chính là nói, chờ có đi khắp nơi, rước lấy hiểu lầm thì không tốt.

Cố Thanh luôn miệng nói tạ ơn.

Trung Châu Phái trưởng lão đương nhiên sẽ không bồi tiếp mãi, nên rời đi trước.

Nhìn xem trà nóng cùng đĩa đựng trái cây, cảm giác trong lòng Cố Thanh càng ngày càng rõ ràng.

Thanh Sơn Tông cùng Trung Châu Phái quan hệ thật sự muốn thay đổi tốt hơn.

Sư phụ cùng Bạch Tảo cùng nhau mất tích, nguyên lai sẽ thúc đẩy chính đạo tu hành giới đại đoàn kết sao.

Nghĩ đến những chuyện như vậy, Cố Thanh lẳng lặng chờ.

Bóng đêm dần dần sâu, tiếng bước chân vang lên, hấn ngừng đầu lên.

Vị Trung Châu Phái trưởng lão kia đi đến, nói: "Hoài Nam đã tỉnh."

Cố Thanh thần sắc hơi lạnh, điều chỉnh tư thế ngồi, bày ra dáng vẻ rửa tai lắng nghe.

Trung Châu Phái trưởng lão bắt đầu giảng giải cố sự mà Lạc Hoài Nam nói tới.

Cố Thanh nghe hết sức chăm chú, thần sắc chuyên chú, thỉnh thoảng vâng dạ, ngẫu nhiên thờ nhẹ, khắp khuôn mặt là thần sắc lo lắng, lại có cảm động, cuối cùng đều hóa thành sầu não.

Tại trong chuyện xưa kia, Tinh Cửu cùng Bạch Tảo là người tốt, Lạc Hoài Nam đương nhiên cũng là người tốt.

Chỉ bất quá trước đó, hấn vì cứu Đồng Lư cùng tuyết trùng đại chiến một trận, bị nuốt vào trong bụng tuyết trùng, đã bị trọng thương, ý thức có chút mơ hồ.

Hấn có thể nhớ kỹ có một thanh huyết kiếm đâm rách da tuyết trùng.

Có Bạch Tảo sư muội đem chân nguyên rót vào trong cơ thể của hấn.

Có Tinh Cửu đứng trong gió tuyết, thần sắc hờ hững cùng tuyết trùng chiến đấu.

Hần vụ đối với hấn tựa như không có gì nguy hại,

Phong tuyết càng lúc càng lớn, sương mù càng ngày càng lạnh, cục diện càng ngày càng nguy hiểm, Tinh Cửu máu me khắp người, y nguyên anh dũng không sợ.

Mất thấy không còn cách nào chèo chống, Bạch Tảo sư muội khởi động Vạn Lí Tỉ, đem hấn đưa về Vân Mộng Sơn.

Hình ảnh cuối cùng mà hấn nhìn thấy là Bạch Tảo sư muội mau chóng lao về hướng Tinh Cửu, sau đó thiên địa hóa thành màu trắng.

Một trận tuyết lở.

Từ trên sườn núi rơi xuống không phải tuyết thật sự, mà là vô số đầu tuyết trùng.

.....

.....

Lạc Hoài Nam nói xong cố sự này, hôn mê lần nữa.

Cố Thanh nghe xong cố sự này, như vậy cáo từ.

Thuật lại cố sự xong, ánh mắt Trung Châu Phái trưởng lão nhìn hấn càng thêm ôn hòa, đối với hấn nói nén bi thương, để Hương Vân Thư tự mình đưa hấn ra ngoài.

Hương Vân Thư rất buồn bã, đối với hấn nói chút lời.

Cố Thanh không nhớ kỹ nội dung cụ thể của những lời kia, đại khái chính là cảm tạ, nếu như không có Tinh Cửu, mọi chuyện đạt, nếu có thời gian, muốn đi thăm viếng.....

Sờ dĩ không cách nào nhớ kỹ những lời này, có thể bởi vì lúc này hần có chút lạnh lẽo.

Vào đêm trên bình nguyên Bạch thành, so với ban ngày càng thêm rét lạnh.

Hần nhìn những điểm xám trắng ần ần có thể thấy được trên bầu trời đêm phương bắc, nghĩ thầm đó chính là hần vụ trong truyền thuyết đi vào hần phải chết?

Sư phụ còn sống được sao?

Hần trong vô thức nắm thật chặt cổ áo.

Tại Lăng Vong Phong, hần đã học xong Thích Việt Phong Lục Long kiếm quyết, kiếm thể thành như hỏa long, kiếm ý cũng như thế, không hề sợ lạnh.

Nhưng hần lúc này lại cảm nhận được một đạo lạnh lẽo thấu xương.

.....

.....

Đêm dài sắp hết.

Nắng sớm đã đến.

Lúc Cố Thanh trở lại đình viện của Thanh Sơn Tông, Triệu Tịch Nguyệt cũng vừa trở về.

Không biết nàng tại dưới phiến mây đen kia dừng lại thời gian bao lâu, y nguyên không thể thay đổi thái độ của các đại nhân vật chân chính của Thanh Sơn Tông.

Nguyên Kỳ Kinh không đồng ý để nàng vào cánh đồng tuyết.

Thiếu niên họ Nguyên mặt lộ vẻ do dự, nói: "Bằng không ta....."

Cố Thanh vỗ vỗ vai của hần, nói: "Không cần."

Sau đó, hần đem cố sự của Lạc Hoài Nam nói một lần.

Cố sự này rất đơn giản, bởi vì Lạc Hoài Nam bị trọng thương, thần thức không rõ, thiếu khuyết rất nhiều chi tiết. Thiếu niên họ Nguyên nghe rất nghiêm túc, tự ở trong đầu bổ sung những hình ảnh kia, cảm thấy sư thúc thật là không tầm thường, nhiệt huyết dâng lên, hận không thể lúc này xông vào cánh đồng tuyết, cùng đám quái vật đại chiến một trận.

Triệu Tịch Nguyệt bỗng nhiên nhìn Cố Thanh hỏi: "Người thấy thế nào?"

Cố Thanh trầm mặc một lát, nói: "Đây là một cái cố sự rất tốt, không quá mức chi tiết, sẽ không có lỗ hổng, nhưng ta..... Vẫn không tin."

Chính bởi vì không tin, cho nên thời điểm vừa rồi rời Trung Châu Phái, hần mới có thể cảm thấy gió đêm rét lạnh như thế.

Triệu Tịch Nguyệt mặt không biểu tình nói: "Ta cũng không tin."

Thiếu niên họ Nguyên có chút giật mình, hỏi: "Ta không cảm thấy không đúng chỗ nào a."

Cố Thanh nói: "Đó bởi vì ngươi tiếp xúc quá ít với sư phụ."

Thiếu niên họ Nguyên không hiểu hỏi: "Sư thúc thì thế nào?"

Cố Thanh thanh âm hơi chất chất nói: "Bởi vì hần không thể nào là người anh dũng không sợ, dẫm máu chiến đấu, cho đến cuối cùng cũng không chịu rời đi như Lạc Hoài Nam miêu tả."

Thiếu niên họ Nguyên không thể lý giải, nghĩ thầm tại sao Lạc Hoài Nam muốn thay Tĩnh Cửu sư thúc nói nhiều lời hữu ích như vậy, đem hần miêu tả không tầm thường như thế?

Cố Thanh nói: "Ta không cách nào giải thích rõ ràng, tóm lại chính là người hần nói cùng sư phụ khí chất không khớp."

Triệu Tịch Nguyệt lông mi sụp xuống, nói: "Đúng vậy, hần lười như thế, sợ chết như thế....."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 132: Lại phóng đầy hoa lê

Mặt trời mới mọc lộ ra trong chốc lát, rất nhanh đã bị tầng mây thôn phệ.

Không biết có phải nguyên nhân do quá mức rét lạnh hay không, nhan sắc của ánh bình minh có chút mờ nhạt, cảm thấy không có tinh thần chút nào.

Triệu Tịch Nguyệt đi đến trước Bạch thành, quay đầu nhìn về phía phương bắc.

Cánh đồng tuyết ngay ở trước mắt, Tinh Cừ ở tại bên trong, nàng lại không có cách nào đi vào.

Với cảnh giới thực lực của nàng, coi như đi vào cũng vô dụng, nàng thậm chí không có cách nào xuyên qua phiến hàn vụ kia, đã lập tức chết đi.

Ngay tại lúc này, nàng cần trợ giúp, nhưng Thanh Sơn Tông không cho phép nàng đi vào, tự nhiên cũng sẽ không trợ giúp nàng, cho nên nàng chỉ có thể tới tìm người kia.

Đem qua Nguyên Kỳ Kinh vốn không muốn để ý tới nàng, nhưng nàng trực tiếp nói toạc chuyện kia ra, cho nên Nguyên Kỳ Kinh vẫn chỉ cho nàng một con đường.

Con đường kia thông tới một ngôi miếu.

Bạch thành chỉ có một ngôi miếu, rất dễ tìm ra.

Nàng đi đến trước miếu, đang nghĩ có thể nhìn thấy người kia hay không, không ngờ thấy được Quá Đông trước, có chút ngoài ý muốn.

Quá Đông ngồi tại ngưỡng cửa, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Hai bên cửa miếu treo một bộ câu đối.

"Cứu khổ cứu nạn cứu thế nhân, cầu phật cầu đạo cầu chính mình."

Đôi câu đối này có lẽ có thâm ý nào đó, nhưng Triệu Tịch Nguyệt không hề suy nghĩ, hướng trong miếu đi vào.

Thời điểm lướt qua bên người, Quá Đông hỏi: "Thương lành?"

Triệu Tịch Nguyệt ừ một tiếng, đi đến trước tôn Kim Phật kia, híp mắt.

Ánh sáng của mặt trời mới mọc mặc dù âm đạm, bị kim sơn phản xạ, vẫn còn có chút chói mắt.

Tôn Kim Phật kia rất phúc hậu, để hở bụng, khuôn mặt tươi cười híp lại.

Tầm mắt của nàng rơi vào trên cây đao trước mặt phật.

Thanh đao sắc kia dài như xà nhà, không biết nặng nề đến cỡ nào.

Nghĩ đến những nghe đồn nghe được về cây đao này, hai mắt Triệu Tịch Nguyệt dần dần sáng tỏ, sinh ra chút hi vọng.

Chỉ là chủ nhân cây đao này đang ở đâu?

Nàng quay người đi đến cửa miếu, hỏi: "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Quá Đông nói: "Nàng đang sinh con."

Triệu Tịch Nguyệt giật mình, hỏi: "Ài?"

Quá Đông nói: "Tuyệt Quốc nữ vương."

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc một lát, hỏi: "Sương mù là gì?"

"Những sương mù kia đều là tinh lực của nàng." Quá Đông nhìn sương mù phương bắc, nói: "Đây là thời khắc trọng yếu nhất bên trong sinh mệnh của nàng, cho nên không tiếc hao tổn huyết khí, triệu hồi tất cả tộc nhân, chính là không muốn bị người khác quấy rầy, đương nhiên, nàng cũng sẽ không chủ động khởi xướng khiêu khích."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta từng xem trong sách, nữ nhân sinh con rất thống khổ, sẽ trở nên rất suy yếu."

Quá Đông nói: "Ta cũng từng xem trong sách, bởi vì tò mò nên từng đi xem một lần, xác thực rất thống khổ, mà sản phụ xác thực sẽ trở nên suy yếu, ta thậm chí đang nghĩ, đây có phải thời khắc suy yếu nhất bên trong sinh mệnh dài đằng đặc của nàng hay không."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Đã như vậy, vì sao không triệu tập tất cả cường giả tu hành giới tiến vào cánh đồng tuyết để giết nàng?"

"Đầu tiên, nàng bây giờ còn chưa sinh, còn chưa tới thời điểm suy yếu nhất, cũng không ai biết còn phải đợi thêm mấy năm."

Quá Đông nói: "Coi như nàng thật sự sinh, ngươi nghĩ có mấy người dám đi vào giết nàng?"

Triệu Tịch Nguyệt không rõ, nghĩ thâm đây chẳng lẽ không phải cơ hội tốt nhất của Nhân tộc hay sao?

"Nếu như tập kết tất cả cường giả Nhân tộc, coi như không cần những lão gia hỏa tà phái kia, đương nhiên có khả năng giết chết nàng, coi như nàng không sinh con cũng giống vậy."

Quá Đông ngẩng đầu nhìn nàng bình tĩnh nói: "Vấn đề ở chỗ có khả năng chín thành số người tham dự sẽ chết, như vậy ai nguyện ý từ bỏ trường sinh đại đạo để liều mạng chứ?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Nhưng cũng nên có người tới làm chuyện này."

Nghe lời này, Quá Đông mỉm cười, có vẻ hơi vui mừng.

Rất nhiều rất nhiều năm trước, nàng tựa như Triệu Tịch Nguyệt hiện tại, đồng thời liên lạc người mạnh nhất các nhà tông phái, nói ra kế hoạch của mình.

Nàng thậm chí còn đi Vân Mộng hậu sơn cùng Thanh Sơn ẩn phong.

Nhưng mà, ngoại trừ tên ngu ngốc kia, không có ai đáp lại lời của nàng.

Cảnh Dương đưa ra câu trả lời phũ phàng nhất.

Phũ phàng đến mức từ sau ngày đó, nàng không còn gặp lại hắn.

"Qua nhiều năm như vậy, chỉ có tên ngu ngốc kia không ngừng liều mạng ở đây, ngươi có từng thấy bọn hắn tới nơi này hay chưa?"

Quá Đông ngồi tại ngưỡng cửa, chỉ vào những đại vật tu hành giới không có hiện thân đằng sau tầng mây, mang theo vẻ mặt khinh bỉ nói.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn nàng hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Đối với đại nhân vật như Trung Châu Phái chương môn, Tây Hải Kiếm Thần, Nguyên Kỳ Kinh tò thái độ như vậy, dùng từ ngữ ngăn để hình dung Đạo Thánh, tự nhiên không thể nào là đệ tử tuổi trẻ của Thủy Nguyệt Am được.

Quá Đông không trả lời.

Một tiếng thờ dài vang lên trong miếu.

Quá Đông không để ý đến.

Triệu Tịch Nguyệt quay người nhìn lại, vẫn không nhìn thấy bất luận kẻ nào, cũng không phán đoán ra thanh âm này từ chỗ nào vang lên.

"Ta minh bạch ngươi tới có ý gì, nhưng ta không có cách nào giúp ngươi."

Âm thanh kia hùng hậu mà sáng tỏ, quanh quẩn trong miếu, phảng phất bắt nguồn từ tất cả địa phương, lại giống như thiếu thứ gì, khiến lòng người sinh ra buồn bã vô cớ.

Không nhìn thấy người, nhưng Triệu Tịch Nguyệt biết đối phương là ai.

Nàng đối trong miếu nghiêm túc hành lễ, nói: "Thanh Sơn Triệu Tịch Nguyệt, bái kiến Đạo Thánh đại nhân."

.....

.....

Chủ nhân âm thanh trong miếu kia, chính là Đạo Thánh.

Hắn là truyền nhân đạo hồng trần của Quả Thành Tự ba đời trước, phụng mệnh đi vào phương bắc, gia nhập Phong Dao Giáo.

Hắn lấy thân phận đệ tử phổ thông của Phong Dao Giáo, đạt được Mai Hội đạo chiến thứ nhất, lại không chịu trở về Quả Thành Tự kế thừa y bát chân truyền của trụ trì.

Trong những năm sau đó, Phong Dao Giáo nhỏ yếu đã đem Côn Lôn Phái ép xuống, trở thành tông phái cường đại nhất phương bắc Triều Thiên đại lục.

Chính hắn cũng đã trở thành một trong những người mạnh nhất tu hành giới.

Làm cho người ta kính sợ hơn là, hắn đi tới Bạch thành, sau đó liền không còn rời đi.

Vô số năm qua, hắn dẫn theo giáo đồ cùng tín đồ, cùng Trấn Bắc Thần quân phối hợp, đối kháng xâm nhập của quái vật Tuyết Quốc.

Phóng nhân khắp thế gian, hắn là người duy nhất dám chiến đấu với Tuyết Quốc nữ vương, mà lại là chiến đấu không ngừng.

Những năm này, hắn cùng vị kia chiến không biết bao nhiêu lần, trọng thương gần chết bao nhiêu lần, chưa hề nói tới từ bỏ.

Cô đạo trấn phong tuyết.

Tự nhiên thành thánh.

.....

.....

Tây Hải Kiếm Thần kiếm đạo tu vi vô cùng tuyệt diệu, có thể so với thần minh, cho nên mới có xưng hô là Kiếm Thần, những kiếm phái như Thanh Sơn Tông cùng Vô Ân Môn cho tới bây giờ đều không phục.

Nhưng trong Triều Thiên đại lục, không người nào dám không phục xưng hào Đạo Thánh.

Không thì, nguoi tới.

Ngoại trừ Cảnh Dương chân nhân, có rất ít người có thể làm cho Triệu Tịch Nguyệt chịu phục.

Nói câu bất kính, ngay cả nhân vật như Thanh Sơn chương môn cùng Tây Hải Kiếm Thần, nàng cũng không coi là cái gì.

Không phải chỉ sống lâu hay sao?

—— nếu như ta cũng có thể sống nhiều năm như vậy, không biết ai mạnh hơn.

Nàng phục Đạo Thánh.

Bởi vì nàng không làm được chuyện như vậy.

Cho nên thời điểm nàng hành lễ rất chân thành, tư thế cũng rất thấp.

Đạo Thánh nói: "Phong chủ nếu là đệ tử của Cảnh Dương chân nhân, cùng ta ngang hàng gặp gỡ là được rồi."

Triệu Tịch Nguyệt đứng thẳng người, hỏi: "Vậy tha thứ cho ta trực tiếp hỏi, vì sao không cách nào giúp ta?"

Nếu như nói có người dám xâm nhập cánh đồng tuyết vào thời điểm này, đem Tinh Cửu mang ra, vậy tất nhiên sẽ là Đạo Thánh.

Hắn có loại dũng khí này, cũng có loại năng lực này.

"Ta ở chung với nàng nhiều năm như vậy, chưa hề cảm giác được nàng có trạng thái tinh thần dạng này, vô cùng miễn cưỡng, dễ giận, mà rất táo bạo..... Ta có một loại cảm giác, đừng bảo thăm dò, hoặc là khiêu khích, cho dù là động tác cực kỳ nhỏ, để nàng sinh ra hiểu lầm, nàng đều sẽ nhắc lên phản kích cuồng bạo nhất, nói chính xác, nàng có khả năng sẽ nổi điên, tại dưới tình huống như vậy, coi như những người trên trời nguyên ý tương trợ, chúng ta thật có thể giết chết nàng, cả Nhân tộc thế giới chỉ ít cũng có một nửa số người sẽ chôn cùng nàng. Mà nếu như bây giờ chúng ta bất động, bắc địa hắn là sẽ nghênh đón một đoạn năm tháng thái bình nhất. Nàng muốn dưỡng dục hài tử, hắn là sẽ tương đối bận rộn? Như vậy đoạn thời gian này có thể sẽ tương đối dài."

Nghe xong đoạn văn này, Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc thời gian rất lâu.

Cùng phương bắc đại lục khả năng hòa bình dài đến mấy chục năm thậm chí thời gian dài hơn mà nói, đừng bảo là Tinh Cửu cùng Bạch Tảo, nhân vật trọng yếu đến đâu cũng không đáng nhắc đến.

"Vậy cứ chờ đợi như thế ư? Đợi nàng sinh xong hài tử làm sao bây giờ? Đến lúc đó Nhân tộc có khả năng cần đối mặt với hai vị nữ vương."

"Tuyết Quốc thế giới đơn giản hơn so với chúng ta bên này, chỉ có thể có một vị nữ vương, đợi nàng đem hài tử nuôi lớn, tin tưởng các nàng sẽ tự mình đánh lên một trận, phân ra thắng bại, nếu như bên thắng đến lúc đó còn muốn xuôi nam, ta lại cùng người đó đánh tiếp."

"Nguoi bây giờ cũng không dám đi vào, chẳng lẽ về sau có thể đánh thắng được ư?"

Hết thấy đều có đạo lý, nhưng vẫn không thoải mái, cho dù là Đạo Thánh, nàng vẫn muốn trào phúng đối phương một câu.

Đạo Thánh thanh âm rất bình tĩnh, thậm chí có vẻ hơi khô.

"Đánh thì đánh không lại, đòi này đều đánh không lại..... Nhưng vẫn muốn đánh a."

.....

.....

Triệu Tịch Nguyệt không còn lời nào để nói.

Thanh âm của Đạo Thánh không vang lên nữa.

Nàng đi trở về cửa miếu, ngồi vào ngưỡng cửa, nhìn về cánh đồng tuyết phượng bắc, nhẹ nói: "Chẳng lẽ cứ chờ đợi như vậy?"

Phía trước nàng đưa ra câu hỏi tương tự, lần đó nói chính là Tuyết Quốc nữ vương, lần này nói chính là Tinh Cửu.

"Đạo sương mù kia quá rét lạnh, không ai có thể sống sót, cho nên căn bản không cần chờ, chỉ bất quá mọi người cũng nên tỏ vẻ lo lắng một chút để biểu đạt thái độ mà thôi."

Quá Đông nói: "Người nhìn xem đi, qua vài ngày nữa, hết thấy mọi người sẽ rời đi, Bạch thành náo nhiệt sẽ yên tĩnh lại."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Nhưng Tinh Cửu còn chưa chết."

Quá Đông nói: "Hắn hoặc là đã chết, hoặc là đang chết đi, tóm lại cũng là một lần chết."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Không, các người đều chết hết, hắn cũng sẽ không chết."

Nói xong câu đó, trong miếu trở nên phi thường yên tĩnh.

Hai thiếu nữ ngồi tại ngưỡng cửa.

Kim Phật nhìn các nàng.

.....

.....

Hàn vụ vây kín cánh đồng tuyết.

Pháp thuyền của các tông phái lần lượt bay đi.

Triệu Tịch Nguyệt để Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên theo Thanh Sơn kiểm thuyền rời đi, chính mình lưu lại.

Bạch thành trở nên càng ngày càng lạnh.

Mùa thu vừa tới, đã đổ xuống mấy trận tuyết lớn, giếng trong thành bị đông cứng, giường sưởi đều rất khó đốt nóng, cho dù là tin đồ thành tin nhất cũng bị ép rời đi.

Quá Đông cũng đi.

Triệu Tịch Nguyệt còn đang ngồi ở ngưỡng cửa.

Qua hết mùa đông, liền tới mùa xuân, y nguyên rét lạnh.

Thăng đến giữa hè tiến tới, sương mù bên trên cánh đồng tuyết không ít đi, nhưng trong Bạch thành rốt cục có thêm chút ấm áp.

Nước giếng dần dần tan, toàn thành hoa lê nở rộ, Tinh Cửu vẫn chưa trở về.

Triệu Tịch Nguyệt đứng dậy, đen tóc rủ xuống, so với trước đã dài hơn rất nhiều.

Nàng kéo mái tóc, nhẹ nhàng cắt, ném xuống đất, sau đó rời đi.

Gió nổi lên, tóc ngắn lộn xộn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 1: Ba năm

Sương mù dần dần tan biến.

Ánh nắng chiều chiếu sáng cả dãy núi.

Suối tẩy kiếm chậm rãi trôi đi, tựa như vô số năm quá khứ, biến thành một chiếc roi vàng.

Hôm nay là ngày tiểu niên (tết ông Công ông Táo) tại Thanh Sơn, các đệ tử ở bên khe suối tu hành đã lâu, chuẩn bị thừa kiếm không có thiên phú quá xuất sắc.

So sánh ra, ngược lại tân khách các tông phái đến đây xem lễ càng làm người khác chú ý.

Như dĩ vãng, Quả Thành Tự, Huyền Linh Tông, Đại Trạch đều phái ra đại biểu, Phong Dao Giáo cũng lần thứ ba liên tục phái ra sứ giả. Khiến người ta giật mình chính là, Trung Châu Phái vậy mà cũng có người tới, đây là lần đầu tiên trong mấy trăm năm qua, phải biết năm đó ngay cả thời điểm Cảnh Dương chân nhân phi thăng, Vân Mộng Sơn đều duy trì trầm mặc.

Tân khách Trung Châu Phái đến đây xem lễ là một vị đệ tử đời hai, các đệ tử Thanh Sơn cũng không cảm thấy như vậy là không tôn trọng, bởi vì người kia rất nổi danh trong tu hành giới.

Đệ tử trẻ tuổi đứng tại bên khe suối, khẩn trương nhìn lên vách núi, không biết sau đó mình có thể thông qua khảo hạch, được sư trưởng bên trong các phong nhìn trúng hay không.

Trên vách núi đường núi cùng ở giữa đài cao trong nắng chiều, tân khách đến đây xem lễ cùng sư trưởng đệ tử Thanh Sơn chư phong.

Rất nhiều ánh mắt rơi vào trên người Trung Châu Phái đệ tử, có chút ẩn ẩn địch ý, càng nhiều hơn chính là hiếu kỳ.

"Ta nhớ hán mười năm trước từng tham gia đạo chiến, tuổi tác cũng không nhỏ, vì sao nhìn mặt còn mỏng như vậy, đáng vẻ ngày thơ chưa thoát."

"Đây chính là người cũng như tên sao?"

"Điều nói hán lấy cớ nhập đạo, thiên phú cực cao, trình độ kỳ đạo cổ kim có một không hai, cũng không biết có phải thật vậy hay không."

"Cầm kỳ thư họa chính là tiểu đạo, cần gì quan tâm, lại nói hán bại cho Tiểu sư thúc, còn nói cổ kim có một không hai cái gì chứ?"

Trên vách núi trở nên yên tĩnh.

Không biết là ai thở dài một cái.

Một loại cảm xúc tên là sầu não cùng tiếc nuối bao phủ đám người.

Các đệ tử Thanh Sơn nhắc tới Tiểu sư thúc, chính là Tinh Cừu.

Rất nhiều năm trước, vị quý công tử đến từ sơn thôn nhỏ kia, từ Nam Tùng đình tiến vào Tẩy Kiếm Các, liền trở thành danh nhân ở giữa Thanh Sơn Cừu Phong.

Bởi vì những cố sự giữa hán cùng với Lưỡng Vong Phong, bởi vì quan hệ giữa hán cùng hai vị trời sinh đạo chủng kia, bởi vì hán lười nhác, càng bởi vì gương mặt của hán.

Năm đó thừa kiếm đại hội, Tinh Cừu rốt cục tại bên khe suối thể hiện ra kiếm đạo thiên phú cực kỳ hiếm thấy, lại tại Thanh Sơn thử kiếm năm đó, bởi vì nguyên nhân nào đó đứng ra, liên tục đánh bại mấy đệ tử Lưỡng Vong Phong, cuối cùng thậm chí bẻ gãy kiếm của Thanh Sơn thủ đồ Quả Nam Sơn.

Cừu Phong sư trưởng cho rằng hán là kiếm đạo thiên tài tuyệt thế, hi vọng hán có thể đại biểu Thanh Sơn cho tu hành giới một cái bất ngờ. Hán không có phụ loại chờ mong này, tại Mai Hội lần trước đầu tiên là chiến thắng Đồng Nhan đạt được kỳ chiến thứ nhất, tiếp theo chiến thắng Lạc Hoài Nam cùng Đồng Lư cường đại đạt được đạo chiến thứ nhất, thật có thể nói là phong mang tất lộ, hiển lộ tài năng.

Cuối cùng chính là cái cố sự mà toàn bộ Triều Thiên đại lục đều biết.

Đêm trước hôm Tuyệt Quốc đại biến, hán đứng ra cứu vãn sinh mệnh rất nhiều tu hành đồng đạo, bao quát cả Lạc Hoài Nam, chính mình lại biến mất bên trong phiến hán vụ kia.

Người tu hành Triều Thiên đại lục mỗi lần nghĩ đến chuyện này, liền cảm giác tiếc nuối.

Con đường tu đạo dài đằng dặc, ngoại trừ thiên phú cùng chăm chỉ, trọng yếu nhất quả nhiên vẫn là mệnh số.

Các đệ tử Thanh Sơn nghĩ đến chuyện này, càng thêm thương cảm khổ sở, rất tưởng niệm vị Tiểu sư thúc kia.

Tĩnh Cửu không quan hệ với đồng môn, tăng thêm những chuyện cũ cùng Lương Vong Phong, tại bên trong Thanh Sơn nhân duyên cũng không tốt.

Nhưng bây giờ đã không đồng dạng như thế.

Đầu tiên là biểu hiện kinh điểm của hắn tại bên trên Mai Hội, vì Thanh Sơn đạt được vinh dự cực lớn, tiếp theo chính là tình hình trong đạo chiến.

Sau đó hồi tưởng, các đệ tử Thanh Sơn tự nhiên biết Tĩnh Cửu vì chuyện này mà hao tổn tâm lực đến mức nào.

Chín tên đệ tử được hắn cứu trở về càng trở thành thủ hộ giả trung thành nhất cho danh vọng của Tĩnh Cửu. Có một lần Yêu Tùng Sâm, Lôi Nhất Kinh bốn tên Lương Vong Phong đệ tử nghe được Giản Như Sơn tự mình chế giễu Tĩnh Cửu không biết tự lượng sức mình, trực tiếp nổi giận mất khống chế, bốn đạo kiếm quang cùng phát, đánh hắn toàn thân chảy máu, ngay cả Tứ sư huynh Giản Như Vân vì thân đệ ra mặt cũng vô dụng, nếu như không có Quá Nam Sơn cùng Cổ Hàn thuyết phục, lại khiến Giản Như Sơn đối với Thần Mạt Phong đập đầu tạ tội, chỉ sợ bọn họ thực sẽ làm ra một trận kịch bản máu tanh không chết không thôi.

Trung Châu Phái cùng Thanh Sơn Tông xây xong quan hệ, phái người đến đây xem thừa kiểm đại hội, cũng cùng Tĩnh Cửu có quan hệ.

Tại trong câu chuyện đó, nguyên nhân mà hắn cùng Bạch Tảo mất tích, là vì cứu Lạc Hoài Nam.

Càng quan trọng hơn là —— hắn đã không có ở đây, như vậy hết thảy cùng hắn có quan hệ tự nhiên đều tốt.

.....

.....

Vách núi của Lương Vong Phong đệ tử, vang lên một tiếng thờ dài.

"Hết thảy đều do mệnh, có người mạng chính là rất nhiều."

Quá Nam Sơn khẽ nhủ mảy, hắn biết người nói chuyện là Lôi Nhất Kinh, đối tượng nhắc đến lại là Lạc Hoài Nam.

Tên sư đệ lúc trước kính yêu hắn nhất này, hiện tại đã trở thành tín đồ cuồng nhiệt nhất của Tĩnh Cửu, mỗi lần nhắc đến việc này, ngữ khí đều rất khó chịu.

Lạc Hoài Nam vận khí xác thực quá tốt, mặc dù bị trọng thương, nhưng không có thương tới căn cơ tu hành, mà nghe nói bên trong cánh đồng tuyết có kỳ ngộ, kim đan bất diệt mà mình, cảnh giới tăng lên cực nhanh, thực lực trở nên càng thêm cường đại.

Nếu như nói trước kia, Quá Nam Sơn tiến vào cảnh giới Du Dã, còn có thể cùng hắn tranh đấu một đoạn thời gian, hiện tại đã bị kéo ra một đoạn khoảng cách rõ ràng.

Quá Nam Sơn nhủ mảy không phải bởi vì ghen ghét hoặc là không phục, mà là không thích Lôi Nhất Kinh nói như vậy.

Hắn thấy, nếu như vậy chính là mệnh số, vậy nói rõ Lạc Hoài Nam hắn là người làm đại sự trời sinh, có trách nhiệm gánh vác chính đạo.

Cổ Hàn mắt nhìn vào mắt của hắn, đối với các sư đệ nói: "Lạc đạo hữu những năm qua trăm yêu trừ ma khắp nơi, không để ý tu hành bị ảnh hưởng, thậm chí không để ý sinh tử, tâm chí như thế, thật sự là khiến người bội phục, đáng giá đệ tử chúng ta học tập, chớ có tùy ý nghị luận."

Lương Vong Phong đệ tử cùng đồng thanh xác nhận.

Cổ Hàn nhìn về phía bệ đá nơi nào đó trên sườn núi, có chút tiếc nuối.

Thần Mạt Phong vẫn không xuất hiện.

Bên dòng suối những đệ tử trẻ tuổi đều cảm thấy thật đáng tiếc.

Bọn hắn đều rất muốn trở thành đệ tử Thần Mạt Phong.

.....

.....

"Mấy lần đều không xuống khỏi Thần Mạt Phong, vị sư cô này của chúng ta thật giống với sư thúc tổ năm đó."

"Đều nói nàng đạo tâm đã tịch, cho nên ở trên núi chuyên tâm tu hành, đương nhiên sẽ không thu đồ nữa."

"Vì sao như thế? Thật chẳng lẽ bởi vì cái chết của Tĩnh Cửu sư thúc mà quá mức thương tâm?"

"Đây là lời nói bậy bạ gì đấy, nàng ban đầu ở Kiếm Phong dừng lại mấy năm, chẳng lẽ cũng do thất tình tổn thương?"

"Coi như người thích Tĩnh sư thúc, cũng đừng hòng phủ nhận, năm đó bên trên Mai Hội Tĩnh sư thúc gài hoa cho sư cô, chính là vô số người đều thấy được."

"Bọn hần cũng không thừa nhận là đạo lữ, lại nói, Tĩnh sư thúc cùng Bạch Tảo tiên tử quan hệ cũng vô cùng tốt, nếu như không xảy ra việc gì, ai biết hiện tại sẽ như thế nào."

"Tĩnh sư thúc tại trên Mai Hội mới cùng Bạch Tảo đạo hữu gặp mặt lần đầu, nào có khả năng."

"Lưỡng Vong Phong Yêu sư huynh từng nói, tại trong đạo chiến nàng cùng Tĩnh sư thúc cùng tiến cùng lui, phải biết lúc ấy sư thúc tiếp nhận áp lực lớn cỡ nào? Nàng vì sao ủng hộ hần như thế?"

"Không sai, chứng cứ rõ ràng nhất chính là, Trung Châu Phái hai kiện Vạn Lí Tì, Lạc Hoài Nam dùng một cái, Bạch Tảo còn một cái, nhưng vì sao nàng chưa hề đi ra?"

"Đây chính là đồng sinh cộng tử a, không phải tình so kim kiên, làm sao đến mức này?"

các thiếu nữ Thanh Dung Phong nói chuyện với nhau, nhưng lại không biết đều rơi vào trong tai vị đệ tử Trung Châu Phái kia.

Hoàng hôn rơi vào bên trên gương mặt y nguyên non nớt, chiếu không ra bất kỳ cảm xúc, chỉ là so với thời điểm Mai Hội năm đó gầy hơn một chút.

Đồng Nhan nhìn về phía bệ đá không có người.

Sau Mai Hội kỳ chiến, hần bắt đầu bế quan, cho dù biết được đạo chiến sự tình, vẫn không xuất quan rời Vân Mộng Sơn.

Trước đó không lâu hần mới xuất quan, biết được Trung Châu Phái muốn phái người xem lễ Thanh Sơn thừa kế, chủ động thỉnh cầu đi chuyến này.

.....

.....

Thanh Sơn Cửu Phong, Thần Mạt Phong cô nhất.

Bờ sườn núi có đạo thân ảnh, cũng rất cô.

Gió đều là từng đạo, nhẹ nhàng phát động tóc ngắn, càng thêm lộn xộn.

Đã ba năm

Nàng không có chải tóc.

Bởi vì không biết cái lược âm mộc dùng rất tốt bị Tĩnh Cửu để tới nơi nào.

Nàng cũng không còn cài bím tóc nữa.

Bởi vì không muốn.

Vô luận tại Bạch thành vẫn là đình Thần Mạt Phong, ba năm qua nàng chỉ làm một việc, đó chính là tu hành.

Tựa như năm đó tại Kiếm Phong.

Không ai biết nàng tu hành cực khổ ra sao, cảnh giới tăng bao nhanh.

Tu hành bất quá hơn mười năm, nàng cũng đã thấy được hi vọng tiến vào cảnh giới Du Dã.

Nếu như tin tức này truyền đi, khẳng định sẽ chấn động toàn bộ tu hành giới.

"Tin tức mới nhất."

Thanh âm của Cố Thanh vang lên sau lưng nàng.

Triệu Tịch Nguyệt thần tình lạnh nhạt nói: "Nói."

"Cùng mấy lần trước không sai biệt lắm, hần tại Dự Châu chém một con hung yêu, bị thương, đám người ca ngợi bị hần ngăn cản, nói nếu Tinh Cửu vẫn còn ở đó....."

Cố Thanh nói: "Sau đó hần không nói gì nữa, thờ dài một tiếng, liền rời đi."

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Cảm xúc?"

Cố Thanh nói: "Ta không trực tiếp hỏi, từ miêu tả đến xem, hần là cảm hoài bảy phần, buồn rầu ba phần, thương tâm cùng khổ sở đã không còn."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Người thấy thế nào?"

Cố Thanh nói: "Đây là loại cảm xúc thứ bảy mà hần biểu hiện ra, lần sau nhạt hơn lần trước, nhưng điểm này rất bình thường, bởi vì thời gian kiểu gì cũng sẽ hòa tan hết thấy."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Nhưng?"

.....

.....

Lạc Hoài Nam vốn chính là người mạnh nhất thế hệ tuổi trẻ.

Hiện tại danh vọng của hần cao hơn, không ai bằng.

Rất nhiều người không hiểu, vì sao hần không tranh thủ thời gian tu hành, mà là cứ cách một đoạn thời gian sẽ hành tẩu thế gian trăm yêu trừ ma.

Câu trả lời của hần là: mạng của mình là Tinh Cửu cùng sự mệnh cho mình, như vậy không thể dùng toàn bộ trên người mình, cần phải đáp lại phương thiên địa này.

.....

.....

Cố Thanh nói: "Nhưng ta cảm thấy quá bình thường, bình thường đến mức có một loại cảm giác rất tận lực, giống như hần cố ý muốn người ta nhớ kỹ chuyện này."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Có lẽ là áy náy."

Cố Thanh trầm mặc một lát, nói: "Có lẽ."

Triệu Tịch Nguyệt hỏi: "Đối với cố sự ba năm trước đây, người thấy thế nào?"

Cố Thanh nói: "Ta vẫn không tin."

Tinh Cửu trong câu chuyện kia quá hoàn mỹ, tựa như đại anh hùng chỉ tồn tại ở trong chuyện xưa.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta cũng không tin, bởi vì đây không phải là Tinh Cửu, mà là người Lạc Hoài Nam muốn trở thành."

Nếu như trong chuyện xưa Tinh Cửu là một người Lạc Hoài Nam tưởng tượng ra, như vậy cố sự này tự nhiên không thật.

Vì sao Lạc Hoài Nam muốn lập cố sự này, chính là căn nguyên của tất cả vấn đề.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn về phía phương bắc xa xôi, nói: "Ba năm."

Cố Thanh nói: "Đúng thế."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Nên giết."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Đồng Nhan bá sơn

Gió trên núi có chút lạnh, nhưng không có thanh âm gào thét.

Dưới vách đá trong rừng cây đám khi cũng đang trầm mặc.

Yên tĩnh im ắng.

Cố Thanh trầm mặc thời gian rất lâu, nói: "Không dễ giết, có lẽ là cần đợi thêm mấy năm."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Chúng ta đang tiến bộ, hắn cũng đang tiến bộ, nếu như phải chờ tới thời khắc có thể giết hắn mới đi giết hắn, vậy cần bao nhiêu năm?"

Cố Thanh nói: "Ta đã tính, một trăm năm tới ta không có bất kỳ hi vọng nào cả, nhưng nếu như ta có thể bước vào Phá Hải cảnh, một trăm năm sau hắn là có cơ hội."

Ngữ khí của hắn rất bình thản, nhưng lại có cảm giác kiên định khiến người ta động dung.

Cho dù là người tu hành có tuổi đời viễn siêu phàm nhân, lại có ai lấy đoạn thời gian trăm năm mang ra tính toán, trừ bị cho một việc?

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta cũng từng tính toán, phải chờ năm năm sau, ta mới có thể vượt qua hắn."

Ba năm cộng thêm năm năm chính là tám năm.

Nàng không biết ba năm trước Tinh Cửu tại trong hân động đánh giá về mình, nếu không khẳng định sẽ kiêu ngạo —— lúc ấy Tinh Cửu nói với Bạch Tảo, Triệu Tịch Nguyệt chỉ cần thêm mười năm, sẽ có thể vượt qua Lạc Hoài Nam, cho nên hân chuẩn bị dùng Phát Tư Kiếm đưa tin cho nàng, đề nàng sau mười năm giết Lạc Hoài Nam.

Cố Thanh nói: "Tiên gia báo thù, trăm năm không muộn."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta là nữ nhân."

Cố Thanh cười khò im lặng.

"Mà nếu hân không chết, thiên địa trong mắt ta đều không sạch sẽ, đạo tâm sẽ nhiễm bẩn, căn bản không có biện pháp phá cảnh nhập Du Dã, nếu vậy lại càng không có biện pháp nào giết chết hân."

"Minh bạch."

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc một lát, nói: "Ta không hiểu chính là, Trung Châu Phái tu chính là chính đạo huyền công, nếu như chuyện này thật sự do hân làm, vậy thời điểm mà hân tu hành công pháp lấy gì để thủ vững đạo tâm? Chẳng những không tẩu hỏa nhập ma, ngược lại tiến bộ cực nhanh."

Cố Thanh nói: "Ta cũng không hiểu."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Người trong nhà người có đem lòng sinh nghi?"

Ba năm qua nàng cùng Cố Thanh tu hành bên trong Thần Mạt Phong, một bước chưa từng rời, muốn biết tin tức trên thế gian cũng không dễ dàng, huống chi là chuyện về Lạc Hoài Nam.

Tất cả những chuyện này, đều là người trong tộc Cố Thanh giúp đỡ nghe ngóng.

Hiện tại địa vị của Cố Thanh trong gia tộc càng thêm vững chắc, thậm chí sắp đuổi kịp Cố Hàn.

Dù là Cố Hàn thất bại trong tay Tinh Cửu mà chịu kích thích, tại năm trước đã tu đến Vô Chương thượng cảnh.

Bởi vì Tinh Cửu chết rồi, Triệu Tịch Nguyệt vẫn còn sống, cộng thêm danh vọng mà hân lưu lại, Thần Mạt Phong tiền cảnh cực kỳ được xem trọng.

Cố Thanh hiện tại trông coi tất cả sự vụ của Thần Mạt Phong, bao quát cả những con khi kia.

Gia tộc đương nhiên sẽ dốc toàn lực ủng hộ cho hân.

Cố Thanh bình tĩnh nói: "Ta nghe ngóng rất nhiều sự tình, trong tộc hân là không đoán được chúng ta chân chính quan tâm chính là một mình Lạc Hoài Nam."

Trong rừng yên tĩnh bỗng nhiên kêu vang.

Cố Thanh nói: "Tiểu Nguyên tới."

Triệu Tịch Nguyệt không còn nói tiếp chuyện này.

Ba năm trước đây sau đêm đó, nàng cùng Cố Thanh không còn đàm luận chủ đề có quan hệ tới Lạc Hoài Nam trước mặt thiếu niên họ Nguyễn nữa.

Không phải hoài nghi hắn, mà vì bọn hắn đã đoán được lai lịch của hắn, không muốn liên lụy đến hắn, đồng thời cũng muốn giữ bí mật, dù sao chuyện mà bọn hắn muốn làm thực sự quá kinh người.

Ba năm trước đây đêm hôm ấy, Triệu Tịch Nguyệt cùng Cố Thanh từng nói, bọn hắn không tin câu chuyện mà Lạc Hoài Nam kể lại.

Thượng Đức Phong hẳn là rất nhanh biết tin tức này, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

Điều này nói rõ, Thượng Đức Phong không tin vào phán đoán của bọn hắn.

Tệ hơn có thể là, Thượng Đức Phong tin tưởng phán đoán của bọn họ, lại không nguyện ý làm bất cứ điều gì.

Tiếng bước chân vang lên.

Thiếu niên họ Nguyễn đi tới sườn núi, mang trên mặt thần sắc hơi bất ngờ.

"Sư phụ, Đồng Nhan muốn bái kiến ngài, muốn gặp không?"

.....

.....

Lưỡng Vong Phong rất ít xuất hiện khách nhân tông phái nhà khác.

Hôm nay có vị khách nhân đi lên Lưỡng Vong Phong, kiểm quang ở giữa sườn núi đã sớm thu liễm.

Cho dù là khách nhân, để hắn nhìn thấy Thanh Sơn Cửu Phong bắt truyền thần kiếm cũng không ổn.

Huống chi khách nhân hôm nay đến từ Trung Châu Phái.

Đây là chứng cứ rõ ràng thể hiện Thanh Sơn Tông cùng Trung Châu Phái quan hệ đã trở nên hòa hoãn, nhưng các đệ tử Lưỡng Vong Phong vẫn còn có chút cảnh giác.

Bầu không khí trong động bên sườn núi không hề khẩn trương giống như các đệ tử Lưỡng Vong Phong tưởng tượng.

Đồng Nhan cùng Quá Nam Sơn, Cố Hân, Giản Như Vân còn có Mã Hoa làm lễ, sau đó ngồi xuống.

Song phương thần sắc đều rất bình tĩnh, nhưng không phải chủng loại bình tĩnh vì lạ lẫm, mà là bình tĩnh mang theo cảm giác tín nhiệm.

"Năm đó thời điểm Mai Hội chúng ta từng nói, khi nào các người đến Thanh Sơn làm khách, chuyện này mới có ý tứ." Quá Nam Sơn mỉm cười nói: "Hôm nay mặc dù chỉ có một mình người, nhưng cũng là khởi đầu tốt đẹp, chỉ tiếc Vu sư đệ cùng Như Tuế đều còn đang bế quan, nếu không người bên chúng ta đã đủ."

Đồng Nhan nhìn hắn một cái.

Quá Nam Sơn làm Thanh Sơn thủ đồ, địa vị tương tự như Lạc Hoài Nam ở Trung Châu Phái, tu đạo thiên phú tự nhiên bất phàm, cũng rất ít bế quan tu hành, nếu không cảnh giới tăng lên hẳn là sẽ càng nhanh. Chẳng lẽ hắn không sợ sau khi Trác Như Tuế xuất quan, cướp đi tất cả quang mạng hay sao?

Đương nhiên, hắn hiểu Quá Nam Sơn có rất nhiều chuyện cần xử lý, ngoại trừ Lưỡng Vong Phong còn có một vài sự vụ của Thiên Quang Phong, mấu chốt nhất là còn có chuyện của bọn hắn.

Hắn nhìn Quá Nam Sơn nghiêm túc nói: "Vất vả."

Quá Nam Sơn biết ý tứ của hắn, nói: "Bạch sư muội mặc dù không ở đây, nhưng những hình ảnh mà nàng miêu tả y nguyên vô cùng rõ ràng tại trong óc của ta, hai phái người ta có vô số lý do để giao hảo, không có bất kỳ lý do gì để trở mặt, chuyện này nhất định phải tiếp tục thôi động tiến tới. Căn cứ tin tức Bạch thành truyền về, Tuyết Quốc hẳn sẽ yên tĩnh một trăm năm trở lên, Minh Bộ cũng tạm thời không có động tĩnh, chúng ta có đầy đủ thời gian đem sự tình nội bộ Nhân tộc chỉnh lý tốt, để ứng đối biến đổi lớn trong tương lai."

Đồng Nhan nói: "Tà phái thế suy đã nhiều năm, trong ngắn hạn rất khó khôi phục."

Quá Nam Sơn nói: "Cho nên trọng điểm vẫn là Bất Lão Lâm"

Đồng Nhan nói: "Hiện tại hắn đi tới chỗ nào rồi?"

Quá Nam Sơn nói: "Hắn cách bờ biển còn có chút xa."

Đồng Nhan nói: "Bốn năm sao?"

"Phải, có chút chậm." Cổ Hàn nói: "Đứa bé kia tính tình quá bướng bỉnh, lại thiện lương, rất nhiều chuyện cũng không chịu làm, rất khó đạt được tín nhiệm."

Đồng Nhan lắc đầu nói: "Ta không cho rằng như vậy, phát ra từ bản tâm mới là thật."

Mã Hoa Một mực không nói gì, cười tủm tỉm nói: "Ta cũng nghĩ như vậy, hẳn biểu hiện càng bướng bỉnh, càng quái dị, Bất Lão Lâm càng không hoài nghi hẳn."

Đồng Nhan nói: "Không sai, nhưng quả thật có chút chậm, có lẽ chúng ta phải làm một số chuyện để giúp hẳn một chút."

Cổ Hàn nói: "Phải làm thế nào? Chẳng lẽ muốn chúng ta giúp hẳn nổi danh ư? Bất Lão Lâm không cần nhất chính là danh khí."

Đồng Nhan nói: "Thích khách thanh danh không phải ở chỗ bản thân, mà ở chỗ mục tiêu."

Nghe được câu này, hai mắt Mã Hoa hơi sáng.

Đồng Nhan đứng dậy cáo từ.

Quá Nam Sơn nói: "Xin thay ta chuyển cáo Lạc đạo hữu, chớ có quá mức để ý chuyện này, người tu đạo gánh vác quá nhiều, sẽ đi quá cực khổ."

Đồng Nhan nhẹ gật đầu.

Cổ Hàn nói: "Đồng đạo huynh chuẩn bị đi nơi nào?"

Đồng Nhan nói: "Ta muốn đi Thần Mạt Phong."

Trong động an tĩnh một lát, Cổ Hàn thần sắc có chút cổ quái.

Quá Nam Sơn cười khổ nói: "Thần Mạt Phong không gặp khách lạ, người có chuyện gì?"

Đồng Nhan nói: "Ta đi tế bái Tinh Cừu một chút."

.....

.....

Cổ Hàn nói: "Vậy mà muốn đi Thần Mạt Phong tế bái, Đồng Nhan tính tình vẫn quái lạ như thế, bất quá không có lạnh lùng quá mức, không biết có phải là bại bởi Tinh Cừu hay không."

Quá Nam Sơn nhìn hẳn nghiêm túc nói: "Hắn có thể xưng hô như vậy, nhưng người hẳn phải xưng là Tinh sư thúc."

Cổ Hàn thần sắc hơi run, không dám tranh luận, nói: "Nhớ kỹ."

"Trong lòng ta một mực có cái suy nghĩ loáng thoáng, nhưng một mực không có nắm được."

Mã Hoa bỗng nhiên nói: "Hắn lúc trước trong lúc vô tình nói câu nói kia vừa vặn nhắc nhở ta."

Quá Nam Sơn nhìn hẳn hỏi: "Chuyện gì?"

Mã Hoa cười híp mắt nói ra ý nghĩ của mình.

Quá Nam Sơn trầm mặc thời gian rất lâu, nói: "Tựa hồ có thể thực hiện, mà lại không có bất kỳ nguy hiểm gì."

Cổ Hàn cũng cảm thấy ý nghĩ này rất xảo diệu, không hiểu hỏi: "Nếu người đã nghĩ đến, vì sao lúc trước không nói với Đồng Nhan? Hẳn cùng Lạc Hoài Nam là sư huynh đệ, trực tiếp truyền đạt không phải dễ dàng hơn sao? Mà cũng an toàn hơn."

Mã Hoa lắc đầu nói: "Chính vì bọn họ là sư huynh đệ, cho nên mới không thể để cho Đồng Nhan chuyển đạt."

Cổ Hàn lập tức minh bạch.

Đồng Nhan cùng Lạc Hoài Nam là nhân vật đại biểu bên trong đệ tử trẻ tuổi của Trung Châu Phái, vô luận tình cảm tốt như thế nào, dù sao cũng có quan hệ cạnh tranh.

Huống chi bọn hắn cũng không phải cùng một cái sư phụ.

Dưới tình hình như thế bọn hắn cần tránh hiềm nghi, bất luận sự tình gì có khả năng dẫn phát lòng nghi ngờ của đối phương cũng không thể làm.

Loại quan hệ này, tựa như hấn cùng thứ đệ bên trên Thần Mạt Phong kia.

Hiện tại trong tộc ủng hộ đối với Cố Thanh rất lớn, nhưng hấn đồng dạng cái gì cũng không làm.

Những điều đó không phải căn bản, cảnh giới tu hành cùng địa vị sự môn mới thật sự quan trọng.

"Chuyện này cũng đừng nói cho Đồng Nhan." Quá Nam Sơn nói: "Thủy Nguyệt Am cùng Quả Thành Tự bên kia cũng không cần thông tri, ta sẽ trực tiếp hỏi thăm ý kiến của Lạc đạo hữu, nếu như hấn đồng ý, vậy sẽ bắt đầu tiến hành, sau đó thông tri đưa bé kia."

.....

.....

Đồng Nhan đi Thần Mạt Phong.

Các đệ tử Thanh Sơn rất giật mình, rất hiếu kì, hấn làm thế nào làm được.

Sau khi Tinh Cửu chết, Thần Mạt Phong phảng phất lần nữa biến thành cấm địa, Triệu Tịch Nguyệt xưa nay không xuống núi, cũng không gặp khách.

Huyền Linh Tông Thiếu chủ Đức Sát Sát lần này tới xem lễ, đêm qua ở dưới núi đợi thời gian rất lâu cũng chỉ đợi được thiếu niên họ Nguyên đưa tới một thanh kiếm, chỉ có thể thất vọng rời đi.

Sau đó bọn hấn biết Đồng Nhan lên Thần Mạt Phong danh nghĩa là tế bái Tinh Cửu, nghĩ đến năm đó bên trên Mai Hội thế cuộc kinh thiên, cho là mình đã hiểu điều gì.

Cùng bọn hấn tương tượng khác biệt, Thần Mạt Phong lúc này không có hai vị thiên tài cách sinh tử đối thoại, cũng không có hồi ức, hết thảy rất bình thản.

Cố Thanh mang theo Đồng Nhan tại cung điện đỉnh núi cùng trong động ở sườn núi đi một vòng.

Đồng Nhan nói: "Ta có thể nhìn gian phòng của Tinh Cửu hay không?"

Cố Thanh nói: "Sự phụ rất ít đi ngủ, một mõi nằm ngay tại trên ghế trúc."

Đồng Nhan trầm mặc một lát, nói: "Tu hành khắc khổ như thế, khó trách hấn có thể tại đạo chiến một tiếng hét làm kinh người."

Cố Thanh nghĩ thầm điểm này làm thế nào giải thích cùng người đây?

Đồng Nhan đi đến bờ sườn núi, đứng ở sau lưng Triệu Tịch Nguyệt.

"Hấn bình thường thật không đánh cò sao?"

"Đúng thế."

Đồng Nhan không nói gì nữa.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Gió nhẹ nhẹ phẩy.

.....

.....

Hơn mười ngày sau.

Triệu Tịch Nguyệt cùng Cố Thanh cùng nhau rời Thần Mạt Phong.

Theo tin tức từ Thiên Quang Phong truyền đến, nàng vì xung kích Du Dã cảnh cần xuống núi tìm kiếm một loại dược liệu cực quý giá.

Biết việc này, tất cả đệ tử Thanh Sơn bao quát Quá Nam Sơn, Cố Hấn ở bên trong đều hứng chịu tới tinh thần xung kích cực lớn.

Nhanh như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 3: Hoàng hôn tái chí Bảo Thụ Cư

Thanh Sơn Tông lịch sử lâu đời, nội tình thâm hậu, theo đạo lý mà nói cũng không khuyết thiếu đan dược cùng linh tài tương quan. Nhưng trên núi thật sự không có thứ Triệu Tịch Nguyệt cần, bởi vì nàng tu chính là kiếm ý thời thế. Cộng thêm Cửu Tử kiếm quyết ngoại trừ Cảnh Dương chân nhân ra không người nào luyện qua, căn bản không có chuẩn bị tương ứng.

Đương nhiên, đại sự giống như vậy, Thanh Sơn Tông khẳng định cũng sẽ tập hợp đủ lực lượng cả phái giúp Triệu Tịch Nguyệt tìm kiếm, chỉ là không có người dạy Triệu Tịch Nguyệt Cửu Tử kiếm quyết, nàng chỉ có thể dựa vào mình tự lĩnh hội, tại thời khắc mấu chốt này tiếp tục khổ tu không có ý nghĩa quá lớn, mượn chuyện tìm thuốc du lịch thế gian một phen, đối với phá cảnh hẳn là có chỗ trợ giúp.

Triệu Tịch Nguyệt cùng Cố Thanh rời Thần Mạt Phong rồi, tại Vân Tập trấn ăn bữa lẩu, đi Thương Châu thành nghỉ chân, ban đêm hôm ấy đã chạy tới Nam Hà châu.

So sánh với năm đó nàng cùng Tinh Cửu xuất hành, tốc độ lần này nhanh hơn vô số lần, dù sao ngự kiếm vẫn nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Ánh sáng hoàng hôn chiếu sáng bên trên bức tường xám của Bảo Thụ Cư, chiếu thành nhan sắc có chút kỳ quái, trên đường phố bốn phía không có bất kỳ người đi đường bình thường, an tĩnh có chút quái dị.

Mấy người tu hành đứng tại ngoài tường, sắc mặt âm trầm nhìn Bảo Thụ Cư quán sự, nói: "Rõ ràng đã nói tới nay đấu giá, vì sao bỗng nhiên đình chỉ?"

Bảo Thụ Cư quán sự luôn mồm xin lỗi, nói: "Sau đó sẽ có lễ vật đưa lên, còn xin mấy vị tiên sư thứ lỗi, qua ít ngày lại đến nhìn."

Nếu bình thường, nghĩ đến bối cảnh của Bảo Thụ Cư, mấy tên người tu hành này tất nhiên sẽ tiếp nhận lễ vật rồi đi, sẽ không dây dưa nhiều nữa, chỉ là lần này bọn hắn đối với một hộp tiên liên đan bên trong hội đấu giá nhất định phải có được, mà lại cần rất gấp, thực sự không cách nào rời đi như thế.

"Khương trưởng lão phái ta xung kích Vô Chương cảnh, ngay tại thời khắc mấu chốt, ngươi muốn chúng ta đợi đến khi nào?"

Một người tu hành nhìn vị quán sự kia nghiêm nghị quát.

Vị kia quán sự ánh mắt yên tĩnh, nói: "Thật có lỗi, bản điểm tới nay tính toán sổ sách, thực sự không cách nào tiếp đãi quý khách."

Mấy tên người tu hành rất tức tối, nghĩ thầm việc nhỏ như tính toán sổ sách bức này, làm sao lại để đấu giá ước hẹn trước hủy bỏ?

Bỗng nhiên, bọn hắn cảm thấy có chút quái dị, Bảo Thụ Cư mặc dù bối cảnh thâm hậu, nhưng cực ít làm ra sự tình không nói lý cớ này, mà vị quán sự này thần sắc thật sự là quá mức bình tĩnh, phảng phất xác định dù là lấy cớ hoang đường, cũng không lo lắng bị khách nhân chỉ trích.

Một người tu hành nghĩ đến một loại khả năng nào đó, kinh hãi hỏi: "Chẳng lẽ là đại nhân vật trên núi tới?"

Vị quán sự kia mỉm cười, không trả lời.

Người tu hành trong vô thức ngẩng đầu nhìn về phía tầng cao nhất Bảo Thụ Cư trong nắng chiều, lại lo lắng đối phương cảm giác được ánh mắt của mình cảm thấy bất kính, tranh thủ thời gian cúi đầu.

"Vậy còn chờ gì? Tranh thủ thời gian rời đi."

"Khi nào đấu giá tiên liên đan, còn xin quán sự thông báo một tiếng."

.....

.....

Bảo Thụ Cư cung phụng, quán sự, hộ vệ đều lưu tại hai tầng lầu phía dưới, tầng cao nhất yên tĩnh im ắng.

Nơi này là kiến trúc tối cao của Nam Hà châu, đứng tại lan can có thể nhìn xuống cả tòa Triều Nam thành dưới trời chiều, cảnh vật đẹp không sao tả xiết.

Bảo Thụ Cư đông gia hôm nay không có tâm tình như thế, cũng không dám quay đầu nhìn lại, cong cong thân thể đứng trước cửa chờ, không dám phát ra bất kỳ thanh âm.

Tại Nam Hà châu thậm chí là toàn bộ Triều Thiên đại lục cho đến thế gian, hẳn đều là nhân vật có danh tiếng, nhưng lúc này hẳn tựa như một người hầu.

Cửa phòng bị đẩy ra, Cố Thanh từ bên trong đi ra, đưa tới một bức họa, nói: "Nhìn xem có ai từng thấy hay không."

Bảo Thụ Cư đông gia thần thái kính cẩn hai tay tiếp nhận, không dám trì hoãn, chạy chậm xuống lầu, đẩy ra gian phòng chỗ sâu nhất lầu hai.

Gian phòng rất rộng rãi, hơn hai mươi lão giả mặc áo xanh đứng ở bên trong chờ đợi, thần sắc có vẻ hơi khẩn trương.

Những lão giả này cung phụng giám bảo có thâm niên nhất của Bảo Thụ Cự, còn có mấy tên quân sự nhân lực tốt, thậm chí cung phụng chi nhánh Triều Ca thành cũng chạy về.

Bảo Thụ Cự đông gia đem bức họa kia trải rộng ra trên bàn, tránh ra vị trí, nói: "Ai tra được manh mối trước, thưởng một tòa nhà."

Cung phụng đều biết đông gia nói một tòa nhà tự nhiên không phải một tòa nhà dân trong Triều Nam thành, mà là một tòa chi nhánh Bảo Thụ Cự, rốt cuộc giá trị bao nhiêu tiền?

Đương nhiên, coi như không có tiền bọn hắn cũng khẳng định sẽ dùng hết sở học suốt đời đem manh mối tìm ra, bởi vì bên trong bức họa chính là tương lai của Bảo Thụ Cự.

Các lão cung phụng vây đến trước bàn, bắt đầu nghiêm túc quan sát bức họa kia.

Bảo Thụ Cự đông gia thối lui đến bên cửa sổ, cảm thấy thật là ối bức, cũng không dám mở cửa sổ thông khí, từ trong tay áo lấy ra khăn tay tơ tằm, một mặt lau mồ hôi trên trán, một mặt nghĩ đến chuyện này nếu làm không tốt, đến dùng phương pháp gì để đền bù —— mấy năm qua đã hướng Triều Ca Thành Triệu phủ đưa quá nhiều núi vàng núi bạc, tiếp tục đưa chỉ sợ hiệu quả sẽ không quá tốt, hướng Cổ gia đưa sao? Nhưng đại tiên sinh trước đây ít năm ở trong tộc chịu đãi ngộ rất tồi tệ, cũng không biết hắn có thể cảm kích hay không.

.....

.....

Mấy năm trước, Bích Hồ phong chủ tẩu hỏa nhập ma, bị Nguyên Kỳ Kinh trấn áp, Bảo Thụ Cự đã mất đi chỗ dựa lớn nhất, mắt thấy sắp sửa suy sụp.

Chẳng ai ngờ rằng, Tinh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt lần thứ nhất nhập thế du lịch liền ở lại Bảo Thụ Cự một hồi, còn làm chuyện.

Mượn cái cớ cũng không tính có quan hệ này, Bảo Thụ Cự đông gia quấn quýt chặt lấy Triều Ca Thành Triệu phủ.

Phía sau mấy năm, Bảo Thụ Cự đối với Triệu phủ dụng tâm cung phụng, không ngừng cố gắng rốt cục đạt được Thần Mạt Phong tán thành. Từ đó về sau, Bảo Thụ Cự phụ trách cung cấp tất cả nhu yếu phẩm của Thần Mạt Phong, trả giá tự nhiên cực lớn, nhưng cũng đạt được một số ích lợi, xem như thoát khỏi tai họa ngập đầu.

Những năm này, Thần Mạt Phong lần nữa phong cấm, có gì cần đều là Cổ Thanh thông qua trong tộc đưa ra yêu cầu.

Vài ngày trước Bảo Thụ Cự nhận được một phong thư của Cổ gia, nói phong chủ sẽ đích thân tới đây kiểm một sự vật.

Đông gia sau khi chấn kinh, tự nhiên cực kỳ trọng thị, chuyện lần này nếu làm không ổn, Bảo Thụ Cự còn mở tiếp được hay sao?

"Hắn là tam điệp thảo, tiên sư có thể nhớ lắm một chữ."

Một vị lão cung phụng tóc trắng xóa, đảo thư tịch ủa vàng trong tay, ngữ khí khẳng định nói: "Bên trong Thiên Nam được tàng có ghi chép."

"Loại đã được kinh không có chút giá trị ghi chép làm sao có thể tin?"

Một vị cung phụng khác nói: "Những năm qua đã bao nhiêu bảo bối trải qua tay của chúng ta? Ngươi xem một chút bên trong lâu nhiều người như vậy có ai từng gặp? Liên nghe đều chưa nghe nói tới!"

Nghe những tiếng cãi vã, Bảo Thụ Cự đông gia sắc mặt có chút khó coi, đi đến trước bàn nhìn về phía bức họa kia nói: "Nhìn cũng không lạ thường, vì sao không có ấn tượng?"

Bức họa kia vẽ là một cây cỏ, phân ba lá cây, tươi non ướt át giống như phi thủy.

Vị cung phụng kia vẻ mặt đau khổ nói: "Chính là bởi vì nhìn nhìn quá phổ thông, mới không dễ biện bạch, cũng không chừng chính là một gốc tam điệp thảo."

Bảo Thụ Cự đông gia thần tình nghiêm túc nói: "Ta mặc kệ là cái gì, chết sống đều cần tìm ra, không phải coi như còn có thể sống, ta cũng muốn chết."

Nghe lời này, âm thanh tranh luận lập tức biến mất, các cung phụng lần nữa bắt đầu đọc cổ thư, hoặc là nhíu mày khổ tư, muốn tìm được manh mối.

Gian phòng trở nên an tĩnh dị thường, chỉ có thể nghe được thanh âm lật sách.

Thời gian chậm rãi trôi đi, không biết bao lâu trôi đi, bỗng nhiên một đạo thanh âm kinh hỉ vang lên.

Một chấp sự cầm quyển sách, gạt đám người đi vào bên cạnh bàn, trực tiếp mở ra một tờ trong đó, nói: "Dậu Dương tập thi có ghi chép!"

Nghe danh tự quyền sách này, mọi người về mặt hơi dị, không có lòng tin.

Dậu Dương tạp thi bên trong quá nhiều linh dị thần tiên ma quái sự tình, khó mà biện bạch thật giả, mà văn tự qua loa, miêu tả không thú vị, rất ít người sẽ cẩn thận đọc.

Mấy chục ánh mắt rơi vào trên tờ giấy kia.

Trên sách ghi lại rất rõ ràng, mấy trăm năm trước, bờ Đại Trạch đã từng xuất hiện một gốc dị thảo, phân ra ba lá, không còn khác biệt, chỉ có màu xanh thẳm vào đáy mắt, liền hàn phong liệt hỏa cũng không thể thay đổi. Cái gốc cỏ dại này được Quả Thành Tự y tăng phán là Tiên cấp linh thảo cực kỳ hiếm thấy, mệnh danh là tam thanh thảo, đưa tới vô số tông phái cùng tán tu cường giả tranh đoạt.

Sở dĩ tu hành giới hiện tại đã không ai nhớ kỹ chuyện này, bởi vì sau đó không có phát sinh đoạt bảo thảm kịch, cũng bởi vì người ở chỗ này bị yêu cầu không được tiết lộ việc này, ai có thể nghĩ đến bị thế gian văn nhân nhiều chuyện ghi xuống.

"Rất giống a."

Bảo Thụ Cư đông gia như có điều suy nghĩ nói.

Còn lại cung phụng cũng nhao nhao gât đầu.

Dậu Dương tạp thi không thể tin, văn tự rất thô lậu, hết lần này tới lần khác đối với chuyện này miêu tả rất chân thực.

Ai có thể để tiên thảo trân quý như thế cứ thế biến mất, không có bất kỳ tông phái dám nhắc tới một câu? Phóng nhãn Thiên Nam đại lục, cũng chỉ có Thanh Sơn Tông có thể làm được.

Ai có thể để Thanh Sơn Tông vì một gốc được thảo bày ra trận thế lớn như vậy? Phóng nhãn Cửu Phong, chỉ có đã vị Cảnh Dương chân nhân kia có thể làm được.

Cảnh Dương chân nhân tu đương nhiên cũng là Cửu Tử kiếm quyết, hấn phá cảnh nhập Du Dã thời điểm đương nhiên cần cái này.

Có vị cung phụng nghĩ đến một chuyện, không hiểu hỏi: "Cảnh Dương chân nhân không vào Du Dã, tại Thanh Sơn Cửu Phong bên trong cũng có uy nghiêm như vậy?"

Bảo Thụ Cư đông gia biết không ít Thanh Sơn bí mật, nói: "Đương nhiên."

"Vậy là tốt rồi." Một cung phụng lòng còn sợ hãi nói: "Chỉ cần xác định là thật tồn tại đồ vật, sẽ có khả năng tìm tới."

Bảo Thụ Cư đông gia nói: "Đem tất cả mọi chuyện đều dừng lại, toàn lực tìm kiếm gốc tam thanh thảo."

Phòng đầu giá quy mô như vậy, tăng thêm cả tòa đại lục mấy chục chi nhánh, ngừng một ngày sẽ tổn thất bao lớn?

Nhưng vô luận là đông gia vẫn là những cung phụng quân sự đều rất bình tĩnh, cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Chỉ là có một vấn đề.

Có người lo lắng nói: "Tam thanh thảo nếu quả như thật trân quý như vậy, coi như tìm được, chỉ bằng chúng ta không cách nào đoạt được với những tông phái kia."

Bảo Thụ Cư đông gia khiển trách: "Ngớ ngẩn! Tra được đồ vật ở nơi đó, trên núi tự nhiên sẽ đi lấy, chỗ nào đến phiên chúng ta ra mặt. Thanh Sơn Cửu Phong hiện tại thiếu Tinh tổ đại nhân tình, Triệu tổ muốn cái gì, ai dám không cho? Mấu chốt là..... Chúng ta đến tìm ra manh mối, tiền tài cái gì đều dễ nói, có nghe hay không?"

.....

.....

Tầng cao nhất, hoàng hôn đã hết, dạ minh châu tán ra nhàn nhạt quang mang.

Triệu Tịch Nguyệt trước người trên bàn đặt một cái hộp, đồng dạng tán ra nhàn nhạt quang mang, hẳn là một loại trận pháp nào đó, phong bế khí tức bên trong.

Trong hộp có một cây cỏ, phân ra ba lá, nhìn rất phổ thông, chỉ có xanh tươi chi sắc mười phần nồng đậm tươi non, phảng phất lúc nào cũng có thể sẽ hóa thành thực chất nhỏ giọt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Mưa xuân lại đến Triều Ca Thành

Cửu Từ kiếm quyết nhập Du Dã cảnh, nếu có tam thanh thảo trợ giúp sẽ càng thêm an toàn thuận lợi, Tinh Cửu đương nhiên rất rõ chuyện này, làm sao có thể không chuẩn bị trước chứ?

Ngay cả Triệu Tịch Nguyệt hiện tại cũng không biết, Thần Mạt Phong đến tột cùng còn ẩn giấu bao nhiêu thứ tốt.

Chỉ là nàng đã có tam thanh thảo, vì sao còn muốn tìm kiếm? Chẳng lẽ nói là chuẩn bị cho Cố Thanh ư?

Lúc sáng sớm, Bảo Thụ Cừ đông gia đi vào trong phòng, ánh mắt hắn có chút đỏ, rõ ràng một đêm không ngủ, trên người lại rất sạch sẽ, thái dương hơi ươn ướt, không có bất kỳ mùi vị khác thường nào cả.

Trong truyền thuyết Thanh Sơn tiên sư vốn thích sạch sẽ, hắn lo lắng hương vị tục nhân của mình mạo phạm, nghiêm túc tắm mấy lần, một chút hương phấn đều không dám dùng.

Trên thực tế, đối mặt với Triệu Tịch Nguyệt, loại lo lắng này đương nhiên là dư thừa.

Nàng nhìn cũng chưa từng nhìn hắn quý trên mặt đất một chút, nói: "Hắn là có rất nhiều người biết chuyện này?"

Bảo Thụ Cừ đông gia thân thể hơi cứng lại, vẻ sợ hãi đột nhiên phát sinh.

Các cung phụng quân sự trong lầu gác dù trung thành nghe lời, nhưng nhất cử nhất động Thanh Sơn phong chủ có ai không quan tâm, ai dám cam đoan không có nửa điểm tin tức tiết lộ ra ngoài?

Triệu Tịch Nguyệt đem hộp đưa cho hắn, nói: "Trong này là một gốc tam thanh thảo."

Bảo Thụ Cừ đông gia càng chấn kinh mờ mịt, nghĩ thầm đây là ý gì?

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta cần ở nơi nào tìm thấy nó, người để nó xuất hiện ở nơi đó, có thể làm được hay không?"

Bảo Thụ Cừ đông gia nhìn chằm chằm sàn nhà trước người, con mắt không dám loạn động, tâm tư lại chuyển động cực nhanh.

Hắn không rõ ý đồ của yêu cầu kì quái này, nhưng vẫn không chút do dự nói: "Có thể."

Cố Thanh đưa hắn rời phòng, hắn cong cong thân thể, liên tục nói không dám.

"Ta nhìn ngoài tường cùng ngoài cửa sổ của Bảo Thụ Cừ đều có trận pháp trấn thủ."

Cố Thanh nói: "Điểm này có ý tứ gì?"

Bảo Thụ Cừ đông gia nói: "Chủ yếu là dùng để ngăn cách thanh âm cùng khí tức."

Cố Thanh nói: "Nếu như chạm vào có thể cảnh báo hay không?"

Bảo Thụ Cừ đông gia không dám suy đoán dụng ý khi hắn hỏi câu này, nói: "Có."

Cố Thanh lại hỏi: "Trên khí các những địa phương bên ngoài trại kia, có phải là dùng thủ pháp giống như vậy không?"

Bảo Thụ Cừ đông gia nói: "Chủ yếu dùng để che giấu khí tức bảo vật, không có yêu cầu khác, cho nên chúng ta dùng đều là trận pháp giống nhau, Đại Trạch cung cấp."

Cố Thanh trầm mặc một lát, nói: "Ta nghĩ, như thế nào tại dưới tình huống không cảnh báo, phá đạo trận pháp này, người hắn là rất hiểu."

Bảo Thụ Cừ đông gia y nguyên không đoán được hắn muốn làm cái gì, nhưng mồ hôi trong nháy mắt đã ướt đầm phía sau lưng, thanh âm khàn khàn nói: "Nhất định phải hiểu."

.....

.....

Triệu Tịch Nguyệt cùng Cố Thanh tiếp tục ngự kiếm đi về phía bắc, nhìn tòa thành lớn xa xa giữa thiên địa kia liền đáp xuống.

Đó là Triều Ca Thành.

Bọn hấn đáp xuống đất, không phải biểu thị tôn trọng đối với triều đình, cũng không phải sợ Thanh Thiên Tử hiểu lầm, mà bởi vì bọn hấn không có tính toán đi tây sơn cư.

Ngoài Triều Ca Thành có tòa trang viên, không biết dùng nhiều ít vàng bạc tạo thành thanh mỹ có thể so với tiên cảnh, chính là Triệu gia đẳng viên.

Bên trong Triệu viên có hồ, trong hồ chỉ có một con thuyền.

Triệu Tịch Nguyệt ngồi ở mũi tàu, nhìn mấy vệt mây đáng thương bên trong bầu trời xanh thăm thẳm, trầm mặc không nói.

Ba năm trước, nàng cùng Tinh Cửu từng ở trên thuyền có một phen đối thoại.

Sau đó Tinh Cửu có việc rời đi, theo nàng suy đoán hẳn là đi Li Sơn.

Tiếp theo Thủy Nguyệt Am Mạc Tích xuất hiện, thay Quả Đông hẹn nàng gặp mặt tại Minh Thúy cốc, sau đó mới có trận ám sát kia.

Bởi vì trận ám sát đó, nàng không có cách nào tham gia đạo chiến, bởi vì cuộc đối thoại trên thuyền khi đó, Tinh Cửu thay nàng đi tham gia đạo chiến, sau đó cũng không trở về nữa.

Chiếc thuyền nhỏ này, lúc trước nên chìm.

Cố Thanh ở trên đồng cỏ bên hồ nhắm mắt tu hành.

Triệu viên không có người.

Ngay cả hạ nhân đều không có.

Yên tĩnh đến cực điểm.

Đội đến hoàng hôn tiến đến, Triệu Tịch Nguyệt cùng Cố Thanh mới đứng dậy rời đi, tại trước khi bóng đêm buông xuống, tiến vào Triều Ca Thành.

Ngoài cửa thành vẫn là trời nắng, đi qua cửa thành dài mà tĩnh mịch, có hạt mưa rơi xuống, làm ướt gương mặt, Triệu Tịch Nguyệt mới nhớ ra, hiện tại là mùa xuân.

Bên trong mưa xuân tí tách tí tách, bọn hấn đi đến trước một cái ngõ liền dừng lại.

Nơi này có thể nhìn thấy mái hiên Thái Thường Tự xa xa, tại dưới bóng đêm cùng nước mưa buông xuống, nhìn càng thêm giống như sừng thương long.

Triệu Tịch Nguyệt đi đến thềm đá, đem khối gạch nào đó trên tường đẩy vào một tác.

Nàng biết tại một nơi nào đó mình không thấy được, một quả cầu đá bóng loáng bắt đầu lay động, sau đó sẽ đập nát một cái bát sứ rất trân quý.

Lúc trước thời điểm nghe Tinh Cửu nói việc này, nàng cũng không lý giải, vì sao không cần trận pháp? Nếu như chỉ nghe thanh âm, vì sao muốn dùng đồ vật quý báu như vậy?

Về sau nàng mới hiểu được, cơ quan thiết kế càng đơn giản càng đáng tin, mà sự vật càng trân quý bị phá vỡ sẽ càng được coi trọng.

Cửa viện mở ra, nàng cùng Cố Thanh đi vào.

Cách viện nhỏ, nàng hướng người nhà trong khách sảnh gật đầu thăm hỏi, thuận theo hành lang đi tới trong phòng.

Gian phòng không có ghế trúc, trên kệ đặt mấy thứ nghiên mực, trên bàn bày biện một bộ cờ.

Cố Thanh nhìn qua, xác nhận chính là ván cờ trên Kì Bàn Sơn lúc trước.

Lộc Quốc Công từ bên trong nơi hẻo lánh đi ra, cảm khái nói: "Ta cùng lệnh tôn quen biết nhiều năm, chưa từng nghĩ sẽ lấy thân phận như vậy cùng nữ nhi của hấn gặp nhau."

Cố Thanh có chút giật mình, không nói gì thêm.

Triệu Tịch Nguyệt khẽ vuốt cằm, nhẹ nói: "Hấn nói có chuyện có thể tìm người giúp đỡ."

Lộc Quốc Công nói: "Thỉnh giảng."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta muốn vào cung."

"Muốn gặp bệ hạ?"

Lộc Quốc Công nghĩ thầm dựa vào thân phận của người bây giờ, đã có tư cách định ngày hẹn bệ hạ, nhưng đã muốn thông qua mình sắp đặt, nghĩ đến là

muốn mình làm việc?

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Là quý phi, thỉnh cầu an bài một chút."

Lộc Quốc Công mang theo thâm ý nhìn nàng một cái, nói: "Tốt."

.....

.....

Bây giờ nói đến quý phi trong hoàng cung, chính là chỉ Hồ quý phi.

Ai cũng biết việc này.

Lộc Quốc Công thế tử nghĩ đến tình hình trong cung trong ba năm qua, nhất là tình trạng của Hồ quý phi, có chút xuất thần.

"Nàng vì sao muốn gặp Hồ quý phi, cũng không trọng yếu."

Lộc Quốc Công duỗi ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, để nhi tử tỉnh hồn lại, nói: "Hôm nay sự xuất hiện của nàng, tin tức trọng yếu nhất là cái gì?"

Thế tử giật mình, nói: "Quốc công phủ chúng ta đời đời phụng dưỡng chính là Thần Mạt Phong?"

Lộc Quốc Công nói: "Không sai."

Thế tử rất giật mình, nói: "Chẳng lẽ nói lúc trước cùng tổ phụ ký kết chính là..... Cảnh Dương chân nhân?"

Lộc Quốc Công nói: "Trừ thế ra, không thể có giải thích nào khác, người có ý nghĩ gì?"

Thế tử cười to nói: "Còn có thể có ý nghĩ gì? Nhi tử hiện tại cảm giác đặc biệt tốt, thậm chí muốn ra ngoài hô một tiếng —— còn có ai!"

Lộc Quốc Công cười lắc đầu, nhắc nhở: "Cảnh Dương chân nhân đã phi thăng."

Thế tử mới nhớ tới việc này, không khỏi có chút tiếc nuối, lại nghĩ đến chuyện gì, nói: "An bài thế nào? Coi như bệ hạ tín nhiệm ngài, cũng rất khó lặng yên không một tiếng động an bài một người vào cung. Lúc trước Tĩnh Cửu vào cung gặp chính là bệ hạ, tình hình cũng không giống."

"Không khó. Bệ hạ biết nàng rời Thanh Sơn, có thể tới Triều Ca Thành, để cho ta....."

Lộc Quốc Công nghĩ đến cuộc nói chuyện hôm qua trong ngự thư phòng, sắc mặt có chút kỳ quái, nói: "An bài nàng vào cung."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Đêm cung gặp lại Hồ Quý phi

Thời tiết cuối xuân, dần dần có chút oi bức, bầu không khí có chút kìm nén.

Hồ quý phi nửa tựa trên giường êm, váy dài tự nhiên rủ xuống trước người, che lại phần bụng đã nhô ra cực cao.

Theo lý thuyết, hiện tại trong hoàng cung không có phi tử nào có thể uy hiếp được địa vị của nàng cùng an toàn của hài tử trong bụng nàng, lại có thái y cùng Trung Châu Phái nữ tiên sư thường ngày chăm sóc, thân thể của nàng hẳn là bảo dưỡng vô cùng tốt, nhưng chẳng biết tại sao, sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, thần sắc có chút tiêu tụy, nhìn không khỏe mạnh, ngay cả tính tình cũng so với những năm qua nóng nảy hơn rất nhiều, hôm nay bởi vì một chuyện nhỏ, nàng liền trực tiếp đem toàn bộ ma ma cùng cung nữ thiếp thân đuổi tới tiền điện.

Thanh âm thông truyền ở ngoài điện vang lên.

Hồ quý phi có chút ngoài ý muốn, vịn bên giường đứng dậy, hướng về phía trước bước hai bước, động tác có chút không tiện, lại là nàng tận lực làm ra, muốn để người tới nhìn thấy.

Nàng hiểu rõ địa vị của Lộc Quốc Công tại trước mặt bệ hạ so với bất kỳ ai khác.

Lộc Quốc Công nhìn hình ảnh này, vội vàng nói: "Nương nương mời mau ngồi, mời mau ngồi."

Hồ quý phi mỉm cười ngồi xuống, thần sắc ôn hòa hỏi: "Quốc công hôm nay có việc gì sao? Có phải là bệ hạ muốn gặp ta?"

Lúc hỏi ra câu này, tâm tình của nàng có chút khẩn trương, có chút mong ngóng, cũng có chút bất an.

Bệ hạ đã có rất nhiều ngày không tới trong điện gặp nàng.

"Nương nương, có hai vị khách nhân muốn gặp ngài."

Nói xong câu đó, Lộc Quốc Công liền rời khỏi điện, không có một chút do dự.

Triệu Tịch Nguyệt cùng Cố Thanh từ sau cột tại hành lang đi ra.

Cũng không biết bọn hắn tới đây thế nào.

Hồ quý phi không có hồ thích khách, cũng không có hồ người, chỉ lẳng lặng nhìn Triệu Tịch Nguyệt.

Ba năm trước các nàng từng gặp tại cữu Mai Viên, mà giữa hai bên vẫn còn thù cũ.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Dưới tình hình như thế còn bình tĩnh như vậy, ngài mạnh hơn nhiều so với ba năm trước đây."

Hồ quý phi nghiêng qua nàng một chút, nói: "Coi như ngài là Thanh Sơn phong chủ, đêm khuya tự mình vào cung, bị người phát hiện cũng khó thoát liên quan."

Triệu Tịch Nguyệt mặt không biểu tình nói: "Ta cho rằng ngài hiện tại cần lo lắng cho chính mình."

Nghe lời này, Hồ quý phi hai mắt chậm rãi hép lại.

Nàng hiện tại là phụ nữ mang thai, có chút tiểu tụy, khí tức y nguyên ngày thơ ấu, nhũn nhũn, càng có loại cảm giác vũ mị khó mà hình dung.

Cố Thanh xoay người sang chỗ khác, không nhìn nàng nữa.

Triệu Tịch Nguyệt nhìn bụng của nàng, nói: "Ba năm rồi?"

Hồ quý phi nghe vậy giận dữ, cắn răng nói: "Mắc mớ gì tới ngài?"

Triệu Tịch Nguyệt mặt không biểu tình nói: "Chuyện này không thể gạt được bất luận kẻ nào, dân gian đã có rất nhiều nghị luận, chớ đừng nói chỉ là chư công trong triều, nếu như biết ngài là hồ ly tinh, sẽ để cho ngài đem đứa nhỏ này sinh ra hay sao?"

Hồ quý phi hướng về sập vịn một cái: "Phi! Bây giờ còn có ai không biết chuyện này, ta còn sợ cái gì!"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Đoán được cùng biết là hai việc khác nhau, bệ hạ sủng ái ngài, vậy chỉ cần không có chứng cứ, chư công trong triều cũng không dám nói cái gì."

Ý tứ của những lời này rất rõ ràng.

Không người nào dám đứng ra vạch trần Hồ quý phi là hồ yêu, bởi vì Thần Hoàng thích nàng, mà lại không có chứng cứ.

Chẳng lẽ có ai còn dám nhắc vậy quý phi nương nương, nhìn xem sau lưng nàng có đuôi hay không ư?

Nhưng bây giờ hài tử trong bụng nàng mang thai ba năm còn không sinh ra, tựa hồ tùy thời có thể biến thành chứng cứ tốt nhất.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Coi như ngài cùng Trung Châu Phái quan hệ không tệ, cùng Quả Thành Tự cũng có nguồn gốc, nhưng thời khắc mấu chốt chuyện này sẽ mang đến ảnh hưởng gì?"

Thời khắc mấu chốt chỉ chính là cái gì, vô cùng rõ ràng.

Hồ quý phi sắc mặt trở nên có chút tái nhợt, nói: "Vậy làm sao bây giờ? Ta cũng không nghĩ dạng này, thế nhưng là..... Chính là không sinh ra đến a....."

"Có thể là yêu thai khó sinh, cũng có thể là trời sinh linh thai, chính là cần mang thai mười năm."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Bệ hạ không quan tâm chuyện này, hắn chỉ để ý đến nghị luận."

Như thế nào mới có thể chi phối nghị luận? Hoặc là nói ai có tư cách cùng năng lực cải biến thân phận bào thai trong bụng của nàng.

Hồ quý phi nhăn mày sáng lên, ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Tịch Nguyệt.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Chuyện của hoàng tộc từ trước đến nay là Trung Châu Phái cùng Quả Thành Tự để ý tới, Thanh Sơn Tông chúng ta sẽ không nhúng tay."

Hồ quý phi mặt mũi tràn đầy thất vọng nói: "Vậy ngươi nói với ta những chuyện này làm gì?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Thiên Tử nói ngươi là tốt, ngươi chính là tốt."

Hồ quý phi đương nhiên biết đây là phương pháp tốt nhất.

Ở phương diện này, mặc kệ là Thanh Sơn chương môn vẫn là Trung Châu chương môn, danh vọng cũng không bằng Thiên Tử tại dân gian.

Chỉ cần Thiên Tử mở kim khẩu, đừng nói trời sinh linh thai, coi như nói nàng mang chính là phật thai, ai lại dám không tin?

"Nhưng..... Thiên Tử nói nhân quả với ta đã hết, đừng nói ra mặt giúp ta nói chuyện, ngay cả gặp ta cũng không chịu gặp."

Lúc này Hồ quý phi, lộ ra vẻ vô cùng yếu đuối.

Triệu Tịch Nguyệt nhớ tới nữ tử nào đó, có chút nhú mày.

"Ngươi cùng Thiên Tử phân tình đã hết, nhưng hần còn thiếu ân tình của Thần Mạt Phong."

Bởi vì ba năm trước đây Mai Hội đạo chiến phát sinh sự tình, cũng có thể bởi vì một ít cổ sự xa xưa hơn nữa.

Hồ quý phi đã hiểu, trầm mặc chốc lát, nói: "Các ngươi muốn cái gì?"

Nàng rõ ràng, Thanh Sơn Tông cho mình chỗ tốt lớn như thế, sở cầu tất nhiên cũng cực lớn.

Chỉ là nàng hoàn toàn nghĩ không ra, Triệu Tịch Nguyệt muốn từ chỗ mình đạt được thứ gì.

Nàng là Thanh Sơn Tông Thần Mạt Phong chủ, đây là thân phận địa vị cỡ nào, có thể nói là muốn gì được nấy.

Chẳng lẽ như trong truyền thuyết nói như vậy, nàng cần loại thảo dược kia ư?

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Năm đó tại cự Mai Viên, lúc Cảnh Tân cùng Lạc Hoài Nam gặp mặt, giả bộ như vốn không quen biết, ngươi đương nhiên sẽ không tin."

Hồ quý phi hơi hít mắt lại, hỏi: "Ngươi muốn nói điều gì?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ngươi cùng Trung Châu Phái giao hảo không có ý nghĩa, chỉ cần Lạc Hoài Nam còn tồn tại, Trung Châu Phái nhất định sẽ ủng hộ Cảnh Tân."

Hồ quý phi thần sắc lạnh lùng nói: "Ta chỉ muốn đem hài tử này sinh ra, cũng không dám tranh cái gì."

Cố Thanh vốn trầm mặc không nói bỗng nhiên nói chuyện.

Hần không quay người, mà nhìn bóng đêm ngoài điện.

"Ta là con thứ, ta biết đó là khoảng thời gian như thế nào, ta tin tưởng ngươi sẽ không hi vọng con của mình phải trải qua khoảng thời gian như thế."

Hồ quý phi trầm mặc một lát, nói: "Nhưng ngươi tu hành thiên phú tốt, cho nên tại địa vị trong tộc càng ngày càng cao, ta tin tưởng hài tử của ta cũng không kém."

Cố Thanh nói: "Ngươi xác nhận đứa bé này có cơ hội biểu hiện thiên phú ư? Bệ hạ muốn ngươi sinh, chính là muốn ngươi tranh, nếu như ngươi không tranh, vậy ngươi cần gì phải sinh?"

Hồ quý phi trầm mặc.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Đây là sự thật rất lạnh lùng, lại khó mà phủ nhận.

Đạo lý này thật sự rất đơn giản.

Nguyên nhân chính vì như thế, Hồ quý phi vốn cho rằng bệ hạ khẳng định sẽ khuynh hướng thai nhi trong bụng mình.

Nhưng nàng không ngờ tới, hai năm gần nhất ý chí của bệ hạ tựa hồ có chút cải biến, điểm này khiến nàng càng thêm bất an.

Kỳ thật vô luận là nàng hay là Triệu Tịch Nguyệt, Cố Thanh đều hiểu lầm ý đồ của Thần Hoàng. Tại bên trong sắp đặt của Thần Hoàng trước kia, chỉ cần Hồ quý phi có thể sinh ra hài tử, lại xem mấy năm xác nhận không có vấn đề, hần sẽ trực tiếp phế bỏ địa vị của Cảnh Tân hoàng tử, trực đi Quả Thành Tự cạo đầu làm tăng, căn bản không cho hần bất cứ cơ hội nào tranh đoạt.

Không cho Cảnh Tân kể vị, là ý tứ của Tinh Cửu.

Chỉ là hiện tại Tinh Cửu không có ở đây.

Thần Hoàng không tin Tinh Cửu sẽ chết, nhưng thời gian hai năm không có chút tin tức nào, bất kể là ai đều muốn suy tính một chút khả năng.

Nếu như không có Thanh Sơn Tông ủng hộ kiên định mà hết mình, Thần Hoàng nhất định phải coi trọng ý kiến của Trung Châu Phái.

Trong thời gian rất ngắn, Hồ quý phi đã quyết đoán, hỏi: "Cụ thể muốn ta làm cái gì?"

Cố Thanh xoay người lại, nói: "Ta muốn biết hành tung của Lạc Hoài Nam."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 6: Mượn kiếm giết người

Hồ quý phi kinh doanh nhiều năm tại Vân Mộng Sơn, cho dù Lạc Hoài Nam cùng rất nhiều người ủng hộ Cảnh Tân, hẳn là cũng có rất nhiều người ủng hộ nàng.

Nàng hít một hơi nói: "Sau đó sẽ rất dễ bị phát hiện, quá nguy hiểm."

Cố Thanh nói: "Chúng ta muốn hành tung rất đơn giản, đầu tiên hẳn không ở Vân Mộng Sơn, tiếp theo không phải tình huống đột phát."

Hồ quý phi gật đầu, nghĩ thâm quả thật đơn giản hơn rất nhiều.

Đồng thời thỏa mãn hai điều kiện này, hành tung của Lạc Hoài Nam vốn chính là tin tức có thể được biết đến.

Nàng nhìn chằm chằm Triệu Tịch Nguyệt, hỏi: "Chẳng lẽ ngươi không nghi ngờ ta, là hắc thủ phía sau màn ám sát người?"

"Bởi vì ngươi đưa một khoản vàng bạc cho nghĩa tử của Thi Phong Thần sao?"

Triệu Tịch Nguyệt mặt không biểu tình nói: "Mặc dù ngươi làm chuyện này rất ngu ngốc, nhưng ta cũng không phải ngớ ngẩn."

.....

.....

Trong bóng đêm bỗng nhiên xuất hiện một vầng kim quang cực kì nhạt.

Triệu Tịch Nguyệt cùng Cố Thanh dừng bước.

"Xem ra vết thương của phong chủ đã tốt."

Người tới che kín áo khoác màu đen, lộ ra càng thêm mập lùn.

Ánh đèn trước điện chiếu sáng mặt của hắn.

Hoàng gia cung phụng Kim Minh Thành.

Cố Thanh rất khản trương, đôi môi có chút phát khô.

Triệu Tịch Nguyệt không nói gì.

Kim Minh Thành từ dưới áo khoác lấy ra một thanh kiếm, đưa tới trước người của nàng, nói: "Kiếm tên Sơ Từ."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta có kiếm."

Kim Minh Thành nói: "Phát Từ Kiếm không phải đã thất lạc tại cánh đồng tuyết hay sao?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta còn có của mình."

Kim Minh Thành nói: "Kiếm kia, lại có thể nhận ra, không giống Sơ Từ kiếm, trong hoàng cung ẩn giấu mấy trăm năm, đã sớm không người nhớ kỹ."

Cố Thanh cảnh giác nghĩ đến, chẳng lẽ đây chính là mụן kiếm giết người?

"Bệ hạ muốn giết ai, chẳng lẽ còn cần mượn tay người khác ư?" Triệu Tịch Nguyệt hỏi.

Kim Minh Thành chậm rãi nói: "Bệ hạ chính là thiên hạ cộng chủ, bởi vì gánh một cái chữ cộng, cho nên rất nhiều chuyện đều không tiện làm."

Triệu Tịch Nguyệt không nói gì nữa, tiếp nhận thanh kiếm tên là Sơ Từ này.

Cố Thanh nhìn nàng một cái, có chút ngoài ý muốn.

Tối nay vào cung hấn vốn rất phấn đối, giữa mảnh cung điện nhìn như phổ thông này, ẩn giấu đi quá nhiều hung hiểm cùng tu đạo cường giả chân chính.

Những tu đạo cường giả này, muốn diệt hấn cùng Triệu Tịch Nguyệt là chuyện dễ như trở bàn tay, hấn thậm chí cho rằng căn bản là không có cách che giấu hành tung của mình.

Nhưng Triệu Tịch Nguyệt rất bình tĩnh, căn bản không lo lắng, tựa hồ biết sự tình gì.

Hấn không biết là, Triệu Tịch Nguyệt đã đoán được, ngày đó Tĩnh Cửu rời đi Triệu viên là đi Li Sơn gặp Thần Hoàng.

.....

.....

Phía bắc Dự quận có phiến thâm sơn, nơi đây có tu hành tông phái gọi là Bắc Khê Môn, chính là tiểu phái bên ngoài Trung Châu Phái, nổi danh giỏi chế khí cùng trận pháp.

Một ngày nào đó giữa hè, Bắc Khê Môn có hơn mười tên sư đồ rời núi, hướng về Quế Vân thành mà đi. Bắc Khê Môn năm trước luyện chế ra được ba kiện địa giai pháp bảo, trong đó hai kiện hiến tặng cho Vân Mộng Sơn, còn lại một kiện cùng trong môn công pháp không hợp, chuẩn bị đưa đến Quế Vân thành Trần Khí Các để đấu giá.

Trần Khí Các cùng Thanh Sơn Tông Bảo Thụ Cư, Nhất Mao Trai Ngoại Trai nổi danh, đương nhiên cũng có được bối cảnh đồng dạng thâm hậu, chính là sản nghiệp của Vân Mộng Sơn hàn thực cốc.

Bắc Khê Môn không nghĩ tới chính là, lần này trần khí các đấu giá hội trọng yếu nhất pháp bảo vậy mà không phải sản xuất của nhà mình, mà là một gốc được thảo.

"Đó rốt cuộc là loại dược thảo gì, chẳng lẽ còn quan trọng hơn so với địa giai pháp bảo?"

"Dù sao cùng người ta không quan hệ, nghe nói đã xác định người mua."

"Ai dám tại trong Trần Khí Các làm như vậy? Chẳng lẽ là đồ vật sư tổ trong tổ đình muốn ư?"

"Lưu sư thúc, người biết chuyện này sao?"

Dược thảo kia đã dẫn phát rất nhiều suy đoán cùng nghị luận cho đệ tử Bắc Khê Môn.

Mọi người nhìn về phía vị trung niên nhân gầy còm dẫn đầu, hiếu kì hỏi.

Vị sư thúc họ Lưu kia nghe những nghị luận này, mỉm cười.

Hấn biết được nhiều hơn một chút.

Dược thảo kia hẳn là tam thanh thảo trong truyền thuyết, đương nhiên là có tư cách đặt ở vị trí trọng yếu nhất trong đấu giá hội.

Thanh Sơn Kiếm Tông đã thả ra phong thanh, tự nhiên không người nào dám tranh gốc dược thảo này cùng bọn hấn, chỉ là y theo quy củ của Trần Khí Các đem quá trình làm một lần mà thôi.

Ngoài sơn cốc là bình nguyên, Quế Vân thành một đường đường bằng phẳng.

Ve kêu trện trện, giống như đang tiến đưa.

Bỗng nhiên, tiếng ve bỗng nhiên biến mất.

Vị Lưu sư thúc kia nhíu mày nói: "Cẩn thận một chút, bầy trện."

Có câu im bất như ve sầu mùa đông, lúc này chính là giữa hè, thời tiết nắng nóng, vì sao tiếng ve đột nhiên biến mất?

Một đạo sương mù màu đen cực kì nhạt từ trong sơn cốc nhẹ nhàng tràn vào, quả mới kết trên cành gấp phải lập tức rữa nát.

Các đệ tử Bắc Khê Môn thần sắc đột nhiên lấm liệt, bằng tốc độ nhanh nhất lấy ra pháp khí, kết phòng ngự trận pháp.

Làn khói màu đen dần dần tán, mấy đạo thân ảnh dần dần hiển hiện, từ ăn mặc cùng khí tức âm lãnh đến xem, tuyệt không phải là người hiền lành.

"Không ngờ cảnh giới của người thấp vậy, lại có chút tinh táo, có thể sớm phát hiện hành tung của chúng ta."

Một vị lão giả thần sắc hồ hững nói: "Thiếu chủ muốn món bảo bối mà các người mang theo, tranh thủ thời gian giao ra đi."

Vị Lưu sư thúc kia nói: "Nguyên lai là yêu nhân Huyền Âm Tông, nơi này là Dự quận, cách Vân Mộng Sơn không đến ba ngàn dặm, khi nào lá gan của các người trở nên to lớn như thế?"

"Trung Châu là Trung Châu, các người là các người, coi như đem toàn bộ các người giết sạch, lại có thể thế nào? Chẳng lẽ các đạo sĩ bên trong Vân Mộng Sơn còn có thể chạy tới hay sao?"

Vị lão giả kia chính là Huyền Âm Tông trưởng lão, một thân tà công cực kỳ lợi hại, trong mắt nào có sự đồ những tiểu phái này, chỉ là hơi có chút kiêng kỵ trận pháp của Bắc Khê Môn mà thôi —— chẳng biết tại sao, Huyền Âm Tông ý nguyện đoạt được món địa giai pháp bảo kia phi thường cường liệt mà trực tiếp, lại không thông qua tấn tu tại Trần Khí Các cạnh tranh, mà là lựa chọn trực tiếp cướp đoạt.

Chiến đấu cứ như vậy bắt đầu, không khí bị xé rách, vô số đạo khí lưu va chạm lẫn nhau.

Hắc vụ càng ngày càng đậm, Bắc Khê Môn trận pháp phát ra thanh quang càng ngày càng mờ.

Bắc Khê Môn đệ tử đứng tại trong trận, tồi động pháp khí của mình, duy trì lấy trận pháp. Tại Huyền Âm Tông đám người xung kích, bọn hắn chống đỡ phi thường vất vả, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, nghĩ thầm tín hiệu cầu viện đã phát ra ngoài, không biết đồng môn khi nào mới có thể tới chi viện, có thể còn kịp.

Vị Huyền Âm Tông trưởng lão kia lạnh lùng nhìn hình ảnh trước mắt, nhìn như bình tĩnh, kì thực có chút lo nghĩ.

Nơi đây cách Bắc Khê Môn không xa, nếu như đối phương có viện thủ làm sao bây giờ, càng mấu chốt chính là, nếu như kinh động đến Vân Mộng Sơn, vậy thì phiền toái.

Chợt thấy trong trận pháp xuất hiện một đạo khe hở, Huyền Âm Tông trưởng lão ánh mắt đột nhiên lạnh, hóa thành một đạo hắc vụ phá vỡ thanh quang, đi vào giữa đám Bắc Khê Môn đệ tử.

Hắc vụ trọng ngưng, hần hiện ra thân hình, cầm trong tay âm kỳ hướng về tên Lưu sư thúc kia đánh tới.

Lưu sư thúc nào dám chính diện chống cự mà khí như vậy, mượn pháp khí trợ giúp hướng về sau tránh né, hoàn toàn không lo được đệ tử duy trì trận pháp bạo lộ ra.

Huyền Âm Tông trưởng lão chính là muốn hiệu quả như thế, cười lạnh một tiếng, âm kỳ mang theo trùng điệp sát khí, đem tên Bắc Khê Môn đệ tử gần nhất bao trùm.

Trên lá cờ mang theo địa sát âm khí cùng huyết sát chí khí, người tu hành phổ thông nếu không có pháp bảo hộ thể, dính vào chắc chắn chết, tuyệt không có chút cơ may nào.

Tên Bắc Khê Môn đệ tử kia dung mạo bình thường, khí tức phổ thông, mắt thấy sắp sửa hóa thành huyết thủy, dường như bị sợ choáng váng, đứng tại chỗ động đều không nhúc nhích.

Huyền Âm Tông trưởng lão đột nhiên cảm giác được có chút không đúng.

Một chiếc chuông nhỏ thanh đồng bỗng nhiên xuất hiện trước mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 7: Bố cục của Lạc Hoài Nam

Huyền Âm Tông trưởng lão kêu to một tiếng, trong lòng bàn tay phun ra một cái đầu lâu màu đen, nghênh đón chuông nhỏ thanh đồng kia.

Oanh một tiếng âm vang!

Cuồng bạo khí lăng như sóng lớn lan tỏa khắp nơi!

Hắc vụ trong sơn cốc trong nháy mắt bị thổi đi, ánh nắng tái nhập mặt đất.

Bộ xương màu đen vỡ thành vô số phiến, như mưa vậy xuống, cỏ xanh chạm vào lập tức khô héo.

Chuông nhỏ thanh đồng bay trở về trước người tên đệ tử Bắc Khê Môn kia.

"Lạc Hoài Nam!"

Huyền Âm Tông trưởng lão kinh sợ hô vang.

Ai có thể nghĩ tới, Trung Châu Phái thủ đồ Lạc Hoài Nam vậy mà lại ẩn giấu trong đội ngũ, ra về một đệ tử bình thường của Bắc Khê Môn!

Hôm nay lại là cạm bẫy!

Huyền Âm Tông trưởng lão bản mệnh khô lâu bị hủy, không còn dám dừng lại, hai tay áo chấn động, hóa thành một đạo hắc vụ hướng ngoài sơn cốc mau chóng rút đi.

Tại trong suy nghĩ của hắn, Lạc Hoài Nam tu đạo thiên phú dù cao, cảnh giới cùng mình cũng bất quá sà sà như nhau, mình bị thương rất nặng, Lạc Hoài Nam thương thế cũng sẽ không nhẹ, lấy thân phận địa vị của đối phương, làm sao có thể mạo hiểm đuổi theo?

Ai có thể nghĩ tới, chiếc chuông nhỏ thanh đồng kia hóa thành một đạo lưu quang, hướng đạo hắc vụ kia truy sát mà đi.

Lạc Hoài Nam đúng là hoàn toàn không để ý thương thế của mình, cũng phải đem hắn lưu lại!

Tiếng oanh minh vang lên ngoài sơn cốc, vô số vách đá bị khí lăng lật tung, cát bụi tung bay.

Bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ đau đớn, đạo hắc vụ kia bị ánh nắng làm bốc hơi.

Lưu quang thu về biến thành chuông nhỏ thanh đồng lơ lửng giữa không trung, khẽ chấn động, phát ra vù vù, biên giới bị sát khí ăn mòn thành vết rì rết sức rõ ràng.

Lạc Hoài Nam trở xuống mặt đất, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm, trước người khắp nơi đều là máu tươi, rõ ràng thương thế không nhẹ.

Các đệ tử Huyền Âm Tông nhìn hình ảnh này, hoảng sợ dị thường, làm sao còn dám dừng lại, nhao nhao tan tác như chim vỡ tổ.

Lạc Hoài Nam ngăn cản Bắc Khê Môn sư đồ chuẩn bị tiến lên xem thương thế cho hắn, trầm giọng nói: "Diệt cỏ tận gốc!"

Bắc Khê Môn sư đồ cùng hô vang xác nhận, ngự pháp khí triển khai truy sát.

Sau nửa canh giờ, tất cả mọi người về tới trong sơn cốc.

Cuộc chiến này Huyền Âm Tông tổng cộng có bảy tên đệ tử bị tru sát, nhất là trưởng lão kia bị giết chết, càng là thu hoạch cực trọng yếu của chính đạo tu hành giới.

Bắc Khê Môn sư đồ nhìn về phía thân ảnh của Lạc Hoài Nam, cảm thấy thật là cao lớn, sinh lòng kính ngưỡng.

Lạc Hoài Nam nhìn bình nguyên bên ngoài sơn cốc, nói: "Đáng tiếc Tô Tử Diệp không tự mình xuất thủ, tình báo vẫn còn có chút không chính xác."

Nghe lời này, Bắc Khê Môn sư đồ cảm thấy càng thêm chấn kinh, mới biết được nguyên lai mục tiêu của Lạc Hoài Nam cũng không phải là Huyền Âm Tông trưởng lão, mà là Huyền Âm Tông Thiếu chủ!

Huyền Âm Tông Thiếu chủ gọi là Tô Tử Diệp, tại tu hành giới tà phái danh khí cực lớn, thiên phú cực cao, nghe nói thậm chí còn cao hơn Lạc Hoài Nam.

Bắc Khê Môn sư đồ nghĩ thầm xem ra tin đồn kia là thật.

Ở trong truyền thuyết, ba năm trước Lạc Hoài Nam tại cánh đồng tuyết đạo chiến lại có kỳ ngộ.

Không phải vậy vì sao hắn nhắc tới Tô Tử Diệp lại bình tĩnh như vậy, tự tin như vậy?

Lưu sư thúc nhìn Lạc Hoài Nam sắc mặt tái nhợt, lại nghĩ tới tin đồn khác mình được nghe, bất an nói: "Lạc sư huynh, bây giờ về Vân Mộng Sơn có chút xa, phía trước là Quê Vân thành, muốn tạm nghỉ một đêm hay không? Đêm nay Trần Khí Các có một trận đấu giá hội, rất nhiều chính đạo tu hành tông phái đều có mặt, coi như ngài không muốn đề ý tới bọn hắn, nhưng là....."

Hắn không nói gì, Lạc Hoài Nam minh bạch ý tứ của hắn, nói: "Như thế cũng tốt, bất quá những người ngoài kia đã không thấy tăm hơi."

Bắc Khê Môn sư đồ nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm như vậy không còn gì tốt hơn, nếu không vạn nhất xảy ra sự tình, mấy người mình làm sao gánh chịu nổi?

.....

.....

Bên trong Quế Vân thành có cái viện nhỏ.

Cửa viện đóng kín.

Bắc Khê Môn đệ tử chia ra ở bốn phía tiểu viện, cảnh giác nhìn chăm chú động tĩnh trong hoàng hôn, thấp giọng nghị luận gì đó.

"Nghe nói Bất Lão Lâm phát lệnh treo thưởng muốn mạng của Lạc sư thúc, ra giá là một kiện Thiên giai pháp bảo, cũng không biết cái tin đồn này có phải là thật hay không."

"Hiện tại xem ra chỉ sợ là thật, không phải thế nếu theo tính tình của Lạc sư thúc, làm sao lại nào đồng ý thỉnh cầu của Lưu sư thúc, tới đây đường thương?"

"Bị tà phái yêu nhân coi là đại địch, thế phải giết, Lạc sư thúc lại không sợ hãi chút nào, trăm yêu trừ ma bốn phía, thật sự là không tầm thường."

Trong tiểu viện rất yên tĩnh.

Gió nhẹ lướt qua hoa thụ, ánh sáng rơi vào trên cây càng thêm sinh động.

Dưới tường có miệng giếng, bên trong có tiếng nước.

Lạc Hoài Nam từ từ mở mắt, kết thúc điều tức.

Sắc mặt của hắn còn có chút tái nhợt, âm kỳ của Huyền Âm Tông trưởng lão kia quả thật có chút khó giải quyết, thương thế trong thời gian ngắn rất khó phục hồi.

Theo đạo lý mà nói, vị Huyền Âm Tông trưởng lão kia không phải Tô Tử Diệp, cho dù giết chết ý nghĩa cũng không lớn, hắn có thể không cần mạo hiểm truy kích, kết quả thụ tổn thương nặng như thế. Nhưng hắn vẫn làm như vậy, bởi vì tựa như hắn nói với Bắc Khê Môn sư đồ đồng dạng, diệt cỏ tận gốc, đã muốn theo tiên hiệp chi đạo, cần gì quan tâm nhiều như vậy.

Hắn đứng dậy đi tới trước cửa sổ, nhìn về phía chiếc giếng kia, ánh hoàng hôn rơi vào trên mặt.

So với ba năm trước đây, mặt mày của hắn nhiều chút tang thương, trong ánh mắt cũng thêm chút rã rời.

Thông qua Vạn Lí Ti rời khỏi cánh đồng tuyết, trở lại Vân Mộng Sơn, trong đoạn năm tháng sau đó, hắn khắc khổ tu hành, càng không ngừng bồn ba, thật sự rất mệt mỏi.

Thế xác tinh thần đều như thế.

Năm tháng bận rộn vất vả tu hành cũng có chỗ tốt, có thể làm cho hắn rất ít nhớ tới những chuyện kia.

Hắn tại trong bụng tuyết trùng đạt được lợi ích cũng tại bên trong những cực khổ này đã cùng đạo pháp hợp làm một thể, cảnh giới lại có tăng lên.

Hắn hiện tại tự tin có thể chiến thắng vị Huyền Âm Tông Thiếu chủ kia, mặc dù hôm nay mục tiêu của hắn cũng không phải đối phương, đương nhiên cũng không phải vị Huyền Âm Tông trưởng lão kia.

Mặt trời càng ngày càng thấp, dần dần bị tường viện ngăn trở, hoa thụ biến thành tranh thủy mặc, tiếng nước trong giếng cũng dần dần im lặng.

Hắn rời khỏi bên cửa sổ, đi vào trước bàn.

Trên bàn có mặt gương đồng.

Hắn lặng lẽ nhìn gương mặt mình trong gương đồng.

Gương mặt có chút tái nhợt, có chút lả lẫm.

Trong mắt của hắn xuất hiện thần tình thống khổ cùng một vàng hói hận.

Nếu như sớm biết sư muội đem hai kiện Vạn Lí Ti mang theo trên người, mình cần gì phải làm như vậy?

Nguyên lai sư phụ sợ sư nương không đồng ý, mới có thể tự mình đem món Vạn Lí Ti kia giao cho sư muội, để nàng tại thời khắc mấu chốt đưa cho mình.

Trận hàn vụ kia đáng sợ như thế, sự muội thu được tín hiệu cầu viện của mình, trải qua thiên tân vạn khổ mới tìm được mình.

Cái này gọi là ân trọng như núi.

Mà mình đã làm gì?

Mình tại sao lại biến thành một người vô sỉ mà hèn mọn như thế?

Nếu như sớm biết hết thấy..... nhưng thế gian nơi nào có nếu như?

Lạc Hoài Nam nghĩ đến những chuyện này, cảm xúc tự trách cùng hối hận thống khổ không ngừng lưu chuyển, sắc mặt trở nên càng thêm tái nhợt.

Ngoài cửa sổ có tiếng gió, trong gió bay tới âm thanh đối thoại.

Hắn đã tỉnh hồn, biết là Bắc Khê Môn đệ tử đang nghị luận về mình, có chút cảm động, mỉm cười.

Hắn đương nhiên biết cái tin đồn kia.

Bất Lão Lâm muốn giết hắn.

Đây là thật.

Cũng là giả.

Mà nếu thật là Bất Lão Lâm thích khách tới giết hắn, đến tất nhiên là cao thủ vô cùng lợi hại, chỉ bằng Bắc Khê Môn đệ tử làm sao có thể ngăn được?

Vẫn là câu nói kia, không có nếu như.

Hắn xuất hiện ở đây, cũng không phải ngẫu nhiên, mà là cố tình tạo nên.

Hắn nhất định phải rời Vân Mộng Sơn, mà lại không thể là tình huống đột phát, như vậy liền cần một cái bẫy làm tiền căn, cũng chính là bố cục của Bắc Khê Môn.

Chỉ có gặp phải tình huống như thế này, Bất Lão Lâm mới có thể tìm được cơ hội ám sát hắn.

Cửa phòng lặng yên không một tiếng động mở ra, một người áo đen đứng ở nơi đó, trên thân ướt sũng, nhìn tựa như một cái quý nước từ trong giếng bò ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 8: Ai là người trong cục?

Lạc Hoài Nam nhìn người áo đen một chút, ánh mắt yên tĩnh, hắn là đã sớm biết đối phương sẽ xuất hiện.

"Nước trên người ngươi phải xử lý một chút, nếu không sau đó lưu lại vết tích, ai cũng biết ngươi một mực trốn ở trong giếng."

Hắn nhìn người áo đen nói: "Tại trong ấn tượng của ngoại giới, ta tính tình khoáng đạt, nhưng làm việc ôn hòa cẩn thận, chắc chắn sẽ không quên kiểm tra trong giếng."

Người áo đen nói: "Ta nên trốn nơi nào?"

Lạc Hoài Nam nói: "Trong ngăn tủ, khoảng cách càng gần, uy lực của ma công sẽ càng lớn, đây cũng là phong cách Bất Lão Lâm các ngươi, tận khả năng cùng người tu đạo rút ngắn khoảng cách, về phần ẩn giấu khí tức như thế nào, cũng có thể mượn cơ là dùng pháp bảo."

Người áo đen cúi đầu mắt nhìn quần áo của mình đang ướt, trong mắt sinh ra đóa hoa điểm cực kỳ nhỏ bé, nhưng lại cực kì diễm lệ, nhìn có chút quý dị.

Trong thời gian rất ngắn, nước trên người hắn đều bị bốc hơi thành khói, biến mất không còn tăm tích.

Lạc Hoài Nam nhìn hình ảnh này, có chút nhú mào, nói: "Đây chính là yêu hòa sao?"

Người áo đen không trả lời vấn đề này, nhìn về phía những vết nước trên mặt đất, đưa tay chuẩn bị diệt trừ.

Lạc Hoài Nam lắc đầu nói: "Có thể sẽ kinh động đạo hữu bên ngoài, để nó làm đi."

Từ trong giếng đi đến trong phòng, trên mặt đất của đình viện lưu lại dấu chân ướt, bị gió thổi tự nhiên so với yêu hỏa hong khô chậm hơn rất nhiều, phải cần một khoảng thời gian.

Lạc Hoài Nam cũng không lo lắng kinh động người bên ngoài, bởi vì trong viện đã bị thiết trí trận pháp ngăn cách khí tức, hắn chỉ muốn trò chuyện với đối phương mà thôi.

Hắn đã thời gian rất lâu không tùy ý trò chuyện với người khác, mà thân phận của hắc y nhân để hắn cảm thấy rất hứng thú.

"Đây là lần thứ nhất chúng ta gặp mặt, không nghĩ lại dưới tình hình như vậy."

Lạc Hoài Nam nói với người áo đen: "Những năm qua đã vất vả cho ngươi."

Người áo đen nói: "Không khổ cực, chỉ là cảm giác bị hiểu lầm không tốt lắm."

Lạc Hoài Nam nói: "Tình Cừu là người tốt, ta cảm thấy có thể là ngươi hiểu lầm là hắn hiểu lầm ngươi, tóm lại đều là hiểu lầm, ngươi không nên trách hắn."

Người áo đen trầm mặc một lát, nói: "Bắt đầu đi."

Trên mặt đất những dấu chân ướt đã trở thành nhạt, chờ bọn hắn làm xong việc, có lẽ sẽ biến mất toàn bộ.

Ngón tay Lạc Hoài Nam rơi vào trên bàn, nói: "Ngươi lần thứ nhất xuất thủ không thể dùng yêu đan chỉ lực, bởi vì Trung Châu Phái ta cảm giác rất nhạy cảm đối với tà phái công pháp."

Người áo đen nói: "Ta sẽ dùng kiếm."

Lạc Hoài Nam giơ tay lên.

Người áo đen triệu hồi phi kiếm, tại vị trí ngón tay hắn vừa rơi xuống, lặng yên không một tiếng động chém xuống.

"Loại trình độ này rất thích hợp, vừa vặn có thể hoài nghi đến trên người của ngươi."

Lạc Hoài Nam cảm thụ được tia sáng trên vết cắt mặt bàn nhàn nhạt Thanh Sơn kiếm ý, tâm tình hơi dị. Đã mấy năm thời gian, kiếm đạo tu vi của đối phương chẳng những không rơi xuống, thậm chí càng thêm thuần thực, nếu như lúc trước hắn lưu tại Thanh Sơn tiếp tục học kiếm, không biết bây giờ đã đến một bước nào.

Hắn nói: "Ta tránh một kiếm này của ngươi, liền muốn dùng Bắc Thần Chung phản kích, ngươi sẽ ứng đối như thế nào?"

Người áo đen nói: "Đã muốn giết ngươi, ta sẽ không tránh."

"Rất tốt, cứ tiếp tục như vậy phát triển tương đối tốt."

Lạc Hoài Nam đến giữa một góc khác, nói: "Ta sẽ không lựa chọn lưỡng bại câu thương với ngươi, sẽ dùng thiên địa độn pháp chạy tới đây, ngươi có thể dự đoán được hay không?"

Người áo đen đi tới, nói: "Không thể, nhưng bên trong huyết ma công cũng có độn pháp tương ứng, tại trong phạm vi nhỏ hắn là có thể đến cùng chỗ với ngươi."

"Huyết ma công của ngươi luyện đến mấy tầng rồi?"

"Tứ trọng."

Lạc Hoài Nam nghĩ thầm không hổ là trời sinh đạo chủng, cho dù nửa đường bỏ đạo theo ma, cảnh giới tăng lên cũng vẫn nhanh chóng như thế, như vậy chỉ cần mình không sử dụng thủ đoạn âm tàng, bị đối phương trọng thương là sự tình có thể lý giải.

"Ta cần đem ngươi đã thương tới trình độ nào?"

"Cụt tay."

Hai người tiếp tục thảo luận, giơ tay, thiết kế.

Xác định xong tất cả chi tiết, người áo đen đi đến tủ quần áo, bỗng nhiên dừng bước, hỏi: "Vì sao ngươi lại nguyện ý làm chuyện như vậy?"

"Chính đạo tu hành giới, hiện tại ta phong quang nhất."

Lạc Hoài Nam tự giấu cười một tiếng nói: "Ta bị Bát Lão Lâm thích khách ám sát, cũng sẽ là sự tình làm người khác chú ý nhất, trợ giúp đối với người như vậy mới đủ."

Người áo đen nói: "Ta nói chính là, vì sao người muốn làm chuyện như vậy?"

Lạc Hoài Nam trầm mặc một lát, bình tĩnh nói: "Cũng nên có người hi sinh, mà ta cũng sẽ không chết thật."

Người áo đen không nói gì nữa, đi vào tủ quần áo, từ bên trong khép cửa tủ lại.

Bóng đêm dần dần sâu.

Lạc Hoài Nam đi đến trước bàn ngồi xuống, mắt nhìn mình trong gương, nhắm mắt lại, bắt đầu chờ đợi.

.....

.....

Trần Khí Các đầu gối sắp bắt đầu.

Rất nhiều người đã biết món bảo vật trọng yếu nhất kia là cái gì.

Vô số ánh mắt rơi vào bên trên cái hộp kia.

Tất cả mọi người rõ ràng coi như bảo vật trong hộp trân quý như thế nào, sau đó cũng sẽ không có người tham gia cạnh tranh.

Bởi vì đó là một gốc tam thanh thảo.

Rất nhiều người đều đoán được trong phòng ở tầng cao nhất là ai, lại chỉ có thể giả bộ như không biết.

Gian phòng đó rất yên tĩnh.

Cố Thanh không ngồi.

Đã xác nhận trận pháp trong Trần Khí Các có thể bảo đảm tình hình trong phòng sẽ không bị ngoại giới nhìn thấu, hẳn vẫn còn có chút khản trương.

Trên bàn đặt hai chén trà tước lưỡi.

Gian phòng chỉ có một mình hắn.

.....

.....

Quê Vân thành khu dân cư nào đó.

Nơi này cũng chỉ có một người.

Triệu Tịch Nguyệt toàn thân áo đen khoanh chân ngồi dưới đất, trước mặt là một cánh cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là con phố, bên ngoài hơn mười trượng có tòa tiểu viện, bên ngoài viện có Bắc Khê Môn đệ tử.

Nàng xác nhận Lạc Hoài Nam đang ở trong tiểu viện kia.

Ba năm qua đi, nàng một lần nữa chải tóc, ghim lên bím tóc nhỏ, mang theo nón lá.

Kiểm ở trong võ, tàn nát ra khí tức nhàn nhạt thanh lãnh, chính là Sơ Tử Kiếm mà Kim Minh Thành đưa cho nàng.

Nàng đang đợi thời khắc kia đến.

Cụ thể khi nào, nàng không biết.

Lạc Hoài Nam cũng không biết, bởi vì nếu diễn kịch, liền muốn diễn đến cực giống, liền muốn đột nhiên.

Chẳng biết lúc nào, bên trên cửa tủ treo quần áo xuất hiện một lỗ nhỏ tròn trịa.

Một đạo kiếm quang sáng lên, sau đó dập tắt, sát qua thân thể của Lạc Hoài Nam, cắt xuống một mảnh tay áo, sau đó chém xuống góc bàn.

Lạc Hoài Nam đứng dậy, Bắc Thần Chung im ắng mà ra, đánh phía người áo đen từ bên trong tủ quần áo xuất hiện như quỷ.

Người áo đen không né tránh, tay phải vồ một cái, mấy chục đạo ma hỏa dâng lên mà ra, đem Lạc Hoài Nam bao phủ bên trong.

Lạc Hoài Nam vận khởi thiên địa độn pháp, cực kỳ thần kỳ biến mất khỏi chỗ cũ, sau một khắc xuất hiện tại một góc hẻo lánh nơi khác trong phòng.

Người áo đen trong mắt hai điểm đã hòa trở nên cuồng dã.

Một ngọn lửa màu đen từ trong thân thể của hắn tản ra, giống sương mù nặng nề, cuốn qua mặt đất.

Thân thể của hắn cũng trong nháy mắt biến mất, sau một khắc xuất hiện tại trước người Lạc Hoài Nam.

Lạc Hoài Nam không nói gì, người áo đen cũng không, đều rất bình tĩnh, nếu có người nhìn thấy hình ảnh này, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Bên trong gian phòng khắp nơi đều là vết tích của ma hỏa, chân bàn bắt đầu thiêu đốt, tản mát ra mùi khét, rất nhanh Bắc Khê Môn đệ tử ngoài viện sẽ bị kinh động.

—— tranh thủ thời gian.

Lạc Hoài Nam dùng ánh mắt ra hiệu.

Người áo đen giơ bàn tay lên, mang theo mấy chục đạo ma hỏa, hướng về hắn đánh tới.

Lạc Hoài Nam nghiêng người tránh chỗ yếu hại, không né tránh, chờ bàn tay của hắn rơi xuống.

Người áo đen trong mắt xuất hiện thần sắc do dự.

Lạc Hoài Nam hiểu lầm ý tứ của hắn, mỉm cười gật đầu.

Bàn tay của người áo đen rơi xuống.

Roi vào ngực Lạc Hoài Nam.

Bộp một tiếng trầm đục.

Khóe môi Lạc Hoài Nam tràn ra một đạo huyết thủy.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, hắn lúc này sẽ phản kích, đánh gãy cánh tay trái của đối phương, sau đó đối phương không địch lại rời đi, tưởng vui sẽ kết thúc ở đây.

Lạc Hoài Nam đột nhiên cảm giác có chút không đúng, nhìn về phía mắt người áo đen.

Người áo đen hai mắt đỏ như máu, có chút cảm giác điên cuồng.

Hắn không thu tay lại, tay phải chống lấy ngực Lạc Hoài Nam.

Ma hỏa mang theo lực sát thương kinh khủng, cuộn cuộn không dứt rót vào trong thân thể của Lạc Hoài Nam.

Chẳng lẽ là tẩu hỏa nhập ma?

Lạc Hoài Nam nghĩ đến.

Người áo đen ma hỏa bỗng nhiên mạnh gấp mấy lần!

Huyết ma công của hắn chỉ ít đã tu đến đệ ngũ trọng!

"Thì ra ngươi muốn giết ta."

Lạc Hoài Nam nghĩ thầm.

Trong mắt của hắn xuất hiện một vòng cảm xúc phức tạp, không biết là thất vọng hay là cái gì.

Ma hỏa mang theo vô tận sát ý, đã xâm nhập vào kinh mạch của hắn, mang đến tổn thương khó mà văn hồi.

Lạc Hoài Nam sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi.

Huyết thủy bao hàm Trung Châu Phái huyền công chân uy, như mũi tên rơi vào trên mặt người áo đen, đem miếng vải đen kia đục thủng trăm ngàn lỗ.

Miếng vải đen như hồ điệp bay múa tản ra, lộ ra gương mặt kia.

Gương mặt đỏ có chút đen, nhưng rất sạch sẽ, có loại cảm giác thân thiết.

Hắn là Liễu Thập Tuế.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 9: Cái chết của Lạc Hoài Nam

Liễu Thập Tuế thật lâu chưa từng xuất hiện, đã không còn là thiếu niên.

Ánh mắt của hắn vẫn trầm ổn như thế, đã hòa trong mắt lại có chút điên cuồng.

Bị huyết tiễn của Lạc Hoài Nam đánh lui, hắn mượn đây đất ma hỏa lần nữa xông vào, phi kiếm chém xuống!

Đồng thời, hữu quyền của hắn mang theo khói đen thiêu đốt đánh phía mặt Lạc Hoài Nam.

Lạc Hoài Nam kinh mạch bị hao tổn, nhưng mượn ngưng máu kia đã bức ra ma hỏa trong thân thể, đạo tâm thông suốt, gọi về Bắc Thần Chung!

Một đạo lưu quang điểm lệ chiếu sáng tiểu viện bị bóng đêm bao phủ.

Oanh một tiếng nổ vang, tường viện vỡ vụn, khí lãng cuồng bạo cuốn lên đá sỏi hướng về bốn phía tung ra, Bắc Khê Môn đệ tử canh giữ ở ngoài viện ngã xuống đất hôn mê.

Lạc Hoài Nam cảnh giới thực lực cao hơn Liễu Thập Tuế quá nhiều, dù là lúc này thương thế cực nặng, cũng không phải Liễu Thập Tuế có thể đối kháng chính diện.

Liễu Thập Tuế phi kiếm là rời Thanh Sơn về sau lại tu luyện từ đầu, phẩm giai vốn phổ thông, lập tức bị hủy, biến thành vô số mảnh vỡ.

Bắc Thần Chung phá vỡ ma hỏa đầy trời, trùng điệp đánh trúng lồng ngực của hắn.

Liễu Thập Tuế phun máu lui ra.

Lạc Hoài Nam hôm nay thụ thương liên tục hai lần, nhất là một lần sau bị Liễu Thập Tuế đánh lên, thương thế càng nặng, vì muốn an toàn, không muốn dừng lại, dùng thiên địa độn pháp tránh đi đây viện ma hỏa, đi vào không trung muốn đạp không rời đi.

Một đạo kiếm quang bỗng nhiên xuất hiện, trực tiếp xuyên thấu thân thể của hắn!

Đạo kiếm quang kia cực kỳ thanh lãnh mà mờ nhạt, rất khó bị phát hiện.

Lạc Hoài Nam kêu lên một tiếng đau đớn, nhìn dưới mặt đất khu dân cư không đáng chú ý kia, vung tay áo mà lên.

Một đạo lưu quang đánh về phía khu dân cư kia.

Còn có cường địch ẩn tàng, hắn ngay cả Bắc Thần Chung cũng bất chấp, cũng phải nhịn kịch liệt đau nhức rời đi.

Hai đạo hắc hỏa từ dưới chân Liễu Thập Tuế sinh ra.

Hắn nhảy đến không trung, ôm lấy chân của Lạc Hoài Nam.

Lạc Hoài Nam một chưởng đánh trúng phía sau lưng của hắn.

Nếu là bình thường, một chưởng này của hắn tuyệt đối sẽ đem Liễu Thập Tuế đánh chết, nhưng lúc này thụ thương quá nặng, uy lực nhỏ hơn rất nhiều.

Liễu Thập Tuế phun máu, nhưng không buông tay, hai tay như sắt đúc.

Đường phố đối diện khu dân cư sụp đổ.

Bắc Thần Chung lưu quang, bị đạo phi kiếm thanh lãnh từ trên cao quay trở lại chém vỡ.

Một người áo đen mang theo nón lá đạp không mà tới.

Không có kiếm, nàng làm sao có thể làm được?

Nhìn người áo đen tại trong tầm mắt cao tốc tới gần, Lạc Hoài Nam biết đến thời khắc quan trọng nhất.

Hắn vận dụng thủ đoạn ẩn tàng sâu nhất, còn không hoàn toàn nắm giữ, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Trong con mắt hắn xuất hiện một cái tiểu kim nhân.

Hắn cách không một chỉ điểm ra, bắn ra một đạo cột sáng giống như kim như ngọc.

Cột sáng kia mang theo vô thượng uy áp, tuyệt không phải tiêu chuẩn của người tu đạo Kim Đan kỳ, trực tiếp bao phủ phạm vi hơn mười trượng.

Vô luận người áo đen kia thân pháp nhanh cỡ nào, cũng không cách nào né tránh.

Chuyện phát sinh kế tiếp, lần nữa ngoài dự liệu của hắn.

Người áo đen mang nón lá kia đột nhiên biến mất.

Sau một khắc nàng xuất hiện tại trước người Lạc Hoài Nam, mang theo hơn mười đạo kiếm quang.

Những kiếm quang kia đến từ thân thể của nàng.

Cho dù thiên địa đột pháp cũng bất quá như thế.

Vô hình kiếm thể!

Lạc Hoài Nam nhớ tới Quá Nam Sơn đã từng miêu tả hình ảnh nào đó, chấn kinh dị thường.

Hắn nhìn vào mắt của người kia dưới nón lá, đoán được nàng là ai.

Triệu Tịch Nguyệt!

Hắn kêu to một tiếng, mười ngón đột nhiên hợp lại.

Bầu trời đêm biến hình, cuồng phong gào thét.

Phảng phất có hai tòa vô hình đại sơn, hướng về Triệu Tịch Nguyệt ép tới.

Triệu Tịch Nguyệt không tránh né, cứng rắn chịu một cái.

Lạc Hoài Nam tay nắm chặt cổ nàng.

Trên tay của hắn khắp nơi đều là vết rách, phun huyết tiễn.

Chỉ cần hắn dùng sức một chút, Triệu Tịch Nguyệt sẽ chết.

Nhưng không còn kịp nữa.

Liễu Thập Tuế nắm đầm mang theo hắc sắc ma hỏa, như thương long, rơi vào bụng của hắn.

Oanh một tiếng nổ vang.

Mây đêm bị cuồng phong thổi tan.

Ở giữa mơ hồ có một đạo thanh âm vỡ tan.

Cả tòa thành thị đều bị kinh động.

Trước bị Sơ Tử Kiếm đâm xuyên, lại chịu huyết ma công một kích toàn lực, Lạc Hoài Nam kim đan rốt cuộc không chịu nổi, vỡ vụn như vậy!

Sắc mặt hắn tái nhợt, ngón tay khẽ buông lỏng.

Triệu Tịch Nguyệt ngón tay như gió phát qua.

Cần cổ của hắn xuất hiện một vết máu.

Vết máu lấy tốc độ cực nhanh lan tràn.

Rắc một tiếng

Đứt ra.

.....

.....

Ba ba ba ba.

Bốn đạo tiếng va đập gần như đồng thời vang lên trong phế tích của tiểu viện.

Trong bụi mù, có thể trông thấy đầu lâu cùng thân thể của Lạc Hoài Nam.

Liễu Thập Tuế cùng Triệu Tịch Nguyệt đứng lên.

Hắn lại phun một ngụm máu.

Triệu Tịch Nguyệt không như thế, mặt dưới nón lá có chút tái nhợt.

Nàng đưa tay triệu hồi Sơ Tử Kiếm.

Liễu Thập Tuế đưa tay tiếp nhận.

Hai người liếc nhau, quay người biến mất trong đêm tối.

.....

.....

Tầng cao nhất của Trần Khí Các.

Cố Thanh đi tới trước cửa sổ, thần sắc chuyên chú bắt đầu giải trừ trận pháp ngoài cửa sổ, hai tay mang ra đạo đạo tàn ảnh, có thể suy ra tốc độ —— Bảo Thụ Cư đông gia nói không sai, lúc trước thời điểm hắn giải trừ trận pháp, cũng đã xác định sự thật này, mà không biết vì cái gì, Thừa Thiên kiếm ý tựa hồ đặc biệt thích hợp dùng để bày trận.

Cửa sổ mở một đạo khe nhỏ.

Triệu Tịch Nguyệt xuất hiện trong phòng, tay áo cùng sợi tóc mang theo mấy đạo kiếm quang, dần dần biến mất không còn.

Cố Thanh đem trận pháp ngoài cửa sổ một lần nữa bố trí lại, quay người đi đến bên cạnh nàng, lấy ra một cái hộp đưa tới trước miệng nàng.

Triệu Tịch Nguyệt một ngụm máu tươi nôn vào trong hộp, sau đó nàng đưa tay giặt xuống áo đen, cũng ném vào trong hộp.

Kiếm hóa cháy.

Trong chớp mắt, trong hộp huyết thủy cùng áo đen thiêu thành tro tàn.

Cố Thanh yên tâm một chút.

Sau đó gốc tam thanh thảo kia sẽ chông vào đám tro tàn, che đầy khí tức, nghĩ đến sẽ không có ai có thể phát hiện dị dạng.

Cho đến khi bọn hắn làm xong những chuyện này, người tu hành trong Trần Khí Các mới phản ứng được, tiếng xé gió vang lên, hiện đang hướng bên kia tiến đến.

Cố Thanh nhìn Triệu Tịch Nguyệt một chút.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Còn lưu lại chút vấn đề, nhưng đây không phải là vấn đề của chúng ta."

Cố Thanh hỏi: "Người kia là ai?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Liễu Thập Tuế."

Cố Thanh có chút giật mình, cảm khái nói: "Đúng vậy, cũng chỉ có chúng ta mới có thể làm chuyện này."

Một lát sau, hắn lại hỏi: "Bất quá tên kia đến cùng tính ra thế nào?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Không phải tính ra, mà là hắn thiết kế ra cái bẫy này."

.....

.....

Trong phé tích, thi thể Lạc Hoài Nam tách rời, đã mất khí tức.

Một cái nguyên anh từ nơi cổ của hắc lạng yên không một tiếng động bay ra.

Cái nguyên anh kia rất nhỏ, tản ra kim quang nhàn nhạt, nhìn rất là yếu ớt, tựa hồ gió đêm thổi sẽ có khả năng chôn vùi.

Nguyên anh bay vào bên trong giếng nước kia.

Hào quang của kiếm quang cùng pháp bảo chiếu sáng tiểu viện phé tích, rất nhiều người tu hành từ Trần Khí Các chạy tới.

Nguyên anh không dám lộ diện, bởi vì nó quá nhỏ yếu, tùy thời đều có thể tản mất, mà nó hiện tại cũng không dám tin tưởng một ai.

Tôi nay là bố cục mà hắc cùng Quá Nam Sơn thương lượng, ai có thể nghĩ tới vậy mà biến thành cạm bẫy thật sự, chẳng lẽ là Thanh Sơn Tông muốn giết mình?

Nguyên anh chìm đến chỗ sâu trong giếng nước, ngược dòng mà đi, ra khỏi thành nhập vào sông, đến chỗ không người mới bay lên, hướng về Vân Mộng Sơn phương bắc mà đi.

Hơn mười tòa sơn phong u tĩnh xuất hiện dưới bầu trời đêm, nơi này cách trung tâm Vân Mộng Sơn còn khoảng cách rất xa.

Nguyên anh bay đến phía dưới tuyết bích, tiến vào động phủ nào đó bị dây leo che lấp, dùng khí tức khởi động cấm chế.

Sâu trong động phủ trên bàn đá đặt một bình nhỏ màu xanh biếc.

Bình nhỏ màu xanh này không biết là lưu ly hay là phi thúy làm ra, tản ra ánh sáng yếu ớt.

Đây là pháp bảo mà hắc cực kỳ may mắn mới lấy được, có thể thu tập thiên địa linh khí, uẩn dưỡng nguyên anh.

Chỉ cần đi vào trong bình nhỏ, sẽ không cần lo lắng nguyên anh tan rã, tử vong như vậy.

Nguyên anh của Lạc Hoài Nam bay tới phía trên bình nhỏ.

Bỗng nhiên, mấy chục tia sáng cực nhỏ từ trên mặt bàn hiện lên, biến thành một tấm lưới đem nguyên anh trôi lại.

Những tia sáng này rất thẳng, nhìn tựa như là đường kẻ trên bàn cờ.

Chỗ đường kẻ tương giao, ngưng tụ thành điểm sáng như giọt sương, nhìn rất là rắn chắc, tựa như là quân cờ.

Nguyên anh trên mặt toát ra thần sắc hoảng sợ, muốn giấy dựa ra ngoài.

Xuy xuy!

Những tia sáng này rơi vào trên thân nguyên anh, phát ra thanh âm thiêu đốt.

Nguyên anh lộ ra thần tình thống khổ, bản nguyên bị hao tổn, trở nên càng thêm âm đạm.

Đồng Nhan từ chỗ sâu trong động phủ đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 10: Người chết như làn khói

Nguyên anh của Lạc Hoài Nam đình chỉ giấy dựa.

Tấm lưới ánh sáng như bàn cờ kia cũng không tiếp tục thu nhỏ.

Nguyên anh tung bay ở không trung phía trên chiếc bình nhỏ, nhìn Đồng Nhan đi đến trước bàn, trên mặt lộ ra cảm xúc không hiểu.

Loại tâm tình này rất nhạt, bởi vì nguyên anh vừa mới tân sinh, vốn rất nhạt.

Đồng Nhan ngồi xuống trên ghế đá, hai mắt cùng vị trí của nguyên anh vừa vắn ngang bằng.

Dung nhan của nguyên anh cùng Lạc Hoài Nam có chút giống nhau, nhưng lộ vẻ non nớt rất nhiều, cùng mặt Đồng Nhan cách khoảng cách rất gần nhìn nhau, hình ảnh có chút ý tứ.

"Thì ra ngươi vọng trộm đường thành nguyên anh, khó trách trong ba năm qua rất ít ở lại Vân Mộng Sơn, nghĩ đến đây chính là đường lui cuối cùng mà ngươi chuẩn bị cho mình?"

"Cũng không biết ngươi đang nói gì, còn không tranh thủ thời gian thả ta ra?"

"Ta nói có ý tứ là, ngươi đã hại chết sư muội, cho nên lương tâm bất an, dĩ thường sợ hãi, ngay cả đường thành nguyên anh cũng không dám để hai vị sư tôn biết được."

Nguyên anh trầm mặc một lát, nói: "Sư muội chính là vì cứu ta mà chết, muốn nói ta hại chết nàng, cũng không sai."

Đồng Nhan lắc đầu, nói: "Ngươi hiểu ý của ta, cần gì phải nói những lời này."

Nguyên anh tức giận nói: "Chẳng lẽ ngươi muốn nói ta giết sư muội ư!"

Đồng Nhan nói: "Nếu không phải như vậy, ngươi sợ cái gì? Vì sao đường thành nguyên anh cũng muốn giấu diếm tất cả mọi người?"

Nguyên anh nhìn chằm chằm vào mặt hắn nói: "Ngươi điên rồi sao? Tại sao ta phải giết chết sư muội?"

Đồng Nhan nói: "Đương nhiên là vì Vạn Lí Ti."

Nguyên anh lộ ra thần sắc hoang đường, nói: "Vạn Lí Ti có hai kiện!"

"Sư phụ cũng không biết chương môn đem Vạn Lí Ti của hắn lặng lẽ giao cho sư muội, đây đương nhiên là chuẩn bị vì ngươi, nếu như ngươi cũng không biết chuyện này, như vậy liền có lý do giết người đoạt bảo. Một khả năng khác càng lớn hơn, mặc dù có hai kiện Vạn Lí Ti, nhưng các ngươi có ba người, phân chia như thế nào?"

Đồng Nhan thanh âm không có cảm xúc chập trùng, thần sắc cũng rất bình tĩnh, tựa như đang giảng giải một sự tình rất bình thường.

Nguyên anh cười lạnh nói: "Đều là mọn cỏ. Chẳng qua là ngươi ghen ghét ta, bởi vì sư muội vì muốn cho ta sống mà tình nguyện chết mà thôi!"

Đồng Nhan mặt không biểu tình nói: "Dựa theo câu chuyện mà ngươi kể, đối tượng mà ta cần ghen ghét hẳn phải là Tinh Cừu."

Nguyên anh nói: "Ngươi có ý tứ gì?"

Đồng Nhan nói: "Chương môn quá thương ngươi, sư phụ quá thương tâm, không có hoài nghi ngươi, nhưng ta không giống vậy, ta không thích ngươi, ba năm qua ta bề quan chính là đang suy nghĩ chuyện này, suy nghĩ ngươi ở bên trong đóng vai nhân vật như thế nào, nghĩ rõ ràng rồi, ta liền bắt đầu nghĩ, làm sao mới có thể lặng yên không một tiếng động giết chết ngươi."

Trong động phủ trở nên rất yên tĩnh.

Thời gian rất lâu đều không có âm thanh vang lên.

Bình nhỏ màu xanh biếc, chiếu đến những tia sáng này, đem vách đá bôi vẽ giống như Minh giới.

Nguyên anh của Lạc Hoài Nam vốn âm trầm, lúc này bị bao phủ một vòng lục sắc, nhìn càng có chút dữ tợn.

"Bố cục này..... Quả nhiên là ngươi lập ra."

"Đúng vậy, không có quan hệ với Quá Nam Sơn bọn hắn. Bố cục này kỳ thật rất đơn giản, ta chỉ nói mấy câu tại Lưỡng Vong Phong, người thông minh kiếm tẩu thiên phong giống tập quán của Mã Hoa, tự nhiên sẽ nghĩ đến phương pháp này."

Đồng Nhan ngữ khí rất lạnh nhạt, không có ý vị đùa cợt.

Nguyên anh trầm mặc một lát, nói: "Đầu heo mập kia bị ngươi chơi đùa tựa như một món đồ chơi, thế mà còn dương dương tự đắc."

Đồng Nhan nói: "Liễu Thập Tuế có thể giết Quá Nam Sơn, đồng môn tương tàn cũng là kịch bản rất oanh động, nhưng Mã Hoa khẳng định sẽ đề nghị là ngươi, bởi vì hắn muốn lấy lòng ngươi."

Nguyên anh nói: "Đây là sự tình mạo hiểm, tính là lấy lòng gì?"

Đồng Nhan nói: "Mã Hoa biết ngươi háo danh, sẽ tiếp nhận cái bố cục này, thậm chí sẽ cảm tạ hấn, ta nói hấn thật sự rất thông minh."

Nguyên anh hỏi: "Ta không rõ ngươi dựa vào cái gì kết luận Liễu Thập Tuế sẽ mượn cơ hội này giết ta thật sự?"

"Thời điểm Liễu Thập Tuế bị trục xuất khỏi Thanh Sơn, biểu hiện của Tinh Cừ đã chứng minh quan hệ giữa bọn họ."

Đồng Nhan nói: "Chúng ta đều biết Liễu Thập Tuế là người thế nào, cho nên mới tuyển hấn đi Bất Lão Lâm, dạng người như thế sao có thể không vì Tinh Cừ làm điều gì đó?"

Nguyên anh nói: "Vấn đề là vì sao hấn cho rằng cái chết của Tinh Cừ có liên quan đến ta? Còn có Triệu Tịch Nguyệt. Ta biết ngươi từng đi Thần Mạt Phong, làm sao ngươi có thể thuyết phục nàng?"

Đồng Nhan nói: "Ta không cần thuyết phục nàng, bởi vì nàng căn bản không tin câu chuyện mà ngươi kể, Liễu Thập Tuế hiểu rõ Tinh Cừ, tự nhiên cũng sẽ không tin."

Nguyên anh nói: "Chẳng lẽ ngươi cũng biết Tinh Cừ?"

Đồng Nhan nói: "Ta từng chơi cờ với hấn, ta chưa bao giờ thấy người vô tình đến vậy."

Nguyên anh hơi châm chọc nói: "Không hổ là đánh cờ, thích suy nghĩ những chuyện này, nhưng ta không nghĩ ngươi sẽ vì Tinh Cừ thiết lập cái bẫy để giết ta."

Đồng Nhan nói: "Ta là vì sự muội."

Nguyên anh trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: "Đừng giết ta."

Đồng Nhan nói: "Ta không cho rằng ngươi có thể tìm ra lý do để thuyết phục ta."

Nguyên anh thành khẩn nói: "Nếu như thiện ác có thể tính toán, ta khẳng định là người tốt, bởi vì ta đã làm vô số chuyện tốt, chỉ làm một chuyện xấu, coi như vì để cho sự muội chết càng thêm có giá trị, ngươi cũng nên để cho ta còn sống. Ta hiện tại đã thực tình hối cải, ba năm qua chẳng lẽ ta còn không chứng minh được mình hay sao?"

Đồng Nhan nói: "Đây cũng là điểm mà ta không hiểu. Ngươi làm ra chuyện vô si như vậy, còn có thể thủ vững đạo tâm như thế nào? Trong ba năm qua biểu hiện của ngươi quá mức quỷ dị, bao quát cả việc ngươi đồng ý với kế hoạch của Lương Vong Phong, nguyên ý để Liễu Thập Tuế trọng thương, ngươi quá mức dũng cảm không sợ dạng này, tựa hồ là thật muốn làm người như Đạo Thánh, vì cái gì?"

Nguyên anh thần sắc chuyên chú hỏi: "Ngươi bây giờ đã rõ ràng nguyên nhân sao? Ta cũng rất muốn biết."

Đồng Nhan nói: "Đó là bởi vì ngươi khát vọng thống khổ cùng bị tổn thương, dùng thứ này để xóa đi tội nghiệt quá khứ, mới có thể làm cho đạo tâm bình tĩnh."

Nguyên anh trầm mặc thời gian rất lâu, nói: "Thì ra là dạng này."

"Vì cái gì? Ngươi bây giờ có thể không sợ tử vong, lúc ấy lại làm ra lựa chọn vô si như vậy?"

Đồng Nhan nhìn chăm chăm vào mắt nguyên anh hỏi.

Nguyên anh của Lạc Hoài Nam tân sinh, phi thường yếu ớt, tại bên trong cục này đã sớm phải chết, sở dĩ có thể sống đến hiện tại bởi vì hấn muốn biết đáp án.

Nguyên anh thở dài nói: "Trước mặt sinh tử, khẳng khái dễ, thông dong khó."

Đồng Nhan nói: "Ngươi tại trong bụng tuyệt trùng đã thật lâu sao?"

"Nói đúng ra chỉ có không đến nửa ngày, nhưng cảm giác của ta lại giống như là nửa đời."

Lạc Hoài Nam trầm mặc một lát, tiếp tục nói: "Cánh giới tu hành càng cao, cảm xúc càng ít, nhưng ta không thoát khỏi được loại cảm xúc kia."

Đó là sợ hãi đối với kết thúc của bản thân.

Tráng lệ tuần đạo, dừng cảm hi sinh, đồng dạng là phán đoán tự chủ của mỗi người.

Lạc Hoài Nam không biết cái gì mới là chính xác, chỉ là đưa ra lựa chọn của mình.

"Kỳ thật cho đến khi ngươi hỏi ta vấn đề này, ta mới nghĩ rõ ràng mình không sai, người tu đạo vốn nên tham sống sợ chết."

Hấn nói: "Sai lầm duy nhất của ta là không nên vô tri mà không sợ trực diện sinh tử khảo nghiệm, mà nên tránh càng xa một chút thì hơn."

Đồng Nhan nói: "Có lẽ lời của người nói có đạo lý, nhưng người đã lựa chọn trực diện sinh tử, nhưng không thông qua khảo nghiệm, vậy sẽ phải trả giá rất đắt."

Lạc Hoài Nam trầm mặc thời gian rất lâu, nói: "Nếu có kiếp sau, hi vọng còn có thể gặp lại."

Đồng Nhan tầm mắt hơi thấp, nói: "Vẫn là quên đi."

Mấy chục đạo tia sáng như bàn cờ thu hẹp vào trong.

Xuy xuy mấy tiếng vang.

Một đạo khói xanh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 11: Ai đến trả lời vấn đề này?

Quê Hoa thành rất phổ thông, nhưng sau một đêm đã trở thành địa phương nổi danh nhất toàn bộ Triều Thiên đại lục.

Bắt đầu từ sáng sớm, vô số ánh mắt chú ý cùng những phi liễn, kiếm quang cùng nhau rơi xuống.

Bầu không khí trong thành dị thường kiềm chế khẩn trương, ngay cả chó cũng không dám phát ra tiếng sủa, cụp đuôi trốn ở trong động.

Phía trên đá xanh ẩm ướt chiếu ra vô số thân ảnh, không biết có bao nhiêu người đang tìm kiếm ở trên phố.

Thanh Thiên Ti bắt đầu tra án, cấm bắt luận dân chúng rời đi, toà tiểu viện đã biến thành phế tích kia càng biến thành cấm địa, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần.

Trong phế tích thỉnh thoảng sáng lên hào quang của bảo châu, ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng thờ dóc của bầy chó săn tìm dấu vết.

Các đệ tử Trung Châu Phái canh giữ ở bốn phía phế tích, trong ánh mắt tràn đầy lửa giận cùng bi thống, hướng chỗ sâu nhìn lại còn có thể nhận thấy một tia mờ mịt.

Đại sư huynh lại chết như thế ư? Điều này sao có thể?

Một vị lão giả khô gầy đứng trên không phía trên một chỗ dân trạch phế tích khác bên ngoài hơn mười trượng, sắc mặt khó coi tới cực điểm, toàn thân tản ra khí tức âm trầm.

Hắn là Trung Châu Phái trưởng lão Nhâm Thiên Trúc, cảnh giới thâm bất khả trắc, sớm đã đến Hóa Thần Kỳ đỉnh phong.

Ai cũng có thể tưởng tượng được cái chết của Lạc Hoài Nam mang đến xung kích như thế nào với Trung Châu Phái, cũng có thể tưởng tượng ra tâm tình lúc này của Nhâm Thiên Trúc.

Mọi người đừng nói là an ủi, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn một chút.

Nhâm Thiên Trúc bỗng nhiên thu liễm khí tức, nhìn về phía nơi hào quang dâng lên, nói: "Tôi."

Vị quan viên bên cạnh hắn nghe vậy giật mình, đi theo nghênh đón.

Quan viên là Thanh Thiên Ti chỉ huy sứ Trương Di Ái, chính là nhân vật trọng yếu trong triều đình, nghe được tin dữ đã đi cả đêm đến nơi này.

Cùng Thanh Thiên Ti chỉ huy sứ mấy đời trước đồng dạng, hắn cũng xuất thân từ Trung Châu Phái.

Trong ánh bình minh phương đông hạ xuống một chiếc kiệu nhỏ màu xanh.

Trương Di Ái không biết thân phận của người trong kiệu, nghĩ thầm xảy ra đại sự kinh thiên động địa này, chẳng lẽ vợ chồng chương môn cũng không tới ư?

Nhâm Thiên Trúc cảnh giới cao thâm, địa vị cũng cực cao, đối với chiếc kiệu nhỏ kia lại cực kì cung kính, nói: "Vất vả tiền bối."

Gió sớm phát động màn xanh, trong kiệu truyền đến một giọng ôn hòa, mời Trung Châu Phái đạo hữu nén bi thương, sau đó biểu thị nàng cần yên tĩnh xem xét.

Nhâm Thiên Trúc tự mình đem kiệu nhỏ đưa đến trong phế tích, sau đó mang theo môn hạ đệ tử tránh ra bên ngoài đường phố.

Trương Di Ái thấp giọng hỏi: "Sư huynh, vị này là?"

Nhâm Thiên Trúc nói: "Thầy Nguyệt Am thái thượng trưởng lão."

Trương Di Ái nghe vậy kinh hãi, nghĩ thầm Thầy Nguyệt Am thái thượng trưởng lão thân phận cỡ nào, thế mà nhanh như vậy đã chạy tới Quế Hoa thành, tất nhiên là chương môn tự mình ra mặt nhờ giúp đỡ.

Ánh mắt của hắn vượt qua tường viện đã sụp đổ hơn một nửa, rơi vào bên trên kiệu nhỏ, sinh ra một chút hi vọng —— hung đồ che giấu khí tức vô cùng tốt, Thanh Thiên Tử vận dụng nhiều loại pháp khí đều không tìm được dấu vết gì, hẳn là lão thủ trong nghề ám sát, nhưng Thầy Nguyệt Am tinh nghiên Lưỡng Giới Thông, tất nhiên sẽ có phát hiện.

"Đêm qua tại sao trong thành lại có nhiều người tu hành như vậy?" Nhâm Thiên Trúc hỏi.

Trương Di Ái đã được thuộc hạ hồi bẩm, đem sự tình đại hội đấu giá của Trần Khí Các nói một lần.

Nhâm Thiên Trúc thần sắc lạnh lùng, nói: "Ta nhanh đến xem những người kia."

Trương Di Ái nghĩ đến chuyện phiền toái kia, nhẹ giọng nói: "Đến cũng được, chỉ là Thanh Sơn Tông Thần Mạt Phong chủ có ở đó, sư huynh chớ có xúc động."

Nhâm Thiên Trúc nghe vậy giật mình, hỏi: "Tại sao nàng lại ở đây?"

Lúc này chiếc kiệu nhỏ kia đã rời khỏi phế tích tiểu viện.

Trương Di Ái không kịp đáp lời, cùng Nhâm Thiên Trúc hai người đi đến trước kiệu.

"Có dấu vết của yêu hỏa, còn có khí tức của huyết ma công, xác nhận tà phái dư nghiệt, chỉ là còn có hai điểm còn không hiểu."

Trong kiệu nhỏ thanh âm ôn hòa dần dần thấp xuống, dường như vị Thầy Nguyệt Am thái thượng trưởng lão này cũng cảm thấy kỳ quái.

Trương Di Ái cùng Nhâm Thiên Trúc thần sắc trở nên càng thêm nghiêm túc, không dám bỏ qua bất luận một chữ nào.

"Trong đó một đạo kiếm ý rất nhạt, nhưng..... Là Thanh Sơn. Một đạo kiếm ý khác rõ ràng lạ lẫm, nhưng luôn cảm thấy từng gặp ở nơi nào."

Nghe lời này, Trương Di Ái đột nhiên cảm giác được gió sớm rơi vào trên mặt trở nên dị thường rét lạnh, thậm chí có chút rát lên.

Năm đó Triệu Tịch Nguyệt tại Minh Thúy Cốc bị Trung Châu Phái Nguyên Anh trưởng lão ám sát, đã tạo thành một trận sóng lớn.

Hôm nay Lạc Hoài Nam vậy mà lại chết!

Hắn xuất thân Trung Châu Phái, lại là mệnh quan triều đình, tự nhiên không nguyện ý để tình thế phát triển theo phương hướng này.

Nhâm Thiên Trúc nghe câu nói này, thần sắc lại trở nên càng thêm lạnh nhạt, cũng có thể nói lạnh lùng, đối với kiệu nhỏ khom mình hành lễ, nói: "Vất vả tiền bối."

Trong kiệu nhỏ truyền ra một tiếng thờ dài, sau đó ngược gió sớm mà lên, dần dần tan biến bên trong ánh bình minh.

Trương Di Ái không do dự, trực tiếp quay người ngăn ở trước người Nhâm Thiên Trúc, nhìn chằm chằm vào hắn nói: "Sư huynh, mời tinh táo!"

Nhâm Thiên Trúc hừ lạnh một tiếng, giậm phất hai tay áo.

Trương Di Ái không dám cứng rắn ngăn cản, không làm sao hơn đành tránh đi.

Nhâm Thiên Trúc thân hình đột nhiên mờ đi, biến mất khỏi chỗ này.

.....

.....

Mấy tức sau.

Bên trong Trần Khí Các ngoài mười dặm nổi lên một trận gió.

Nhâm Thiên Trúc thân ảnh hiển lộ, nhìn về phía trên lầu, nghiêm nghị quát: "Triệu Tịch Nguyệt đi ra!"

Cái tiếng quát này to như lôi đình nổ vang, thật lâu không ngừng.

Trong lầu cuồng phong gào thét, lương trụ kẹt kẹt rung động, biển bài rơi xuống, bụi mù nổi lên bốn phía, dường như muốn sụp đổ.

Trần Khí Các đông gia từ rạng sáng đã chạy tới, chính là bởi vì chuyện kia mà đau đầu, phát hiện có người nháo sự, càng phần nộ đến cực điểm, phát tay áo đi vào, hướng về dưới lầu nhìn lại, nhìn thấy thân ảnh của Nhâm Thiên Trúc, sắc mặt đột biến, liền quỳ đến trên mặt đất.

Những người tu hành khác nhìn hình tượng này, đoán được thân phận của vị lão giả kia, mặt lộ vẻ sợ hãi, hành lễ tránh đi, trong vô thức nhìn về phía trên lầu.

Tầng cao nhất truyền đến thanh âm cửa phòng mở ra.

Triệu Tịch Nguyệt đi ra, Cố Thanh đi phía sau của nàng.

Nàng đi đến lan can, ở trên cao nhìn xuống nhìn tên Trung Châu Phái trưởng lão này, thần tình lạnh nhạt.

.....

.....

"Đêm qua thời điểm tử sợ, ngươi ở đâu?"

Nhâm Thiên Trúc nhìn chăm chăm Triệu Tịch Nguyệt trên lầu hỏi, ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm.

Từ sơ thời điểm là thời gian Bắc Khê Môn đệ tử canh giữ ở bên ngoài tiểu viện xác nhận, cũng là lúc cả tòa Quế Hoa thành nghe được tiếng vang.

Càng là thời gian Lạc Hoài Nam tử vong.

Triệu Tịch Nguyệt không nói gì.

"Ngươi đang thỉnh cầu trợ giúp hay là thăm vấn phạm nhân?"

Cố Thanh đi về phía trước một bước, đi tới bên lan can nói: "Nếu như là cái trước, chúng ta có thể phối hợp, nếu như cái sau, ngươi dựa vào cái gì đặt câu hỏi?"

Nhâm Thiên Trúc cũng không để ý tới hắn, chỉ nhìn chăm chăm Triệu Tịch Nguyệt trầm giọng nói: "Bên trong hung đồ giết chết Lạc sư diệt, lưu lại một đạo Thanh Sơn kiếm ý, ngươi giải thích thế nào?"

Nghe lời này, người tu hành trong lầu cùng các quân sự Trần Khí Các chấn kinh dị thường, nghĩ thầm đây là chuyện gì?

"Ngươi cùng Trung Châu Phái ta có thù cũ, lại vừa vặn không hiểu xuất hiện tại bên trong tòa thành nhỏ này, ta đương nhiên muốn tới hỏi ngươi một câu."

Nhâm Thiên Trúc nhìn chăm chăm Triệu Tịch Nguyệt nghiêm nghị nói: "Ngươi là đáp không được hay là không dám đáp? Đừng tưởng rằng ngươi là Thanh Sơn phong chủ, ta không dám làm gì ngươi!"

Có người tu hành tham gia đấu giá hội muốn giải thích tại sao Triệu Tịch Nguyệt lại xuất hiện ở đây, nhưng ở phía dưới uy áp của Hóa Thần Kỳ trưởng lão, đúng là không cách nào mở miệng nói chuyện.

Gió hơi nhẹ phát lên, Thanh Thiên Ti chỉ huy sứ Trương Di Ái rút cục chạy tới, trực tiếp đi đến sau lưng Nhâm Thiên Trúc, thấp giọng nói mấy câu.

Nhâm Thiên Trúc hơi hít một hơi, uy áp phát ra giảm đi đôi chút.

Trung Châu Phái đệ tử cùng Thanh Thiên Ti quan viên cũng chạy tới, biết được nguyên do sự tình.

——bên trong Trần Khí Các đấu giá hội đêm qua có kiện vật phẩm là tam thanh thảo.

Toàn bộ tu hành giới đều biết, Triệu Tịch Nguyệt cần tam thanh thảo phá cảnh nhập Du Dã, như vậy nàng xuất hiện ở đây, tự nhiên là chuyện rất đương nhiên.

Thanh Sơn Tông tìm kiếm tam thanh thảo đã rất nhiều ngày.

"Bất cứ chuyện gì cũng nên có trước sau."

Cố Thanh bình tĩnh nói: "Tiền bối cần hỏi chính là, đêm qua tại sao Lạc Hoài Nam sư huynh lại vừa vặn xuất hiện trong tòa thành này, mà không phải chúng ta."

Câu nói này rất có đạo lý, lại rất không nói đạo lý.

Bởi vì Lạc Hoài Nam đã chết, không có cách nào trả lời vấn đề này.

"Vậ đạo Thanh Sơn kiếm ý kia giải thích như thế nào?"

Nhâm Thiên Trúc thu liễm khí tức một chút, nhưng y nguyên nhìn chăm chăm Triệu Tịch Nguyệt, lúc nào cũng có thể phát ra một kích lòi đình.

Hắn là cường giả Hóa Thần Kỳ đỉnh phong, mặc kệ Triệu Tịch Nguyệt thiên phú cao ra sao, cũng chỉ có một đường nhận lấy cái chết.

Những đệ tử Trung Châu Phái cũng nhìn về phía tầng cao nhất, ánh mắt cảnh giác mà phần nộ.

Triệu Tịch Nguyệt không trả lời vấn đề này, trả lời Trung Châu Phái..... Là vô số tiếng kiếm rít.

Suru suru suru!

Hon mười đạo kiếm quang chiếu sáng bầu trời Quế Hoa thành.

Thanh Sơn Tông đệ tử đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Hung phạm là ai?

Thanh Sơn cách Dự quận có chút xa xôi, đến hơi trễ.

Cầm đầu chính là Thượng Đức Phong trưởng lão Trì Yên, còn có Quá Nam Sơn, Cố Hàn, Mã Hoa, Yêu Tùng Sam các đệ tử Lưỡng Vong Phong, trên thân mang theo sương bụi.

Nhìn cục diện bên trong Trần Khí Các, Trì Yên thần sắc lạnh lùng, nói: "Quý phái muốn vây công phong chủ bản môn ư?"

Lúc tiếng nói ngừng lại, hơn mười thanh kiếm lần nữa chiếu sáng cả lầu, phi kiếm kiêu dũng không đồng nhất treo trên không trung, kiếm ý lẫm lẫm, bên trên lưng trụ xuất hiện vết rách sâu cạn không đồng nhất.

Những người tu hành tham gia đấu giá hội làm sao dám dừng lại, nhao nhao tránh ra khỏi lầu.

Trương Di Ái đi đến trước người Trì Yên, giải thích vài câu.

Yêu Tùng Sam ở bên nghe được, cảm thấy thật sự hoang đường, quát: "Triệu sư thúc là ai, làm sao lại làm chuyện như vậy!"

Lôi Nhất Kinh càng nhìn đệ tử Trung Châu Phái bốn phía trực tiếp mắng lên: "Ngậm máu phun người! Các ngươi muốn chết sao!"

Trì Yên sắc mặt âm trầm nói: "Ta có thể hiểu được tâm tình bây giờ của trên dưới quý phái, nhưng ta hi vọng các ngươi thanh tỉnh đầu óc một chút."

Triệu Tịch Nguyệt xuất hiện tại Quế Hoa thành, là bởi vì gốc tam thanh thảo.

Toàn bộ tu hành giới đều biết nàng đang tìm kiếm vật này.

Nàng cũng không phải thần tiên thực sự, làm sao có thể tính ra Lạc Hoài Nam cũng sẽ xuất hiện ở đây?

"Cái đạo Thanh Sơn kiếm ý kia, là Thủy Nguyệt Am thái thượng trưởng lão tự mình phán định, chuyện này không thoát liên quan với Thanh Sơn Tông các ngươi."

Nhâm Thiên Trúc sắc mặt càng âm trầm hơn Trì Yên, lạnh giọng nói: "Ta rất muốn biết các ngươi định giải thích thế nào."

Quá Nam Sơn, Cố Hàn, Mã Hoa thần sắc vẫn luôn rất ngưng trọng, lúc này nghe được câu này, sắc mặt càng trở nên vô cùng khó coi.

Bởi vì bọn hắn đại khái đã đoán được đạo Thanh Sơn kiếm ý kia từ đâu mà tới.

"Ta có lẽ biết là ai, chỉ là..... có chút khó tin."

Quá Nam Sơn ngữ khí trầm trọng nói.

Nhâm Thiên Trúc cùng Trương Di Ái bỗng nhiên quay người, còn có vô số đạo ánh mắt cũng rơi vào trên người hắn.

"Là ai?" Tri Yến trầm giọng hỏi.

Quá Nam Sơn trầm mặc một lát, nói: "Hắn là Liễu Thập Tuế."

"Không sai, chuyện này không có quan hệ gì tới Thần Mạt Phong."

Một đạo thanh âm có chút lãnh đạm vang lên.

Đồng Nhan từ nãy sớm ngoài lầu đi vào trong.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Tịch Nguyệt cùng Cố Thanh bên lan can trên tầng cao nhất, khẽ gật đầu thăm hỏi.

Triệu Tịch Nguyệt nhẹ gật đầu, mang theo Cố Thanh quay người vào nhà, Yêu Tùng Sâm cùng Lôi Nhất Kinh ngự kiếm mà lên, đứng ngoài cửa trông coi.

Đồng Nhan cùng Quá Nam Sơn ba người ánh mắt đụng nhau, thần sắc đều rất ngưng trọng.

Các đệ tử Thanh Sơn rất khiếp sợ, Trung Châu Phái đệ tử cùng Thanh Thiên Tỉ quan viên có chút mờ mịt.

Cái tên Liễu Thập Tuế này nghe rất quen tai.

Đồng Nhan nhìn về phía Nhâm Thiên Trúc, nói: "Sur thúc, có từng phát hiện vết tích của huyết ma tà công không?"

Nhâm Thiên Trúc hí mắt, nói: "Không sai, làm sao mà ngươi biết?"

Đồng Nhan trầm mặc một lát, nói: "Vậy thật là hắn."

Bỗng nhiên có người nghĩ tới: "Liễu Thập Tuế? Có phải là chính là Thanh Sơn khí đồ?"

Các đệ tử Thanh Sơn Lưỡng Vong Phong có mặt đều trầm mặc không nói, các đệ tử Trung Châu Phái thì mặt lộ vẻ chấn kinh.

Câu nói này mang tới ký ức cho rất nhiều người.

Trời sinh đạo chủng Liễu Thập Tuế, cùng Triệu Tịch Nguyệt, Trắc Như Tuế đồng dạng, đã từng là tương lai Thanh Sơn Tông trọng điểm bồi dưỡng, lần thứ nhất thừa kế đại hội liền tiến vào Lưỡng Vong Phong bắt đầu học kiếm. Kết quả tại Trục Thủy trừ yêu không có khống chế lại tham lam, vụng trộm ăn yêu đan, lại bắt đầu trộm luyến tà phái công pháp, bị phê đi tu vi, đoạn đi kinh mạch, trục xuất Thanh Sơn.....

Đây là một việc rất mất mặt của Thanh Sơn Tông, tu hành giới không có người nào dám nhắc tới, nhưng rất nhiều người đều nhớ rất rõ ràng.

Nghe Đồng Nhan nói, chẳng lẽ giết chết Lạc Hoài Nam chính là người này?

"Xem ra thật sự hắn đã gia nhập vào tà phái, không biết dùng phương pháp gì chữa trị kinh mạch, thậm chí còn gia nhập Bất Lão Lâm."

Quá Nam Sơn thần sắc ngưng trọng nói: "Đây thật là chuyện khiến người chấn kinh."

Trong lầu trở nên an tĩnh dị thường.

Thời gian rất lâu đều không có người nói chuyện.

Nhâm Thiên Trúc cảm thấy có chút không đúng.

Tiểu viện phệ tích có vết tích huyết ma tà công còn có Thanh Sơn kiếm ý lưu lại, đồng thời thỏa mãn hai điều kiện này, dẫu mắt khắp Triều Thiên đại lục xác thực chỉ có một mình Liễu Thập Tuế.

Nhưng vì sao những đệ tử trẻ tuổi như Đồng Nhan cùng Quá Nam Sơn, ngay cả hiện trường đều không đi đã có thể nghĩ đến người này?

Lúc này ngoài lầu có tiếng phi liên đáp xuống.

Hòa Quốc Công từ Triều Ca Thành chạy tới.

Xảy ra đại sự như vậy, triều đình nhất định phải biểu lộ thái độ của mình.

Nghe xong Trương Di Ái báo cáo, Hòa Quốc Công trầm mặc một lát, cảm thấy suy luận của Đồng Nhan cùng Quá Nam Sơn có lý, nhưng còn có mấy vấn đề.

"Còn một người là ai?"

"Đương nhiên cũng là thích khách Bất Lão Lâm."

"Hắn dùng kiếm gì?"

Hòa Quốc Công nhìn chăm chăm Trương Di Ái truy vấn.

Trương Di Ái đáp không được.

Bỗng nhiên có bạch hạc truyền thư phá ánh bình minh mà tới.

Thủy Nguyệt Am gửi thư.

Thái thượng trưởng lão nhớ ra đạo kiếm ý thứ hai đến từ thanh kiếm nào.

Thanh kiếm kia gọi là Sơ Tử.

Trong lâu người tu hành tuổi trẻ không có phản ứng gì.

Nhâm Thiên Trúc cùng Tri Yến còn có Hòa Quốc Công thì sắc mặt đột biến, không nói gì nữa.

.....

.....

Đứng tại bên ngoài tiểu viện đã biến thành phế tích, Quá Nam Sơn cúi đầu, hai cánh tay xuôi ở bên người nắm chắc thành quyền, ống tay áo run nhè nhẹ, lộ ra rất khó xử. Cổ Hàn cùng Mã Hoa liếc nhau, nhìn thấy chán kinh cùng không hiểu trong mắt lẫn nhau, chuyện này rốt cuộc như thế nào, rõ ràng chỉ là làm giả, làm sao Lạc Hoài Nam lại bị giết chết?

"Có khả năng là thất thủ hay không?" Cổ Hàn hỏi.

Mã Hoa thanh âm khẽ run nói: "Khả năng quá nhỏ, coi như Liễu Thập Tuế không chế xảy ra vấn đề, nhưng Lạc đạo hữu cảnh giới thực lực đến mức nào, sao có thể xảy ra chuyện gì? Ta chỉ có thể có một loại khả năng, đó chính là Liễu Thập Tuế sớm đã gia nhập vào Bất Lão Lâm, mượn đề nghị của chúng ta, đột nhiên gây khó khăn, mới có thể giết chết Lạc đạo hữu."

Quá Nam Sơn không nói gì, sắc mặt càng thêm tái nhợt, nếu thật như thế, như vậy Lạc Hoài Nam chết chính là tội lỗi của hắn.

Mã Hoa sắc mặt cũng rất yếu ớt, nhìn tựa như là một đêm rõ ràng thức trắng, đôi môi bởi vì khăn trương mà run nhè nhẹ, ngay cả âm thanh đều trở nên có chút không rõ ràng.

"Ngày đó người tại Lưỡng Vong Phong đã nói đến trợ giúp Liễu Thập Tuế như thế nào, ta mới nghĩ ra phương pháp như vậy, chỉ là không nghĩ tới, cuối cùng lại biến thành kết cục như vậy."

Hắn nhìn Đồng Nhan nói.

Đồng Nhan nhíu mày, không nói gì.

Quá Nam Sơn có chút tức giận, nghĩ thầm đây là trốn tránh trách nhiệm sao? Đây vốn chính là Lưỡng Vong Phong cùng Lạc đạo hữu thương định, cùng Đồng Nhan lại có quan hệ gì?

Cổ Hàn nhìn Thanh Thiên Ti quan viên trong phế tích đang thu thập dấu vết yêu hỏa, bỗng nhiên nói: "Ta vẫn không tin Thập Tuế sẽ nhập ma thật sự, khẳng định có vấn đề gì."

Mã Hoa bất an hỏi: "Những chuyện đó trước tiên không cần phải để ý đến, tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

"Ta sẽ đem tất cả tiền căn hậu quả của việc này đều bẩm báo cho sư phụ cung cấp phán đoán, bất kỳ trừng phạt nào ta đều có thể tiếp nhận, chỉ hi vọng có thể mau chóng tra được manh mối, bắt được hung phạm, an ủi Lạc đạo hữu trên trời có linh thiêng. Nhìn Nhâm trưởng lão lúc trước tựa hồ có chút sinh nghi, người cứ đẩy lên trên người chúng ta trước, sau đó ta sẽ giải thích."

Quá Nam Sơn nhìn Đồng Nhan nói.

Đồng Nhan trầm mặc một lát, nói: "Như thế cũng tốt."

Hắn từ trong tay áo lấy ra một cái bình nhỏ lưu ly lục sắc, ngón tay có chút dùng sức, tan thành phấn mịn, vẩy vào trên mặt đất trước phế tích.

Cổ Hàn hỏi: "Đây là vật gì?"

Đồng Nhan nói: "Đây là đồ chơi khi còn sống sư huynh thích nhất."

Cổ Hàn không nói gì nữa.

Bốn người đứng trước phế tích, trầm mặc không nói.

Phương xa bỗng nhiên có mấy đạo pháo hoa dâng lên.

Đó là tín hiệu tuyên bố giải cấm, người tu hành cùng cư dân bên trong Quê Hoa thành có thể tự do xuất nhập.

Tại pháo hoa chiếu rọi, tiểu viện sập thành phế tích nhìn rất giống một ngôi mộ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 13: Liễu Thập Tuế không thấy ánh mặt trời

Tầng mây dưới vách núi Thiên Quang Phong, bị mặt trời lằng lằng chiếu rọi, nhìn tựa như cánh đồng tuyết.

Triệu Tịch Nguyệt đứng bên vách đá, nhìn phong cảnh phía dưới, bỗng nhiên muốn đi Bạch thành, nhưng sau một khắc đã đem ý nghĩ này nghiền nát trong lòng.

Một tiếng thở dài vang lên.

Nàng xoay người sang chỗ khác, nhìn đạo thân ảnh cao lớn kia, hành lễ nói: "Bái kiến chương môn đại nhân."

Thanh Sơn chương môn đứng trước tấm bia đá, chấp tay nhìn chỗ kia, nói: "Đây là lần đầu tiên người tới đỉnh Thiên Quang Phong à?"

Ánh mắt của Triệu Tịch Nguyệt cũng theo đó dời đi, rơi vào trên cái vỏ kiếm kia, cưỡng ép đè nén chấn kinh trong lòng, nhẹ nói: "Đúng thế."

"Lúc trước nghĩ đến tuy người là truyền nhân tái thế của Tiểu sư thúc, cuối cùng niên kỷ quá nhỏ, có rất nhiều sự tình về sau từ từ nói cho người cũng không ngại, hiện tại xem ra, cách làm này có chút không ổn, bởi vì trước khi người làm việc, tựa hồ cũng không quen việc hỏi thăm ý kiến của người khác."

Chương môn xoay người lại, đi đến bên cạnh nàng, nhìn vạt đậm biển mây phía dưới vách đá.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Thừa Thiên chỉ là một cái vỏ kiếm ư? Loại chuyện này coi như ta hỏi được cũng không có ý nghĩa."

Chương môn nói: "Cái gọi là bí mật này, xác thực không có ý nghĩa gì, hôm nay ta muốn người tới, chủ yếu là muốn hỏi một chút về cái chết của Lạc Hoài Nam."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Không liên quan gì đến ta."

Chương môn nói: "Tình Cữu chưa chắc đã chết, vì sao người nhất định muốn hấn phải chết?"

Ngay tại lúc này, nếu như còn nói không liên quan gì đến ta, khó tránh khỏi có chút vô lễ.

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc một lát, nói: "Hấn muốn Tình Cữu chết, ta liền muốn hấn chết."

Chương môn nói: "Bất cứ chuyện gì cũng không thể giấu diếm được tất cả mọi người."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Cũng tỷ như các người đều đã đoán được, lại không hề làm gì? Ta đợi các người ba năm, các người đã không làm, vậy ta sẽ tự mình làm."

Chương môn nói: "Ba năm qua biểu hiện của Lạc Hoài Nam quá tốt, ngay cả ta đều có chút dao động, mà một mực vẫn không có chứng cứ."

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Trung Châu Phái cũng không có chứng cứ."

Chương môn nói: "Không sai, các người thiết kế cái bẫy này rất tốt, dù có người hoài nghi người cũng không tìm được bất cứ chứng cứ gì, mà người người tìm cũng sẽ vĩnh viễn không bắt được người."

Vô luận là Bảo Thụ Cư hay là Hồ quý phi, đều không có bất cứ lý do cùng dũng khí nào để bắt đứng Thần Mạt Phong.

Chương môn nói tiếp: "Nhưng người có nghĩ tới, chuyện này sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa chúng ta cùng Vân Mộng Sơn hay không?"

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Cuối cùng xuất thủ chính là Đồng Nhan, đây là đệ tử Trung Châu Phái tự giết lẫn nhau."

Chưởng môn nói: "Nếu quả như thật để người khác đoán được cái gì, sẽ xảy ra vấn đề, bốn chữ sinh linh đồ thân này có thể dùng một chút."

Thanh Sơn Tông cùng Trung Châu Phái khai chiến, đoạn lịch sử mà Tinh Cửu ban đầu suy luận ở Triều Ca Thành kia sẽ phát sinh.

Triệu Tịch Nguyệt nói: "Ta không nghĩ nhiều như vậy."

"Vẫn là nói người căn bản lười nghĩ? Cái quan viên kia gọi là Thi Phong Thần sao? Là cái tên này đi, hần kiềng kị đối với người chưa chắc hoàn toàn không có đạo lý."

Chưởng môn đột nhiên hỏi: "Có phải người đã đoán được hần là ai hay không?"

Triệu Tịch Nguyệt trầm mặc thời gian rất lâu, không trả lời câu hỏi của hần, hỏi: "Sơ Tử kiếm là kiếm của ai?"

Chưởng môn cũng không trả lời vấn đề của nàng.

.....

.....

Không đơn giản như vậy.

Triệu Tịch Nguyệt đứng bên sườn núi, nghe tiếng kêu vui sướng của đám viên hầu bên trong Thần Mạt Phong, ở trong lòng lặng yên suy nghĩ.

Đêm đó sau khi gặp gỡ Hồ quý phi, Thần Hoàng để Kim cung phụng đem Sơ Tử kiếm chuyển giao cho nàng, đã biểu thị chuyện này không đơn giản.

Sơ Tử kiếm rất cường đại, ở trong tay của nàng thậm chí không kém gì Phát Tử Kiếm, cho nên đêm đó mới có thể một kiếm làm Lạc Hoài Nam trọng thương.

Cố Thanh đi tới sườn núi, thấp giọng nói: "Đã tra rõ ràng, là kiếm của độn kiếm giả."

Triệu Tịch Nguyệt có chút bất ngờ, nhíu mày hỏi: "Là vị ở trên biển kia sao?"

Huyền Âm phái Tam tổ sư ẩn tàng sâu trong lòng đất, mà cũng không có sở trường ngự kiếm, vị Đế vương tôn kia bây giờ hần là tại phụ cận Đại Trạch công mai rùa, vậy cũng chỉ có thể là vị Thông Thiên cảnh Kiếm Tiên kia.

Cố Thanh nhẹ gật đầu, thần sắc rất ngưng trọng.

Trong truyền thuyết, vị Thông Thiên cảnh Kiếm Tiên bị Thanh Sơn kiếm trận làm cho phải ẩn mình trong sương mù ngoài hải đảo cùng Tây Hải Kiếm Thần hiện tại có chút liên quan.

Thần Hoàng mượn kiếm giết người, đến tốt cùng ý muốn như thế nào? Mục tiêu của hần là Tây Hải kiếm phái hay là Bất Lão Lâm? Hay hoặc là hần chỉ là muốn cùng Thanh Sơn liên thủ chấn nhiếp Trung Châu Phái?

Nghĩ đến những chuyện này, sắc mặt Triệu Tịch Nguyệt càng thêm tái nhợt, ho hai tiếng.

Chiến dịch giết Lạc Hoài Nam, nàng bị thương không nhẹ, tại bên trong Trần Khí Các vì ẩn tàng thương thế lại tiêu hao rất nhiều chân nguyên, lúc này rất suy yếu.

Cố Thanh nhìn nàng một cái, có chút bận tâm.

"Truyền thư Cửu Phong, ta muốn bế quan."

Triệu Tịch Nguyệt mắt nhìn phương bắc, quay người hướng trong động phủ đi đến.

Cố Thanh gọi thiếu niên họ Nguyên, giao phó vài câu, nói: "Ta cũng muốn bắt đầu bế quan, nếu như Mai Hội bắt đầu, nhớ kỹ đánh thức ta."

Hàn vụ bao phủ cả cánh đồng tuyết, không cách nào tiến hành đạo chiến, Mai Hội tự nhiên cũng sẽ không tổ chức.

Ngày mà Mai Hội bắt đầu, liền đồng nghĩa hàn vụ sắp tán.

Thiếu niên họ Nguyên minh bạch ý tứ của hần, cũng mơ hồ đoán được bọn hần đi làm những chuyện gì, có chút bất an nói: "Ta sẽ không nói với bên kia."

Cố Thanh cười sờ lên đầu của hần, không nói gì thêm.

Thiếu niên họ Nguyên nghĩ đến chuyện này, cảm khái nói: "Không ngờ lại là Liễu Thập Tuế, thì ra hần không có quên Tinh sư thức."

"Ta đã từng nói, hần mới là đại sư huynh Thần Mạt Phong chúng ta."

Cố Thanh nói với hắn: "Mặt khác mời bên kia giúp đỡ để ý thôn kia, ta cũng không muốn sự phụ sau khi trở về sẽ tức giận."

Thiếu niên họ Nguyên cảm thấy rất đau đầu, nói: "Người xác nhận bên kia sẽ giúp chúng ta?"

Cố Thanh không nói gì, hướng trong rừng cây dưới vách đá đi đến.

Địa phương hắn bề quan không phải động phủ, mà là gian phòng nhỏ đã từng ở thời gian rất lâu trong rừng cây.

Trong rừng cây đám khí kêu vang, biểu thị hoan nghênh đối với hắn.

Cố Thanh trầm mặc không nói.

Năm đó Liễu Thập Tuế trộm nuốt yêu đan, hiện ra dị tượng, bị Thượng Đức Phong nhốt vào trong trần ma ngục, ngày đêm chịu hình phạt, mắt thấy sắp sửa xảy ra chuyện.

Hắn nhớ kỹ Tình Cừ trước khi rời đi giao phó, viết tờ giấy giao cho hầu tử, để bọn chúng đi mời viện binh.

Ngày hôm sau, Liễu Thập Tuế đã được thả ra.

Cho tới bây giờ, Lương Vong Phong đệ tử còn tưởng rằng đây là ý tứ của chương môn đại nhân.

Lúc ấy Cố Thanh cũng không biết là ai xuất thủ, nhưng những năm qua hắn cùng hầu tử giao lưu càng nhiều, sớm đã biết lúc ấy bọn chúng đi ngọn núi nào.

.....

.....

Thời điểm Triệu Tịch Nguyệt bị ám sát, Trung Châu chương môn phụ nhân đã từng tới Thanh Sơn để giải thích.

Lần đó Triệu Tịch Nguyệt cũng chưa chết.

Liễu Thập Tuế là Thanh Sơn khí đồ, nhưng Lạc Hoài Nam chung quy đã chết rồi.

Cho nên Thanh Sơn chương môn tự mình đi Vân Mộng Sơn một lượt.

Hai trăm năm địa vị một lần.

Mấy ngày sau, Trung Châu Phái cùng Thanh Sơn Tông liên hợp ban ra dụ lệnh, xác nhận Liễu Thập Tuế là chân hung trong cái chết của Lạc Hoài Nam, yêu cầu thiên hạ đồng đạo trợ giúp lùng bắt, vô luận là đệ tử tông phái nhà ai, hay là tán tu không có môn phái, chỉ cần có thể giết chết hoặc là bắt được Liễu Thập Tuế, hoặc là có thể cung cấp đầy đủ tin tức chuẩn xác, trợ giúp Trung Châu Phái cùng Thanh Sơn Tông giết chết hoặc bắt Liễu Thập Tuế, đều có thể đạt được hai phái cộng đồng khen thưởng.

Làm lãnh tụ chính đạo tu hành giới, lại là đại sự như vậy, Trung Châu Phái cùng Thanh Sơn Tông ban thưởng tự nhiên cực kỳ kinh người.

—— hai loại công pháp cao cấp cùng hai kiện Thiên giai pháp bảo.

Chân dung của Liễu Thập Tuế xuất hiện ở bên trên cửa thành, trên đường phố, trong túp lều, tất cả địa phương trên Triều Thiên đại lục.

Thậm chí bên trên bảo thuyền liên liên thông viễn hải đều có chân dung của hắn.

Dung nhan, tính tình, đặc điểm công pháp của hắn, cả thế gian đều biết.

Với cảnh giới thực lực của hắn tự nhiên không có tư cách được xưng là đệ tử kiếm giả.

Nhưng trên thực tế hắn cùng ba vị đệ tử kiếm giả kia không có gì khác biệt.

Hắn sẽ bị truy sát cả đời, một khắc không được thờ dốt, cũng không còn cách nào nhìn thấy mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 14: Dù sao mặt trời vẫn sẽ sáng tỏ

Ngoài Thanh Sơn có một sơn thôn nhỏ nhỏ.

Nhà của Liễu Thập Tuế ngay ở chỗ này.

Phổ thông bách tính tự nhiên không biết những chuyện phát sinh trong tu hành giới, sinh hoạt bên trong tiểu sơn thôn không gặp phải bất cứ quấy rầy nào.

Liễu phụ Liễu mẫu y nguyên lao động mỗi ngày, sinh hoạt giống những năm trong quá khứ, mặc dù đã dần dần già, thân thể y nguyên khoẻ mạnh, hàm răng đã biến thành màu đen, nhìn cực kì tinh thần.

Trên ngọn cây sâu trong núi có hai vị tán tu đang đứng.

Một vị tán tu châm chọc nói: "Khẳng định là Liễu Thập Tuế trộm đan dược Thanh Sơn cho bọn hán dùng, chỉ bằng điểm này cũng là tội chết, bất quá xem ra xác thực rất có hiếu tâm."

Mặt tên tán tu khác sắc mặt tái nhợt nói: "Liễu Thập Tuế giết Lạc Hoài Nam, địa vị bên trong Bát Lão Lâm tất nhiên rất cao, chúng ta làm như vậy Bát Lão Lâm sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?"

"Sợ cái gì? Nơi này gần Thanh Sơn như thế, Bát Lão Lâm nào dám xuất hiện?"

Vị tán tu kia nghe rồi cười một tiếng, nói: "Chúng ta trời cha mẹ của hán lại, buộc hán hiện thân, đến lúc đó hoặc là giết chết, hoặc là đưa đến Thanh Sơn, cầm được công pháp, pháp bảo của Trung Châu cùng Thanh Sơn, sau này còn ai dám chọc chúng ta?"

Nói xong câu đó, hán chuẩn bị rời ngọn cây, bất lấy Liễu phụ Liễu mẫu, dùng thủ đoạn tàn nhẫn bức ra chỗ ẩn thân của Liễu Thập Tuế.

Về phần vạn nhất Liễu phụ Liễu mẫu thật sự không biết, hán nên như thế nào để Liễu Thập Tuế biết được phụ mẫu tại trong tay của mình..... Hán hoàn toàn không nghĩ tới.

Kết quả xấu nhất cũng chính là Liễu phụ Liễu mẫu bị hán làm nhục mà chết, không có chỗ xấu gì khác.

Bỗng nhiên hán cảm thấy hơi khác thường, hướng dưới chân nhìn lại, thần sắc khê biến.

Thời tiết cuối hè, lá cây trên cành lúc này bỗng nhiên kết lên một tầng băng sương.

Sau đó, giữa mi tâm của hán xuất hiện một cái lỗ.

Một lát sau, máu từ trong lỗ tràn ra ngoài.

Lông mày của hán ngưng kết một tầng băng sương, dần dần trên thân cũng phủ lên một tầng băng sương, sớm đã không còn hô hấp.

Cho đến khi tử vong tiến đến, hán cũng không thể nhìn thấy đạo kiếm quang xuyên thấu đầu lâu của mình.

Mà tên tán tu còn lại, tự nhiên cũng không thể nhìn thấy kiếm quang.

Hán nhìn đồng bạn đã chết, thân thể không ngừng run rẩy, sợ hãi không cách nào nói thành lời.

Trong rừng rơi xuống một trận tuyết.

Tên tán tu kia đoán được điều gì, ở trong lòng càng không ngừng điên cuồng gào thét: tuyết lưu! Tuyết lưu!

Thân thể của hán bị hàn ý đông cứng, cũng không còn cách nào đứng vững ở trên nhánh cây, trực tiếp ngã xuống mặt đất.

Hán nào dám chạy, quỳ gối trong gió tuyết đối với bầu trời không ngừng dập đầu, dùng hết lực lượng, dùng điểm này biểu thị thành ý của mình.

Àm! Âm! Âm! Âm!

Trán của hán rách đến kịch liệt, theo động tác dập đầu, huyết thủy vẩy ra tứ tán.

Hán tinh thần có chút hoảng hốt, không rõ vì sao đại nhân vật của Thanh Sơn Tông lại che chở cho người nhà tên khỉ đồ kia.

Hay là nói điều này đại biểu uy nghiêm của Thanh Sơn Tông không thể xâm phạm?

Tuyết lưu như thác nước.

Hán ý thấu xương.

Hắn cảm nhận được đạo ý chí kia, làm sao còn dám dừng lại, lộn nhào chạy ra ngoài, đồng thời cũng đem đạo ý chí kia mang theo ra ngoài.

——son thôn là cấm địa của Thanh Sơn, không cho phép ai tới gần.

.....

.....

Phía tây An quận có tòa tiểu trấn.

Liễu Thập Tuế mang theo nón lá, hành tẩu bên trên con đường lớn duy nhất của thị trấn.

Bị toàn bộ đại lục truy nã là chuyện rất phiền phức, nhưng không tính đặc biệt nguy hiểm.

Hắn không có tư cách trở thành độn kiếm giả, Thanh Sơn đại trận sẽ không mỗi giờ mỗi khắc tìm kiếm tung tích của hắn.

Người tu hành số lượng quá ít, quan phủ cùng nha dịch trên thế gian lại rất khó phát hiện hắn.

Chỉ cần hắn bảo trì cẩn thận, không đi loại địa phương như Triều Ca Thành, không tới gần thâm sơn lĩnh mạch khả năng có tu hành tông phái, liền không cần quá mức lo lắng mình sẽ bị người phát hiện.

Bất Lão Lâm cùng những tà phái kia có thể ẩn giấu nhiều năm, tự nhiên có đạo lý riêng.

Liễu Thập Tuế nghĩ đến những chuyện này, đứng ở trước quán trà, gọi một bát trà lạnh.

Phía trước đường đi bỗng nhiên vang lên tiếng thét chói tai, có bụi mù dâng lên.

Hắn hướng bên kia nhìn lại, phát hiện là một con ngựa bị kinh sợ, kéo toa xe mạnh mẽ đâm tới bốn phía, đã tạo thành rất nhiều tình hình nguy hiểm.

Gió vén màn xe, bên trong tựa như là người một nhà, nam tử đang dùng lực kéo cương ý đồ để kinh mã dừng lại, phụ nhân sắc mặt tái nhợt, hài tử trong lòng không ngừng kêu khóc.

Người bình thường không cách nào ngăn kinh mã, có thể ngăn cản kinh mã tất nhiên phải là người tu hành.

Trong tiểu trấn sẽ rất ít xuất hiện người tu hành, một khi xuất hiện đó chính là sự tình rất dễ thấy.

——cho nên mình không nên quan chuyện này.

Liễu Thập Tuế nghĩ đến những chuyện này, đi đến trên đường.

Chiếc xe ngựa kia mất thấy sắp sửa đụng vào bên đường, xe hư người chết.

Gió nổi lên, Liễu Thập Tuế xuất hiện bên con ngựa, đưa tay ôm lấy cổ ngựa.

Kinh mã thế như dã hỏa, thế mà bị cánh tay nhìn như phổ thông của hắn cản lại, không cách nào tiến thêm một bước!

Ba ba hai tiếng nhẹ vang lên, đế giày của hắn bụi mù hơi nổi lên, ông tay áo cánh tay trái vỡ ra hai lỗ hồng.

Kinh mã phát ra một tiếng tê mình thống khổ, móng trước mềm nhũn, liền quỵ xuống, bị hắn nắm bên trong tay trái.

Xe ngựa bỗng nhiên đình chỉ, phụ nhân cùng nam tử trong xe trực tiếp té ngã, hài tử trong lòng phụ nhân bay ra.

Liễu Thập Tuế đưa tay bắt lấy đứa bé kia, ôm trong cánh tay phải.

Tiếng kinh hô bỗng nhiên biến mất, trên đường vô cùng yên tĩnh.

Mấy trăm ánh mắt rơi vào trên người hắn.

Liễu Thập Tuế xác nhận kinh mã đã tỉnh, đem hài tử trả lại cho phụ nhân, đi trở về quán trà bên đường, uống xong trà lạnh, buông xuống hai tiền đồng, hướng về bên ngoài trấn đi đến.

Nhìn đạo thân ảnh rời đi kia, dân chúng trên đường chấn kinh im lặng, cho đến đạo thân ảnh kia hoàn toàn biến mất, tiếng nghị luận mới ầm ầm vang lên.

.....

.....

Đi vào trong rừng cây bên ngoài trấn, Liễu Thập Tuế cảm thấy có chút không đúng, nhìn qua chỗ sâu trong rừng cây nói: "Ra đi."

Một lát sau, hai tên người trẻ tuổi còn có một vị trung niên nhân hơi có vẻ tang thương đi ra.

Một người tu hành tuổi trẻ nhìn Liễu Thập Tuế không hiểu hỏi: "Chẳng lẽ người không biết toàn bộ Triều Thiên đại lục đều đang đuổi giết người ư? Tại sao lại vì loại chuyện này bại lộ hành tung?"

"Ta nghĩ là tiểu trấn xa xôi, sẽ rất ít có người tu hành xuất hiện, coi như bị người phát hiện vết tích, khi đó ta cũng đã sớm đi xa."

Liễu Thập Tuế giải thích rất chân thành.

Người trẻ tuổi kia cười khò nói: "Chúng ta cùng vị đạo huynh này có một số việc cần làm, tại bên trong sơn môn có chút không tiện, thế là hẹn trên trấn, vừa mới bắt gặp hình ảnh này."

Liễu Thập Tuế nói: "Quý phái là?"

Người trẻ tuổi kia chỉ vào một người trẻ tuổi khác nói: "Chúng ta đều là đệ tử Tam Thanh Phái."

Liễu Thập Tuế cảm thấy có chút quen tai, nghĩ thầm hẳn là nghe qua ở nơi nào.

Trung niên nhân kia nói: "Ta chính là một tán tu, không môn không phái."

"Khắp nơi đều có người tu hành đang tìm người, kết quả lại bị chúng ta vô ý đụng tới, thật không biết chúng ta là vận khí tốt, hay là vận khí kém."

Tên Tam Thanh Phái đệ tử kia trên mặt lộ ra cảm xúc bi tráng.

Mà tên đệ tử Tam Thanh Phái còn lại tự giễu cười một tiếng nói: "Chúng ta biết không phải đối thủ của người, chỉ muốn âm thầm đi theo, rất cẩn thận, không nghĩ tới vẫn bị người phát hiện."

Có thể tìm ra Liễu Thập Tuế, liền có khả năng đạt được Trung Châu Phái cùng Thanh Sơn Tông ban thưởng, đây đương nhiên là chuyện tốt.

Vấn đề ở chỗ, Liễu Thập Tuế ngay cả Lạc Hoài Nam đều có thể giết chết, lúc này phát hiện hành tung của bọn hắn, làm sao có thể để bọn hắn sống sót?

Tên tán tu kia bỗng nhiên nhìn Liễu Thập Tuế nói: "Hoặc là ta có thể nghĩ biện pháp giúp người tranh thủ một chút thời gian, đương nhiên đầu tiên người phải hứa hẹn không giết chúng ta."

Liễu Thập Tuế suy nghĩ, nói: "Tốt."

Hai tên đệ tử Tam Thanh Phái không minh bạch ý tứ, thần sắc giật mình.

Tên tán tu kia bỗng nhiên xuất thủ, pháp khí như bóng ma từ bên trong ống tay áo bay ra, đánh úp về phía sau lưng hai tên đệ tử Tam Thanh Phái.

Ầm ầm hai tiếng nổ vang, trong rừng cây bụi mù bao phủ.

Hai tên đệ tử Tam Thanh Phái không chết.

Bởi vì một đạo phi kiếm lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 15: Làm việc như thế ai có thể sống?

Món pháp khí âm độc kia đã bị chém thành hai đoạn, rơi trên mặt đất, như rắn độc bị chém giết.

Hai tên đệ tử Tam Thanh Phái kinh sợ dị thường, nhìn tên tán tu kia hô: "Trần đạo huynh, người muốn làm gì?"

Vị tán tu họ Trần kia sắc mặt tái nhợt, nhìn Liễu Thập Tuế chấn kinh không hiểu hỏi: "Vì sao người lại ngăn ta?"

Liễu Thập Tuế nói: "Giết chết hai tên đồng đạo diệt khẩu, sau đó lại giúp ta che đậy, thuận tiện đem chuyện giết người vu oan đến trên người ta?"

Tên tán tu kia lo lắng giải thích: "Như thế người mới có thể tin tưởng ta, không phải sao?"

"Từ đạo lý mà nói, ta xác thực nên tiếp nhận."

Liễu Thập Tuế nhìn hấn nói: "Nhưng ta không thích như vậy."

Nói xong câu đó, sâu trong đồng tử của hấn bỗng nhiên dấy lên hai điểm yêu hỏa, đỏ tươi dị thường, khí tức phát ra trở nên dị thường cuồng dã.

Tên tán tu kia kinh hô một tiếng, gọi ra pháp khí, đang muốn ngự không đào tẩu.

Ầm ầm ầm ầm!

Hơn mười đạo quang quyền sinh ra quanh người Liễu Thập Tuế, hướng về tên tán tu kia đánh tới.

Những nắm đấm kia cũng không phải chân thực, hai màu đỏ đen hỗn tạp, chính là huyết ma công dùng lực lượng yêu hỏa thôi động!

Đầy trời đều là yêu hỏa ma quyền, tên tán tu kia còn nơi nào trốn được.

Chỉ nghe một trận thanh âm dày đặc như đánh vào bao cát vang lên, phía ngoài thân thể tán tu xuất hiện hơn mười vết lõm, trùng điệp ném tới mặt đất, lập tức không còn sinh cơ.

Liễu Thập Tuế nhìn về phía hai tên đệ tử Tam Thanh Phái.

Tam Thanh Phái đệ tử sắc mặt tái nhợt, nhưng không có ý tứ đào tẩu, tay bấm kiếm quyết nói: "Mặc dù không rõ vì sao vừa rồi ngươi muốn cứu chúng ta, nhưng bây giờ xin động thủ đi!"

Liễu Thập Tuế hỏi: "Vì sao các ngươi muốn giết ta?"

Tam Thanh Phái đệ tử nói: "Yêu nhân phản môn nhập ma, sát hại chính đạo tiền bối giống như ngươi, đương nhiên người người có thể tru diệt!"

Liễu Thập Tuế nói: "Nói có lý, các ngươi cũng không phải yêu nhân, vậy vì sao ta phải giết các ngươi?"

.....

.....

Liễu Thập Tuế về tới trên trần, hai tay mang theo hai tên Tam Thanh Phái đệ tử hôn mê, tựa như xách theo hai con gà.

Thông qua chiếc xe ngựa đã tổn hại nghiêm trọng kia, hấn tìm được khách sạn mà gia đình kia ở, để chương quỹ mặt mũi tràn đầy hoảng sợ mang theo tới gian phòng.

Cửa phòng mở ra, tên nam tử kia dụi dụi mắt, phát hiện là vị tiên sư vừa rồi cứu tính mệnh cả nhà mình, mặt lộ vẻ kinh hãi, trực tiếp quỳ đến trên mặt đất.

Vị phụ nhân kia cũng tranh thủ thời gian quỳ xuống, đỡ gáy hài tử, càng không ngừng nói cảm tạ.

"Làm phiền các ngươi giúp đỡ dễ ý một chút, chờ bọn hấn tỉnh lại, nói cho bọn hấn biết chuyện gì xảy ra."

Liễu Thập Tuế đem hai tên Tam Thanh Phái đệ tử hôn mê để tới trên sàn nhà, lưu lại chút bạc vụn, quay người rồi đi.

.....

.....

Không thể ngự kiếm, kiếm quang quá dễ thấy.

Cũng không thể đi bộ, như thế quá chậm.

Không thể đi chỗ quá náo nhiệt, dễ bị người phát hiện.

Cũng không thể đi vách núi quá u tĩnh hiểm trở, nơi đó rất dễ gặp phải người tu hành.

Cho nên Liễu Thập Tuế lựa chọn tại trong núi rừng cách quan đạo không xa chạy thật nhanh.

Nhưng hấn không ngờ chính là ở loại địa phương này rất dễ dàng gặp phải một loại người: đạo tặc.

Hấn dừng bước, nhìn xem mười mấy tên đạo tặc đang vây quanh đồng lửa nhậu nhẹt, thần sắc giật mình.

Sau lưng đám đạo tặc có một chiếc xe, không nhìn thấy thi thể, nhưng có mùi máu tươi rất rõ ràng.

Hơn mười tên đạo tặc thần sắc hoảng sợ nhìn hấn, không nói gì, bọn hấn rất rõ ràng, tại bên trong rừng sâu núi thẳm dám một mình tiến lên, tuyệt đối không phải hạng người phàm tục.

Liễu Thập Tuế hỏi: "Các ngươi cướp của giết người?"

Một tên đạo tặc phản ứng cực nhanh, liên thanh hô: "Không có! Không dám! Chúng ta chỉ đoạt xe vải tơ này, thương nhân bị thương, không chết!"

Một tên đạo tặc khác run giọng nói: "Thương nhân ngay trên quan đạo cách đây mười dặm, tiên sư cũng có thể đi xem!"

Ánh mắt Liễu Thập Tuế rơi vào trên đao đâm đạo tặc dùng để cắt thịt dê.

Trên đao đều có chút máu.

Hai tên đạo tặc kia lo lắng gân xanh đều lộ ra, liên thanh nói: "Máu dê! Tuyệt đối là máu dê!"

Hai tên Tam Thanh Phái đệ tử cùng tán tu đã chết kia, còn chưa kịp thông tri nơi khác, chỉ cần mình không làm ra động tĩnh gì, hẳn là sẽ an toàn.

Chỉ ít trước ngày mai hai tên Tam Thanh Phái đệ tử kia tỉnh lại.

Liễu Thập Tuế nghĩ như vậy, chuẩn bị rời đi, bỗng nghĩ đến nếu như người nhà bên trên tiểu trấn kia tại trên đường gặp phải bọn đạo tặc này, chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.

Hắn hỏi: "Ai là đại ca dẫn đầu?"

Bọn đạo tặc lo sợ bất an, không có người đáp lời, nhưng mấy người đều lặng lẽ nhìn phía một hán tử mặt mũi tràn đầy dữ tợn.

Tên hán tử kia hung tợn nhìn về, từ bên trên giá nướng thịt dê gỡ xuống đao sắt, tuyệt vọng hô một tiếng, hướng Liễu Thập Tuế bỏ tới.

Một tiếng vang giòn, tên thủ lĩnh đạo tặc kia đã mất đầu, thẳng tắp ngã xuống đất.

"Về sau không được làm đạo phi nữa, như thế không tốt, mà lại nguy hiểm."

Liễu Thập Tuế chỉ vào cổ thi thể không đầu trên mặt đất, đối với bọn đạo phi nói: "Các ngươi nhìn, tựa như dạng này."

Hắn vốn chuẩn bị nói thêm gì đó.

Bọn đạo phi phát ra tiếng thét hoảng sợ, như chim muông tán ra, trốn hướng nơi núi rừng sâu.

Liễu Thập Tuế suy nghĩ, không đi truy sát.

Hành tung của hắn sắp bại lộ.

Hắn không thể tiếp tục tới điểm liên lạc của Bất Lão Lâm.

Trời cao mây nhạt.

Yêu hỏa từ dưới chân hắn sinh ra.

Gió nổi lên, giữa rừng núi xuất hiện một đạo tàn ảnh.

Mấy tức sau, hắn đã biến thành một cái chấm đen nhỏ trên ngọn núi tiếp theo.

.....

.....

Hai ngày sau.

Phía dưới ngọn núi vô danh nào đó có đạo khe cốc, thế núi cực dốc, thủy thế cực hung.

Trong lòng suối trái đầy tảng đá hoặc lớn hoặc nhỏ, sóng nước đánh vào phía trên, phát ra thanh âm âm âm như sấm.

Bên trong tiếng nước như sấm bỗng nhiên truyền đến một tiếng va đập ngọt ngào, tựa như là bao tải đổ đầy gạo, từ trên tường trực tiếp rơi vào trên phố.

Một lát sau, Liễu Thập Tuế từ bên trong dòng nước chảy xiết nổi lên, có chút khó khăn đem thân thể giấu trong khe đá, bảo đảm sẽ không bị người hoặc dị cầm trên bầu trời phát hiện.

Hắn toàn thân ướt đẫm, sắc mặt tái nhợt, trên quần áo còn vương vết máu, ngực hơi hẫm, rõ ràng là thụ tổn thương cực nặng.

Bộ ngực hắn lõm xuống không phải bị tảng đá bên trong khe cốc đụng vào, mà là bị một kiện pháp bảo đánh trúng.

Đêm qua hần bị mấy tên cường giả tán tu đuổi kịp, song phương triển khai chiến đấu kịch liệt, cuối cùng hần bị ép vào tuyệt cảnh.

Mất thấy thời điểm sắp bị vây giết, hần cắn răng nhảy vào một đầu sông ngầm trên núi.

Những tán tu cường giả kia không dám ở bên trong hoàn cảnh hắc ám như vậy tiếp tục đuổi giết, đành phải tìm cách khác.

Sông ngầm xuyên qua dãy núi, phân vô số đầu, trong đó một đầu từ trong vách đá của ngọn núi vô danh này rơi xuống.

Hần tin tưởng những tán tu kia hần là không cách nào xác định vị trí của mình.

Mặc dù may mắn sống tiếp, nhưng cũng không đại biểu an toàn, hần có thể cảm giác được nguy hiểm vẫn còn ở đó.

Ánh mắt hần xuyên qua khe đá, rơi vào trong bầu trời.

Nơi xa ảm ảm có thể thấy được kiếm quang.

Không biết là Thanh Sơn Tông hay là Vô Ân Môn, nơi này cách Hải Châu cũng không xa, Tây Hải kiếm phái cao thủ khả năng cũng rất lớn.

Nếu như lúc này hần bị cao thủ những tông phái này phát hiện, hần phải chết không nghi ngờ.

Một lão thư sinh bỗng nhiên xuất hiện bên trong khe cốc.

Hần nhìn Liễu Thập Tuế trong khe đá cảm khái nói: "Thật không rõ người giống như ngươi làm thế nào sống đến bây giờ."

Liễu Thập Tuế cười vui vẻ, răng rất trắng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 16: Bất Lão Lâm cứu người vô số

Vị lão thư sinh này chính là Nhất Mao Trai tiền bối năm đó đã mang Liễu Thập Tuế rời khỏi tiểu thôn.

Câu nói kia là cảm khái của hần, cũng không cần Liễu Thập Tuế trả lời.

Liễu Thập Tuế từ trong khe đá bò lên, mắt nhìn kiếm quang phía chân trời.

Lão thư sinh lấy ra bút lông, chấm chút thanh thủy bên trong khe cốc, ở trên không trung viết mấy chữ.

Một đạo thanh quang hiện lên, thân ảnh của hần cùng Liễu Thập Tuế đã biến mất.

Không bao lâu sau, hai đạo kiếm quang tuần tự rơi vào bên bờ khe cốc.

Hai người tu hành trung niên hiện ra thân hình, một vị là Thanh Sơn Bích Hồ Phong trưởng lão Lôi Minh, đã là Du Dã trung cảnh, một người khác là Tây Hải kiếm phái cao thủ Tiền Tư Tài.

Tiền Tư Tài cười lạnh nói: "Lại chạy rồi, xem ra dạo chơi trong núi một thời gian dài, xác thực am hiểu đào hang."

Câu nói này rõ ràng đang muốn châm chọc Thanh Sơn Tông, Lôi Minh nhìn hần một cái, mặt không biểu tình nói: "Vậy gia hòa ở bên biển quá lâu, có phải sẽ giỏi mò cá hay không?"

Tiền Tư Tài hừ lạnh một tiếng, không để ý đến hần nữa.

Xác nhận khí tức của Liễu Thập Tuế đã biến mất, hai người thu hồi kiếm thức, riêng phần mình phục mệnh.

.....

.....

Trong động phủ rất khô ráo, dạ minh châu tỏa ra tia sáng u ám.

Liễu Thập Tuế từ bên trong mình tưởng tỉnh lại, dò xét bốn phía, nghĩ thầm không biết là động phủ vị tiền bối cao nhân nào, cảm chế rất cường đại, lại rơi

vào trong tay Bất Lão Lâm.

Lão thư sinh đưa qua một viên đan dược màu sắc xích hồng.

Liễu Thập Tuế tiếp nhận đan dược, mượn trên bàn thanh thủy nuốt vào, hơi điều tức chút đã hòa tan, nhìn lão thư sinh cảm kích cười một tiếng.

Năm đó vị lão thư sinh Nhất Mao Trai này cùng Trung Châu Phái Ngụy Thành Từ đem hấn từ trong sơn thôn mang đi.

Bây giờ Ngụy Thành Từ đã chết mấy năm, lão thư sinh trở thành người quen biết duy nhất của hấn bên trong Bất Lão Lâm.

Lão thư sinh thở dài nói: "Làm việc như ngươi sớm muộn sẽ bị phát hiện."

Liễu Thập Tuế biết hấn muốn nhắc tới chuyện gì, gãi đầu một cái, nói: "Biết không nên để ý, nhưng thân thể không bị khống chế."

Lão thư sinh nói: "Mấy năm trước đem ngươi câu đi, xem ra rất đúng, người giống như ngươi không nên hành tẩu trên thế gian này."

Liễu Thập Tuế hiểu kì hỏi: "Tại trong mắt ngài, ta là hạng người gì?"

Lão thư sinh nói: "Tóm lại không phải là người của Bất Lão Lâm."

Liễu Thập Tuế nói: "Bên trong Bất Lão Lâm có tiền bối giống như ngài, vậy có hạng người khác biệt cũng chẳng có gì lạ."

Chỗ như Nhất Mao Trai, vậy mà lại có một vị thích khách Bất Lão Lâm, tự nhiên có cơ sở có thể nói.

Bất quá trong động phủ không có rượu, lão thư sinh cũng không có hứng thú kể cổ sự, dặn dò vài câu liền rời đi.

Hơn mười ngày sau, Liễu Thập Tuế thương thế đã ổn định, mở ra cấm chế, đi đến ngoài động phủ, nhìn dãy núi lồng lộng, đầy mắt màu xanh, nghĩ thầm nơi này là nơi nào?

Có gió từ bên kia sơn dã thổi tới, thuận vách đá mà lên, phát động hoa đại ngoài động phủ, rơi vào trên mặt của hấn.

Hấn ngửi được trong gió có chút vị mặn, còn có chút mùi tanh rất nhạt, mới biết được nơi này cách bờ biển cũng không xa.

Vùng biển kia hẳn là Tây Hải.

Cùng với gió biển, lão thư sinh xuất hiện lần nữa, nói: "Đi thôi."

Liễu Thập Tuế không hỏi đi chỗ nào, đơn giản thu thập vài thứ, lại đi rừng hoang ngoài động đi tiểu, theo lão thư sinh đi xuống chân núi.

Phía dưới dãy núi xanh tươi tự nhiên sẽ có hẻm núi u ám.

Hai người dùng mấy ngày xuyên qua hẻm núi u ám, sau đó tiến vào một đầu địa đạo càng thêm u ám.

Lại đi tiếp mấy ngày, bọn hấn cuối cùng từ địa đạo u ám đi về mặt đất.

Thanh âm bọt nước vỗ vào đá ngầm, phảng phất ngay tại bên tai.

Trước mắt là vô số tuyết.

Liễu Thập Tuế lẳng lặng nhìn xem Tây Hải trong bóng đêm như mực, trầm mặc một lát, quay người đi vào gian hải thần miếu bỏ hoang nào đó.

Trên tường ẩm ướt kết một ít muối, hình thành đồ án rất quý dị.

Cánh cửa gỗ đã bị gió biển ăn mòn hơn phân nửa, nhìn có chút buồn nôn.

Đây đều là hình ảnh hấn chưa từng thấy bao giờ.

Lão thư sinh không theo hấn đi vào hải thần miếu.

Trong miếu cũ nát chỉ có hấn cùng hải thần.

Tinh quang rơi vào bên trên mặt biển đen như mực, phản chiếu ra quang huy rất nhạt, sau đó phản chiếu rơi vào trên mặt hải thần.

Liễu Thập Tuế lúc này mới phát hiện, nguyên lai tượng hải thần là một người sống.

Dung nhan hải thần nhìn cũng không có điểm gì đặc biệt, thân mang áo đen, nhưng tản ra quý khí cùng vương khí, có loại cảm giác nhìn xuống thương sinh.

"Người chính là Bất Lão Lâm....." Liễu Thập Tuế suy nghĩ xem nên xưng hô đối phương như thế nào, nói: "Thủ lĩnh?"

"Có thể nói như vậy."

Thanh âm người áo đen có chút mờ mịt, nghe tựa như từ đằng xa truyền đến.

Liễu Thập Tuế hỏi: "Vì sao người lại muốn gặp ta?"

Người áo đen nói: "Ta muốn biết, người giết chết Lạc Hoài Nam như thế nào."

Liễu Thập Tuế không chút nghĩ ngợi, nói: "Bí mật."

Câu trả lời này rõ ràng vượt ra khỏi dự toán trước đó của người áo đen, hắn giật mình sau đó nở nụ cười, hỏi tiếp: "Vậy người xuất kiếm còn lại là ai?"

Liễu Thập Tuế nghiêm túc suy nghĩ, nói: "Nhìn không ra."

Người áo đen hỏi: "Sơ Tử Kiếm trong tay người ư?"

Liễu Thập Tuế thế mới biết thanh kiếm Triệu Tịch Nguyệt đưa cho hắn gọi là Sơ Tử.

Ánh mắt cùng phản ứng của hắn đều rất chân thực.

Bởi vì đây vốn chính là sự thực.

Hắn nhìn người áo đen nói: "Thanh kiếm kia hiện tại là của ta."

Người áo đen lặng lẽ nhìn hắn, trải qua thời gian rất lâu, nói: "Đó chính là của người."

Liễu Thập Tuế nói: "Tạ ơn."

Người áo đen nói: "Vậy chỉ ít người phải nói cho ta biết, nếu người chỉ giết ác nhân, tại sao lại giết Lạc Hoài Nam?"

Liễu Thập Tuế nói: "Trong mắt của ta, hắn chính là ác nhân."

Người áo đen thân thể hơi nghiêng về phía trước, có chút ngoài ý muốn cũng cảm thấy rất hứng thú với lời nói này của hắn: "Vì sao lại nói như vậy?"

Liễu Thập Tuế trầm mặc một lát, nói: "Công tử không thể trở về từ cánh đồng tuyết, ta cho rằng hắn có vấn đề."

Người áo đen như có điều suy nghĩ, nói: "Mặc dù ta không rõ vì sao người tin tưởng chắc chắn là hắn hại Tinh Cừu, nhưng lý do này rất đầy đủ."

Liễu Thập Tuế nói: "Tạ ơn."

Một tiếng tạ ơn trước, là cảm tạ đối phương không có dựa vào cảnh giới thực lực cường ép cướp đi thanh Sơ Tử Kiếm.

Một tiếng tạ ơn này, là cảm tạ đối phương thừa nhận lý do của mình.

"Người có biết vì sao trước đây ít năm ta một mực không muốn gặp người không? Bởi vì người còn chưa đủ mạnh, mà ta lại không thể tin người."

Người áo đen nhìn Liễu Thập Tuế, nhớ tới quỹ mục lặng trong Trọc Thủy nhiều năm trước, nghĩ thầm mặc dù sinh mệnh của người là bị ta cải biến.

Liễu Thập Tuế nói: "Ta không rõ ý tứ của người."

Người áo đen nói: "Không nói tín nhiệm, chỉ nói việc người chỉ chịu giết người mà người nguyện ý giết, đối với ta có tác dụng gì? Bất Lão Lâm cũng không phải Quả Thành Tự."

Liễu Thập Tuế suy nghĩ, nói: "Các người muốn giết rất nhiều người, trong đó luôn có một ít thích hợp với ta."

Thích hợp để hắn đi giết.

Người áo đen nói: "Thật sự là người trẻ tuổi thú vị, bất quá bây giờ những thứ này đều không phải vấn đề, bởi vì người đã chứng minh sự cường đại của mình, cũng đã chứng minh chính mình."

Liễu Thập Tuế hiểu được ý tứ của hắn, trầm mặc không nói.

"Coi như thời điểm rời khỏi sơn thôn người còn có ý nghĩ khác, nhưng bây giờ người giết Lạc Hoài Nam, đời này cũng chỉ có thể hành tẩu trong đêm tối."

Người áo đen lặng lẽ nhìn hắn nói: "Người có bằng lòng hay không?"

Hải thần miếu hoàn toàn yên tĩnh.

Thanh âm sóng biển kinh tâm động phách hơn tiếng thông reo xa xôi.

Liễu Thập Tuế nhớ tới hồ nước ở sơn thôn, nhớ tới kiếm quang bên trên Lưỡng Vong Phong.

Hắn nói: "Ta muốn công pháp tốt nhất cùng tinh thạch cùng đan dược cùng động phủ an toàn, nhiệm vụ do chính ta quyết định nhận hoặc không nhận."

Người áo đen nói: "Nếu như người khác dám đưa ra yêu cầu như vậy với ta, ta sẽ trực tiếp để hắn hồn bay thân diệt, nhưng nếu là ngươi, hoang đường như thế nào ta cũng tiếp nhận."

Liễu Thập Tuế nhìn chằm chằm vào mắt hắn hỏi: "Ngươi đến cùng vì sao coi trọng ta như vậy?"

Người áo đen nói: "Bởi vì thiên phú cùng xuất thân của ngươi, mà trọng yếu nhất chính là tính tình, toàn bộ Triều Thiên đại lục đã không có mấy người tu hành bướng bỉnh giống như ngươi."

Liễu Thập Tuế y nguyên không hiểu, hỏi: "Đối với Bất Lão Lâm mà nói, dạng tính tình này rất trọng yếu ư?"

Người áo đen nói: "Đối với Bất Lão Lâm thực sự không trọng yếu, nhưng đối với kiếm đạo mà nói phi thường trọng yếu."

Liễu Thập Tuế mơ hồ minh bạch điều gì, nói: "Ngươi muốn ta tiếp tục tu kiếm?"

Người áo đen nói: "Đúng vậy, ta muốn ngươi chứng minh cho toàn bộ thế giới xem, dù rời Thanh Sơn Kiếm Tông, y nguyên có thể tu thành bất thế kiếm pháp."

Liễu Thập Tuế trầm mặc một lát, nói: "Tựa như có chút ý tứ."

Người áo đen nói: "Còn có vấn đề gì?"

Liễu Thập Tuế nói: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Người áo đen lẳng lặng nhìn hắn, nói: "Ta chính là Tây Vương Tôn."

Gió biển đột nhiên cuồng bạo, một ít muối trên tường rỉ rào rơi xuống.

Sóng biển gầm gào, tiếng sóng như sấm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 17: Lâm trung hữu điều các tự phi

Ba năm sau.

Sương mù trên vách núi Thần Mạt Phong dần dần tan biến, đám khí kêu vang vài tiếng.

Thiếu niên họ Nguyên từ đỉnh núi đi xuống, đi đến trước phòng nhỏ trong rừng, hô: "Sư huynh, sư huynh, tỉnh lại đi."

Một lát sau, cửa gỗ bị đẩy ra, Cố Thanh đi ra.

Chỉ thấy ánh mắt của hắn sâu tĩnh, chợt có ánh sáng như kiếm lóe lên, sau đó biến mất không còn.

Thiếu niên họ Nguyên rất giật mình, nghĩ thầm sư huynh bế quan mới ba năm đã phá cảnh lần nữa, thật là quá lợi hại, chân thành nói: "Chúc mừng sư huynh!"

Cố Thanh nhìn hắn một chút, phát hiện ba năm qua tiến bộ của hắn cũng rất lớn, đã sắp phá cảnh nhập Vô Chương, cười sờ lên đầu của hắn.

Hắn nhìn sương mù trong rừng dần dần tan biến, hỏi: "Sương mù tan rồi?"

Thiếu niên họ Nguyên nói: "Cuối đông đã có dấu hiệu rồi, năm nay Mai Hội sẽ cử hành như thường lệ."

Mai Hội đã cử hành như thường lệ, đã nói rõ hàn vụ trên cánh đồng tuyết sắp tan.

Nghĩ tới sự phụ ở cánh đồng tuyết xa xôi, không biết sinh tử, cảm xúc của Cố Thanh có chút phức tạp, rõ ràng cần phải mừng rỡ, nhưng lại e ngại.

Trở lại đỉnh núi, đi vào sâu trong động phủ, nhìn cánh cửa đá trầm trọng kia, cảm thụ được vô thượng uy áp của cấm chế trận pháp phía trên, Cố Thanh có chút do dự.

Hắn là đệ tử Thần Mạt Phong, tự nhiên có biện pháp giải trừ cấm chế, vấn đề là mình có nên làm thế này không?

Thiếu niên họ Nguyên nói: "Chương môn tự mình hạ lệnh, nói sự phụ đang tại thời khắc mấu chốt, bất luận kẻ nào bất cứ chuyện gì đều không được quấy rầy tới nàng."

Cố Thanh có chút giật mình, hỏi: "Phá cánh nhập Du Dã?"

Thiếu niên họ Nguyên nhẹ gật đầu.

Cố Thanh rất vui sướng, sau đó nghĩ đến đã nhiều năm như vậy, chỉ sợ sự phụ sớm đã..... Hắn chỉ muốn đi qua nhìn xem, đồng thời hi vọng có thể đem hài cốt của sự phụ đón về, nếu để cho Triệu Tịch Nguyệt nhìn hình ảnh kia, thương tâm quá độ, chỉ sợ sẽ mang đến phiền phức rất lớn đối với phá cảnh.

Tâm ý tức định, hắn không nghĩ thêm việc này, hỏi: "Thử kiểm đại hội mấy ngày nữa sẽ bắt đầu?"

Thiếu niên họ Nguyên nói: "Bây giờ."

Cố Thanh nói: "Truyền thư cho Thích Việt Phong, chúng ta tham gia."

.....

.....

Thạch lâm cao mấy trăm trượng, xuyên qua mây mù, chỉ hướng bầu trời xanh thẳm.

Trên vách núi khắp nơi đều là người, chỉ có bệ đá của Thần Mạt Phong có vẻ hơi quanh quẽ, chỉ có hai người là Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên.

Có chút bất ngờ chính là, trên bệ đá của Lưỡng Vong Phong đệ tử chưa từng nhìn thấy Quả Nam Sơn, cũng không có Cố Hàn cùng Mã Hoa.

Thiếu niên họ Nguyên chú ý tới ánh mắt của Cố Thanh, thấp giọng nói: "Nghe nói là bề quan tu hành, ta đoán vẫn là chuyện ba năm trước đây."

Cố Thanh nhẹ gật đầu, không nói gì thêm.

Cái cục kia là Lưỡng Vong Phong cùng Lạc Hoài Nam thương định, mới có cơ hội để cho Liễu Thập Tuế xuất thủ.

Chương môn đại nhân đến Vân Mộng Sơn, hắn là đem chuyện này giải thích cho đối phương rõ ràng, nhưng Lưỡng Vong Phong cũng nên vì cái chết của Lạc Hoài Nam mà trả giá.

Cùng với thanh âm không có bất kỳ ba động của Thượng Đức Phong Trì Yến trường lão, Thanh Sơn thử kiểm chính thức bắt đầu.

Cố Thanh không có bất kỳ điểm gì bất ngờ liên tục chiến thắng mấy đối thủ, thu được một cái danh ngạch tham gia Mai Hội đạo chiến.

Hắn năm đó là kiểm đồng của Lưỡng Vong Phong, thời gian trôi đi nhiều năm như vậy, kiểm đạo tu vi càng thêm tuyệt diệu.

Khiến chư phong sư đồ cảm thấy chấn kinh chính là, hắn dùng không phải là Thần Mạt Phong Cửu Tử kiếm quyết, mà là..... Thừa Thiên kiếm quyết!

Thừa Thiên kiếm quyết chính là bất truyền bí kiếm của Thiên Quang Phong, hắn làm như thế nào học được?

Rất nhiều tầm mắt trong vô thức nhìn về phía đỉnh núi, không biết sau đó sẽ có thanh âm gì vang lên hay không.

Thạch lâm tổ chức thử kiểm đại hội, ngay tại bên trong Thiên Quang Phong.

Đỉnh Thiên Quang Phong rất yên tĩnh.

Trì Yến đột nhiên hỏi: "Người vào Vô Chương thượng cánh từ khi nào?"

Nghe như thế, chư phong sư đồ trên vách núi lại một mảnh xôn xao.

Triệu Tịch Nguyệt cũng thôi, đó là vì nàng là trời sinh đạo chủng.

Tinh Cửu cũng thôi, đó là vì hắn là tiên thiên kiếm thể.

Nhưng Cố Thanh nhìn bình thường như vậy, vì sao tốc độ tu hành cũng đáng sợ như thế?

Cố Thanh nghĩ thầm nếu như hai vị sư trưởng nghe câu hỏi này, đại khái sẽ trả lời là vừa rồi?

Lần trước thử kiểm đại hội thời điểm, sư phụ từng nói như vậy.

"Hai mươi ngày trước."

Cố Thanh trả lời bình thản tựa như con người của hắn.

Tri Yên nhìn hắn trầm mặc thời gian rất lâu, nói: "Không tệ."

.....

.....

Tiếp theo là thiếu niên họ Nguyên.

Hiện tại hắn vẫn là đệ tử cảnh giới Thừa Ý, đã thấy cánh cửa Vô Chương, nhưng cách thời khắc vượt qua còn cần một đoạn.

Cùng đệ tử trẻ tuổi ngang tuổi so sánh, cảnh giới này đã coi như không tệ, nhưng hắn đến từ Thần Mạt Phong.

Chư phong sư trưởng xác nhận sự thật này, đều cảm thấy có chút thoải mái, xem ra toà cô phong kia cũng không có di trạch của sư thúc tổ, tu hành vẫn phải nhìn người.

Theo đạo lý mà nói, lấy cảnh giới bây giờ của thiếu niên họ Nguyên, rất khó chiến thắng nhiều đồng môn như vậy để đạt được tư cách tham gia Mai Hội đạo chiến.

Nhưng hôm nay vận khí của hắn thực sự quá tốt.

Vòng thứ nhất hắn gặp Ngọc Sơn sư muội.

Vòng thứ hai hắn gặp một vị Thích Việt Phong đệ tử cảnh giới tương tự, trải qua một phen khổ chiến thắng hiểm đối phương.

Vòng thứ ba hắn gặp Lôi Nhất Kinh, đối phương trực tiếp bỏ quyền.

Vòng thứ tư.....

Cố Thanh đứng trên đài ánh mắt yên tĩnh nhìn xem, trong lòng lại đang cười khò.

Loại rút thăm này có thể nói là vận khí, nhưng hắn biết một ít bí mật, tự nhiên có thể nghĩ đến cái gọi là vận khí bất quá là Thượng Đức Phong sắp đặt mà thôi.

.....

.....

Bên ngoài Thiên Quang Phong, Ngọc Sơn sư muội đang tiễn đưa bọn họ.

Cố Thanh cùng nàng nói mấy câu, ngửa kiếm rời đi.

Một lát sau hắn quay người nhìn lại, chỉ thấy nàng cùng thiếu niên họ Nguyên ngay tại dưới một gốc cây xanh nhìn nhau im lặng.

Sau một khắc, Ngọc Sơn sư muội tựa như đã khóc.

Thiếu niên họ Nguyên có chút lo lắng, muốn lau nước mắt cho nàng, nhưng lại không biết nên dùng ống tay áo hay là ngón tay, trong lúc nhất thời có chút luống cuống tay chân.

Cố Thanh cười cười, nhìn đỉnh Thần Mạt Phong trong hoàng hôn càng ngày càng gần, tiểu dung dần dần thu lại.

Phi kiếm đáp xuống đỉnh núi, hắn đi đến sâu trong động phủ, nhìn vách đá đóng chặt yên lặng nói.

Xin yên tâm, chỉ cần hài cốt của sư phụ vẫn còn, ta nhất định sẽ đem hắn mang về.

.....

.....

Lần này Thanh Sơn đệ tử tiến về Triều Ca Thành tham gia Mai Hội cùng những năm qua so sánh càng thêm ít.

Có thể bởi vì năm nay dẫn đội không phải là Thanh Dung Phong chủ Nam Vong, cho nên không có quá nhiều nhân viên tùy hành, cũng không lựa chọn ngựa kiếm mà đi, mà cưỡi kiếm thuyền.

Kiểm thuyền phá mây mà lên, tại bên trong nắng sớm hướng bắc mà đi, rất nhanh đã biến thành một cái chấm đen nhỏ.

Cố Thanh nhìn về phía biển mây phía sau lưng, thấy Thanh Sơn chư phong đã biến thành thuyền cô trong mây, giống ngày nào đó Triệu Tịch Nguyệt đồng dạng nghĩ đến cánh đồng tuyết ngoài Bạch thành.

Thiếu niên họ Nguyên vô vô vai của hắn, thì ra sư trưởng dẫn đội bắt đầu phát biểu.

Cố Thanh nhìn thân ảnh cao gầy phía trước kiếm thuyền, ánh mắt ngưng lại.

Đó chính là sư trưởng năm nay dẫn đội tham gia Mai Hội.

Tích Lai Phong chủ Phương Cảnh Thiên.

.....

.....

Tĩnh Cửu cùng Triệu Tịch Nguyệt không nói những chuyện liên quan đến Phương Cảnh Thiên, Cố Thanh là tự mình sinh ra hứng thú hoặc là nói cảnh giác.

Cố gia là đại tộc Thanh Sơn, nội tình rất sâu, biết được rất nhiều bí mật của Cửu Phong, hiện tại Cố Thanh là đối tượng gia tộc trọng điểm bồi dưỡng, tự nhiên cũng biết rất nhiều thứ.

Phương Cảnh Thiên là tứ đồ của Thái Bình chân nhân, nhưng mặc kệ cùng chương môn chân nhân hay là cùng kiếm luật Nguyên Kỳ Kinh cũng không có gì thân cận, rất ít vắng lại.

Vị Tích Lai phong chủ này cho người ta cảm giác có thể nói là rất khiêm tốn, cũng có thể nói là dung thường.

Hắn một thân Pháp Hải cảnh tu vi đặt ở thế gian, đương nhiên là cường giả tuyệt đối, tại bên trong Thanh Sơn Cửu Phong lại không có chút nào dễ thấy.

Nhưng lão nhân trong tộc đã từng chuyên môn nhắc nhở hắn, nhất định phải có đầy đủ coi trọng đối với Phương Cảnh Thiên.

Cố Thanh lúc ấy có hỏi nguyên nhân, vị lão nhân kia chỉ nói một câu.

Thanh Sơn Cửu Phong, đều là Thượng Đức Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 18: Lại là đạo chiến tới cánh đồng tuyết

Cố Thanh minh bạch ý tứ của những lời này.

Kiểm luật Nguyên Kỳ Kinh một thân tu vi kinh thiên động địa, còn là sư huynh của chương môn chân nhân, Thượng Đức Phong địa vị cực kỳ đặc thù tại bên trong Thanh Sơn Cửu Phong.

Nhưng Thượng Đức Phong trong lời này, ám chỉ cũng không phải là Thượng Đức Phong hiện tại, mà là toà Thượng Đức Phong vô số năm trước.

Lúc ấy Thượng Đức Phong chủ là Thái Bình chân nhân.

Hiện tại Thanh Sơn vốn chính là Thái Bình chân nhân một mạch.

Chương môn hay Nguyên Kỳ Kinh đều là đệ tử của hắn, ngay cả Thần Mạt Phong Cố Thanh đang ở cũng hắn là tính tại bên trong mạch này.

Bởi vì Cảnh Dương chân nhân là sư đệ của Thái Bình chân nhân.

Càng có lời đồn, Thái Bình chân nhân là thay thầy thụ nghiệp, có thể nói là nửa sư phụ của Cảnh Dương chân nhân.

Thái Bình chân nhân là người thế nào, sau chương môn chân nhân hiện tại cùng kiểm luật Nguyên Kỳ Kinh thu vị đồ đệ thứ tư, thế nào có thể là một người dung thường chứ?

Càng làm cho người ta không hiểu chính là, nếu Phương Cảnh Thiên tuyệt không phải hạng người dung thường, vì sao mấy trăm năm qua lại biểu hiện bình thường như vậy?

Cố Thanh không biết được nhiều chuyện giống như Triệu Tịch Nguyệt, đoán được rất nhiều chuyện, cho nên nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông, đành không suy nghĩ thêm nữa.

Hắn thậm chí nhìn cũng không dám nhìn Phương Cảnh Thiên nhiều thêm một cái.

Đại nhân vật giống như Phương Cảnh Thiên loại này, tuyệt đối có thể tùy tiện cảm giác được khí tức cùng ánh mắt nhắm vào mình.

Nếu hắn động ý tưởng gì, chỉ cần tùy tiện phát phát ông tay áo, Cố Thanh sẽ chết.

.....

.....

Thanh Sơn kiểm tra thuyền đáp vào giữa dãy núi.

Giữa những dãy núi khắp nơi đều có kiến trúc xa hoa, chính là tây sơn cư triều đình chuyên môn tu kiến cho các tiên sư.

Cố Thanh còn đang thu dọn đồ đạc, chợt nghe tây sơn cư thông truyền, có người mang đồ tới.

Hắn có chút không hiểu, nghĩ thầm mình tại Triều Ca thành cũng không nhận ra ai, Cố gia cũng một mực chỉ kinh doanh ở Thiên Nam, người tới là ai?

Hắn mang theo thiếu niên họ Nguyên đi vào tiền viện, phát hiện có chút đồng môn đã có mặt nơi này.

Một chấp sự quỳ lạy trên mặt đất, hai tay trình lên danh mục quà tặng, cực kỳ kính cẩn, sau lưng là mấy chục cái hộp tinh mỹ lộng lẫy.

Cố Thanh tiếp nhận danh mục quà tặng nhìn một chút, phát hiện đại bộ phận đều là chút dụng cụ ăn uống, không có đặc biệt.

Cố Thanh Sơn đệ tử hiếu kì lại gần nhìn qua, nhìn không được phát ra một tiếng kinh hô: "Thật sự hào hoa xa xỉ, đây là nhà ai đưa tới?"

Vị chấp sự kia quỳ trên mặt đất, thấy Cố Thanh không nói gì, nào dám đáp lời.

Thiếu niên họ Nguyên minh bạch, vừa cười vừa nói: "Hắn là trong nhà sư phụ đưa tới."

Đám người vây xem vang lên hai tiếng hừ lạnh, có người nói: "Người tu hành sa vào ngoại vật, chẳng lẽ không sợ loạn đạo tâm ư?"

Nói xong câu đó, hai tên đệ tử phẩy tay áo bỏ đi.

Thiếu niên họ Nguyên có chút không hiểu, cũng có chút tức giận, chuẩn bị nói cái gì, bị Cố Thanh ngăn lại.

Cố Thanh đối với vị chấp sự kia hòa nhã nói tạ ơn, mang theo thiếu niên họ Nguyên trở về phòng.

Hắn chỉ lấy danh mục quà tặng, sau đó tự nhiên sẽ có người ở tây sơn cư hỗ trợ đem những lễ vật kia chuyển vào.

"Hai vị sư huynh kia làm vậy có ý gì?"

Thiếu niên họ Nguyên vẫn tức giận bất bình.

Cố Thanh nói: "Bọn hắn là đệ tử Thích Việt Phong cùng Bích Hồ Phong, đương nhiên sẽ thấy ngứa mắt."

Thiếu niên họ Nguyên không hiểu hỏi: "Vì sao?"

Cố Thanh nói: "Trong mắt bọn hắn, đồ vật của Triệu gia chỉ sợ đều là Bảo Thụ Cư cống hiến, trước kia chỗ dựa của Bảo Thụ Cư là Bích Hồ Phong, còn do Thích Việt Phong quản lý, những chỗ tốt kia đều là bọn hắn được, hiện tại những thứ tốt này lại đến trong tay chúng ta, bọn hắn sẽ dễ chịu sao?"

Thiếu niên họ Nguyên giật mình, nghĩ thâm đúng với đạo lý này, không khỏi có chút bận tâm nói: "Vậy nên xử lý như thế nào mới có thể hóa giải địch ý của đối phương?"

"Vì sao muốn hóa giải?"

Cố Thanh nở nụ cười, nói: "Mấy năm trước tại trên đỉnh núi ta từng nghe một câu nói, lúc ấy ta không thể nào tiếp thu được, bây giờ nghĩ lại lại rất có đạo lý."

Thiếu niên họ Nguyên hiếu kì hỏi: "Là câu nói gì?"

Cố Thanh chỉ ra ngoài cửa sổ nói: "Mặt trời ở chỗ này, ngói che lấp làm sao, cũng vẫn sẽ bị người nhìn thấy, nếu như ngói không thích bị người nhìn thấy, như vậy việc ngói cần làm chính là để cho mình càng thêm rực rỡ, chiếu mù mắt của bọn hắn."

Thiếu niên họ Nguyên sững sốt nửa ngày, thì thào nói: "Thật là phách lỏi."

Cố Thanh nói: "Chiếu mù mắt của bọn hắn những lời này là do ta nói, nhưng ta cảm thấy đó chính là ý tứ của hai vị sư trưởng."

.....

.....

Ngày hôm sau sau khi xin chỉ thị của Phương Cảnh Thiên, Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên rời tây sơn cư, đi Triều Ca Thành.

Cố Thanh đưa chút đan dược cho Tinh gia, đương nhiên đã trải qua tỉ mỉ chọn lựa, có thể giúp phạm nhân khỏe mạnh thân thể, nhưng dược lực rất yếu, không đến mức xảy ra chuyện.

Thiếu niên họ Nguyên đi Triệu gia, về phần hắn muốn đưa thứ gì Cố Thanh không để ý đến, thân là đệ tử, đây là chuyện phải làm.

Sau đó, Mai Hội liền bắt đầu.

Năm nay Mai Hội do Trung Châu Phái chủ trì, ban thưởng cho người chiến thắng nghe nói là một viên cao giai linh đan, cùng lần trước so sánh chênh lệch có chút lớn.

Lần trước người chiến thắng Mai Hội được ban thưởng là Thiên Tử quán đỉnh.

Có chút tiếc nuối là, cảm chiến đệ nhất Quá Đông biến mất, thư chiến đệ nhất Bạch Tảo cùng đạo chiến đệ nhất Tinh Cửu không rõ sống chết, chỉ có Tước Nương cùng họa chiến đệ nhất Thúc Cuồng tiếp nhận quán đỉnh.

Nghe nói vị thư sinh trẻ tuổi của Nhất Mao Trai kia sau khi tiếp nhận Thiên Tử quán đỉnh, lập tức khai ngộ, liên tiếp phá hai cảnh, Tước Nương thì là tại Kính Tông huyền địa bế quan, có phần được chờ mong.

Bất kể như thế nào, Mai Hội chung quy là một trận thịnh hội của tu hành giới.

Triều Ca Thành mai viên hội tụ rất nhiều người tu hành tuổi trẻ, chỉ là bởi vì thiếu khuyết một ít người có vẻ hơi quanh què —— những người kia chính là phía trước nhắc đến Quá Đông, Bạch Tảo, Tinh Cửu còn có Lạc Hoài Nam ba năm trước đã chết đi, lần này Đồng Nhan không tham gia cùng các cường giả trẻ tuổi của Thanh Sơn Tông Lương Vọng Phong liên tục hai lần đều chưa từng xuất hiện.

Không biết có phải do loại quanh què này hay là nguyên nhân gì khác hay không, Mai Hội bốn hạng phía trước tiến hành có chút bình thản, không có chút rung động nào mà kết thúc.

Cho đến khi họa sĩ tây sơn cư bắt đầu bố trí vải vẽ ở dưới hiên, đám người tham gia Mai Hội mới xác định loại cảm giác này, thì ra tất cả mọi người đang chờ đạo chiến.

Không phải đợi kết quả của đạo chiến, mà là bởi vì đạo chiến sẽ đi cánh đồng tuyết.

Phiến hàn vụ kia thật sự sắp tan.

.....

.....

Bích họa từ đỉnh hành lang rơi đến mặt đất, nhánh cây đã vẽ xong, tại chỗ gần nhìn kỹ, thường thường sẽ để cho người xem cảm giác mình biến thành một con chim ở giữa nhánh cây.

Cố Thanh mang theo thiếu niên họ Nguyên đứng trước bức họa, nghĩ đến trong truyền thuyết sáu năm trước nơi đây cực kỳ náo nhiệt, tâm tình hơi khác thường.

Tây sơn cư nghị luận càng lúc càng lớn, đều đang nói bức họa năm đó, tán thưởng Hà Triêm lâu cá, càng kinh thần biểu hiện nghịch thiên của Tinh Cửu đêm hôm đó.

Tiếng nghị luận đột nhiên biến mất, tiếng bước chân vang lên, Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên quay người, thấy được một người.

Tây Hải kiếm phái Đồng Lư, so với thời điểm Mai Hội lần trước, khí tức càng thêm cường đại, ánh mắt càng thêm trầm ổn, thời điểm nhìn chăm chăm Cố Thanh, lại ẩn có hung ý.

Cố Thanh rất bình tĩnh, nói: "Đạo hữu có chuyện gì?"

Đồng Lư nghiêm nghị nói: "Ta sẽ nhìn chăm chăm các ngươi, nếu để cho ta phát hiện các ngươi bao che cho tên khốn kia, ta nhất định sẽ không từ bỏ ý

đồ."

Lần trước đạo chiến, hấn được Lạc Hoài Nam cứu, từ đó về sau hấn đã xem Lạc Hoài Nam là chí hữu trên đời, cực kì tôn kính.

Lạc Hoài Nam bị Liễu Thập Tuế giết chết, Đồng Lư bị thống đến cực điểm, đương nhiên muốn báo thù cho Lạc Hoài Nam, lại không cách nào tìm được Liễu Thập Tuế, một lời hận ý chỉ có thể rơi vào phía trên Thanh Sơn.

Cố Thanh nhìn hấn bình tĩnh nói: "Ta cũng rất muốn biết, nếu quả thật có ngày đó, ngươi sẽ lựa chọn thế nào."

.....

.....

Hàn vụ thật sự tan.

Biên giới cánh đồng tuyết đã có thể thấy rõ ràng.

Bạch thành khắp nơi đều treo cờ hoa, coi là chúc mừng.

Biên giới cánh đồng tuyết những cái cây vẫn còn sống sót, hiện tại treo đầy băng tuyết, nhìn rất là kì lạ.

Ngoài thành bình nguyên rải rác đình viện của các tu hành tông phái, thời gian sáu năm tựa hồ không có phát sinh bất kỳ biến hóa nào.

Hòa Quốc Công, Phương Cảnh Thiên, Nhâm Thiên Trúc, Phong Dao Giáo chủ, Côn Lôn chương môn các đại nhân vật tu hành giới đều đến nơi này.

Người tu hành tuổi trẻ tham gia đạo chiến đã tiến vào cánh đồng tuyết.

Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên ngay tại ở giữa.

Hàn vụ quá mức quỷ dị, phải bảo đảm người tu hành tuổi trẻ an toàn, càng quan trọng hơn là những đại nhân vật này muốn biết cụ thể tình hình bên trong cánh đồng tuyết ngay lập tức.

Bọn hấn không cách nào tới quá gần với hàn vụ, ai biết làm thế có thể đạo ý chí phương bắc lần nữa trở nên cuồng bạo hay không.

Người tu hành tuổi trẻ tham gia đạo chiến cánh giới thấp, hấn là sẽ không bị vị kia coi là uy hiếp, ngược lại sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Năm nay đạo chiến chân thực dụng ý, chính là muốn dùng người tu hành tuổi trẻ đi thăm dò tình hình bên trong cánh đồng tuyết.

Hơn một trăm người tu hành tuổi trẻ xuất hiện bên trên cánh đồng tuyết, tựa như là điểm đen, sau đó dần dần tụ lại, chia làm hai mươi tiểu tổ.

Người tu hành tuổi trẻ cẩn thận khống chế tốc độ, cùng biên giới hàn vụ từ đầu tới cuối duy trì khoảng cách, theo hàn vụ thối lui mà chậm chạp xuất phát đi về hướng bắc.

Lần này đạo chiến, ngoại trừ giết chết Tuyết Quốc quái vật, chỉ cần có thể thu hồi di hài hoặc là trọng yếu pháp khí của người dự thi lần trước, cũng có thể tại tây sơn cư vẽ thêm một đóa hồng mai.

Không có ai trông cậy vào việc còn có thể gặp được người sống sót, bởi vì đạo hàn vụ này thực sự quá lạnh, cho dù cách vài dặm khoảng cách, y nguyên có thể cảm nhận được rõ ràng sự kinh khủng bên trong, tại trong sương mù rét lạnh như vậy làm sao có thể sống qua thời gian sáu năm?

Đi rất nhiều ngày về phía bắc, người tu hành tham gia đạo chiến không thể tìm ra bất luận Tuyết Quốc quái vật còn sống, chỉ là thấy được rất nhiều thi hài, ngẫu nhiên có thể phát hiện di vật của người tu hành nhân loại.

Cố Thanh là Thanh Sơn đệ tử, tính tình cũng cực trầm ổn dễ thân, rất nhanh đã đạt được đồng bạn tán thành cùng tôn kính. Tại dưới sự hướng dẫn của hấn, tiểu đội chệch hướng lộ tuyến thiết kế trước kia, hướng về phương hướng tây bắc đi vào, tốc độ dần dần tăng tốc, rất nhanh đã tới sau lưng hai cái tiểu đội phía trước nhất.

Trong hai tiểu đội này có Trung Châu Phái đệ tử Hường Văn Thư, còn có Tây Hải kiếm phái Đồng Lư.

Các đồng bạn có chút không hiểu, nghĩ thầm hấn muốn làm cái gì?

Có đệ tử biết xung đột trong tây sơn cư càng có chút bất an, nghĩ thầm chẳng lẽ Cố Thanh đạo hữu chuẩn bị cùng Đồng Lư ở đây tranh tài một trận?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 19: Động tĩnh thật lớn

Hai tiểu đội kia rõ ràng cũng cảm thấy có chút quái dị, trước lúc hoàng hôn liền giảm bớt tốc độ, chờ đợi đám người Cổ Thanh chạy tới.

"Người muốn làm gì?" Đồng Lư nhìn chằm chằm vào Cổ Thanh nói.

Cổ Thanh nói: "Không liên quan gì tới người."

Đồng Lư lạnh lùng nhìn hắn một cái, không nói gì thêm.

Hắn năm nay đến cánh đồng tuyết tham gia đạo chiến, không có mục đích gì khác, chỉ muốn ôn lại một chút ký ức lúc trước, tế diện tình hữu nghị cùng với Lạc Hoài Nam.

Đã không liên quan đến tiểu đội của Đồng Lư, dĩ nhiên liên quan tới Trung Châu Phái Hưởng Văn Thư.

Tầm mắt của mọi người qua lại giữa hai người, bầu không khí có chút khẩn trương.

Bởi vì cố sự của Lạc Hoài Nam, bởi vì Tình Cừ cùng Bạch Tảo chưa trở về, Thanh Sơn Tông cùng Trung Châu Phái nghênh đón một đoạn thời kì quan hệ tốt nhất trong lịch sử.

Nhưng cái tiến trình này đã dừng hẳn lại sau ba năm trước đây.

Bởi vì Lạc Hoài Nam đã chết, giết chết hắn chính là một Thanh Sơn khí đồ, chuyện này trên bản chất cùng Thanh Sơn Tông không có quan hệ gì, ảnh hưởng lại không cách nào tiêu trừ.

"Xin hỏi Cổ đạo hữu, vì sao người muốn đi theo chúng ta?"

Hưởng Văn Thư có chút cảnh giác nhìn Cổ Thanh.

Cổ Thanh nói: "Thiên địa lớn như vậy, ta muốn đi chung quanh một chút."

Hưởng Văn Thư có chút bất đắc dĩ, nghĩ thầm Lưỡng Vong Phong đạo hữu đều nói Cổ Thanh tính tình trầm ổn dễ thân, không ngờ cuối cùng vẫn nhiễm tập tính của Thần Mạt Phong.

Lời nói vô lý như vậy cũng có thể nói bình tĩnh đến thế ư?

Cổ Thanh cũng rất bất đắc dĩ, nghĩ thầm nếu không phải sư phụ không có pháp khí định vị nào mang theo bên mình, ta đi theo người làm cái gì chứ?

Hưởng Văn Thư dùng ánh mắt ra hiệu hắn đi theo mình đi địa phương xa hơn một chút, nhẹ giọng nói: "Người rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Cổ Thanh nói: "Người muốn làm cái gì, ta muốn làm cái đó."

Hưởng Văn Thư nói: "Di hài của bọn hắn chưa chắc đã cùng một chỗ, chẳng lẽ người quên Lạc sư huynh nói trận tuyết lở cuối cùng kia ư? Đó đều là tuyết trùng!"

Cổ Thanh nói: "Ý của người nói bọn hắn đều đã bị tuyết trùng ăn, sau đó hiện tại ngay cả sợi tóc đều không thể tìm tới?"

Hưởng Văn Thư có chút buồn bực, nói: "Đây là người nói."

Cổ Thanh nói: "Nếu định vị pháp khí của quý phái còn có thể dùng, vậy đã nói rõ tuyết trùng cũng không thể tiêu hóa hết tất cả mọi thứ."

Hưởng Văn Thư nói: "Không sai, khả năng Vạn Lí Tì cùng định vị pháp khí đều ở cùng một chỗ."

Cổ Thanh vỗ vỗ vai của hắn, nói: "Vậy người có nghĩ tới hay không, Phát Tư Kiếm nhà ta cũng có thể ở cùng một chỗ?"

Hưởng Văn Thư giật mình, nói: "Có đạo lý."

Cổ Thanh đưa mắt nhìn sắc trời, nói: "Nghỉ ngơi trước, ngày mai cùng đi?"

Hưởng Văn Thư nói: "Như thế cũng tốt."

Lấy danh vọng của Thanh Sơn Tông cùng Trung Châu Phái, tự nhiên không cần lo lắng người tu hành tham gia đạo chiến dám cướp đoạt Vạn Lí Tì cùng Phát Tư Kiếm, chỉ là vạn sự đều cần cẩn thận.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Nắng sớm giáng lâm, mọi người tỉnh lại, đột nhiên cảm giác được nắng sớm hôm nay so với vài ngày trước sáng hơn đôi chút.

Bỗng nhiên có người phát ra một tiếng kinh hô, chỉ vào phương bắc nhảy dựng lên.

Mọi người hướng về phương bắc nhìn lại, đều khiếp sợ nói không ra lời.

Bốn phía hắc sơn rõ ràng như thế, ánh bình minh nhuộm bầu trời, hàn vụ trên núi lại trong vòng một đêm tan hết!

Cố Thanh đi đến bên cạnh Hường Văn Thư, vừa cười vừa nói: "Rất cực có thể đi nhanh hơn."

Hường Văn Thư cười cười, đang muốn nói điều gì, bỗng nhiên cảm giác được bên hông truyền đến chấn động.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trúc bài màu xanh nhỏ nhỏ đang phát sáng.

Hường Văn Thư sắc mặt đột biến, căn bản không kịp nói điều gì, trực tiếp gọi ra một mảnh lưu ly màu xanh, vội vã mà lên, phá không mà đi, trong nháy mắt biến thành một đạo lưu quang.

Cố Thanh thần sắc khê biến, không chút do dự ngự kiếm mà đi, trong nháy mắt hóa thành một đạo kiếm quang.

Nhìn hình ảnh này, các đồng bạn bên trên cánh đồng tuyết rất giật mình, mà lại kỳ quái, nghĩ thầm chuyện gì xảy ra, cư nhiên sốt ruột như thế?

Đồng Lư nhìn phương xa, có chút nhíu mày, nghĩ thầm Hường Văn Thư vận dụng thiên địa độn pháp, Cố Thanh kiếm quang thế mà còn có thể đuổi kịp, chẳng lẽ hắn đã đến Vô Chung thượng cảnh?

.....

.....

Bên trên bình nguyên phía ngoài Bạch thành.

Phượng Cảnh Thiên nhìn phương bắc, nếp nhăn trên mặt bị nắng sớm chiếu sáng, ánh mắt vẫn sâu tĩnh như vậy, như giếng cổ không hề gợn sóng.

Một chỗ khác bên ngoài vài dặm, Nhâm Thiên Trúc cũng đang nhìn phương bắc, thần sắc có chút ngưng trọng.

Hai vị đại nhân vật Thanh Sơn Tông cùng Trung Châu Phái này đang nhìn cái gì?

Bỗng nhiên, Phượng Cảnh Thiên hít một hơi.

"Đưa tin chương môn....."

Hắn trầm mặc một lát, đối với đệ tử sau lưng nói: "Tìm được, không sao."

Một lát sau, Nhâm Thiên Trúc cũng đối với đệ tử sau lưng nói câu tương tự.

.....

.....

Lưu ly màu xanh kéo thành lưu quang cùng kiếm quang cách mấy chục trượng, hướng quần sơn bên ngoài màu đen bay đi.

"Vẫn còn rất xa?" Cố Thanh hỏi.

Hường Văn Thư thần thức rơi vào bên trên trúc bài, một lát sau nói: "Còn rất xa."

Cố Thanh tính tình dù trầm ổn như thế nào, cũng có chút giận, nghĩ thầm những pháp bảo này của Trung Châu Phái thật sự là chỉ có bề ngoài hào nhoáng, khó mang lại tác dụng thực tế.

Hường Văn Thư nhìn hắn một cái, nghĩ thầm đối phương bá khí nhập Thần Mạt Phong thời gian không đến mười năm, thế mà đã vượt qua mình, không khỏi có chút ghen tị.

Cánh Dương chân nhân động phủ, quả nhiên tự mang tiên khí.

Không biết nguyên nhân do hàn vụ hay là nguyên nhân khác, cương phong lộ ra yên tĩnh rất nhiều.

Hai người mạo hiểm phi hành, rất nhanh đã rời dãy núi màu đen, đi vào片片 cánh đồng tuyết tĩnh mịch, hoàn cảnh quỷ dị cũng không thể để bọn hắn đem tốc độ giảm xuống nửa phần.

Liệt dương giữa trời, nhưng không có bất luận chút nào ảm áp, bởi vì phía trước hàn ý đột nhiên dâng cao.

Cố Thanh cùng Hường Văn Thư đáp xuống bên trên cánh đồng tuyết, phát hiện phía trước là một đạo vách đá, cực kì dốc, sâu không thấy đáy, kinh khủng nhất là bên trong toàn bộ đều là hàn vụ.

"Vị trí cụ thể ở đâu?" Cố Thanh hỏi.

Hường Văn Thư nắm chặt trục bài cảm thụ một lát, chỉ vào hàn vụ nơi nào đó bên trong vách đá nói: "Là ở chỗ này."

Cố Thanh thanh âm có chút hơi run: "Còn sống sao?"

Hường Văn Thư khắp khuôn mặt đầy vui sướng, hô: "Sur ty còn sống!"

"A!" Cố Thanh khoái hoạt kêu một tiếng.

Hường Văn Thư lúc này tâm thần bị kinh hi chiếm cứ, vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, nghĩ thầm mình chỉ có thể phán định sur ty còn sống, không biết tình hình của Tinh Cừ, vì sao người lại cao hứng hơn cả ta?

Cố Thanh tự nhiên không biết Hường Văn Thư đang suy nghĩ gì, lý lẽ của hắn phi thường rõ ràng, ngay cả sur ty người Bạch Tào cũng còn sống, sur phụ ta làm sao có thể chết?

"Còn do dự cái gì!" Hắn quát: "Tranh thủ thời gian cứu người."

Hường Văn Thư nói: "Hàn vụ bịt kín cửa hang, làm sao cứu?"

Cố Thanh nói: "Trực tiếp phá núi, đại khái bao sâu?"

Hường Văn Thư quan sát vách núi, nói: "Khoảng cách hơn mười trượng, nếu như từ nơi này trực tiếp phá, có thể sẽ sụp đổ, quá nguy hiểm."

Cố Thanh không muốn cùng con một sách này thương lượng nữa, ngự kiếm lui về hơn trăm trượng, khoanh chân ngồi trong tuyết, hai tay kiếm chỉ bắn ra!

Phi kiếm hướng về mặt đất của cánh đồng tuyết chém tới!

Hoa một thanh âm vang lên!

Không biết nhiều ít băng tuyết cùng thổ nhưỡng cứng rắn bị phi kiếm chém ra, trên mặt đất xuất hiện một cái khe bẽ sâu chừng vài thước.

Hường Văn Thư giật mình mới hiểu được ý tứ của hắn, tranh thủ thời gian bay trở về, khoanh chân ngồi tại bên cạnh hắn, điều lên thần thức, gọi ra pháp bảo hướng mặt đất của cánh đồng tuyết đánh tới!

.....

.....

Người tu hành tham gia đạo chiến nhận được tin tức, lần lượt chạy tới, liền thấy được một hình ảnh rất kỳ quái.

Hường Văn Thư cùng Cố Thanh khoanh chân ngồi bên trong tuyết, nhắm mắt lại.

Kiểm quang cùng lưu quang càng không ngừng hướng về mặt đất oanh kích, mặt cánh đồng tuyết đã bị đào ra một hố sâu, bẽ rộng chừng hơn một trượng, thông hướng sâu trong lòng đất.

Đây là đang làm gì?

Thiếu niên họ Nguyên phản ứng trước hết, hú lên quái dị, gọi ra phi kiếm hướng mặt đất chém tới. Ngay sau đó, Thanh Sơn đệ tử cũng minh bạch, Trung Châu Phái đệ tử cũng minh bạch, riêng phần mình gọi ra phi kiếm cùng pháp khí hướng mặt đất oanh kích, sau đó có tông phái đệ tử nhà khác cũng đoán được cái gì, bắt đầu hỗ trợ.

Đồng Lư không xuất thủ, đứng ở đằng xa, nhìn đường hầm càng ngày càng sâu, càng ngày càng dài, thần sắc có chút phức tạp, không biết đang suy nghĩ gì.

Bởi vì lo lắng vách đá sụp đổ, Cố Thanh cùng Hường Văn Thư lựa chọn góc độ rất nhỏ, tương đương muốn đào ra một đoạn đường rất dài, mà lòng đất bị hàn vụ ăn mòn lâu dài, đông cứng vô cùng cứng rắn, nhất là nham thạch quả thực như sắt thép, cho dù là phi kiếm sắc bén cùng pháp bảo uy lực cực lớn, hiệu quả trăm gọt oanh kích cũng không quá rõ ràng, may mắn người tu hành có mặt càng ngày càng nhiều, dùng mấy canh giờ, rốt cục dần dần tới gần vách đá.

Cố Thanh cùng Hường Văn Thư kiên trì thời gian dài nhất, chân nguyên tiêu hao quá lớn, sắc mặt tái nhợt.

Trên vách đá cuối hố xuất hiện một vết nứt.

Cố Thanh quát: "Cẩn thận chút!"

Nơi tiếng nói ngừng lại, vết nứt kia lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tự mở rộng, hòn đá nặng nề rơi xuống, phát ra tiếng va đập liên tiếp.

Đám người tu hành nhao nhao tránh về sau.

Cố Thanh cùng Hương Văn Thư còn có thiếu niên họ Nguyên, đi tới phía trước nhất đám người.

Vết nứt kia càng lúc càng lớn, cho đến nửa khúc trên vách đá toàn bộ sụp xuống!

Oanh một tiếng tiếng vang, cánh đồng tuyết chấn động, tảng đá lăn loạn khắp nơi, bụi mù tung bay, che đầy bầu trời!

Không biết cách thời gian bao lâu, bụi mù rốt cục dần dần tan đi.

Vô số ánh mắt nhìn chăm chăm bên kia.

Nơi đó xuất hiện một cái cửa hang.

Một thanh kiếm sắt cắm vào nơi đó, đang không ngừng thiêu đốt, nhìn xem tựa như bó đuốc trong đêm tối vĩnh viễn sẽ không dập tắt.

Bên trong cùng kiếm sắt thiêu đốt, là một cái ghế trúc.

Nhìn cái ghế trúc kia, Cố Thanh con mắt có chút ướt át.

Tĩnh Cửu nằm trên ghế trúc, nhìn về phía đám người.

Hắn ánh mắt di động, cuối cùng rơi vào chỗ Cố Thanh.

"Động tĩnh này của các ngươi quá âm ỉ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 20: Cố sự trong sáu năm

Cố Thanh giật mình, sau đó nhin không được bật cười.

Thiếu niên họ Nguyên nâng ống tay áo dụi mắt một cái.

Thanh Sơn đệ tử còn lại cười hô: "Thỉnh an sư thúc!"

Đệ tử tông phái khác cũng cười.

Ha ha ha ha!

Tiếng cười khoái hoạt quanh quẩn bên trong cánh đồng tuyết, ngay cả hàn vụ bên kia vách đá tựa hồ cũng lui về phía sau đôi chút.

Các đệ tử Trung Châu Phái cũng rất vui vẻ, chỉ là vì sao không nhìn thấy thân ảnh của sư tỷ?

Hương Văn Thư mau chóng lướt về trong động, thời điểm lướt qua bên người Tĩnh Cửu, ôm quyền vái chào.

Cố Thanh đi vào trong động, quỳ xuống đối với Tĩnh Cửu dập đầu một cái.

Tĩnh Cửu nói: "Lên."

Cố Thanh đứng dậy nhìn về phía mặt hắn, phát hiện hắn gầy gò hơn so với trước kia, sinh lòng kinh ý.

Nếu như là người tu hành phổ thông, coi như không bị rét lạnh làm chết cống, cũng sẽ bởi vì gần cách sáu năm mà xảy ra vấn đề.

Tu đạo tích cốc cũng không thể giải quyết tất cả vấn đề.

Nhưng Cố Thanh biết sư phụ nhà mình xưa nay không để ý những thứ này.

Ánh mắt hắn rơi vào trên quần áo Tinh Cửu, lại kinh ngạc thêm một lần.

Cái áo trắng đến từ đỉnh Thần Mạt Phong này có thể chống cự thủy hỏa bất xâm, phi kiếm phổ thông đều rất khó chém rách, lúc này đã tổn hại nghiêm trọng, biên giới khắp nơi đều là vết rách!

Chẳng lẽ hàn vụ đáng sợ như thế, vậy sáu năm qua hắn làm thế nào vượt qua nỗi?

Cố Thanh rốt cuộc không quan tâm được tới nhiều như vậy, biết rõ là mạo phạm cũng phóng ra kiếm thức rơi vào trên thân Tinh Cửu, lập tức càng thêm chấn kinh.

Tinh Cửu đã gần như khô kiệt kiếm nguyên, thân thể suy yếu tới cực điểm!

Cố Thanh mau tới trước, nắm chặt tay của hắn.

Hắn lúc đầu muốn hỏi, đã nghe được thanh âm của chúng ta, vì sao ngươi không cần Phất Tử Kiếm chém vách đá, sẽ không phải chịu đựng thanh âm ồn ào điếc tai như vậy, cũng bởi vì cảm thấy hình ảnh nằm trên ghế trúc xuất hiện nhìn rất đẹp ư?

Hiện tại hắn mới biết được, nguyên lai Tinh Cửu là thật sự không còn cách nào cử động.

"Bách thảo đan!" Cố Thanh thấp giọng quát nói.

Thiếu niên họ Nguyên đã sớm vào động, nghe lời này, tranh thủ thời gian lấy ra đan dược.

Tinh Cửu tiếp nhận đan dược ăn vào, thấy thần sắc hai người hoảng loạn, có chút cảm động, chuẩn bị giải thích vài câu mình không có chuyện lớn gì.

Bỗng nhiên trong động truyền đến một tiếng kinh hô.

Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên quay người nhìn lại, cũng bị hình ảnh nhìn thấy kinh hãi.

Trong động nơi dựa vào vách đá, có một tảng da trong suốt, diện tích cực lớn, từ đường vân đến xem, dường như thi thể tuyết trùng đã khô.

Khô rồi mà vẫn lớn như vậy, vậy khi còn sống, con tuyết trùng này sẽ kinh khủng cỡ nào.

Nhưng dẫn phát đệ tử Trung Châu Phái kinh hô cũng không phải là tuyết trùng, mà là một sự vật trong góc động.

Đó là một thứ như kén, từ vô số đạo sợi tơ cực nhỏ quấn quanh mà thành, những sợi tơ kia như kim như ngọc, cho dù dùng thần thức xem xét cũng nhìn không ra là chất liệu gì.

Xuyên thấu qua những sợi tơ tinh mịn, mơ hồ nhìn thấy bên trong kén có đạo thân ảnh, đang khoanh chân ngồi, dường như đang điều tức vận công.

Còn có thể là ai?

Đạo thân ảnh kia đương nhiên là Bạch Tảo mà Trung Châu Phái đệ tử đau khổ tìm kiếm.

Lúc này tình hình của Bạch Tảo rõ ràng khác thường, phảng phất đang tu hành công pháp đặc thù nào đó, Hường Văn Thư và Trung Châu Phái đệ tử đương nhiên không dám vọng động, lại không dám dùng pháp bảo, lúc trước để một đệ tử dùng đồng tâm toa thử một chút, có thể cắt vỡ một sợi tơ hay không.

Không ngờ tới, sợi tơ như kim như ngọc kia không đứt, mặt ngoài đồng tâm toa lại xuất hiện một vết nứt, tiếng kinh hô lúc này mới phát ra.

Các đệ tử Trung Châu Phái nhìn về phía Tinh Cửu.

Hắn là người duy nhất biết chuyện gì.

Tinh Cửu nói: "Không có việc gì, hai ngày sau có thể ra."

Nghe nói như thế, Hường Văn Thư đám người yên tâm chút, nhưng vẫn có chút bất an, tranh thủ thời gian đưa tin về Bạch thành, đồng thời tại ngoài động bắt đầu bố trí trận pháp, tăng cường phòng thủ.

Trung Châu Phái đệ tử hướng người tu hành tông phái nhà khác giải thích một chút tình hình trước mắt, liên tục ngỏ ý cảm ơn, thỉnh cầu lý giải, đương nhiên tình huống cụ thể chưa hề nói.

Những người tu hành tuổi trẻ kia tự nhiên lý giải, biểu thị không sao, càng chủ động gánh vác nhiệm vụ tuần tra bên ngoài.

Đồng Lư y nguyên đứng ở đằng xa, nhìn một mảnh sườn núi bận bịu, cảm xúc càng ngày càng phức tạp.

Trong động, Cố Thanh chợt phát hiện kiếm sắt còn đang thiêu đốt, tranh thủ thời gian nhắc nhở Tinh Cửu.

Tĩnh Cửu động niệm, hỏa điểm bên trên kiểm sát dập tắt.

Hắn nhìn kiểm sát, có chút không thích ứng.

Thiếu đốt thời gian sáu năm, hắn đã quen kiểm sát đáng vẻ như bó đuốc, thậm chí cảm giác kiểm sát hắn là như thế.

Lúc này hắn mới nhớ ra, bản thân kiểm sát không có hỏa điểm.

Sườn núi ngoài động có gió tiến vào, hắn mới nhớ ra, nguyên lai không phải tất cả gió đều rét lạnh như vậy.

Nghĩ đến những chuyện này, hắn ngủ thật say.

Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên một mực canh giữ ở bên cạnh hắn, một tác cũng không rời.

Không biết là viên bách thảo đan kia mang lại hiệu dụng, hay là hàn vụ rời xa, sắc mặt Tĩnh Cửu dần dần hồng nhuận.

Lúc bóng đêm sâu nhất, hắn tỉnh lại, phát hiện bốn phía không yên tĩnh tĩnh mịch giống sáu năm quá khứ nữa, nhiều hơn rất nhiều thanh âm xì xào bàn tán.

Hắn xem thân thể, xác nhận vô sự, từ trên ghế trúc đứng dậy, hướng ngoài động đi đến.

Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên cũng mỗi một đến cực điểm, dựa vào ghế trúc đang chợp mắt, nghe động tĩnh lập tức tỉnh lại, tranh thủ thời gian đứng dậy.

"Các người ở chỗ này, không cần rời đi, ta ra ngoài vận động thân thể."

Tĩnh Cửu nói.

Cố Thanh sao có thể nghe theo, vịn cánh tay của hắn, mắt nhìn Trung Châu Phái đệ tử trong động, nhẹ giọng nói: "Su phụ, kiểm nguyên của người sắp cạn rồi."

Tĩnh Cửu nói: "Một mực như thế, không sao."

Hắn nói chính là nói thật.

Cái đạo hàn vụ kia để tất cả sự vật trong thiên địa vận chuyển đều trở nên chậm chạp rất nhiều, ngay cả thiên địa linh khí đều phảng phất bị ngưng tụ thành thực thể, rất khó bị hấp thu.

Hắn tính toán phi thường rõ ràng, lúc hàn vụ dày đặc nhất, tại trong động tốc độ hấp thu thiên địa linh khí đại khái không đến ba phần trăm trong dĩ vãng.

Hắn muốn dùng kiểm hỏa duy trì nhiệt độ trong động, chân nguyên tiêu hao vốn cực lớn, tốc độ như vậy không cách nào bảo trì chân nguyên tùy thời khôi phục, cho nên chỉ có thể hồi phục bao nhiêu liền dùng bấy nhiêu. Nói một cách khác, bên trong thời gian sáu năm, chân nguyên của hắn chưa từng sung mãn, thậm chí có thể nói từ đầu đến cuối tại bên trong mức thấp nhất gian nan vận chuyển.

Thân thể của hắn sẽ trở nên suy yếu, cũng cùng hàn vụ có quan hệ, bởi vì hết thảy đều sẽ trở nên chậm, bất quá những cái này không đáng lo, chỉ cần hoạt động một trận sẽ có thể chuyển biến tốt đẹp.

Cố Thanh y nguyên không yên lòng, như thế nào cũng không chịu để một mình hắn hành tẩu trong bóng đêm.

Tĩnh Cửu đành phải để hắn đi theo mình.

Cố Thanh dùng ánh mắt ra hiệu thiếu niên họ Nguyên đem trong động trông coi, đỡ Tĩnh Cửu hướng ngoài động đi đến.

Mấy đệ tử Trung Châu Phái ngay tại ngoài động chủ trì trận pháp, nhìn thân ảnh Tĩnh Cửu, tranh thủ thời gian đứng dậy hành lễ.

Cố Thanh đỡ Tĩnh Cửu đi ra khỏi động, đi vào bên trên cánh đồng tuyết.

Những người tu hành tuổi trẻ tham gia đạo chiến, nhìn thân ảnh của bọn hắn, cũng nhao nhao đứng dậy.

Đây là kính ý đối với Tĩnh Cửu.

Lại không luận cố sự Lạc Hoài Nam nói đến, chỉ nói hắn có thể tại bên trong hàn vụ kinh khủng như vậy sống sót thời gian sáu năm, đã đáng giá để tất cả mọi người tôn kính.

Càng làm người tu hành tuổi trẻ chấn động chính là, Tĩnh Cửu được cứu biểu hiện bình tĩnh như vậy, tựa hồ đối với hết thảy khổ nạn đều không quan tâm, bực này tâm chí ai không bội phục?

Bọn hắn không biết là, đối với loại thời gian ngắn cách này, Tĩnh Cửu thật sự là vô cùng quen thuộc, náo nhiệt tới nay ngược lại để hắn có chút không thích ứng.

Đi vào nơi nào đó bên trong cánh đồng tuyết, chỗ gần lại không người rảnh rỗi, mây đen kỳ dị tản ra, tung xuống tình quang, mặt đất trắng có chút loá mắt.

Tĩnh Cửu nhìn Cố Thanh một chút.

Cố Thanh biết sư trưởng các tông phái rất nhanh sẽ đến, phải tranh thủ thời gian đem sự tình nói xong, phòng ngừa sư phụ không biết bên trong sáu năm phát sinh sự tình sinh ra ngộ phán.

Đầu tiên hắn dùng ngôn ngữ ngắn gọn mà chuẩn xác nhất đem cố sự Lạc Hoài Nam đã từng nói thuật lại một lần.

Tĩnh Cửu nói: "Giả."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 21: Kéo tơ

Cố Thanh nói: "Biết, cho nên ba năm trước đây hắn chết."

Tĩnh Cửu nhìn hắn một cái, nói: "Đám lão già kia sẽ không động thủ, hắn chết như thế nào?"

Cố Thanh hơi kinh ngạc, nghĩ thầm sư phụ người vì sao có thể đánh giá ra điểm này, giải thích nói: "Tịch Nguyệt sư cô quyết ý làm chuyện này, cho nên hắn liền chết."

Tĩnh Cửu có chút ngoài ý muốn, nghĩ thầm Tịch Nguyệt muốn vượt qua Lạc Hoài Nam chỉ ít còn cần bốn năm thời gian, vì sao ba năm trước đây đã có thể giết chết đối phương?

Cố Thanh đem sự tình phát sinh ba năm trước đây nói một lần, không có bất kỳ điều gì giấu diếm.

Biết bên trong chuyện này còn có Liễu Thập Tuế cùng đối diện bàn cờ Đồng Nhan, Tĩnh Cửu trầm mặc một lát, sau đó ra hiệu hắn tiếp tục.

Cố Thanh nói: "Thập Tuế tiêu thanh nặc tích, ai cũng không biết hắn đi nơi nào, Tịch Nguyệt sư cô đang bế quan, chuẩn bị phá cảnh nhập Du Dã."

Tĩnh Cửu nói không tồi, cũng không biết là đánh giá nhầm vào một câu nào.

Cố Thanh không quên chi tiết trọng yếu kia, nói: "Sơ Từ Kiếm giết Lạc Hoài Nam là Thần Hoàng cho."

Tĩnh Cửu có chút bất ngờ, nói: "Kiếm của lão gia hỏa ở Nam Hải ư?"

Cố Thanh nói: "Đúng vậy, sau đó chương môn chân nhân đi Vân Mộng Sơn."

Tĩnh Cửu nói: "Vợ chồng Trung Châu chương môn hắn là rất rõ ràng chuyện này, Hoàng đế cho các người kiếm cũng không có thâm ý gì, chỉ là thuận nước đẩy thuyền."

Cố Thanh lần nữa giật mình, nghĩ thầm phán đoán của sư phụ người vì sao chắc chắn như thế?

Hắn lại nghĩ tới một chuyện, nói: "Lần này dẫn đội tới chính là Tịch Lai phong chủ Phương Cảnh Thiên."

Nghe được cái tên này, Tĩnh Cửu nhớ tới sáu năm trước đêm đó động phủ giả của Cảnh Dương chân nhân mở ra phát sinh sự tình, trầm mặc một lát nói: "Không sao."

Cố sự nói xong, hai người trở lại sườn núi.

Rất rõ ràng, trong động Bạch Tào đang tu hành một loại công pháp nào đó, đã đến thời khắc mấu chốt.

Trung Châu Phái đệ tử tại ngoài động kết trận, cấm bất luận kẻ nào tới gần, nhưng đương nhiên sẽ không ngăn Tĩnh Cửu.

Nếu như Tĩnh Cửu muốn gây bất lợi đối với Bạch Tào, quá khứ tại cánh đồng tuyết sáu năm tùy thời đều có thể xuất thủ hại chết nàng.

Đi vào động, ra hiệu Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên đi nghỉ ngơi, Tĩnh Cửu đi đến một nơi hẻo lánh, ngẩng đầu nhìn về phía cái kén tuyết kia.

Những sợi kén tinh mịn giống như kim như ngọc, kén thể nhìn cũng không phải hoàn toàn tuyết trắng, nhưng trong ý thức của hắn vẫn quen thuộc xưng là

kén tuyết. Bởi vì những sợi kén kia đều là từ chất lông bên trong thi thể tuyết trùng rút ra, có thể ngăn cách giá lạnh, Bạch Tào có thể tại giá lạnh cực đoan như vậy sống sót sáu năm, có quan hệ rất lớn là nhờ nó.

Trong động đã an trí rất nhiều dạ minh châu, tia sáng dịu dịu rơi vào bên trên kén, đem đạo thân ảnh tinh tế bên trong chiếu rọi càng rõ ràng hơn.

Tinh Cửu hai mắt như kiếm, càng có thể xuyên qua sợi kén, thấy thiếu nữ đóng chặt hai mắt cùng đôi môi tái nhợt.

Sáu năm trước, hẳn một chỉ rơi xuống, truyền thụ Bạch Tào loại đạo pháp này, chỉ là muốn xem thử một chút có thể trợ giúp nàng chữa trị kim đan vỡ tan hay không.

Hắn không nghĩ tới, Bạch Tào thuở nhỏ tu hành Vân Mộng Sơn huyền công, thể mà cùng đạo pháp của Thủy Nguyệt Am tương hợp như thế.

Không có đan dược tinh thạch trợ giúp, dưới tình hình hấp thu thiên địa linh khí cũng cực kì khó khăn, nàng một khi nhập định liền qua sáu năm, nhận được vượt xa ý nghĩ của hắn.

Đương nhiên, loại đạo pháp này có Thiên Tử cống hiến trí tuệ, lấy tâm chứng niệm, đối với ngoại giới đòi hỏi xác thực so với các loại công pháp khác ít hơn rất nhiều.

Dần dần có sắc hồng thoa lên đôi môi thiếu nữ, Tinh Cửu xác nhận không có vấn đề gì, đi hướng một bên khác.

Đầu kia của động là vách núi dựng đứng cheo leo, trong bóng đêm hàn vụ y nguyên chưa tán, đập vào mặt, giống như vô số cương châm.

Tinh Cửu sớm đã quen loại rét lạnh này, thân sắc như thường hướng về phía dưới nhìn lại.

Hàn vụ chỗ sâu, ẩn có phong tuyết dâng, chỉ là khoảng cách cửa hang chỉ sợ có mấy ngàn trượng, căn bản không ảnh hưởng tới nơi này.

Trong vách đá tuyết trùng cũng sớm đã chui ra hang động, thuận vách đá bò tới sâu trong sương mù, trên vách đá lưu lại chất lông bọn chúng lưu lại, chiếu rọi lấp lánh. Mấy vạn con tuyết tức thú tại sâu trong hàn vụ cao tốc hướng về phương bắc xuất phát, hắn còn chứng kiến rất nhiều yêu thú lần thứ nhất nhìn thấy, thậm chí thấy được mấy cái tuyết quái lông trắng giống thỏ nhảy nhót nhót.

Hắn đưa bàn tay vào trong gió lạnh ngoài vách núi, ý niệm khẽ động, một con tuyết giáp trùng xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Cùng sáu năm trước so sánh, hình thể giáp trùng không có biến lớn, chỉ là không còn trong suốt, toàn thân tản ra hàn ý.

Giáp xác của nó phẳng phát là vạn năm băng ngọc làm thành, cho người ta một loại cảm giác không thể phá vỡ.

Ngay tại trong nháy mắt hắn lật tay, tuyết giáp trùng một mực già chết bỗng nhiên tỉnh lại, duỗi ra sáu cái chân màu trắng giống té trúc, chăm chú ôm lấy bàn tay của hắn, phát ra tiếng kêu gấp rút, nghe tựa như là băng tuyết đọng vào trên vách đá dựng đứng.

Cảm nhận được ý tứ của nó, Tinh Cửu tâm tình hơi dị, nghĩ thầm đi theo mình làm cái gì, Thanh Sơn mặc dù không nóng nhưng càng không rét lạnh, tuyết đối không thích hợp cho sinh vật Tuyết Quốc sống sót.

Bất quá nếu tuyết giáp trùng muốn theo hắn trở về, hắn cũng không quá quan trọng, một lần nữa đem nó thu vào.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn về phía phương bắc.

Ánh mắt hắn xuyên qua bóng đêm cùng hàn vụ cùng phong tuyết cuồng bạo càng xa xôi rơi vào bên trên toà cô phong bên ngoài mấy vạn dặm.

Bắt đầu từ ba năm trước đây, đạo ý chí kia cũng đã trở nên bình tĩnh rất nhiều, không còn cuồng táo, không còn mãnh cảm như vậy.

Hắn cảm giác ngược lại càng thêm không tốt.

Bởi vì chỉ cần bản năng thôn phệ hết thủy sinh mệnh của đối phương không bị giải trừ, càng bình tĩnh sẽ càng đáng sợ.

Hắn đã sớm minh bạch sư huynh muốn mình nhìn thấy cái gì.

"Ta phải đi."

Hắn đối toà cô phong phương xa nói.

Cô phong không trả lời.

Tinh Cửu quay người trở lại trong động.

.....

.....

Bóng đêm dần dần sâu, Cố Thanh tỉnh lại, lại lấy ra một viên bách thảo đan phục thị Tinh Cửu.

Sau đó hắn đi ra ngoài động, tại bên ngoài Hường Văn Thư ngồi xuống, hỏi: "Bên kia nói thế nào?"

Hường Văn Thư nói: "Để chúng ta hành sự cẩn thận, mau chóng đem bọn hắn mang về."

Cố Thanh có chút giật mình, nói: "Không có người tới?"

"Đúng thế."

Hường Văn Thư quay đầu nhìn trong động, cảm khái nói: "Cũng không biết nhiều năm như vậy bọn hắn sống thế nào."

Cố Thanh nghĩ đến trên thân sư phụ món áo trắng phề phẫm cùng thân thể hư nhược, thở dài: "Đúng vậy."

Hường Văn Thư xích lại gần chút, thấp giọng hỏi: "Tinh Cửu..... Tiên bối có nói, sư tỷ ta rốt cuộc là tình huống như thế nào hay không?"

Cố Thanh nói: "Sư phụ nói không có việc gì, vậy sẽ không có việc gì, không cần lo lắng."

.....

.....

Ngày hôm sau.

Trong động kén tuyết phát sinh biến hóa rất vi diệu, thời điểm có gió phát qua, mặt ngoài kén thân thể như mặt nước đang đưa, phảng phất đang mềm dần.

Trung Châu Phái đệ tử chú ý tới loại biến hóa này, càng căng thẳng hơn.

Cố Thanh xác nhận sư trưởng tiên bối hai phái đều chưa từng có ý tứ đến đây, có chút ra ngoài ý định.

Lúc chạng vạng tối, ánh hoàng hôn sáng diệu tại giữa vách núi tuyết bích, Tinh Cửu đứng dậy, thu hồi ghế trúc, hướng ngoài động đi đến.

Ngoài động Trung Châu Phái đệ tử kết trận có chút giật mình, nghĩ thầm người muốn đi đâu? Hường Văn Thư kịp phản ứng nhanh nhất, thần sắc khẩn trương nhìn về phía trong động.

Mặt ngoài kén tuyết bay lên một sợi dây, bị gió phát động, nhẹ nhàng tung bay, tại bên trong ánh hoàng hôn tựa như thiếu thân mỹ lệ, muốn cắt ra sợi tơ sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 22: Bóc kén

Sợi kén kia bị kéo càng ngày càng dài, trôi nổi trong không khí, kén tuyết nhận lực lượng dẫn dắt, chậm rãi chuyển động, sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh.

Sợi kén như kim như ngọc bị kéo ra càng ngày càng nhiều, tỏ khắp tại toàn bộ trong động, dưới quang huy của hoàng hôn, tựa như tuyết đang thiêu đốt.

Cuối cùng, sợi kén đã bị kéo ra toàn bộ, lộ ra hình ảnh bên trong.

Bên trong sợi kén đầy trời, Bạch Tào khoanh chân ngồi tại không trung, chậm rãi rơi xuống, hai mắt y nguyên đang nhắm.

Ngay tại trên đường rơi xuống, nàng từ từ mở mắt, sau đó tỉnh lại, hai chân tự nhiên đứng trên mặt đất.

Một đạo khí tức tươi mát từ trên người nàng sinh ra, hướng về bốn phía lan tỏa, mang theo gió nhẹ, để những sợi kén bay múa càng ngày càng nhanh, cho đến đứt thành từng khúc, như bướm bướm bay về bốn phía, sau đó tan biến tại trong hư vô.

Nàng đi đến ngoài động, váy trắng hơi phiêu, phảng phất như tiên tử.

Nhìn hình ảnh này, đám người ngoài động chấn kinh im lặng.

Cảm thụ được đạo khí tức kia, Hường Văn Thư vui mừng khó kiềm chế, hành lễ nói: "Chúc mừng sư tỷ!"

Các đệ tử Trung Châu Phái khom mình hành lễ.

Đám người xa xa liên tiếp vang lên thanh âm chúc mừng.

Bạch Tảo đã đến Kim Đan kỳ đỉnh phong!

Tại bên trong hoàn cảnh giá lạnh tàn khốc như vậy, có thể sống sót đã gần như thần thoại, chớ đừng nói chi vẫn còn tiếp tục tu hành phá cảnh.

Lúc này, Bạch Tảo mới chính thức tỉnh lại, đại khái hiểu được tình huống trước mắt.

Nhưng nàng không nói chuyện với Hường Văn Thư cùng đồng môn, mà là nhìn phía đám người.

Cuối cùng tầm mắt của nàng rơi vào bên ngoài đám người.

Đám người tự nhiên tách ra một con đường.

Cuối con đường này là Tinh Cửu.

.....

.....

Lạc Hoài Nam đã chết ba năm.

Cố sự mà hần kể lại, còn được rất nhiều người nhớ kỹ.

Tại trong câu chuyện kia có đồng sinh cộng tử không cần ngôn ngữ, có tình cảm cứng như kim thạch, một cặp người tu đạo tuổi trẻ còn chưa kịp kết làm đạo侶.

Bạch Tảo đi về phía Tinh Cửu.

Hường Văn Thư và các đệ tử Trung Châu Phái có chút bận tâm, đi theo phía sau của nàng.

Đám người tách ra một cái thông đạo càng thêm rộng rãi.

Bạch Tảo đi đến trước người Tinh Cửu, chậm rãi quỳ gối, không nói gì.

Đây là đại lễ.

Xác thực không cần ngôn ngữ, mọi người đại khái hiểu chuyện gì xảy ra.

Hường Văn Thư và các đệ tử Trung Châu Phái đối với Tinh Cửu xá dài chầm đất, ngó ý cảm ơn.

.....

.....

Hần vụ không còn tiếp tục thu lại, tại trước vách núi tuyết bích không tan, lại thêm gặp đại sự như vậy, Mai Hội đạo chiến lần này liền kết thúc như vậy.

Đệ tử tuổi trẻ tham gia đạo chiến không có bất cứ người nào biểu thị bất mãn, cùng ngày đã cưỡi Trung Châu Phái vân thuyền rời khỏi cánh đồng tuyết.

Đại nhân vật tu hành giới đều đang chờ trên bình nguyên, ngay cả Hòa Quốc Công đều từ Triều Ca Thành chạy tới trong đêm.

Tại vô số ánh mắt nhìn chăm chú, vân thuyền chậm rãi đáp xuống bình nguyên.

Tinh Cửu cùng Bạch Tảo đi tại phía trước nhất đám người.

Cánh đồng tuyết màu trắng, hậu phương là Bạch thành, hai người một thân trắng thuần.

Nhìn hình ảnh này, Hòa Quốc Công trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, cùng Phương Cảnh Thiên, Nhâm Thiên Trúc bên người thấp giọng nói vài câu, rước lấy tả hữu một trận tiếng cười.

Đám người trên bình nguyên chờ đợi phát ra một trận reo hò.

Thế giới giá lạnh như thế, toàn bộ Triều Thiên đại lục đều coi là người đã chết vậy mà còn tiếp tục sống được, đây chính là truyền kỳ.

Càng đừng nói câu chuyện mà Lạc Hoài Nam kể lại đã sớm để cho hình ảnh một đôi bích nhân Tinh Cửu cùng Bạch Tảo xâm nhập lòng người.

Cố Thanh nhìn thiếu niên họ Nguyên một chút, nghĩ thầm đây chính là sư phụ ngoại.

Thiếu niên họ Nguyên rất vô tội, nghĩ thầm đây chính là sư phụ ngoại.

.....

.....

Trên bình nguyên đình viện cùng sáu năm trước không có gì khác biệt, bị pháp thuật thanh lý qua, tựa như mới tinh.

Trong đình viện an tĩnh, không có bất kỳ người nào không có phận sự, ngay cả các đệ tử Thanh Sơn cùng Trung Châu Phái cũng bị ngăn ở bên ngoài.

Nơi này chỉ có Hòa Quốc Công, Phương Cảnh Thiên các đại nhân vật tu hành giới, bọn hắn cần hỏi rõ ràng, trên người Tinh Cửu cùng Bạch Tảo đến cùng xảy ra chuyện gì.

Hết thảy bắt đầu tự nhiên vẫn là câu chuyện của Lạc Hoài Nam

Bạch Tảo nhìn Tinh Cửu một chút.

Tinh Cửu nói: "Chuyện này không trọng yếu."

Hòa Quốc Công như có điều suy nghĩ, không hỏi tới nữa.

Chương môn, trưởng lão các tông phái còn lại có thể tu đến cảnh giới hiện nay, tự nhiên đều không phải ngu xuẩn, mặc dù không biết Bạch Tảo trầm mặc cùng câu nói này của Tinh Cửu đến tốt cùng ý gì, nhưng việc này vô cùng có khả năng liên quan đến Trung Châu Phái, cũng sẽ không tiếp tục đặt câu hỏi.

Độ Hải tăng lo lắng hỏi: "Các ngoại làm sao có thể sống sót?"

Câu nói này đổi lại bất luận kẻ nào đến hỏi, đều rất dễ dàng bị hiểu lầm thành khiêu khích, hoặc là gì khác, nhưng không có ai hoài nghi ý tứ của Quả Thành Tự luật đường thủ tịch.

Tinh Cửu không nói gì.

Bạch Tảo nhìn Tinh Cửu một chút, nói: "Bị nhốt trong động trên sườn núi, ta bị trọng thương, kim đan sắp nát, mắt thấy không chịu được, Tinh Cửu sư huynh dùng kiếm hòa âm lên, lại truyền ta công pháp, sau đó nhập định, cho đến hôm nay mới tỉnh lại."

Nhâm Thiên Trúc thế mới biết ái nữ của chương môn đã gặp vấn đề như vậy, lo lắng hỏi: "Hiện tại tình hình như thế nào?"

Bạch Tảo nhẹ nói: "Đã không sao."

Chương môn trưởng lão các tông phái chấn kinh im lặng, nghĩ thầm kim đan vỡ vụn là tai nạn bức nào, tại bên trong hoàn cảnh rét lạnh như vậy cũng có thể tự mình tu lại thành công?

Hòa Quốc Công rất hiếu kỳ, hỏi: "Công pháp gì thần kỳ như vậy?"

Vừa ra khỏi miệng hắn đã biết mình lỡ lời, công pháp chính là bí mật lớn nhất của người tu hành, có thể nào tùy tiện nói ra, tranh thủ thời gian khoát tay ra hiệu Bạch Tảo không cần để ý tới.

Bị hàn vụ giam cầm sáu năm, Bạch Tảo dùng một câu đơn giản như vậy nói xong, nhưng nếu như nghĩ kỹ, tự nhiên có thể minh bạch gian nan nguy hiểm trong đó.

Rất nhiều người nhìn về phía Tinh Cửu.

Hàn vụ lợi hại như vậy, nếu như muốn dùng kiếm hòa trợ giúp động âm lên, chẳng phải là không thể ngừng một lát nào? Chân nguyên tiêu hao nhanh như vậy, hắn lại chống đỡ được thời gian sáu năm ư?

Kiểm nguyên của hắn rốt cuộc dồi dào đến cỡ nào? Nghị lực của hắn đến tốt cùng cường đại cỡ nào? Đây thật là sự tình khó có thể tưởng tượng.

Hòa Quốc Công ca ngợi nói: "Tinh đạo hữu không hổ là kiếm đạo kỳ tài của Thanh Sơn Tông!"

Đám người còn lại cũng nhao nhao lên tiếng tán thưởng, chỉ là lại cảm thấy có chút tiếc nuối.

Bên trong thời gian sáu năm, Tinh Cửu phải bảo đảm kiếm hòa không tắt, tự nhiên không có cách nào tu hành, nghĩ đến cảnh giới hắn là sẽ trì trệ không tiến.

"Ngoại bây giờ cảnh giới gì?"

Tra hỏi chính là Phương Cảnh Thiên.

Tĩnh Cửu nhìn hấn một cái, nói: "Vô Chương trung cảnh."

Các đại nhân vật nghĩ thâm quả là thế, càng cảm thấy tiếc nuối.

"Mau mau đi nghỉ ngơi, con đường tu hành, dài dòng không có tận cùng, tri hoãn sáu năm không tính là gì."

Hòa Quốc Công vỗ vỗ bả vai Tĩnh Cửu để bày tỏ an ủi.

Tĩnh Cửu mắt nhìn tay trên bờ vai, có chút không thích ứng, nhưng không nói gì.

.....

.....

Ngoài Bạch thành bên trên bình nguyên.

Trong đình viện.

Tĩnh Cửu ngồi tại bên trong ghế trúc, nhìn Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên trước người hỏi: "Trên đường Phương Cảnh Thiên có biểu hiện gì dị dạng không?"

Thiếu niên họ Nguyên có chút bất an, nghĩ thâm coi như sư thúc người là đệ tử tái truyền của Cảnh Dương sư thúc tổ, cùng đối phương ngang hàng, nhưng gọi thẳng tính danh của Tích Lai phong chủ có chút không ổn, nếu để đồng môn ở tiền viện nghe được thì làm sao bây giờ?

Cố Thanh không để ý tới những lo lắng này, nói thẳng: "Ta đối với Phương sư bá cảm giác cũng không đúng, nhưng xác thực không có dị dạng."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triêu Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 23: Tiểu bạch hoa

Tĩnh Cửu nghĩ đến chuyện lúc trước.

Phương Cảnh Thiên là Thanh Sơn Tích Lai phong chủ, đương nhiên cần quan tâm đến mình, nhưng ở trước mặt của nhiều người như vậy trực tiếp hỏi cảnh giới của mình, đây là ý gì?

Thế gian rất nhiều chuyện, nhìn như nan giải, kỳ thật đều có thể thôi diễn tính toán ra, ít nhất là đại khái, chỉ bất quá làm thế sẽ rất mệt mỏi.

Tĩnh Cửu không cảm thấy đây là chuyện lớn, không nguyên ý dùng tinh thần đi suy tính, đang chuẩn bị không nghĩ tới việc này, bỗng nhiên nhìn mặt Cố Thanh, nhớ tới lời nói năm đó cùng Triệu Tích Nguyệt.

Hắn để thiếu niên họ Nguyên vào nhà chờ, sau đó đối với Cố Thanh đem chuyện này nói một lần từ đầu tới đuôi.

Lần đầu tiên Cố Thanh biết Phương Cảnh Thiên đã từng có ý đồ giết chết Tĩnh Cửu hai lần, chấn kinh sắc mặt tái nhợt, nói: "Ngài có bấm báo chương môn hay không?"

Phương Cảnh Thiên là Tích Lai phong chủ, địa vị bên trong Thanh Sơn Tông rất cao, chỉ có chương môn cùng kiếm luật có tư cách trừng phạt.

Tĩnh Cửu nói: "Không có chứng cứ, hấn ngay cả Lạc Hoài Nam cũng sẽ không giết, huống chi là sư đệ của mình."

Cố Thanh nghĩ thâm vậy ngài nói với ta những chuyện này, là muốn ta làm gì?

Tĩnh Cửu nói: "Chính lý những chuyện này, sau đó tính toán rõ ràng xem hấn có thể sẽ làm gì, chúng ta nên làm như thế nào."

Nói xong câu đó, hấn đứng dậy đi vào gian phòng, thiếu niên họ Nguyên còn đang bên trong chờ đợi.

Cố Thanh biết hấn muốn nói cái gì với thiếu niên họ Nguyên, không để ý, chỉ là nghĩ nhiệm vụ sư phụ cho mình, không khỏi cảm thấy buồn rầu.

.....

.....

Thiếu niên họ Nguyên rời đi.

Tĩnh Cửu đi tới trước cửa sổ, hướng ngoài viện nhìn qua.

Một chút là Bạch thành, hẳn nhìn chính là toà miếu kia.

Một chút là phương nam, hẳn cũng không biết sư huynh ở nơi nào.

.....

.....

Cư Diệp thành.

Phương bắc hàn vụ dần dần tan biến, toà thành thị vốn rất náo nhiệt này hồi phục càng nhiều sinh khí, các nhà ăn quán rượu sớm đã đầy khách, khắp nơi đều là nồi ninh thịt dâng lên hơi nước.

Tòa từ lâu nào đó, trên bàn đặt nồi lẩu, trong nồi có hai màu canh đỏ trắng, đang không ngừng hòa quyện, đem nguyên liệu bên trong đảo thất linh bát lạc.

Lão già gầy lùn vuốt vuốt đầu mũi của mình, cảm thấy chán ngấy, nói: "Cái đồ chơi này ăn không ngán hay sao?"

Người trẻ tuổi nói: "Thả nguyên liệu khác biệt sẽ có hương vị khác biệt, thế gian có ngàn vạn nguyên liệu, hương vị sẽ có ngàn vạn, sao có thể sinh ra chán ghét?"

Lão già gầy lùn từ bên trong nước lèo kẹp một miếng bó xôi, phối thêm tương vùng cùng đậu hũ trong đĩa nuốt vào, phát hiện hương vị cũng không tệ lắm.

Không biết bị đồ ăn hun nóng, hay là vừa rồi nuốt dùng quá sức, cái mũi của hắn trở nên càng đỏ, mơ hồ không rõ hỏi: "Tiếp theo chuẩn bị làm gì?"

Người trẻ tuổi nói: "Ta dự định đi xem hài tử gọi Tiểu Minh kia một chút."

Lão già gầy lùn thần sắc lạnh lùng, nói: "Ngươi thật chuẩn bị để hắn cướp đi tổ truyền cơ nghiệp của ta sao?"

Người trẻ tuổi nói: "Huyền Âm Tông đưa bé kia gọi Tô Tử Diệp ư? Ta rất thích cái tên này, sẽ không thiên vị, ai thắng sẽ làm truyền nhân của ngươi, đã phù hợp chưa?"

Lão già gầy lùn cười lạnh một tiếng, nói: "Ngươi có phải cảm thấy mình đùa nghịch âm mưu quá tốt, cho nên mới tự lấy cái tên là Âm Tam hay không?"

Người trẻ tuổi cũng không tức giận, vừa cười vừa nói: "Ngươi là Huyền Âm Tông Tam tổ, dùng cái tên này kỳ thật cũng rất phù hợp, có muốn ta tặng cho ngươi hay không?"

Lão già gầy lùn rất phiền muộn, trào phúng nói: "Tiểu gia hỏa gọi Tĩnh Cửu kia thể mà còn sống, ngươi rất thất vọng a?"

Người trẻ tuổi không để ý tới hắn, từ trong canh cẩn thận từng li từng tí gắp lên nguyên một khối não hoa, đưa tới trong chén tràn đầy hành thái dầu vùng tôi băm.

Lão già gầy lùn cảm thấy không thú vị, nói: "Não heo lại không ngon như não người."

Người trẻ tuổi nghĩ thầm mình quả thật là đầu heo, lúc trước làm sao lại không nhìn ra Tĩnh Cửu cũng không phải là hắn chứ?

.....

.....

Ngày hôm sau, sư đồ các tông phái tham gia đạo chiến liền riêng mình về núi.

Lúc sáng sớm, Bạch Tảo tới Thanh Sơn Tông đình viện.

Mặc kệ là chấp sự quét dọn đình viện, tạp dịch, vẫn là Thanh Sơn đệ tử sáng sớm luyện kiếm, đều rất hiểu chuyện, rất ăn ý không cản đường.

Thiếu niên họ Nguyên có chút do dự, nghĩ xem có cần làm gì hay không.

Cố Thanh đem hắn lôi đi, nghĩ thầm sự tình của trưởng bối cần gì để chúng ta quan tâm.

Đương nhiên ngươi muốn tự mình động chút tay chân cũng không quan trọng, nhưng lúc này nắng sớm sáng như vậy không thấy hay sao?

Tường viện bên kia mơ hồ có thanh âm truyền đến.

Thiếu niên họ Nguyên nghiêng tai nghe, chỉ nghe được xung hô đã gấp gấp, nói: "Nàng cần phải hô Tinh sư thúc chứ, lại muốn hô Tinh sư huynh, đây là rập tâm làm gì?"

.....

.....

"Ta vốn dĩ phải rất vui vẻ."

Bạch Tảo nhẹ nói: "Ta sống sót, mà tựa như là ngủ một giấc đã chữa trị kim đan vỡ vụn, thậm chí khả năng qua không tới mấy năm, liền có thể dưỡng thành Nguyên Anh, thế nhưng vì sao ta lại có chút không vui?"

Tinh Cửu thật không hiểu, hỏi: "Vì sao?"

"Ta không ngờ một khi nhập định, khi tỉnh lại, sương mù đã tan."

Bạch Tảo nói: "Nếu như ta sớm tỉnh một năm, không, dù chỉ mấy chục ngày, vậy cũng tốt biết bao nhiêu."

Tinh Cửu vẫn chưa hiểu, hỏi: "Có ý tứ gì?"

Bạch Tảo nhẹ nói: "Hết thầy phảng phất còn dừng lại tại sáu năm trước, nếu như ta có thể sớm tỉnh một ngày, sẽ có thể hiểu rõ ngươi hơn một chút, như vậy sẽ tốt biết bao."

Không đến một chữ, đã hiển thị rõ tình ý.

Tinh Cửu đã hiểu, nghĩ thầm chuyện này có chút khó giải quyết, nói: "Đại đạo triêu thiên, xa xôi vô hạn, nếu có cơ duyên, kiểu gì cũng sẽ gặp lại."

Đây là cự tuyệt, hoặc là nói tránh né, mà đối loại người thông minh như bọn hắn mà nói, cũng không uyển chuyển.

Bạch Tảo kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn vùi đầu lui, bình nguyên ngoài Bạch thành không rét lạnh giống trước đây ít năm như vậy, nhưng gió kỳ thật vẫn có chút lạnh.

Sợi tóc bên tai nàng lướt nhẹ, tựa như tiểu bạch hoa trong gió run lay bầy, lộ ra cực kỳ yếu đuối.

Ngay tại thời điểm Tinh Cửu chuẩn bị nói thêm gì nữa, nàng đưa tay đem sợi tóc gạt đến sau tai, nhẹ nói: "Đúng vậy, chúng ta sẽ gặp lại rất nhanh."

Tinh Cửu nghĩ thầm đây là có ý tứ gì?

"Lạc sư huynh chết rồi, nhưng ta khẳng định phải nói cho phụ mẫu biết chân tướng chuyện này."

Bạch Tảo rất tự nhiên chuyển chủ đề.

Tinh Cửu nói: "Đương nhiên."

Bạch Tảo nghĩ đến một chuyện nào đó, mỉm cười nói: "Liễu Thập Tuế cùng ngươi quan hệ xem ra thật sự rất tốt, hoàn toàn không giống trong truyền thuyết."

Tinh Cửu nghĩ thầm Đồng Nhan cùng ngươi quan hệ cũng rất tốt, chỉ là ngươi không biết chân tướng toàn bộ chuyện này, không tiện nói cho ngươi.

Cửa viện bị gõ vang, thanh âm của Cổ Thanh vang lên bên ngoài: "Sư phụ, Tây Hải kiếm phái Đồng Lư cầu kiến."

.....

.....

Đồng Lư nhìn chằm chằm vào Tinh Cửu nói: "Ta muốn quyết đấu với ngươi, đợi ngươi trở lại Thanh Sơn nghỉ ngơi tốt, truyền kiếm thư cho ta."

Tinh Cửu nói: "Vì sao?"

Đồng Lư nói: "Bởi vì Liễu Thập Tuế giết Lạc Hoài Nam"

Nói xong câu đó, hắn nhìn Bạch Tảo một chút, trong ánh mắt tràn đầy thất vọng, không nói gì nữa, phất tay áo rời đình viện.

Tinh Cửu nói: "Hắn biết."

"Đúng vậy, không phải hấn cần phải cảm tạ chúng ta để đại sư huynh sống thêm ba năm sao."

Bạch Tảo cực kì thông minh, tự nhiên biết hấn nói chuyện gì, "Ta chỉ là không rõ, nếu hấn biết đại sư huynh kể cổ sự là giả, vì sao còn tức giận như thế."

Tĩnh Cửu nói: "Bởi vì tại trong câu chuyện chân thực, Lạc Hoài Nam có lỗi với chúng ta, lại không quan hệ gì tới hấn, mạng của hấn thủy chung là do Lạc Hoài Nam cứu."

Bạch Tảo nói: "Đại sư huynh tại sao lại đem chân tướng nói cho hấn biết?"

Tĩnh Cửu nói: "Thành thật?"

"Nếu lúc trước ta có thể cho rằng như vậy, nhưng bây giờ ta cũng không biết đại sư huynh rốt cuộc là hạng người gì."

Nói xong câu đó, Bạch Tảo trầm mặc.

Gió sớm lần nữa thổi loạn sợi tóc bên tai nàng.

Tĩnh Cửu nói: "Ta cũng không biết."

Hấn chỉ gặp Lạc Hoài Nam một lần.

Cách trăm trượng phong tuyết.

.....

.....

"Sư thúc trở về!"

"Sư thúc nào?"

"Tiểu sư thúc!"

"Tĩnh Cửu sư thúc?"

"Đúng!"

Giữa trưa dưới ánh mặt trời, suối tẩy kiếm sáng đến trắng bệch, không giống roi vàng, càng giống một chiếc đai lưng ngọc.

Bên khe suối trong lâu các, vang lên vô số thanh âm kinh hô.

Hơn mười tên đệ tử tẩy kiếm cũng không còn cách nào an tọa, chen đến bên cửa sổ, nhìn về phía kiếm thuyền trong bầu trời chậm rãi đáp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 24: Lúm đồng tiền nhỏ

Tiểu sư thúc đáng vẻ cao thấp thế nào?"

"Đáng vẻ đẹp mắt nhất."

"Tiểu sư thúc năm đó cũng giống chúng ta đi học ở đây sao?"

"Đi học? Trông thấy động phủ đối diện không? Hấn lúc ấy ở chỗ đó suốt ngày nằm, đồng môn đều chế giễu hấn lười, làm sao biết hấn đang lấy ý dưỡng kiếm!"

"Chẳng lẽ hấn không đi học, các sư trưởng không trách phạt hấn sao?"

Nói đến đây, tẩy kiếm các đệ tử bỗng nhiên tỉnh hồn, mình cũng không phải là nói chuyện phiếm trong đình viện, mà là đang đi học.

Bọn hấn mau chóng rời khỏi bên cửa sổ, ngồi trở lại vị trí của mình, lo sợ bất an, sợ tiên sư giảng bài trách phạt.

Cái lớp này giảng chính là kiếm sơ luận, tiên sư giảng bài họ Lữ.

Vượt quá dự kiến của tầy kiếm đệ tử, Lữ tiên sư cũng không tức giận, mỉm cười nói: "Muốn nhìn liền tới bên dòng suối xem đi, nơi này thấy rõ ràng thế nào?"

Các đệ tử có chút không tin vào tai của mình, đưa mắt nhìn nhau, xác nhận tiên sư thật nói như vậy, phát ra một trận reo hò, vội vàng hành lễ chạy ra ngoài.

Lữ tiên sư đi đến bên cửa sổ, nhìn lên kiếm thuyền bên trong bầu trời, khe vuốt râu, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

Hắn từng tu đạo tiền cảnh âm đạm, bởi vì Nam Tùng đình kinh lịch được triệu hồi Cửu Phong lần nữa tu hành.

Bốn năm trước, hắn rốt cục phá cảnh thành công, bây giờ tại tầy kiếm các giảng bài.

Nhìn thấy học sinh trong quá khứ, đã trở thành kiều ngạo của Thanh Sơn, hắn làm sao có thể không vui mừng?

Tình hình cùng loại không ngừng xuất hiện ở địa phương khác trong tầy kiếm các.

Lâm Vô Tri kẹp lấy giáo án đi ra lớp học, liền nhìn thấy Thanh Dung Phong Mai Lý sư thúc, chấp tay hành lễ.

Bên khe suối bỗng nhiên truyền đến tiếng hoan hô, hai người liếc nhau, không khỏi nở nụ cười, rất cảm khái, bước nhanh hơn.

Thiếu niên lười nhác mười hai năm trước, bây giờ trở về không ngờ lại có trận thế như vậy.

.....

.....

Bên khe suối tầy kiếm đã từng có phiến vách núi, về sau Thượng Đức Phong Tam Xích kiếm trấn áp Bích Hồ phong tiền nhiệm phong chủ, đem phiến vách núi kia ép thành đất bằng.

Sau đó dưới yêu cầu của Thích Việt Phong, trải qua chư phong thương nghị đồng ý, vách núi này được cải tạo thành bãi đỗ kiếm thuyền.

Kiểm thuyền chậm rãi đáp xuống, bóng đen to lớn phủ tại bên trên suối tầy kiếm, suối nước lập tức sặc sật.

Bên khe suối khắp nơi đều là người.

Lâm Vô Tri, Yêu Tùng Sam, Lôi Nhất Kinh mấy chục tên Thanh Sơn đệ tử đời thứ ba còn có rất nhiều tầy kiếm đệ tử, cùng kêu lên hành lễ nói: "Cung nghênh Tiểu sư thúc về núi!"

Đạo thanh âm này phảng phất lời đình đồng dạng quanh quẩn bên trong khe cốc, dẫn tới vô số viên hầu đáp lại.

Cố Thanh đứng sau lưng Tĩnh Cửu, mỉm cười nghĩ đến sư phụ người có thể còn ghét bỏ động tĩnh quá lớn hay không?

thiếu niên họ Nguyên khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, cảm thấy thật vinh dự, đối với Ngọc Sơn sư muội bên trong bày người dùng sức phát tay.

"Tốt." Phương Cảnh Thiên mỉm cười nói: "Chương môn chân nhân còn đang ở Thiên Quang Phong chờ Tĩnh sư đệ."

Tĩnh Cửu không muốn đi Thiên Quang Phong, đang nghĩ ngợi dùng lý do gì cự tuyệt, bỗng nhiên cảm ứng được thứ gì, quay người nhìn về tòa sơn phong nào đó cực kỳ cô lạnh chỗ sâu trong biển mây.

Suốt một tiếng!

Kiểm trạc rời khỏi cổ tay của hắn, biến trở về bản thể Phát Tư Kiếm, hóa thành một đạo quang mang đỏ tươi, hướng về chỗ kia mà đi.

Nhìn hình ảnh này, Phương Cảnh Thiên dần dần thu lại ý cười.

Bên khe suối các đệ tử Thanh Sơn rất giật mình.

Lâm Vô Tri cùng Mai Lý liếc nhau, nhìn ra kinh hãi cùng ý mừng trong mắt lẫn nhau.

Mấy trăm năm qua, Thanh Sơn Tông trẻ tuổi nhất Du Dã cảnh rốt cục xuất hiện!

Tĩnh Cửu không tiếp tục nói chuyện với Phương Cảnh Thiên, ngự kiếm mà lên, Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên đuổi theo sát đằng sau.

Tại thời điểm này bọn hắn đương nhiên sẽ không đi Thiên Quang Phong.

Cùng chuyện này so sánh, chương môn triệu kiến coi là cái gì?

.....

.....

Bên trong Thần Mạt Phong khắp nơi đều là gió.

Rừng cây bị thổi hô hô rung động, lá xanh không ngừng rơi xuống, lại không che giấu được tiếng viên hầu rít lên.

Viên hầu rít rất thê thảm, nhưng cũng không phải là cảnh báo, cũng không phải e ngại, mà là vui sướng tới cực điểm.

Trong rừng cây cửa phòng nhỏ không khóa, bị gió lớn thổi lên, không ngừng đóng lại lại mở ra, phát ra thanh âm bộp bộp.

Đỉnh núi điện lâu có cấm chế, không xuất hiện tình hình như vậy, nhưng cũng là lá cây loạn vũ, khắp nơi đều là cát bụi.

Sâu trong động phủ bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang trầm, cấm chế giải trừ.

Một làn khói bụi từ bên trong phun tới, nhìn tựa như là một đầu hoàng long.

Một lát sau, Triệu Tịch Nguyệt từ trong động phủ đi ra.

Chỉ thấy nàng bản thủ, trên quần áo khắp nơi đều là bụi đất, nhìn rất là chật vật, ánh mắt lại là một mảnh trầm tĩnh.

Con mắt của nàng càng thêm hắc bạch phân minh, thời điểm nhìn thẳng phảng phất hoàng hôn giao thế, tự nhiên sinh ra một vòng lãng nhiên kiếm ý, sau đó dần dần tan biến.

Nàng đi đến sườn núi, nhìn thấy đạo hồng quang phá không mà tới, rất tự nhiên đưa tay tiếp nhận.

Nhìn Phát Từ Kiếm trong tay, nàng thần sắc giật mình, nghĩ thầm đây là có chuyện gì?

"Tại sao lại làm loạn như vậy rồi?"

Một thanh âm vang lên.

Tĩnh Cửu ngự kiếm đáp xuống.

Triệu Tịch Nguyệt lẳng lặng nhìn hắn, đột nhiên hỏi: "Kiếm Phong?"

Tĩnh Cửu không biết nàng hỏi cái này làm gì, nói: "Tà Dịch."

Triệu Tịch Nguyệt xác định đó là thật, cười lên.

Lúm đồng tiền lại xuất hiện.

.....

.....

Cố Thanh cùng thiếu niên họ Nguyên đáp xuống đỉnh núi.

Nhìn hình ảnh trước mắt, thiếu niên họ Nguyên ngậy người, hỏi: "Sư phụ..... Có lúm đồng tiền?"

Cố Thanh nói: "Có a, thời điểm Mai Hội năm đó sư tôn cài hoa cho nàng, chỉ ít vài trăm người đều thấy."

Thiếu niên họ Nguyên chấn kinh nói: "Ta nhưng một lần đều chưa từng thấy..... Y, sư phụ làm sao lại trở về? Sư thúc vừa trở về chẳng lẽ nàng đã lại muốn bế quan?"

Tĩnh Cửu cũng không biết vì sao Triệu Tịch Nguyệt bỗng nhiên quay người trở lại trong động phủ.

Chuyện nghĩ không hiểu cũng đừng nghĩ.

Hắn nhìn cảnh trí quen thuộc trên đỉnh núi, cảm thụ được gió xuân ấm áp, cảm thấy nơi này quả nhiên so với tuyết động nghèo nàn càng thích hợp nghỉ ngơi.

Chỉ ít ghế trúc sẽ không bị đông lạnh mà quá cứng.

Ý động.

Chiếc ghế trúc kia xuất hiện tại sườn núi nơi mà nó thường xuyên dừng chân nhất.

Nơi đó mặt đất thậm chí đã có sáu vết lõm.

Tĩnh Cửu nằm lên, ừ một tiếng.

Cố Thanh biết, đây là thanh âm sư phụ dễ chịu đến cực hạn mới có thể phát ra, tựa như người bình thường thở dài.

Thiếu niên họ Nguyên bỗng nhiên hô: "Sư phụ, ngài lại trở về rồi?"

Triệu Tịch Nguyệt từ trong động phủ đi ra, tóc ướt sũng, phía cuối còn nước chảy, trên thân cũng đôi kiện y phục sạch sẽ.

Cố Thanh rất bội phục, lại có chút lo lắng, tắm rửa nhanh như vậy, thực sự không giống cô nương.

Triệu Tịch Nguyệt đi đến trước ghế trúc, ra hiệu Tĩnh Cửu dịch chuyển chân khỏi, sau đó ngồi xuống.

Tĩnh Cửu lấy ra lược âm mộc, bắt đầu chải đầu cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đạo Triều Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.